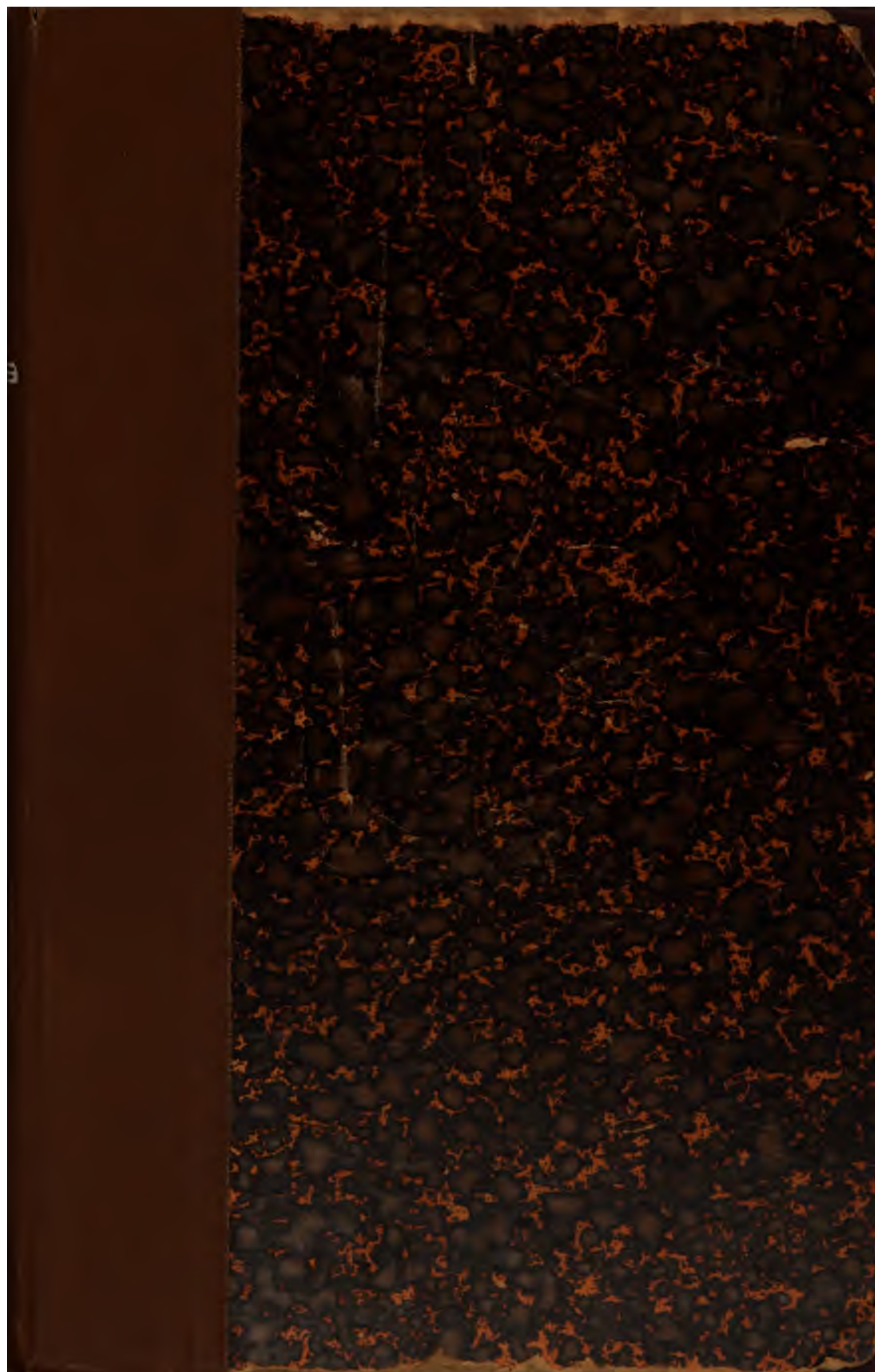

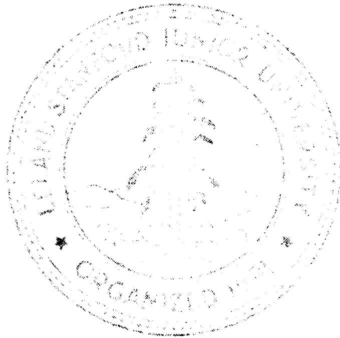

2✓ 6.24

CALLIMACHEA

EDIDIT

OTTO SCHNEIDER.

VOL. I.

HYMNI CUM SCHOLIIS VETERIBUS AD CODICUM FIDEM RECENSITI ET EMENDATI, EPIGRAMMATA RECOGNITA, EXCURSUS ADDITI.

LIPSIAE,

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXX.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PHILOLOGO CELEBERRIMO

GEORGIO FRIDERICO SCHOEMANN

POPULARI SUO, MAGISTRO, AMICO,

D. D. D.

OTTO SCHNEIDER

STRALSUNDENSIS.

PRAEFATIO.

Dum amici mei et familiares totum me occupatum in fragmentis Callimacheis colligendis ordinandis explicandis credunt, ego interim quod iam pridem opus erat faciendum putavi, ut Callimachi hymnos ad complurium codicum fidem recenserem et emendandi eos certam viam ac rationem inirem. Quos quum primus anno 1494 Ioannes Lascaris Florentiae literis capitalibus ad unius ut videtur codicis exemplar edidisset nec boni satis nec vetusti, sed lacunis et aliis vitiis multifariam deformati, ceteroquin magna usus accuratione et a nimia temeritate alienus, proximi editores eum fere secuti sunt, Aldinae ann. 1513 Venet., Frobenianae ann. 1532 Basil., Vascosanianae ann. 1549 Paris., Venetae ann. 1555 novis codicibus non adhibitis et raro a coniectura salutem petentes, sed, si forte, in universum depravantes potius Lascaris editionem quam emendantes. Paulo autem post Henricus Stephanus in corpore poetarum graecorum principum heroici carminis 1566 Parisiis edito ad recensendum Callimachum praeter Florentinam Aldinam Vascosanianam utebatur uno codice eoque parum bono et si quis alius interpolationibus quam maxime depravato, quam editionem et ipse Stephanus secutus est quum Parisiis anno 1576 paucis mutatis et Frobeniana etiam usus iterum Callimachi hymnos et epigrammata cum Nicodemi Frischlini interpretationibus edebat, et secuti sunt etiam Benenatus Parisiis 1574, Vulcanius Antverp. 1584, Anna Fabri Paris. 1675, Graevius Ultraiect. 1697, Thomas Bentleius (nam hunc cum Iacobsio Anthol. graec. Tom. XIII p. 7 puto fuisse qui 1741 Londini Callimachi hymnos et epigrammata cum Theognidis carminibus, epigrammatis nonnullis ex anthol. graec. et Galeni suasor. ad artes edidit), Stubelius Lips. 1741, Bandinius Florent. 1764. Sed maiora molitus Ioannes Augustus Ernesti Callimachi hymnos, epigrammata et fragmenta cum notis variorum Lugdun. Batav. 1769 emisit,

qui tametsi aliquot codices ad illud usque tempus nondum collatos adhibebat, tamen nec satis hi accurate et integre collati erant, ut eius temporis fere mos erat, et ita Ernesti Stephanum venerabatur, ut raro ab illo discedere auderet. Ita factum est, ut qui post eum Callimachi hymnos edebant novis non instructi criticis subsidiis dum ab Ernestio proficiscuntur, fere Stephanianam repraesentent, quem ad modum Loesnerus Lips. 1774, de la Porte du Theil Par. 1775, Brunckius in Anal. I p. 423 seqq. Argentor. 1776, Petruccius Rom. 1795 et 1818, Blomfieldus Londin. 1815, Volgerus Lips. 1817, editores Bodonii Parm. 1792, Weigelii Lips. 1817, Tauchnitzii 1829, Boissonadius Paris. 1824. Quos omnes longo post se intervallo reliquit Augustus Meinekius, vir summus, Callimachi Cyrenensis hymnis et epigrammatis Berolini 1861 editis. is enim quum non solum praeter Ernestii subsidia critica haberet codicis Parisini et Vindobonensis varias lectiones, sed etiam doctrinae copia ingeniique acumine editoribus omnibus antecelleret, tot vitiis Callimachum liberavit quot ne ceteri quidem omnes in unum coniuncti. nihilo tamen minus vir egregius tantum praestare non potuit quantum bonarum literarum causa optandum fuit. nam quoniam tum perspici non poterat, singulorum codicum quae inter se esset ratio quorumve imprimis auctoritas, praeterea quum in emendandis locis corruptis quibus maxime codicibus coniectura superstruenda esset non pateret, non mirum est Meinekium saepe a vero aberrasse nec Callimachum nobis dedisse talem qualis dari debebat.

Diximus quid cur nobis faciendum putaverimus. nunc eam rem quo modo instituendam censuerimus, paucis indicare placet. Factum est autem promptissima in nos amicorum voluntate, ut, quod nemini adhuc contigit, codicum duodecim accuratissime collatorum variae lectiones nobis ad manus essent. quorum tamen codicum nullus ante saeculum XV scriptus est neque quantum quidem nunc sciri potest, ullus uspiam servatur codex Callimachi qui illud saeculum superet. praeterea codicum et in gravioribus vitiis et in lacunis consensus manifesto docet ex uno omnes archetypo fluxisse. Id his temporibus non iam extare videtur, sed quale fuerit et quando scriptum sit liquido demonstrari potest.

Primus autem, quem doctis Italis hymnorum Callimachi copiam fecisse scimus, Ioannes fuit Aurispa natione Siculus, qui ex urbe Constantinopoli, ubi studiorum graecorum causa versatus

erat, anno 1423 redux, postquam sacros omnes suos libros in Siciliam praemisit, Venetiam secum adduxit codices graecos numero CCXXXVIII, inter quos etiam Callimachi hymni fuerunt. Sed operae pretium est ipsius de his Aurispae verba apponere, quae leguntur in epistola ad Ambrosium Traversari data libr. XXIV, 53 p. 1027 ed. Mehusii (Tom. III p. 713 edit. Marten. et Durand.): *gentilium auctorum volumina Venetiis habeo CCXXXVIII, ex quibus aliqua tibi quae rarissime inveniri solent nominatim dicam. nam nec omnia memoriae habeo, et si maxime recordarer, longum esset omnia dinumerare. Argonautica Orphei et eiusdem auctoris tria (?) alia opuscula et hymnos. Callimachum. quam plurimas Pindari odas. laudes deorum Homeri, non parvum opus. Oppianum de venatione, item de naturis piscium, sed id rarum non est. Phocylidem. καθαρμοὺς Ἐμπεδοκλέους. Aristarchum super Iliada in duobus voluminibus. — Naucratici cuiusdam Atheniensis* (sic!) *volumen quoddam maximum nec adhuc finitum de coenis.* Ex hoc igitur Aurispae codice Byzantino principio a doctis Italiae viris Callimachi hymnos descriptos esse puto, quae non levis opinio, sed admodum probabilis coniectura est. nam primum Byzantinum fuisse exemplar unde codices nostri manarunt, vel plurimorum docet in *γυιωνοί* vel *γυωνοί* pro *υἱωνοί* I 14 consensus. is enim purus putus Byzantinismus est. cf. Lobeck. Elem. path. I p. 91. deinde quum Aurispa Florentiae fortunarum suarum sedem collocare vellet (cf. Travers. epist. VIII 28 p. 386), ubi maxima tum erant apud Mediceos auctoritate Ambrosius Traversari eiusque amicus Nicolaus Niccoli, qui bonis rarisque libris si qui alii quasi helluabantur, vix dubium est quin suum Callimachi codicem illis non denegaverit, quos quum non fugeret quanti Callimachum aestimassent poetae latini, nemo facile negabit huius codicis desiderio summo flagrasse et ab Aurispa eum petiisse inspiciendum. ac constat saepe Aurispam ad Traversarium codices quosdam suos misisse (cf. eius epist. VI 2 p. 275 et VIII 28 p. 386) atque adeo magnum codicum numerum Laurentio Mediceo Florentinorum principi oppignerasse pro aureis quinquaginta quos ab illo mutuatus erat (cf. ipsius Aurispae verba in epist. ad Travers. XXIX Tom. III p. 717 Mart.: *quinquaginta aureos tua opera quum Venetiis essem ab illis de Medicis mutuo accepi, quos ut scripseram libris graecis cautos feci*, et Travers. ep. VIII 39 p. 402 Meh.). quod

autem imprimis ad persuadendum vim habet, codices nostri aeque atque Aurispa de suis libris scribit fere coniunctos uno volumine continent Orphei Argon. et hymnos, Callimachi hymnos, Pindarum, hymnos Homericos, aut certe Orpheum, Callimachum, Homeri hymnos, aut Orpheum et Callimachum, unde facile est ad suspicandum Aurispam non ubique in illa tabula singulos codices enumerasse, sed interdum certe etiam tales libros qui in uno aliquo codice coniuncti erant, qualem hodie miscellaneum vocant. nec a veritate prorsus abhorrebit, si quis statuerit exstitisse olim codicem aliquem in quo omnium hymnographorum opera coniuncta legebantur, id quod a Byzantinorum consuetudine non alienum erat.

Verum eundem codicem Byzantinum et ipse versavisse et descripsisse videtur maioris etiam nominis vir Franciscus Philelphus, qui eodem fere atque Aurispa tempore Constantinopoli versatus illoque ibi usus familiari (cf. Philelph. epist. V fol. i V a ed. Basil. 1506) quum anno 1427 in Italiam inde reverteretur (cf. Philelph. epist. I 3), magnam graecorum voluminum copiam eo attulit, inter quae erant etiam Orphei Argonautica et hymni, item Callimachus. cf. Travers. ep. XXVI 32 p. 1010 ed. Meh. Vel haec librorum consociatio persuadet, Philelphum eundem illum atque Aurispam Callimachi codicem transcripsisse. Aurispam enim magis credo Callimachi codicem Byzantinum descripsisse quam ipsum codicem secum in Italiam attulisse. nam Callimachi libros tum inter rarissimos fuisse Aurispae quae supra apposuimus verba testantur, ut nec Aurispa codicem illum archetypum Byzantinum suo aere emisse nec Philelphus alium atque quo Aurispa usus erat codicem descripsisse videatur. Quantum autem utrumque virum aliunde cognovimus, alterum altero accuratius in describendo codice illo esse versatum veri simile est. Aurispa enim quum postea quoque codicum descriptorum mercaturam facere soleret ad eamque rem undecunque potuit codices mutuaretur quos describendos curaret (cf. Philelph. ep. I, II, III, IX plurimis locis epistularum ad Aurispam datarum) et quum Philelphus ad ipsum Aurispam scriberet ep. III fol. f IIII: *totus es in librorum mercatura, sed in lectura mallem. quod si faceres, longe melius et tibi et musis consultum esset etc.* et V fol. i II: *es tu sane librorum officina. sed ex tua ista taberna nullus unquam prodit codex nisi cum quaestu,* — non est credibile Aurispam

in describendis codicibus plus egisse quam scribam probum et accuratum nec si quae in codice aliquo erant lacunae minores explevisse aut quae forte inerant prioris librarii menda leviora tacite correxisse. contra Philelphus, qui sibi, non aliis codices veteres scribebat et aliquanto erectioris quam ille ingenii erat, nemo dubitabit quin codicem aliquem describens simul leviores librarii errores correxerit minorisque ambitus hiatus, si facile fieri poterat, expleverit. Atque hoc in describendo Callimachi quoque codice Byzantino utrumque fecisse facile intelliget qui varias codicum lectiones singulis Callimachi locis a nobis appositas accuratius inspexerit. inveniet enim duo eorum codicum quos accurate collatos habemus genera esse (nam de tertio genere nunc nondum loqui praestat), quorum in altero vel levissima vitia quae vel parum graece doctus homo facile corrigat, anxie servata sint, eadem autem vel anxietate vel fide etiam breviores lacunae, quae vix quemquam fallant et sine negotio recte expleri possint, etiamnunc spatio relicto hient integrae. sed in altero genere eius modi librarii errores saepissime tacite videmus correctos, lacunas autem illas breviores expletas reperimus. Non errare igitur nobis videmur, si illud codicum genus ab Aurispa, alterum hoc a Philelpho profectum existimamus. qua in re non dixerim Philelphum nimis temerarium fuisse. nam ut intactos relinquebat locos qui madore situque aut blattis tineisve lacunam insanabilem traxerant, ita alios probabile est tantam modo cladem accepisse, ut si quis diutius et accuratius oculorum aciem intendebat, plus alio videret et quod a Callimacho scriptum erat intelligeret. quamquam etiam fuisse puto, ubi num recte evanida literarum signa interpretaretur ambigeret, quo factum videtur, ut coniecturae a se inventae aliam superscriberet, quarum qui eius codicem transcribebant alius aliam recipiebant. — Ex eadem autem hac codicis archetypi condicione, quod multi in eo loci tam male erant habiti ut aut vix aut omnino non intelligi possent, etiam hoc apparet, satis vetustum illud exemplar fuisse, quod Aurispa et Philelphus suo quisque more modoque describebant. item hoc quoque inde constare videtur, illum codicem archetypum scriptum fuisse in folio quod dicunt minore, ut in pagina versus essent fere terni viceni. nam a versibus 177 et 178 hymni in Delum scripti qui hac lacera apparent forma

φρούρια καὶ
καὶ πεδία Κρισσαῖα καὶ ἤπειροι

si tres et viginti qui sequuntur versus enumeraverimus usque ad vv. 200, 201, hos ita reperiemus depravatos, ut prior quidem omnino legi non potuerit, alterius autem non supersint nisi haec in extremo versu posita: φλέξας ἐπεὶ περικαίεο πυρί, quo apparere videtur illa in adversa charta scripta fuisse ita, ut prioris quidem versus aliqua certe legi potuerint, haec autem in aversa charta scripta fuisse. tum si perrexerimus in numerandis versibus et post versum vicesimum alterum pervenerimus ad v. 224, in hoc inveniemus ab optimis libris omissum in fine versus ἐκάλεσσεν, in sequentis versus 225 fine αὐτή, ut haec iam rursus in adversa charta locum habuerint et eodem casu obliterata fuerint quo v. 201 in aversa pagina initium versus, item v. 178 in adversa pagina extrema versus pars. et similiter si a Lavacri Palladis v. 136, ubi praeter θυγάτηρ in fine versus nihil certi ab Aurispa cognosci poterat, descendimus ad v. 15 hymni in Cererem numerantes versus XXI et his simul addentes versus duos tum ad finem Lavacri Palladis, tum ad titulum hymni in Cererem significandum (quamquam in hymni Homerici Moscoviensis in Cererem inter finem hymni in Cerer. et initium hymni in Apollin. nihil est nisi unius versus, qui inscriptionem continebat, intercapedinis, ut docet specimen apud Büchelerum), nihil ibi legimus nisi hoc in versus initio: τρὶς δ' ἐπὶ καλλι, ut etiam hic alterum in adversa charta, alterum in aversa lectum fuerit et haec quoque pagina, ad quam uterque versus pertinebat, constiterit versibus XXIII. eademque ratio est versus 131 Lavacri in Pall., ubi in optimis libris φαμένα spatio relicto excidit, ad versum 10 hymni in Cerer., ubi ultima verba πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυθμάς in iisdem libris evanuerunt. Obiter autem ex ultima hac computatione simul manifestum est parum verisimilitudinis habere Blomfieldi et Meinekii opinionem, qui Lavacrum Palladis *post* hymnum in Cerer. ediderunt, non ante eum, quo loco codices habent omnes praeter Parisinum priorem, cuius scriba quin erraverit nemo iam dubitabit. Sed de eadem illa re etiam aliud dignum est quod memoretur. inter codices enim nostros Vaticanus XXXVI, quem ex Aurispae apographo haustum esse puto, ipse quoque in singulis paginis versus habet viginti tres. id si quis casu factum autumat, nihil habeo quod obloquar, at video

tamen eodem iure hoc statui posse, hac quoque in re codicem Vaticanum illum cum Aurispae apographo voluisse codicis archetypi imaginem servare.

Verum licebit etiam ulterius progredi. nam hoc quoque sciri posse videtur, quo saeculo Byzantinum illud archetypum scriptum sit. de qua re iudicandi facultas nobis data est Rudolphi Merkelii, amicissimi viri, accuratione et diligentia, qui in enotandis duorum codicum Vaticanorum 36 et 1691 variis lectionibus ne levissimas quidem accentus varietates et interpunctionis minutias negligendas sibi putabat. unde primum hoc mihi patuit in archetypo, ex quo illi manarunt codices, particulam *δέ* encliticam fuisse, sed non in universum et ut nihil interesset qualis vox praecederet (quem ad modum Choerobosci aetate praeter *δέ* etiam *μέν* et *γάρ* inter encliticas relatas fuisse scimus. cf. Lehrs. quaest. epic. p. 101), sed ea tantum lege, ut in *δέ* elisum esset *ε* et praecederet oxytonon. ad hanc igitur normam in illis codicibus scribitur *σέ δ'* I 7. *τεαί δ'* I 29. *ἀεί δ'* II 68. *δός δ'* III 8. *τίν δ'* III 90. *αὐτή δ'* III 168. *χρειώ δ'* IV 319. *μεσαμβρινά δ'* V 72. *μεσαμβριναί δ'* V 73. *θεά δ'* V 95. *βαρύν δ'* VI 63. *προχανά δ'* VI 74. *κακά δ'* VI 89. *βαρύ δ'* VI 95, et saepissime *ὅ δ'* II 61. III 193. IV 77, 116, 170. VI 83, *ἥ δ'* III 190. IV 19, 66, 79, 137, 205, 239. *τό δ'* II 104. III 77. V 27, 131. VI 28. *τόν δ'* III 235. *τήν δ'* IV 121. *οἵ δ'* II 88. III 86. *αἵ δ'* IV 158, 185, 355. *τά δ'* VI 90 —, etsi *θήκατο δ'*, *φεῦγεν δ'* etc. ubique scribuntur. quod si in illis libris nonnumquam etiam scribitur *Θεναὶ δ'* aut *ὅ δε* et alia plura eius modi, haec tamen ipsa canonem potius firmant eumque regnasse docent in archetypo, non autem a scribis recentioribus demum introductum esse, quos proniores fuisse consentaneum est ad negligendam aut corrumpendam normam cui proprio imbutamento non assueti erant, quam ad infarciendam ubi non invenerunt. Iam vero eundem hunc singularem enclisis morem, cuius auctorem nescimus, invenimus etiam in Iliadis codice Veneto B n. 453, in quo Hoffmannus (libr. XXI et XXII Iliadis, p. 23) constanter exarari refert *ἑπτά δ'*, *εἴ δ'*, item *ὅ δ'*, nisi quod *ὅδ'*, *ἥδ'* et similia iunctim scribi dicit, qua in re vereor ne error se insinuaverit. nam quo modo ita *ὅδ'* (i. e. *ὃ δὲ*, *ille autem*) distingui potuerit a simplici pronomine demonstrativo (*ille*) nemo facile dicat. Hic autem codex Venetus quum

scriptus sit saeculo XI, Callimachi quoque codicem archetypum quem Aurispa et Philelphus Constantinopoli descripserunt, eidem saeculo XI assignandum esse existimamus. neque enim alium ullum ullius saeculi codicem nos quidem novimus in quo illa inclinandi lex constanter servata sit. nam si etiam in altero Iliadis codice Veneto A 454, quem olim multis laudibus, ut par erat, extollebant ob alias dotes, nunc autem accuratius cognovimus opera Iacobi La Roche, aliquoties scriptum legimus ὅδ', ἥδ', οἵδ' (cf. La Roche varr. lect. ad Il. ε 497, 538, 630. ρ 753. τ 324. χ 141), quaeri potest, num scriba demonstrativum ὅδε et articulum particulae δέ coniunctum inter se permiscuerit, ut saepe vel nobilissimi grammatici inter τόδε et τὸ δέ fluctuabant (cf. La Roche, die Homer. Textkritik, p. 362 seq.), aut alium errorem commiserit, praesertim quum πολλάς δ' pro πολλὰς δ' aut simile quid ex eo codice enotatum non videam. idem valet de codice Iliadis Lipsiensi multo illo recentiore, in quo Hoffm. p. 51 in χ 376 scriptum testatur τόνδ' pro τὸν δ', item de cod. Vindobonens. num. 97 (cf. Hoffm. p. 34 seq.). quod autem vel in editione Hesiodi Aldina frequentissime exaratum legitur νυκτός δ', ἐσθλή δ' etc. (cf. Muetzell. de emendat. Theogon. Hes. p. 152), quis in hac accentus singularitate propriam potius librarii doctrinam quam fidem eius hominis codicem aliquem saeculi XI religiose repraesentantis agnoscere sibi velit? — Sed reliqua quoque duobus illis codicibus Vaticanis peculiaria, quibus codicem archetypum repraesentari putamus, si cum codicis Veneti B n. 453 proprietatibus comparaverimus, in plerisque utrumque inter se consentire videbimus, ut nihil obstet quin codicem Callimachi archetypum ad idem cuius est codex Venetus B saeculum referamus, i. e. ad saeculum XI. Velut si quando in versus fine oxytonon legebatur, id in codicibus Vaticanis fere semper habet gravem, non acutum quem Bekkerus ponere solet (cf. Lobeck. Elem. II p. 160) eumque in Callimacho secutus Meinekius. huic autem scribendi generi, quantum quidem ex Vaticanis codicibus intelligi potest, tantum assueverat codicis archetypi scriba, ut rarissime poneret acutum (ut Νηλεύς III 226. Λητώ IV 160. ἀνθερικὸς ὥς IV 193. κύων ὥς IV 228), sed plerumque gravem, nec solum ubi nulla aut levis interpunctio sequebatur, sed etiam in fine sententiae, velut orationis alicuius, sive puncto superiore interpungebat (ut ἀμοιβὴ· IV 152), sive

inferiore, ut ἀοιδὸν. I 72 dedit et μενοινὴν. I 90, ἀλιτρὸς. II 2, ἐσθλὸς. II 9, λαὸς. II 98, χρυσὸς. III 102, πλαγκτὴ. IV 273, etc., atque adeo in fine hymni in Del., ubi Δηθῶ: ∾ scripsit. quid quod etiam medio in versu saepe scribitur θυμὸς· I 5. περισκεπὲς· I 11. ἑρκὸς· I 12 etc., atque adeo σὺ. I 29. λεγνωτὸν. III 12. ὀνοτὴ. IV 20. φατὸν. IV 60. ἐμὸν. IV 96. τί περισσὰ. IV 132. atqui gravem in fine versus, si non sequeretur interpunctio, ponebat etiam scriba codicis Veneti B (Hoffm. p. 22) cum scribis antiquioribus, etiam cum scriba palimpsesti Syriaci (Hoffm. p. 6) qui vel in medio versu gravi semper utebatur ubi nos comma vel punctum superius adhibere solemus. contra in serioribus codicibus acutus in fine versus poni solet, velut in Vindobonensi Iliadis n. 97 (Hoffm. p. 34), in Vindobonensi quinto (Hoffm. p. 41) etc. — Porro ut in Veneto B (item in A ut docet La Roche, hom. Unters. p. 246 seq.) praepositio saepe cum sequenti voce legitur ὑφ' ἕν, sed ut accentu careat (cf. Hoffm. p. 22 seq.), ita factum fuit etiam in Callimachi codice archetypo, id quod docent codicum Vaticanorum lectiones ἐπιχνόος ἦλθε II 37. ἐπιπρογένοντο III 178. διοστέα τετρήναντο III 244, quo etiam hos referendos censemus locos: βοὴν ἐπι Κύρνος ἀντεῖ III 58. μίαν περι δίφρα τίθενται III 135. ἀπο χαίταν πέξηται V 31. μετα πάντα βαλεῦ V 97. ἐπι Κραννῶνα βεβήκει VI 77, item hos: ἀπο δ' εἴπαο τέθμια III 174. ἀπο δ' ἐκλίθη IV 209, ubi defectus accentus docet scribendum fuisse ἐπικύρνος, περιδίφρα, ἀποδ'. ac firmat hoc, quod II 37 in altero quidem Vaticano est ἐπιχνόος, sed in altero ἐπι χνόος. eodem autem num referam etiam διάτριχα δώματα νεῖμαι I 61 et διαπλεῖστον ἔχουσι, an haec cum ἐσύστερον V 107 et VI 65 et cum τὸ πρῶτον conferam cui sequiores quidem codices mei saepe substituunt τοπρῶτον, non item Vaticani illi, dubius haereo. praeterea dignum est memoratu in codd. Vatic. etiam coniunctim legi κατάῤῥόον IV 159. παράῤῥόον IV 206. ποτίῤῥόον V 77, cui similia ex antiquis codicibus La Roche (die Texteskrit. p. 392) notavit. adde δίζητοῤῥόον I 16. — Sed ut cetera perstringamus accentuum miracula quae in codd. Vatic. videmus esse, in archetypo fuisse conicimus, praeter cetera hoc permirum accidit, quod ubi oxytonum ultimae syllabae elisionem passa est, in antecedentem syllabam transit non accentus acutus, sed gravis. id tametsi ex codice Venet. B non memini notari,

frequentissimum tamen est in antiquiore paulo Veneto A, ut docet La Roche (Text, Zeichen u. Schol. des cod. Ven. A, p. 5). magis autem mirum accidit, quod in Vaticanis solae eandem elisionem passae voces ἠδέ, οὐδέ, μηδέ accentum non plane amittunt, quae nostra ratio est, sed in penultima habent gravem: ἢδ' III 82. οὒδ' ὄκα V 7. μὴδ' III 262 (bis). IV 241. V 13, 15, 46. VI 4 (bis), 5, 6, 118 (quamquam hoc etiam μήδ' vel μὴ δ' scriptum invenio, et scribitur vel μὴδὲ III 266 et V 17), quibus ex Veneto B quod componam unum habeo ἢδ' (sic enim ibi scribitur. cf. Hoffm. p. 24 lin. 7) ex ἠδέ elisum, ex Veneto autem A plura: ἢδ' Il. α 41. 65. οὒδ' η 217. μὴδ' ε 830. ζ 58, 59 etc. (cf. La Roche l. l. p. 5). et μὴδ' legitur etiam in Laurentiano codice Apollonii Rhodii. cf. Merkel. p. XVII ed. minor. — Dehinc ad enclisin properemus, ubi imprimis consuetudini cui nos quidem a pueris assuevimus repugnat, quod quando encliticae monosyllabae antecedat paroxytonum, id duos accentus recipit, enclitica suum omittit. atque is etiam Aristarcheorum et Herodianorum mos erat, quem tamen ita tantum sequebantur, ut paroxytonum esset vox trochaica, sive natura erat sive diplasiasmo poetico demum effecta (cf. Bekker. Anecd. III p. 1143, 18), at ubi paroxytonum erat iambus aut pyrrhichius aut spondeus, non sequebantur nisi certas ob causas (cf. Lehrs. quaest. ep. p. 104 seqq.). atque in nostris quidem Vaticanis codicibus sine ullo vocum discrimine scribitur ἔνθά σ' I 15. τόσσά περ II 81. μέγά τι III 100. ἴνά οἱ III 106 (sed ἴνὰ οἱ V 63). ἔνθά τοι III 142. οὔτέ τις III 256. πάρά τοι IV 33. ἔργά θ' IV 145. ἄρσέν τε V 29. κτένά οἱ V 31. οὔτέ μιν VI 73 etc. et hoc invenitur etiam in codice Veneto B (cf. Hoffm. p. 24), nisi quod eius modi exempla qualia sunt μέγά τι etc., inde non invenic notata, sed frequentissime in cod. Ven. A leguntur ἴνά σφισι, τάχά οἱ, ἄρά σφι, ἄλλοί τε etc. cf. La Roche l. l. p. 6. Rursus cum Veneto B (cf. Hoffm. p. 24) Vaticanis meis convenit ubi encliticae praecedit properispomenum mox scribentibus Πυθῶνί κε II 35. ῥεῖά κε II 50 etc., mox ὧδε περ II 107. Προῖτος τε III 233 etc. idemque consensus est quando plures encliticae deinceps positae sunt. nam ut in Veneto B (cf. Hoffm. l. l.), ita etiam in Vaticanis cum uno accentu legimus οὐδέ τι μιν I 12. δέ νυ τοι III 183. ἡδύ τι τοι IV 128. ἄν οἱ μεν IV 172 (nam μέν quoque interdum encliticum est ut I 72 ἀλλὰ τά μεν. II 73

τρίτατόν γέ μεν etc.), μή οἵ τι IV 238, et similia alibi, quamquam etiam leguntur ἤ μοί τι III 81. ὅς κέ τιν' V 101. εἴ νύ τις IV 164. καί νύ ποτε IV 171. ἤ ῥά τοι IV 114 et alia id genus. porro vocularum encliticarum inconstantiam, quam de Veneto B notavit Hoffm. p. 23, plerumque invenimus etiam in Vaticanis, ut verborum εἰμί et φημί. nam οὔρεσι φασί I 6 et καὶ δέ σε φασί III 210 legimus, de quo dictum ad I 6, item ἔστι IV 166 reperimus scriptum in initio versus ubi nulla antecedit interpunctio, de qua re dictum l. l., et τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι codd. Vatic. dant V 86, qui etiam καί ῥ' I 28, τό ῥα III 118, τῷ ῥα IV 59 recte scribunt, sed scribunt etiam τῷ ῥὰ III 251 et αἶ ῥὰ III 94, item pronomen indefinitum τίς scribitur εἰλαπίναν τίς VI 85, ἐρέω τί IV 94, ἔκπαγλον τί IV 247, κουράων τίς III 66 (ut contra interrogativum τίς sine accentu legitur II 31, sed τὶς III 184, τὶ IV 212). eadem inconstantia in anastrophe praepositionum ut in Veneto B cernitur (cf. Hoffm. p. 23), ita etiam in Vaticanis meis, in quibus habemus λείκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ I 48. χορῷ ἐνί III 170. τοῖς ἐνί III 207. δόμοις ἐνὶ χρήματα κεῖται VI 112 (nisi qui sic scripserunt, δόμοις ἔγκειται χρήματα intelligi voluerunt, ut πολίαις ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε VI 97 legitur), etsi alibi recte leguntur ᾗ ἔνι II 78. τῇ ἔνι III 138. ᾧ ἔνι VI 92 etc. mendosa sunt etiam αὖλιν Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός III 88. Αἵμῳ ἐπὶ Θρήικι III 114. κορυφῆς ἐπὶ Θρήικος Αἵμου IV 63. ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς τειρομένη IV 210. sed νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ III 47 fortasse verum est, quem ad modum δίκησι λαὸν ὑπὸ σκολίῃς I 83 recte scribitur. item male habet ἦλθε πάρ' Ἠέλιος III 181, sed πάρα pro πάρεστι iure scribitur III 160 et V 33. Et ut in Venet. B articuli formae ὁ ἡ οἱ αἱ ubi pro demonstrativis sunt plerumque accentum habent, saepe autem etiam eo carent (cf. Hoffm. p. 24), idem factum etiam in Vaticanis nostris, ut αἳ μὲν est III 100 et IV 196. αἳ δὲ IV 306. ἃ μὲν V 82 et VI 66. ἃ δὲ V 23 etc. (ut vel αἳ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ibi legatur III 51 et ὃ γενειήτης III 90). saepe autem accentus exulat. qua in re etiam hoc notandum est, interdum ibi legi, maxime in Vaticano 1691, ἁ μ̏εν V 93. ἡ μ̏εν IV 55, αἱ μ̏εν IV 196. ἁ μ̏εν VI 66. ἁ δ̏ε V 23. αἱ δ̏ε IV 306, ut legitur etiam βυθ̏ον IV 34. μ̏η μή VI 17. με γε τ̏αν (pro μεγαλᾶν) VI 108, de quo Bastius dixit in comm. palaeogr. p. 824, item Merkelius praef. Apollon. p. XVI lin. 21

ed. minor. — Iam videamus *ν ἐφελκυστικόν*, quo ita usus est scriba codicis Veneti B, ut in fine versus non poneret nisi ubi sequens versus a litera vocali incipiebat, qua in re codices Vaticanos sibi habet consentientes (cf. ad Ì 3 extr.), qui cum illo etiam medio in versu interdum male scribunt *ῥέζουσιν, τὸ δὲ στέφος* III 200. *ἔχθουσι, τῶς* IV 8. *φεῦγε δ'* IV 70, 71 etc. Nec aliter habent Vaticani, si de diplasiasmo poetico agitur, quo illi cum Veneto B (cf. Hoffm. p. 25) saepe perverse utuntur modo omittentes ubi eo opus erat, modo contra rationem infarcientes. nam inde enotantur *ἀγρώσσουσα* II 60. *ἔδεισεν* III 51. *μορμύσεται* III 70. *ἐσεύοντο* III 98. *πλήσωσι* III 243. *ὤχλισε* IV 33. *ἐρίζωσε* IV 35. *Ἑλλήνεσι* IV 172. *ἄρητον* IV 205. *πλήμυρε* IV 263. *πλήσουσι* IV 306. *ἐσομένοισι* V 21. *ἐκόλασαν* V 83. *αὐγάσησθε* VI 4, et contra *ἀποκλίνασσα* IV 236. *ἔασσεν* VI 62. *εἰσεκύλισσεν* IV 33. *ἀμάσσει* VI 138 etc. Idem valet de iota subscripto, quod Venetus B non subscriptum, sed cum vetustioribus codicibus adscriptum habet, nisi quod in quibusdam generibus inconstantia cernitur (cf. Hoffm. p. 26), at in Vaticanis nec adscriptum nec subscriptum est. sed quum V 24 legatur *παρ' Εὐρῶται*, V 75 *ἅμαι*, VI 30 *Τριόπαι δ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔνναι*, VI 62 *ἀναγκαῖαι*, pro *Εὐρώτᾳ, ἀναγκαίᾳ* etc., iure opinor gliscit suspicio, in archetypo Byzantino quoque iota ascriptum fuisse, Aurispam autem omisisse, nisi ubi non intelligeret. nam in reliquis codicibus subscribitur (singulare est *γαλοῳ* in altero Vaticano inventum III 135). quamquam etiam in aliis antiquis codicibus iota non videmus nec adscriptum nec subscriptum, velut in codice Aristotelis reg. 1853, quem X esse saeculi dicunt. cf. Wattenbach. Anleit. zur griech. Palaeogr. p. 33. add. eund. p. 32 et 41 et Strab. XIV p. 648 apud La Roche, Homerische Untersuch. p. 175 seq. — Quod ibidem Hoffmanns narrat voculam *ἄρα*, ubi ante vocalem est, in Veneto B scribi in libris XXI et XXII *ἄρ*, semel in *φ* 189 *ἄρ'*, eadem inconstantia in Vaticanis quoque est, in quibus VI 113 habemus *ἄρ οἰκεῖοι* et VI 12 *οὔτ' ἀρ ἔδες*, sed *ὣς ἄρ' ἔφη* IV 99, *οὐκ ἄρ' ἔμελλες* IV 215, *τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας* VI 51, *οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες* VI 60. — Multo autem maioris momenti quaestio est de itacismo, cuius in codicibus Vaticanis plura sunt exempla, in Veneto autem B certum exstare Hoffmannus p. 26 negavit, iniuria quidem, quippe qui ad Il. *χ* 417 *ἐξελθόντα πόλιος*, ut Venetus B habet, non dubitaverit ap-

pellare itacismum, etsi idem dubitavit p. 26. Sed distinguendum est inter singula itacismi genera, quorum alia aliis prius exorta esse magisque increbuisse certum est. itaque si in Vaticanis commutantur *ι* et *ει* (*Λέπριον* I 39. *ἴδεν* II 93) aut *ει* et *ι* (*λείκνῳ* I 48. *ἐπεὶ* III 56 et 61), hoc vitium diu ante saeculum XI grassari coeptum est atque invenitur iam in palimpsesto Syriaco Iliadis quem IV aut V saeculo assignant (cuius exempla dederunt La Roche, die Hom. Textkritik p. 456 et Hoffm. p. 10), item in Ambrosiano Iliadis picto, quem IV aut V saeculo scriptum putant (unde exempla dedit La Roche l. l. p. 453 seq.). deinde *η* et *ι* (*αἴληνα* II 20. *ζευγητίδας* II 48. *τοξότην* III 223. *καθήσατο* III 233. *τεὴν* V 37. *λάρης* IV 104), vel *ι* et *η* (*μοχθίσειαν* III 61. *κανάχιδα* IV 45. *ἀντίμοιβον* IV 52. *πόλιες* IV 100. *μαντίϊα* IV 188. *ἀμιχανίη* IV 210) ut in Vaticanis commiscentur, ita idem fit in fragmento papyraceo Elephantinensi Iliadis, quod saeculo ante Chr. primo ortum existimant, item in fragmento alterius codicis papyracei Harrisii, ex quibus exempla composuit La Roche p. 443 et p. 447. tum ut *ι* et *οι* (*λιμός* III 125), *ει* et *η* (*τύνει* III 124. *ἀξείνια* III 235), *οι* et *η* (*εὐήχοις* IV 296) in Vaticanis commutantur, ita etiam in Syriaco *οἴρηξ* pro *ἴρηξ* (La Roche l. l. p. 447), et in Elephantinensi *ευκλειης* pro *εὖ κλῃϊσ'* et *δυωδεκατοι* pro *δυωδεκάτῃ* (cf. La Roche p. 443) leguntur. eadem autem qua horum codicum fragmenta scripta sunt aetate iam commutari in pronuntiando solebant, ut hoc quoque addam, etiam *αι* et *ε*, *ο* et *ω*. nam quem ad modum *οἴσεται* pro *οἴσετε* in Vaticanis legitur V 31 et 48, *περιπλέξεσθαι* IV 110, *ἐσσόμενε* pro *ἐσσόμεναι* IV 188, *Λητοΐάς* pro *Λητωΐάς* III 83, *δύο* pro *δύω* IV 61, *Χειρονίδες* IV 104, *ἀμφιπεριστείνονται* IV 179, *λαγώνων* V 6, *'Ακταίωνα* pro *'Ακταίονα* V 109, ita etiam in Elephantinensi reperitur *ασεσθαι* pro *ἄσεσθε*, *εμμενε* pro *ἐμμέναι*, *ωπλισαι* pro *ὁπλίσαι* (cf. La Roche p. 444) scriptum, item in Syriaco *επαμυναι* pro *ἐπάμυνε*, *ευχεταασθε* pro *εὐχετάασθαι* (cf. La Roche p. 456) legimus, ne de Veneto A dicam *αι* et *ε*, *ο* et *ω* saepius male permutante (cf. La Roche p. 435). quae restant itacismi exempla, *υ* pro *ι* et contra (*Αἰγυαλοῦ* IV 73. *Μουνιχίη* III 259. *λυβὰς* II 12), *η* pro *υ* (*διωκτήν* III 194), *ει* pro *υι* (*Εἰλήθειαν* IV 132), ea tam vetusta auctoritate excusari non possunt, ut sint fortasse qui ob illa vitia archetypum Byzantinum

non referendum ad saeculum XI censeant, sed ad aliquod paulo recentius detrudendum. Atque equidem ne hoc quidem ut certum quovis pignore affirmare ausim, illa *Αἰγυαλοῦ, διωκτήν* etc. a scriba archetypi profecta esse, quum nihil impediat, quin a recentiore scriba in Italia demum scripta esse putentur. nam ut *διωκτήν* uterque Vaticanus habent, ita *γελαστήν* IV 324 alter tantum tenet, quae res illud quoque vitium (*διωκτήν*) ut recentiori potius scribae quam vetustiori ascribatur suadet. et quum in I 43 quoque alter tantum Vaticanus praebeat vitiosum *ἐγγίθι*, alter autem verum *ἐγγύθι*, praeterea ceteri Callimachi codices saepissime *ι* et *υ* commisceant *ταχυνός* et similia scribentes, nemo iure obloqui poterit, si in archetypo eius modi vitia locum non habuisse, sed recentissimis demum Italiae scribis deberi existimamus. Quid quod ne *αι* quidem et *ε* inter se in pronuntiando commutata iure aliquis archetypo vindicaverit, quum IV 103 *Θαισσαλίην*, VI 27 *πτελαίαι*, IV 216 *ἔμενε* unus tantum codex, non uterque habeat. sed si quis tamen eius modi generis vitia archetypo potius assignare voluerit, hoc adeo non movebit me ut recedam a sententia aliis argumentis satis firmata, archetypum Byzantinum saeculo XI exaratum fuisse. nam illo tempore quam difficile fuerit vel doctis qui haberi volebant hominibus ab inveteratis communis vitae vitiis itacismi cavere, si quando doctius et quod supra vulgus saperet opus efficiebant, manifesto docet archiepiscopus ille Thessalonicensis Eustathius, qui identidem in turpissima itacismi vitia delabitur. cf. La Roche l. l. p. 154 seq. (et habet etiam illud *Εἰλείθεια* commutatis *ει* et *υι*. cf. La Roche l. l.), ut si quid ex itacismi in archetypo frequentia colligi potest, non hoc inde colligi possit, archetypum non ascribendum esse saeculo XI, sed potius hoc, eius scribam qui saeculo XI vixerit non satis in hac re accuratum et diligentem fuisse videri. — Tandem tempus est ad interpunctionem nos convertere, de qua eo magis opus est ut disputemus, quod Nicanorem Alexandrinum grammaticum, cuius in Homerum studia per Ludovicum Friedlaender permagni aestimare didicimus, non solum *περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου βιβλία ἕξ* edidisse constat, sed haec generalia praecepta etiam applicuisse cum ad Homerum scripto libro *περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ*, tum ad Callimachum simili titulo *περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ*, ut Suidas narrat. Ex hoc autem

libro si tot nobis superessent fragmenta quot ex illis supersunt in scholiis Homericis, gratulari profecto nobis poteramus. nunc autem nec in paucis illis et ieiunis in Callimachum scholiis quicquam inde prolatum videmus nec in verborum Callimachi ordine Nicanoris vel *στιγμὴν τελείαν* (i. e. punctum mediae parti vocis appositum), nec *δευτέραν ἄνω* (·>) vel *τρίτην ἄνω* (<·) usquam codicibus nostris legimus appictas. Si quis autem hunc signorum Nicanoreorum in codicibus Vaticanis defectum nihil in eam quam volumus rem probare contenderit, quum parum referat illisne signis alia postea substituta sint paulo habiliora, dummodo ipsius Nicanoris praecepta servata sint, — monendum erit praecepta quidem Nicanoris in codicibus Vaticanis non ubique cerni integra. velut vocativum orationi praepositum Nicanor cum vetustioribus grammaticis *αὐτοτελές* quiddam putabat esse et ab reliquis verbis interpunctione distinguebat (cf. Friedl. p. 36 seq.). sed in Vaticanis codicibus praepositus vocativus plerumque non distinguitur: I 7 (*Ζεῦ σέ δ'*). I 46. II 69. III 72, 136, 255 (*ἆ δειλὸς βαιλέων ὅσον ἤλιτεν*). IV 82 (*ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε*), 88, 112, 203, 300. V 27, 55, 57, 97, 103. VI 10, 48, 117. rarius autem distinguitur, nunc puncto superiore ut III 27 (*Δῆλε φίλη· τοῖός σε*). IV 106, 113, 122, 188, 197, 215. V 35, 119, 134, nunc inferiore I 6 (*Ζεῦ. σὲ μὲν*). III 81. VI 99, nunc commate I 29 (*γαῖα φίλη, τέκε*) et IV 116, quibus in locis omnibus vel fluctuatio interpunctionis de ipsa veritate interpunctionis addubitari iubet. sed etiam ubi plures vocativi sunt aut plura adiectiva *ἀσυνδέτως* ei apposita aut ad vocativum accedit appositio, inter haec quidem distinctio non legitur (quod et ipsum recedit a Nicanoris norma *στιγμήν* ponentis. cf. Friedl. p. 38 seq.), sed in fine additur punctum superius, ut III 110 (*Ἄρτεμι παρθενίη Τιτυοκτόνε· χρύσεα*). III 204. IV 218, 266, 325. VI 84. tum IV 109 (*νύμφαι Θεσσαλίδες ποταμοῦ γένος·*) et IV 118, nisi quod in fine comma positum est IV 316 (*Ἀστερίη πολύβωμε πολύλλιτε, τίς*), tum etiam in fine interpunctio omittitur V 89 seq. (*ὤ ἐμὲ δειλὰν ὤ ὄρος ὤ Ἑλίκων οὐκέτι μοι παριτὲ ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο*) et III 259 (*πότνια Μουνυχίη λιμενοσκόπε χαῖρε Φεραίη μή τις ἀτιμήσῃ*). singularia autem sunt et vix genuina III 225 (*πότνια πουλυμέλαθρε πολύπτολι χαῖρε Χιτώνη· Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γάρ*) et VI 2 (*Δάματερ μέγα χαῖρε· πολυτρόφε πουλυμέδιμνε·*). Cui Nicanorem inter

et codd. Vaticanos discrepantiae tantum tribuo, ut archetypum Byzantinum ex ipso codice aliquo ad Nicanoris modum interpuncto fluxisse negem. quamquam quod alia multa Nicanori similia codicibus Vaticanis insunt, id non mirum, quum, modone sola interpunctionis signa respicias, multa Nicanor habuerit et cum vetustioribus grammaticis et cum recentioribus sibi communia, ut in simili re cum Nicanore codices Vaticani vocativum mediae orationi interpositum nulla nec ante nec post posita interpunctione ab reliqua oratione dirimebant, et ubi vocativus ceteris verbis postpositus erat, ab his interpunctionis signo non distinguebant. confer enim cum Nicanore p. 40 Friedl. I 7 (*πότεροι πάτερ ἐψεύσαντο*), 8, 33, 44. II 11, 79, 103. III 6, 31, 119, 152, 173, 186, 240. IV 1, 123, 162, 212, 213, 221, 226 (bis). V 45 (bis), 47, 51, 81, 86, a qua ratione recedunt III 210 (*Δηιονίδαο πότνια, σὴν*). II 72 (*Σπάρτῃ τοι Καρνεῖε· τόδε*). IV 240 (*οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα· καὶ γαμέοισθε λάθρια καὶ τίκτοιτε*), 312 (*λαβυρίνθου, πότνια σὸν περὶ βωμόν*), V 15 (*μὴ μύρα λωτροχόοι, τᾷ*), 41 (*σέ δὲ, δαῖμον ἀπορρώγεσσιν*), 106 (*κομίζευ· ὦ Εὐηρείδα τέλθος*), 138 (*τὰν θεὸν ὦ κῶραι· τῶργος*). item cum Nicanore p. 40 confer I 91 (*χαῖρε μέγα Κρονίδη*), 94 (*χαῖρε πάτερ*). III 8, 86, 137, 268. IV 190, 204, 214, 260. V 4, 13, 33, 87. VI 64, 135, 119, 139 (*ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείοισα θεαῶν*), a qua norma recedi non video nisi bis: I 55 (*ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ*) et V 2 (*σοῦσθε, Πελασγιάδες*). Et ut id quoque memorem, inter se Nicanor et codices Vaticani in hac quoque re concinunt, quoniam nec hic nec illic (cf. Friedl. p. 31 et p. 41) interrogationis signo vestigium est, quod nec ante Nicanorem usurpabant Aristarchi et a Veneto quoque A prorsus abest (cf. La Roche p. 15), etsi iam inde a nono saeculo in usu esse coepit. a Vaticanis autem tam constanter abest, ut praeter VI 84 (*τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μάτερ;*) nusquam legatur, sed plerumque in eius locum succedat punctum superius (I 7, 63, 75, 92, 93. II 31. III 116 (bis), 119, 156, 183, 184 (bis), 185 (bis). IV 2, 24, 29 (semel tantum in *ἀκοῦσαι·*), 32, 33, 114, 115, 116, 127, 128, 212, 317. V 81. VI 42), rarius punctum inferius (I 2, 3. III 113. IV 132), aut comma I 4 (ubi *Λυκαῖον,* legitur) et III 4 (ubi est *ὁράᾳς,*), nisi quod magis credo comma ibi errore positum est pro interrogationis signo, interdum autem omne signum omissum sit (ut IV

29, 83, 88, 112, 113, 115, 117). Mitto alia, ut talia tantum enumerem quae Nicanori cum Vaticanis et simul cum Veneto B communia sunt. alia enim ab Hoffmanno non memorantur. quamquam eius modi contraria quaedam iam ante enumeravimus. velut in vocativo interpungendo Veneto B non cum Vaticanis convenit, sed cum Nicanore (cf. Hoffm. p. 92), contra interrogationis signum proprium sibi habet Venetus B, ita tamen, ut saepe in eius locum succedat punctum superius (cf. Hoffm. p. 93). at convenire Vaticanis cum B (cf. Hoffm. p. 91) legimus primum, quod in ὀρθαῖς περιόδοις post sententiam secundariam quae praeponitur reperitur comma (ut I 15. II 10 (bis), 41. III 17 etc.), sed saepe etiam punctum superius (III 74, 85 etc.). atque idem fit ubi enunciatio secundaria postponitur et ab ἐπεί, ἵνα, ὅτε, ὄφρα etc. incipit, ubi ut in Veneto B (cf. Hoffm. l. l.) mox ante has particulas legitur punctum superius (I 53. II 85. III 44, 89, 153, 167. IV 6, 259, 290. V 104 etc.), mox inferius (I 34. II 98. III 12 etc.), mox autem nullum signum adest (I 88. II 16 etc.). similiter ante relativum modo punctum superius appictum videmus (ut I 67. II 22, 78, 81, 91. III 34, 133, 140, 197, 203 etc.), modo comma (ut I 87. III 198. IV 323 etc.), modo omnino nihil (ut I 10, 35, 39, 51. II 94, 106. III 15 etc.), plane ut in Veneto B factum, cf. Hoffm. p. 91 seq., item ante ἤ particulam (sive *quam* sive *aut* vel *an* significat) aut punctum superius habemus (ut III 127. IV 47, 48. IV 14) aut comma (ut I 2. III 60. IV 12. VI 104), aut omnino nihil interpunctionis (I 4. II 19. III 84, 172, 201. IV 94), plane ut in Veneto B (cf. Hoffm. p. 92), nisi quod hic quoque in Vaticanis nonnumquam punctum inferius legimus (VI 87 ἐξ ἵππων. ἤ). etiam ante ἠδέ (Hoffm. 92) mox puncto superiore incisum (III 81, 154), mox interpunctione nulla (III 155). Plura autem huius generis ex Veneto B non attulit Hoffmannus. quamquam etiam alia multa huius generis lubenter vellem ab Hoffmanno notata, velut quo modo se gesserit scriba Veneti B, ubi posito dicendi verbo vel praeponitur oratio vel postponitur, Vaticani autem plerumque puncto superiore utuntur (III 39. IV 132, 152, 195, 227. V 92. VI 46, 56, 65. — III 103, 212, 239. V 85, 96 etc.), rarius puncto inferiore (III 157 et III 80), semel commate (IV 240 Δητοῖ,), saepius nullo signo (I 29. III 85. — III 29. IV 94, 217), aut quoties voci alicui adiecta est appositio, ubi omni interpunctione carere Vaticani solent

(cf. II 19, 100. III 57, 215 seq., 237, 244 seq. IV 161, 166, 225, 252, 256, 282, 286 etc.). His autem ac similibus omissis proferamus aliquid generalius, quod et ad Venetum et ad Vaticanos aeque pertinet, sed totum est in coniectura positum. nam qui in utroque hoc codicum genere frequentem inter punctum superius et inferius confusionem reputaverit, tum qui viderit, quoties post sententiam ad finem perductam omnibusque numeris absolutam in Vaticanis pro puncto inferiore reperiatur superius (ut I 14, 45, 54, 60. II 5, 8, 46, 104. III 45, 109, 182, 214, 224. IV 10, 27, 40, 98, 132, 152, 195, 211, 214, 315. V 92, 106, 133. VI 6, 50, 56, 65, 66, 72, 83, 111, 116, 118, 128), aut in sententia pendenti pro superiore inferius (cf. I 2 *ἄνακτα.* I 17 *χυτλώσαιτο.* II 34 *Ἀπόλλων.* II 39 *ἔθειραν.* II 98 *λαὸς.* III 9 *τόξον.* III 12 *λεγνωτὸν.* III 28 *γελάσσας.* III 32 *αἰτίζεις.* III 34 *πτολίεθρα.* IV 103 *Ἄναυρος.* IV 150 *χαίρων.* IV 144 *πυράγρης.* VI 129 *ἀτελέστως.* etc.), hoc igitur qui consideraverit, is nolit opinari hanc inconstantiam casu tantum factam esse, sed accessisse putabit aliquam causam, qua iste casus sive error tam frequens evaderet. atque eam causam invenisse mihi videor. nam quum olim duo tantum interpunctionis signa essent (nam consulto nunc quidem de *βραχείᾳ διαστολῇ* taceo postea disputaturus), alterum punctum superius, quod *perfectae* sententiae signum esset (cf. schol. ad Dionys. Thrac. p. 760, 16), alterum inferius, *imperfectae* sententiae proprium, qui mos etiamnum regnat in Veneto A 454 (cf. La Roche p. 15), postea utriusque signi ratio plane conversa est ita, ut punctum inferius perfectam sententiam indicaret, superius imperfectam, qua consuetudine adhuc utimur. haec autem conversio quo tempore fiebat, librarios consentaneum est dum antiquius interpungendi genus in hoc recens et novum transfigurabant saepe errasse et veteri mori inconsulte et incaute indulsisse, quum fere hominis sit ita adhaerere rebus vetustioribus sibique assuetis, ut hae passim rursus emergant ultro. quod si hanc fuisse inconstantiae causam statuerimus, eadem via simul archetypo Byzantino Callimachi idem quod Veneto Homeri codici B 453 saeculum fuit vindicatum erit i. e. undecimum. Atque indidem etiam hoc facillimum explicatum habet, quod interrogationis signum in Veneto B invenimus raro, in Vaticanis rarissime. — Sed ut aliquando ad Nicanorem redeamus, cuius *στιγμάς* Callimachi exemplari Byzantino archetypo appictas fuisse negavimus,

aliud ille signum usurpabat, quo non ad distinguendas sententias aut ad sententiarum partes perfectas utebatur, sed ne singulae voces alio referrentur atque quo debebant. quod signum (,) *βραχεῖαν διαστολήν* vocabat, sed ponebat etiam in *ἀνεστραμμέναις περιόδοις* i. e. ubi redditionem praemissam sequebatur protasis, et aliquoties alibi (cf. Friedl. p. 81 seqq.), quibus exceptis nos quidem interpunctione non utimur. Atque hoc signum ut in codicibus Homericis, velut Venet. B, sic etiam in Vaticanis passim invenimus. saepe enim ubi participio anteponitur adverbium vel casus nominis, participium sequitur diastole, si illud cum adverbio vel casu, non cum sequenti verbo finito iungendum est, quo modo I 57 *ἔ τ ι παιδνὸς ἐ ὼ ν, ἐφράσσατο πάντα τέλεια.* III 26 *ὥς ἡ παῖς ε ἰ π ο ῦ σ α, γενειάδος ἤθελε πατρὸς ἅψασθαι.* III 251 *τ ῷ ῥα καὶ ἠ λ α ί ν ω ν, ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε.* VI 40 *ἃ π ρ ά τ α π λ α γ ε ῖ σ α, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις,* ubi literis diductis scribenda curavi quae inter se iungenda scribae putabant, etsi participium ab reliqua oratione alibi discernere interpunctione non solebant. alibi autem ubi post participium legitur adverbium vel casus nominis, post illud posita diastole docet adverbium vel nomen non ad participium, sed ad verbum finitum referendum esse: IV 108 *ὀρέγουσα, μ ά τ η ν ἐ φ θ έ γ ξ α τ ο.* IV 111 *λισσόμεναι, τ ὰ Ζηνὸς — τέκνα τ ε κ έ σ θ α ι.* IV 130 *ἔχων, α ἰ ώ ν ι ο ν ἔ ρ ρ ε ι ν.* IV 146 *πίπτοντες, ἐ π' ἀ λ λ ή λ ο ι ς ἰ α χ ε ῦ σ ι.* V 39 *ἑτοιμάζοντα, φ υ γ ᾷ — ᾧ χ ε τ' ἔ χ ω ν.* VI 51 *ὑποβλέψας, χ α λ ε π ώ τ ε ρ ο ν ἠὲ κυναγὸν — ὑ π ο β λ έ π ε ι.* qualia ubique leguntur etiam in Veneto B et in aliis Homeri codicibus. cf. Hoffm. p. 96 seqq. Et sic post aliam quam libet vocem apparet diastole, ne illa vox cum sequenti iungatur: IV 86 *ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑ π ο κ ό λ π ι ο ς, αἰνὰ χολώθη.* II 64 *ἔμαθεν τὰ πρῶτα, θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν* (ut id sit *primo*, non *prima*). IV 119 *ἐπεὶ καὶ θῆρες, ἐν ο ὔ ρ ε σ ι πολλάκι σεῖο ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀ π η ρ ε ί σ α ν τ ο.* adde I 85 *πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον* (ne quis forte intelligat *πᾶσι μὲν οὔ, μάλα δ' ἶσα*). I 10 *ἧχι μάλιστα, ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές* (ut *μάλιστα* iungatur cum *ἧχι*, non cum *περισκεπές*). II 13 *τοῦ Φ ο ί β ο υ, τοὺς παῖδας ἔχειν, ἐ π ι δ η μ ή σ α ν τ ο ς.* II 42 *τ έ χ ν ῃ δ' ἀ μ φ ι λ α φ ὴ ς, οὔ τις τόσον.* III 17 *ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας.* III 148 *θεοὶ δ' ἐ π ὶ πάντες ἐ κ ε ί ν ῳ, ἄλληκτον γελόωσι.* III 241 *κύκλῳ, στησάμενοι.* IV 42 *κόλπου, ναῦται.*

IV 54 *Αἰγαίοιο, ποδῶν.* IV 167 *κοιρανέεσθαι, ἀμφοτέρῃ.* IV 198 *περιηγέας, οὔτι παλαιόν.* IV 219 *κρείουσα κάθησαι, γνησίῃ Οὐλύμποιο* (ne *κρείουσα Οὐλύμποιο* iungatur). IV 226 *δύνασαι γάρ, ἀμύνειν* (ut *ἀμύνειν* pro imperativo sit). IV 236 *τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα, λέχριος εὕδει* (ne *λέχριος* cum participio iungatur). IV 250 *Πακτωλὸν, ἐκυκλώσαντο λιπόντες.* V 36 *παλαιότερον, Εὐμήδης ἐδίδαξε* (quae interpunctio firmat a nobis repositum *ὃ δίδαξε*). V 75 *ἀμᾷ κυσὶν, ἄρτι γένεια περκάζων, — ἀνεστρέφετο.* V 120 *τεῦ χάριν, ἐξ ἔμεθεν* (ut *τεῦ χάριν* cum *ἄλλα* iungatur). VI 1 *τῶ καλάθω κατιόντος, ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες* (ut *τ. κ. κατιόντος* genetivus absolutus sit neve pendeat a *γυναῖκες*). VI 3 *χαμαὶ, θασεῖσθε* (nam *χαμαὶ* scribae iungebant cum praecedenti *κατιόντα*). VI 115 *ὁ τῶ βασιλῆος, ἐνὶ τριόδοισι* (quo vetabant ne *βασιλῆος* penderet a *τριόδοισι*). Quibus in locis omnibus etsi non ubique scribarum — sive grammaticorum mavis dicere — de iunctura verborum iudicium probo, apparet tamen non stulte eos egisse qui, ne quis erraret, diastole posita brevissimam pausam indicabant et ita dirimebant quae distinguenda erant. Hac autem pausa, qua nos quoque utimur in re simili, etsi signo aliquo non indicare solemus, ibi quoque opus est, ubi non plena et perfecta est oratio, sed quaedam ad explendam sententiam extrinsecus subaudienda sunt. non mirum igitur, quod *βραχεῖα διαστολή* interdum etiam imperfectae sententiae signum est, ut in II 83 *χείματι δὲ, κρόκον ἡδύν* (i. e. *χείματι δὲ ἄνθος φοροῦσι κρόκον ἡδύν*). II 94 *οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ, μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος* (i. e. *τόσσα Κυρήνῃ ἔνειμεν ὀφέλσιμα*). II 113 *ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος ἔνθα νέοιτο* (sic enim legitur in Vaticanis, ut intelligatur *ὁ δὲ Μῶμος νέοιτο, ἵνα ὁ φθόρος ἐστίν*). adde II 54 *μουνοτόκος, διδυματόκος.* III 47 *Λιπάρῃ νέον, ἀλλά.* III 83 *καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωϊὰς ὥσπερ Ἀπόλλων,* (ubi intelligitur: *ὥσπερ Ἀπόλλων Λητώϊός ἐστι,* grammatici autem vel in fine sententiae comma praetulerunt puncto inferiori). III 144 *πάροιθε δὲ, πρίν περ ἱκέσθαι.* IV 272 *οὐ Διὶ Κρήτῃ, ὡς ἐγώ.* IV 297 *χαίτην, παρθενικαί.* V 92 *δόρκας ὀλέσσας καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.* VI 19 *κάλλιον, ὡς* (i. e. *κάλλιόν ἐστι λέγειν.* sed v. 20 et 23 eadem diastole grammaticus non iam opus esse putabat, quoniam sibi persuasit, opinor, semel

monitum non iam erraturum esse iterum atque tertium). VI 71 τόσσα Διώνυσον γάρ, ἅ. VI 118 ἐμοί, κακογείτονες. Sed pausa facta nos etiam ea ab reliquis verbis seiungere solemus, quae praecipuam aliquam vim habent et prae reliquis efferenda sunt, quae et ipsa βραχείᾳ διαστολῇ a reliquis discernere, quod nos quidem non facimus, voluisse grammaticos quis miretur? illud autem fit ubi participium non pro adiectivo vel pro attributo est, sed totius enuntiationis vices tenet, unde I 58 legitur γνωτοὶ προτερηγενέες περ ἐόντες, οὐρανὸν (i. e. quamquam prioris essent originis). II 66 καὶ Λιβύην ἐσιόντι, κόραξ ἡγήσατο λαῷ (ubi quando Libyam intravit). III 43 καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες, οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι (si quando eo die ex Ephyre in altum vehebantur). III 261 οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ βωμὸν ἀτιμήσαντι, καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες (i. e. ut qui Dianae aram neglexisset). IV 101 ὅτ' Ἀχαιΐάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες ἐρχομένην, Ἑλίκη τε (i. e. quoniam nunc eas urbes adiit enixura). sed fit etiam in alia quavis voce quae praeter cetera urgenda est: I 33 κομίζειν, κευθμὸν ἔσω (et quidem in recessum Cretensem). I 68 ἀγγελιώτην, σῶν τεράων. I 85 τεκμήρασθαι, ἡμετέρῳ βασιλῆι. II 85 ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν, μοῦνον. II 88 οἳ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι, Δωριέες. III 57 γείτων, Ἰταλίη. III 87 αὖλιν, Ἀρκαδικήν. IV 4 φέρεσθαι, ἐκ μουσῶν. IV 91 κεῖνο, θηρίον αἰνογένειον. IV 238 ἔπος εἴπῃ, δεσπότις. V 137 Ἀθαναία, νῦν ἀτρεκές (et nunc quidem certissime). VI 130 τὰς δὲ τελεσφορίας, ποτί. atque eadem diastolae causa est ubi ὁ, ἡ, τό, οἱ, αἱ, τά non pro articulo sunt, sed pro pronomine sive addita particula μέν vel δέ, sive non addita: I 64 τὰ δέ, τόσσον. I 89 οἱ δέ, τὰ μὲν πλειῶνι. III 70 ἡ δέ, τεκούσης. III 246 αἱ δέ, πόδεσσιν. IV 62 ὁ μέν, πέδον. IV 68 οἱ μέν, πολίεσσιν. III 2 τῇ, τόξα. IV 31 τό, οἱ Τελχῖνες. IV 203 ὅ, τοι φίλον. V 80 τόν, ὀφθαλμῶς οὐκέτ' ἀποισόμενον, quibus ex Veneto B (cf. Hoffm. p. 94 seq.) conferri possunt τόν, ἄγοντα in Il. φ, 262, et τὴν μέν, Ἀχιλλῆος in χ 211. et sic codex Laurentianus Apollonii in III 473 habet τήν, ὁδόν (cf. Merkel. praef. p. XVI ed. minor.), item quidam in Odyss. II 206 τῆς, ἀρετῆς (cf. La Roche ad Hom. Od. I p. 31). quibus quod similiter nunc ὅ,τε scribitur, ne cum adverbio ὅτε permutetur, id bis tantum notatum invenio I 67 τό,τε κάρτος, et V 111 ὅ,τε δρόμος. Ce-

terum omnia enumeravi et quantum potui explicui diastolae exempla quot in Vaticanis reperiûntur, nisi quod non constat mihi de III 114 *τόθεν Βορέαο κατᾶϊξ, ἔρχεται* — et de IV 169 *ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι, Ἠέλιον φορέουσιν*. Quamquam nescio an aliquanto saepius in archetypo diastole posita fuerit ubi nunc in Vaticanis comparet punctum superius ut I 18 *Λάδων· ἀλλ' οὔπω.* II 96 *Βαττιάδαι· Φοίβοιο.* II 112 *ἱερῆς· ὀλίγη.* III 53 *σακεῖ· ἶσα.* III 101 *Ἀναύρου· μάσσονες.* III 178 *εἶεν· εἰναετιζόμεναι.* IV 210 *πρέμνον· ἀμηχανίης.* V 58 *ἑταρᾶν· ματέρα*, vel etiam punctum inferius ut VI 34 *ἀνδρογίγαντας. ὅλαν* legimus. et peccatum hic aliquanto saepius esse eo apparet, quod de diastole et puncto superiore inter se Vaticanus uterque certant IV 101 (*ἐρχομένην·* et *ἐρχομένην*, scribentes). IV 3 (*κεῖνται·* et *κεῖνται,*). IV 4 (*φέρεσθαι·* et *φέρεσθαι,*) etc. Nihilo tamen secius non videtur dubitari posse quin futurum fuerit ut in archetypo Byzantino multo maior *βραχειῶν διαστολῶν* numerus extaret, si illae ex Nicanoris exemplo ortae essent. nunc autem sic iudico, non solum *στιγμάς*, de quibus supra dictum, sed ne *βραχεῖαν* quidem *διαστολήν* ex ipsa Nicanoris editione Callimachea traductam esse atque distinctionem maiorem et minorem a librario sive grammatico codicem scribente proprio Marte appositam esse ad normam codicum Homeri eorum, in quibus *βραχείας διαστολῆς* morem ad recentissima usque tempora constat perdurasse et ita perdurasse, ut saepe aliquis comma ibi poneret, ubi alii non opus videbatur. cf. Hoffm. p. 98 seqq. — Iam quae restant huius generis dabo per saturam, ut in his quoque simile archetypum Byzantinum fuisse codici Veneto B appareat, quibus unam utriusque aetatem esse, i. e. saeculum XI, evincam. quem ad modum enim in Veneto B diphthongus si spiritum habet, semper is in primo, non in secundo vocali notatur (cf. Hoffm. p. 22), ita etiam in codicibus Vaticanis tam saepe scribitur *ἐυ* (III 17), *ἐῦ* (III 130), *ἔυνδρος* (I 20), *ὁύνεκα* (III 236), *ἐι* (IV 28), *ὀύρεα* (IV 30), *ὑιέος* (V 115) etc., ut hoc in codice archetypo quoque fuisse videatur. qua in re si spirituum signa non ⊢ et ⊣ ut in Veneto B, sed vulgaria sunt in Vaticanis, inde certa coniectura de archetypo duci non potest, praesertim quum iam saeculo XI scribas inter varia spirituum signa fluctuasse intelligatur e. g. ex cod. Thucyd. Palat. 252, in quo I 96 scribitur (tab. 4 lin. 2 apud Wattenb. l. l.) *θραῖκες ὅσων*

ἦρχε μέχρι θαλάσσης ἐς τὸν εὔξεινόν πόντον καὶ τὸν ἑλλήσποντον· ἔπειτα τοὺς ὑπερβάντι αἷμον γέτας. καὶ ὅσα ἄλλα κ. τ. λ. quem ad modum etiam in codice Palatino 169 Plutarchi, qui ad saeculum XII pertinet, in Pelopid. 15 legitur ἡγεμόνα τῶν ὅπλων et mox τὸν ἱερὸν λόγχον ἄγων (cf. tab. 6 lin. 5 et 7 Wattenb.), postquam pro ⊣ et ⊢ iam aliquanto ante ⌞ et ⌝ in usu esse coeperunt. Similiter autem si in diphthongo accentus notandus fuit, is saepissime conspicitur in prima vocali, ut in ἐμόι III 9 et 10. θοόυς III 17. κάι III 24. V 11, 30. VI 35, 49, 125. κεραυνόι III 118. ἀὲι III 146. Ἀθηνάιων IV 47. δειλάι IV 241. Ἀθανάια V 16. χάιταν V 31. παρθενικάι V 34. φορβάιων V 50. τάι VI 38. δάιτας V 55. ἐμάι VI 102. αἰέι VI 126, quod etiam in Veneto B factum esse Hoffmannus p. 25 monet. Quod autem idem dicit p. 22, Venetum B si supra ι et υ duo habeat puncta, ea ubique puncta diaereseos esse, hoc indicare voluit, in Veneto B non legi supra ι et υ ea puncta quae ipsarum harum vocalium signa erant ut nobis unum punctum literae i superscriptum. sed haec puncta in Vaticanis frequentissima sunt, ut non solum ἀστέϊ scribatur II 40 iubente versu, δρυΐ III 159, Τηΰγετον III 188 etc., sed etiam vel contra metrum θερμαΰστραι IV 144, ut saepissime talia qualia πϋρίκμητοι ibid. 145, μΐμνε 148, ἔστϊχε 153, νήεσσϊν Ἐχϊνάδες 155, ἦτϊς — φϊλοξεινωτάτη 156, Ἶρϊς — Μΐμαντος 157, μϋχὸν 161 etc., atque adeo cum duobus punctorum generibus λεχώϊσϊν (sic) IV 56, ex quibus tamen omnibus nolim quicquam de recentiore codicis archetypi aetate colligi. nam eadem duo puncta in ι et υ sine iusta causa posita mūlto prius quam saeculo XI invaluerunt et conspiciuntur etiam in fragmentis Iliadis Elephantinensibus (cf. La Roche, Homerische Textkritik p. 440 et 449), et in fragmento Ambrosiano, item in codice Vindobonensi saeculi V qui fragmenta Genesis et evangelii Lucae continet (cf. La Roche p. 452). Porro quod ibidem Hoffmannus p. 22 monet, pro litera β in codice Veneto scribi υ, pro ν litera μ, idem reperitur etiam in codicibus Vaticanis (νάττω II 65. λυνὰς II 112. ἐπινυαθρων IV 22. ἔνραμεν IV 140. ὀλνίσταν V 117. — θεμειλομ III 248 παρερχομέμημ IV 224 etc.), unde tamen nihil de codice archetypo colligam. nam eae literarum formae antiquioribus codicibus cum recentioribus communes sunt. Sed

paulo certior alia coniectura est de compendiis scripturae, quae ut Hoffm. l. l. dicit in Veneto B non extare, ita equidem conicio nec in archetypo Byzantino Callimachi extitisse. nam quum Merkelius utrique Vaticano dicat suum esse et proprium compendii genus, recte nobis videmur conicere scribas in archetypo nihil compendii invenisse. Et haec quidem compendia ad literas finales pertinent, in ipso autem vocum corpore ne Vaticani quidem codices compendio utuntur, nisi forte I 55 inventum in altero Vaticano *οὐνῑέ* i. e. *ουράνιε* (cf. Bast. comm. palaeogr. p. 833) in archetypo fuisse quispiam existimet. quamquam ista quasi sacra compendia multo maturius in usu esse coeperunt (cf. Wattenb. l. l. p. 15 et 30). Postremo nominum propriorum principia literas minutas ut in Veneto B (cf. Hoffm. l. l.), ita et in Vaticanis esse et in archetypo fuisse videri vix opus est ut moneam. Sed unum tamen addam, etsi ab Hoffmanno non memoratum. singuli enim hymni, si ex Vaticanis coniecturam facere licet, in archetypo hoc signo: ~ finiebantur, quod certe etiam in Vaticano A 454 suis locis legitur. cf. La Roche, Text, Zeichen u. Schol. des cod. Ven. A p. 15. —

Nunc ut aliquantulum subsistamus et in unum hunc locum congregemus quae antehac passim et longo partim usi anfractu probare conati sumus, — extabat Constantinopoli saeculo quinto decimo ineunte codex quidam hymnorum Callimachi a grammatico non indocto, qui etiam ceteros hymnographos addiderat, saeculo undecimo scriptus in folio minore vicenorum fere trinorum in paginis versuum, ceterum madore male habitus et a blattis tineisque corrosus, ut in nonnullis locis quid Callimachus scripsisset nullo modo indagari posset, in aliis nisi summa identidem adhibita cura ex evanidis literarum simulacris extricari non posset, sed ut interdum de uno aliquo loco plures se coniecturae offerrent aeque probabiles. Hunc igitur codicem Ioannes Aurispa et Franciscus Philelphus Constantinopoli nacti pro se quisque descripserunt, ille diligenter et religiose, ut archetypi quasi quandam imaginem describendo referret, lacunas non explens nec levissimos errores corrigens, hic paulo liberius, ut docti potius grammatici quam scribae personam ageret locos lacunosos et a librario corruptos quantum poterat ope residuorum ductuum scripturae corrigens, et ita descriptum exemplar in Italiam detulerunt, ubi utrumque apographum a doctis Italis transcribendo multiplicatum

est vario successu. Dolendum autem quod nec autographum Byzantinum nec Aurispae atque Philelphi apographa hodie extare videntur. nunc enim non habemus nisi ex utroque apographo descriptos codices, et ex Aurispae apographo ductos codices nos quidem novimus Vaticanos tres et Venetum unum, ex Philelphi ductos praeter primae editionis codicem quinque, Parisinum unum, item unum Ambrosianum, Vindobonensem, Vossianum, Vaticanum unum. sed quae nobis praeter hos ad manus sunt codicum plene collatorum variae lectiones, Oxoniensis, Ruhnkeniani, Parisini alterius, ii non ex apographis illis, sed ex editionibus profecti sunt. Horum codicum

A nobis significat Vaticanum 1691 membranaceum in folio minore saeculi XV, qui continet fol. 199, primum fol. 1—119 Apollonii Rhodii Argonautica cum scholiis, dein fol. 121—176 Orphei Argonautica et hymnos, postremo fol. 176—198 Callimachi hymnos. Summa diligentia meum in usum hunc codicem cum Tauchnitziana contulit Rudolphus Merkelius (nam Ernestius ex ABIK tantum excerpta nec fere nisi in locis lacunosis habebat). Ab eodem Merkelio item ad Tauchnitzianam eadem diligentia collatus est

B i. e. codex Vaticanus 36 chartaceus in folio minore saeculi XV continens foliis 225, versibus 23 in singulis paginis Apollonii Argonautica cum scholiis (fol. 1—140), Orphei Argonautica et hymnos (fol. 141—201), Callimachi hymnos (fol. 201—225). Ceterum propter hanc codicum A et B vel externam similitudinem, quae in eo cernitur quod eadem continent scripta, facile aliquis suspicetur alterum ex altero descriptum esse. sed primum A quidem ex B describi non potuit, quoniam A in III 130, 183, 232 habet quae omissa sunt in B. deinde B prae altero codice habet illas accentus proprietates quas supra enumeravimus (ut solus habet *σέ δ'* I 7) et in ipsis verbis ita interdum ab A dissidet (cf. e. g. IV 44), ut B ex A descriptum esse parum sit probabile. Itaque sic potius statuemus, A et B pro se utrumque ex Aurispae apographo derivatos esse.

C nobis significat codicem Venetum Marcianum 480 membranaceum formae maximae foliorum 442, qui complectitur cum scholiis suis Oppianum, Theocritum, Dionysium Periegetam, Nicandrum, Aglaiam Byzantinum *πρὸς τὰς ἀρχομένας ἀποχύσεις, περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν*, Aratum, Hesiodum, Apollonium Rhodium, Orphei Argonautica et hymnos, Callimachum. Fuit

olim Bessarionis cardinalis, ab Ioanne Rhoso scriptus, nam eius manum esse, cui similem iudicaverat Bekkerus praef. Arat. p. IV, affirmat Studemund. Hunc codicem non ex A vel B esse descriptum documento est III 230, ubi ab AB omissum ὅτε habet C, rursus AB non profecti sunt ex C, in quo deest II 27 qui in AB comparet. Ceterum ex eodem codice excerpta dedit Loesnerus in ed. Callim. Lips. 1774, de quorum fide queritur Ruhnken. ad VI 55, sed quibus uti non poterat Ernestius (cf. Praef. p. 4 seq.). mihi collationem ad ed. Ernest. accuratissime factam dono dedit Henricus Keil, amicus suavissimus.

K signum est codicis Urbinatis n. 145 ex Vaticana, chartacei saeculi XV exeuntis, cui insunt Orphei Argonautica, Callimachi hymni (a fol. 50—83), Nicandri Theriaca usque ad fol. 112b. Ex hoc codice ad edit. Tauchn. hymni VI initium contulit Merkelius, hymnos I et II totos Carolus Dilthey, vir ad iuvandas literas paratissimus, qui etiam locos lacunosos in IV, V, VI inde mihi descripsit, ex qua collatione patuit codices C et K ita consentire, ut totius codicis collatione supersederi posse videretur.

Et hi quidem codices ex apographo Aurispae originem habent, ex Philelphiano autem nati sunt:

D i. e. is codex, cui Ioannes Lascaris editionem principem superstruxit exeunte saeculo XV Florentiae literis capitalibus emissam. quae editio quum rarissima sit, in ea collatione mihi acquiescendum fuit quam in sua editione dedit Blomfieldus. sed si tamen aliquando erravit, quod suspicor factum esse, commode accidit quod in eius locum suffici poterat

d sive codex Oxoniensis chartaceus saeculi XV exeuntis sive XVI ineuntis in folio minore, versuum 31 in quavis pagina, in quo leguntur Lycophronis Cassandra cum scholiis Tzetzae, tum a pag. 250—286 Callimachi hymni cum scholiis, in quarta autem pagina haec: „in colleg. Paris. Societ. Iesu,“ et in margine: „Paraphé au desir de l'arrest du 9 Juillet 1763. Hesnil.“ Idem hic codex est quem Meermannianum vocat Ruhnkenius a se aliquoties adhibitum in epist. critica altera, postea a Thoma Gaisford 40 imperialibus est emptus et bibliothecae Oxoniensi illatus, ubi intercedente viro reverendissimo B. Iowett meum in usum contulit Ioannes Peunes, iuvenis excellentissimus. Quod autem d ex D descriptum puto, causa haec est, quod d vel maxime

manifesta typographi menda ex D repetit, ut illud *Νιππίκη* VI 43 quod ne Aldum quidem et Frobenium fefellit, quamquam etiam hi saepe in similibus typothetae erroribus cum d se passi sunt decipi, ut IV 280 in *οιήην*. videtur tamen scribae codicis d ad manus fuisse etiam Frobeniana, unde supplevit VI 16 et 19.

E nomino Parisinum chartaceum in quarto versuum vicenorum, inter libros graecos bibliothecae Parisiensis notatum n. 2763, olim Colbertinum 4906 vel Regium 3202, scriptum saeculo XV, cui insunt Orphei Argonautica et hymni, Procli Lycii hymni, Callimachi hymni cum scholiis in margine, hymni Homerici, Moschi amor fugitivus, Musaei Hero et Leander, Hesiodi opera et dies, scutum Herculis et Theogonia, Theocriti idyllia. Solus is inter codices Callimacheos Lavacrum Palladis habet post hymnum in Cererem. Hunc codicem primus cum Graeviana contulit Claudius Sallierius in Ruhnkenii gratiam qui varias lectiones cum Ernestio communicavit postea editas in Ruhnkenii, Valckenarii et aliorum ad I. A. Ernestium epistolis p. 92 seq. ed. Tittmann. Sed multo maiore diligentia eundem hunc codicem cum Tauchnitziana contulit Gustavus Pohl, qui studiorum suorum hos fructus publici iuris fecit in programmate gymnas. evang. Posnaniensis ann. 1860, quam collationem accurate esse institutam docet Henricus Keil qui primum hymnum in meum usum excussit. — Praeter hunc autem codicem qui ex apographo Philelphi originem habet, alius inde descriptus erat nunc non iam superstes, in quo tum alii multi erant errores, tum III 138 transpositis vocibus legebatur *τῇ ἔνι γάμος μὲν Λητοῦς*, et VI 16, 19, 23 suppleti erant. ex hoc ductus est F, deinde per aliud apographum GHI.

Et *F* quidem est codex Ambrosianus B 98 membranaceus forma quadrata saeculi XV, qui habet Apollonii Argonautica cum scholiis, Homeri Myobatrachomachiam, Herodoti vitam Homeri, Maximi Tyrii Platonici philosophi *πῶς τις ἄλυπος εἴη*, Orphei Argonautica, eiusdem *ἐπηκόους καὶ προβέρκετα* (sic), Homeri hymnos, breve epigramma *εἰς ξένους* (sic), Callimachi hymnos. Hunc codicem cum Benenatiana 1574, quae ex Stephaniana 1566 expressa est, contulit Henricus Keil eiusque variantes lectiones mihi dono dedit. Cum hoc autem codice idem Keilius dicit plane conspirare Ambrosianum A. 63 sup. ex libris Io. Vinc. Pinellii, chartaceum saeculi XV, cui insunt Orphei Argonautica et hymni,

Callimachi hymni. Praeter hos autem duos codices Mediolani extare tertium Keilius dicit a se non collatum

f sive Ambrosianum S. 31 chartaceum in quarto saeculi XV, cui inscribitur: „liber iste marci ammonii Patavini passeris Ianuensis et amicorum," et in quo leguntur Orphei, Procli, Homeri hymni, Musaei Hero et Leander, Callimachi hymni cum scholiis, Pindarus. sed horum Ambrosianorum codicum, B. 98 et S. 31, inspexit tantum Ioannes Checcotius ab Ernestio (cf. praef. p. 4b) rogatus et aliquot lectiones cum editione Stephaniana altera non conspirantes inde enotavit, quae excerpta edita sunt a Tittmanno l. l. p. 137, ubi Ambrosianus I significat codicem B. 98 (F), Ambrosianus II codicem S. 31 (f), nisi quod saepe ibi Ambros. I et II inter se permutati videntur. — Ex ipso autem quo F fonte iam negavimus derivatos esse codices Vindobonensem, Lugdunensem, Vaticanum 1379. hi enim codices quum hymni IV versus 142 et 143 non habeant, ita potius rem se habere manifestum est, ut ex quo fonte F fluxerit, derivatus sit etiam alius, qui suo corruptus modo et omissis IV 142 et 143 mutilatus ex se genuerit Vindobonensem, Lugdunensem, Vaticanum 1379.

Horum *G* litera a nobis significatur Vindobonensis n. 318, chartaceus in forma quam vocant octava saeculi XV, emptus quod inscriptio docet augustissimae bibliothecae caesareae Vindobonensi Venetiis ann. 1672 florenis sedecim. continet folia numerata 158 et praeterea inter singulos auctores manipulos aliquot foliorum quae numeris carent. complectitur hos auctores: Phalaridis epistolas fol. 1—44. *Μιθριδάτου τῶν βρούτου ἐπιστολῶν συναγωγήν* fol. 45—55. Alciphronis epistolas fol. 56—71. Pindari Ol. et Pyth. sine scholiis, fol. 72—128. Musaei Her. et Leandr. fol. 129—135. Callimachi hymnos fol. 136—158. Hunc codicem Schubartus Cassellanus cum editione Weigeliana contulit Ludovico Bachmanno, celeberrimo Lycophronis editori, qui collationem concessit primo Augusto Meinekio, tum mihi. eiusdem codicis hymnum IV contulit etiam meum in usum ad edit. Mein. officiosa voluntate Iacobus La Roche, cuius collatio si quando discedat a Schubartiana, sibi soli fidem habendam dicit.

H denotat Lugdunensem sive Vossianum 59 in 4to chartaceum saeculi XV, cui insunt Orphei Argonautica et hymni. Pythagorae aurea carmina. Callimachi hymni (a pag. 56—75).

Aristophanis epigramma in Oedipum et Cointi Smyrnaei in Herculis XII aethla. scholia in Boeotiam Homeri. Musaei carmen de Her. et Leandr. Hesiodi scutum. versus in labyrinthum. Phocylides. Arati Phaenomena. Nicandri Theriaca et Alexipharmaca. Phanoclis poetae carmen. Huius codicis primus collationem instituerat Lennepius, quam sibi concessam Ruhnkenius dono dederat Ernestio. qua collatione quum non contentus esset Ruhnkenius, qui nimis honorifice de illo codice iudicabat ut quem viginti ad minimum locis Callimacho profuturum sibi persuaserat (cf. Tittmann. l. l. p. 1), iterum eum excussit et variantes plures a Lennepio omissas suo quamque loco Ernestii notis inseruit inter corrigendum (cf. Tittm. p. 39). Sed vel sic nova collatione opus esse videbatur, quam meum in usum ad Ernestianam fecerunt Eugenius Mehler, et inde ab hymno IV I. G. Voegler, literarum humanarum candidatus.

I i. e. Vaticanus 1379 chartaceus in 4[to] diversis partibus diversa aetate scriptis, quarum vix ulla antiquior ea est quae Callimachi hymnos continet. et haec quidem testante subscriptione in pag. 58a exarata est saeculo XV, quae subscriptio ita habet: „Coraini (?) conscripsi m. Georg. Mosch. Callimachi hymnos hosce anno Domini 1496 III cal. Maias.“ eadem autem manu in fol. 35a haec scripta sunt: „·χ· hymnos aiunt edidisse summum Callimachum perdifficiles atque elegantiarum plenos. Moschus.“ Haec rettulit qui mihi codicem contulit Carolus Dilthey addiditque ei inesse Theocriti, Moschi, Bionis nonnulla, Symmiae Syring., Dosiadis Aram fol. 1—24. Babrii tetrasticha fol. 25—30. Maximi Planudis de cibis bonis et malis fol. 30—31. Hermetis Trismegisti de terrae motibus fol. 32—33. Euclidis geometrici thema (ἡμίονος καὶ ὄνος) fol. 33. Solonis elegiam fol. 33—34. Callimachi hymnos fol. 35—57. *Κανονίσματα πάνυ ἀναγκαῖα ῥημάτων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐμφερομένων παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ῥήτορσιν ἐκλεγέντα ἀπὸ διαφόρων βιβλίων.* fol. 59—100. *Ὑπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν κ. τ. λ.* (Hyperidis vita ex Plut. vit. X orator.) fol. 104b — 106a. *Δείναρχος Σωκράτους ἢ Σωστράτου κ. τ. λ.* (Dinarchi vita indidem petita). *Τιμοχάρης Λάχητος Λευκονοεύς· αἰτεῖ Δημοσθένει κ. τ. λ.* (psephisma ex Plutarch. vit. Demosth. ap. Westerm. Biograph. p. 290 seq.) fol. 106b — 107b. *Ἐπιστολὴ Πετοσίρεω φιλοσόφου πρὸς τὸν Νεχεψὼ βασιλέα* fol. 111—136b. sequuntur quaedam figurae

ad praegressa pertinentes fol. 113b—114b. Idem vir doctus monet in fine versuum semper poni accentum gravem, non acutum, iota autem subscriptum saepe non scribi nisi ubi a correctore additum sit, qui usque ad fol. 38a (in Apoll. 63), dein fol. 43a resumpta tela usque ad fol. 46b (in Del. 72) codicem correxerit, sed saeculum XVII non superaverit. ne quis autem secundam hanc manum pluris quam decet aestimet, correctorem moneo in ea re usum esse editione Aldina aliqua correcta. cf. ad III 205 et VI 15.

De *K* cf. post *C*.

L est Ruhnkenianus sive Mosquensis (hoc enim ab eo nomen habet qui Ruhnkenio dedit, Chr. Fr. Matthaei, olim professore Mosquensi) in bibliothecam Lugduno-Batavam post Ruhnkenii mortem illatus et XXIII rec. 7 notatus. Chartaceus est saeculi XVI, 24 foliorum in quarto minore et Callimachi hymnos continet cum scholiis in margine. inscribitur: *Καλλιμάχου κυρηναίου ὕμνοι*, quae sequitur *ἐπίγραμμα Λασκάρεως εἰς Καλλίμαχον* idem quod etiam veteres editiones habent. Haec qui dedit Iacobus Geelius in Catalogo librorum manu scriptorum qui inde ab anno 1741 bibliothecae Lugduno-Batavae accesserunt, p. 13 n. 38, addit hunc librum ex Aldina descriptum videri. rectissime hoc (cf. in primis ad IV 304. VI 13), sed addere debebat, Aldinum illud exemplar tale fuisse, in quo et errores quidam typothetae correcti et lacunae quaedam iam expletae erant. nam hoc in IV 177 seq., 200 seq., VI 15, 23, 24 facit Ruhnkenianus. atque extitisse talia Aldina exemplaria postea probabimus ubi de Frobeniana editione dicemus. Ceterum huius codicis discrepantiam ipse Ruhnkenius alleverat margini editionis Ernest., quae servatur in bibliotheca Lugduno-Batava, quam notationem quum mihi scriberet W. N. de Rieu, manuscriptor. Leidensium conservator, accuratissime esse factam, sufficere videbatur hanc discrepantiam codicis Ruhnkeniani ex exemplari Ernestiano describere, quod onus iniungi sibi passus est Lucianus Mueller, vir officiosissimus.

M significat codicem Parisinum alterum, in supplemento catalogi inter libros manu scriptos graecos notatum 456, chartaceum minutis literis, sed admodum negligenter exaratum saeculo XVI ineunte, quae Benedicti Hasii sententia fuit. continet Lycophronis Alexandram cum scholiis et vitam poetae, deinde Calli-

machi hymnos cum scholiis et glossis interlinearibus, tum Lascaris in Callimachum epigramma, quod legitur etiam in editione Florentina et Aldina. Primus hunc codicem contulit cum Tauchnitziana variasque lectiones Posnaniae 1860 edidit Gustavus Pohl, qui tamen quod exaratum esse librum ab homine Graeco neque vero in Italia exulante, sed in ipsa patria degente existimat, non minus levis haec opinio est quam quod codicem de libro typis excuso transscriptum esse negat. nam huius codicis cum Aldinae consensus in IV 302 (σιωπαλήν), VI 126 (ἕξομες) etc. dubitari non sinit quin M ex Aldino quodam exemplari descriptus sit partim iam correcto et suppleto (cf. ad IV 177, 200. VI 15 et 24), ut paulo ante de L diximus. eidem autem exemplari Aldino etiam scholia aliunde ascripta fuisse veri simile est.

Et hi quidem codices praeter K, Ambros. A 63 et S 31 (f) excussi sunt toti. praeterea autem apponendae erant aliorum codicum variae lectiones qui non toti sunt collati, sed singulis tantum locis inspecti, velut

N i. e. codex Robortelli, cuius is aliquot discrepantias memorat in Annotationum libello secundo p. 148 seq., qui liber non totus expressus est in Gruteri Lampad. crit. Tom. II. is codex ubi nunc lateat nescimus, id autem scimus, fuisse in interpolatissimis nec praestitisse codicibus LM et similibus. nam cf. ad IV 177 seq., 200 seq., VI 15 seq. Ceterum de hoc codice denuo agendum ubi de editione Veneta ann. 1555 disputabitur.

O i. e. codex Henrici Stephani, quo praeter Florentinam, Aldinam, Vascosanianam se usum esse vir egregius dicit atque inde aliquot emendationes et lacunarum explementa petiisse se narrat in praef. corp. poet. graec. II p. 487. Inter eius codicis lectiones num sint etiam nonnullae earum quas margini adscripsit in utraque editione non constat. tantum autem certum est codicem numerandum esse inter foedissime interpolatos. cf. ad IV 177 seq. 200 seq. etc.

Q significat codicem Estensem qui primus innotuit ex Laurentii Santenii editione hymni Callimachei in Apollinem cum L. C. Valckenarii emendationibus ineditis ipsiusque interpretatione Lugd. Bat. 1787 in lucem emissa. Acceperat autem hanc collationem Santenius ex urbe Venetiis, ubi in bibliotheca nobilissimae familiae Estensium codex erat, et Callimachi exemplari Ernestiano adscripserat Valcken. quod nunc in bibliotheca Lugduno-Batava

servatur sub O 1004. Sed quum Lucianus Mueller eandem collationem a Valckenario acceptam etiam Ruhnkenium margini editionis suae allevisse videret, hinc Valckenarianam collationem manu minus commoda et atramento deteriore scriptam et ab I. G. Voeglero descriptam subinde correxit. Ceterum ipse Valckenarius ibi queritur collationem codicis Estensis minus accurate esse institutam, quod nollem factum, nam codex inter meliores est et proxime accedere videtur ad codicis E bonitatem.

R est codex Matritensis CXXII, quem ita descripsit Iriarte inter regiae bibl. Matrit. cod. graec. p. 499: „membraneus in quarto minore foliorum tantum 44 membranulis mire subtilibus, candidis, laevigatis, elegantia manus singulari, cultu ad haec praecipuo, quippe libri fronte, titulis, literis capitalibus tum vario colore depictis, tum etiam auro scitissime illustratis, neque emendate minus quam nitide a Pontico Virunio descriptus exeunte saeculo XV vel XVI ineunte in urbe Chrysopoli. eo continentur Callimachi vita (ex Suida) et hymni, tum Lascaris epigramma *ἴχνια μαστεύων κ. τ. λ.* quod etiam in editione principe legitur, deinde scholia. postremo fol. 44 avers. sequitur: *Θέων Ἀράτου ἐξηγητής*, cum uno illo Callimachi disticho ex Berenicae coma *ἥ με Κόνων ἔβλεψεν κ. τ. λ.*" Ex hoc codice quae speciminis loco Iriarte apposuit, ea omnia critico commentario inserui non magno admodum eius commotus desiderio, ut qui Ioannis Lascaris editoris principis epigramma habeat.

S mihi notat codicem Matritensem XXIV, de quo Iriarte p. 86: „chartaceus in folii modum, foliis constans 136 densiore charta atque optime laevigata, totus Constantini Lascaris manu descriptus, maximam vero partem nitidissime idque Mediolani ann. 1454. continet Musaei de Herone et Leandro carmen, Orphei Argonautica et hymnos, item hymnos Homeri et Callimachi, veterum denique epigrammatum collectanea." Ex Callimachi hymnorum locis prolatas ab Iriarte varias lectiones suo quamque loco apposui.

T dico codicem Taurinensem CCXLI. B. VI, 21, qui olim inter libros Antonii Possevini Mantuani numerabatur, inde in collegium societatis Iesu Taurinense devenit, tandem in Athenaei Taurinensis bibliothecam. scriptus est in quarto foll. 31 saeculo XVI a latina manu, quae graecas glossas, variantes, emendationes, ad haec loca parallela Catulli, Virgilii, Homeri aliorumque

passim allevit orae codicis. Haec refert Amadeus Peyron in notitia librorum Valpergae Calusii p. 64, qui quaedam inde excerpsit a nobis in commentarium criticum recepta. Ceterum de eodem codice Pasinus in codd. mss. biblioth. Taurinensis I p. 264 hoc quoque notavit, inesse ei Lascaris epigramma ἴχνια μαστεύων κ. τ. λ. non diversus autem ab eo codice videtur quem Montfaucon. Bibl. bibliothecar. p. 1396 A memorat.

V i. e. Politiani codex unde is ante expressam typis editionem principem Lavacrum Palladis latine vertit et in Miscellaneis edidit. varias lectiones inde ediderat Blomfieldus, a quo sumpsi.

Sed praeter codices manu scriptos etiam reliquae editiones vetustiores, Aldina, Frobeniana, Vascosaniana, Veneta anni 1555, excutiendae nobis erant totae, non quo magnam inde ad Callimachum utilitatem redundaturam putarem, sed quo pateret quod iam initio dixi, has editiones ad unam omnes sive recto itinere sive quodam circuitu ex Florentina derivatas nec codicem aliquem via et arte ad eas constituendas adhibitum esse. Atque de Aldina quidem dubitare non sinit summus eius cum editione principe consensus, qui aut vitiis aliquibus typographicis in melius, saepius in peius ex ingenio mutatis aut novis illatis erroribus raro turbatur. At de Frobeniana dubitatio est, quippe in qua VI 16, 19, 23 lacunae, quae in Florentina et Aldina extant, expletae legantur, et I 80 τάξιν scribatur, et VI 136 εὐημερίᾳ pro εὐηπελίᾳ, ut Sigismundo Gelenio quidem qui Frobenianam curavit codicem manu scriptum in promtu fuisse quispiam coniciat. quod ego quidem non credo verum esse. nam quum in praefatione Gelenius narret scholiorum Callimacheorum (quae ex Aldina peti non poterant, in qua Aldi consilio non leguntur) copiam officinae Frobenianae factam esse a Matthaeo Aurigallo, quis non concedat Gelenium, si habuisset, mentionem facturum fuisse etiam codicis qui ipsius Callimachi verba haberet? atque sine dubio futurum fuit ut multo plura vitia in Frobeniana correcta legerentur, si editori codex ad manus fuisset. nunc autem non habuit nisi Aldinae editionis aliquod exemplum tale quod aliquoties correctum erat ex aliquo codice eorum qui modice interpolati erant ut FGHI, nec erant tam interpolati quam LMNO, sed scholia quoque adscripta habebat (nisi haec Gelenio ex ipsa principe sumpta Aurigallus dedit). Unum certe huius generis exemplum Aldinum Checcotius memorat in praef. Ernest. p. 10. in quo Io.

Georgii Trissini Vicentini manu duas hymni εἰς Δῆλον lacunas oppletas (voluit *expletas*) esse dicit eodem modo quo in editionibus recentioribus legimus. sed hoc animadversione dignum esse, quod ad v. 199, qui item oppletus ut in recentioribus extaret, ad marginem adscriptum esset: D. Marcus p. m. et a. idque absque dubio sic efferendum esse: „D. Marcus piae memoriae et amicitiae," ut intelligeretur Marcus ille Musurus Cretensis quem Trissini amicum fuisse constat. unde pronum esse colligere, horum supplementorum auctorem Musurum esse. Hoc tacite probavit Godofredus Hermannus in dissertat. de loco Callimachi in Del. (Lips. 1847) p. 5. Sed non improbata hac coniectura Ernestius, cui in manibus erat Aldinae exemplum ad cuius marginem Germanus quidam saeculi XVI notaverat lectiones ed. Germ. i. e. Frobenianae, quaedam etiam supplementa quae in exemplo Germ. ab aliquo scripta fuerant, illa supplementa coniecit ex vetustissima versione Cruciana petita et codicibus quibusdam recentioribus inserta esse, praef. p. 11 seq. Possunt haec omnia vera esse (quis enim praefracte negaverit?), sed illud certe recte sumpsisse videtur Ernestius, non ab uno homine omnia profecta esse supplementa quae passim in verborum Callimacheorum ordinem a Gelenio et maxime a Stephano recepta sunt. cuius rei documento vel hoc est, quod interdum uno in loco plura prolata e codicibus supplementa videmus. Itaque tutius fuerit sic statuere, quum saeculi XV et XVI scribae codices Callimachi describerent, nonnullos cum Callimachi verbis codicibus intulisse etiam sua vel amicorum supplementa partim cautius (ut in FGHI), partim impudentius (ut in LMNO), eaque inde etiam editis iam exemplaribus sua manu a doctis viris inserta fuisse, Aldino maxime exemplari, quod certe editione principe parabilius erat et externo suo habitu ultro ad supplendum invitabat. Atque similiter explicandum, si Anna Fabri ad II 3 alium codicem καὶ δὴ καὶ habere dicit aut si ad I 84 in vetusto codice legi narrat ὄλβον, quo modo edidit Aldus, aut si editionis Vascosanianae exemplo quod olim Petri Francii fuit (cf. Ernest. p. 6) codicum excerpta adscripta fuisse dicuntur. nimirum horum quoque hominum exemplaribus allitae erant variae lectiones ex correcto aliquo tali vetere exemplari petitae. — Porro de Vascosaniana dubitari non potest quin tota sit ex Frobeniana deprompta raro correctis typothetarum vitiis, interdum etiam illatis novis. — Sed levis iterum

de altera eaque rarissima Veneta anni 1555 editione dubitatio est, cuius qui in sua editione discrepantias enotavit Blomfieldus in Mus. critic. Cantabrig. I p. 227 dicit fontem esse Lascaris editionem, quod non ab omni parte verum puto. neque enim qui totam variantium lectionum copiam apud Blomfieldum (nam ego quidem non opus putabam ut ex Blomfieldiana omnes describerem, sed delectu contentus esse malui) inspexerit, facile negabit, editori praeter principem editionem ad manus fuisse etiam Aldinam, cuius apertos errores typographicos repetit in III 163 *τή-χουσιν — περὶ δέ*, in IV 302 *σιωπαλήν*, in *Τριόπῳ* VI 31, in *φέρβε στάχυν* VI 136 etc., ut repetit etiam eius emendationes *Κερύνειος* III 109, *λοιμὸς* III 125 etc. in eadem autem editione Veneta quum etiam IV 177, 200. V 136. VI 15, 16, 19, 23, 24 suppleantur, nos quidem non dubitamus quin quod Venetae editor adhibuit Aldinum exemplar isto modo interpolatum fuerit. Neque vero hoc iudicium plane eversum iri credimus, si recte videbitur Blomfieldus coniecisse editionem Venetam ann. 1555 curatam esse a Franc. Robortello, quem codicem N habuisse constat. nam huius codicis supplementa reperiuntur in Veneta IV 177, 200 seq. V 136. VI 15, 19, 23, 24. nihil enim impedit quin etiam Robortellum dicamus habuisse quoddam Aldinae exemplar ita correctum, cuius correctiones saeculi sui more codicem appellaret. accedit quod quas in Annotationum libro Robortellus ex alio libro affert lectiones ad II 113 (*φθόνος*), III 3 (*ὑψιά-ασθαι*), 109 (*Κερύνειος*), eae sunt Aldinae lectiones, partim eius menda typographica. quamquam idem ad V 116 ad Aldinam lectionem (*δεξεῖται*) ex alio libro citat *λεξεῖται*, quod Lascaris est. Hinc igitur admodum dubius fit Robortelli codex. sed si tamen re vera integrum codicem Robortellus habuerit, certe is codex et interpolatissimus erat nec tota ad eius fidem editio Veneta exacta fuit, in quam certe V 94 a Robortello prolata codicis N lectio *οἶκτον* non erat recepta.

Atque his quidem utebamur ad recensendos Callimachi hymnos criticis subsidiis. alios enim praeterea codices, quos superesse audiebamus, nobis quidem adhibere non licuit, veluti codicem Vaticanum 1406 typis expressum, versuum 24 in singulis paginis, ubi hymnos Callimachi sequitur epigramma in Callimachum cui subscriptum est *Λασκάρεως*, tum scholia, ut ad me scripsit Henricus Keil. estque is codex fortasse idem quem Montf. Bibl.

bibl. p. 201 A. nominat. Alium codicem in Vaticana vidit Keil., Ottobonianum 197 (qui olim fuit Sirleti cardinalis, cf. Miller. catal. des mss. grecs de la bibl. de l'Escurial. Paris. 1848 p. 330) chartaceum, sordide et inaccurate scriptum, in quo versus in sermonem latinum translati inter singulas lineas leguntur et scholia in margine pauca sunt, tum in fine epigramma in Callimachum *ἴχνια κ. τ. λ.* cum inscriptione *Λασκάρεως*. Porro in Laurentiana (ubi nullum nunc Callimachi codicem extare Rudolphus Schoell asseverat) Montf. l. l. p. 311 vidit alium codicem, „Callimachi poetae clarissimi carmina quaedam, primum ad Famiam" (?). Pervellem autem integrum in Laurentiana extare codicem plut. XXXII, 45, quem ita Bandinius describit: „codex membranaceus in quarto saeculi XV, foliorum 181, *in fine mutilus*, continet Apollonii Argonautica, Orphei Argonautica et hymnos, Homeri hymnos V quorum primus in Apollinem, secundus in Mercurium, tertius et quartus in Venerem, quintus est Bacchus sive Praedones, mutilus. desinit enim in v. 33 *ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος*." in hoc enim codice quae coniunguntur docere videntur etiam hymnos Callimachi olim in hoc codice fuisse. qui, si coniecturae locus conceditur, fortasse ab ipso Lascare avulsi sunt quum Callimachum typis expressit. Praeterea Montf. (l. l. p. 490) Veronae in museo Ioannis Saibantae alium vidit Callimachi codicem, item Mediolani tres (cf. p. 494 B), praeterea ibidem quartum (cf. p. 530 B), „codicem recentiorem qui continebat Apollonii Argonautica, Homeri Batrachom., Herodoti librum de malignitate Homeri, Orphei Argonautica, Callimachi hymnos, Homeri hymnos," item quintum (cf. p. 530 C), codicem recentem bombycinum, qui Orpheum et Callimachum habebat, inter quos quinque codices fuerunt sine dubio etiam quos supra sub F et f descripsimus. Idem autem Montf. p. 1193 D inter manu scriptos libros de l'abbaye de S. Vincent de Besançon vidit Hieronymi Augusti poemata et Callimachi opera quaedam poetica in folio, et in bibliotheca Taurinensi (p. 1394 C) Antiphili commentaria in Callimachi hymnos et carmina in quarto graece scripta. Praeterea in bibliotheca Escorialensi olim fuit codex qui Orphei Argonautica et hym. Callimach. in Iovem complectebatur (cf. Miller. l. l. p. 337). Item Perusiae asservari audio a peregrinatoribus Callimachi codicem cui Lascaris epigramma subscriptum est, et in bibliotheca perillustris gentis Ashburnham in Ashburnhamhouse duos adeo Callimachi codices reperiri.

Hos igitur codices et si qui alii latent alicubi, quum nobis in usum nostrum convertere non liceret, in iis quos dixi acquiescendum fuit. quorum ut et inter se et cum prototypo cognatio uno obtutu facile perspiceretur, hoc quasi quoddam stemma librorum nostrorum delineavimus, quo cui maior esset, cui minor aut minima auctoritas protinus cognosceretur.

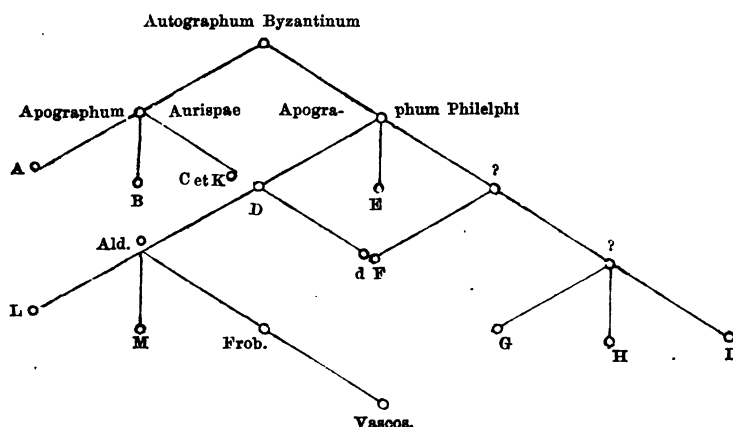

Unde consequitur summam esse auctoritatem codicibus ABCK, qui si qua habeant propria et singularia, ea modone ingenio graeci sermonis aut proprietati consuetudinis Callimacheae repugnent, a reliquis codicibus tueri nos oporteat. tum ubi ad lacunas perventum sit, cavendum ne usquam obliviscamur Philelphum ex evanescentibus literarum vestigiis Callimachi verba aucupatum esse, in quo negotio quod invenerit si omnes veritatis numeros habere videatur, hoc necesse erit recipi. sin plures ab eodem prolatas coniecturas esse ex codicum dissensu pateat, ibi spretis codicibus FGHI lacunam relinqui oportebit. postremo in maioribus lacunis, ubi ne Philelphus quidem quicquam ad explendum contulit, codicum LMNO conamina spernenda esse manifestum est, quibus etiam aliis in rebus non magis ulla quam codicibus FGHI per se auctoritas erit.

His autem subsidiis caute et affabre adhibitis apparet tamen talem restitui non posse Callimachum, qualem legebant qui eiusdem cum illo aetatis erant aut proxime sequentibus saeculis vivebant, sed talem tantummodo qualem saeculo XI homines Byzantini manibus versabant. Verum enim vero in singulis certe quibusdam locis

est ut ulterius progredi et ad aliquanto antiquius saeculum transcendere nobis liceat. nam quum non solum poetae Callimachum studiose legerent et singulos eius locos in usum suum converterent, Apollonius Rhodius, Dionysius Periegeta, Nonnus, Gregorius Nazianzenus, Apollinarius, alii (id quod ipse Callimachus in aliis poetis fecit, velut Homero, Hesiodo, Aeschylo), sed etiam grammatici, in primis Herodianus, Pausanias, Diogenianus, a quibus posteriores grammatici ut Choeroboscus, Etymolog. Magn., Eustathius fere toti pendent, libenter ad testimonium dicendum producerent, non mirum est ab his interdum meliora subministrari quam quae multo recentiores nostri codices praebent. Atque haec causa est quod in commentariis nostris criticis et poetarum illorum et grammaticorum loci toties afferuntur. qua in re ne quis latinas poetas, Catullum, Ovidium, Propertium, alios, fere sileri miretur quos et ipsos constat Callimachum magni aestimasse et saepe esse imitatos, nihil hi ad ipsa Callimachi verba constituenda attulerunt. Rursus cur inter grammaticos Draconis Stratonicensis nomen tam saepe in commentariis nostris legatur, nolim quemquam mirari qui Meinekium dicentem cognoverit (praef. p. VIII seq.), hunc grammaticum, quamvis frequentem in afferendis Callimachi versibus, ne semel quidem se commemoravisse. non ignoramus sane Hermanni et Lehrsii admonitione, iste Draconis liber qualis sit, nimirum non foetus aliquis antiqui illius grammatici, sed fragmentum aliquod Herodiani *περὶ διχρόνων* multifariam illud interpolatum a discipulo quodam Constantini Lascaris (cf. Lehrs. Anal. p. 402 seqq.). Lascaris autem quum Orphei Argonautica Mediolani ab ipso reperta publice ibi interpretaretur ut ipse testatur (cf. Lascar. grammatic. pagina 76 aversa ed. Venet. 1512 coll. Herm. praef. Dracon. p. XVI), eademque in urbe 1454 simul cum Orpheo Callimachi hymnos e codice aliquo describeret, ut apparet e subscriptione codicis Matritensis n. 24 (qui nobis est S), facilis coniectura est, unde cum Orphicis illi tam multi Callimachi loci in istum librum venerint, i. e. e recentiore aliquo, non ex antiquissimo codice qualem verum Draconem et Herodianum tractasse credibile est. Fuit autem iste codex saltem ante editum typis Callimachum scriptus manu, ut si ex. gr. Meinekius Vindobonensem (G) ubique nominandum censebat, huius quoque codicis, qui eiusdem erat atque ille saeculi, certe afferre discrepantias deberet. hoc igitur

nobis iure fecisse videmur, quo facto tandem de bonitate codicis certum iudicium ferri potuit. ita enim intelleximus, Draconis qui appellatur codicem Callimachi interpolatum fuisse, quippe in quo suppletus sit locus VI 19, ut certe eiusdem generis esse videatur atque FGHI. et cum G consentit etiam in *χρίσματα* V 16. Minus autem ad Callimachum aut emendandum aut vindicandum conferebant scholia in hos hymnos scripta non a veteribus clarique nominis grammaticis, sed ab hominibus Byzantinis, quae scholia operam dedimus ut emendatiora apponeremus omnia adhibitis duorum codicum Parisiensium variis lectionibus quos Gustavus Pohl l. l. enotavit.

Ubi autem ad ipsa Callimachi verba corrupta emendanda ne poetarum quidem tales loci similes nec grammaticorum testimonia reperiebantur, ibi salus petenda erat a coniectura, cui ita operam dedimus, ut si qua erant aliorum conamina, haec diligenter expenderemus sive priorum editorum, Stephani maxime, Ioan. Aug. Ernestii, Blomfieldi, Meinekii, sive eorum qui obiter Callimachum attingebant, quod fecerunt anonym. in Miscell. observat. vol. I et V, Auratus, Godofredus Bernhardy, Theodorus Bergk, Theodorus Canter, C. G. Cobet, Carolus Dilthey, Hubertus van Eldik, Mauritius Haupt, Alphonsus Hecker, Tiberius Hemsterhuis, Godofredus Hermann, I. F. Heusinger, A. F. Naeke, Nansius, I. I. Reiske, David. Ruhnkenius, E. Scheer, Mauritius Schmidt, Valckenarius, alii.

Hymnis addidimus Epigrammata, item vetera in hymnos scholia, altero autem volumine, quod proxime edendum curabimus, continebuntur fragmenta novis curis collecta, et index verborum Callimachi plenissimus. Ceterum *Καλλίμαχον* hunc iisdem edimus diebus, quibus cives nostri in Gallia et ipsi *καλλίμαχοι* sunt. Quod utinam nobis tamquam faustum aliquod augurium sit, nos quoque bene rem gessisse et in debellandis librariorum erroribus fuisse non infelices.

Gothae.

O. S.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΥΜΝΟΣ

I

ΕΙΣ ΔΙΑ.

Ζηνὸς ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
λώιον ἢ θεὸν αὐτὸν ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδησι;
πῶς καί νυν, Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον;
ἐν δοιῇ μάλα θυμός, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι πάτερ ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο

Καλλιμάχου κυρηναίου ποιητοῦ ὕμνος εἰς δία ABCEFIK. *Καλλιμάχου ὕμνοι Κυρηναίου. εἰς δία* G (de reliquis non constat). *Καλλιμάχου κυρηναίου ὕμνοι* (man. secund.), *εἰς δία* (man. prim.) d. — 1. *ἔοι τὔκεν* R. in A supra scriptum *ἢ τί ἔοι κεν ἄλλο. σπονδῆσιν* multi sine *ι* subscripto quod ubique fere exulat in ABC, saepe in reliquis. *σπονδαῖσιν* GHI. *σπουδῇσιν* Frob. — 2. *ἀει* d. *αἰεὶ ἄνακτα* G. — 3. *πηλογόνων* libri, nisi quod *πληογόνων* AB. verum servarunt grammatici. cf. Excurs. *οὐρανίδησι* vel |*δῃσι* libri, |*δῃσιν* Mein. — 4. *πῶς καί νιν* libri, praeter A, in quo est *καὶ νῦν*, et G, qui habet *κε* (supra scr. *αι*) *νιν*. cf. Excurs. — 5. consentientibus libris (nisi quod *δοίῃ* in Etym. Florent.) *ἐν δοιῇ μάλα θυμός* citant Etym. Magn. cod. V ap. Gaisf. p. 274, 13, Florentin. ap. Miller. p. 88, et Zonar. add. Crantor. vel Antagor. ap. Diogen. Laert. IV 26 ex emendatione Meinekii ad Delect. poet. Anthol. p. 149. — 6. citat Draco de metr. p. 99, 3, vv. 6—10 Origen. contra Cels. I p. 475 Delar., vv. 8 et 9 habent Epiphan. adv. haer. I 3 p. 362 Petav., Athenag. Legat. p. 34 et Clem. Alex. Protrep. p. 32 Pott., respicit etiam Tatian. adv. Graec. 44: *τάφος τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καθ' ὑμᾶς δείκνυται, κἂν ψεύδεσθαί τις τοὺς Κρῆτας λέγῃ.* — *οὔρεσι φασὶ* notatum certe ex ABCEIK, ut est etiam in Ald. et Steph. ac recentioribus edd. cf. III 210 et Lobeck. Elem. II p. 323 sq. minus accuratam hanc *ἀνάγνωσιν*, quam vocat Charax in Bekk. Anecd. p. 1152, invenio etiam in Apoll. Rhod. II 1211 *ἔνθα Τυφάονα φασί.* — 7. *σέ δ' ἐν* BK. — 8. *ἄνασειο* H.

Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
ἐν δέ σε Παρρασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
ἱερός, οὐδέ τί οἱ κεχρημένον Εἰλειθυίης
ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
ὠγύγιον καλέουσι λεχώιον Ἀπιδανῆες.
ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
αὖτις, ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων

---

10. *παρρασίη* (vel |*σιῃ*) CDdEM, Frob. Vasc. Venet. Steph., *παρασίῃ* L Ald., *παρνασίη* (vel |*ίῃ*) ABFfGH, *παρνασίη* etiam IK (sed in his corr. *παρρασίῃ*), *παρρασίοις* libri Origen. *Παρρασίῳ* Blomf. cum Arnald. animad. 10, *Παρβασίῃ* olim Mein. Anal. Alex. p. 160. — *ἧχι*, non *ἦχι*, enotatum certe ex ABdE (ex hoc ab H. Keil) K. cf. ad Nicandr. p. 275, ubi add. La Roche de Cod. Venet. A. p. 13, de veter. cris. Homeric. p. 278, p. 452 seq. Homer. Unters. p. 182. *τέκεν εὐνηθεῖσα* Origen. l. l. memoriter ille ut videtur citans. — 11. *ἔνσκεν* G. — 12. *οὐδέ τι μιν* ABIK. et *μιν* habent omnes. cf. Excurs. *κεχρημένων* B et K, sed in hoc correctum. *εἰληθυίης* GL, *εἰλειθύλης* ex *εἰλειθυίης* correctum I, *εἰλειθύης* MFrob. — 13. *ἐπιμίσγεται* omn. praeter Q, in quo est *ἐπιμίσσεται*. *ἐπινίσσεται* T iu marg , et ita Stephan. cum pedisequis. *μὲν* (ut Hermann.) vel *οἱ* — *ἐπιμίσγεται* Bent., *μὴν* — *ἐπιμίσγεται* Lennep. ap. Ruhnk. Ep. crit. I p. 98. *φὶν* — *ἐπιμίσγεται* ed. Mein. cf. Excurs. *ἀλλὰ ἑρέίης* G, *ὀρέιης* L. — 14. *ὠγύγιοι* coni. Stephan. quem secutus est Blomf. vulgatum etiam Draco habet versum citans p. 24, 8. *χεχώιον ἀπιδανῆης* H. — 15. *ἔνθά σε* ABIK. *μέγαν ὤν* Eldik. sed cf. infra v. 30 *μέγαν πῆχυν*, III 76 *στήθεος ἐκ μεγάλου*, V 5 *μεγάλως πάχεις*, ubi item de diis sermo. — 16. *διζητορρόον* B. — 18. *Λάδων γὰρ οὔπω* Reisk., *ἀλλ' οὔπω Λάδων* Volkmann. Com. epic. p. 19. at in postposito *ἀλλά* non erat quod offenderent. cf. Epigr. Call. V 11. Nicandri frag. 70, 3. Epigr. incert. 295, 7 ap. Iacobs. Anth. Pal. 715. alia dederunt Iacobs l. l. p. 180, Naeke de Hecal. p. 180, Haupt. obs. crit. p. 63. *οὔπω* M et Frob. *μέγαν* ABK, *μέλας* Mein. diatr. p. 202, quamquam ipse ad v. 80 doricas formas ab hoc hymno alienas dicit. — 19. *ἔστι* ABCHK, *ἔτι* M. versum citat Draco p. 24, 22. — 20. *μαλα ἔϋδρος* AB, *μαλ' ἔϋδρος* C, *μαλ'' εὔδρος* K, *μᾶλ' εὔυδρος* M. *ἔμελλεν εὔϋδρος καλέεσθαι* hinc citat Eustath. ad Dionys. Per. 414, *μέλλεν δὲ μάλ' εὔϋδρος καλέεσθαι* schol. ad eundem Dion. — 21. *τημόσδε* codd. et edd. praeter Froben., in qua est *τῆμόςδε*, ut passim scribitur ubi occurrit vox (cf. loc. apud Gerhard. Lect. Apoll. p. 49, ubi add. Arat. 473 et Apoll. Dys. de pronom. p. 5 C et p. 7 C). ego sequor Ioann. Alex. p. 34, 16. *ῥέοι ὅτ'* G, *ῥέει ὅτ'* H. — 22. *ἣ* K. *δὴ πολλὰς* Valck. *ἰαύων* AB. cf. Dionys. Per. 416: *ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.*

ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤκχησεν ἁμάξας,
πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω διεροῦ περ ἐόντος
ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνὴρ
πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε πολύστιόν τε Μετώπην
διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη·
'γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί'.
εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
ὦνα, τεὸν σπείρωσε· Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίζειν
κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
πρεσβυτάτῃ νυμφέων αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
πρωτίστῃ γενεῇ μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε.
οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα

---

23. *ὤκχησεν* libri, nisi quod *ὤκχησε* AK, *ὄκχησε* G (sed „*τὸ κ* dubium est" Schubart.), *ὠέχησεν* H., *ὤχησεν* Steph. *ἀμάξας* M et Frob. cf. Excurs. — 24. *καρίωνος* libri, *Καρνίωνος* emend. Arnald., *Καρνείωνος* ed. Mein. — 25. *ἰλυοὺς ἐμβάλλοντο* G, *εἰλυοῖς ἴλλοντο* vel *ἰλυοῖς εἴλοντο* Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 250 C, *ἰλυοὺς ἐκάμοντο* coni. Mein. totum versum habet Drac. p. 55, 6. — 26. *κράθιν τε* ABCEFK Vasc. *κραθιν τὲ* Frob. *πολύστειόν* ABCDdFHIKLM et vet. edd., *πολύστειβόν*, sed in marg. *πολύστειόν* E, *πολύστεινόν* G. *πολύστειόν τε Μετώπην* citat. schol. Pind. Ol. VI 146, *πολύστιόν τε Μέτωπον* schol. Apoll. II 1172. in eadem voce libri variant in Nicandr., cf. ad Ther. 950. ego cum Brunck. et Blomf. probavi *πολύστιον*, non *πολύστειον* cum Mein. nam vide Theogn. Can. p. 103, 28: *σεσημείωται τὸ φλία, στία, Θρία διὰ τοῦ ῑ γραφόμενα.* add. Lentz. Herod. II p. 583 seq. et M. Schmidt. ad Hesych. IV p. 79. et *στιάων* summo codicum consensu legitur in Apoll. Rhod. II 1172. — 27. *ποσίν* M. versum attulit Drac. p. 91, 8. — 28. *ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη* libri, nisi quod G *ἀμηχανίησχομένη*. *ὑπ' ἀμηχανίῃ σχ.* Mein. — 29. *φίλε* Frob. a vulgata non recedit qui versum citat Drac. p. 105, 7. *τεαί δ'* ABK. — 30. Quidam *αὖ τανύσασα*, ut refert Stephan. *θεὴ* Brunck. *ὑψόθι* om. ABCK, *ὑψόσε* coni. Blomf. — 31. *πολὺ* CEK. — 32. *ἔχεε* GH. in *τόθι ι* ex *ε* corr. I. Sua hinc sumpsisse Triphiod. 119 *ἐξέχεεν μέγα λαῖτμα* putabat Ruhnk. — 33. *ὦ να* FIAld. *κομίζειν* ABCK, *κομίσσαι* reliqui et edd. omnes. — 34. *κευθμὸν ἔσω* ABCDdEFGH et edd. Ven. Steph., *κευθμὸν' ἔσω* IK, *κευθμόν' ἔσω* LAld. Vasc., *κευθμῶν' ἔσω* M et Frob., *κευθμῶν' ἐς* Blomf. Firmat codd. plurimor. lectionem imitatione sua Triphiod. 440 *κευθμὸν ἔσω θαλάμοιο.* — 35. *νυμφάων* G, *νυμφαίων* H. *πρεσβυτάτῃ* certe ABIKM. *μαιεύσαντο* ed. Blomf. — 36. *πρωτίστῃ γενεῇ* vel |*ιστῃ γενεῇ* codd. et edd., nisi quod *γενεὴν* G. *γενεῆφι* Hoelzlin. *γενεὴν* coni. Reisk., ed. Mein. *πρωτίστῃ τε γενήν* Scheer Program. Rendsburg. 1866, p. 24. *πρωτίστη γενεή* ego correxi. Tum *μετά γε στύγα τε φιλύρην τε* AB, ut con. Blomf., *μετά τε στ. τε φ. τε* EGH, *μετά τε στύγα φιλύρην τε* CDdFIKLM Ald. Frob. Ven. Vasc. Steph. I. II., *μετὰ Στύγα Φιλλύρην τε* Steph. II in marg. — 37. *ἀλίην* ABdK Frob. *θεή* ABCDdEFIKLM edd. vet., *θέ* H, *θεά* G, Blomf. Mein.

κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν τόθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
συμφέρεται Νηρῆι· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἀπὸ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ),
τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἄπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑτάραι προσεπηχύναντο,
Δικταῖαι μελίαι, σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
λείκνῳ ἔνι χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως·
γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα.

---

38. ποθι libri et edd. τόθι Reiske, μάλα Brunck. πολὺ CH. κατ' αἰπύ coni. Ruhnk. — 39. Καυκώνων πτολίεθρον hinc habet Etym. Gud. p. 308, 26, item gram. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 55 et 68, totum versum habet schol. Aristoph. Acharn. 724 et ex eo Suid. s. ἀγορανομίας, ubi olim legebatur Λέπριον, quod etiam Callimachi codd. et edd. ante Ernest. habent omnes praeter G, in quo est λέπραιον. emendavit Wassius ad Thucyd. V 31. cf. Poppo. Proleg. Thucyd. II p. 178 seq. — 40. hunc versum citat Draco p. 91, 11. — 41. γυιωνοὶ ABFfK, γυωνὶ Q, γυωνοὶ EH, τυωνοὶ I correctum a m. secund. — 42. ἀπέλιπεν FIL, δ' ἀπέλειπεν coni. Reiske. ἐπὶ libri, quod ἀπὸ emendavit Mein. κνωσοῖο ABCEFK, κνωσσοῖο DdGHILM Ald. Frob. Vas. Steph. et recentiores usque ad Mein. cf. Velsen. de Tryphon. p. 57. — 43. θεαὶ δ' ἔσαν G. ἐγγίθι B. κνωσοῦ ABEF, κνωσσοῦ CDdGHIKLM et edd. ante Mein. — 44 seq. Verba inde a πέσε usque ad Κύδωνες citat schol. Nicandr. Al. 7, ubi olim edebatur δαίμων ἀπομφάλιος (ἐπ' ὀμφαλόν cod. Goetting.) ὅθεν ἐκεῖνον, unde hic ὅτθεν Ernest. malebat. κλέουσι L. — 46. ζεῦσε C. ἑταῖραι GH et I, sed in hoc corr. a man. sec., ἑτάραι certe ex ABFK enotatum, ἕταραι edd., etiam Meinekii. περιπηχύναντο coni. Ernest. et Valcken. ad Eurip. Hippol. 1432 ex Suid. s. περιπηχύναντες (i. e. frag. Callim. 344), sed vulgatum satis defensum a Mein. allato Rhian. in Anth. Pal. XII 121, 3 καί σε ποτὶ ῥοδέαισιν ἐπηχύναντο χέρεσσιν, et serioris aetatis vocabulo προσαγκαλίζεσθαι. — 47. μελιαῖαι G. δ' ἐκοίμισεν ABdEHIKL, δ' ἐκοίμησεν G, σὲ δ' ἔκομ' Ἀδράστεια λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ schol. Vatic. in Eurip. Rhes. 338. reliqui codd. et edd. omnes δὲ κοίμισεν, ut schol. Apoll. Rhod. III 133: Καλλίμαχος· σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια. δὲ κοίμησ' Blomf., contro Callimachi usum. cf. Ludwich. de vers. spond. p. 25. Ἀδράστεια BC. — 48. λείκνω ABCDEFfKM et edd. ante Stephan. λίκνω d, λύκνω GL, item H, sed in hoc correctum λύχνῳ, item I, sed in hoc corr. λείκνῳ. λίκνῳ schol. Vatic. Eurip. Rhes. l. l. idem primus dedit Steph. quem secuti sunt omnes. — σὺ δὲ θήσαο πίονα μαζὸν αἰγὸς Ἀμαλθείης citant Etym. Mag. p. 76, 32 (coll. Cram. Anecd. Paris. IV p. 60) et Apollon. Archib. p. 70 Toll., unde δὲ θήσαο Mein. recepit pro eo quod libri habent δ' ἐθήσαο. ἐθήσσαο DdL. — πίον' ἀμαζὸν H. — 50. πανακίδος G. — 51. ἰδειαις, sed correctum F. — ὄρεσσιν ἅ τε H a man. secunda. Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν, ἅτε κλείουσι Πάνακρα Stephan. Byz. p. 499, 9.

οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ.
ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι·
ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.
τῷ τοι καὶ γνωτοὶ προτερηγενέες περ ἐόντες
οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
φάντο πάλον Κρονίδῃσι διάτριχα δώματα νεῖμαι.
Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄιδι κλῆρον ἐρύσσαι,
* * * * * * * * * * * *
ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
ψευδοίμην γ' ἀίοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
σή τε βίη τό τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.

ὄρεσσι (*οὔρεσσι* I) *τά τε* libri et edd. Ceterum ad hunc locum respicit schol. Pind. Ol. 5, 42: *Ἰδαῖον ἄντρον*] *τὸ Κρητικὸν ὄρος, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Κουρήτων φρουρούμενος — μέμνηται δὲ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ Διὸς καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις.* — 52. *κούρητές σε* CDEHLM, quod coni. Stephan. *κούρητές τε* ABK, *κούρη τίς σε* F. *σε* om. G una cum accentu in syllaba antecedenti. *κουρῆτές σε* I Ald. *κούρητές γε* Frob. Venet. Steph. *κουρῆτές γε* Vasc. Venet. *περὶ πρύλην* (vel *πρύχην*) E. — 53. *πεπλήγοντες* DdGHIL Ald. Frob. Vasc. Steph. *πεπληγότες* ABCEFKMQ. *μὴ σέον* E. — 54. in fine *κνυζείοντος* coni. Mein. *ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὼ ἀσπίδος εἰσαΐοι καὶ μή σεο κουρίζοντος* citat gram. in Keil. anal. gram. (1848) p. 6. — 55. *ηέξεν* B, *ἠὲ ζεῦ* E. *ἐτράφεν* coni. Dawes. Misc. crit. p. 96, *ἐτράφε'* Wordsworth. ad Theocrit. 3, 16. *οὔνιέ ζεῦ* B. Totum versum spurium iudicarunt Lennep. et Ruhnk. — 56. *ἆρ' ἥβησας* coni. Ruhnk., *μὲν ἡβ.* Blomf. *ταχυνοί* Dd Frob. Vascos. *ταχεινοί* Venet. — 57. *ἐφράσαο* F. — 59. *ἀποδάσμιον* coni. Valcken. *ἐξαίσιον* coni. Mein. *ἐπιδαίσιον οἶκον* hinc habent Callimachi non addito nomine Suid. I 2 p. 397, Etym. M. p. 358, 43, Gud. p. 199, 11, Zonar. p. 791, gram. in Cram. A. O. III p. 434. — 61. *διάτριχα* ABCDdEFIKLM Ald. Frob. Vasc. Venet. *διὰ τρίχα* GH Ernest. Blomf. — 62. *ἐρύσαι* H. Post hunc versum lacunae signum ego posui. — 63. *νενηίλος* G. — 64. *πήλλασθαι* DdM et Frob. Vascos. Venet. *τάδε* et *ὅσσον* E. *ὅσσον* etiam M. *διαπλεῖστον* ABCFM Frob. post hunc v. Reisk. putabat excidisse talem: *οὐκ ἂν ψεύσομ' ἑκών γ'· εἰ δὲ ψεύδεσθαι ἀνάγκη.* — 65. *γ'* ego addidi. *πεποίθοιεν* G. — 66. *οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν* hinc citat Etym. M. p. 383, 27, quae in Etym. Orion. p. 61, 12 ita scripta extant: *οὔ σε θεῶν βασιλίη ἐσσῆνα πάλιοι θέσαν*, in Etym. Florent. p. 235 ita: *ὅς σε θεῶν ἐσσῆν ἀπάλου θέσαν.* — *οὐ σέ* E et Blomf. Mein. *ἐς δῆνα*, sed in marg. *ἐσσῆνα* E. — 67. *ἧ τε Βίη τό τε Κάρτος* cum Bent. dederunt Blomf. et Mein. — *κάρπος* AC et BK, sed in his est *κάρπος* (superscr. *τ*). *ὅ κεν πέλας* E. *ἃ καὶ* con. Arnald., *ὅθεν* con. Blomf. *εἴσαο* ABIKM Ald. Frob. Vasc.

θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ τι φέρτατον, οὐ σύ γε νηῶν
ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
τευχηστὰς δ' ἄρ' Ἄρηος, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ λύρης εὖ εἰδότας οἴμους,
ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆας, ἐπεὶ Διός· οὐδὲν ἀνάκτων
θειότερον, τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν,
δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
ἄκρῃς ἐν πολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι
λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.

---

68. *θῆκας* FH et I, sed in hoc corr., *θήκας* GQ. — *οἰωνῶν* coni. Steph. quod receperunt Brunck., Blomf., Mein. — *μέγα ὑπείροχον* E (notante Keil.). *ὑπήροχον* I, sed corr. *ἀ ελιώτην* H. — 69. *ὅς ἐμοῖσι φ. ἐ. φαίνοι* coni. Reisk., *ἅτ' ἐ.... φαίνοι* voluit Valcken. ap. Santen., carm. lat. p. 42. — 71. *οὐδ' ἄνδρα* G. *σακεσπάλον* E (notante Keil.). cf. Reisig. com. crit. in Oed. Col. p. 355 et Lobeck. ad Aiac. p. 230. add. La Roche, Homerische Textkritik, p. 421. *οὐδὲ μὲν ἀοιδόν* FGH. *οὐδέ τ' ἀ.* coni. Lennep. *οὐκ ἀροτῆρα* coni. M. Schmidt. Verisim. p. 31. — 72. *τά μεν* ABK. *ἀντιπαρῆκας* Valcken. ad Hippol. 107. — 73. *μέλλειν* CE (ut refert Keil.) K. *ἑτάροισι* G. *ἑτέροισι* M. — 74. *σαυτῷ, ὧν ὑπὸ* coni. Blomf. *ἴδρις* M. — 75. *πάντα δίδου* E. — 76. *ὑδείοιμεν* E. — 77. *δ' Ἄρηος* libri. corr. Mein. *Ἀρῆος* vitium Ernestianae, quod Blomfieldum aliosque fefellit. — 78. *ἀρτέμιμος* H. — 79. codd. et editt. veter. habent *ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον. βασιλῆας* ego scripsi. Lennep. ad Phalarid. ep. 20 p. 20 p. 103 coni. *ἐπεὶ δ' ἴδες*, Reisk. *ἐπεὶ κλέος*, Fontein. *ὕπαὶ Διός*, Blomf. *ἅπαὶ Διός*, Paldam. ad Propert. p. 298 *ἔχει Διός*, Bergk. in epist. olim ad me data *ἐπ' οὔδεος*, Perlkamp. ad Xenoph. Ephes. p. 258, item Haupt. in ind. lect. univ. Berol. aest. 1859 p. 4 et Meinek. *ἐπεὶ γένος*, M. Schmidt. in Verisim. p. 31 *ἐπεὶ διά σ' οὐδέν.* Tum *ἄνακτος* Turneb. Advers. XXIX 29, quod olim probavit Ruhnk. postea praeferens Lennepianum. — 80. *τῷ κέ σφι* EGH et I, sed in hoc corr. *καί σφε* coni. Bentl. recepitque Blomf. *λάξιν* ADdE FKLQ et I, sed in hoc ex *λᾶξιν* correctum, Ald. *λᾶξιν* GH Ernest. Blomf. *λέξιν* BC. *τάξιν* M Frob. Vasc. Venet. *λῆξιν* Steph. *λάξιν*, quod recentioris est *Ἰάδος* (cf. Dindorf. com. de dial. Herod. p. XXXIX et Bredow. de dial. Herod. p. 135), primus tacite scripsit Thom. Bentl., tum ego id restituendum monui in Philol. I p. 268 firmavique ibid. VI p. 512, recepit nunc Meinek. ceterum *λάξιν* et *τάξιν* confusa sunt etiam ap. Herodot. cf. Bredow. l. l. — 81. *ἵζεο* libri et edd. nisi quod *ἴζεο* AB. *ἕζεο* Mein. *αὐτοὺς* Venet. — 82. *πολίεσσιν* CDdEIKL Ald. Ven. Vasc. *πολήεσσιν* G. *πτολίεσσιν* ABFHM Frob. Steph. et recentiores usque ad Blomf. *δίκησι* ACDdEGHIKLM Ald. Frob. Ven. Vascos. Steph. *δίκῃσιν* BF Mein. — 83. *ὑποσκολιῇς* Venet. *ἰθύνουσι* E notante Keil.

ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον,
πᾶσι μέν, οὐ μάλα δ' ἶσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
ἡμετέρῳ μεδέοντι· περιπρὸ γὰρ εὐθὺ βέβηκεν·
ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ
οἳ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί, τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν.
χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείδοι;
χαῖρε πάτερ, χαῖρ' αὖθι, δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

---

84. *ἔβαλες σφίσιν* DGIM Ald. Frob. Vasc. Steph. *ἔβαλές σφησιν* CK. *ὄλβον* DdI a manu sec. M Frob. Steph. *ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλέ σφισιν* affert Etym. Florent. p. 262. — 85. *πάσι* M. *ἴσον* F. *οὐχ ἅμα δ' ἶσον* coni. Valcken. sed *οὐ μάλα* est pro *μάλ' οὐ* (Hom. Il. II, 241), ut dicitur *εὖ μάλα* et *μάλ' εὖ* (cf. Dobree ad Arist. Lys. 144 et Schaef. ad Bos. Ell. p. 223 seq.), et *οὐδαμῶς* significat. cf. fragm. CCCCLX Blomf. et Krüger ad Xenoph. Anab. II, 6, 15. — 86. *περὶ πρὸ* libri et edd. *πέρι πρό* voluit Lennep. *περιπρό* Mein. *εὐρύ* libri et edd. omnes, quod correxi. *βέβηκε* G, *βέβικεν* L. — 87. *ἠοῖ νοήσῃ* libri, nisi quod *νοήσει* BCEFGIKL Ald. *ἠοῖ νώσῃ* coni. Faber. *ἠόϊ νώσῃ* Bergk. ad Anacr. p. 94. *τὰ νόησέ κεν ἠοῖ* Camerar. *ἠοῖ τὰ νοήσῃ* vel *ἑσπέριός γε τελεῖ τά περ ἠοῖός κε νοήσῃ* Stephan. *ἦρι νοήσῃ* con. anonym. ap. virum doctum in Miscell. Observ. Amstel. I p. 123 et postea Daves. Miscell. crit. p. 102, quod probaverunt Valcken. epist. ad Ernest. p. 53, Blomf. Mein. — 88. *νοήσει* EHIL Ald. *νοήσοι* G. — 89. *ἀποπάμπαν* d. *πλείωνι* I, *πλείονι* L. — 90. *ἐνέκλασσας* B, *ἐνέκλασας* reliqui codd. et edd. usque ad Brunck. — 91. *παρυπέρτατε* E (secundum Keil). *ἑάων* dE. — 92. *ἔργματα* ABCEFIK Ald. *τίς μὲν* E (notantibus Ruhnk. et Keil.) et K. *ἀείδει* F. *ἀείσει* coni. Heusing. — 93. *οὐδ' ἔσται* GH. *ἔργματ'* ABCEIK Ald. *ἀείσοι* ABCEGKQ, *ἀείσει* DdFHILM Ald. Frob. Venet. Vasc. *ἀείδοι* coni. Stephan. quod cum Heusingero et Meinek. recepi propter antecedentem versum. *ἀείσαι* Blomf. *οὐκ ἔσται τις, ὃ κεν Διὸς ἔ. ἀείδοι* Daves. *οὐκ ἔσται, τίς κεν Δ. ἔ. ἀείσει* Brunck. Contra in superiore versu Goettl. voluit legi *ἔργμαθ' ὅτις κεν ἀείδοι, οὐ γ.* — 94. *αὖθις* Q. *ἄφενόν τε* Blomf. — 95. *ἀρετῆς ἄνευ* M. *ἀρετῆς ἄρτερ* G. vv. 95 et 96 citant Stob. Flor. CIII, 4 et schol. Pind. Ol. II, 93 (coll. v. 96) et ultimo omisso hemistichio schol. Pyth. V, 1. *οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο* habet Etym. M. p. 178, 6, ubi cod. Flor. p. 56 dat: *οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο, δίδου δ' ἀρετὴν ἀφενόν τε.*

II.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Οἷον ὁ τὠπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκάς, ἑκάς, ὅς τις ἀλιτρός.
καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
οὐχ ὁράᾳς; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακρήν.
οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
ὡπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅτις ἐσθλός.
ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
ὀψόμεθ', ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ' ἄψοφον ἴχνος

εις ἀπόλλωνα ABCdGI. *τοῦ αὐτοῦ ὕμνος εἰς ἀπόλλωνα* F. de reliquis non constat. — 1. *ὁ* om. L Ald. *τὠπόλλωνος* BC Mein. *τῶ 'πόλλωνος* ADdEFGHIKLM Ald. Frob. Vasc. Steph. *τ' ὠ πόλλωνος* Venet. *τἀπόλλωνος* Blomf. *ὅρπηξ* F. cf. exc. ad I, 23. — 2. *οἶο δ'* ABCEFK et I, sed in hoc corr. *οἷα*. *οἷον δ'* G. *οἷον ὁ*. R. *οἷα δ'* DdHLM Ald. Frob. Vasc. Steph. et reliquae edit. *οἷον ὅλ.* coni. Valcken. ap. Sant. quod recepit Mein. — 3. *καὶ δὴ καὶ* cod. Fabri (non H), quod probabat Valcken. *θύρατρα* G. *ἀρέσσαι* L. — 4. *ἐπένευσεν* libri scripti et impressi nisi quod E in contextu habet *ἐπέπνευσεν*, sed in margine *ἐπένευσεν*. *ἔπνευσεν* coni. Schneidew. et Hecker. in Phil. III, 479, recepitque Mein. *φοίνιξ* ABCEFIK Ald. Vasc. *φοῖνιξ* DdGHLM Frob. Steph. et recentiores editores ex veterum grammaticorum praeceptis. — 6. *αὐτοί νυν* I. *ἀνακλίεσθε* E, sed in marg. correctum. *αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνασθε θυράων* hinc citat schol. Ambros. ad Theocrit. XI 12 p. 73. — 7. *κληίδες* FM, *κλιῆδες* E. *μακράν* codd. *μακρήν* coni. Mein. p. 303. — 8. *κόρον* E, sed in marg. emendatum *χορόν*. — 9. *ὡπόλλων* DE Venet. *ὠπόλλων* AC. *ὠ 'πόλλων* BFGHIKLM Ald. Frob. Vas. Steph. Ern. *ὦ 'πόλλων* d. *Ἀπόλλων* Blomf. *φαίνεται* H. *ὅστις* EQ et I, sed in hoc σ primum erasum. — 10. *ἴδοι* G et I, sed in hoc corr. in *ἴδει*. *ἴδεν* coni. Blomf. probante Passow. *οὗτος* E. *λειτὸς* hic et in seq. v. scripsit Blomf. — 12. *μήτεσιω πλὴν* H. *κιθάρην* G et I, sed in hoc corr. et in marg. *κύθαριν*. *κύθαριν* etiam D et d, sed in hoc correctum, Ald. Frob. Vasc. Venet.

τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον πολιήν τε κυρεῖσθαι,
ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκ ἔτ' ἀεργός.
εὐφημεῖτ' ἀίοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
ὁππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
* * * * * * * * * * *
μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀιζυρόν τι χανούσης.
ἰή, ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆι μάχοιτο·
ὅστις ἐμῷ βασιλῆι, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
τὸν χορὸν ὡπόλλων, ὅτε οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδῃ

---

13. *ἐπιδημήσοντος* con. Blomf. — 14. *τελέσειν* con. Bentl. *μέλουσι* G, *τέ* F. *κερεῖσθαι* libri, quod correxi. — 15. *ἑστήξειν* d. *ἑστήξει* coni. Stephan. *στηρίξειν δέ τε τοῖχον* coni. Mein. et *δέ τε* etiam Faber coni., quod Blomf. queritur a se non esse receptum. Cum libris in summa re conspirant versum citantes Herodian. in Ald. Thesaur. cornucop. p. 197 (*ἑστήξειν τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις*) et 209 (*ἑστήξειν τὸ πλῆθος οὐ παρ' ἀρχαίοις θεμέλοις*). Choerobos. in Theodos. p. 596 et 870. Cram. Anecd. Oxon. I p. 374 et IV p. 367. Etym. Gud. p. 173, 57 (*ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμελίοις*). gramm. apud Sturz. pone Etym. Gud. p. 662 extr. (*ἑστήξειν τὸ τεῖχος κ. τ. λ.*). Cram. Anecd. Paris. IV p. 231 (*ἑστήξω τὸ τεῖχος κ. τ. λ.*). *θεμείλοις* coni. Dilthey de Cydipp. p. 85. — 16. *ἠγησάμην* A. *ἡγησάμην* BCKL. — 17. *ἀείδοντες* et *ἀοιδοί* G. *ἀοιδῆς* coni. Valck. — 19. *κιθάρην* G, *κύθαρίν* DdI (a man. rec.) LM Ald. Frob. Vasc. Venet. *Λυκώρης, ὅπερ Καλλίμαχος ὀξύνει* Arcad. p. 26, 14 (cf. Ahrens. Bucol. II p. XLII). — 20. *Θέτις φίλον υἷα* con. Wernick. ad Triph. p. 398, cf. ad V, 22. *Ἀχιλέα* I, sed corr. *αἴληνα* ABCK. — 21. *ἵπποθ' ἰή* ABCK nisi quod in AK est *ἴη*, *ὀππότ' ἴη* D (*ὀππόθ' ἵη* d), *ὅπποθ' ἴη* F (et certe *ὀππόθ* etiam Q), *ὀππόθ' ἰή* Ald. et marg. Steph., *ὀππόθ' ἴη* Frob., *ὀππόθ' ἰὴ* Vascos. mox *ἴη* ABdK, *ἵη* FI, *ἵη* d, *ἱὴ* L. — 22. *χ' ὡ μέν* coni. Blomf. ad Aeschyl. Prom. 362. *ἄλλγεα* M. — 23. *διερή* con. Thom. Bentl. — 24. *μάρμαρον* libri. *μάρμαρος* coni. Valcken. recepitque Mein. *μαρμάρου* coni. Thom. Bentl. *μόρμυρον* coni. Reiske. lacunae signa ego posui. — 25. *ἴη ἰῆ* ABDK (*ἵη ἵη* d) Frob. *ἵη ἵη* FIL Ald. *φθέγγεσθαι* H. *μακάρεσιν* H. — 26. *βασιλῆι μάχεται* GHI. *μάχεσθαι* L. — 27. om. CKQ et Blomf. — 28. *ὦ 'πόλλων* A, *ὡ 'πόλλων* BdFHKM Frob. Vasc. *ὠπόλλων* C. *ὡπόλλων* DE. *ἀπόλλων* GIL Ald. *οἱ* om. M. *ὅτι — ἀείδει* libri, nisi quod *ἀείδοι* H. *ὅτις οἱ κ. θ. ἀείδοι* coni. Valcken. *ὅτε — ἀείσει* coni. Pohl., *ὅτε — ἀείσῃ* dedit Mein., cui praetuli *ὅτε — ἀείδῃ*.

τιμήσει· δύναται γάρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσται.
οὐδ' ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει·
ἔστι γὰρ εὔυμνος. τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
χρύσεα τὠπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἥ τ' ἐπιπορπίς
ἥ τε λύρη τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον ἥ τε φαρέτρη,
χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων·
κεῖνος ὀιστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν, —
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή —,
κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου

---

29. *ἐπὶ* I. — 30. *οὐ χορός* H. *ἐφ' ἓν* AB. *ἦμαρ* I. — 31. *εὐμνός τις* AB et K, sed in hoc corr. in marg. *ἂν οὔρεα* vel *ἀν' οὔρεα* libri (etiam G?) et edd. veteres usque ad Stephan. emendavit Auratus apud Muret. Var. lect. VII, 7. *Φοῖβος* (ν superscr.) E. *ἀείδει* FGHILM. *ἀείδειν* E. — 32. *τῶ 'πόλλωνι* (vel *τῶ 'πόλλ.* vel *τῴπόλλ.*) libri scripti et editi, etiam Steph. *τἀπόλλωνι* Blomf. *ἔνδυτον* C cf. Lobeck. Paral. p. 491. *ἥτυν' ἐπορπίς* ACK, *ἥτυν' ἐπορπίς* B, *ἐπιπορκίς* G, *ἐπιπορτίς* H. — 33. *τό τε ἄεμμα* G, *ἄημμα* I, *αἷημα* L. *φερέτρη* B. — 34. citat Drac. p. 77. — 35. *καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνι δὲ τεκμήραιο* habet Draco p. 77. num *καὶ δὲ*? *πυθῶνι κε* F. *πυθώνικετε μήραιο* H. — 36. *καί κεν* libri et edd. (etiam Draco p. 55, qui totum versum habet) praeter E, in quo est *καί μεν.* et *καὶ μὲν* coni. Belin de Ballu ad Oppian. Cyneg. I p. 85. *καίπερ* voluerat Hoogeven. apud Santen. de illo cf. v. 22 et III, 38 atque Naegelsbach. ad Iliad. p. 165 (I). — 37. *οὐδ' ὅσον* GH. *οὐ τόσσον* coni. Valcken. *ἐπιχνόος* ACK. — 39. *λίπον* (ς superscr.) E. — 40. *ἄστεϊ* certe BCEd, quod primus scripsit Stephan., Ernestius autem sprevit, sed post eum multi commendarunt. cf. Naeke de Hecal. p. 104 et Wordsworth. ad Theocrit. p. XXVIII. *ᾧ κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πέσωσιν* citat schol. Theocrit. IV, 16. ubi olim edebatur *ὥς κεν* et *πεσοῦσαι.* atque *ὥς κεν* (vel *ὥς κεν*) Ahrens. ad schol. Theocrit. p. 493 a Callimacho scriptum putat pro *οὗ κεν* positum ad Theocriti exemplum (cf. Meinek. ad Theocrit. I, 13). — 41. *πάντα γένοντο* magis probat Mein. cf. ad III, 123. *πάντα γένοιτο* malebat Ernest. — 42. *τόξον* pro *τόσον* M. — 43. 44. transponendos censebat Claussen, quaestion. Herodearum specim. I p. 50. *κεῖνος ὀιστευτὸν ἔλαχεν ῥέα, κεῖνος ἀοιδήν* coni. Scaliger ad Propert. IV, 6, 69 p. 273 probante Ruhnk. v. 44 spurium iudicavit Ruhnk., cuius iudicium sequitur Paldam. in Zimmerm. annal. 1838 p. 1139. duarum recensionum vestigia olim hic deprehendisse sibi videbatur Bergk. cf. ad V 60. — 45. *θρυαὶ* G. versum habet Drac. p. 48.

ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κεῖνον,
ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
δεύοιντο βρεφέων ἐνιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες·
οἴιες οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
ἡ δέ κε μουνοτόκος διδυμητόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
ἄνθρωποι· Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ

---

46. *δεδάασσιν* I Ald. *ἀνάκλησιν* ed. Venet. — 47. *ἐξ ἔτι* EM. cf. Lobeck. Elem. I p. 617 et II p. 382. Naek. de Hecal. p. 92. — 48. *ἐξ ὅτ'* M. *ἐξ οὗ* coni. Valcken. Sed. Blomf. quum olim coniecisset *ἐξέτι κεῖνον, ὁππότ'*, ab temerario incepto revocavit Apollonii locus, Argon. IV, 521 *ἐκτόθεν, ἐξότε τούς γε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον.* add. Lobeck. Elem. I p. 620. *ἀμβρυσσῷ* ABK, *ἀμβρυσῷ* C, *ἀμφρυσῷ* DdFGHM Frob. Vasc. Steph. et recentiores. *ἀμφρυσσῷ* EIL, *ἀμφυσσῷ* Q et Ald. *Ἀμβρυσῷ* primus dedit Mein. coll. L. Dindorf. in Thes. Par. s. v. (add. Lobeck. Proleg. pathol. p. 416), postea tamen *Ἀμβρυσσῷ* praetulit p. 303. Quod in schol. Apollon. Rhod. I, 54 legitur: *Ἄμφρυσσος γράφεται καὶ διὰ τοῦ β̄ —, προπαροξύνεται δὲ ὡς ἐν τῇ η̄ τῆς καθόλου*, de accentu observatio fortasse non ad flumen Thessaliae, sed ad cognominem Phocensium urbem pertinet (cf. Bursian. Geogr. Graec. I p. 183 n. 3). ex Arcad. quidem p. 78 = p. 89, 4 seq. Schm. et Theognost. Cram. A. O. II p. 73, 28 certi nihil colligi potest. *ζευγίτιδας* ABCEFGHIKQ, ut coniecerat Valcken., *ζευγήτιδας* DdLM Ald. Frob. Vas. Steph. Ernest. verum primus dedit Blomf. improbante quidem in censura Passow. sed cf. ad III, 13. — 49. versum citavit schol. D. ad Hom. Il. II, 766, respicit etiam schol. ad Il. XXIII, 383. *ἠιθέω* I. *ἐπ' ἔρωτι* Q. *ἀδικήτοιο* (pro *Ἀδμήτοιο*) H. — 50. *τελέθει* DdGHILM Venet., *τελέθει* (superscr. *οι*) E. — 51. *ἐπιμηλάδες* codd. et edd. veter., quod agnoscit etiam scholiasta, qui *μενεμηλάδες* quoque scribi dicit. *ἐπὶ μηκάδες* coni. Ruhnk., *περὶ μηκάδες* Dobree. Advers. II p. 9, *ἔτι μηκάδες* scripsit Blomf., sed *ἐπιμηλίδες* magis probabat, *ἐριμηκάδες* Mein. *δεύοιντο βρεφέων, Ἐπιμήλιος ᾗσιν Ἀ.* voluit Hecker in Philol. IV p. 480. *ἐμμηλάδες* probavit Passow., *ἐνιμηλάδες* ego scripsi. *οἷσιν* H et I, sed in hoc corr. a man. rec. — 52. *βοσκομέναις* E. *βασκομένῃς* malebat Mein. *ἐπήγασεν* H. *ἀγάλακτες* ABCEGHK et Etym. Magn. p. 55, 11 (coll. Cram. A. P. IV p. 60) et Zonar. I p. 107 (ubi legitur: *οὐδ' ἀγάλακτες ὄϊες οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι*), *ἀγάλακτες*, sed correctum *-οι*, F et I. *ἀγάλακτοι* DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. *ἀγάλακτες* primus dedit Ernest. — 53. *οἴϊες* CEFfHIK Ald. Bentl. Blomf., *ὄϊες* ABDdGLM Frob. Vasc. Steph. Ernest. Mein. *οἰίδες* malebat Blomf. — 54. *ἡ δέ τε* coni. Mein. *μονοτόκος* L. — *διδυματόκος* ABM, ut coni. Steph., quod receperunt Ernest. Mein. *διδυμοτόμος* K. *διδυμοτόκος* CDdEFGHILQ Ald. Frob. Vasc. Venet. Steph. *διδυμητόκος* Blomf. — 55. *ὀπόμενος* H, unde *δὲ σπόμενοι* coni. Mein. — 56. *ἀεί* om. ABCK. *πτολίεσσι* LM Ald. Frob. Vasc. Ven.

κτιζομένης, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὃ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐρείδειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ,
καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ,
δεξιὸς οἰκιστήρ, καί ῥ' ὤμοσε τείχεα δώσειν
ἡμετέροις βασιλεῦσιν· αἰεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
ὤπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντῃ δέ τοι οὔνομα πουλύ·
αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώιον οὕτω.
*Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον * * **
** * * * * τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,*
δεύτερον αὖ Θήρῃ, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.

57. *κτιζαμένης* Q, *κτιζομέναις* FGHI Ald. Steph. in marg., Ern. — 58. ante hunc vers. in M repetiti erant vv. 6—19, mox ab ipso librario deleti. *τετραετής* FI. *τετραένης* coni. Valck. praestat fortasse *τετραετής* cf. ad Epigr. dub. I. *ταπρῶτα* DFIM Ald. *τὸ πρῶτον ἐδέθλια* malebat Mein. — 59. *ἔνδοθι* citat Politian. Misc. I, 52. — 60. *ἀγρώσουσα* ABDK Frob. Vasc. Ven. — *κεράατα* coni. Mein. *συννεχές* G. — 61. *φορέεσκε* Q. *ὃ* certe ABC. *ἔπλεκεν* E, *ἔπελκε* M. — 62. *κεράεσσι θεμέθλια* ed. Mein. *τεῦξε δὲ βωμόν* coni. Mein. — 63. *ἐκ κε..ων* mediis literis erasis G. *ἐπεβάλλετο* G (non H ut refert Ern., sed etiam I, in quo tamen *ὑπ* corr. man. rec.). illud voluit etiam Arnald. et edidit Mein. *ὑπερβάλλετο* E. *περιβάλλετο* coni. Pohl. *περιβάλλετο τριγχούς* coni. Valcken. et *τριγχούς* malebat etiam Mein. — 64. *ταπρῶτα* DIM Ald. *θεμείλα* I, *θημείλια* L. *τὸ πρῶτον ἐδέθλια* coni. Mein. *ἐγείρ͂* B, *ἐγείρων* CK, quod recepit Sant. *ἐρείδων* coni. Luzac., *ὑφαίνειν* Ahlwardt., *ἐρείδειν* Schmidt. Veris. p. 31, codd. *ἐγείρειν*. spurium iudicavit versum Ruhnk. — 65. *βαθυλῆον* coni. Valck. *ἐμῷ* coni. Santen. *ἔφθασε* ABCK. *ματτω* B, *βάττων* K. — 66. *ἡγήσατο βάττω* G. — 67. *οἰκιστῆρι καὶ ὤμοσε* (quod recep. Mein.) vel *οἰκιστὴρ καί τ' ὤ.* vel *οἰκιστὴρ καὶ ἐπώμοσε* coni. Bentl. ultimum vel *καὶ τείχεα δ' ὤμ.* malebat Reisk. *οἰκιστήρ, ἐπὶ δ' ὤ.* Valcken. *οἰκιστήρ, ὃ καὶ ὤμ.* Volckmann. Comment. epic. p. 35. *καί ῥ' ὤμοσε* coni. Mein., quod recepi. *τάχεα* H. — 69. *ὤ ̓πολλον* ABCFIKM Frob. Steph. *ὦ 'πόλλον* Ald. *ὦ 'πολλον* DGHL Vasc. *ὢπολλον* dE. *πολλοὶ σέ* E. *βοηδόμον* BC. — 70. *πολλοὶ* (*ὺ* superscr.) G. *δέ σοι* Venet. — 71. *πατραίον* H. — 72. *τόδε* libri scripti et impressi. *τεὸν* voluit Valcken., *πέλε* Ruhnk., *ποτὲ* Eldik., *τόγε* Ernest., *πάλαι* Reisk. (nisi *Σπάρτῃ — Θήρῃ* scribendum sit), *πάλαι ποτὲ πρῶτον* Brunck. *πολὺ* con. Mein. ego lacunae signa posui. — 73. *ἔδεθλον* AB (cf. Lentz. Pneumat. p. 694 et 793). — 74. *γέ μεν* ABCK et F, *γ' ἐμόν* Lennep. sed de particulis *γὲ μέν* cf. Buttmann. exc. I ad Arat. p. 53 seq. *Κυρήνην* ABCK, *Κυ-*

ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληι
θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον ὦ ἄνα ταῦροι.
ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
ποικίλ' ἀγινεῦσι Ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. αἰεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς,
ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσαις,
τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
οἳ δ' οὔπω πηγῇσι Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ
στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κεραώδεος· ἧχι λέοντα

ῥήνῃ cum Graev. malebant Santen. Thomas Bentl. Blomf. — 74. hunc v. cum sequentibus usque ad *Ἀριστοτέλης* citat schol. Dionys. Perieg. 213. *ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος* habet schol. Pind. Pyth. 99, eadem usque ad *Οἰδιπόδαο* Lascar. gram. p. 61 rect. (ed. Venet. 1512). — 75. *ἐκ δέ τε* Valcken. *θηρέην* I. *ἀπώκτισιν* Ald. *ἀποίκισιν* coni. Faber. sed cf. L. Dindorf. in Thes. Par. I, 2 p. 1507. — 76. *ἀσβιστίδι* G. *σε Λιβυστίδι* Valcken. *Ἀσβύστιδι* Ald. — 79. *ἐπ' ἴχνιον* coni. Mein. — 80. *ἰὴ ἰῆ* BCFIK, *ἴῆ* A, *ἰὴ* DdEGKLM et hic etiam Frob. cf. ad 21 et 25. *πολύλλιστε* CEFKQ, *πολύλιτε* HI Ald., *πολύτιτε* G. *βωμοῖς* edid. Mein. — 81. *τόσσά περ* ABCK. — 82. hunc versum habet Drac. p. 13. *ποικίλα γεννῶσιν* coni. Scheer, Callim. *ὁμηρικός* p. 19. *ἔρσην* E. *ἐέρσην* Id. — 83. *ἀένναον* FH. — 84. *τέχνῃ* G, sed ita ut ex *χ* factum *φ*. — 85. citat Drac. p. 43. *βοῖβος* et *ἐννοῦς* H. *δρηστῆρες* voluit Mein. — 86. *ξανθαῖσι λιβύσσαις* G et *λιβύσσαις* etiam HI, vulgo *Λιβύσσης*. — 87. *τέθμειαι εἴτε* G. — 88. *οἱ δ' οὔπω πηγαῖσι Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι Δωριέες* hinc habet schol. Pind. Pyth. IV 523, qui firmat quod in Philol. I p. 261 conieci scribendum esse *πηγῇσι*. libri habent *πηγῆς*. *κυρνῆς* GHIL Steph. in marg. Ald. Vasc. *ἠδύναντο* GH. *πελάσαι* L. — 89. *δωριέαις* G. *πυκινὸν* FGH. *ἄζυλιν* FGHI, *ἄζιριν* Steph. in marg. cf. Steph. Byz. p. 32, 11 coll. Mein. ad Steph. p. 76, 10 et Lobeck. Proleg. Path. p. 135. add. Thrige, de rebb. Cyrenens. p. 51 n. 8. — 90. *αὐτόσ'* coni. Hemst. *αὐτοῦ* Brunck. *αὐτόθ'* edidit Mein. — 91. *Μυρτούσης* omn. praeter F, Steph. in marg. et Blomf. qui *Μυρτούσσης* habent, ut olim etiam legebatur in Steph. Byz. p. 464 voluitque Valck. illud docte defendit Mein. add. Bernhardy ad Dionys. 456. *κερατώδεος* libri. corr. Mein. *ἦχι* certe ABIK. cf. ad I 10. *ἡ ῥα λέοντα* H, *ἔνθα λέοντα Τρῆις κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο* citat schol. Pind. Pyth. IX 45. reliquis omissis *βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο* hinc affert schol. Apoll. Rhod.

Ὑψηὶς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,
μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὖτε
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
βάλλων ὠκὺν ὀιστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς
ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ.
ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατι λάθριος εἶπεν,
οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδόν, ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει.
τὸν Φθόνον ὡπόλλων ποδί τ' ἤλασεν ὧδέ τ' ἔειπεν,
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδευς φορέουσι μέλισσαι,

IV 1561. — 92. *ὑψιὴς* ABCK. — 93. *ἴδε* ABCEKQ. — 94. *τότ'* G. *ἔδειμεν* CEFGHIK. *ἵνειμεν* Ald. *ὀφέλσιμά γ' ὅσσα* malebat Reiske. — 95. *αὐτοί* libri. *αὖ τοί* voluit Mein. correxi *αὖτε.* — 96. *φοίβω πλέον* E. *φοίβου πλεῖον* ed. Venet. *ἔτισσαν* BC. — 97. *ἰῆ ἰῆ* ABCFK, *ἱῆ ἱῆ* F, reliqui *ἰὴ ἰὴ. παιήον'* I. *εἵνεκα* G, quod recepit Mein. — 98. *Δέλφός τοι* d. *πρῶτον* GH. — 99. *ἐπεδείκνυο* G, *ἐπεδείκνυτο* Froben. Vasc. Venet. — 100. hunc versum et reliqua usque ad *ἵει βέλος* habent schol. Aristoph. Pac. 453, sed nec Ravenn. nec Venet. *πηθώ* H. *Πυθῶ* D. — 102. *ἐπήτησε* B. *ἐπηύτησε δὲ λαὸς* fortasse hinc sumsit Quint. Smyrn. IV 262. — 103. in *ἰὴ ἰὴ* eadem hic varietas codd. quae v. 97. pro *ἵει* dat *ἴει* A. *παιηόν'* I. *εὐθύδε* H. *εὐθύς ἑ* coni. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 198, sed cf. Lobeck. ad Phryn. p. 145. — 104. *τόδ'* ed. Ven. 1555. *ἐξ ἔτι* IM Ald. Frob. *ἀείδει* GHIL Steph. in marg. Ald. Vasc. — 105. *ὁ* libri, quod correxi. *ἐπ' οὔατα* libri. *ἐς οὔατα* coni. Daves. Miscell. p. 106 probatum Valcken. ad Hippol. 932, Porson. Advers. p. 273 Lips., aliis. *ἐπ' οὔατι* coni. Hecker. comm. p. 64, quod recepit etiam Mein. *εἶπε* G. — 106. *οὐκ ἄγαμ' ἑτόν* H. *οὐδ' ὅσα* libri scripti et editi. *οὐχ ὅσα* Reisk. et Daves. l. l., ut scripserat Scaliger ad Catull. p. 112 et p. 122. *οὐ τόσα* coni. Mein. — 107. *ὠ' πόλλων* AK, *ὠ 'πόλλων* BCdFGHILM Ald. Frob. Vasc. Steph. *ὡπόλλων* E. *ἁπόλλων* Blomf. (D?). *Ἀπόλλων* Mein. *ἤλασε* K. *ὧδε τε* certe ABCIK. *τε εἶπε* G. — 109. *λύμματα* GIL et Venet. 1555. *ὕδασι* E. *συφερτὸν* L. — 110. *δηοῖ* ABCFGHK Steph. *δαοῖ* E. in I *δηοῖ* prima man. sed *η* corr. ex *α* aut *ο*. *δοιηι* D, *δοιῇ* dM Ald. Frob. Vasc., *δοίη* Venet. 1555, unde *Δῃοῖ* scribendum putarem, si maior horum librorum auctoritas esset. Et Lascaris Gramm. p. 97 adv. (ed. Ald. 1512) *Δηῴ ἡ Δημήτηρ*, inquit, *ὑπογράφεται, ὡς ἔνιοί φασιν, ἀπὸ τοῦ δαίω· ὅπερ οἱ πλεῖστοι οὐ παραδέχονται.* cf. Herodian I p. 347, 11 Lentz. cf. ad Nicandr. p. 282 et Iacobs. ad Anthol. Pal. I 5, 6 et IX 21, 6. *παντὸς*

ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον.
χαῖρε ἄναξ, ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

ὕδωρ libri. *πόντου ὕδωρ* coni. Dilthey Anal. Callim. p. 35. *παντὸς ὕδευς* ego. — 111. *ἀνέλπει* B, sed *ἀνέρπει* cum reliquis libris (etiam I) firmat etiam Hesychii glossa hinc ducta: *ἀνέρπει· ἀνέρχεται.* versum respicit Agathias Histor. II 30. — 112. *λυβάς* ACK, *λυμάς* B, *λιβάς* reliqui, etiam I. — 113. *φθόρος* ABCDdEFGHKM Frob. Steph. *φθόνος* IL Ald. Vascos. Venet. 1555. Steph. in marg. et schol. Gregor. Nazianz. in catalog. mss. Clark. p. 35. *ἵν' οὐ φθόνος* coni. Heusinger et Dilthey. Anal. Call. p. 34. *ναίοιτο* F et G, sed in hoc correctum, *νεύοιτο* schol. Greg.

III.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

Ἄρτεμιν — οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι —
ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται
καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι,
ἄρχμενος ὡς ἅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
παῖς ἔτι κουρίζουσα τάδε προσέειπε γονῆα,
'δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα — ἔα πάτερ, οὔ σε φαρέτρην,
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀιστοὺς
αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα),
ἀλλὰ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.

εἰς ἄρτεμιν ABCdFGI, de reliquis non constat. — 1. *οὐ* om. R. *ἐλαφρὸς* con. Blomf. *ἀειδόντεσι* M. — 2. *τόξ' ἐλαφηβολίαι τε* coni. Mein. *τόξα ἐκηβολίαι τε* coni. M. Schmidt. Verisim. p. 30. — 3. *ἀμφιλαβής* H. *ἐψιάασθαι* (ut Ernest. Blomf. Meinek. ediderunt) habere videntur ABCDGHL, *ἑψιάασθαι* habent dEFM Frob. Vasc. Steph., *ὑψιάασθαι* I (sed in marg. man. ead. additum *γρ. ἑψιά*) Ald. sed cf. ad V, 39. — 4. *ἀρχόμενος ὡς ὅτε* ABC, et AB quidem ita ut post *ὡς* sit interpunctio media. *ἀρχόμενοι ὡς ὅτε* DdEFGHILM Ald. Frob. Vasc. Venet. *ἀρχόμενοι καί* Q. *ἀρχόμεν' ὡς ὅτε* Steph. Ernest. *ἄρχμενοι ὡς ὅτε* Blomf. *ἄρχμενοι ὡς τότε* coni. Pohl. *ἄρχμενοι ὥς ποτε* cum Herm. Mein. *ἄρχμενοι ὡς ὅτι* ego olim conieci, nunc *ἄρχμενος ὡς ἅτε* praetuli. *γονάτεσσιν* B. — 5. *τὰ δὲ* ABC, et AB ita ut praecedat interpunctio maxima. — 6. *ἄπτα* FK, *ἄττα* GHIL Ald. et marg. Steph. cf. Nauck. de Arist. Byz. p. 155. — 7. *δὸς πολυωνυμίην* coni. Mein. *ἵνα μή μοι ὁ Φοῖβος* con. Wordsworth. ad Theocr. p. XXVIII, *ἵνα μὴ Φοῖβός μοι* Volkmann. Comm. epic. p. 21. — 8. *δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα* libri (nisi quod I habet *ὀούς* in *ἰοὺς* correctum) et Drac. Strat. p. 54. *ἀλλ' ἰοὺς* malebant Mein. et M. Schmidt. *τόξ'· ἀλλ' ἔα πάτερ* olim coni. Mein., qui nunc cum Ruhnk. et Blomf. (add. Wernick. ad Triphiod. p. 41) dedit *τόξον ἔα.* pro *ἔα πάτερ* Ruhnk. malebat *εὔπτερον.* *ἔα πάτερ* ABCE. *οὐ σὲ* Blomf. Mein. — 10. *ἄημμα* IL. — 11. *δὸς δὲ φα.* Schmidt. Veris. p. 31. *φαεσφορίην τὲ* AB Frob. Vasc. — 12. *ζώγνυσθαι* ABC, *ζώνυσθαι* DdM Frob. *λεωγνὸν* G.

δός δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους·
δός δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας
μηδ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
δός δέ μοι οὔρεα πάντα· πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γάρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
οὔρεσιν οἰκήσω, πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον, ᾗσί με Μοῖραι
γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν,
ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο γυίων'.
ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα γενειάδος ἤθελε πατρὸς
ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
φῆ δὲ καταρρέζων, 'ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης

---

13. *χορίτιδας* ABCD(?)EF, *χορήτιδας* dGHILM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. — 14. *εἰνατέας* ABC, reliqui codd. et edd. *εἰνέτεας*, quod in *οἰέτεας* mutavit Ruhnk. probatum Blomf. *εἰναέτεας* coni. Hecker. Com. Call. p. 60, quod recepit Mein. *εἰνέτεας ἔτι πάσας ἀμίτρους* G. *εἰνέτεας ἔτι παῖδας ἀμιτραίους* H. — 15. *Ἀμνισίδες* hinc habere videtur Steph. Byz. p. 86, 6. — 16. *ἐνδρομάδας* ABCFGIQ (de E et H quibus idem tribuit Ern., tacent Pohle et Mehler). *αἵ τ' ἐμοὶ ἐνδρομίδας τε καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας* citat Etym. Florent. p. 111. — 17. *μήτ'* omnes, quod correxi. *βάλοιμι* GI Ald. *βάλλωμι* suasit Thiersch. Act. Monac. I p. 209. *θοούς* ABCDEL et edd. vet., sed in B ex *θοάς* correctum, *θεούς* d, *θοάς* FGI (sed de H, ex quo idem enotatum habebat Ernest., Mehler. tacet), item Blomf. et Mein. *εὐκομέοιεν* ABEFI Ald. — 18. *πάντα* om. G. *πόλιν δὲ μίην τινά* vel *πόλιν δέ μοι ἥντινα*; coni. Steph., *πόλιν δὲ μίαν τινά* voluit Cobet. Mnem. X p. 392 et 418 propter v. 33. *ἥν τινα* Abresch. Diluc. Thucyd. p. 319. — 19. *σπανόν* Q. — 20. *πόλεσι* Frob. Vasc. — 21. *ὀξείῃσιν* FGHI. *ὀξείαισιν* BCDd LM Ald. Frob. Vasc. Ven. Steph. *ὀξείεσσιν* EQ. *ὀξείεσιν* f. *ὀξείεισιν* A. *ὠδίναισι* BCL. — 22. *καλέσουσι* coni. Steph., *καλέσωσι* Brunck. *ἧσι με* F. *οἷσι με* G. *βοηθίον* M Venet. — 23. *τὸ πρῶτον* ABCdE, *τοπρῶτον* DFGHILM Ald. Vasc. Steph. Ern. — 24. *ὅτι* M. — 25. *ἀλλά μοὶ ητί* L. *γυίων* ABCDdEFGHIQ Mein., *κόλπων* LM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. Blomf. — 26. *ὡς* B. — 27. *πολλὰ* FGHI, *πολιάς* Steph. in marg., *ἁπαλὰς* vel *παιδνάς* coni. Ruhnk. *ἐτανύσατο* F. *ἀπενεύσατο* etiam scriptum inveniri dicit Steph. (nisi hoc ad sequentem versum pertinet). — 28. *λέχρις ἵνα* coni. Valcken. *ψεύσειε* F. *ψαύεσκε* coni. Mein. *γελάσας* F. — 29. *ὅτι* ABCEFGHIQ Ald. Vasc., *ὅτε* DdLM Frob. Steph. et recentiores omnes. post haec versum excidisse putat Mein., cui assentitur M. Schmidt., Veris. p. 30, nisi pro *θέαιναι* scribendum sit *σύνευνοι*. — 30. *μὲν ἐγώ* G. *ληξήμονος* ABC.

χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
αἰτίζεις, καί τ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω, —
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σέ, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι, —
πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσεσθαι
μεσσόγεως νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος'. ὣς ὃ μὲν εἰπὼν
μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ,
* * * * * * * * * * *
ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
οὕνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπον ἀμορβούς.
αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τοὺς μὲν ἔτετμε
νήσῳ ἔνι Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο

31. ἐθελημάς I, ἐθελημός reliqui libri. ἐθελημοῦ vel ἐθελημόν coni. Reisk. — 32. αἰτίξεις ABC. καί τ' ABC, καὶ δ' reliqui codd. et edd., praeter Blomf. — 33. πῦργον I. — 35. μόνης σέθεν G, μόνης σε I. μόνον ed. Tauchn. — 36. παλλὰς δὲ GH. διαμετρήσασθαι codd. et edd. et Draco, διαμοιρήσασθαι ed. Mein., nisi Διὶ μοιρήσασθαι scribendum sit. δὲ πτολίας ξυνῇ διαμ. coni. Volkmann. com. ep. p. 19. διαμετρήσεσθαι ego dedi. versum profert Drac. p. 70. — 37. μεσόγεως AEFf, μεισόγεως BC. νύσους τε ABC, νήσούς τε E. ἐν ἀπάσῃσιν ABCDdEFGHIL Ald. Frob. Steph. ἐν ἀπάσῃσιν M. εἰν ἀπάσῃσιν Vasc. Venet. corr. Nansius ad Nonn. Par. I 189. idem vitium etiamnum legitur in Sylburgii editione Apollinar. CXLIV, 26: αἰεὶ κοιρανίῃ ἁπάσης μεδέουσα γενέθλης. — 38. κῶμοι τε E, sed in margine correctum βωμοί τε. illud habent etiam Ff. — 39. ὥς certe AC, ὡς B et alii. — 40. ἀπεκρήηνε ABC, ἐπικρήηνε FGH. Hesych. II p. 141 ἐπεκρήηνεν· ἐπετέλεσεν. ἐπεκύρωσεν· ἐβεβαίωσεν. δέ om. ABC. — 41. ἐπὶ certe ABGI Ald. Frob. Vasc. ἔπι reliqui ut videtur. κεκομμένον GH. Post hunc versum lacunae signum ego posui. — 42. πολλάς voluit Brunck. ad Apoll. Rhod. III 21. ἐπελάξατο A. — 43. εἰνετέας AB, εἰνέτεας reliqui. cf. ad v. 14. οἰέτεας cum Ruhnk. Blomf. — 44. κέρατος GHI. μέγας EGI. τηθές H. — 45. Λητωΐδι θυγατέρας DdM Venet. 1555. Frob. Vasc. Steph. I. quod suopte ingenio emendavit G. Canter. nov. lect. IV 23. πέμπειν AB, πέπεν M, πέμπεν reliqui. οὕνεκ οὐ Λητοίδι πέμπον ἀμορβοῦς hinc affert schol. Nicandr. Ther. 349. et πέμπον coni. etiam Reisk. ἀμορφούς Q. — 46. αὐτίκα δὲ pro αὖθι δέ G. αὖτι I. ἔτετμε ABCDdFGHLM et edd. vett. ἔτετμεν E et Mein. — 47. νήσῳ ἐν Λιπάρῃ hinc profert schol. Apoll. Rhod. III 41. Λιπάρῃ om. Vasc. et Venet. 1555, eadem haec mox ἔσικεν. ἔσκε G. — 48. μεγουνίς G. Μελιγουνίς hinc habet Steph. Byz. p. 442, 9 et schol. Thucyd. 3, 88. ἐπ' ἄκμοσι δ' coni. Ernest. ἐπ' ἄκμοσιν καὶ φαίστου ἑταότας περὶ μύδρον

ἑσταότας περὶ μύδρον· ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,
πρηόσιν Ὀσσαίοισιν ἐοικότα — πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
δεινὸν ὑπογλαύσσοντα —, καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα, πουλύ τ' ἄημα
φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον· αὖε γὰρ Αἴτνη,
αὖε δὲ Τρινακίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀύτει,
εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων
ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
ἀμβολαδὶς τετύποντες ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
οὔτ' ἄντην ἰδέειν οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
οὐ νέμεσις· κείνους γε καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,

---

citat Etym. Florent. p. 218. — 49. *μῦδρον* I. — 50. *ποσειδάονι* FM Frob. — 51. *αἳ νύμφαι* ABC. *ἔδεισαν* ABCFGL Ald. — 52. *ὀσσείησιν* FGHL Steph. in marg. Ald. Vasc., *ὀσσείοισιν* reliqui. emend. Mein. *ἐοικότας* ABDdEFGHI Ald. Frob. Vasc. Venet., *ἐεικότας* C. emend. Stephan., fortasse e libro suo, nam etiam LM ita habent. — 53. *μονόγληνα* d (D?). *σόκει* A. *ἶσα* ACF. — 54. *ὑπογλαύσοντα* codd. et edd. veteres. emend. Bentl. et Blomf. duplex σσ agnoscit Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 40, 27. *ὑπογλαύσαντο* coni. Arnald. *ὁπότε* G. — 55. *ἐπεὶ μέγα* libri et edd. veteres omnes videntur habere, nisi forte *ἐπὶ μέγα*, quae est Bentl. emendatio, habent GL. *πολύ* ABCF. *πουλὺ τ' ἄκμαζε* GH. *ἄημμα* IL Ald. Vasc. Venet. — 56. *ἀκτῶν τε βαρὺν στόνον* coni. Faber probavitque Reiskio. *αὖε γαὶ Αἴτνη* M. pro *Αἴτνη* Mein. malebat *Ἱρή*. — 57. *τρινακίη* CDdF Frob. Brunck., *τρινακρίη*, sed alteri ρ superimposito puncto AB, *τρινακίης κανῶν*, sed in margine correcto *τρινακρίης* E, *τρινακρίη* GHILM Ald. Vasc. *σικανὸν* G. *ἔδος* FM. — 58. *ἐπικύρνος* C, *ἐπι κύρνος* AB, *κέρνος* H quod probat Mein. p. 160 seq. et p. 177. — 59. *γεὸραιστῆρας* AB. *γε ὀραιστῆρας* C. *γερραιστῆρας* Ff, *γε ρραιστῆρας* E, *ῥαστῆρας* D. — 60. *ζήοντα καμεινόθεν* Ald. Vasc. — 61. *τετύποντος* AB, *τετυπόντος* C, *τετυπόντες* EF, *ἀμβολαδίς τε τυπόντες* IM Frob. Vascos., *ἀμβολαδίς τυπόντες* Ald. *ἐπεὶ* codd. et edd. veteres omnes, nisi quod *ἀτείρεα* pro *ἐπὶ μέγα* L, item T in margine. emend. Steph. et Bentl. *ἐπ' ἄμμιγα* coniecerat Stanley. *μοχθίσειαν* ABLQ, *μοχθίσσειαν* E, *μυχθίσσειαν* coni. Mein. — 62. *ἐτάλασαν* FHIL Ald. *ὠκιανῖναι* C. hunc vers. citat Draco p. 105. — 63. *δέχθεσθαι* BC. — 64. bis scriptus in C. *κείνους δέ* codd. et edd. correxit Mein. — 65. *μερόπων ὁρόωσι* coni. Ruhnk. — 66. *τὶς* AF Frob. Vasc. *τίς* B. pro *ἀπειθέα* varia corrigunt, *ἀπευθέα* ego, *πένθεα* Hecker, *ἀπεχθέα* Haupt, *ἐπαχθέα* Pohl, *ἀπηνέα* H. Iacobi, *ἀπήθεα* vel *ἀεικέα* Mein., *ἀγηθέα* Schmidt in Mus. Rhenan. XX p. 462. *τεύχει* FGHI et in Steph. in marg., quod malebant Blomf. et Mein. sed cf. ad III 17.

μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὃ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχριμένος αἰθῇ.
αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἣ δὲ τεκούσης
δύνει ἔσω κόλπους θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
κοῦρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσῃ
φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἀπενείματ' ἀλώπηξ.
τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος,
'Κύκλωπες, κἤμοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον
ἠδ' ἰοὺς κοίλην τε κατακληῖδα βελέμνων
τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωιάς, ὥσπερ Ἀπόλλων.

---

67. *καλυστρεῖ* L. — 68. *ἐν μυχάτοιο* ABCF. — 69. *ἑρμείη* G. *ἐρκείης* con. D. Heins., *ἐρξείης* Ruhnk., *ἐξαπίνης* Toup. ad Theocrit. p. 451 Berol., *ἐμμαπέως* vel *ἐμμεμάως* Blomf. *σποδίῃ τε* coni. Ernest., recep. Brunck. *κεχρημένος* ABCDdFGHILM Frob. Vasc., item E et T, nisi quod ille in marg. habet *κεχριμένος*, hic *κεχρειμένος*. *κεχρεμένος* Ald., *κεχρυμένος* Venet. 1555. *κεχρισμένος* coni. Steph., *κεχριμένος* Graev. probatum Reisk., Blomf., Mein., non item Dilth. anal. p. 37, qui *κεχρωμένος* vel *κεχρωσμένος* malebat. *αἴθη* FI Ald. *ὤμους* pro *αἰθῇ* praebet G. — vv. 68 et 69 suspectat Ruhnk. — 70. *κόρην* E. *μορμύσεται* ABCEFfGIL Ald. verba *αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται* hinc profert schol. Paris. A ad Lycophr. 342. add. Bachmann. Anecd. II p. 220. — 71. *δύνη* HI, *δύνῃ* Ald. — 72. *κούρα* I. *δὲ* om. I. *ἔτει τριέτειρος* G, *ἔτει τριέτηρος* I, *τριέτυρος* Vasc. — 73. *ἔμολε* G et Brunck. — 74. *ὀπτήρεια* G. — 75. *Βρόντεώ τε* (vel *δὲ*) coni. Ern. *γονάτεσσιν* F. — 76. *στήθεος εὖ μεγάλου* coni. Mein., *ἐκ μεσάτου* vel *ἐν μεσάτῳ* coni. M. Schmidt Veris. p. 30, *ἐκπάγλου* id. in Fleckeis. Annal. 1868 p. 36. — 77. *ὤλυψας δ' αἴηφι* hinc habere videtur schol. V. ad Il. XXIII 102. *ἔλοψας* GH, *ἔλλοψας* I. *τό δ'* B. *ἄτρυχον* I. — 78. *μεσσάτοιο* AB. *μένει μένος* GHI. *κόρσην* libri et edd. praeter GH. emendaverat nescio quis ap. Graevium. *κορσῇ* coni. etiam T. Bentl. — 79. *ἐνιδρυθεῖσα* ABCEFG, reliqui *ἐνιδρυνθεῖσα*. *ἐπενείματ'* libri, quod correxi Meinekii assensum nactus. — 80. *θαραλέης φε* AB. *προσελέξατο* CDdFGHI, item E, sed in hoc punctis supra et infra *τ* positis librarius illam literam delendam esse indicavit. — 81. *ἢ ἦ μοι* vel *ἢ ἢ μοι* AEf, *ἢ εἴ μοι* F, *εἴη μοι* GHI, *ἦ μοι* vel *ἢ μοι* BCDdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. *κἀμοί* in marg. L. *νῦν μοι* vel *καί μοι* coni. Steph. *νῦν Κύκλωπες ἐμοὶ* Reiske, *ἤ μοι* Brunck., *κἀμοὶ* Blomf., quod probat Naeke de Hecal. p. 94. *κἤμοί* ed. Mein., quem secutus sum. *κ' ἐδώνιον* H. — 82. *ἦδ'* AB. *κατὰ κληῖδα* DdF. — 83. *λητοιὰς* ABCEF.

αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον
θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν'.
ἔννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο, δαῖμον·
αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες, ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἔπι Πανός. ὃ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς,
τρεῖς δὲ παρουαίους, ἕνα δ' αἰόλον. οἵ ῥα λέοντας
αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον, ἑπτὰ δ' ἔδωκε
θάσσονας αὐράων Κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωόν,
καὶ κοίτην ἐλάφοιο καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
σημῆναι καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
εὗρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος, αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης

---

84. *εἰ δέ* coni. Ernest. *αἱ δέ κἐγὼ* E. *μόνιον* certe ABC. cf. Arcad. p. 43, 12 Schm., Theognost. can. p. 55, 20. *ἤ τοι πέλωρον* M. — 85. *τὸ δέ κεν* M Vasc. Venet. Mein. *τόδε κεν* reliqui. *ἔδοιεν* I. — 86. *οἵ δ'* B. *ὠπλίσαο* BCFI Ald. *ὡπλίσσαο* M. *δαίμ* (sic) BC. — 87. *ἵκετο*, sed punctis supra et infra literae *τ* positis E. *ἵκετο* etiam Ff referente Ernest. ad v. 80, sed Tittmann. p. 137 ex F tantum affert, de quo tacet Keil. *ἵκεο* M. — 88. *ἀρκαδικοῦ* GHI. *ἐπὶ* certe ABCEFI et edd. veteres. *ὃ δὲ* ABC. *ἐτάμνε* A, *ἔτακνε* H. *ἀρκαδίην* (sic) *ἐπὶ Πανὸς, ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε* citat Draco p. 78, *ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε* Choerob. in Theodos. p. 344, 25 (et Lascar. Gramm. p. 68 av. ed. Venet. 1512), *κρέως λυγκὸς ἔταμνε* id. ibid. p. 389, 13, *κρέα λυγκὸς ἔταμνε* Etym. Florent. p. 209 et *κρέα λυκὸς ἔταμνε* Zonar. p. 1321. *κρέα λυγκὸς* Drac. p. 116 et Lasc. Gr. p. 78 ad. — 89. *Μναιαλίης* Venet. 1555. *τακάδες* H. *εἶδαρ* om. G. *ἔδοιεν* CEFI Ald., *ἕλοιεν* malebat Anna Fabri, *ἔχοιεν* Cobet. Mnemosyn. T. X p. 424. — 90. *τίν δ'* AB, *τὴν δ'* M. *ὃ γενειήτης* BC, *ὅ γενειήτης* A. *ἥμυσι* Venet. 1555. Inter vv. 90 et 91 in R scriptum in margine: *λείπει.* — 91. *παρουατίους* codd. et edd. *πόρ.' οὐατίους* coni. Ruhnk., quod recepit Blomf. *δ' ἀργουατίους* ego olim coni. in Philol. VI p. 505, *παρωαίους* emend. Haupt., quod *παρουαίους* ego scripsi. *αἴολον* E. *οἳ ῥὰ* B. — 92. *δὲ ῥαίων* ABC, *δε ῥάων* F. *δορράων* GHI. — 93. *εἷλκον* EL et ut videtur codex Stephani, qui primus ita edidit, *εἷλκε* M, *εἷλον* ABCDdFGIQ Ald. Frob. Vasc. Venet., *εἷλον* H. — 94. *θάσσωνας* G. *αἵ ῥὰ* B. — 95. *ὤκιστα* I. *νευροὺς* GHI Ald. *κλοῦ μύοντα* H. — 96. *καλιὰς* B. *κανιαὶ* Ald. — 97. *ἐπ' ἴχνινο* M, *ἐπ' ἴσχιον* Q. — 98. *ἐπερχομένη* G, *ἀπερχομένῃ* malebat Reiske. *μετὰ δὲ* malebat Ernesti. *ἐσεύοντο* ABC. — 99. *προμολῆς* ABCD(?)dEFHLM Frob. Vasc. Steph., *προβολῆς* GI Ald. Steph. in marg. Blomf. Mein., *προκαλῆς* Q. *παρνασίοιο* G, *παρασίοιο* L. — 100. *σκαιρούσαις* Venet. 1555. *ἐλάδους* H. *μεγά τι* ABEF. *αἳ* ABC. *ὄχθης* certe ABI, *ὄχθῃς* editiones veteres et recentiores omnes.

αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος ἀναύρου,
μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
'τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη'.
πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα
νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
τὴν δὲ μίαν Κελάδοντος ὕπερ ποταμοῖο φυγοῦσαν
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρήικι, τόθεν βορέαο καταῖξ
ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
ποῦ δ' ἔταμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ, φάεος δ' ἐνέηκας ἀυτμὴν
ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο, θεή, πειρήσαο τόξου;
πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα, τὸ τέτρατον οὐκ ἔτ' ἐπὶ δρῦν,
* * * * * * * * * * * * * *

---

101. *μεταλαμψήφιδος* ABI, *μελλαμινήψιδος* H. *Ἀναύρου* edd. omn. corr. Mein. — 102. *ἐπελάμπετο* E. — 103. *ἔπαφές* IL Ald. Vasc. Venet. *μῦθον ἔειπες* I. — 104. *τοῦτο κεν* E. — 105. *πίσσυρας* G. — 106. *ἵνά τοι* AB. — 107. *κελάδοντος* Palmer. *ποταμῶι* Ald. vv. 107—109 citat schol. Apoll. Rhod. I 996. — 108. *αἰνεσίῃσιν* DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. Steph. *Ἥρης ἐννεσίῃσιν* hinc habet Dionys. Perieg. 141. — 109. *ὕστατο* ABC, *ὕστατον* reliqui, item edd. vet. omn. *ὕστερον* schol. Apoll. l. l., quod vir quidam doctus ascripserat Vascosanianae et receperunt Brunck., Blomf., Mein. *κεραύνιος* schol. Apoll. Rh. l. l., DdLM Frob. Robort. (qui in alio codice legi dicit *κερύνειος*), *κερήνιος* G, *κάρνειος* Steph. in marg. — 110. *παρθενίησι* L Ald., *παρθενική* coni. Reisk. *τιτυκτόνε* L, *τυοκτόνε* Ald. — 111. *ζώννη* G. *δ' ἐνεζεύξαο* G. — 112. *ἔβαλες* coni. Cobet. *θεή* coni. Anna Fabri. cf. ad I 37. — 113. *πού* libri. *ποῖ* coni. Bergk. *το πρῶτον* B, *τοπρῶτον* DI. *ἀείδειν* G. — 114. *αἵμῳ* DM Frob. Vasc. Steph. Ern. et fortasse alii. *αἵμῳ* certe ABEI. cf. ad IV 63. *ἐπὶ* certe ABCGM. *καταῖξ* ABC, ex reliquis nihil enotatum, ut *καταΐξ* habere videantur, ut editiones, etiam Meinekiana. — 115. citat Draco p. 39, sed *ἀχλαίνοι* habet. — 116. *ἔταμεν* ABC, *δὲ τάμες* E. — 117. *ὀλύμπῳ* M. — 118. *ἀποστράπτουσι* coni. Ruhnk. Epist. p. 5 Tittm. *τό ῥαποστάζουσι* I. — 119. *τοσσάκι* ABC. — 120. *ἐπιπτελίην* ABC. *πτελέη* GI. *ἧκες* GI. *δρὺν* F. — 121. *τοτρίτον* F. *τέταρτον* ABC. *δρὺν* F. *οὐκ ἐπὶ θῆρα* coni. Mein. Post hunc versum lacunae signum ego posui.

ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵ τε περὶ σφέας
οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλὰ τέλεσκον.
σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη·
κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,
ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωίδες, ἠὲ φυγοῦσαι
τίκτουσιν, τῶν οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
οἷς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
τετραπόδων, εὖ δ' οἶκος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο· ταὶ δὲ θυωρὸν
εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
πότνια, τῶν εἴη μέν, ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθής,
εἴην δ' αὐτός, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή,
τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἵ σεο πάντες ἄεθλοι,
ἐν δὲ κύνες καὶ τόξα καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.

---

122. *ἐς* GIM. *περὶ σφέας* ABCDdEFGI, *περί σφεας* reliqui, ut videtur, item Frob. Vasc. Steph. Ern. — 123. *ἀλυτήμονα* I. *πολλὰ τέλεσκον* ABC EFGILM Ald., *πόλλ' ἐτέλεσκον* DdH Frob. Vasc. Steph. et reliq. edd. usque ad Mein. — 124. *τύνει* ABC. *ἐκμαξεαι* G, unde Mein. fortasse *εἰσμάξεαι* vel potius *ἐσμάξεαι* scribendum putat. — 125. *σφιν* GHIL Ald. et Blomf. *λιμὸς* ABCDdFMQ Frob. Steph. in marg. *λοιμός* EGHIL Ald. Vasc. *ἐπιβόσκεται* D(?)d Frob. Steph. in marg., non C ut Loesn. refert, nam nihil monet Keil. — 127. *κληταί* in F et f esse refert Ernest., at de F nihil monet Keil, sed Tittmann. in eo *καηταί* esse refert. *ἢ 'μβλωταὶ* coni. Mein. — 128. *τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδέν* libri, quod emend. Cobet. — 129. *οἷς* ABCEFGHIL Ald. Vasc., *οὓς* DdM Frob. Venet. Steph. et recentiores omnes, etiam Mein. *αὐγάσαιο* G, *αὐγάσσαιο* H, *αὐγάσσεο* I, *αὐγάσησαι* Q, *αὐγάσεαι* L Ald., *αὐγάσειε* M, *αὐγάσσειε* Frob. Vasc. Venet. — 130. *κοίνοις* H. *εὖ δὲ ἐπὶ σῆμα* BC reliquis a *γενέθλη* usque ad *οὐδ'* omissis. — 131. *ὄλβος* libri, *οἶκος* corr. Mein. — 132. *πολυχρώνιον τι* E. *γέρωσι*, „seneant", coni. Reisk., *περῶσιν* ego olim coni., *πολυχρόνιοι φθαρθῶσιν* vel *πολυχρόνιοι περόωσιν* coni. Mein. — 133. *οὐ δὲ* B. *τρώγει* D(?)dM Frob. Vasc. Venet. Steph. — 134. *ἑστηότας* G. *ἐσήνατο* HI. — 135. *εἰνάτειρες* G. *γαλοω* BE. *περι δίφρα* AB, *περιδίφρα* C. *τέθειντα*ι G. — 136. *ἐμὸς φίλος* coni. Cobet. *ἐμοὶ φίλος ὃν κε φιλήσῃς* (vel *ὅς κε φίλος τοι*) voluit Faber, *φίλος ὅς τοι· ἀληθὴς εἴην δ' αὐτὸς* quidam apud Thom. Bentl. comma recte ante *ἐμοί* posuit Ern. — 137. *μέλει* GI. *αἰὲν ἀνιδή* H. — 138. *τῇ ἔνι γάμος μὲν λητοῦς* FGHI. — 139. M habet in marg. — 140. *ἀντίγες* G, *ἄντιγες* HI. *αἵ τέ* B. — 141. *θυητὴν* d. *ἐλαύνοις* G.

ἔνθα τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
θηρίον ὅ,ττι φέρῃσθα· πάροιθέ γε, πρίν περ ἱκέσθαι
καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
νεῖαι πῖον ἔδεσμα· θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην
κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα·
κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει,
'βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν
ὡς ἐμὲ κικλήσκουσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς'.
ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο·
οὐ γὰρ ὅ γε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς

---

142. *ἔνθά τοι* cum ABCEGH dant veteres et recentiores editiones praeter Mein. *προμολοῖσι* GI, *προβολῇσι* Blomf. et Mein. cf. ad III 99. — 143. *ἑρμήεις* GI. — 144. *φέρησθα* BE. *πάροιθε δέ* libri. emend. Blomf. — 145. *καρκερὸν* ABC. *οὐκέτι* ABCEFI Ald. *τοῦτο* typothetae error in Steph. II. — 146. *οἷος* malebat Hemst. sed cf. schol. Il. VII 231. *ἄκμων* A. — 147. *ἕστηκεν* d. *ἑστηκώς* coni. Reisk., qui reliqua omnia usque ad v. 152 in parenthesi posita putat. *πυλεὺν* A. — 148. *ναῖαι* GHI, *νείῃ* voluit Blomf. sed cf. Lobeck. Elem. II p. 128. *ἔδεσμα* I. — 150. *ἢ ὅτε* ABCEFGHIM Frob. Steph., *ὅγε* DdL Ald. Vasc. et recentiores omnes. — 151. *φέροις* G, ut voluerat Steph., *φέρων* coni. Ernest. quod recepit Mein. — 152. *μύθῳ σέ* E, *θεή* libri, *θεά* Mein. cf. ad I 37. *τὰ δ' ἐπινύσκει* H, *τῶδ' ἐπινύσκει* I. *τῷδ' ἐπίνυσκεν* ante *ταῦρον* v. 150 posita interpunctione maxima scribi posse putabat Aulin. de
βοη
eloc. Call. p. 76. — 153. *θύρας* M. *θνητοισῖθον* A, *θνητοῖσι βοηθόν* reliqui codd. et edd. primus corr. Nans. ad Nonn. Paraphr. VIII 275, post eum alii. — 154. *ὥς ἐμὲ* A, *ὥς ἐμέ* B. *κικλήσκουσιν* ABCDdGILMQ
ω
Ald. Frob. Vas. *κικλήσκουσιν* E. *κικλήσκωσι* primus dedit Steph., et habere ita videntur FH. *ἔας* ABC, sed in B ultimae literae subscripta lineola. — 155. *τί κεν* omisso *δέ* ABCEFGI. num forte scribendum *τί κεν ἄν*? (cf. Hermann. ad Orph. p. 386 et p. XXIV). *λαγωοὺς* Ald. — 156. *ἔργα* A. — 157. *καὶ σύες* vel *κώρυγες* coni. Reiske, *καὶ θῶες θνητοῖσι* coni. Boisson., *καὶ λίες* Haupt., *καὶ βόες ἄγριοί εἰσι* coni. Mein. *κακόν, μέγα* E. — 158. *ἔννεπεν* L. *ταχυνὸς* Dd Ald. Frob. Vasc. Venet. *πονεῖται* ed. Tauchn. — 159. *ὅγι* D. *ἐπ' ὀφρύσι* con. Ruhnken., *ἐπ' ὀφρύι* dedit Mein., qui olim (Anal. Alex. p. 129 et ad Stephan. Byz. p. 673) voluerat *ὑπ' ὀφρύι*. idem nunc etiam *ἀπὸ δρυῒ* scribi posse putat.

παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη,
τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσιν·
ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἳ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο
ἢ Πιτάνης (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἀλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων,
μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι
κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Στυμφαιίδες εἶεν,

---

160. *νηδὺς παρὰ κείνῃ* voluit Wernick. ad Triphiod. p. 292. vulgatum agnoscit etiam Choerob. in Theodos. p. 359 = Bekk. Anecd. p. 1402 (*ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνου*). *παρὰ* G. — 161. *ἀροτριῶντι* CE FfI, *ἀροτριάοντι* DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. cf. Lobeck. Rhem. p. 179. — 162. *Ἀμνισσιάδες* hinc citare videtur Draco p. 14, 16. sed *Ἀμνισιάδες* cum libris habet qui et ipse huc respicere videtur Stephan. Byz. p. 86, 5. *ἀμνίσιαδες* E, *ἀννισιάδες* Ald. *ζεὺγληφι* A. *λυθείσαι* M. — 163. *ψήγχουσιν* A, *ψήγχουσι* BCF, *ψήχουσι* E, *ψύχουσι* G, *τήχουσιν* Ald. Vasc. Venet. *περὶ δέ* L Ald. Vasc. Venet. versum om. Frob. *σφι* BC. — 164. *ἐς λειμῶνα* FG, *ἐς λειμῶν* H, *ἐς λειμῶν'* I. — 165. *ὠκύθεον* ABCD(d?)FGHILM Ald. Frob. Vasc. Venet., *ὠκύθοον* E Steph. *ὠκὺ θέον* coni. Mein. cf. Hesych. IV p. 321 *ὠκύθοον· πόα τις ἡ τρίφυλλος καλουμένη.* nihil iuvat qui hunc locum respicit schol. Nicandr. Ther. 520. *ἕδουσιν* FfI Ald. — 166. *χρυσίδας ὑπὸ νηλίδας* FGHI. *ὑπὸληνίδας* d. *ὑπὸ ληνίδας* dedit Mein., quod ex D et Venet. affert Blomf.; et habent etiam Ald. Frob. Vasc. — 168. *ἔρχεται* E. — 169. *καλέουσιν* ABC. — 170. *ἐνὶ* ABCI. — 171. *αἰγυπτοῖο* G. *οἰνωποῖο* FGH et I, sed in hoc corr. manus rec. *εἰνωποῖο* M Frob. Vasc. Venet. — 172. *πιτάνης* libri (quod ab *ἀγχόθι* pendet). *Πιτάνῃ* coni. Valcken. epist. ad Ernest. p. 54 ediditque Mein. *λίμνης* G, *λήμναις* I. — 173. *ἅλας* E Frob. Vasc. Venet., reliqui *ἁλὰς*. *ἀραφανίδας* marg. Steph. — 174. *ἄπο δ' εἶπαο* ABC. — 175. *τημοῦ τος* litera erasa d. — 176. *τετράγυιον* GI et Venet., *τετραγυῖον* M Frob. — 177. *κε* F. *γυῖα τε* GI, *γυῖάς τε* M Frob. et marg. Steph. *κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα* coni. Steph. *κεκμηκυῖαι* EG Steph. — 178. *ἐπιπρογένοιντο* ABCI, *ἔπι προγένοιντο* vel *ἐπὶ προγένοιντο* reliqui. *ἐπ' ἀπονέοιντο* coni. Cobet.

μ
στυμφαιίδες ABCDdEFHL Ald. Steph. *στυφαιίδες* G, *στυμφαλίδες* IM marg. Steph. Frob. Vasc. Venet. *τυμφαιίδες* Graev. Ernest. et recen-

εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες αἵ μέγ' ἄρισται
τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν· ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
ἦλθε παρ' Ἥλιος καλὸν χορόν, ἀλλὰ θεῆται
δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
φίλαο καὶ ποίας ἡρωίδας ἔσχες ἑταίρας;
εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο,
ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν ἐύσκοπον· ἧς ποτε Μίνως
πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι καὶ ἔδραμεν οὔρεα Κρήτης.
ἡ δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
ἄλλοτε δ' εἰαμενῇσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
παίπαλά τε κνημούς τε, καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον
πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο, καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσαν· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
νύμφην μὲν Δίκτυνναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη

---

tiores omnes (non E, de quo errat Ernest.). — 179. εἰνεατιζόμεναι d. κεραελκέες ABCEFHI (sed in hoc a m. rec. correctum κερεαλκέες) L Steph., κεραελκέαι G, κερεαλκέες DdM Steph. in marg. Ald. Frob. Vasc. — 180. ὦλα G. θεὸς libri, θοὸς Mein. coni. οὔποτ' ἐκεῖνον libri scripti et editi praeter Mein., qui οὔποτε κεῖνον dedit. — 181. παρηέλιος M et Frob. Vasc. Venet. — 182. μηκτύνονται C. — 183. om. BC. δέ νυ τοι A. ποῖον ὄρος GI. — 184. τῖς A. ἔξοχον ABCEFGH et I, sed in hoc m. r. correxit ἔξοχα. νυμφῶν E. — 186. ἑτάροισιν G. — 187. δολίχην BDd (sed in hoc correctum) EF Ald. Vasc. Venet. respicit locum Steph. Byz. p. 235, 10. εὔαδε A. πέρση B. — 188. τηΰγετον ὀρέων GI. εὐρύποιο I, sed corr. m. r. Post hunc versum lacunae signum posuit Mein. — 189. νορτυνίδα H. — 190. ἑλλοφόνον I. ἐλλοφόνον βριτόμαρτιν ἐύσκοπον hinc citat Etym. Magn. p. 214, 23. ποτε μίνης ABC. — 191. πτοηθεὶς LM. κατέδραμεν οὔρεα vulgo, κατέδραμε οὔρεα E. διέδραμεν οὔρια coni. Mein. καὶ ἔδραμεν οὔρεα ego. — 192. ἣ δ' ὅτε AEF, ἦ δ' ὅτε B. λασίοισιν G. ὑπ' ὀφρύσι GHI, quod recepit Mein., ὑπὸ δρυσὶν A, ὑπὸ δρυσὶ reliqui. — 193. ἄλλοιτε AB. εἰαμενῇσιν BMFrob. Vasc. Steph. — 194. παίπαλατε A. κρημνούς libri, quod correxi. ἂν ἔπαυσε I. διωκτήν ABCI, διωκτίν F, ut inter θέλκτυν, θέλκτην, θέλκτιν libri fluctuant in Apoll. Rhod. I 515. — 195. μέσθ' ABC. δή om. GH et I, sed in hoc m. r. addit δέ. ἥλατο dM. — 196. εἰεὶ ἀλιήων H. — 197. ἐσάωσαν ABCEFGI, ἐσάωσεν reliqui codd. et edd. vet. et recent. κυδωνίς ABC. — 198. νύμφην ABCEFG et I, a man. pr., sed νύμφαν corr. m. rec., νύμφαν DdHLM Ald. Vasc. Venet. et recentiores usque ad Blomf. et Mein. δίκτυναν codd. et edd. usque ad Brunck., nisi quod in Stephani marg. legitur γρ. δίκτυνναν. ἥλατο dM, ἥλλατο G.

Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς
ἱερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ
ἢ πίτυς ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὴ νύμφης.
καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηὶς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηιονίδαο,
πότνια, σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι.
αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσαύλωτοι δέ φιν ὦμοι
δεξιτεροὶ καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
ᾔνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώρην Ἀταλάντην
κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.

---

200. *ῥέζουσιν* ABC. *ἱερά τε ῥῥέζουσι* E, *τ' ἐῤῥέζουσι* F. *ἦματι* I. — 201. *σχίνος* ABCF, *σχοῖνος* d. *μύτοιο* ABC. — 202. *πέποισιν* L. *ἀνέσχετο* AB. *ἐνίσχετο* praestare putat Mein. — 203. *ἔφυγεν* G HI. — 204. *ἄναξ* H et F, sed in hoc corr. m. r. *καὶ δέ σε* libri, *καί σε δὲ* Blomf., *καὶ σὲ δὲ* Mein. — 205. *κρητάιες* in I. corr. m. rec. ex Aldin. *ἐπωνυμίης* d. — 206. *κυρσήνην* ABC. *ἑταρίσαο* FI, *ἑταρίσατο* G, *ἐγαρίσσαο* M Frob. *τῇ ποτ' ἔδωκας* libri et edd. *τῇ ποτε δῶκας* Mein. — 207. *αὐτῇ* ABC. *δύο* E. *ἐνὶ* ABCEFGI. — 209. *δηιονιάδαο* G. — 210. *καὶ δέ σε φασί* codd. et edd. *καί σε δὲ φασὶ* Blomf. cf. ad v. 204. — 211. *ἴσον φάέεσϊ* A. *φάεσσι* Blomf. sed cf. Lobeck. Rhem. p. 308. — 212. *πρῶτα* D(?)IM Ald. Frob. Vasc. Venet. — 213. *ἀσύλλωτοι* ABCEF, *ἀσύλωτοι* DdGHILM Ald. Frob. Vasc. Venet. Steph. et recentiores omnes. *ἀτύλωτοι* cum Toup. Emend. in Suid. III p. 233 et Add. in Theocrit. p. 399 Brunck. et Iacobs. Anthol. Pal. vol. III p. XLVIII, *ἀσύλητοι* dubitanter coni. Ernest., *ἀσύζωστοι* con. Haupt, *ἀκώλυτοι* aut *ἀείλυτοι* Mein., *ἐύζωστοι* (expediti) Bergk. p. IV, *ἀθήλυντοι* Unger. de Sinid. p. 145, quibus *ἀσαύλωτοι* praetuli. *ἀτύλωτοι* (vel *ἀτύλλωτοι*, *callosi*) *σφισὶν ὦμοι* malebat Blomf. ad v. 125. *σφιν* I. sed corr. m. r. — 215. *ἤνυσας* FH et I, sed in hoc correctum. *δέ τι* MAld. Frob. Vasc. Steph. in marg. *ἔπι πάγχυ* Reisk. ad Theocrit. XVII 104, *ἐπίπαγχυ* Meinek. ibid. *ποδορρώρην* ABCD(?)dEFHI Ald. et Etym. Florent. p. 249, qui citat *ποδορρώρην Ἀτάλαντον κούρην Ἰάσοιο*, in Etym. Magn. p. 678, 29 certe legitur: *ποδορρώρη, ἐπώνυμον Ἀταλάντης, παρὰ τὸ ποὺς καὶ τὸ ὀρούειν, οἷον ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα. ποδωρώρην* G, *ποδορρώην* LM Frob. Vasc. Steph. et recentiores omnes. — 216. *ἰασίδαο* G. *ἀρκαδίδαο* H. sed cf. Stephan. Byzant. p. 120, 14. — 217. *καὶ ἕ* B.

οὔ μιν ἔτι κλητοὶ Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
μέμφονται κάπροιο (τὰ γὰρ σημήια νίκης
Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας),
οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα
ὧδέ περ ἐχθαίροντας ἐν Ἄιδι μωμήσασθαι
τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.
Χησιάς, Ἰμβρασίη πρωτόθρονε, σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τευκρῶν ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄστεα κήδειν
ἔπλεον ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηούς,
ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια, τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.

---

218. *ἐπίκλητοι* libri scripti et editi, *ἔτι κλειτοί* coni. Valcken., cui praetuli *ἔτι κλητοί*. *καλυδονίου* G. — 220. *δ' ἔτοι* A, *δέ τι* G, *δέτι* I. — 221. *Ὕλαιον* praecipit Etym. Magn. p. 193, 18. sed cf. Lehrs. de Arist. p. 307 = 296. *Ὑλαῖον τὲ* AB. *λύκον ἔολπα* G et H, nisi quod hic in marg. correctum *ῥοῖκον* habet. *λῦκον* I a prima manu, *ῥοῖκον* m. rec. correxit. — 222. *οὐδέ περ* codd. et edd., quod correxi. *ἐχθραίνοντας* G. *ἔχθρ' ἐνέποντας* olim coni. Mein. *αἴδι* I. *μωμήσασθαι* omnes codd. habere videntur (*κωμήσασθαι* B), ut habent edd. veteres usque ad Stephan. (*νωμήσασθαι* Ald.), qui *μωμήσεσθαι* edidit, sed in margine notavit *μωμήσασθαι*. hoc primus restituit Boisson. — 223. *τοξότην* ABCG. *σφι λαγόνες σφιν ἐπιψεύσονται* G. — 224. *τάων καὶ μαιναλίην* G, certe *μαιναλίην* etiam HI, *μεναλίη* E. *νάεν* ABEFI (cf. Lobeck. Rhem. p. 11), *νᾶε* M Frob. *νάε* G. *ἀκρώρειαν* FGH et I, sed in hoc corr. m. r. — 225. *πολυμέλαθρε* BG. *πολύπτυχε* G. — 226. *Νειλεύς* cum Brunckio praestare putat Mein., *Νείλεως* Cobet. — 227. *ἡγέμον' ἦν* Blomf. edidit. *ὅ γε* Ald. — 228. *χρησιάς* HI, *χρισιάς* G. — 229. *πηδάλιον* ex *πηλάλιον* correctum A. *ἐγκάτθεο* ABC. *νηῷ* om. H. — 230. *ὅτε* om. AB. — 231. *τευκρω* I, sed corr. m. r. *Τεύκρων* codd. et edd. ut videtur omnes. sed cf. Lehrs. de Aristarch. p. 274 (=283). *Ἀχαιΐες* Vasc. et Venet. *καίδειν* ed. Venet. totum versum affert Tzetz. ad Lycophr. 1302, sed *κῆδον* habet. — 232. om. B. — 233. *ἡ* Ald. *προῖτός τε* ABC. *δύο* EGHI. *ἐκαθήσατο* ABC, *ἐκαθίσσατο* DdFL Ald. Steph. Ern., *ἐκαθήσσατο* E, *ἐγκαθίσατο* G, *ἐγκαθήσατο* H, *ἐγκαθείσατο* I. *ἐκαθίσατο* M Frob. Vasc. Venet. *θεά, εἵσατο* coni. Valcken. ad Hippol. 31 p. 166 c. *ἐκαθείσατο* edd. Blomf. Boiss. Mein. — 234. *Κορίῃ* coni. Blomf. — 235. *ἀξείνια* codd. emendarunt Spanheim et Graev. *τόν δ'* AB. *Λύσσοις* Venet., *Λούσσοις* Steph. in marg. et recentiores usque ad Mein. — 236. *οὕνεκα* BM. *εἵλετο* ABC.

σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
ἐγκυτὶ παρραλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
φηγῷ ὑπ' εὐπρέμνῳ· τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ,
αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
πρῶτα μὲν ἐν στιχέεσσιν ἐνόπλιοι, αὖθι δὲ κύκλῳ
στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλίσσωσιν ὁμαρτῇ,
(οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήναντο,
ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν)· ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον· αἱ δὲ πόδεσσιν
οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρυθέμειλον
δῶμ' ἤρθη· τοῦ δ' οὔ τι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής, ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
ἤλασε Κιμμερίων ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν

238. *ἔν κοτε* codd. et edd., nisi quod *ἔνκοτε* B Frob. Vasc., *ἔν ποτε*, sed *κ* supra *π* scripto d, *ἔν ποτε* GHI, quod recepit Blomf., ego correxi. *παραλίῃ* I, *παρραρίῃ* Q, sed correctum. *ἐφεύτω* A, *ἐφούτω* C, *ἐφέτω* B, *ἐφέσω* EFGHIQ, *ἐφέσου* DdLM, Ald. Frob. Vasc. Steph. et recentiores omnes usque ad Blomf. *ἱερύσαντο* H. — 239. *φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ* libri, nisi quod *φυγῷ* habet HM et I, sed in hoc corr. a m. r. *φηγῷ ὕπο, πρέμνῳ* vel *φηγῷ ὑπ' εὐπρέμνῳ* coni. Hecker com. crit. de Anthol. (I) p. 129, quorum alterum hoc cum Mein. recepi. *τέλεσεν* M. — 240. *ἄναξ, σὲ περὶ* coni. Bergk. *πρύλις* ABC, *πρύλην* E in marg. sed in verborum contextu *πρύλιν*. *περὶ βρέτας* coni. Mein. — 241. *ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον* libri. *στιχέεσσιν* ego conieci, *ἐν στοίχοισιν ἐνόπλιον* coni. Unger. *ἐνόπλιοι* Dindorf. in Thesaur. Paris. III p. 1129, quod verum videtur. — 242. *λιγεῖαι* AB (si quid ex Merkelii silentio colligendum), item M, quod recepit Blomf. sed cf. Lehrs. Quaest. epic. p. 169 seqq. — 243. *πλήσωσιν* ABCFIM, Frob. Vasc. Ven. Steph. *πλήσσωσιν* DdEH Ald. *πλήσωσιν* (ι supra) G. emendarunt Arnald. et Reiske. — 244. *νέβρεα* E, *νεύρειρα* G, *νεύρεια* HI. *διοστέα* ABCE. *τετρήνοντο* BdLM et I a m. r. (*τετρήναντο* m. pr.), Ald. Frob. Vasc. Steph. et recent. usque ad Mein. *τετραίνοντο* anonym. ap. Ernest., probatum Blomfieldo. — 246. *πόδεσσι* G. — 247. *ἐπετόφεον* A, *ἐπητόφεον* BC. — 248. *κεῖνοι* E. *εὐρὺ θέμειλον* ABEHQ, *εὐρυθέμειλον* CF et I, sed in hoc m. r. corr. *εὐρὺ θέμειλον*. *εὐρυθέμεθλον* vel *εὐρὺ θέμεθλον* (ut recentiores) DdGL Ald. Frob. Vasc. Steph. *εὐρὺ ἕδεθλον* vel *εὐρὺ μέλαθρον* coni. Mein. *εὐρυθέμεθλον δῶμ' ἤρθη* commendavit Bergk. quod recepi, quantum per optimos libros licebat. — 249. *δωμήθη* libri, *δῶμ' ἤρθη* Bergk. *ῥεῖα* I, sed corr. a m. r. — 251. *τὼ ῥα* A, *τὼ ῥά* B. *τόῤῥα* Steph. in marg. *τό ῥα* coni. Dobree, Advers. II p. 9. *ἠλλαίνων* GI. *ἀλαπάξιμεν* ABC, *ἀλαπαξέμεν* FGHIQ et e coni. Stephan., item Blomf. Mein., *ἀλαπαζέμεν* DdELM Ald. Frob. Vasc. Steph. *ἠπείλησε* om. ABC. *ἀπείλησεν* E. — 253. *ἤγαγε* codd. et edd. sed *ἤλασε Κιμμερίῳ ψαμάθῳ ἴσον* hinc citant grammatici, Etym. Gud. p. 283, 11 et Zonar. p. 1122. in Etym. Magn.

κεκριμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
ἆ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν
οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς οὔτε τις ἄλλος,
ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἅμαξαι,
νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
πότνια, Μουνυχίη λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
βωμὸν ἀτιμάσσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες·
μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν·
οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπὶ κόμπασε μισθῷ·
μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.
μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
ἀκλαυτὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
χαῖρε μέγα κρείουσα καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

---

p. 477, 13 Callimachi verba exciderunt, sed addunt codd. Nan. et Sorbon. apud Gaisf. hinc *ἤλασε* receperunt Brunck. et Mein. *ἴσον οἷ ῥα παρ' αὐτόν* om. ABC. — 254. *κεκλιμένοι* omnes, quod correxi. *νέουσι* E. *ἵνα χιώνης* GI. — 255. *βασιλεύων* ABC. *ὅσσον* GH. — 256. *οὔτ' αἰγὸς* ABCF. *σκυθίηνδὲ* AB, *σκυθίην δὲ* C. *ἄλλοιο* B, sed correctum *ἄλλος*. — 257. *ὅσσον* GH. *λιμῶνι* M Frob. *ἔσταν* I. — 259. *Ἄρτεμι Μουνιχίη, λιμένος σκοπὲ, χαῖρε Φεραίη* hinc habet schol. Vatic. 1307 ad Lycophr. 1179 (ap. Bachm. schol. vet. in Lycophr. p. 22. cf. Müller. p. 947). *μουνιχίη* praeter schol. Lycophr. etiam ABEF. *λιμένος σκοπέ* schol. Lyc. *λιμένος σκόπε* ABC. *χαῖρέ φερα* E. — 260. *ἀτιμήσει* E. *σὴν* I a m. pr., corr. m. r. *ἰνοῖ*, sed in margine *οἰνεῖ* G, *οἰνοῖ* H et I, sed in hoc corr. a m. r. — 261. *ἀτιμάσαντι* ABCD(d?)FHLM Ald. Frob. Vasc. Steph. et recentiores usque ad Brunck., *ἀτιμήσαντι* EG et I, sed in hoc corr. a m. r., Brunck. Blomf. Mein. patet *ἀτιμάσσαντι* scribendum fuisse. *καλὴν* G. *πόλιν* ABCEFG et I, sed *πτόλιν* corr. m. r., *πτόλιν* DdHLM et edd. usque ad Mein. *αἰῶνες* GHI. — 262. *μὴ δ'* bis ABCDFIM Ald. *μήδ'* Frob. Vasc. — 263. *ἐπεκόμπασε* libri scripti et editi. *ἔπ' ἐκόμπασε* coni. Valcken., *ἐπὶ κόμπασε* emend. Mein. — 264. *μὴ δὲ* (vel *μὴ δέ*) CDEFIM Ald. Frob. Vasc. *ὦτως* H. — 265. *οὐδὲ γὰρ* L. *ὠρίων* GH et I a m. pr., sed corr. m. r. *ὠαρίον* A. — 266. *μὴ δὲ* ABCEFIM Ald. *χορ̈ρεύγειν* H. — 267. *ἀκλαυτεί* libri. corr. Blomf.

IV.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τὴν ἱερήν, ὦ θυμέ, τίνα χρόνον εἴ ποτ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε καὶ ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτη.
ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδόν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσῃ,
ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
κείνη γ' ἠνεμόεσσα, κατάτροπος οἷά θ' ἁλιπλὴξ
αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις

εἰς Δῆλον ABCdFGI. — 1. *ἤ ποτ'* vel *ἦποτ'* vel *ἢ πότ'* (I) libri et edd., *εἴ ποτ'* emend. Reiske quod recepit Mein. *τίνα τρόπον ἢ πότ'* voluerat Eldik. *ἀείσῃς* GH et I (sed is in ῃς correctum). — 2. pro *Δῆλον* Reisk. malebat *μᾶλλον*. — 3. *ἀλίκειντον* H. — 4. *ἐθέλοι* FGH. *δὲ θέλει* M, *δ' ἐθέλοι* I, sed corr. in *δ' ἐθέλει*. *ταπρῶτα* F. — 5. *μουσάων* ABC. *ἀοιδέων* ABCEF. — 6. *τε* om. GH. *λοῦσεν καὶ* I. *ὧς* A. — 7. *ὧς* AB. *πίμπλεια* H. *ἀείσοι* GH et I, sed in hoc *ἀείσει* correctum, *ἀείσει* reliqui codd., item edd. *ἀείσῃ* schol. Vatic. 1307 in Lycophr. 275 (qui citat: *ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πλεῖαν ἀείσῃ, ἔχθουσι*), quod primus recepit Blomf. — 8. *ἔχθουσι* ABCG. *τῶς* AEM. *ὅτι* ABC, *ὅστις* E. — 9. *νυν* Mein. sed cf. Lehrs. quaest. ep. p. 130 sq. *ἀποδάσομαι* BG. — 10. *κάνθιον* ABC, *καν....* Ef, *καύριος* FQ, *καίριος* GH et I, sed in hoc in marg. correctum *Κύνθιος*. *Κύνθιος* etiam DdLM et edd., *Κλήριος* vel *Κλάριος* malebat Mein. *ἀενήσῃ* H. — 11. *κείνη δ'* libri, quod correxi in Philolog. VI, 504 probavitque Mein. *ἠ.....* *καὶ* lacunose ABC, *καὶ ἄττροπος* B, *καὶ ἄτροπος* reliqui. *καὶ ἄσπορος* coni. Ruhnk., *καὶ ἄτρομος* vel *ἄτροφος* coni. Blomf., *ἠνεμόεσσα, κατάτροπος* ego suspicabar in Philol. VI p. 504, *καὶ ἄτρυγος* ed. Mein. *ἀλλ πλήξ* ABC, *ἀλίπληξ* G. — 12. *αἰθυίαις* GH et I, sed in hoc correctum *αἰθυίῃς*. *πολὺ μᾶλλον* coni. Hermann., *αἰθυίῃσί τε μᾶλλον* coni. Mein. spurium hunc versum putabat Valcken. de Call. eleg. fr. p. 272 sq., reliqua sic scribens: *οἷά γ' ἁλιπλὴξ πέτρη ἐνεστήρικται.*

πόντῳ ἐνεστήρικται· ὃ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
νῆσοι ἀολλίζονται, ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
ἣ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
οὐκ ὀνοτή, καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα, σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι· τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου Βορέαο· θεὸς δ' ἀεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,
ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,

---

13. ἐν ἑστήρικται M. πολὴς I, πολὺς Ald. ἐλίσσων A. — 14. ἰκάρο AB, ἰκάρου C, ἰκαρίον H. πολιήν coni. Ruhnk. — 15. ἁλίπνοοι BC. ἐδάσαντο G et I, sed in hoc correctum ἐννάσαντο, ἐδάσσαντο H, ἐνάσαντο M, ἐννάσαντο ceteri, nisi quod recte ἐννάσσαντο E. — 16. νέμεση τὸν M, πρώτοισι GH et I, sed in hoc correctum πρώτῃσι. post λέγεσθαι plene interpungi voluit Heusinger, deleto δ' v. 18. — 17. ὀππόσ' ἐς Ὠ. male coni. Faber., ὁππόσαι Ὠκ. Valcken., quod recepit Blomf. vulgatum habet etiam qui totum versum affert Drac. p. 89. τιθηνίδα E. — 18. ὁδεύῃ E, ὁδεύοι G. — 19. ὄπισθεν ABCFGH. κῦρνος GM, κέρνος H. cf. ad III 58. ὀπηδεῖ HM. — 20. μάκρης, sed super η scripto ι emendatum G. ἑλλοπιήων G, ἑλλοπνιήων H et I, ἀλλοπιήων ed. Venet. 1555. Ἐλλοπιεύς hinc citat Tryph. ap. Steph. Byz. p. 596, 10, Ἀβαντιάδα schol. Dionys. Perieg. 520. — 21. ἐπενάξατο FK. ἐπεβήσατο vel ἐπενάσσατο malebat Mein. — 22. ἐπιβάθων ABC, ἐπὶ βάθρων I. Post hunc versum quaedam intercidisse putat Mein. — 23. 'κεῖναι I. suum περισκεπέεσσιν ἐρυμνόν hinc sumsit Dionys. Per. 245. — 24. δε sine accent. AB, in C accentus erasus. ἔρκος A EH. — 25. λάες ABCEFM et Draco p. 80, ubi totus versus legitur sic: τείχεα μὲν καὶ λάες ὑπαὶ ῥιπῆς με πέσοιεν. ὑπαί libri scripti et impressi, ὑπό cum Brunck. et Blomf. dedit Mein. ῥίπης Blomf. — 26. Στρυμονίου βορέαο sine Callimachi nomine affert Steph. Byz. p. 588, 2. — 27. φιή H, sed λ super ή posito correctum. βοηθὸς ABC. — 28. πολὲες A. εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε coni. Valcken. Diatrib. p. 283A probante Brunck. — 29. το ἴη A, τοίῃ BCFGHIQ, τοίῃ Dd, ποίῃ E(?)M(?) Ald. Frob. Vascos. et reliquae. ἐνὶ I. τίτοι A, τί σοι Valcken. — 30. χ' ὡς codd. et edd. veteres. ἢ ὡς primus edidit Stephan. ἤ ὡς ed. Blomf. οὔρεα AB. — 31. versum affert Drac. p. 15 et p. 90. τὸ,οἱ AB, τόοι H.

νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δ' ἐπάρας
ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ;
καὶ τὰς μὲν κατὰ βυσσόν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
πρυμνόθεν ἐῤῥίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Ἀστερίη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον ἀστέρι ἴση.
τόφρα μὲν οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ,
τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὲξ Ἄνθαο πολίχνης
ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
ναῦται ἐπεσκέψαντο, καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες
οἳ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι, σὺ δὲ στεινοῖό περ ὀξὺν
ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος,
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
μέσφ' ἐπ' Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,

32. εἰναλίους A (sed supra ult. syll. scriptum est ας) BC. νέρθε δὲ πάσας codd. et edd. νέρθε δ' ἐλάσσας edidit Mein., qui etiam πλήξας scribi posse dicit. νέρθε δὲ βάθρων coni. Bergk. νέρθε δ' ἐπάρας ego scripsi. — 33. ὤχλισε ABCFHIL, ὤχλησε G. εἰσυκύλισσε AE, εἰςεκύλισσε BCDdM et edd. vett. εἰςεκύλισε FGHIL et edd. post Brunck. ille frequentissimus error est. cf. Mein. Com. Graec. II 1 p. 339 et quae dixi ad Nicandr. Ther. 208. — 34. βυθοῦν A, sed ον lineis transversis deletum, βυθὸν codd. et edd., item Draco p. 28, 13. βένθος, quod T habet in margine, primus dedit Steph. βυσσόν primus correxit L. Dindorf. in Thes. Paris. II p. 454. — 35. πρεμνόθεν edd. Blomf. et Mein. ἐρίζωσε ABC. ἀνάγκῃ M et I ex corr. — 36. ἀφετός ABCHI. cf. Lobeck. Paralip. p. 481. ἀπέπλεες DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet., ἐπέπλεες reliqui codd. et cum Steph. recentiores edd. in H inter ἐπέπλ. et οὔνομα duae erasae sunt literae, quae videntur fuisse ον. — 37. Ἀστερίῃ inscite edd. quaedam recentiores. τοπαλαιὸν I. ἦλαο ABCdF. — 39. ὄφρα μεν E, ζεῦρα Q, sed in margine: ἢ τέφρα. οὔπω οἱ coni. Graev. χρυσὴ G, χρυσῆ HI, χρυσείη M. — 40. δέτ' AI, δὲτ' B, δέ τ' EFM Ald. Frob. Vasc., δὲ τ' DGH, sed τόφρα δ' ἔτ' ut reliqui codd. primus dedit Stephan. οὐδέπω E, οὐ δέπω D. ἐκλέο Buttmann. Gr. Gr. II p. 221 scribi voluit. sed cf. Lobeck. Elem. I p. 273 et Bekk. Hom. Bl. p. 222. — 41. πολλάκι σ' ἐκ ut coni. Graev., T in margine habet, πολλάκι σε Τρ. ed. Mein. ἀπὸ ξάνθοιο libri. ἁλιξάντοιο coni. Ruhnk., quod receperunt Brunck. et Blomf., Τροιζῆνος ἄπο, Ξουθοῖο coni. Reiske, ἄπο ζαθέοιο ed. Mein. ἀπὲξ Ἄνθαο (vel Ἄνθοιο) ego conieci. — 42. σαρδωνικοῦ GH et I, sed in hoc correctum. — 43. ἐπεσκὲταντο A, ἐπεσκέψαντο reliqui, nisi quod d ἐπεστέψαντο, ἀπεσκέψαντο Mein. ἀνιῶντες a pr. man. L. — 44. οὐ ἴδον A, αὖτι I. σὺ στεινοῖο AC, σὺ δεινοῖο B. παρ' omnes, κατ' G et Mein., στεινοῖό περ ego conieceram. — 45. εὐρύποιο, sed correctum εὐρίποιο A. ῥόον pro πόρον G. κανάχιδα ABC. versum citat Drac. p. 43, 16. — 46. In χαλκιδικῆς super ιδ scriptum με in A. in ἀνηναμένη in I να correct. ex μα per ras. — 47. μεσφες' H. μέσφ' ἐς reliqui, quod correxi. Ἀθηνέων Mein., sine causa. προςενήξατο B. προὐνήξαο vel προενήξαο malebat Ernest.

ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος), ἧχί σε νύμφαι
γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.
ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες,
τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
οὕνεκεν οὐκ ἔτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἣ μὲν ἁπάσαις
δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωίσιν, αἳ Διὶ παῖδας
ἐξέφερον, Λητοῖ δὲ διακριδόν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
τειρομένην ὠδῖσι· δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
γαῖαν ἐποπτεύοντες, ὃ μὲν πέδον ἠπείροιο
ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήικος Αἵμου
θοῦρος Ἄρης, φυλακὴ δὲ σὺν ἔντεσι, τὼ δέ οἱ ἵππω

48. χῖον GH. — 49. ἠχῖσε A, ἠχί σε BCDd, ἤχι σὲ EQ, ἦχι σε F, ἤχι σε I, ἠχισε M. — 50. γείτονες (non γείτονος) libri scripti omnes, item edd. veteres usque ad Vascos., unde venit in editiones Stephan. (qui in margine notat: γράφ. γείτονες) et Ernest. ἀγκαίον codd., ἀγγαίου DLM Ald. Frob. Vasc., et d, sed in hoc correctum ἀγκαίου, Αἰγαίου Venet. correxit Stephan. Μυκαλησίδες libri scripti et impressi usque ad Blomf. (nisi quod G habet μυκαλισσίδες). quod tacite dedit Blomf. ego iam olim firmavi allato Stephan. Byz. p. 460, 8. ἐξείνισαν IM. — 51. ὑπέσχες ABCDdEL Ald. Vasc., ὑπέσχει H, ἐπέσχες FG (οὐδ ἐπέσχες) MQ Frob. Steph. Blomf. — 52. ἀντίμοιβον ABCDdL Ald. Frob. Vasc. Steph. ἀντι μοιβὸν M., ἀντημοικόν Ef, ἀντημοιβόν FGHI Ernest. quod pridem coniecerat Nans. ad Nonn. Par. XI 72. ἀντιαμοιβόν coni. Steph., ἀνταμοιβόν vel ἀντιαμοιβόν coni. Dorville ad Charit. p. 468 Lips. Post ἁλίπλοοι in H una litera in rasura. οὔνομα θέντο malebat Mein. cf. ad III 206. — 53. οὕνεκεν H. ὑπεπλέες memorat Steph. — 54. πυθμέσιν (vel ἕρμασιν) Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνερείσαο coni. Mein. — 55. ἡ μὲν A. ἣ μὲν coni. Mein. coll. v. 2, cuius loci alia ratio est. ἐπέτρεσας G. — 56. ἐπεβρώματο libri. ἐπεβριμᾶτο coni. Faber, quod receperunt Blomf. (qui tamen ἐνεβριμᾶτο praestare putat) et Mein. λεχώισιν ABC. — 57. λητοὶ A, λειτοῖ H. — 58. τεκειν' ἤμελλε B. ἔμελλε GH. φιλέταιρον F, φιλέτερον G. — 59. τῶρα M. αὐτὴ ex αὐτοι correctum A. ἔσχεν M. — 60. δή τοι GI. Λητῶ Dd Frob. Blomf. in H legitur σπερχομένην ὠδῖσι· δύο δέ οἱ εἵατο φρουροί. — 61. δύο ABCEGHL Ald. Frob. Steph. qui postea emendavit. εἵατο I. — 62. ἐποπτεύοντες ABCEFGHQ et I, sed in hoc correctum in ὑποπτεύοντες, quod habent DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. (ὑποττεύοντες N. cf. Robortell. Annot. I p. 148). illud primus reduxit Blomf. ὀπιπτεύοντες coni. Arnald. anim. p. 70. et Thom. Bentl. — 63. ἐπὶ κρηίκος ABC, ἐπὶ etiam GIM Ald. Frob. Vasc. τοῦ pro ἔπι ed. Ven. 1555. αἵμου AC (sed in B correctum αἷμου) GM Ald. Vasc.. Mein. cf. ad III 114. — 64. ἐφύλασσε δὲ σὺν ABCEF, ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι reliqui, nisi quod ἐφύλασε habet M. Ἄρης, ἐφύλασσε δ' ἐν ἔντεσι coni. Mein. Quod dedi ego conieci. — τῶ ABCF.

ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο·
ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εἰναλιάων
ἧστο κόρη Θαύμαντος ἐπαΐξασα Μίμαντι.
ἔνθ' οἳ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ
μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός·
φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηὶς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,
ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος· οὐ γὰρ ἐκείνας
ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη·
φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον, αἳ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροφίη τε μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός· ὃ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ·
ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
αὐτόχθων Μελίη καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυός, ὡς ἴδε χαίτην
σειομένην. Ἑλικῶνος, ἐμαὶ θεαί, εἴπατε Μοῦσαι,
ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι;
νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.

---

65. *παρὰ σπέος* libri, *κατὰ σπέος* ed. Mein. — 66. *ἡ δ' ἐπὶ* libri, *ἣ δέ τε* ed. Mein. *εὐρειάων* libri (sed *εὐρυάων* I), quod correxi. — 67. *θαύματος* H. — 68. *ὅσσαις* M, *ὅσοις* HI. — 69. *μένον* H. — 70. *φεῦγε δ'* ABCEFGLM Frob. *Αὔγη* coni. Spanh. — 71. *φεῦγε δ'* ABCFGHM Frob. *φεναιός* codd. et edd. *Φενειός* corr. Arnald. animad. p. 71. *παρακέλιται* I, sed *κ* add. manus rec. — 72. *ἰσεμῶ* H. *ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ* hinc sumsit Dionys. Per. 386. — 73. *ἔμπλην* M, *ἐκπλὴν* coni. Reiske. *αἰγυάλου* ABC. *ἔμπλην αἰγιαλοῦ τε καὶ ἄστεος* citant schol. BL in Il. II 526. — 75. *τὸν ἑκὰς δρόμον* coni. Reiske, *τὸν ἄνω δρόμον* Blomf., *τὸν ἑὸν δρόμον* coni. Mein., sed postea improbavit. *δ' ἐτρέποντο* G, *δ' ἐφέροντο* d. — 76. *Δίρκη Γαργαφίη τε* coni. Ruhnk., *Δίρκη τε Τροφίη τε* ed. Mein. — 77. *ἰσμην οὖ* et *ο δὲ εἵπεκο* H. Ante *ὃ δ' εἵπετο* lacunam statuit Mein. in Iahn. Annal. LXXXI p. 53. *ὄπισθε* E et A, sed in hoc ultimae superscriptum *α*, qui *ᾱ* male commutavit cum *ν̄*, quae literae eadem lineola in fine vocum significari solent. cf. Bast. Com. palaeogr. p. 747. — 78. citat Drac. p. 24.—79. *ὑποδυνηθεῖσα* G. vv. 79—85 aliunde huc illatos putat Mein., fortasse ex hym. in Demet. v. 40. — 80. *ὑπόχροον* G. — 81. *ἀσθμαίνουσα* A et reliqui libri praeter BC in quibus est *ἀσθαίνουσα*, et H in quo est *ἀσεμαινουσα*. *ἀσταίνουσα* Ruhnk. coni., recepit Mein. — 82. *κειρομένην* coni. Mein. *σειομένην Ἑλικῶνος· ἐμαὶ* libri, quod correxi. *ἐμοὶ θεαὶ* con. Ernest. — 83. *ἐτεόν γ' ἐγένοντο* G. *ἐτεόν ῥ' ἐγένοντο* I. *ἦ ῥα ἐτεὸν ῥ' ἐγένοντο* H. *ἐγένοντό τε δρύες* E. — 84. *ἀέξη* G, *ἀέξοι* H et I, sed in hoc correctum in *ἀέξει*. vv. 84 et 85 citat Procl. in Plat. Polit. p. 384, sed inverso ordine. — 86. *χλαίουσιν* H, *κλέουσιν* Proclus, *οὐκ ἔνι φύλλα* idem, quod probavit Spanheim. Post hunc ver-

* * * * * * * * * * * *

τοῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἔπι Θήβῃ,
'Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
μή πω, μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη,
οὐδέ τι πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον ἢ ὑπὸ δάφνης,
φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι αἵματι λούσων
τόξον ἐμόν· σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
ἔλλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφός, οὐδὲ Κιθαιρὼν
ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην'.
ὣς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖτις ἐχώρει.
ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιιάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη
Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο,
ἂψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε· φεῦγε δ' Ἄναυρος
καὶ μεγάλη Λάρισα καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄρκαι·
φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο

---

sum lacunae signa ego posui. *φῦλλα* I. — 86. *ταῖς* libri, quod correxi. — 87. *φθέξατο* A (et C referente Loesner.), *φέγξατο* I. *ἐπὶ* libri, *ἔπι* ego et Mein. (cf. hunc p. 305). — 89. *μήπω καί μ'* coni. Blomf. — 91. *ουδ' ἔτι πω* ABCE Blomf., *οὐδέ τι πω* DdFGHILM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ernest. — 92. *πληστοῖο* G, *πλειστεῖο* HI. *καθέρπον* libri (nisi quod *καθέρπων* E), emend. Mein., qui olim *ποθέρπον* scribi voluit in Jahn. Annal. cf. Exc. — 93. *παρνησσὸν* I. *νηφόεντα* E. *περιστρέφει* GHI. — 94. *τομώτερον* codd. et edd. veter. emend. Th. Canter. cf. Dorvill. ad Charit. p. 465 (= p. 483 Lips.). *ἀπὸ δάφνης* omnes, quod correxi. — 95. *ταχινὴν* coniectura anonymi in exemplari Aldin. *αἵματι δεύσων* Hermann. cf. Mein. ad Theocrit. p. 353. — 96. *τέκεα* E. *κακογλώσσοιο* AG. *γυναικα* H. — 97. *ἐμοῖο* BCdGH. — 99. *ἆρ* FGM et edd. vett. *αὖτις* ABCEFGHI, Mein., *αὖθις* DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. Blomf. — 100. *ἀχαιίδες* ABC. *μιν* om. G. *πόλιες* ABCEFK. — 101. *ποσειδάονος ἑταίρα* E. — 102. *κούρα τε* GHI. *βόστασις* GHI, *βοῶν στάσις* ed. Venet. 1555. *οἰκιάδαο* ADdEFfHIL Ald. Blomf. Mein. et Etym. M. p. 209, 44 et Tzetz. ad Lycophr. 589 (nam *Οἰνιάδαο* Potterus demum ibi reposuit), ubi totus legitur versus, *οἰκιάδεο* BC, *αἰακίδαο* G, *οἰνιάδαο* MQ Frob. Vasc. Steph. Ernest. — 103. *θαισσαλιήν* B. *φεῦγε δ'* libri, nisi quod *φεῦγεν δ'* E, *φεῦγεν* ed. Mein. *ἄνουρος* ABC. — 104. *λάρης· καὶ* ABC, *λάρις καὶ* EFHI, *λάρισσα καὶ* reliqui codd. et edd., *Λάρισα καὶ* Mein. *χειρονίδες* ABC. — 105. affert hunc versum schol. Pind. Pyth. IV 246. *ἑλισσόμενος* E. in fine *τε υπέων* H. — 106. *ἦτορ* I.

οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
ἀμφοτέρους ὀρέγουσα μάτην ἐφθέγξατο τοῖα·
'νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείων
λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἦ ἐπ' ἐμεῖο
μοῦνον ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
σήμερον ἐξαπίνης; ὃ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον,
μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι'.
τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
'Λητοῖ, ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε,
πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωίδας· ἀλλά μοι Ἥρη
δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ·
τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων

---

108. ἐφθέγξαο ABCFI, ἐπεφθέγξατο G. — 109. θεσσαληίδες F, θεσσαλιῆδες HI. — 110. περιπλέξασθαι ABC. γενείῳ libri, quod correxi. — 111. τεκέσθαι libri et edd. vett. praeter GHI, qui habent γενέσθαι (quod Mein. recepit.), in T τεκέσθαι est in contextu, sed in margine ascriptum δέχεσθαι, quod coniecit Arnald. Animad. p. 72 et recepit Blomf. δέκεσθαι malebat Ernest. — 112. Πηνειὲ Φθιῶτα hinc citat schol. Eurip. Troad. 216. p. 304 Cobet. νυν ABCI et Mein. cf. ad IV 9. — 114. ἠρά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες affert schol. Dionys. Thr. p. 968. ἐπ' ἐμεῖο libri, nisi quòd ἐμοῖο est in BdHI, ἀπ' ἐμεῖο coni. Steph. quod receperunt Blomf. et Mein. — 115. μοῦνοι libri. corr. Steph. πεποίρ(η)αι H. — 116. σὺ δ' ἀνήκοος coni. Blomf. ὦ GI. — 117. πῆ GHI. μέλκοι γὰρ H. μελέᾳ vel μελέων coni. Blomf. — 118. πήλειον G, πήλειν HI. φυλίρης H, φιλίρης I. — 119. θῆρας T. — 120. ὠδ' ἶνας H. ἀπειρήσαντο GI, ἀπηρήσαντο L. μέλαιναι G, θέαιναι T. — 123. ὀς δῖνας H. — 124. λουσαμένας et λουσαμένης correctum A. ἐμοῖο BDdFGHI (sed in hoc correct. ἐμεῖο) M, Ald. Frob. Vasc. — 125. δασπλὴς coni. Ruhnk., quod recepit Blomf., ἀσκελὲς vel δασκελὲς coni. Mein. ἔφαιδρος H. — 126. ὑπάτοιο ABCDdFM Ald. Frob. Vasc. — 127. ἐξερύξειε ABC, ἐξερύσει με GHI, ἐξ ἐρύσειε M. τί μήσεαι; εἰ coni. Mein. ἦ GI. – 128. ἡδύ τοι τι G, ἡ τι τοι H, ἦ ἴω L. πεπρωμένον ex πρωμένον correctum A. ἴτω, πεπρωμένον ἦμ. commendavit Hemsterh. — 129. εἰ μέλοιμι M.

διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
ἠνίδ' ἐγὼ —, τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλείθυιαν'.
εἶπε καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψαι δὲ ῥέεθρα.
ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ' Ὄσσης
οὔρεα καὶ πεδίον Κραννώνιον αἵ τε δυσαεῖς
ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραμεν ἦχος.
ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
σείονται μυχὰ πάντα κατουδαίοιο γίγαντος
εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
θερμαῦστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρῃ,
ἐργά θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.

---

130. *διψαλέον* ABC, *δαψιλέων* G, *δαψιλέην* I. *ἄμμωτιν* ABC. *αἰώνιος* coni. Mein. sed *αἰώνιον* pro adverbio est. — 131. *καὶ μέν' ἐν* AC, *καὶ μένεν ἐν* B. — 132. *ἠνὶδ'* A, *ἠνὶ δ'* D, *ἡ εἰδ'* G, *ἠνεὶ δ'* H. *ἐγὼ τοί* G. *εἰλήθειαν* ABCd Ald., *εἰλήθεναν* D(?), *εἰλήθυιαν*, sed supra scripto *εἰλείθυιαν* E, *εἰλείθυιαν* etiam GHI, Blomf. Mein., *εἰλήθυιαν* etiam FM Frob. Vasc. Steph. Ernest. — 134. *παγγαίου καρήατα πρὸ θέλυμνα μέλλεν ἀείρας* HI. *καρήσατα* ABC. — 135. *ἀποκρύψαι* ABCDdEFfGHILMQ Ald. Frob. Vasc., *ἀποκρύψειν* solae Stephanianae, ex quibus in recentiores editiones omnes (etiam Mein.) venit praeter Blomf. *ἀποκρύψαι καὶ ῥέεθρα* E. — 137. *ἣ δ'* AB, *ἧδ'* CFT (sed in marg. habet *ἧδ'*), *ἡδ* G. *ὀλόλυξεν* GHI, *ἐλέλιξεν* d. *ὅσσης* H. — 138. *κραινώνιον* ABCF (non E, ut refert Mein.), *κρανώνιον* reliqui, *Κραννώνιον* Mein., quod firmunt optimi libri in VI 77. versum affert Drac. p. 61, *Κρανώνιον* scribens. — 139. *πρίνδοιο* H, sed ρ in rasura. *ὀρχήσατο* IL. — 140. *ἔβραμεν* ABCQ, *ἔβρεμεν* E, *ἔβραχεν* reliqui. — 141. *περὶ* pro *πυρί* H. versum citat Draco p. 90, sed Theocrito ascribit. — 142 et 143 desunt in GHI. *κατ' οὐδαίοιο* ABCDdF, *κατιουδαιοιο* L. — 143. *κινημένοιο* E, sed superscriptum *κινυμένοιο*, *κλινομένοιο* Hecker. — 144. *θερμαῦστραί τε* AB, *θερμαύστραί τε* CE, *θερμαύστραι τε* I, *θερμαυστραί* vel *θερμαϋστραί τε* DdGHLM et edd. Ald. Frob. Vasc. Steph. Ernest., quae *θερμαϋστραί* cum codd. retinent, *θερμαύστραι τὲ* F, *θερμαῦστραί τε* Venet. coni. 1555, *θερμαστραί τε* Blomf., quod probavit Passow., *θερμάστραι τε* Mein. *βρέμουσι* libri, *βρέμουσαι* coni. Hecker et olim Bergk. *σὺν Ἡ. πυράγρης* ed. Mein. — 145. *ἔργα θ' ὁμοῦ δινεῦντα π.* coni. Hecker. *πυρίμηκτοι* ABC, *περίκμητοί* GHI. — 146. versum affert Drac. p. 53. *ἰαχεῦσιν* E et Mein. — 147. proscribunt Ruhnk. et Lennep. *τοῖος ἔγ. ἀ. σ. τότ' ἐϋκ.* coni. Ernest., *τόσσος ἔγ. ἀ. σ. τῆμος κυκλίοιο* edidit Mein.

Πηνειὸς δ' οὐκ αὖτις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα· θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο, ʻσώζεο χαίρων,
σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα τῆςδε
ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή'.
ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
εἰναλίδας. αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων,
Ἶρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἱ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
πανσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
ὠγυγίην δῆπειτα Κόων Μεροπηίδα νῆσον
ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωίνης.
ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, ʻμὴ σύ με μῆτερ
τῇ γε τέκοις· οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω,
νῆσος ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
ἐστί, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
ἵξεται οὐκ ἀέκουσα-Μακηδόνι κοιρανέεσθαι

---

148. *πήνειος* A. *αὖτις* BDdEFGHM Ald. Frob. Vasc. *αὖθις* ACIL Steph. Ernest. *ὁμοῖος* GHI. — 149. *κράτερος* ABC. *θόας* AB. — 150. *εἰσόκεν* ACEG Ernest. *εἰςότε* malebat Mein. *κοιηκὶς* B, *κοικηὶς* DdFLM Ald. Frob. Vasc. Steph., *κηκιεὶς* G, *κηκι* H, *κηκιὶς* I. (*κοιηῒς* T in margine) *κοιαντίς* coni. scholiasta. — 151. *εὐ γ'* d, *εὐ γ'* Frob. *ἐμοῖο* BCdGH (sed in hoc correctum *ἐμεῖο*). *τῆδε* ABC, sed in C *σ* addidit manus secund., *τῆςδε* cum edit. reliqui. — 152. *ἀντ'* H. *δέ σοι* E. — 154. *εἰναλίδας* ABCEFfGHIQ, *εἰναλίας* DdLM et editt. veter. et recentiores. — 156. *οὐδ' αὐτὴ Κέρκυρα* coni. Ernest. *φολοξεινοτάτη* FH, *φιλοξενοτάτη* G (sed in hoc ε in ει correctum videtur), *κακοξεινωτάτη* marg. Stephan. *ἀλλέων* Voss. ad Hym. Hom. in Cer. p. 103 (sed cf. Lobeck. Elem. II p. 97). Totum versum habet Drac. p. 61. — 157. *ἦρης ἐπεὶ* G, *ἴρις* I, *ἐφ'* ABCDdEFM et edd. vet., *ἀφ'* GHI Ernest. et recentiores. — 158. *ἀπέτρεπεν* L. *ὑπ' ὁμοκλῆς* ABCEFfGHI, *ὑφ' ὁμοκλῆς* DdLM et edd. veteres et Ernest. — 159. *πανσυδίῃ* ABCEFGHI Blomf., *πασσυδίῃ* DdLM et edd. veter. Ernest. Mein. *φορέοντο* GHI. *κατάρροον* ABCEHI, *κατ' ἀθρόον* coni. Reisk. *ἥν τινα* ed. Venet. 1555. *τέτμος*, sed correctum in *τέτμοι* H. — 160. *δ' ἤπειτα* libri ut videtur omnes. — 161. *ἴλκετο* A, *εἴλκετο* BC. — 162. *ἐπαιδὸς ἔπος* H. *μὴ σέ* GI, sed in utroque suprascriptum *υ*. *μήτηρ* I. — *μή σύ γε* et v. 163 *τῇ με* libri manu scripti et typis exarati, quod correxi. *οὔκουν* GHI, quod recepit Mein., *οὐ μὴν* coni. Blomf. — 164. *νῆσον, ἐπεὶ* libri, quod correxi. *λιπάρην τε καὶ εὔβοτον* G. *εἰνυτις* H. — 165. *μοιρέων* (α suprascriptum) G. — 166. *ἔστι* certe BEIM Ald. Forb. Vasc. *σαωτείρων* GH. *ὕπο* F Ald. Frob. Vasc. — 167. *ἤξεται* H, *ἴξεται* M. *κοιρανέουσα* G.

ἀμφοτέρη μεσόγεια καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται,
μέχρις ὅπου περάτη τε, καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἠέλιον φορέουσιν. ὃ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
ὕστερον, ὁππότ' ἂν οἳ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες ἢ ἰσάριθμοι
τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται
φρούρια καὶ * * * * * * * *
καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἤπειροι * * * *
ἀμφιπεριστείνωνται, ἴδωσι δὲ πίονα καπνὸν
γείτονος αἰθομένοιο· καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ,
* * * * * * * * * * * *

---

168. *κέκλινται* pro *κάθηνται* G. — 169. *περάτη 'στὶ* coni. Mein. — 170. *φορέουσι ὁ δ' εἴσεται ἄμμιν ἄεθλος*, intermedia omittens, H. *ἔσσεται* coni. Hemsterh., *εἴσεται* coni. Reisk. — 171. *ξεινός τις* GI. versu utitur Drac. p. 70. — 172. *ὕστερον* codd. et edd. vet. omnes (Steph. in marg.), praeter Steph. et Ern. *ὕστατον* vulgo. *ἄν οι μεν* vel *ἄνοιμεν* ABCDEMT Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555, *ἄνοιμὲν* F, *ἀν εἶμεν* G, *ἄνειμεν* HI. *ἐλλήνεσι* ABC. — 173. *ἄρην* ABCEFf. — 174. *ὀψίγονοι* certe AI, *ὀψιγόνοι* fere editt., etiam Mein. quamquam correxerat iam Stephan. *ἐσχατόεντος* FGHI, *ἐσχατόοντος* LM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555, quod emendavit Steph. — 175. *ῥώσωνται* Dd Steph. Blomf., *ῥώσονται* ABCEFfLM Ald. Frob. Vasc. Ernest., *ῥώσαντο* GHI (de H errat Ernest.). *νιμφάδεσσιν* ABC. *ἢ* om. G. *ἰσαριθμὸς* H. — 176. *κατ' ἠέρα* libri omnes, nisi quod in T in margine scriptum: *ἶσον ἐθέρα* (i. e. *αἰθέρα*). *κατήορα* coni. Hermann. *κολέονται* K. — 177. Nihil praeter *φρούρια καὶ* reliquo versui spatio vacuo relicto habent ABCDdEFGHIK („versus mutilus") et f (de quo Ernest.: „a mss. Ambrosianis totus versus abest, sed relictum est spatium capax versus", quod certe de F falsum est), et R (de quo Iriarte: „maxima posteriore sui parte deficit"). cum illis stant Ald. Frob. Vasc. sed *φρούρια καὶ κῶμαι Λωκρῶν καὶ Δελφίδες ἄκραι* habent LMNO, Venet. 1555 quae tamen in fine adicit *φάραγγες*, et Stephan., quem reliquae editiones sequuntur uncinis tamen utentes. primus supplementum expulit Mein. *φέγγεα καὶ* malebat Herm., *μύρια καὶ* Mein. — 178. Nihil praeter *καὶ πεδία κρισσαῖα καὶ ἤπειροι* habent ABCDdEFfGHIKR (*ἤπειροι* etiam T in margine) Ald. Venet. 1555. Frob. Vasc. (nisi quod GH praebent *κρισαῖα*, pro quo *λαρισαῖα* Venet. 1555). sed *ἠπείροιο φάραγγες* LMNOT, *ἠπείροιο πολῆες* Steph. et hunc secutae editiones hic quoque uncinis utentes. *Ἠπείροιο μελαίνης* coni. Thiersch., quod probavit Hecker., *ἢ Πλειστοῖο χαράδρη* coni. Mein., in contectu sequens codd. optimos. — 179. Hunc versum omittit R. *ἀμφιπεριστείνονται* libri et edd. veteres, nisi quod *ἀμφιπεριστείνανται* f, *ἀμφιπερειστείνονται* M, *ἀμφιστείνονται* Venet. 1555. emendavit Stephan. II. *ἴδησι* Valcken. ad Phoen. 1490. *ἴδωσ' ὅτε* Hecker. com. Call. p. 76. *καρπόν* libri. corr. Reisk. et Hermann. — 180. *γήπονος αἰθόμενον καὶ οὐκέτι* Valcken. *γείτονες αἰθόμενον* Paldam. ad Propert. p. 305 (et *αἰθόμενον* iam voluerat Faber.), *ἀκουή* idem et Mein. (*ἀκοῇ* M.). Post hunc ver-

ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας
δυσμενέων, ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας ἐχθομένας τε
ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
στήσονται· τέων αἳ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἳ δ' ἐπὶ Νείλῳ
ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι
κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
ἐσσόμεναι· Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ.
ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή
πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρῳ,
ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται ἀνθέρικος ὥς,
ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.
τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν'.
αἳ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
'Αστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις,
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιόν,
ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος.
* * * * * * * * * * *

---

sum lacunam ego indicavi. — 181. *παρά* libri scripti et impressi omnes praeter Stephan. I et II, qui *περί* edidit addito in margine: *γρ. παρά*. *ἀπαυγάζουσι* vel doricum *ἀπαυγάζοντι* malebat Mein. *φάλαγγες* libri (etiam E, ut videtur, de quo silet Pohl.), correxerunt Bentley et Reiske. — 182. *δέ* om. B. *ἐμοῖο* BCdGHI. — 183. Errat Ernest. codices suos *ἀναιδέες* et *ἀσπίδες* praebere dicens, quod ego ex nullo notatum habeo. *ἐχθομεναν* H, sed *ν* in *σ* correcto et ultimae syllabae superscripto *αι*. *αἰθομένας τε* G. — 184. *αἰὲν* pro *αἵ* habent ABC, iidem *κακόν*. tum *ἄφρον* B. *ἄφρονι τύφῳ* coni. Hermann., *ἀφροσιβούλοις* vel *ἀφρασιβούλοις* coni. Mein. *φίλω* I. — 185. Pro *στήσονται* I *κείσονται* habet, Hermann. *θήσουσιν*, Mein. *μήσονται*, Bergk. *κτήσονται* malebant. *αἵ μὲν* A. *νείλω* ex *νήσω* correctum (vel contra) G, *φίλω* H. — 187. *καμόντες* ABC (sed in B correctum ex *κακιοντες*), *κακόντος* H. — 188. *ἐσσόμενε* ABEFGHIL, *ἐσθόμεναι*, sed in margine *ἐσθόμενε* T. *μαντίια* ABC. — 189. *αἰνείσεις* M. *εἰσέτι* codd. et edd. veter. omnes praeter H, in quo est *εἰνέτι*, ut coniecerat Faber, quod probarunt multi et recepit Mein. *γαστῆρι* G. — 190. *ἤματα* IM. — 191. *ὕδατι* cum reliquis in contextu habet T, sed in margine scriptum *ὕδασι*, quod est etiam in margine Stephan. *οἴδματι* malebat Mein. — 192. *οὐχ ἑνὶ χώρῳ* ABCDdEFGHI (nisi quod ultimi duo *ἐνὶ* habent) LM Frob. Steph., *ἐνὶ χώρᾳ* Ald. Vasc. Steph. in marg., *οὐκ ἐνὶ χώρᾳ* coni. Ernest., quod receperunt Blomf. Mein. — 193. *παλιρροίαισιν* G. — 194. *ἧχι νότος* coni. Mein. *ἔνθα εὖρος* H. *θάλασσαν* coni. Heusinger, quod probabat Reiske. — 195. *τῇ μὲν* d. *'κείνην* G. *ἐλεύσεται* B. *εἰσεθέλουσα* ABCFI, *εἰσελθοῦσα* E, *εἰς ἐθέλουσα* G, *εἰσε θέλουσα* H, *εἰσεθέλουσαν* LM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. — 196. *τόσα* G. *ἐπέτρεχον* G. *εἰς ἅλα* Venet. 1555. — 199. *εἵπεῖο* M. *φύκος* EF. — 200 seq. Priorem versum omittunt

* * * * * φλέξας, ἐπεὶ περικαίεο κῆρι,
τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα,
'Ἥρη τοῦτό με ῥέξον, ὅ τοι φίλον· οὐ γὰρ ἀπειλὰς]
ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Δητοῖ'.
ἔννεπες. ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος·
λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
φοίνικος ποτὶ πρέμνον ἀμηχανίης ὕπο λυγρῆς
τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, 'τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.

---

spatio relicto ABCDdEFfHIK Ald. Frob. Vasc., G omittit non relicto spatio. iidem in altero versu nihil habent nisi hoc: φλέξας ἐπεὶ περικαίεο πυρί in initio versus spatio relicto. de R. Iriarte monet: v. 199. (sic) initio deficit omnesque ad oram rubris praenotantur crucibus. inter 201 et 202 unum deesse voce λείπει ad marginem indicatur. Contra in L est: ἔστης δ' ἐν μεσάτῃσι· κατῳκτείρασα δὲ Λητὼ φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρί, in M et O: ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι, κατοικτείρασα δὲ Λητὼ φῦκος ἅπαν κατέφλεξας, ἐπεὶ περικαίεο πυρί, in N: ἔστης ἐν μέσσῃσι, κατῳκτείρασα δὲ Λητὼ φῦκον ἅπαν φλέξας, ἀπὸ περικαίεο πυρί, in T idem legitur quod in MO, sed in margine additum: ἄλλως· πλαζομένην τάδε λέξας. quod in suo codice (O) invenerat et ediderat Stephanus posteriores omnes tenuerunt licet uncis circumdata, nisi quod recentiores quaedam editiones in altero versu ex coniectura viri docti in margine exemplaris Aldini, quo utebatur Ernest., habent: Ἥρη αὐτίκ' ἔλεξας. et ἔλεξας edidit etiam Mein. περὶ δαίεο Dawes. Miscell. p. 107. περικαίεο κῆρι Th. Canter (cf. Dorvill. ad Charit. V 2), περὶ κ. κῆρι Bentl. coni. pro πυρὶ adverbium aliquod requisivit Stephanus. — 202. καρυνομένην Ald. — 203. ἥρη E. ὅ,τι τοι E, ὅτι G. — 204 utitur Drac. p. 90. — 205. ἄννεπες H, ἔνεπες M. ἄρητον ABCF, ἄκρητον E, ἄλυτον GHI, ἄρρητον DdLM et edd. veter. (praeter Venet., quae habet ἄρρηκτον) et recentiores. ἀρρήτου coni. Anna Fabri, ἄφρικτον Reisk., ἅμα ῥητῷ Ernest., ἄρα δή ποτ' Ruhnk., αὖ Λητώ ed. Blomf., οὐδ' ἄπρηκτον coni. Passow., αἰψηρόν coni. Mein., ἀλύουσ' · * * * * * * * * τον ἄλης coni. Schmidt. Veresim. p. 31, ἀρητὸν (optatum) Dilthey de Cydipp. p. 11 not. 2. ἄλλης A, ἅλης GH. — 206. ἵζετο Steph. Ernest. ἰνωποῖο παρὰ ῥόον ὅντε πλήθοντι ῥεέθρω H reliquis omissis. παραρρόον ABCFIK, παρὰ ῥρόον E. βάθυστον E. ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παραὶ ῥόον ὃν τε βάθιστον hinc affert Draco p. 55. Lacunam post hunc versum esse suspicio est Meinekii. — 207. τότε ἐξανίησιν E d. ὅντε I. — 208. αἰθηοπῆος B, sed θη in θι correctum. — 209. ἀπο ABC. ἐκλίνθη DdHILM Ald. Frob. Vasc. Venet. non item Stephan. ἐκλίνθη πάλιν coni. Thom. Bentl. — 210. ἀμιχανίης B. versu utitur Drac. p. 93. ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς edidit Mein. sed cf. ad I 28. — 212. ἀλυθμαίνουσα H, ἀλυσθαίνουσα coni. Ernest., quod probarunt Brunck., Blomf., Mein. βαρύνης E. — 213. φίλη B, φέλε M. ἐπιπλείουσα G. θαλάσσης ut videtur A. post hunc versum excidisse quaedam putat Mein.

γείνεο, γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου'.
νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
"Ηρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
γνησίη οὐλύμποιο καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον οὐδ' ἐδέχοντο·
'Αστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
'Αστερίη, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ'.
ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἑδέθλιον ἵζε κύων ὣς
'Αρτέμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
ἵζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν, οὔατα δ' αὐτῆς
ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν.
τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
κείνη γ' οὐδέ ποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσῃ·
ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο

---

214. *ἤπιος* ABCEFIM Ald. Frob. Vasc., *ἵλεος* GH. — 215. *ἂρ* FM, reliqui ut videtur, *ἄρ'*. — 216. *ἔμενε* B, *ἔμμεναι* DdEFL Ald. Frob. num *ἄγγελος 'Ιρις*? nisi post h. v. aliquid intercidit. — 217. *εἶδ' ἔτ'* ABC. *δέτ'* I, *δὲ τ' ἀσεμαίνουσα* GH, *ἀσωμαίνουσα* Ald., *ἀσθμένουσα* a prima manu L. *εἶπε δ' ἐπασθμαίνουσα* coni. Reisk. *χόλῳ δ' ἀνεμίσγετο* coni. Hecker. — 218. *χρὴ* pro *"Ηρη* Ald. Vasc. *ἦρα* Q. *τιμήεσα*, sed altero *σ* suprascripto F. *προὔχουσα* enotatum certe ex ACG, sed in B est *προύχουσα*, de reliquis non satis constat. veteres editiones illud habent, nisi quod Ald. edidit *προὔχωσα*. — 219. *σὺν μὲν* H. — 220. *χρυσέη* pro *γνησίη* malebat Mein. *γνησίου ὀλ.* G. — 221. *τὸν αἴτιον* T in contextu, *τὸ αἴτιον* in margine, *τὸν ἄξιον* coni. Mein. — 222. *ἀναλύσσαι* H.. — 223. *ἀπέστιχον* FGI. *οὐδ' ἐδέχοντο* ABCDdGHI et edd. vett. et rec., *οὐδὲ δέχοντο* EFM Mein. cf. ad III 123. — 224. *ἐκάλεσσεν* om. ABC, *ἐκάλεσεν* EF, *ἐκάλεσσε* GH. — 225. *αὐτὴ* om. ABC, *αὐτήν* Q. — 226. *φίλει*, cum *ἀμύνεν* hoc iungens, con. Anna Fabri. *ἄμυν' ὦ* coni. Wordsworth. ad Theocrit. p. XXVIII. sed cf. ad III, 7. *δούλαις* G, *φίλοις* I. — 227. *ἡμετέροις* GHI. — 228. *ἵζε* ABCD(?)dEFHLM Ald. Frob. Vasc., *ἕζε* GI, *ἵζε* primus dedit Steph. *ἑδέθλιον* d. — 229. *ἣ τίς τε* M, ut Ald. Frob. Vasc. *θοῶς* ABC, *θεῆς* Q. *εἴρης* pro *ἄγρης* H. — 230. *ἵζει* I. *θηρητῆρα* G. *ἔχνεσιν* H, *οὔατά τ'* Blomf. — 231. *ὄρθα* et *ὀμοκλὴν* H. — 232. *ἰκέλη* ABGHI. *χρόνον* ABC. *ἕζετο* GHI Mein. cf. ad I 81. — 233. *κείνη δ'* libri, *κείνη γ'* dedi cum Mein. — 234. *ἐρείσει* libri, nisi quod *ἐρύσει* I, quod correxi. — 235. *ποτὺ* C.

τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.
οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται οὐδὲ ταχείας
ἐνδρομίδας· μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
δεσπότις. ἣ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
'οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα καὶ γαμέοισθε
λάθρια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα, μηδ' ὅθι δειλαὶ
δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
τόσσα δέοι· μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ·
ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον'.
ἣ μὲν ἔφη· κύκνοι δὲ θεοῦ μέλλοντες ἄοζοι
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
ἑβδομάκις περὶ Δῆλον ἐπήεισάν τε λοχείῃ,
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὃ δ' ἔκθορεν. αἳ δ' ἐπὶ μακρὸν
νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,

---

236. *τυλεὸν* H. *ἀποκλινασσα* ABC. *κάρη κατὰ* coni. Mein. *εὕδει* H. — 237. *ἀναλύσσαι* H. — 238. *αἰφνίδον* A. *τι* inter linn. add. I. *εἴποι* GHI. — 239. *δεσπότης* GHI. *ἀλεγυνὸν* DdM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, sed in II Stephanus emendavit. *ἀλαστήσα* d. *προσ̇κύδα* H. *ἀλαστήσασ' ἔπος ηὕδα* coni. ego et Mein. — 240. *νυν* Mein. cf. ad IV 9. *γαμέεσθε* G. — 241. *κεκριμένα* G. *μὴ δ'* ABCFG. *ὅτι* ABC. — 242. *δυστοκίαις* coni. Lennep. probante Schaefer. ad Dionys. p. 91, *δυστοκίῃς* Brunck., Blomf. Mein. (p. 223) — 243. *εἰναλίαι* AB. *σπηλάδεσσιν*, sed in marg. correct. Ia. — 244. *τῆδε* ABC, *τῆς δὲ* E. — 245. *οὐδ' ἔνεστιν* HI. — 246. *δέ οἱ* ABCFGHIL. *τόσσα δέω* coni. Reiske. *καλῶς* coni. Dobraeus, Advers. II 9. *ἐχαρίσατο* ABCEFI. — 247. *σεβιάζομαι* I. *ἐμοῖο* BCdGHI. — 248. *σέμνιον* GH. *ἀνθέλλετο* ABCEFGHQ, *ἀνθ' ἕλλετο* I, *ἀνθείλετο* DdLM et edd. omnes. — 249. *θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ* libri, nisi quod in Q est *μέλποντος*, et *ἀοιδοὶ* ex *ἀοιδῇ* corr. Ia, *θεοῦ μέλλοντος ἀΐσσειν* coni. Reiske. *θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ* vel *θεὸν μέλποντες ἀοιδαῖς* coni. Ruhnk., *θεὸν μέλποντες ἀοιδῇ* coni. Blomf., *θεοῦ μέλλοντες ἄοζοι* ed. Mein. — 250. *μήιον* G. — 251. *ἐποίησαν δὲ λοχείῃ* G, *λοχείῃ* ex *λοχείει* corr. Ia, *ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ* reliqui, quod correxi. — 252. *ὄρνιχες* G, quod recepit Mein. *πετεεινῶν* GHI. Spurium versum et ex Theocrit. VII 47 et XII 7 conflatum putabat Valcken. ad Phoeniss. 321. — 253. *τοσάσδε* EG. *ἀνεδήσατο* G. — 255. *ἄεισαν* om. ABC relicto tamen spatio. *ἤεισαν* DdLMT Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II, sed postea correxit Stephan. correctumque ita est in margine T. — 256. *ἀχαίοιο* Q.

εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε,
χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης,
χρυσῷ δ' ἐπλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς,
αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν, ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
'ὦ μεγάλε, πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσι
πίονες ἤπειροί τε καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
αὐτὴ ἐγὼ τοίηδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται, οὐδέ τις ἄλλη
γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη,
ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή'.
ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὃ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
κλῄζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐλευθώ,
οὐδ' Ἀίδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος,

---

257. *εἶπας* Q, *ἦσαν* fuit quum scribere malebat Mein. *εἰλειθυίης* G, *εἰληθυίης* H, *ἐληθυίης* DdM Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II et reliquae edd. usque ad Ernest. *Ἐλειθυίῃ* Lennep. ad Coll. p. 9. *ἱερὸν βέλος* GHI. — 258. *αὐτήχησε* H. *διαπρυσίον* G, *διαπρεσίην* H, *διαπρησίην* I. — 260. *πότε* H. *γείνατο* GHI Blomf. Mein. cf. ad III 23. — 261. *πανίμερος* coni. Wakefield. ad Meleagr. Id. 4. — 262. *ἐκόμησε* ABC, ut correxerat Hemsterh., *ἐκόμισε* F, *ἐκόμισσε* reliqui praeter Blomf. et Mein. *ἔρνος* I. — 263. *δὲ πλήμυρε* ABCDdE Ald. Frob. Vasc., *δὲ πλήμυρρε* F, *δ' ἐπλήμμυρε* G, *δὲ πλήμμυρε* H. *ἑλιχθεὶς* M. — 264. *χρυσείου* coni. Wernicke. *εἵλετο* MGI. — 265. *ἐβάλλεο* G, *ἐβάλεο* H, *ἐβάλου* I. *ἐφθέξατο* Q. — 266. *ὦ μεγάλε* ABC, *ὦ μεγάλη* EFGHIQ et Steph. ex coni., item edd. recent. ex Ernest., *ὦ μεγάλ' ὦ* DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555, Steph. *γῆ μεγάλη* coni. Ernest., *χθὼν μεγάλη* Reisk., *ὦ γαῖ' ὦ* coni. Mein. *πολύβωλε* coni. Reisk. *φέρουσα* omnes, quod correxi. — 267. *αἵ* A. *περιναίεται* I et L a pr. man. — 268. *αὐτὴ* libri, *αὕτη* coni. Reisk. et Ernest., *αὐτὰρ* coni. Stanley, recep. Mein. *ἐμοῖο* BCG. — 269. *κικλήσκεται* d, sed *κ* punctis subscriptis reprobatum. — 270. *τοσόνδε* G. — 271. *Κεγχρὶς* voluit Steph., sed cf. Spanh. *ποσειδάοντι*, sed correctum, B. *Λεχαίου* coni. Hemsterh., quod recepit Blomf. — 273. *παγκτὴ* ABCF. — 274. *ᾧ δὲ* H. *ἔσπαζεν* M, *ἔσπαζε* Ald. Frob. Vasc. Steph. I, sed is in marg. *γρ. ἔσπασε. γλυκὴν ἔσπαζε* Venet. 1555. — 275. *νησέων* G. *ἁγιώτατον* Venet. 1555. — 276. *ἐννυώ* F, *ἐνυώ* reliqui, quod primus ego correxi, postea etiam Mein., qui in ordinem recepit. — 277. *οὐδ' Ἄρης* vel *οὐδὲ Ἄρης* coni. Reisk.

ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
πέμπονται, πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
κλήρους ἐκτήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης
οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
οἳ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
τηλόθεν ἐσβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
δεύτερον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον· οὐδ' ἔτι μακρὸς
ὁ πλόος Εὐβοίηθεν, ἐπεί σεο γείτονες ὅρμοι.
πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
ἠιθέων· οὐδ' οἵ γε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο,
εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔ ποτ' ἐκεῖνοι.
ἦ τοι Δηλιάδες μέν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
παρθενικαί, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων

278. ἀφιετεῖς E. δὲ κατηφόροι M. — 279. χόρους ἂν ἔχουσι Venet. 1555. — 280. οἰήην DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. Steph. I. ἠοίην, quod ceteri libri mei omnes habent, primus in ed. II dedit Stephan. αἵ θ' ἀνὰ G. μέσην H. — 281. ἐστήσαντο libri, nisi quod E habet ἑστήσαντο. ἐκτήσαντο coni. Dobree Advers. II p. 9, quod recepit iam Mein. οἵ ABC media interpunctione ante καὶ et post βορείης posita. — 282. θῖνας coni. Reiske. ὁρκιαθινὺς Q. — 283. ὁ μὲν τοι A. καὶ μέντοι Steph. in marg. πρῶτον Salmas. ad Solin. 16, πρώτων coni. Graev. — 284. φορέοντες coni. Reiske, cui respondeat ἔρχονται v. 288, πέμπουσιν coni. Mein. ἃ δονέουσι GI, ἀδονέουσι H, Δωδώνηθι coni. anonymus Francii, quem Graevius appellat, item Nansius ad Nonn. Paraphr. IV 236, quod recepit Mein. — 285. ἐκβαίνοντα libri, εἰςβαίνοντα corr. Mein. — 286. citat Etym. Magn. p. 230, ubi libri habent γηλοχέες. ἀσιγήτοις ABC. — 287. Ἱρέων dedit Mein. μαλίδος G, μειλίδος HI. — 288. διαπλέουσιν G. — 289. οὐδέτι ABCFI, οὐδέ τι EM, οὐ δέ τι D (d?). — 291. ἔνειμαν ABC, ἔνεικαν reliqui. ἄριμα H. — 292. εὐαίων libri. Num εὐαίμων? — 293 citat Draco p. 48. οἵ τότ' AB. — 294. ὀϊθέων A, οἰθέων BCQ. — 295. εὔμοροι G, εὔμολποι malebat Anna Fabri, εὔυμνοι Mein. ἀκλεὲς I, εὐκλέες ἐκ τότ' coni. Reiske. mox οὐπότ' ἐκεῖνοι omnes praeter E, in quo est οὐπότε κεῖνοι, quod recepit Mein. sed cf. ad III 180. — 296. δηλεάδες Q. εὐήχοις ABC. εὐχαίτης coni. Spanh. — 297. στήθεα coni. anonymus. ἡνίκα GHI, ut voluerat Steph. in I. — 298. παρθενικαὶ codices et edd., sed παρθενικαῖς E addit in margine, quod coniecerat iam Stephan. et recepit Blomf., recepturus erat etiam Mein. p. 211 et 305. θέρεος G. τοπρῶτον FI. ἰούλω vel ἰούλῳ omnes praeter E qui recte dat ἰούλων coniectura in-

εἴρενες ἡμιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
κύκλον ἐποιήσαντο καὶ ὡς χορὸς ἀμφεβάλοντο·
οὔτε σιωπηλὴν οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
οἳ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
αἳ δὲ ποδοῖν πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον, ἥν ποτε Θησεὺς
εἵσατο, σὺν παίδεσσιν ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
οἳ χαλεπὸν μυκητὰ καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
πότνια, σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
ἔνθεν ἀειζώοντα, θεωρίδος ἱερά, Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ;
οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται·

---

ventum a Stephano et inde ab Ernestio receptum ab omnibus. — 299. *ἄρσενες ἠιθέοισιν* libri (nisi quod *ἰηθέοισιν* L), quod correxi. — 301. *καὶ ὥς* ABC. *χόρον* omnes, quod correxi. *ἀμφιβάλλοντο* F. — 302. *σιωπαλὴν·* M Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. Steph. I. II. *σιωπηλὴν* quod codd. mei habent (etiam Q) correxerat Ernest. et voluerat iam Steph. *ἐθείρας* malebat Doederlein. — 304. *ὑπαοίδουσι* HI, *ὑπλείδουσι* L Ald. *δόμον* GHI. — 305. *ξάνθου* HI. *θειοπρόπος* I, *ει* ex *ε* correctum a prima manu. *ἤγαγε* A. *ὠλκὼ* H, *ἀχύν* I, sed *υν* in rasura est, et *α* in *ω*, *χ* in *λ* a prima manu correctum. — 306. *αἳ δὲ* A, *αἳ δὲ* BC. *ποδιὸν* ABC, *ποδὸν* E, *ποδὶ* reliqui. correxit Mein. *πλήσασι* ABC.. *χορίτιδες* ABCEFHI, *χορήτιδες* DdGLM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555, Steph. Ern., *χορεύτιδες* ed. Blomf. cf. ad III 13. *ἀσαφλὲς* D(?). — 307. *ἱερὸν* ABCFHLQ et d, sed in hoc scribitur *ἱ̈ερὸν*. — 308. *ἀρχαίης* codd., *ἀκραίης* con. Mein., *Ἀρκαίης* coni. vir doctus ap. Boisson. *ἀρηίκοον* G. *ποτ' θησεὺς* H. *θυσεὺς* M. — 309. *εἴσατο* BdFHIM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, *εἵσατο* reliqui codd., quod primus dedit Steph. II. *παίδαισσιν* H. — 310. *μήκυμα* DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, qui in II scripsit *μύκημα*, ut reliqui codd. habent, etiam Q. *μυκητὰ* ego correxi. *ἄγριον οἶδμα* HI, sed in utroque in margine a prima manu correctum *υἷα*. — 311. *σκολιῆς* FGHI. — 313. *ὀρχήσαντο* I. — 314. *ἀειζώοντοι* H, *ἀεὶ ζώοντα* I, ut volebat Nansius ad Nonn. Paraphr. XIX 211. — 315. *ἐκείνου* malebat Mein. Ceterum huius et alterius in antecedenti versu hemistichii sedes fortasse permutandae. — 316. *πολύλλιστε* E, sed *σ* supra scripto, *πολύκλυτε* G, *πολύλιτε* HI, *πολύλαιτε* d. — 317. *ἔμπορος* M. — 318. *μεγάλη* A sed literae *η* superimpositum *οι*, *μεγάλ ἥμιν* G. *ἐπί πνειουσιν* M.

χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον, ἀλλὰ τὰ λαίφη
ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖτις ἔβησαν
πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇς ἑλελίξαι
ῥησσόμενον καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης
χεῖρας ἀποστρέψαντας, ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
ἱστίη ὦ νήσων εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτή,
χαίροι δ' Ἀπόλλων τε καὶ ἣ 'νελοχεύσατο Λητώ.

---

319. ὅτι G. τάχιστα ABCF. λέφη E. ἀλλὰ καὶ φίλη G. — 320. αὖθις codd. et edd., praeter F et Mein., in quibus αὖτις legitur. — 321. πρίν τινά σεν περὶ βωμόν coni. Meinek. in Philol. XV p. 539, πρὶν μεγάλης περὶ βωμόν id. in edit. p. 213. libri non variant, nisi quod ABC πρὶν μέγαν ἤ σε βωμόν habent. ὑπαὶ I. mox libri πληγῇσιν ἑλίξαι, quod emendavi. ἔδειξαν coni. Reisk., post ἑλίξαι interpunxit Heyne ad Tibull. p. 216. — 322. λισσόμενον GHI. ῥησσόμενοι vel ῥησσομένους coni. Ernest., quorum illud Brunck, hoc Blomf. et Mein. receperunt. ὀδακτᾶσαι ABCD(?)dEFM et veteres editiones usque ad Stephanum. πρεμνοδακτάσαι G. ὀδάκτασαν coni. Reisk. ἀγνὸν M. — 323. ἀποστρέψαντες Q, quod voluit Stephan. et recepit Brunck. ἀποστρέψαντα Mein. coni. in Philol. l. l. ἀδηλιὰς ABCFI. εὕρατο G. cf. ad Epigr. XLVII, 1. νύμφης L. — 324. γελαστήν ABC. — 325. ἑστίη d. ἑέστιε H, εὐίστιε Blomf. sed cf. III 204. — 326. χαῖρε BC. τε om. BC. ἣν ἐλοχεύσατο libri et edd. usque ad Mein., qui ἥ σφ' ἐλοχεύσατο dedit ex coni. Kochly ad Quint. I 110, ἣ ἐλ. coni. Stephanus, ἥ τ' ἐλ. Spanheim., quibus praetuli a me coniectum. ληθὼ ABC.

V.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

Ὅσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπεν·
σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε, Πελασγιάδες.
οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ Γαγενέων.
ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
λυσαμένα παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

εἰς λουτρὰ τῆς παλλάδος ABCDdFI, εἰς Ἀθηνᾶς λουτρά G, de reliquis non constat. — 1. ὅσαι G. λουτροχόοι BC, λοετροχόοι G, sed οε corr. in ω a secunda manu. τῆς Q. πᾶσσαι E. — 2. ἔτι pro ἄρτι GHI. φρυασσομέναν ACDdELM et edd. ante Mein., φρυασομέναν B, φρυασσομεναν H, φρυασσομένων FfGI. ego cum Mein. in accentu notando et hic et v. 6 et VI 108 secutus sum grammaticos veteres. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 225. — 3. ἀθεὸς H. εὔτυκτος FGHI et E in contextu verborum, sed εὔτυκος corr. in marg. εὔτυχος d. εὔτοκος vel εὐτυχὲς coni. Stanl. ad Aeschyl. Eum. 408. ἕρπει omnes praeter BC, in quibus ἕρκει est, ἕρπεν ego scripsi. — 4. νῦν I. σούστε d, sed τ in θ correct. ζουσθε bis V. — 5. ποτ' codd. et edd. vet. emend. Steph. cf. ad VI 9. ἀθηναίη ABCG, ἀθηναία EF. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 194. μεγάλου ABCGI. — 5. ἱππείαν omnes praeter Mein. cf. ad v. 2. ἐξεράσαι „effudisse humum“ coni. Reisk. — 7. οὐ δ' A. ὅκαννν H, ὅκα νῦν I, unde σὺν coni. Mein. λείθρω GHI. φέρουσα ABCEFHIV. cf. 21, 25, 71, 93, 141. VI 46, 66, 80, 81, 119, 123, 139. — 8. γηγενέων libri (γηιγενεων V), em. Mein. atque γαγενής Dores dixisse Herodian. monet in Etym. Magn. p. 229, 54. — 9. πρώστστ... G, πρώτιστον HI. ἐφ' Venet. 1555. — 10. λυσσαμένα D(?)M Ald. Frob. Vasc. ἔκαυσεν d, sed in margine correct. ὠκεανῷ D Ald. Frob. Vasc. — 11. ἐφοίβασε Dd GH (sed in hoc post ultimum ε erasa litera).

ὦ ἴτ' Ἀχαιάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως
(συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπ' ἀξονίων),
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μηδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν,
οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεός, οὐδὲ Σιμοῦντος
ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα
πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.
ἁ δέ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐνετρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώιον οἵαν
ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.

---

13. ἀχαιΐδες C et B (sed in hoc additum α a sec. man.), item FGHI. μήδ A, μὴ δ' BCEFI Ald. Frob. Vasc. ἀλαβαστρους (ω superscr.) E. Ceterum Bergkio v. 13 et 14 alterius recensionis, alterius v. 15 et 16 videbantur esse. — 14. ὑπαξονίων libri. a me olim coniectum ὑπ' ἀξονίων recepit Mein. ὑπαξόνιον E, Politian. et ed. Blomf. — 15. λοτροχόοι GH. μὴ δ' vel μὴδ' ABCDEFI Ald. Frob. Vasc., et ita etiam Draco qui totum versum citat p. 67. μηδαλάστρως V. — 16. ἀθηναία CEFIQ. — 17. μὴ δὲ AB CEFI Ald. Frob. Vasc. κάτοπτριν, quod post Ernest. Meinek. dicit olim vulgo editum fuisse, nec in codice ullo neque in editione aliqua praeter Ernestianam invenio (merus est huius editionis error, quem ipse eius auctor correxit in Addend. et Corrig.). ὄμμα τὸ τήνας om. ABC. τῆνας I. — 18. Ἴδαν codd. et edd. vet. emendavit Bentl. τὰν ἀν' Ἴδαν coni. Reisk. ἐδίκαξεν BC, ἐδίκασεν V., ἐδίκαζεν reliqui. ἔρι BC. — 19. οὐ δ' E, οὔτ' — οὔτε Mein. εἰς A. om. G. — 20. ἔβλεψαν ABCFHI. ἔκλεψεν Q, ἔβλαψεν Ald. δία φαινομένην BC. et διαφαινομένην etiam AEHIQ et d, sed in hoc correctum, et V. — 21. ἦρη ABCDdEFGHIMV Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II. Ἥρα quod primus dedit Ernest., videtur in L esse. διαυγέα. καρπὸν I. — 22. αὐτὰς H, αὐτᾶς I. — 23. ἁ δὲ A, ἃ δὲ BC, ἡ δὲ GI. διαθρέψασα L, διαθρέξαισα coni. Mein. cf. Exc. διαύλας ABC. — 24. οἰά περ ABC, οἷα περ FGI. εὐρῶται AFHI, εὐρῶτα BC, εὐρω.. G. — 25. ἐμπαραμως BC et ut videtur A. ἐτρίψατο libri, em. Mein. λοῖτα ABC, λειτὰ Blomf. λαβοῖσα ABdHV Steph. II, λαβοῦσα CG, λαβῶσα I, βαλοῖσα DEFLM Ald. Frob. Vasc. Stephan. I (quod praeferebant Heusing. et Reisk.). — 26. χρίαματα G et Drac. p. 96, qui totum versum citat. at v. 16 omnes consentiunt in χρίματα. illud recentiorum Graeculorum errorem appellat Cobet. ad orat. de orat. artif. graec. p. 22, Var. lect. p. 127, Nov. lect. p. 455 coll. Lobeck. ad Aiac. 704 p. 325. τὰς ABC. φύται ABC, φυταλιὰς H. — 27. κόραι ACFGHIV, κόραις E, κοῦραι BDdLM Ald. Frob. Vasc., κῶραι Steph. et recent. cf. ad v. 42. τό δ' A, τοδ V, τόκ' vir doct. in Novis actis eruditor. 1768 p. 212. ἐπέδραμε coni. Mein. οἷον ABCEFfHIQ, οιον V, οἵην DdL Ald. Frob. Vas., οἵαν GM Steph. — 28. σίβδης codd. et edd. vet. corr. Ernest. κόκος M, κίκκος Hecker. com. crit. de Anth. graec. I (1852) p. 245.

τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
ᾧ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
πέξηται λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
ὠθάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότατον,
Εὐμήδης ὃ δίδαξε τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
ὅς ποκα βουλευτὸν γνοὺς ἔπι οἱ θάνατον
δᾶμον ἑτοιμάζοντα φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
ᾤχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλατίδες.
ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
σάμερον ὑδροφόροι μὲν βάπτετε, σάμερον Ἄργος
πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μὴ δ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ·

χροίνη Q, *χροῖην* vel *χροίην* codd. et edd. em. Steph. — 29. *τε* libri. corr. Bergk. *κομίσατε* GH, *κομίσατο* I, num *κομίξατε*? cf. ad v. 42. *μοῦνον* codd. et edd. vet., *μῶνον* Ern. — 30. *ᾧ — ᾧ* H. — 31. *οἴσεται* A et G, sed in hoc correctum. *κτένά οἱ* ABC. *ἀποχαίταν* ABCE. *ὡς ἄρα* coni. Mein., *ὡς ἕο* M. Schmidt. *χαίτης* FfGHI. — 32. *πήξηται* I. *πεξηιται* V. *σμαξαμένα* G, quod recepit Mein. — 33. *ἔξιτ'* dHI. *Ἀθηναία* E. *πάρά τοι* BC, *πάρα τοι* certe AI et edd. vett., ut voluit Valcken. Ep. ad Ernest. p. 54, *παρά τοι* Ernest. *καταθύμιος ἕδρα* G, item H, sed in marg. *ἴλα*, et I, sed in hoc suprascriptum *ἴλα*. illud Mein. ex *ἔλλα* (i. e. *εἴλη*) corruptum putabat. — 34. *Ἀρεσιοριδᾶν* coni. Valck. l. l. et Mein. — 25. *'ω' θάνα* A, *'ω' θανα* E et edd. usque ad Mein., *ἀθάνα* GHI. *ἁ* om. E. *διομήδους* BC et ut videtur A. — 36. *Ἀργείως* con. anonym. (cf. Ernest.), recepit Mein. *τοὺς τὸ παλαιότερον* vel *τοῦτο παλαιοτέρων* coni. Reisk. *παλαιότερον* codd. et edd. omnes. nisi quod *παλλιότερον* Ald. correxi ego. — 37. *ἐδίδαξε* omnes, quod emendavi. *τεὴν* BC, item AG, sed in his ultimae syllabae suprascriptum *ϊν*. *ἱερεὺς* F. — 38. *ὃς ποτε* ABC, *ὃ σπότε* I. et *ποτε* omnes, quod em. Mein. cf. ad VI 9. *ὅς ποκ' ἀβούλευτον* coni. Mein., *ὅς ποπ' ἔβα λευστὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον δᾶμον ἑτοιμάζοντα· φυγᾷ* com. Bergk. *ἐπί* omnes, *ἔπι* ego scripsi. — 39. *δαῖμον* H, *δαιμον* V. *ἑτοιμάσδοντα* malebat Mein. *φυγὰς* Polit. et Steph. in marg. *ἵερον* BCFH. — 40. de huius versus integritate dubitabat Ruhnk. *ὤχσι' ἔχων* H. — 41. *ὄρος, σε δέ* E. *ἔθηκε* H. — 42. *παλλατίδε* H, *παλλατίδες* reliqui. *Παλλασίδες* vel *Παλλαδίαις* coni. Mein. — 43. *ἀθηναία* EGI. *ἔξιτ'* d. — 44. *ἀδομένα* ABCI. — 45. *σάμενον* C. *μὴ βάπτετε* libri, nisi quod *μὴ βάπτεται* (ε supra) E, *μὴ βλάπτετε* G, *μοι βάπτετε* coni. Hecker. in Philol. IV p. 480 seq., *μὲν βάπτετε* coni. ego. *μὴ βάπτετε σάμερον ὕρνας*(?) vel *ὕρκως*(?) coni. Reisk. Bergkius v. 45, 46 ad priorem, v. 47, 48 ad alteram recensionem refert. — 46. *πίνει* ed. Mein. *κρανὰν* H. *μὴδ'* ABCEFI. *νᾶμ'* pro *μὴ δ'* coni. Mein. *τῶν ποταμῶν* libri. corr. Hecker. et Mein.

σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν,
ἢ ἐς Ἀμυμώναν οἴσετε τὰν Δαναῶ.
καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
ἡξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
τάθάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλά, Πελασγέ,
φράζεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς·
ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
τὤργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
ταῖσδ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἑτέρων.
παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι

---

47. v. 47 et 48 a poeta in altera recensione versibus 45 et 46 substitutos esse putavit Bergk. σήμερον BC. δώλαι E, δοῦλαι F, δοῦναι HI, et fortasse etiam G, de quo Schubart: 'difficile est lectu. δῶλαι non est, propius accedit δμῶαι, neque tamen litera secunda μ esse videtur'. ωλωλαι V, ὦ δῶλαι Steph. in marg. cf. VI 96. κάλπιας G, quod recepit Mein. ἧς ABC, ἦ's certe DEIM, ἡ ἐφυσάδειαν G, η σφυσάδειαν V, Φιγάλειαν Ruhn. epist. ad Ernest. p. 22 Tittm. sed cf. Mein. Anal. Alex. p. 55. — 48. ἀμυμώνην vulg., praeter GH, in quibus est ἀμυμόνην. corr. Mein. οἴσεται ABCL. — 49. ὕδατι ABCEFGHI, υδατο V. correxit Lascar. — 50. ἡξεῖ (ut VI 124) certe ABD(?)dHI Ald. Frob. Vasc. Steph. ἥξει M, ἤξει Ern. Blomf., quod correxit Mein. φορβαίων libri, φορβαδίων vel φορβάμων ego conieci. φωκαίων ed. Venet. 1555, in quo Meinekio videtur latere Φοκιακῶν vel Φωκείων, nisi praestet Λυρκείων scribere. ὄρεων E. — 51. τ'ἀθάνα A, τάθάνα BC, τᾷ' θάνᾳ (vel τᾶ' θάνα) reliqui. — 52. φράσδεν vel certe φράζεν malebat Mein. de illo cf. ad v. 39, praetera cf. παύεο VI 49. μὴ οὐκ, ut voluerat Arnald., habet E, μούκ ABI, μ' σὐκ CDdFGHLMV et edd. usque ad Blomf. — 53. ὃς κεν A, ὧς κεν GI. τὴν παλλάδα C. πολιᾶχον coni. Mein. — 54. τῶργος AB, τ' ὤργον E, τῶ 'ργος I, τὤργος CDFGHL Steph., τ'ὤργος Md Ald. Frob. Vasc. corr. Mein. — 55. τὺ μὲν coni. Mein. μέγα δὲ σφ' ἐγώ G, μέγα δέ σφ' ἐγώ H, μέτα δέ σφ' ἐγώ I, ἐγώ τοι F. — 56. ἑτέραν DV Venet 1555. — 57. μίαν νύμφαν GHI. ἔκ ποκα ABC. θήμαις B. ἔκ ποκα Θηβᾶν coni. Valck., ἔκ ποκα Θήβας coni. Ern. — 58. πολύ EG. περὶ certe ABCFI et edd. vet. usque ad Stephanum, cui πέρι scribenti obsecuti sunt recentiores. ἑταρᾶν ACLM Ern. Blomf., ἑτάραν B, εταραν Polit., ἑταιρᾶν EF. ἑταιρᾶν H, ἑτερᾶν DdG Ald. Frob. Vasc. Mein., ἑτερῶν I, ἑτέραν Steph. I, II, (sed in marg. γρ. ἑτάραν). — 60. ἀρχαιᾶν coni. Mein. σεῦτ' coni. Spanh. — 61. seq. Haec ita dant ABC: ἢ 'πὶ κορωνείας ἵνά οἱ τεθυωμένον ἄλσος, post ἄλσος duorum versuum spatio in AB relicto. vv. 61, 62 om. L. versus hos Ernest., quem secuti sunt Brunck. Blomf. Boiss., ita collocandos censebat: 63, 64, 61, 62. Bergkius hic quoque duarum recensionum vestigia cernere sibi vide-

* * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * *
ἵππως Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος
καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κωραλίῳ.
πολλάκις ἁ δαίμων νιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἁγοῖτο Χαρικλώ.
ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε
καί περ 'Αθαναίᾳ καταθύμιον ἔσσαν ἑταίραν.
δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
ἵππω ἐπὶ κράνᾳ 'Ελικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι,
πολλὰ δ' ἁσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἁμᾷ κυσὶν ἄρτι γένεια
περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·

batur. Post v. 62 lacunae signa ego posui. — *κορωνείαν* E. — 62. *ἵππους* libri scripti et editi usque ad Ernest. *βοιωτον* V. *διερχόμενα* EI. — 63. *ἢ 'πὶ* libri (praeter ABC), nisi quod *κορωνείαν* hic quoque habet E. *ἢ Χαιρωνείας* malebat Reisk., *ἢ εἰς Χαιρωνείαν* Volger. *ἵνὰ οἱ* AB, *ἵνά οἱ* C et edd. usque ad Blomf. *τεθυωμένον* ABC. — 64. *κουραλίῳ* libri et edd. praeter Mein. emendavi ego in Philol. VI p. 551 not. — 65. *ἁ* M. *μιν* libri. corr. Mein. *ἑῷ—δίφρῳ* notatum certe e ABE, *ἑῷ—δίφρῳ* edd. omnes usque ad Mein. corr. Hecker. *ἐπεβόσατο* Q, *ἐπεβάσατο* reliqq. codd. et edd. praeter Blomf., qui *ἐπεβήσατο* edidit, a quo deceptus Mein. malle se dicit *ἐπεβάσατο*, reprobans tamen hoc p. 307. *οὐ δὲ* E. — 66. *οὐδὲ ἄροι* H, *οὐ δὲ χοροστασία* E. — 67. *ὅθ'* AD(?)dEFGHILM Ald. Frob. Vasc. Ern., *ὅτ'* BC Steph. I, II Blomf. *οὐκ* GHI. *ἁγοῖτο* BC, *ἁγεῖτο* reliqui codd. et edd. — 68. *τηναν* I. — 69. *ἀθαναία* I, sed corr. a secund. man. *ἔισαν* A, *ἔσσαν* BCEf (si fides Ernestio) Q, *εὖσαν* DdM Polit. et edd. usque ad Mein., *οὖσαν* FGHIL. — 70. *δὴ τότε* E, *δή ποτε* reliqui cf. ad VI 9. *λυσσαμένα* BCDdEMV Ald. Frob. Vasc. correxit Stephan., ut habent AFGHI et L(?). — 71. *ἵππων* GHI. *καλὰν* B. *ῥεοῖσα* E. — 72. *λῶτο* coni. Anna Fabri. *μεσαμερία* corr. Schrader, *μεσαμερινὰ* ed. Blomf. *εἶχε* d. *ὄρος* B. *ἡσυχία* GI. Post hunc versum excidisse distichon putabat Bergk. — 73, 74. hos versus ex altera recensione irrepsisse statuebat Bergk., delendos censebat Ruhnken. *λόωντο* non habent nisi Dd Ald. Frob. Vasc. (ut causa non fuerit, cur Dindorf. in Thes. Paris. V p. 398 *ἐλόοντο* corrigi voluerit), reliqui *λώοντο*, quod coniectando invenerat Stephan. *μεσαμβριναί δ'* A, *μεσαμεριναὶ* ed. Blomf. *τῆνο* DdI. *τουτάκις εἶχεν* coni. Faber., *τηνικάδ' εἶχεν* coni. Bentl. *κατεῖχον* Q. — 75. *μοῦνος* codd. et edd. cf. ad V 42. *ἅμαι* ABCF, *ἅμαι* D(*ἁμαικουσὶν* d)ELM Ald. Frob. Vasc. Steph. et rell. edd. usque ad Blomf., *ἅμε* G, *ἅμε* H, *ἅμέ* I, *ἁμᾶ* Brunck., *ἁμᾷ* Mein. — 76. *περκάσδων* malebant Blomf. et Mein. cf. Excurs. ad v. 39.

διψάσας δ' ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
σχέτλιος, οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιτ' ἦν.
τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
- *'τίς σε τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,*
ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων';
ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔλαβεν.
ἐστάθη, ἅ, ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
ἁ νύμφα δ' ἐβόασε, 'τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
πότνια; τοιαῦται, δαίμονες, ἐστὲ φίλαι;
ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας.
ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν.
ὢ ὄρος ὢ Ἑλικὼν οὐκ ἔτι μοι περιτέ,
ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
καὶ πρόκας οὐ πολλὰς φάεα παιδὸς ἔχεις'.
ἃ μὲν ἄμ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα

---

77. *ποτίῤῥόον* A, *ποτὶ ῥρόον* B, *ποτὶῤῥόον* C, *ποτίῤῥοον* Ff, *ποτιρροον* V. *ειλυθε* V. *κρήνας* G. — 78. *θεμιτά* EFGHI Mein., *θέμιδες* DdVLM Ald. Frob. Vasc. Stephan. Ern., om. vocem ABC. *τὰ μὴ θέμις ἦν* coni. Ern., *τὰ μὴ θέμις ἧς* ed. Brunck., *τὰ μὴ θεμίτ' ἧς* coni. Koen. ad Greg. Corinth. p. 258 et Reisk., quod recepit Blomf. — 79. *προσέφησεν* GHI, *προσέφασκεν* olim conieci. — 80. *ὀφθαλμοὺς* GH. *ὀφθαλμῶν οὐκ ἔτ' ἀπ' ὀσσόμενον* coni. Hecker. — 81. *εὐηρίδα* GHI. *Εὐηρεῖδα* Mein. non liquet. *χαλεπὴν* omnes. corr. Ernest. *ἤγαγε* GH. *δαῖμον* L, *δαῖμων* Ald. — 82. *ἃ μὲν* ABC, *ἡ μὲν* G, *ἃ* om. HI. *ἔλαβε* G, ut coni. vir doctus apud Ern., reliqui *ἔβαλεν*, nisi quod *ἔβαλε* habent H et I, sed is ex *ἔλαβε* correctum. — 83. *ἑστάθη δ'* AB, *ἑστάθη* E, ceteri *ἐστάθη*. *ἑστάκη δ'* coni. Buttm. Gr. gr. II p. 209, *ἔστα δὴν* Hecker., *ἔστα θὴν* ed. Mein., *ἔστα δ' ὧδ'* Bergk. coni. cf. Exc. *ἐκόλασαν* ABC, *ἐκόλλουσαν* G. *ἀνὶ* ABC, *ἀνῖαι* certe notatum ex dM, et habent Ald. Frob. ceteri *ἀνίαι*. *ἐκόλλησαν γὰρ ἀνῖαι γούνατα* citat schol. Hom. Il. XXII 452. — 84. *γούνατα* GI. *ἀμηχανία* libri, *ἀμαχανία* Blomf. Mein. cf. Ahrens. dial. Dor. p. 143. — 85. *ἐβόησε* libri et edd. vet., *ἐβόασε* Ernesti et reliqui. — 86. *τοιαῦτα* G, *τοιαύτα* H. *δαίμον ἐς ἐστὲ* G, *ἔσται* I. — 87. *τοῦ* libri, (nisi forte *τῶ* habet E). corr. Ernest. *ἀφείλετο* ABCFGH(?)I et E in ipso carmine, sed in margine *ἀφείλεο*, ut DdLM et edd. vet. *τέκνον ἐμὸν ἄλαστε* hinc habere videntur Suid. Vol. I p. 193, ubi *ἄλαστον* scribunt Zonar. I p. 116 et Gramm. in Cramer. Anecd. Par. IV p. 106. — 88. *στήθεα* libri, *στάθεα* coni. Ern., receperunt Brunck., Blomf., Mein. sed cf. Theocrit. II 79. XV 108, 135 et Ahrens. dial. Dor. p. 153. — 90. *οὐκ ἔτι* certe EM. *παριτέ* (*πάριτε* BC, *παρετή* G) libri, *χαριτεῦν* olim coni. Bergk., *περιτέ* ego scripsi. — 91. *ἡ* d. *ὦ μέγα ἀντ'* G, *ἡ μέγά ἀντ'* H, *ἡ μέγ' ἁ ἀντ'* I. *ἁ μεγάλ'* malebat Mein. *δορκὰς* B. *ὀλέσσαις* idem Mein. coni. cf. ad v. 22. *ὄλεσσας* coni. Steph. — 93. *ἁ* (*ἡ* GHI) *μὲν ἀμφοτέραισι* libri scripti et editi omnes praeter Steph. qui *ἁ μὲν ἐπ' ἀμφ.* habet. *ἃ μὲν ἅμ' ἀμφ.* ego conieci, *ἃ μὲν ἔτ' ἀμφ.* coni. Reisk., *πάχεσιν ἀμφοτέροισι* coni. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p.

μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶκτον ἀηδονίδων
ἆγε βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
καί νιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
'δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
εἶπας· ἐγὼ δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.
δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα,
ἁνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,

---

309 et ad Eurip. Hippol. p. 319, quod probavit Brunckio, *εἶπε καὶ ἀμφ.* ed. Blomf., *ἢ καὶ ἐπαμφοτέραισι* coni. Passow. in censur. edit. Blomf., *ἃ δ' ἔνεπ', ἀμφοτέραις δὲ* coni. Hecker. Com. Call. p. 142, *φᾶ καὶ ἆμ' ἀμφοτέραισι* in Fleckeisen. Annal. 1860 p. 59 coni. Mein., *φᾶ μέν, ἆμ' ἀμφοτέραις δὲ* edidit Mein. sex, si diis placet, coniecturas protulit Volgerus praef. suae edit. p. V aliam alia nequiorem, quas tacere praestat. *ἀμφοτέραις σιφλὸν* coni. Ruhnk. *λαβοῦσα* ABCEFGHI, *λαβοῖσα* DdLM et edd., *βαλοῖσα* coni. Reisk. sed cf. Nauck. in Philog. VI p. 386. — 94. *μήτερ* B, *μῆρ* C. pro *μὲν* coni. Thom. Bentl. *ὡς*, Ernest. *τὰν*, Hecker. l. l. *μάν. μάτηρ αἰνογόων* coni. Ruhnk. *γορέων* AC, *γορεων* B, *γο ἐρῶν* M, *γοερὸν* F, *γοερῶν* reliqui. corr. Mein. ut voluerat Ernest. *οἶτον* codd. et edd., *οἶκτον* notatum ex N, et affert etiam Stephanus, fortasse ex suo codice. *ἀηδονίων* G. — 95. *ἆγε* ABCdE, *ᾆδε* coni. Ernest., *εἶχε* coni. Brunck. et Mein. *βαρυκαίουσα* C, *βαρὺ καίοισα* AB, *βαρϋκλαίοισα* I, *βαρὺ κλαίοισα* GL, *βαρὺ κλαίουσα* DdEFHV Ald. Frob. Vasc. Steph. corr. Ernest. — 96. *μιν* libri. corr. Mein. — 97. *δῖνα* A, *δίνα* B, *δῖνα* etiam C, *ἴα* G. *γῦναι* A. *μεταπάντα* C. *βασιλεῦ* ABCI. *δ' ἰοργὰν* H. — 98. *ἐγώ δ'* A. *οὔτι* GHI. *ἔθεκ'* d. — 99. *ἀθηναία* C, *ἀθηναίᾳ* E. — 100. *ἁρπάσδεν* coni. Mein. et ediderat Brunck. *ὧδε πέλοντο* G, *ὧδε πέλοντι* HI, in quo Meinek. *κέλοντι* vel *ἐθέλοντι* latere videbatur. — 101. *ὃς τιν* B. *οὐκ ἔστιν ἀθανάτων* GHI. *οκο—εληιται* V. — 102. *ἀθροίσῃ* AGH, *ἀθρίσῃ* I. *μίσθω—μεγάλω* certe AB, *μίσθῳ—μεγάλῳ* edd., quod emend. Mein. — 103. *Δῖ α* A detrita inter *ῖ* et *α* membrana. *γῦναι* A. *τό κεν* coni. Mein. *αὖτι* I. *γέναιτο* H. — 104. *μοίραν* H. *ἐπένευσε* libri. corr. Spanheim. et Bentl. *λίναν* ABCf, *λῖνα* FH, *λίνοις* Q. — 105. *ἡνίκα* ABCEFGHI Polit., *ἁνίκα* DdLM et edd. vet. et recent. *πρῶτον* libri, *πρᾶτον* Brunck., Mein. cf. V 9. VI 20, 40. *μιν* CG. *ἔγεινα* HI, hic cum rasura, ante quam punctum est. *κομίζου* ABCEFGHIV, *κομίζευ* DdLM et edd. *κομίσδευ* Brunck. — 106. *εὐηρείδ* AC, *εὐηρήδ* B, *εὐειρήδα* G. *Εὐηρεῖδα* Mein. *τέλος* G. *ὠφειλόμενον* E. — 107. *πόσσα* om. ABC, *πᾶσα* Ef, *ὅσσα* Steph. in marg. *ἀκαδηὶς* L, *ἁ καδμηὶς* M. *ἐσύστερον* codd. et edd. omnes usque ad Blomf. *καύσει* codd. et edd. omnes (nisi forte in G et H *καυσεῖ* est), *καυσεῖ* em. Ernest.

πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
παῖδα τὸν ἀβατὰν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
ἔσσεται· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸν ὅ τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
ὁππόκ' ἂν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
λεξεῖται δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα,
ὀλβίσταν δ' ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι
ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ἀποδεξαμέναν.
ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο, τῷ δὲ παρ' ἄλλα
τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα,
μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν
ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον.

---

108. *πόσσα* om. ABC, *πολλὰ* Ef, *ὅσσα* marg. Steph. *νόμον* d. *ἓν μόνον* coni. Valcken. ep. ad Ernest. p. 54. — 109. *ἀβατὴν* B, sed in *ἀβατὰν* eadem manu correctum. *ἀκταίωνα* ABCEFV, *ἀκτάίον* G. — 110. *τῆμος* HI, *τῆνος* d. — 111. *οὐκ αὐτὸν* codd. et edd., quod correxi. *ὅτε* B. — 112. *ῥυσσεῦνται* EGIL. cf. Spitzner ad Il. XV 29. *ἐκηβολίαι* CEFGHV, *ἐκαβολίαι* M. — 113. *ὁππόταν* libri, *ὁππόκ' ἄρ'* ed. Mein. cf. ad v. 5. *χαρίεντα πρόσωπα* con. Mein. — 114. *δαίμονες* GHI. *αὐτοὶ* I. — 115. *δειπνασεῦντι* Ernest., quod edd. Brunck. Blomf. *μήτηρ* ABCH. — 116. *λεξεῖται* ABCDdEFGHILNQV Brunck. Blomf. probaveratque etiam Steph., *δεξεῖται* Draco. Strat. p. 40, et edd. veteres usque ad Brunck., *δειξεῖται* M. *μασσεύσει* coni. Thom. Bentl. *δριμὼς* GHI, *δρυμὸς* L Ald. *ἐπερχομένας* ABC. — 117. *δ'* omitt. codd. omnes praeter E, item edd. praeter Mein. *ὀλβιστὰν δ'* coniecerat Bergk. et *ὀλβιστάν* etiam Buttmann. Gr. gr. I p. 265. *εὐδαίμονα* G. — 118. *ὑποδεξάμενον* omnes. corr. Mein. — 119. *ἑτέρα* GL. *μυνύρεο* C, *μιννύρεο* E. *τῶ δὲ* ABC, *τῷ δὲ* E. *γὰρ* codd. et edd. omnes, quod correxi. Mein. voluit *τῷ δὲ παραλλὰξ* vel *τῷ δὲ παρ' ἄλλως*. *ἄλλαι* G, *ἄλλαν* H. — 120. *δῶρα* pro *γέρα* FGHI. — 121. *θησώνιν* H. *ἀοίδημον* I. *ἐσομένοισιν* ABCE. — 122. *τοῦτο* pro *δή τι* coni. Hertzberg. — 123. *γνωσείται* H. *ὄνιθας* A. *ὄρνιθας* rell., *ὄρνιχας* coni. Ern., recep. Brunck. et Mein. *ὅς τ' αἴσιος* GHI, unde *ὄρνις ὅς τ' αἴσιος* coni. Mein. — 124. *θεόπροπα* certe ABE, *θεωπρόπα* D Ald. Frob. Vasc. — 126. *ἄστερα* H. — 127. *δώσω* ABC. *ἄξει* ABCEF. — 128. *δωσῶ καὶ βιότω τέρμα* om. ABCEf. *δωσῶ δὲ βιότου* H et V, et *βιότου* etiam DdGILM Ald. Frob. Vasc. Steph. corr. Ernest. *πολυχρονίω* cod. Romanus nescio quis

καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.
ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ᾧς κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς· ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τό γε θυγατέρων
δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρῷια πάντα φέρεσθαι.
λωτροχόοι, μάτηρ γ' οὔ τις ἔτικτε θεάν,
ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
*ψεύδεα * * * * * * θυγάτηρ.*
ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τὤργος ὅσαις μέλεται,
σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὀλολυγαῖς.
χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω,
χαῖρε, καὶ ἐξελάοισα καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

---

ap. Wernick. ad Triph. p. 41, quod recepit Mein. — 129. *εὖ θάνῃ* tribus litteris spatio relicto ABC. *θάνοι* I., *εὖ δ' ἐθάνῃ* f. — 130. *φοιτάσει* ABCEFfHI *ἀγεσίλα* ABCE. *φοιτάσει μεγάλῳ ἀγεσιλάῳ* hinc affert Etym. Magn. p. 8, 34. — 131. *ὡς* BC. *φαμένα* om. ABC, spatio relicto, *φαμένη* GHI. *ἐντελές* libri, *ἐκτελές* con. Mein. p. 308. *ᾧ* libri, quod correxi. *ἐπινεύσαι* in *ἐπινεύσῃ* corr. I. — 132. *πολλάς* ABC. *μώνα* vel *μώνᾳ* ABCDdFL Vasc. Steph., *μούνᾳ* E, *μοναι* V, *μόνᾳ* GHIM Ald. Frob. *τό γε* vel *τόγε* libri omnes, *τόδε* Blomf. Mein. — 134. *μάτηρ δ'* libri, quod corr. *ἔτικτεν* E. — 135. *ἀλλ' αὐτὴ κορυφά* GHI, unde Mein. *ἀλλ' αὐτῶ* coni. *ᾧ κ' ἐπινεύει* VMN, *ᾧ κ' ἐπινεύσῃ* Steph. — 136. Totum versum omittunt spatio relicto ABC, nihil nisi *θυγάτηρ* habent DdV Ald. Frob. Vasc., nihil nisi *ψευ* Ef, *ψεύδεα * * * * ἁ θυγάτηρ* F, *ψεύδεα * * * * αἵ θυγάτηρ* GHI. in L est *ἔμπεδον, ὡς δ' οὕτως ᾧ κεν οἷα θυγάτηρ*, ut fere habet etiam Venet. 1555 (nisi quod *οἵ ἁ* scribit), in M: *ἔμπεδον, ὡς δ' οὕτως ᾧ κεν ἅ τε θυγάτηρ*, in N: *ἔμπεδον ὁσσαύτως, ᾧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ*, quod habet etiam Stephanus, qui malebat tamen *ᾧ κεν ἑά*. Recentiorum hominum supplementa vide in Excurs. — 137. *ἔρχεται ἀθαναία* ABCFfGHI, *ἔρχεται ἀθηναίη* E, *ἔρχετ' ἀθαναία* DdLM Polit. Ald. Frob. Vasc. et recentiores omnes. *ἀτρεκὲς* om. F, *ἀτρεκὶς* ABC, *ἀτρεχές* M. *δέχεσθαι* ABC, *δέχοισθε* F. — 138. *κοῦραι* F, *κόραι* G. *τὤργος* (nisi quod *τ' ὤργος* EM) vulgo, corr. Mein. *τὤργον* coni. Boissonad. ad Babr. p. 34. *ὅσσαις* C, *ὅσοις* G. — 139. *τ' ὀλολυγαῖς* om. ABC, *ὀλολυγές* f, *ὀλολυγᾷ* malebat Mein. — 140. *δ'* om. V. *ἰναχίοιο* A, *ἰνάχιοι* Ald., *ἰναχίου* reliqui codd. et edd. vet., quod corr. Ern. — 141. *πόλιν* coni. Steph. *καὶ ἐς πόλιν ἡνίκ'* (vel *καὶ ἐς πόλιν ἥντιν'*) *ἐλάσσαις* coni. Thom. Bentl., *καὶ ἐς πόλιν εὖτ' ἐσελάσσαις* vir doctus ap. Thom. Bentl. *αὖθις* EG. *ἐλάσαις* EF, *ἐλάσσαισ'* (?) coni. Hertzberg. l. l. *καὶ εἰ πάλιν αὖτις ἐλασσεῖς* olim. coni. Mein. — 142. *ἵππους* codd. et edd. omnes (etiam Polit.) praeter Steph., qui dedit *ἵπποις*, quod etiam Bentl. suasit, *ἵππως* corr. Brunck. —

VI.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
'Δάματερ μέγα χαῖρε, πολυτρόφε πουλυμέδιμνε'.
τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι,
μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε
μὴ παῖς μηδὲ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ κνεφέων ἐσκέψατο (πανίκα νεῖται;),
Ἕσπερος, ὅς τε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
ἁρπαγίμας ὅκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς,

εἰς δήμητραν ABCEM, *εἰς δήμητρα* DdFGHI, de reliquis mihi con. constat. *ὕμνος Δήμητρος καλάθου* schol. Platon. p. 218 Bekk. — 1. *τῷ καλάθῳ* R. *ἐπιφθέγξασθαι* I, *ἐπεφθέγξασθε* D, *ἐπιφθέγξεσθε* Venet. 1555. — 2. *πολύτροφε* libri. *πολυμέδιμνε* CEFGM. — 3. *κατεόντα* d. *θασσεῖσθε* dM edd. vett. usque ad Ernest., *θεσσεῖσθε* G, *θαεῖσθε* vel *θάσησθε* malebat Steph., *θάσασθε* ed. Mein. *θύρας δ' ἐπιθέσθε βέβαλοι* ed. Blomf. ex schol. Plat. Sympos. p. 218[b] = p. 378 Bekk. plura excidisse putabat Hecker. Com. Call. p. 138. *χαμαὶ θ. βέβαλοι* parenthesios signis cum Hemst. inclusit Mein. Hunc et sequentem versum Davides ad Arist. Categor. p. 27 citat sic: *τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ δ έ ρ κ ε σ θ ε γ υ ν α ῖ κ ε ς, μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγά-σ α σ θ ε.* — 4. *μὴ δ'* vel *μὴδ'* vel *μήδ'* hic et paulo post ABCDdEFGIM et edd. vet. *τοῦ* codd. et edd. vet. corr. Ernest. *μήτ'—μήτ' αὐτόθεν* ed. Mein. *αὐγάσησθε* BFGHI. — 5. *μὴ δὲ γυνά* ABCEFIM et edd. vet. *μὴ δ'* iidem libri et G. *ἃ ὃς* G. *μήδ' ᾳ* (i. e. *ῷρα*) con. Reisk. *καταχεύατο* CDdEK Ald. — 6. *μὴδ'* vel *μὴ δ'* vel *μήδ'* ABCEFGIM Ald. Frob. Vasc. *ὅκκ'* G. *μὴ τόκ'* coni. Steph., *μὴ ποκ'* coni. Heusing., *μηδ' ἔτ'* Volger. *ἀφ' αὐαλέων* ABdEIM (*ἀφαϋαλέων* G) et Ald. Frob. Vasc. Steph. I. corr. Steph. II. — 7. om. ABC. *νεφέων* libri, quod correxi. *πανὶ κακεῖται* I. et *κεῖται* etiam GH. — 8. *ὅτε* AGK, *ὅττε* BC. *πίειν* ABC. *μῶμος* d, *μοῦνος* FGHI. *ἔπεισε* G. — 9. *ὅτ'* libri. corr. Ernest. *ἄπιστα* GQ. *ἴχνεα* HI. *κούρης* G, *κούρας* HI. — 10. *σ' ἐδύναντο* I. *πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς* om. ABCK. *φέρειν* GHI. *ἔς τ'* bis libri, *ἔστ'* Mein., *ἔστ'* Brunck. *δυσμάς* GIL, *δημὰ* H.

ἔστ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδὲ λοέσσω.
τρὶς μὲν δὴ διέβας Ἀχελώιον ἀργυροδίναν,
τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
τρὶς δ' ἐπὶ καλλι * * * * * * *
αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω.
μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ·
κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἕαδο * * * *

---

11. τοὺς libri. corr. Ernest. μέλενας AK. πα τὰ χρύσεα μᾶλα om. ABCK. τὰ om. fHI. μῆλα I, μᾶλλα H. — 12. ἀρ ABK, ἆρ FI. τῆνον Dd, κεῖνον GHI. οὐδὲ λοε reliquis omissis ABCK, οὐδὲ λοέσσω EF, οὐδ' ἐλοέσσω DdGHILM et edd. usque ad Mein. ἐλόεσσα Q. Spurium hunc versum putavit Ruhnk., cuius iudicium probavit Blomf. — 13. Ex hoc versu in ABCK nihil relictum praeter τρὶς μὲν δὴ δι. et διέβης omittit etiam E spatio relicto, διέβαινεν habet D(d?)L Ald., διέβεις Frob., διέβης reliqui, διέβας corr. Mein. ἀργυροδίνην EFGHILM et edd. vet. usque ad Ernest. — 14. ἀεννάων LM Ald. Frob. Vasc. ἐπέρασσας ACM Steph. Ernest., ἐπέρησας FGHI (quod probavit Hermann. ad Orph. Argonaut. 85). — 15. Nihil ex hoc versu superest nisi τρὶς δ' ἐπὶ καλλι in ABCKDf (? „totum non habet" Tittm. p. 138), S (? „posteriore parte mutilus." Iriart.) Ald. τρὶς δ' ἐπὶ καλλίχορον nec quicquam praeterea habet E. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἑκαθίσσαο φρητί d. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσσαο φρητί F. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσαε φητρί G. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσαο φρητί HI. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί Frob. Vasc. (ut etiam corrector in I scripsit). τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν O, ut Steph. I habet. nihil nisi τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης R. τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην σικελῶν πόλιν ἤλυθες ἔνναν N (unde in Venet. 1555 venit τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην Σικανῶν πόλιν ὕλυθες Ἔνναν). Duos adeo versus integros habent et L: τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσαο φρητί, τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην σικανῶν πόλιν ἤλυθες ἔναν, et M: τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί, τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην σικελῶν πόλιν ἤλυθες ἔνναν, et Steph. II: τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν, τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἑκαθίσσαο φρητί. — Naek. de Hecal. p. 11 commendavit τρὶς δ' ἐπὶ καλλι * * * * * * Καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητὶ καθέζετο παιδὸς ἄπυστος ex schol. Clement. Alex. Tom. V p. 104 Klotz., quod probarunt Schneidew. Coni. crit. p. 13 et Mein., quorum ille simul omnem versus 15 memoriam delevit, hic nec ipse verba τρὶς δ' ἐπὶ κάλλι servavit, sed unius versus lacunam indicavit, quem in Diatrib. p. 220 talem supplevit: τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιρόης ἷκου εὐήρυτον ὕδωρ. — 16. ἄποπός ABCK. καὶ εὐ iidem. οὐδὲ λοέσσα ABK, οὐδὲ λοέσσω CEF, οὐδ' ἐλοέσσω DdGHILM Ald. Frob. Vasc. et edd. usque ad Mein. ὠδ' ἐλοέσσω ed. Venet. 1555. — 17. μὴ δὴ GHI. ἤγαγε libri. corr. Ernest. δ... ABCK, δη.. E, δηοῦς Q. — 18. πτολίεσσιν ABCEFGHI. mox ex reliquo versu nihil superest praeter ἑα in ABCK, praeter ἑαδό in DL Ald., reliqui libri et edd. (etiam d) suppletum habent versum ita: ἑάδοτα τέθμια δῶκε, nisi quod ἑάνδοτα FH, ἑανδότα G, ἐανδότα I, ἑαδότα M Frob. Vasc. habent. κάλλιον ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε citat Drac. p. 43. post hunc excidisse versum coni. Mein.

κάλλιον, ὡς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
ἀσταχύων ἀπέκοψε καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·
κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας * * *)
π * * * * * * * * ἰδέσθαι.
οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.
τεῒδ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν ὀιστός.
ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ
ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριοπᾳδ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.
ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
τουτάκις ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά.
σεύατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅλαν πόλιν ἀρκίος ἆραι,
ἀμφότερον, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσιν ὁπλίσσας.

---

20. *κάλλιστον* M, *καλάμην* libri. corr. Brunck. *πρᾶτα* libri (nisi quod *πρῶτα* GHI). corr. Bentl. — 22. *ἡνίκα* ABd. *ζαθέαν* pro *ἀγαθάν* malebat Wernicke ad Triphiodor. p. 397. *ἐδιδ* reliquis omissis A BCK. *τέχνην* E. — 23. versum non habent nisi usque ad *ὑπερβα* AB CK, usque ad *ὑπερβασίας* D Ald. mutilus etiam S. reliqui totum versum habent, etiam edd. post Froben.: *ὑπερβασίας ἀλέηται*, nisi quod *ἀλεείνῃ* habent L et marg. Steph. — 24. Nihil nisi *π* in initio versus habent ABCK, nihil nisi *ἰδέσθαι* in fine DdHI (sed in hoc a man. rec.), Ald. Frob. Vasc., totum versum om. EFG, et E quidem duorum versuum relicto spatio, FG unius versus. mutili sunt etiam RS. Sed LM habent: *θήκατο τριοπίδην* (*τροιοπίδην* M) *ἐχθρὸν καὶ οἰκτρὸν ἰδέσθαι*, O: *θήκατο βουπείνᾳ τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι*, ut edebatur inde a Steph. I. — 25. *οὕτω* I. *ἱερὸν* EK. *ἔλαιον* GHI. totum versum affert Stephan. Byz. p. 256, 15. — 26. *τίν δ'* ABI, *τίνδ'* Ald. Frob., *τὶν δ'* reliqui. *τεῖνδ'* Hecker. et Mein., *τηνεὶ τᾷ* vel *ἠδ' αὐτᾷ* coni. Reiske. cf. Exc. *ἐπηοὶ*, in marg. *πελασγοί* F. — 27. *δένδρασιν* ABC. *ἦλθεν* ABCGHIM Frob. Vasc. *ἔνθοι* coni. Valcken., rec. Blomf. — 28. *πίθυς* H. *πτελαίαι* AK. *ὄγχναι* T in marg., sed *ὄχναι* in text., *ὄχνα* coni. Mein. p. 221. — 29. *γλυκύμηλα* G. *τό δ' ὧστ'* ABCI Ald. Frob. — 30. *ἐξ ἀμαράναν ἔθυε* I. *θεὰς* G. *ἐπεμαίετο* GHI, *ἐπαγαίετο* vel *ἐπαγάλλετο* coni. Mein. — 31. *τριόπαι δ'* ABCF, *τριόπᾳ θ'* Dd, *τριόπαι θ'* EGHIQ, *τριόπῳ θ'* LM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. Blomf., *Τριόπᾳ θ'* Mein. Correxi. *ἔνναι* ABCEFGHIQ. — 32. *τριοπίδεσσιν* GHI et L a prim. man., *Τριοπίδῃσιν* praefert Mein. p. 223. *ἤχθετο* GHI. — 33. *τουτάκις ἁ* GM, *τουτάκι δὴ* coni. Ernest., *τουτάκις ᾱ* coni. Mein. *ἐρισίχθονος* GH, *ἐρεσίχθονος* I. *ἥψατο* G. *βωλά* omnes. cf. ad V 42. — 34. *ἔκων* LM Ald. Frob. *ἐείκατι* coni. Blomf., quod nemo novit. *ἐν* om. ABC. — 35. *ἄρκιος* ABCEFGHIQ, *ἄρκιοι* DdLM Ald. Frob. Steph. Ernest., *ἀρκίος* coni. Reisk. et Ruhnk. *αὖραι* GHI. — 36. *ἀμφοτέρω* GHI. *πελεκεσσιν* A. *ἀξίνῃσιν* ABCEFfGHIQ, *ἀξίναισιν* Dd Ald. Frob. Vasc. et reliquae edd. usque ad Mein. *ὡπλίσσαις* HI. *ἀμφότερον πε-*

ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
ἦν δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον,
τῷ ἔπι ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
ἃ πράτα πλαγεῖσα κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
αἴσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἄλγει.
εἶπε δὲ χωσαμένα, 'τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει';
αὐτίκα Νικίππᾳ, τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
δαμοσίαν ἔστασαν, ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαΐδα.
φᾶ δὲ καταψήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
'τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
παύεο καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
πότνια Δαμάτηρ· τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις'.
τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν
ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα

λέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσας citat Drac. p. 14. — 37. εἰς C, οὐδὲ τὸ τᾶς I. — 38. ἦν ABCEFGHIQ, ἧς D ($\overset{\nu}{\text{ἧς}}$ d) LM Ald. Frob. Vasc. et recentiores omnes. κυρὸν FI. — 39. τῷ δ' Dd Ald. Frob. Vasc. Steph., τῶ ABCEFGHILM Ernest. et recent. δ' ego delevi. ἐπὶ ABCFGHI, ἔπι DdELM Ald. Frob. Vasc. Steph. I. Ernest., ἐνὶ in marg. T. ὕπο Stephan. II. Blomf. Mein. τὤνδιον A, τ' ὤνδιον M. ἑψιόωντο ABCD(?) dFGHIL Steph. Ern., ἐψιόωντο E (sed in margine ἑτιόωντο, non ἑστιόωντο, ut refert Ern.) et M, item Blomf. Mein. ἕτιόωντο f. cf. ad III 3. — 40. πράτα ABCE, ut corr. Ern.. πρᾶτα DdLM Ald. Frob. Vasc. Blomf., πρῶτα FGH, πρώτα ex πρῶτα correctum I. Inter hunc et sequentem versum inserendos putat ex hymno IV versus 79—85 Meinekius. — 41. ἤσθετο libri, ᾄσθετο vel αἴσθετο malebat Mein., quorum alterum hoc praetuli. cf. Ahrens. dial. Dor. p. 129 et 299. δ' ἁ μάτηρ I. ἄλγος H, ἀλγεῖ libri, ἄλγει corr. Mein., recte. nam praesenti tempori locus non esse videtur. — 42. καὶ pro δὲ ABC. χωσαμένη ABCEFGHI, χωσαμένα DdLM et edd. vett. et recent., ex emendatione Lascaris, ut patet. — 43. νικίππη (vel |πη) codd. et edd. (νιππίκη Dd), corr. Ern. ἡ pro οἱ GHI. num ἀράτειραν? — 44. δημοσίαν ABCEFGHI, δαμοσίαν ex corr. Lascar. DdLM et edd. ἔστασ$\overset{\varepsilon}{\text{α}}$ν I, ἔστασεν coni. Th. Bentl. χερὶ ABCK. — 45. μόκωνα e corr. A. κατωμαδίην ABCEFGHI, κατωμαδίαν ex emend. Lasc. DdLM et edd. κατωμαδίας δ' ἕλε κλαιδός coni. Hecker. κλεῖδα FGHI ceteri κλαΐδα, κλᾷδα commendavit Bergk. in ind. schol. Halens. 1864—65 p. XII. non liquet. cf. Ahrens. de dial. dor. p. 140. — 46. παραψύχοισα ABCDdEFLM et edd. vet., παραψύχουσα GHI, παραψήχοισα corr. Arnald., rec. Ern., καταψήχοισα corr. Hecker., rec. Mein. κάρα ψήχοισα ego olim conieci. — 47. ὅστις EF. — 48. ἐλίνυσον ABCEFf Vasc. Ern., ἐλίννυσον DdGHILM Ald. Frob. Steph. πολύθεσε βροτοῖσι dat G. — 49. παύες ABC. — 50. ποτνίον B. τὰς F. ἐκκεραΐζεις ex ἐκεραΐζεις corr. I. — 51. ἀποβλέψας G. — 52. οὔρεσιν FHI. ἀποβλέψει G.

ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλεν βλοσυρώτατον ὄμμα,
'χάζευ', ἔφα, 'μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροΐ πάξω.
ταῦτα δ' ἐμὸν θησεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἀξῶ'.
εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνετο δ' αὖ θεύς·
ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπω.
οἳ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
ἐξαπίνας ἀπόρουσαν ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
ἃ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα, βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα,
'ναὶ ναὶ τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι'.
ἃ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν
αἴθωνα, κρατερόν: μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει·
καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.

---

53. *ταῖς* M. *πέλειν* libri, corr. Blomf. — 54. *τοί τι* H. *χορὶ* AC, *χερὶ* B. *πάξω* omnes, quod in *παξῶ* male mutavit Ern. — 55. *ἐμοὶ* coni. Ern. *θησεῖ* ABCEFGHI, *θασεῖ* DdL Ern. et voluerat Steph., *θασσεῖ* M Ald. Frob. Vas. Steph. *στεναγὸν* in marg. corr. E. *δαίτας* ABCEF, *δαῖτας* reliqui. — 56. *ἄξω* ABCEFfI, *ἀξῶ* DdGHLM et edd. — 57. *ἐδράξατο* aut *ἐπεμάξατο* nonnulli corrigunt. cf. Thom. Bentl. — 58. *Δαμήτηρ* L. *ἄφατόν τοι* GH. *γείνατο* libri. *ἁ* libri, corr. Bergk. *θεὺς* certe ABCFI, reliqui *θεῦς*, et ita edd. omnes, etiam Mein. — 59. *χέρσω* et *ὀλύμπω* fere etiam codd., edd. vet. usque ad Ern. *χέρσῳ*, *ὀλύμπῳ*. — 60. *ἆρ* FI. *ἀμιθνῆτες* coni. Mein. p. 242. sed cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 152. — 61. *ἐξαπίνης* codd. omnes (nisi de E erravit Pohl) et edd. usque ad Ernest. *ἀπούρουσαν* I. *ἐνὶ δρυὶ* malebat Mein. — 62. *ἄλλους* codd. et edd. vet. corr. Ernest. *ἔασσεν* ABCDdELM et edd. vet., *ἔασεν* FGHI, ut corr. Stephan. *ἀναγκαῖαι* ABCFIQ, *ἀναγκαίαι* H. — 63. *δεσποτικᾶν* ABC. *χέρα* E. *ἀπ' ἀμείψατ'* E, *ἀμαλείψατ'* Ald., *ἀμειμείψατ'* ed. Venet. 1555. — 64. alterum *κύον* omittunt GI. *δαίτας* EF. — 65. *ἐσύστερον* ABCDdEFIM et edd. vet. usque ad Stephan. cf. V 107. — 66. *ἃ μὲν* (non *ἁ μὲν*) certe ABC. *τὸ σ'* G. *εἰποῦσ'* GHI. *ἐρίχθονι* G, *ἐρισίχθονι* I. — 67. *χαλεπὸν καὶ* ABC. *λοιμὸν* L, *λιμὸν αἴθωνα* hinc citat Etym. Magn. p. 33, 18. — 68. *μεγάλῃ* (vel *μεγάλη*) codd. et edd. usque ad Ernest. — 69. Comma post *σχέτλιος* primus posuit Stephan. *πάσσαιτο* EI. *τόσσω* I. *ἥμερος* I. — 70. *δαῖτα* om. H. *παίνοντο* G, *καπένοντο* H. *ἄφυσον* H. — 71 et 72. Ernestio et Reiskio auctoribus post Brunck. Boisson. et editorem Tauchnitz. transposuit Mein. cf. Excurs. *διώνυσσον* ABCGIL, *διόνυσον* M Ald. Frob. *δάμαρτα* E. — 72. Pro *τᾶ* praestat fortasse *τῷ*. Ernest. volebat *τῷ καὶ τᾷ*. *συνοργίσθη* E. *διόνυσσος* ABCG, *διώνυσος* EF.

οὔτε νιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
αἰδόμενοι γονέες· προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
ἦνθον Ἰτωνιάδος νιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὦν ἀρνήσατο μάτηρ·
'οὐκ ἔνδοι, χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κραννῶνα βέβακε
τέλθος ἀπαιτησῶν ἑκατὸν βόας'. ἦνθε Πολυξώ,
μάτηρ Ἀκτορίωνος, ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδί,
ἀμφότερον, Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκοισα.
τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
'νεῖταί τοι Τριόπας, Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἐννέα φάεα κεῖται'.
δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μᾶτερ;
δαίνυεν εἰλαπίναν τις· ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
ἄγετό τις νύμφαν· Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν,
ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀμίθρει.
ἐνδόμυχος δἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς

Hunc versum in margine habet M, Ruhnkenius insititium putavit, quem secutus Blomf. eiecit. cf. Excurs. — 73. *οὔτέ μιν* ABC, et *μιν* omnes usque ad Mein. *ἐράνους* GHI. *οὔτ' ἐς ξ.* Reiske et Valcken. ad Callim. Eleg. p. 223. *συνδείπια* Brunck. — 74. *γονῆες* GHI. *προχανά δ'* B. — 75. *ἦλθον* G. *μιν* libri et edd. corr. Mein. *ἀθηναίας* CI. *ἐπάεθλα* I. — 76. *ὁρμενίδαι* B, *ορμαινίδαι* G, *ὁρμαινίδαι* I. *οὖν* libri et edd. corr. Ern. *ἠρνήσατο* libri scripti et impressi, quod correxi. — 77. *ἔνδοι* certe ABCE et Mein., reliqui cum edd. *ἐνδοῖ*. *κραννῶνα* ABCFLM Ald. Frob. Vasc. Steph. I Mein., *κράννωνα* Dd(?)E, *κρανῶνα* GHI Steph. II Ern. Blomf. cf. ad III 138. *βέβηκε* libri scripti et impressi, *βέβακε* Brunck., *βέβακεν* Mein. in textu, *βεβάκη* in comm. — 78. *τέλος* GHI. *ἀπαιτήσων* codd. et edd. praeter Meinekii, qui me auctore *ἀπαιτησῶν* dedit. *ἀπαίσων* I. *ἑκατῶν* G. *ἦλθε* CFG. — 79. *ἀκτονίωνος* AC, *ἀντονίωνος* B. *ἐπί* d. *παιδεῖον* habere videtur A. — 80. *κικλήσκουσα* notatur ex ABFG et habent DdL Ald. Frob. Vas. Steph., reliqui codices habere videntur quod primus Ernest. restituit. — 81. *δακρυχέασα* BC, *δακρυχέουσα* reliqui codd. (etiam M?) et edd. correxit Ernest. — 82. *ἐρισίχθονι* GHI. — 83. *πίνδον* libri et edd. vet. *Πίνδου* Steph. quod recep. Blomf., *Πίνδῳ* Ernest. coni. quod recep. Brunck. et Mein. *ἐς εὐάγκειαν* G. — 84. *τοι φιλότεκνε* G, *τὺ φιλότεκνε* H, *τυφλότεκνε* I. *τί τ'* vitium Loesnerianae et Tauchnitzianae (nisi forte etiam I). *μῆτερ* A. — 85. *εἰλαπίναν* ABCEFGHI, *εἰλαπιναστής* Q, *εἰλαπίνας* Dd LM Ald. Frob. Vasc. Steph. et ceterae edd. usque ad Mein. *ἐπ' ἀλλοτρίης* coni. Blomf. V 85, 86, 87 Bergkius olim putabat alterius recensionis esse positosque pro v. 75 usque ad 84. *ἐρισίχθων* GHI. — 86. *ἀγάγετο* G. *ἐρισίχθονι* I. — 87. *ἢ ἔπ' ἐξ* A, *ἢ ἔπι ἐξ* B, *ἢ ἐπὶ ἐξ* C. *ὀθρῦι* BCF. *ποιμνι' ἀμι* A, *ποίμνι ἄμι* B, *ποίμνι' ἀνῒ* C (referente Keil, *ἀμι* referente Loesner). *ποίμνι' ἀμ* E, sed superscripto *ἀριθμεῖ*, quod habent DdLM et edd. usque ad Brunck. *ποίμνι' ἀμέλγει* FGI, *ποίμνια μελγεῖ* H. *ἀμιθρεῖ* coni. Ruhnk. et Valcken., quod receperunt Brunck. Blomf. Boisson. *ἀμίθρει* coni. Mein. — 88. *δ' ἤπειτα* ut videtur libri omnes. *πανάμερος* AB, *πανήμερος* reliqui codd. et editiones usque ad Ernest. *εἰλαπινάστης* FGHI.

ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών,
καὶ τούτων ἐπὶ μᾶσσον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ νειρᾷ
δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν.
κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφεαί,
χὠ μαστός, τὸν ἔπωνε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
τοῖα τὸν οὐκ ἀίοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων·
'ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον, εἴπερ ἐγὼ μὲν
σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκας γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν·
νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
ἤ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ νιν αὐτὸς
βόσκε λαβών· ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη

---

89. ἤσθλε H. ἐξάλλετο codd., ἐξάλθετο vel ἐξείλλετο dubitanter coni. Stephan., ἐξάνετο Reisk., ἐκμήνατο vel ἐπεμήνατο vel ἐπεμαίετο vir doctus apud Thom. Bentleium, qui ipse malebat δ' ἐλιλαίετο vel αἰθύξατο. ἐξάλδετο coni. Blomf., quod recepit Mein., qui olim ἐξαύξετο vel ἐπάξετο malebat. — 90. ἔδοντι ABCI. θαλάσσας ABd, θαλάσσης reliqui et edd. usque ad Ernest. — 91. ἀλεματων G. — 92. πλάγγω ABC, πλάγγων DdFfIM Ald. Frob., πλάγκων Vasc. Steph. I et II., πλαγκών Venet. 1555. — 93. ἔτι μεῖζον libri, nisi quod ἔτι μείζων L Ald. Frob., ἔτι μᾶλλον malebat Mein., ἐπὶ μᾶσσον ego correxi. ἐπὶ νευρὰς AB (nisi quod is ἔπι νευρὰς) CDdEFLM Ald. Frob. Vas. Steph. Ernest., ἔνι νευραι G (sed ultima litera non certa), ἐνὶ πλευρὰς HI, ἐνὶ νευραῖς Brunck. Tauchn., ἐπὶ πλευρὰς Boiss., ἐπὶ πλευραῖς Blomf., ἐπὶ πλευραῖς Mein., ἐπὶ νειρᾷ ego. — 94. ἰνές τε ABCDdEF (qui habet ἶνες τὲ) LM et edd., ἴρις τε GI, ἰρίς τε H, ῥινός τε coni. Valck., quod recepit Brunck. μῶνον AB, μοῦνον reliqui et edd. usque ad Ernest. ἔλιφθεν ABCEFLM Ald. Frob. Vasc. Ern. Brunck., ἔλειφθεν DdGHI Stephan. Blomf. Mein. — 95. ἀδελφαί libri scripti et editi, corr. Mein. — 96. χὠ deest in H. ἔπωνε C (de AB tacet Merkel.) E (sed in hoc ἔπωνε, superscr. κ) Ff, ἔπυνε H, ἔπινε DdGILM et edd. usque ad Mein. spurium putabat versum Valck. μαστός θ' ὃν ποκ' ἔπωνε coni. Mein. — 97. τριόπαις AB. πολιὰς GHI. praestatne ἔπι? ἐξέβαλλε I. — 98. ποσειδάονα E, ποσειδῶνα G, ποσευδάωνα D. καλιστρεύων GHI. — 99. τε ὸν BC. — 100. σῦν ABC, σεῦ libri. num τεῦ? Κανάκης libri. corr. Mein. ἐμοῖο BCGHI. — 102. ἐκτερέϊσαν L Ald. — 103. βούβροστις Ald. ἐνὶ στομαχοῖσι coni. Slothouver., ἐνὶ θαλάμοισι ed. Mein., idem coni. etiam ἐνὶ σπλάγχνοισι. κάοπται Ald. — 104. ἢ AB. οἱ om. G. μιν libri. corr. Mein. — 105. ἁμαὶ B, ἀπηρείκαντι Dd et edd. veteres usque ad Stephan.

τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπαρνήσαντο μάγειροι.
ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον,
καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
μέσφ' ὄκα μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο·
ἀλλ' ὄκα τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
καὶ τόχ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής
εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
* * * παρθενικαὶ καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῖσαι,
'Δάματερ μέγα χαῖρε, πολυτρόφε πουλυμέδιμνε'.
χὼς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
τέσσαρες, ὣς ἀμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα

---

107. ἀπηναρίσαντο ed. Mein., ἀπημήσαντο coni. M. Schmidt., οὐδὲν γάρ ἀπηρνήσαντο coni. Bergk. — 108. καὶ om. H. μεγάλαν ABCDdEFHILM et edd. vet., μεγάλην G, μεγαλᾶν Ern. Mein. cf. ad V 2. ὑπέλυσεν I. ἀμαξᾶν AM Ald. Frob. ἁμαξᾶν BCDdEFHIL Vasc. et edd. omnes. cf. ad I 23. ἅμαξαν G. — 109. ἔφαγε ADdEFGHI Ald. Frob. Vasc. Steph. I. τὰν A. ἑστία Dd Ald. Frob. Steph. I, etsi correxerat iam Vascos. et ἑστία enotatum certe ex BI. — 110. ἀεφλοφόρον B. κτεῖναν pro καὶ τὸν coni. Bergk. — 111. θυρία D. μικρά HI. post hunc versum quaedam intercidisse putat Bergk. — 112. μέσφ' ὅτε libri. cf. ad VI 9. ἐνὶ ABCFI. κεῖντο E. — 113. μῶνοι ABCDd(?)EHLM edd. usque ad Mein., μοῦνοι G, μόνοι FI. ἄρ AFIM Ald. Frob. Vasc. ἠπίσαντο H. — 114. ὅτε libri. cf. ad VI 9. ὄλβον con. Mein. ἀνεξήραινον libri scripti et editi praeter Brunck. Blomf. Boissonad. Mein., qui receperunt ἀνεξήραναν ab Ernest. coniectum. ἀνεξέρραισαν coni. Scheer. — 115. τόθ' libri. corr. Brunck. τὸ τ' ὁ A Ald., τότ' DdM Frob. Vasc. ἐν I. — 116. ἀκόλλους F, ἀκόλους reliqui, item editiones omnes ante Ernest. τὲ AB. ἔκβολα A, ἔμβολα GHI. κύματα I. — 117. τῆνος DdI Ald. ἐμοὶ G. ὅσοι d, ὅτι H, ὅτοι I, ὅστις Q, ὅς τὶν con. Brunck. Num ὅς σοί? — 118. μηδ' vel μὴ δ' ABCEFIM, μή δ' edd. vet. ὁμότοιχος ἐμοί, κακογείτονες interpungunt certe BE. et ἐμοὶ omnes praeter Brunck. Mein., qui ἐμίν. κακοδαίμονες ed. Mein. ἐχρος C. — 119. Primo versus loco om. ABCK quod in DdfLM et edd. vet. et rec. omnibus legitur εἴπατε, in Ef δεῦρ' ἴτε, in FGHI ἄσατε. ego olim coni. εἰ δ' ἄγε. Mox καὶ om. ABCd. τεκοῦσαι libri scripti et impressi omnes praeter Brunck. et Mein. Totum versum omittit S. — 120. Primae vocis in ABCK nihil superest praeter τερ. πολύτροφε omnes. cf. ad v. 2. πολυμέδιμνε EM, πολυδιμναι H. — 121. χ'ῶσαι A, χ'ῶσαι BM Frob. Vasc., χῶσαι CF, χ'ῶῖσαι D (χῶσαι d), χ'ῶσαι Ald., χ'ῶσαι EI Steph. I, χ'ὡς αἱ GHL Steph. II et edd. recentiores. χὡς ἁ coni. Bernhardy ad Dionys. Per. p. 829, χὡς αἱ ed. Mein., χὡς οἱ coni. Bergk. ind. lect. Halens. p. IV not. — 122. τέττορες suspicatur Mein. p. 242. ὥς B, ἀμὶν F, quae fortasse verior scriptura est. cf. Ahrens l. l. p. 260 extr. ὡς ἁ μὲν GI, ὡς ἀμὲν H.

λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
ἥξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ᾽ εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
ὡς δ᾽ ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
* * * * * * * * * * * *
ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
ὡς δ᾽ αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
ὣς ἁμὲς τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.
μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως,
τᾶς δὲ τελεσφορέας ποτὶ τὰν θεὸν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
αἵ τινες ἢ 'ξήκοντα κατώτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι
χ᾽ ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα χἅτις ἐν ἄλγει,
ὣς ἅλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
δωσεῖ πάντ᾽ ἐπίμεστα, καὶ ὣς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.
χαῖρε θεὰ καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἐν δ᾽ ὁμονοίᾳ
ἔν τ᾽ εὐηπελίᾳ· φέρε δ᾽ ἀγρόθι νόστιμα πάντα·
φέρβε βόας· φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν· οἶσε θερισμόν·

θεῦς malebat Ern. — 123. ἔαρ A. φέρουσα ABCEFGI, φεροῦσα H. — 125. δ᾽ om. I. Post hunc versum lacunae signa ego posui. — 126. ἃς πόδας B, ὧς κεφαλὰς AB. παναπηρέες HI, πανπηρέες G, ἀναπηρέας E (teste Ern., sed nihil notavit Pohl.), παναναπηρέας M. ἕξομεν GHI, ἕξομες cum Ald. Frob. etiam M. ἀεὶ C. — 127. ὧς B, ὢς C. δ᾽ ante αἱ primus reposuit Mein., qui etiam χὠς αἱ scribi posse monet. ῞υκνοφόροι G. λύκνα GH, λῖκνα ed. Mein. — 128. ὧς AB. ἆμος A, ἁμος BC, ἅμες EFG, ἅμμες reliqui, item edd. praeter Mein., qui ἁμές aedit. recte. cf. Ahrens. l. l. p. 258. πασαίμεσθα ABC, πασσαίμεθα E, πασσαίμεσθα DdFGHIKLM Ald. Frob. Vasc. et reliquae editiones usque ad Ernest., πασεύμεσθα ed. Mein. — 129. ἀτελέστους GI, ἀτελέστας DdH Ald. Frob. Steph. in marg. — 130. τὰς δὲ τελεσφορίας omnes, ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας coni. Steph. II, quod receperunt Ernest. Brunck. Blomf. Boiss., τὰς δὲ τελεσφορέας coni. Thomas Bent., τὰς δὲ τελεσσιφόρως ed. Mein. θεὸν ABC, θεῦν reliqui et edd. omnes usque ad Mein. — 131. ἑξήκοντα vulgo, ἢ 'ξήκοντα ego scripsi. κακώτεραι G. αἶ τε omnes. corr. Ernest. — 133. ὡς ἄλις IM, ὢς αὐτὰν ABC, et αὐτὰν etiam DdIM Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II. emendarunt Steph. et Vulcan. τὰν δε δαω H. — 134. ἐπίθεστα coni. Mein. καὶ ὡς omnes, quod correxi. ὧς ποκα coni. Mein. ναὸν malebat Ern. — 135. τήνδε FGHI. ἐν δ᾽ ὁμονόια ABCF(?)GHI, ἐν δ᾽ ὁμονοίᾳ E, ἔν τ᾽ ὁμ. DdM Frob., ἔν τ᾽ ὁμ. Ald., ἔν θ᾽ ὁμ. L Vasc. et reliquae edd. omnes. — 136. εὐηπελίᾳ vel εὐηπελία codd., etiam LMQ et Ald., εὐπεπλίᾳ H, εὐημερίᾳ Frob. Vascos. Steph. I, II. Citat Etym. Magn. p. 390, 41: ἔν τ᾽ εὐωπελίᾳ, φέρε δ᾽ ἀγρόθι νόστιμα πάντα. Mox φέρε δ᾽ ἀγρόθε vel φέρβ᾽ ἀγρόθι coni. Mein. — 137. φέρε μᾶλα ABCFfHQ, φέρε φᾶλα e corr. μᾶλα G, φέρε μάλα I, φέρε μὰλα E, φέρβε μᾶλα DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, II usque ad Vascosan. καλὰ φέρβε coni. Briggs. ad Theocrit. XV 105, μάλα φέρβε coni. Mein. φέρβε στάχυν LM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. Steph. I. φερέσταχυν coni. Mein.

φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε τῆνος ἀμάσῃ.
ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείοισα θεάων.

---

138. *εἰνάραν* GH, *εἰναρίαν* I. *ἄρ . . . . .*, *κεῖνος* E, *ἄροσ' ἐκεῖνος* B, *ἀρεισ'ἐκεῖνος* F, *ἄρεισ' ἐκεῖνος* G, *ἄρεισ', ἐκεῖνος* I, *κεῖνος* omnes. em. Mein. *ἀμάσσει* ABCDdFH Ald. Frob. Vasc., *ἀμάσει* EG, *σ' ἀμάσσει* I, *ἀμάσσῃ* Steph. I, *ἀμάσῃ* Steph. II. Blomf. Boiss. Mein., *ἀμασεῖ* Ernest. — 139. *ἴλαθι* M, *ἰλαθί* Ald., *ἴλαθί* Frob. Vasc. *ἔλλαθι* suspicatur Mein. p. 242. *τρίλλαιστε* d. *μεγακρείουσα* E, et *κρείουσα* omnes, quod correxit Ern.

CALLIMACHI EPIGRAMMATA.

I.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνείρετο Πιττακὸν οὕτω,
τὸν Μυτιληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδιον·
'ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος, ἡ μία μὲν δὴ
νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ,
ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε· τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω'.
εἶπεν· ὃ δὲ σκίπωνα γεροντικὸν ὅπλον ἀείρας
'ἠνίδε κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος'.
(οἳ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ)·

I. Anthol. Pal. VII 89 (ubi ut in Planudea usque ad Stephanum *ἀδέσποτον* est), Diogen. Laert. I 79, Arsen. Violet. p. 54 (sive apud Leutsch. ad Apostol. p. 675). Res ipsa narratur a schol. Aeschyl. Prom. 886. — v. 1. *ἀνείρετο* Pal. et veter. edd. Planud., *ἀνήρετο* Diogen., quod cum Brunck. praetulit Mein. ego Iacobsium secutus sum. nam *ἀνείρετο* magis est Homericum. cf. Spitzner ad Il. XXIV 200. — *οὕτω* libri, *οὕτως* Mein., puto ut in fine versus, in quo Bekkerum imitatur (cf. Homerische Blaetter p. 31). sed tamen in hym. Apoll. 71 *οὕτω* edidit. ac vide Lobeck. Element. II p. 163. et monuit Bentl.: *rectius in Anthologia οὕτω, nempe ante consonantem.* — v. 2. *Μιτυληναῖον* vulgo. corr. Boisson. cf. Lobeck. l. l. I p. 522. *Ὑρραδίου* vulgo, *Ὑρράδεω* Viscont. Mus. Pio-Clem. VI p. 36, *Ὑρράδιον* ego dedi. cf. Excurs. — v. 3 usque ad v. 6 sine Callimachi nomine habet Suid. vol. I, 1 p. 823, ubi etiam v. 5 legitur *σύμ μοι*, ut in Pal., quem tamen non secutus est Iacobsius, etsi cum eodem Pal. V 53, 4 *σύμ με λαβών* edidit. cf. Lobeck. ad Sophocl. Ai. 836. — v. 7. *σκήπωνα* Iacobs cum Pal., ut saepe ille codex habet (cf. Iacobs. ad VI 293, 1. VII 65, 4. 224, 4. 413, 5. 457, 1.), cui ubique Iacobsius optemperavit. contra nihili esse formam *σκήπων* L. Dindorf. pronuntiat in Thes. Par. VII p. 379 A. — v. 8. vulgo legi videtur *ἠνίδε κεῖνοι*, non *ἠνίδ' ἐκεῖνοι* ut Iacobsius dicit et Meinekius edidit. cf. Naeke de Hecal. p. 93. mox quaeri potest num *τοι* legendum sit pro *σοι* ut in epigr. IV, 1. XXXVII, 2, quum pronomen vim non habeat nec in initio aut post praepositionem positum sit ut Epig. V 8. XIII 1. XXX 3. cf. La Roche, Homer. Unters. p. 276. — v. 9 et 10. *ἀνωνύμως* profert Suid. I 1 p. 980.

'κείνων ἔρχεο' φησὶ 'μετ' ἴχνια'. Χὼ μὲν ἐπέστη
  πλησίον. οἳ δ' ἔλεγον 'τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα'.
ταῦτ' αἰων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
  δράξασθαι παίδων κληδόνι συνθέμενος.
τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἴκιον ἤγετο νύμφην,
  οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

II.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
  ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που,
  ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
  ἁρπακτὴρ Ἀίδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

---

v. 12. *τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα* est apud Plutarch. de puer. educ. p. 13 F et Suid. II, 2 p. 1666, sine nomine apud utrumque. — v. 14. *κληδόνα* cum Pal. Iacobs et Mein., *κληδόνι* Plan. et Diogenes. Hoc praeferendum mihi videbatur. nam quod ad illud firmandum Iacobsius attulit Hom. Il. VII 44, Od. XX 92, nihil aliud docuit nisi hoc, *συντίθεσθαί τι* esse percipere et cognoscere aliquid. sed hoc iam dictum erat v. 13 *ταῦτ' αἰων ὁ ξεῖνος*, hic autem requiritur assentandi notio, quae dativum postulat. — 15. *ἐς οἶκον ἐπ' ἤγετο* Pal. et Plan., *ἐς οἴκιον ἤγετο* vel *ἤγαγε* Diogen. *ἐς οἶκον ἀνήγετο* Hemsterh. et Blomf., *ἐς οἶκον ἐπήγετο* Iacobs. ego cum Mein. sequor Diogenem. — v. 16. *σὺ Δίων* Diogen. sed cf. Excurs.

II. Anthol. Palat. VII 80 et Diogen. Laert. IX 17. — V. 1. *ἐς δέ με δάκρυ* (*βάλλουσιν*) in eadem versus sede habet Callimachi imitator Agathias in Anth. Pal. V 273, 3. *δ' ἐμὲ* Diogen. — v. 2 sq. Verba inde ab *ἐμνήσθην* usque ad *ἀηδόνες* citat Suid. II, 1 p. 541, ubi v. 3 legitur *ἥλιον ἐν λέσχῃ* legitur, quod imitando expressisse etiam Aelian. Nat. An. VI 58 videtur et olim vulgabatur (etiam in Diogene), nisi quod in Plan. editionibus Aldin. et Florent. legitur *ἠέλιον ἐν λ.* *ἠέλιον λ.* corr. Bentleius, quem Brunck. et Mein. secuti sunt. — 4. *Ἁλικαρνασεῦ* nonnulli. Huc pertinent Strabonis verba XIV p. 656 *ἐξ αὐτῆς* (Halicarnasi) *Ἡράκλειτος ὁ ποιητής, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος*. *τέφρα πάλαι σποδιή* corr. Brodaeus, *τέφρα τε καὶ σποδιή* Wakef. silv. crit. II p. 156. illud temere arripuit Blomf., ut monuit Mein. ad Delect. Anth. p. 213. ita *τρίπαλαι, δεκάπαλαι, δωδεκάπαλαι, χιλιόπαλαι* leguntur in Aristoph. Equit. 1153 seq., *τρίπαλαι* etiam in Lucian. Lexiph. 2, *δεκάπαλαι* etiam in fragm. Philonid. incert. II p. 423 Mein. et in fragm. Heniochi III p. 560 Mein. — v. 6. *ἁρπακτής* Pal. et Plan., *ἁρπακτήρ* olim Diogen. (non item nunc Cobet.), quod praetulit Bentl. cum Brunck., Iacobs., Mein. — *ἔπι* scribens Meinekius cur praepositionem ad remotius *ᾗσιν* quam ad propius *βαλεῖ* referre maluerit non intelligo. nec in simili causa quicquam mutavit in VI, 97 *πολίαις ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε*.

III.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ παρέλθε
οἰμώζειν εἴπας πολλά· παρέλθε μόνον.

IV. (3 Mein.)

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ τὸ μή σε πελᾶν.

V. (4 Mein.)

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν;
'τὸ σκότος. ὑμείων γὰρ πλέες εἰν Ἀίδῃ'.

VI. (5.)

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, πάλαι τέρας· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσὶν (ἴδ' ὡς τὤργῳ τοὔνομα συμφέρεται),

III. *τὸ περιφερόμενον Καλλιμάχειον* nominat Plutarch. vit. Anton. 70, sed in Anthol. VII 320 hoc praecedit distichon: *ὀξεῖαι πάντη περὶ τὸν τάφον εἰσὶ νάκανθαι καὶ σκόλοπες· βλάψεις τοὺς πόδας, ἢν προσίῃς*, et Hegesippo epigramma tribuitur, totum Callimacho assignandum videbatur Meinekio Delect. Anth. gr. p. 147, qui tamen in ed. Call. omisit. Mihi alterum tantum distichum Callimachi videtur cum Hegesippi versibus duobus male conglutinatum. — v. 2. *ἐσοικέω* Pal. et Plut., *ἐνοικέω* cum Plan. Brunck., Iacobs, Mein. p. 118, *ἐσῴκεον* Schneidew., ut refert Sintenis. ad Plut. IV p. 68. —

IV. Anth. Pal. VII 318. in Plan. *ἀδέσποτον* est, unde in sylloga usque ad Ernest., Blomf., Boiss. omissum est. — v. 2. *κἄστιν* Haupt. in ind. lect. univ. Berolin. 1858 p. 7. *γελᾶν* libri, quod corr. Graef. et Iacobs, probavitque etiam praeter Mein. Hecker. com. crit. in Anthol. (II) p. 273. olim *χ. ἐστί, τὸ μή σ' ἔθ' ὁρᾶν* malebat Iacobs. —

V. Anth. Pal. VII 317. *ὑμείων γάρ πλείονες* Pal., *ὑμέων γὰρ πλείονες* Plan., Iacobs et Mein., *ὑμείων πλείονες* Brunck. quod probavit Naeck. de Hecal. p. 93. mihi *πλέες* facillima correctio videbatur.

VI. Athen. VII p. 318 B. v. 1. *παλαιτέρος* vulgo, *παλαίτερον* Bentl., *πάλαι τέρυς* Iacobs. qui edidit in Append. epigr. II p. 770 et in Delect. X 81, *σάλου πάρος* Goettling. animad. crit. in Callim. Epigr. p. 5, *πάλαι τεός* F. V. Fritzsche in Ind. lect. Rostoch. 1868 p. 3, *πάλαι τέρας* ego correxi in Philol. IV p. 566, quod assensu suo probarunt Hecker. com. crit. de Anth. gr. part. prior. p. 160 et Mein. cum in Philol. XIV p. 9, tum in editione Callimachi. — *νῦν μοι* cod. Venet. — v. 2. *ἄνθεμ' ἔρωτος* malebat Mein. tum hic, tum in Philol. l. l. p. 9. — v. 5. Brunck. praeeunte Lennepio ad Colluth. p. 103 sq. Lips. malebat: *εἰ δὲ γαληναίη λιπαρή, θέον αὐτὸς ἐρέσσων ποσσὶν ἀεί, ὡς.* — v. 6. *ποσσὶν ἵν' ὧστ' ἔργῳ* Venet., *ποσσὶν ἵν' ὥσπερ καὶ* vulgo, *ποσσί νιν, ὧστ' ἔργῳ* Hermann. ad Orph. p. 771 (probantibus Naecke de Hecal. p. 93, Iacobs.,

ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδας, ὄφρα γένωμαι
σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

VII. (6.)

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδὸν
δεξαμένου· κλείω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθε,
καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

VIII. (Epigr. dub. 1 Mein.)

Στήλην μητρυιῆς, μιαρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,

Goettling., Dindorf.), ut *νὶν* ad praegressum *πελάγεσσι* spectet, *ποσσί νιν· ὡς τὤργῳ* Hauptius, *ποσσί νιν, ᾧτ' ἔργῳ* Hecker l. l. ego quod conieci in Philol. IV p. 567 nunc recepi cum Meinekio, quem vide etiam in Phil. XIV p. 9. ac probavit etiam Fritzsche p. 4. — v. 7 seq. *ἔκ τ'* cum Hemsterhusio Iacobs., Goettling., Dindorf. *Ἰουλίδας* vulgo, *Ἰουλίδος* post Casaubonum plerique, *Ἰωνίδας* ed. Mein., *θῖν' ἐς ἰουλίδας* Lennep. l. l. Citat hinc Etym. Magn. p. 664, 49 *ὄφρα γένωμαί σοι περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόη*, ubi libri *σοὶ τὸ περίσκεπτον* (cui *σοί τι π.* Ernest. substituere malebat) et *Ἀρσινόης* habent. Tum M. Schmidt. Verisim. p. 32 commendabat, sed dubitanter: *σεῖο παράσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόη. Γῆ δέ μοι ἀνθ' ἅλμης, ἵν' ἔθ', ᾧ πάρος εἰμὶ παράπλους, τίκτεται ἐν νοτίῳ* (vel *αἱ νοτερῆς*) *ὤεον ἀλκυόνης*. Tum *εἰμὶ γὰρ ἄπλους* voluit Lentz. in Muetzell. Zeitschr. f. d. Gymnasialwesen 1860 p. 348, *εἰμὶ γὰρ ἀπτήν* Fritzsche l. l. p. 4. — v. 10. *τίκτει τ' αἰνοτέρης* vulgo, quod correxit Bentl., *τηρεῖται γοερῆς—ἀλκυόνος* Iacobs. Animad. in Ep. Anth. I, 2. p. 285, *τίκτηται γοερῆς—ἀλκυόνης* Hecker. l. l. p. 161, *τίκτηται δολερῆς—ἀλκυόνης* Fritzsche. *ἀλκυόνης* vulgo, *ἀλκυόνος* Bentl. — v. 12. *ἢ* (?) *Σμύρνης εἴτις ἀπ' Αἰολίδος* scribendum esse videbatur Heckero l. l., *κεὶ Σμύρνης* aliquando Fritzschio. —

VII. Strab. XIV, 638 (indeque Eustath. ad Hom. Il. p. 331, 5 seq., ubi tamen verba a *κλείω* usque ad *Ἰόλεια* omissa sunt), Sextus Empir. contra math. 48 p. 609 Bekk., schol. Dionys. Thrac. p. 728 (ubi omissa sunt quattuor ultima epigrammatis verba). — v. 1. *τοῦ Σαμίου* Strabo et Eust., Mein., *Κρεωφύλου* Sext. et schol. Dionys., — *θεῖον ἀοιδόν* Sext., Iacobs., Mein., *θεῖον Ὅμηρον* reliqui. *Χῖον ἀοιδόν* malebat Mein. — v. 2. *κλαίω* vulgo. emend. Hecker. Epist. ad Schneidew. in Philol. IV p. 481, Mein. Vindic. Strabon. p. 219 et ad hunc locum, in quo Sexti codd. inter utrumque verbum fluctuant. Et *κλαίω* atque *κλείω* permutantur etiam in Anth. Pal. IX 121. — v. 3. *Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι γράμμα* citant Etym. Magn. p. 240, 51, gramm. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 310, schol. Dionys. Thr. p. 725 et 728 (ubi addens *ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός—τὸ ποίημα λέγει γράμμα* idem tamen hoc Callimachi epigramma apposuit aliquanto plenius). —

VIII. In Anthol. IX 67 est *ἀδέσποτον*, sed Callimacho diserte ascribit Planudes. inter epigrammata dubia retulit Mein. — v. 1. *μικρὰν*

ὡς βίον ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
ἡ δὲ τάφῳ κλινθέντα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

IX. (7.)

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίην.

X. (8.)

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
ῥῆσις. ὃ γὰρ 'νικέω' φησὶ τὸ μακρότατον.
ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
'πῶς ἔβαλες;' φησὶ 'σκληρὰ τὰ γιγνόμενα'.
τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ̓νδικα τοῦτο γένοιτο
τοὔπος· ἐμοὶ δ' ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

XI. (9.)

Τᾷδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

XII. (10.)

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἄιδος, ὄφρα πύθηαι
ἤ τι περὶ ψυχῆς ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,

---

vulgo, de quo Iacobs.: 'vide annon parvitas quoque cippi, unde nihil plane timebatur periculi, ad malitiosum novercae animum significandum faciat'. μιαράν Bent., λιπαράν Mein. (i. e. ungentis delibutam). — v. 2. βίον Pal. — v. 3. τάφῳ κλινθεῖσα libri, quod Iacobs. interpretatur de statua novercae in tumulo cubare visae, κάτω κλινθεῖα Faber., δ' ἐδάφει Reisk. ad Constant. Porphyr. p. 61, τάφῳ κλινθέντα Toup. l. l. et Mein. —

IX. Anth. Pal. IX, 565. v. 1. ἐπικισσοῦ Pal. — v. 3. ἄθλων pro ἄλλων malebant Meurs. et Casaub. — v. 4. σοφίαν vulgo. corr. Mein.

X. Anthol. Pal. IX, 566. v. 2. Legebatur ὁ μὲν νικῶ. ultimum Mein. corr., prius ego. — v. 3. num μὴ ἐμπνεύσῃς? —

XI. Anth. Pal. VII, 451. v. 1. τῇδε libri, quod corr. Boiss. propter θνάσκειν, quod in v. 2 habet Plan. pro θνήσκειν. Boissonadium sequuntur Hecker. com. in Anth. I p. 159 et Dübner., non item Mein. — ὁ ἀκάνθιος Pal.

XII. Anth. Pal. VII, 520. v. 2. ἔσεται Plan. Ceterum cf. Agath. in Anth. Pal. XI 354: Νικόστρατον—τοῖα περὶ ψυχῆς τις ἀνείρετο· πῶς θέμις εἰπεῖν τὴν ψυχήν, θνητὴν ἢ πάλιν ἀθάνατον; —. ἢ εἰ πάλι πως

δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαίδος υἱέα πατρὸς
Πανσανίου. δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

XIII. (11.)

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ στίχος· οὐ μακρὰ λέξω·
Θῆρις Ἀρισταίου Κρὴς ὑπ' ἐμοί. — δολιχός.

XIV. (12.)

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
καὶ Διδύμην· ἀφανὴς οὔ τι γὰρ ἡ γενεή.
καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξαι
τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων ὧδ' ἐπέχω Κριτίην.

XV. (13.)

Ἦ ῥ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; 'εἰ τὸν Ἀρίμμα
τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί'.
ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; 'πολὺ σκότος'. αἱ δ' ἄνοδοι τί;
'ψεῦδος'. ὁ δὲ Πλούτων; 'μῦθος'. ἀπωλόμεθα.
'οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰν Ἀίδῃ'.

---

coni. Mein. De *πάλι* cf. Hecker. com. Anth. p. 350. — v. 3. *δίζησθαι* malebat Mein. cf. Exc. —

XIII. Anth. Pal. VII, 447. v. 1. *ὃ καὶ στίχος* Pal., *ὁ καὶ τάφος* Plan. et vulgo (etsi etiam in Plan. plurimi codd. habent *στίχος*), *λίθος* coni. Mein. post *στίχος* interpunctionem ego posui. *λέξων* Plan. — v. 2. *ἐπ' ἐμοί* Pal., *δολιχός* Pal., *δολιχόν* Plan. et vulgo, *δόλιχον* Mein. et Dübn. cf. Exc. —

XIV. Anth. Pal. VII, 521. v. 1. *ἐθέλῃς* Pal., *ἔλθῃς* Plan. verba *ὀλίγος πόνος* Iacobs. parenthetice accipienda indicat, ut *εὑρεῖν* vim imperativi habeat. — v. 3. *λέξαι* Pal., *λέξον* Plan. — v. 4. *κείνων ἔχω Κριτίαν* Pal., sed in margine correctum *κείνων ὧδ' ἐπέχω Κριτίην*. contra *κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν* Plan.

XV. Anth. Pal. VII, 524. v. 1. *Χαρίλας* (ut v. 3 *Χαρίλα*) Blomf., sed *Χαρίδας, Χαρίδαντος* agnoscunt schol. Hom. Il. IV 66, Eustath. ad Il. p. 445, 25, Choerobosc. in Theodos. p. 34, 30. *Ἀρίμνα* idem et Ernest., sed *Ἀρίμμα* habet Choerob. l. l. p. 37, 15, sine dubio ex Callimacho, nam statim ibi sequitur *Ἐχέμμας, Ἐχέμμα* ex Epigr. LXII Mein. — v. 3. fortasse *ὦ Χαρίδαν* legendum censet Mein. sed ipse ex Homero *Πουλυδάμα*, ex Menandro *Δρύα* vocativum affert. ac Zenodotum etiam *Κάλχα* Il. I 86 legisse scimus, a quo videtur profectum esse etiam *Λαοδάμα* quod legimus in Od. VIII 141 et 153. — *πολυσσκοτος* Pal., *πολὺ σκότος* Plan. *τὸ σκότος* est etiam in Ep. V. in libris autem saepe variatur inter *ὁ σκότος* et *τὸ σκότος* cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. VII p. 446. — v. 4. *ἀπωλόμεθα* cum Hecker. com. crit. in Anth. I p. 305 assignavi viatori, non Charidanti. aliter enim vix perspicitur, cur sequentia Charidas dicat. — v. 5. *ὔμμιν* Pal. — v. 6. *βούλῃ* Mein. malebat cum Iacobs., qui quum *ὄψει* servaret in epigr. Philodemi Anth. Pal. XI 44, 5 et Lucian. ibid. XI 191, 6, et *οἴει* (quod est etiam in Hom. Od. XII 101 et Il.

XVI. (14.)

Δαίμονα τίς εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίδε καὶ σέ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἁμετέροις,
τᾷ ἑτέρᾳ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιαρότερον.

XVII. (15.)

Τιμονόη —, τίς δ' ἐσσί; — μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
στήλῃ καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις· ἦ μέγα φημὶ
χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

XVIII. (16.)

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν
δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,

XXIII 620 coll. tamen La Roche Hom. Unters. p. 149) in Ammian. ibid. XI 156, 1, debebat servare etiam *βούλει*, quod illis *ὁμόζυγον* est. Mox *πελλαίον βοῦς* codd., quod Scaliger in not. mstis et Salmas. ad Tertull. de pall. p. 334 correxerunt *Πελλαῖος βοῦς* probaveruntque Heckero in com. crit. in Anth. p. 268 editionis prioris et p. 304 alterius editionis, ubi de vilitate rerum in orco intelligendum putat, sed omnia dicit huius sententiae inferendae conamina frustra esse, quod in fine interciderit distichon, in quo fortasse etiam metempsychosis mentio facta sit. in illum sensum Fonteinius ap. Burmann. in Sicul. Tom. II p. 44 corrigebat: *οὐδέ, τὸν ἡδύν, πωλεῖται χαλκοῦ βοῦς μέγας ε. ά.*, item Goettling. Animadr. crit. p. 10: *εἰ δὲ τὸν ἡδύν, κολλύβου ἐμπέπραται β. μ.*, item ten Brink. in Philol. VI p. 223: *βούλεσθ', οὐ πελάνου β. μ.* (de *πέλανος* citans schol. Nicandr. Alex. 488, Suid. et Hesych. s. *πεδανός* et *πέλανος*), quod postea etiam Bergkius coni. in Indic. schol. Halens. 1864/65 p. VIII seq., tum Mein. ad Choliamb. p. 154: *παλλαδίου β. μ.* Sed idem postea ad h. l. cum Iacobs. ad Anth. p. 356 nihil mutandum censebat, modo statuatur *πελλαῖος* vel *πελλαῖον* numuli nomen esse aliunde non cognitum. Nihil postea mutavit etiam Goettlingius in Program. Jenen. 1852 (opuscula academ. p. 251 sq.) sed longe alia usus est explicatione, *Πελλαῖον* statuens esse Alexandrum magnum, *βοῦν* autem Apim. cf. Exc. — *εἰς ἀίδην* Plan. —

XVI. Anthol. Pal. VII 519. v. 1 *δ' εὖ* libri. Reisk. *δ'* eiecit, Mein. *δεῦτ'* vel *δηὖ* (i. e. *δὴ εὖ*) scribendum censet nisi in initio carminis interciderit distichon, cuius hic sensus fuerit: *multi quibus singulari deorum benevolentia laetissima sors obtigit, in perpetua felicitate se fore sperant.* Cobet. Mnemos. vol. X p. 410. *τίς τευ* verum putat. ego *εὖ* dedi. cf. Exc. — *ἡνίκα* vulgo, quod correxi. Scheer. Callim. *ὁμηρικ.* p. 18 malebat *εἵνεκα*. — v. 2. *ἁμετέροις* cum Pal. Iacobs., Dübner, *ἡμετέροις* cum Plan. Mein. — v. 3. *τᾷ ἑτέρᾳ*, cum Pal. Iacobs et Dübner, *τῇ ἑτέρῃ* cum Plan. Mein. — v. 4. *ἀνιηρότερον* libri. quod edidi exspectabat Iacobs et edidit Dübner.

XVII. Anth. Pal. VII 522. v. 1. *τιμονίη τίς δ' ἐσσί* Pal., *τιμονόη τίς δ' ἐσσί* Plan. *Τιμονόης τόδε σῆμα* con. Iacob., *Τιμονόη, ποῦ δ' ἐσσί;* vel *Τιμονόη, ἠὲ τίς ἐσσί;* Mein., *Τιμονόη ἐν τοίσδεσσι;* M. Schmidt. Veris. p. 32. — v. 3. *ἦ μέγα* editionum pars in Plan.

XVIII. Anthol. Pal. VII 459. v. 2. *δίζηνται* Pal., *δίζονται* Plan.,

ἡδίστην συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

XIX. (17.)

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' ὃ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

XX. (18.)

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
νεκρός, ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε, 'φεῦγε θαλάσσῃ
συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.'

XXI. (19.)

Δωδεκένη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

---

quorum illud praetulerunt Mein. et Dübner. cf. ad XII, 3. — *σαμίην*, sed literae *η* superscripto *ω* Pal., *σαμίων* Plan. — v. 3. *ἡδίσταν* vulgo, quod nec *τὴν* — *ἐπισταμένην* v. 1, nec *ἡ* v. 3 commendat. corr. Mein., recepit Duebner. — *σὺν ἔριθον* Pal. — *ἀεὶ λάλον* libri, *ἀείλαλον* Mein. et Duebner, quo non opus videtur cf. Lobeck. Elem. I p. 590 seq. et Antip. Sidon. in Anth. Pal. VII 423 *τὰν μὲν ἀεὶ πολύμυθον, ἀεὶ λάλον.* — *ἀπὸ βρίζει* Pal. — v. 4. *πάντεσσ'* con. Mein. —

XIX. Anthol. Pal. VII 271. v. 1. verba *ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες* citant schol. Eurip. Med. 2 et Arist. Nub. 41, sed sine Callimachi nomine, quod addunt eadem afferentes scholiasta Hom. Il. I 415 et apud Matrang. Anecd. II p. 431, Etym. Magn. p. 643, 47 (ubi memorabili varietate V habet *μηδ' ἐλύοντο*), Zonaras p. 1490. — v. 3. *ἀντὶ δ' ἐκείνου* vulgo, *ἀντὶ δὲ κείνου* ed. Mein. illud commendat etiam Agathiae imitatio in Anth. Palat. VII 589, 7. cf. ad hym. in Artem. 180. — v. 4. *σᾶμα* libri, quod corr. Brunck. *παρ' ἐρχόμεθα* Pal.

XX. Anthol. Pal. VII 272. v. 1. *γῆς θάνεν* Pal. — v. 2. *ἀπ' ὀλλυμένην* Pal. — v. 3. *ἔπλεεν* Pal. — v. 4. *ἄλλως οὔνομα*, i. e. *nihil nisi nomen*. cf. Thucyd. VIII 78: *ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον*, ubi vide interpr. — v. 5. novum lemma adscriptum esse in Pal. additumque: *ἄδηλον· εἰς ναυηγὸν θαυμάσιον*, in Plan. autem cum praecedentibus iungi monet Iacobs. — *θαλάττῃ* codd., corr. Brunck. illud cum *κηρύσσω* parum conspirat. —

XXI. Anth. Pal. VII 453. v. 1. *δωδεκέτη* (superscr. *υ*) Pal., *δωδεκέτη* Plan. Ex illo emendarunt Hecker. com. crit. in Anth. p. 253 et Mein. ad h. l., quem vid. p. 139 seq. — *ἀνέθηκε* Brunck. et Mein. cf. Lucian. Char. 22: *τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.* Magis hoc sensu increbuit simplex *τιθέναι* (vel *τίθεσθαι*, Anth. Pal. VIII 6, 2)

XXII. (20.)

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
αὐτοχερί· ζώειν γὰρ ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα
οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
πατρὸς Ἀριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
πᾶσα τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

XXIII. (21.)

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὃ μέν κοτε πατρίδος ὅπλων
ἦρξεν, ὃ δ' ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης.
οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
ἀρχιβίους, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.
Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, εὖ μὲν ἀοιδὴν
εἰδότος, ἐν δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

---

cf. Aeschyl. Sept. 986: *ποῦ σφε θήσομεν χθονός*, ubi cf. Abresch. p. 84 ed. Hal. adde *θήκη*, de quo Blomf. gloss. Aeschyl. Pers. 411. — v. 2. *πολίης* coni. Scaliger. sed cf. Apollonid. in Anth. Pal. VII 389, 4 *τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα κειράμενον*, et quod Iacobs. affert fragment. Eurip. Inus 408 (Nauck.): *τὸ δ' εὐγενὲς πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ' ὡς ἄρξουσι γῆς*. — Vel hic *Νικοτέλη* vel in Epigr. XVII *Εὐθυμένην* corrigendum esse putat Mein. non liquet. —

XXII. Anth. Pal. VII 517. v. 1 pro *ἠελίου* Pal. habet *ἠῶος*. — v. 2. *δυομένου* Pal. et Plan., *δυνομένου* Ern., Brunck., Mein. sed cf. Exc. — v. 3. *ζώιειν* Pal. — v. 4. num *ἐπεῖδε?* — v. 5. *κτηφησεν* Pal., *κατήφησε* Plan. — v. 6. *εὔτεκνον* Pal., *εὐτέκνων* Plan., sed ea non in omnibus codicibus. cf. Iacobs. Animad. vol VII p. 307 sq.

XXIII. Anth. Pal. VII 525. v. 1. *ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα* sine Callimachi nomine citat Apollon. Dysc. de Synt. p. 106, 19 Bekk. *ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα* hinc sumpsit Gregor. Anth. Pal. VIII 188, 1. — v. 3. *ἠδείης* Pal., *εἰδείης* Plan. — *κοτὲν* Pal., *ποτε* Plan. — v. 4. *κρέσσονα* Pal., Brunck., Iacobs, Mein., Duebn., *κρείσσονα* Plan. cf. Epigr. XXVII, 2. — v. 5. *οὐ νέμεσις* i. e. *nec mirum*, ut hym. in Art. 64, Hom. Il. III 156. certe non satis recte Iacobs. interpretatur: *merito ei contigit*. Ceterum hinc citat schol. Hesiod. Theogon. 82: *Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι* (vel *βλέμματι εἶδον*, quod Meinek. coniecit fuisse *βλέπον ὄμματι*) *παῖδας μὴ λοξῷ*, (*μὴ λοξῶς* Trincav.), *πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους*, unde v. 6 *μὴ λοξῷ* commendaverunt Bentl., Mein., Duebn., *μειλιχίῳ* Valcken. ad Eurip. Hippolyt. 1339 et Callim. eleg. fragm. p. 263, *ὄμμασι — μειλιχίοις* Hecker. com. Anth. I p. 306. sed codices Anthologiae habent *ἀχριβίου* Pal., *ἄχρι βίου*, unde *ἀχριβίους* effecerunt Reiske ad Theocrit. IX 35 et K. Keil. in Philol. Supplem. II p. 554, quod et ipse olim conieceram et nunc recepi. *ἀκρηβεῖς* Bothe, *ἀχριβίου* stellula addita dedit Iacobs. — v. 7 et 8 primus ego adieci, qui olim fuerunt Epigr. 35 Mein., 37 Ern., ex Anth. Pal. VII 415. cf. Excurs. — v. 8. *εὖ δ'* libri. *ἐν δ' οἴνῳ* emen. Valcken. Eleg. fragm. p. 15 et p. 262. *εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγκεράσαι* coni. Haupt. in Philol. I p. 367, quod recepit Mein. *Καίρια*

XXIV. (22.)

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
ἐξ ὄρεος, καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης.
οὐκεῖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν οὐκ ἔτι Δάφνιν
ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

XXV. (23.)

Εἴπας "Ἥλιε χαῖρε' Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
ἧλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀίδην,
ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἢ τὸ Πλάτωνος
ἕν, τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

συγγελᾶν quum dixit Callimachus captaverat quod paulo elegantius esset quam tritum illud *λέγειν τὰ καίρια* (cf. Abresch. ad Aeschyl. I p. 120), quo eodem elegantiae studio ductus Meleager Anth. Pal. XII 122 dixit *γλυκυμυθεῖν καίρια*. —

XXIV. Anth. Pal. VII 518. Cum hoc epigrammate conferri potest Meleag. in Anth. Pal. XII 128. — v. 3. *οὐκει* Pal., *οἰκεῖ* Plan., quorum hoc recepit Iacobs. interpunctione mutata in hunc modum: *Ἀστακίδης οἰκεῖ Δ. ὑ. δ.* Salmasii coniecturam *οὐκ ἔτι* probarunt Mein. et Duebner. placueratque etiam M. Schmidt. Verisim. p. 32 propter Antiq. Sid. in Anth. Pal. VII 8: *οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκ ἔτι πέτρας ἄξεις.* verum enim vero critici omnes falsi sunt. nam Callimachus scripserat *οὐκεῖ* (ut Pal.) i. e. *οἱ ἐκεῖ* vel quod idem valet, *οἱ 'κεῖ* (ut fere Plan.) i. e. *οἱ ἐπιχώριοι* (ut in Sophocl. El. 685 *πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας*): *vos ibi sub quercubus Dictaeis pastores.* De spiritu cf. La Roche Hom. Untersuch. p. 203, articulum autem nominativo qui pro vocativo est addit Callimachus etiam hym. in Apoll. 8, in Lavacr. Pallad. 47, item Mnasal. Anth. Pal. IX 324, Theocrit. IV 45 cum aliis multis (cf. Bernhardy. synt. p. 67), ex quibus propter maiorem similitudinem unum memoro Xenoph. Apomn. III, 14, 4: *παρατηρεῖτ', ἔφη, τοῦτον οἱ πλησίον.* Ergo *οὐκεῖ* dedi. cf. Ep. XXXIX 1 Mein. *οὐκ Πελασγῶν.* —

XXV. Anth. Pal. VII 471. Sext. Empir. contra mathem. 48 p. 609 Bekk., Cramer. Anecd. Parisin. IV p. 403, schol. Aristot. p. 7, 16 et p. 13, 39 Brand., schol. Dionys. Thr. p. 725, 27. totum carmen etiam Agathias ante oculos habebat quum scriberet epigr. Anthol. Pal. XI 354, cuius imprimis vide v. 6 et 17. — v. 1. *εἶπας ἥλιε χαῖρε Κλεόμβροτε* citat etiam Choerobosc. in Theodos. p. 610, 10, item *εἶπας ἥλιε χαῖρε* idem ibid. p. 613, 29 et *εἶπας ἥλιε χαῖρε* ibid. p. 627, 3 partim sine poetae nomine. — *εἰπὼν* habet schol. Aristot. p. 13, 39, omisso *εἶπας* cod. Venetus scholior. in Dionys. apud Bekk. Anecd. p. 1161 et Vossianus apud Valcken. Animad. in Ammon. p. 53=41 Lips. dant *ἥλιε χαῖρε φαεινέ, Κλ.* — *ὦ' μβρακιωτας* (η suprascr.) Pal., *ἀμβρακιώτης* Sext., schol. Dionys., Cram. Anecd. Paris. l. l., schol. Aristotel. utroque loco. — v. 2. *ἧλατ'* (λ suprascr.) Pal., *ἧλλατ'* gram. Cram. et Sexti libri nonnulli. *ὑψηλοῖο τείχεως* gram. Cram. *εἰς ἀΐδαν* cum Pal. Iacobs. et Duebn. — v. 3. *οὔτι παθῶν* (vel *παθών*) gram. Cram., schol. Aristot. utroque loco, schol. Dionys. Thr., sed *οὐδὲν ἰδών*, quod etiam Pal. et Plan. habent, idem significat (*nihil expertus mali*) paulo exquisitiore ratione. cf. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 189 et Lachmann. ad Propert. p. 5. — *θανάτου τέλος* Sext. — *ἢ τὸ πλάτωνος* Pal. cum Iacobs. et Boisson., *ἀλλὰ* reliqui omnes. — v. 4. *ἐν τῶι* Pal., *ἐν τῷ* gram. Cram. —

XXVI. (24.)

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω
ἵδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ,
λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δ' Ἐπειῷ
θυμωθεὶς πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

XXVII. (25.)

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
ἕξειν μήτε φίλον κρέσσονα, μήτε φίλην.
ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί, τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

XXVI. v. 1. *αἰετίωνος* Pal., *ἠετίωνος* Plan., illud recep. Mein., hoc cum ceteris commendat Goettling. ind. schol. Ienen. 18⁶⁰/₆₁, p. 4 (opuscula Acad. p. 261) Eetionem sculptorem intelligens memoratum etiam a Theocrito Epigr. VII 5, qui ipse heroem illum fecerit et ante aedes suas posuerit. atque eundem sculptorem in hoc epigrammate intelligit etiam Droysen. in Mus. Rhen. 1843 p. 512. — *ἐπίσταθμος* Pal., *ἐπὶ σταθμόν* Plan., *ἐπὶ σταθμῷ* Hecker. com. Anth. I p. 116, sed *Ἐπίσταθμος* Mein. dedit, ne nomen herois reticeatur. ob eandem causam Goettling. v. 2 *Μίκρος* scribi malebat. cf. Exc. — v. 3. *γυμνὸν ἔχων* cum Brunck. malebat Iacobs. sed cf. Naecke de Hecal. p. 72. — Dubitanter Goettl. p. 7 *ἔχων σκύφος* proposuit. — *ἀνδρὶ ιπείωι* Pal., *ἀνδρὶ δὲ ἵππεῖ* Plan., *ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἵππεῖ* coni. Bentl., *ἀνέρι δ' ἵππεῖ* Blomf., *ἀνδρὶ δὲ πεζῷ* Iacobs., quod ita probabile visum Mein. p. 279, ut corrigatur *ἀνδρὶ δὲ πεζῷ συσσωθείς*. sed *ἀνδρὶ δ' Ἐπειῷ* Goettl. p. 5, quod recepi. — v. 4. *παρῳκίσατο* satis audacter dixisse poetam pro *παρῴκισε* ac contra suam ipsius consuetudinem (cf. hym. in Lav. Pall. 40 et fragm. CXI 4) Meinek. putat. sed quidni placeat medium? ac vide anonym. in Plan. Anthol. IV 256, p. 703 Iac.: *Ἀρχέλοχος δ' ὡς αὐτὸς ἐρημοφίλας καὶ ἀγείτων, ὦ παριών, τοῖον κἀμὲ παρῳκίσατο.* —

XXVII. Anth. Pal. V 6. v. 1. *καλλίγνωστος* ex Pal. affert Iacobs., sed Paulssen. p. 7 notat et in lemmate et in contextu esse *καλλίγνωτος*, ut habet Plan. et in Pausan. VIII 31, 4 scribitur referente Iacobs. add. Leonid. in Anth. Pal. VII 504, 1. at fluctuat scriptura in Agath. XI 382, 5, ut legitur *Πολύγνωστος* schol. Apoll. Rhod. I 996, *Διόγνωστος* Artemid. IV 83, *Εὔγνωστος* Arrian. Exped. Al. III 5, 4 (sed *Εὔγνωτος* Anton. Liberal. XVIII) et *Θεόγνωστος* grammaticus plerumque audit, qui tamen etiam *Θεόγνωτος* dicitur (cf. Steph. Thes. Paris. IV p. 291). ac similiter *εὔγωστος* saepe legitur (cf. Lobeck. ad Ajac. 704). — *μήποτ' ἐκείνης* libri, *μήποτε κείνης* Meinek. et Duebn. cf. ad XIX, 4. — v. 2. *κρέσσονα* ed. Iacobs. et in Palat. et in Delect. p. 131, et codd. ita habere videntur, non *κρείσσονα*, ut edd. Ern., Blomf., Meinek., *κρέσσονα* Mein. edidit etiam Epigr. XXIII 4 et Palat. habet etiam I 34, 4 (cf. Iacobs. Add. p. XXIX), VII 469 (cf. Iacobs. Add. p. LVIII), XII 140 extr., non item V 36, 2. cf. Lehrs. ad Herodian. de Monad. p. 143. — v. 3 et 4 excerpsit etiam Stobae. Flor. XXVIII 3 p. 194. *ὤμοσσεν. ἀλλὰ* hinc habere videtur Hesych. I p. 339. — *δύνειν* Pal. et Stobae., *βαίνειν* Plan. — v. 5. *ἀρσενικῷ* Pal., *ἄλλης δή* Plan. — v. 6 respiciunt

XXVIII. (26.)

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
  ῥέζων, οὔτ' ἀδικέων οὐδένα. γαῖα φίλη,
Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
  γίνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

XXIX. (27.)

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
  ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον

Tzetz. Chil. IX 893, p. 358 Kiessl., Phot. Lex. II p. 239 Nab., Suid. II 2 p. 1306 Bernh., Arsen. Viol. ap. Leutsch. Apostol. p. 671 (scholiasten Anthol. Wechel. p. 602 sciens omitto). — v. 6. οὐδ' ἄρ' Pal. et Plan. et grammatici modo citati, οὔτ' ἄρ. Brunck., Blomf., Meinek., Duebner. cf. Agath. in Anth. Pal. V 280, 4: ἡμετέρης δὲ φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται, οὔτ' ἀριθμός. —

XXVIII. Anth. Pal. VII 460. — v. 2. ῥέξας Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 350 B sine causa. — ἀδικῶν libri, corr. Mein. — Vulgo interpungebatur: οὐδένα, γαῖα φίλη, Μικύλος. εἴ τι, quod correxit Valcken. l. l. — v. 3 μείκυλος Pal. et in contextu et in lemmate (cf. Paulss. p. 39), μίκυλος Plan. nomen Μίκκυλος Valcken. l. l. scribendum putabat. sed quidni dicamus, ut ab αἰσχρός fiat Αἰσχύλος, ita Μικύλος (ita enim accentum correxit Iacobs., quod probo collato tamen Lobeck. Pathol. Prolegom. p. 122) recta via descendere a μακρός? Tittmanni opinionem ad Zonar. p. 1361, μικύλος non proprium, sed vertendum esse: *vixi parva terra contentus*, nemini placebit. — v. 4. ἄλλοι libri, ἀγανοὶ vel ἀμαλοὶ (cf. Hesych.) malebat Mein. in Philol. Tom. XVI p. 158, quorum illud postea recepit. causa haec erat, quod nec ἄλλοι recte haberet (neque enim recte conferri posse illud πεδίον μήτε ποίαν ἔχον μήτε ἄλλο δένδρον), et κούφη ad γῆν quidem optime referri, non item ad δαίμονες. Sed quum κουφὴ γῆ nihil impediat quin non proprie, sed figurate intelligatur positum (ut fecit Meleager in Anth. Pal. VII 461: παμμῆτορ γῆ χαῖρε, σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ Αἰσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής), ut κουφή eodem sensu ad δαίμονες quoque trahi possit. atque improbavit postea Mein. hanc coniecturam loci, in quo tamen putaverim Callimachum δαίμονας, qui habeant Micylum, paulo accuratius indicasse deos inferos esse dicens. fortasse igitur scripsit ἀλαοὶ δαίμονες. sic inferos ἀλαοὺς Aeschyl. dicit Eumen. 320. Sed unam video rationem, qua ἄλλοι ab omni suspicione defendi possit, ut per euphemismum dictum sit et locus significet: *neve infesti mihi sitis daemones qui nunc me habetis*, de quo usu vocis cf. Thes. Paris. I p. 1542, Lobeck. ad Aiac. v. 516 seq. et in Dissert. de Antiphras. et Euphemism. p. 302. —

XXIX. Anth. Pal. IX 507 et auctor vitae Arati p. 432 Buhl. (= p. 54 in Βιογράφοις Westermanni), ubi p. 429 (= p. 52) citatur etiam ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. — v. 1. τό τ' ἄεισμα Blomf. et Mein. οὗτος ἀοιδὸν ἔσχε τὸν Casaubon. Lect. Theocrit. p. 76. — ἀοιδόν libri, emend. Scaliger, Petavius, Bentl., receperunt Blomf., Mein. — v. 2. θέσφατον Dilthey de Cydipp. p. 12, qui intellexit non Hesiodum, sed Homerum. ἔσχατος hic non ultimum, sed summum significat et in laudem dicitur, ut in illo Pindari Ol. I 113 τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. — ὀκαισομητο plurimi libri in vit. Arat., ὀκνέω μὴ τὸ μ. (ut est certe in Pal.) cum Bentl. nunc omnes, quod vertunt *dubito* (*haud scio*) *an mellitissimum* (cf. Iacobs. p. 581),

τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
ῥήσιες, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίῃ.

XXX. (28.)

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ
χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει·
μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ' ἀπὸ κρήνης
πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλός, καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
τοῦτο σαφῶς, ἠχώ φησί τις ἄλλον ἔχειν.

Toupius autem ad Longin. p. 312 ὀκνέω μὴ οὐ τὸ μ. dicendum putabat, alii aliter correxerunt, ὦ Ζεῦ ᾆσμα τ. μ. Panagathus, ἀλλ' οὐ τὸ σῶμα μ. Hemsterh., ἀλλ' ἀπορῶ, μὴ τ. μ. Reiskius, ἀλλ' ὄχ' ἄκρον Ernest. et Brunck. — v. 3. ἀπεμάξατο figurate legitur etiam in Anthol. Plan. IV p. 661, 120 Iacobs., Nonn. Dion. V 288, XX 41, XXXIII 202, XLVI 18, XLVIII 229. cf. Iacobs. Animad. ad Anthol. Tom. VII p. 101. — λεπταί. cf. Leonid. Tar. in Anth. Pal. IX 25: γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο. add. Hedyl. ibid. app. Epigr. 33 p. 765 Iac.: πίνωμεν· καὶ γάρ τι νέον, καὶ γάρ τι παρ' οἶνον εὕροιμεν λεπτὸν καί τι μελιχρὸν ἔπος. — v. 4. Ἀρήτου libri, ἀκρήτου dedit Mein., quoniam Arati poetae nomen primam syllabam habeat correptam, quod non ab omni parte verum esse docet Leonidae locus modo allatus. cf. Dilthey. de Cydipp. p. 11 not. 2. — σύντονος ἀγρυπνίη Pal., in vit. Arati codd. habent vel σύντονος ἀγρυπνίη vel σύγγονος ἀγρυπνίης. sed Ruhnk. epist. ad Ernest. p. 16 Tittm. correxit σύμβολον ἀγρυπνίης, allato Leonid. in Anth. Plan. VI 12 p. 563 σύμβολον ἀγρυπνίης, et Anth. Plan. V 28 p. 509: ἐῆς σύμβολον ἀγρυπνίης. Hoc recepit Mein., ego Scaligerum (σύγγονοι ἀγρυπνίης) secutus sum, nisi quod ἀγρυπνίῃ scripsi. —

XXX. Anth. Pal. XII 43. v. 2. Blomf. malebat κελεύθῳ χαίρω τῇ πολλοὺς (qui voluit sine dubio τῇ i. e. ᾗ ut in Hom. Il. XXIII 775), Goettl. Animad. crit. p. 17 κελεύθοις χαίρω, τοὺς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδ' ἃ φέρει, Iacobsius: χαίρω· τοὺς πολλοὺς ὧδε κ. τ. λ., Meinekius: χαίρω, ὅτις λαοὺς ὧδε κ. τ. λ. vel χαίρω, ἣ τοὺς πολλούς κ. τ. λ. — v. 3 μισῶ libri, μισέω em. Mein. — οὔτ' ἀπὸ κρήνης libri, quod emen. Mein. — v. 4. σικχάνω Pal. — v. 5. Haupt. ap. Mein. et Dilthey in Cydipp. p. 5 not. totum hoc distichon ab hoc carmine et a Callimacho alienum putant, quod certe non debebant ob ultima verba. Λυσανία malebat Anna Fabri. sed viri nomen est Λυσανίης vel Λυσανίας, unde Λυσανίη vocativus est ut Τειρεσίη in Hom. Od. XI 139. — σύ γε Valcken. ad Callim. Eleg. p. 19. — v. 6. Pal. τοῦτο, sed apographa quaedam τόδε, quod ὧδε corr. Bentl. tum vulgo ἄλλος ἔχει, in quo iure omnes mirantur echo ad ναίχι καλὸς respondisse vel respondere visam esse non ut debebat ἔχει ἄλλος, sed ἄλλος ἔχει, unde Mein. cum aliis, velut Duentzero in Bergk. Diar. Antiq. 1847 p. 936, ἠχώ non illam deam ὑστερόφωνον, quae audita verba reportat, intelligi volebat, sed quamlibet aliam alius vocem. at echo sine dubio recte resonabat ἔχει ἄλλος, quod fecisse eam poeta indicare potuit oratione indirecta usus. itaque ἄλλον ἔχειν reposui. —

XXXI. (29.)

Ἔγχει καὶ πάλιν εἰπὲ 'Διοκλέος'. οὐκ Ἀχελῷος
κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῷε, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχὶ
φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

XXXII. (30.)

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε, τάλαν, τάλαν· οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας;
ὀστέα σοὶ καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες. ἦ ῥά σε δαίμων
οὑμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ;
(ἔγνων· Εὐξίθεός με συνήρπασε)· καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
τὸν καλόν, ὦ μοχθήρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

XXXI. Anth. Pal. XII 51. V. 1 et 2 citat etiam scholiasta Theocrit. II 147 (p. 26 Ziegler.). Διόκλεες Pal., ut olim ante Brunck. vulgabatur, Διόκλεος Ruhnk. Ep. ad Ern. p. 110 Titt., qui fortasse et ipse voluit Διόκλεες. de genetivo in propinatione usitato veteribus cf. Welcker. ad Theogn. p. 100. — οὐδ' hucusque editum, quod correxi. aliter enim dicendum fuisse puto μηδὲ—αἰσθάνοιτο. — ἀχελῶιος Pal., Ἀχελῶος, non Ἀχελῷος scribi solet, cf. Lobeck. Elem. path. I p. 454. sed cf. K. Keil. in Hallische Literaturzeit. 1849 p. 756. notum autem ἐπιχύσεις fieri solitas esse mero. cf. Theocrit. XIV 18, Meleager in Anth. Pal. V 136. — v. 3, 4 leguntur in Plan. p. 465 St. Post φησίν subaudiendam esse apodosin, καλῶς ἔχει vel simile quid, Mein. monet sua antestatus ad Menandr. Reliq. p. 238. causam non video. —

XXXII. Anthol. Pal. XII 71. v. 2. οὐκ ἔγνω Pal., οὔ σ' ἔγνων corr. Valcken. ad Callim. Eleg. p. 23, cum Ernest. et Brunck. sed pronomen σέ omissum est ex more Callimachi. cf. ad hym. in Iov. 4 extr. maiora molitus Hecker. Com. crit. in Anth. p. 358 scribi iussit: οὐκ ἔγνως σχέτλι' ὅπου γέγονας, quo opus non est. — v. 3. Recte libri habent ὀστέα σοὶ καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες (nisi quod σοὶ scripsi, non σοι), cui Valcken. l. l. p. 27 substituere placuit: ὀστέα σοι καὶ ῥινὸς ἔτ', οὐ τρίχες coll. Theocrit. II 89 ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα, quod certe ob μοῦνον commendari non debebat, cf. Naeke de Hecal. p. 72. ceterum ῥινός simul cogitandum esse apertum est. qui enim τρίχες sint sine cute? capillos autem prae cute memorat, qui et per se magis in oculos incurrant et fuerint sine dubio in hoc iuvene horridi et incompti. Mein., qui vulgatam tenebat, commendavit tamen: ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι ῥάχις. — v. 4. ὠμὸς cum Anna Fabri Brunck., cui, si quid mutandum sit, praestare dicit οὖλος Mein., qui οὑμός recte interpretatur *amorem*, *qui me quoque cepit.* nam etiam ipse in Euxitheum amore captus eaque re attenuatus erat, ut iudicare de Cleonico posset. — De θευμορίῃ cf. Lobeck. Paral. p. 361. — v. 5. με συνήρπασε Pal., reliqui σε σ., etiam Mein. ego cum Boiss. et Hecker l. l. illud praetuli, quo ad explicandum οὑμὸς opus esse videbatur, sed parenthesis signis verba includenda censui. — καὶ σὺ παρελθών coni. Piers. Verisim. II, 9 p. 245 probatum Hecker. l. l., iniuria. nam παρελθὼν parum est et γάρ aegre hic carebitur.

XXXIII. (31.)

Ὡγρευτής, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
διφᾷ καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος· ἢν δέ τις εἴπῃ·
'τῆ, τόδε βέβληται θηρίον', οὐκ ἔλαβεν.
χοὐμὸς ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

XXXIV. (32.)

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κενεαὶ χέρες· ἀλλά, Μένιππε,
μὴ λέγε, πρὸς Χαρίτων, τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
ἀλγέω δὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.
ναί, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

XXXIII. Anth. Pal. II 102. Epigramma expressit Horat. Sat. I 2 v. 105 seq. v. 1. legebatur Ἐπικυδές, quod corr. Mein. πτῶκα λαγωόν et mox λασίης ἴχνια δορκαλίδος Mitscherl. ad Horat. Carm. I 1, 27 probante Heinrich. Observ. in Auct. veter. p. 58. — v. 3. στείβηι Pal. sed cf. Lobeck. Rhem. p. 258. — κεχρημένος libri, κεχαρημένος corr. Bentl., τετρύμενος vel βεβαρημένος coni. Mein., κεχριμένος Anna Fabri et Bergk. in Ind. schol. Halens. aestiv. 1864 p. IX. sed cf. Herod. IV 50: ἡ γῆ νιφετῷ χρέεται. ac κεχρημένος etiam Iacobs. et Meinekium edidisse video. — v. 4. τῆι Pal., τῇ Ern., Mein. sed τῆ (i. e. λαβέ), ut reliqui scribunt, praeferendum propter sequens οὐκ ἔλαβεν. — vv. 4 et 5 in Palat. repetuntur novo addito lemmate ἄδηλον, ubi scribitur οὑμός et κείμενα προφέρεται. Οἶδε est *solet*. cf. Boisson. ad Philostr. Ep. p. 154.

XXXIV. Anth. Pal. XII 148. v. 1. μοι vulgo, μου Pal. et praeter Boiss. et Mein. etiam Hecker. com. Anth. p. 364, cui μοι propter eiusdem diphthongi concursum in codicis lectione receptum esse videtur. sed quum μου aperte referendum esset ad χέρες, male apponeretur voci πλούτου, quocum nihil illi commercii est. ac vide, si tanti est, Meleagr. in Anth. Pal. V 175, 1: οἶδ', ὅτι μοι κενὸς ὅρκος. — v. 2. τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί hinc sumsisse videri Cicer. ep. ad Attic. VI 9, 3 monet Hecker. proverbialem elocutionem, cuius haec sententia est: *dicis, quae ipse semper mihi dico*, Iacobs. illustravit Animadv. ad Epigr. Anth. Tom. VII p. 259 appositis Platon. de Rep. p. 563 D et Suid. s. τὸ σὸν ὄναρ. add. Epigr. XLIX 6. — v. 3. ἀλγέω τήν, quod Bentl. ferri posse putabat κεφαλήν subintelligendum ratus, Reiskius autem ὁδὸν vel ὥραν intelligens τὴν διὰ παντός interpretabatur ἀεὶ καὶ παντοίως. contra Salmas. vel Guiet. correxit ἀλγέω σεῦ ap. Ruhnk. in Epist. ad Ern. p. 110 Tittm., Brunck. θήν, ut etiam Mein. fecit, Iacobs. τοι διὰ aut νὴ Δία, Boisson. μήν, Hecker. l. l. τίν, qui hunc dativum ab ἀκούειν pendere statuit. verum ἀκούειν τινί non est *audire ex alicuius ore*, quod solum hic aptum esset, sed πείθεσθαι, ut docet Sophoclis locus Electr. 219 rectius ab Hermanno explicatus quam intellectus ab Heckero, cui nec alter ab ipso allatus locus, Alexandr. Aetol. ap. Parthen. XIV 23 v. 23 (Mein. Anal. Alex. p. 220) favet recte interpretatus. Ego δήν scripsi, quod similiter in τήν depravatum videtur in fragm. 218. de διὰ παντός cf. Lobeck. Elem. path. I p. 599. — v. 4. τὸν παρὰ σοῦ Pal. — ἀνιηρότατον malebat Mein.

XXXV. (33.)

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάω.

XXXVI. (34.)

Τίν με λεοντάγχ', ὦνα, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
θῆκε .... 'τίς'; Ἀρχῖνος. 'ποῖος'; ὁ Κρής. 'δέχομαι'.

XXXVII. (36.)

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχεθ' ἑλοῦσα κύλιξ.

XXXV. Anth. Pal. VI 347. v. 1. *τὴν τόδ'* Pal. solito errore. cf. var. lect. ad Anth. Pal. VI 352 et Callim. frag. 175. — *Φιλοκρατίς* malebat Reiske. — v. 2. *τὸ μὲν δέξαι* malebat Boiss. — *σάον* Iacobs. cum Plan., quod *σάω* corr. Anna Fabri et probarunt Mein. et Duebner. recte. nam Callimachus ut Lav. Pall. extr. et h. in Car. 135, ita enim hic Homericam (Od. XIII 230 et XVII 595) formam servasse videtur, quam raro non agnoscunt aliorum poetarum codices. cf. Lobeck. ad Buttm. gr. gr. II p. 296, ubi adde Iacobs. App. Epigr. 294 v. 4 et Gregor. Naz. carm. IV 343 p. 220 Dronk. *ἀλλὰ σάω καὶ γῆρας ἐμὸν πολιόν τε κάρηνον.* eund. IX 101 *ἀλλὰ σάω με, σάω με, φίλη τριάς.* XXVI 9 *ἀλλὰ σάω με, σάω με. θεοῦ λόγε.* Apollinar. Par. Psalm. XXI 41. XXX 3. LX 9. LXVIII 1. LXX 3. CVII 12. CXL 21.

XXXVI. Anth. Pal. VI 351. v. 1. *λεοντάγχωνε* Pal. et in margine idem .....*ταγχων*, quod defendit Hemsterh. ap. Bast. ad Greg. Corinth. p. 593 et retinuit Iacobs. *λεόνταγχ', ὧδε* Valcken. epist. ad Ernest. p. 47 Tittm., *λεοντόχλαινε* Bast. (quem sequitur Blomfield.) l. l., ex Archii epigr. in Anthol. Plan. p. 652 Iac., *λεοντάγχ', ὦνα* Lobeck. ad Phryn. p. 365 n. (cf. Hippon. fr. I 2 Bergk.: *Ἑρμῆ κυνάγχα*), quod praeter Duebn. recepit Mein., quamquam Valckenarianum fortasse praeferendum dicit. — v. 2. *θῆκε τίς;* Iacobs. et Duebn., *θῆκε. 'τίς';* Mein., *θῆκε ..... τίς;* vulgo, quod Iacobs. certe non appellare recentioris stili et indolis debebat. nam cf. Epigr. 45 Mein.: *λώον τῇ — τίνι;* ubi vide.

XXXVII. Anth. Pal. VII 454. Affert etiam, sed *ἀδέσποτον* Athen. X p. 436 E ex fide Polemonis. — v. 1. *τὸν βαθύν* Pal., *οὐ βαθύν* Athen., quod qui scripserunt aut *non prudentem* intellexerunt, aut *οὐ βραδύν* voluerunt. sed nostrum est eam sequi recensionem epigrammatum, quae per Meleagrum in Anthologiam Palatinam venit. Possit autem quispiam pro *βαθύν* suspicari scribendum esse *βαρύν*, ut *οἰνοβαρής* iam dicit Hom. Il. I 225 et *βαρὺς ὑπὸ μέθης* legitur in Plut. Mor. p. 595 F. ac saepe in codd. male permutantur *βαθύς* et *βαρύς* (cf. Herm. ad Aeschyl. Supp. 24, var. lect. ad Theocrit. XIII 58, ad Mosch. II 125, ad Quint. Smyr. I 337 etc.). sed videtur tamen *βαθύν* defendi posse. cf. Theocrit. XIV 29: *πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,* et Lucian. Alex. 25: *ὥσπερ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες.* De *δὶς ἐφεξῆς* cf. Thyill. in Anth. Pal. VII 223, 3 *ἡ τρὶς ἐφεξῆς εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας.* — v. 2. *προποθείς* Pal., *φανερῶς* Athen. *ᾤχετ' ἔχουσα* Pal., *ᾤχεθ' ἑλοῦσα* corr. Valcken. Call. Eleg. p. 261 et Coray. ad Athen. l. l., quod placuit Hermann. ad Viger. p. 776 et Hecker. Com. Anth. P. I p. 14, non item Iacobs., Mein., Duebner., cf. Exc.

XXXVIII. (37.)

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
ἔθηκε· ʽ τῆ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην,
Σάραπι, τοὺς δ' ὀιστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται'.

XXXIX. (38.)

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Σιμώνη περίφοιτος εἰκόν' αὐτῇ
ἔθηκε τήν τε μίτρην,
ἣ μαστοὺς ἐφίλησε, τόν τε πανὸν
καὶ τοὺς * * * * *
ἀντοῦσ' ἀν' ὄρη τάλαινα θύρσους.

XXXVIII. Anthol. Pal. XIII 7. Carmen, cui in Anth. Pal. ascriptum κωμικὸν τετράμετρον, in sex versiculos divisit Anna Fabri, quam Brunck. et Blomf. secuti sunt, fortasse quum poetae Alexandrini dimetros iambicos catalecticos sive hemiambos saepe ad carminum perpetuitatem coniunxerunt, ut docuit Mein. Anal. Alex. p. 389 qui hic tamen cum Iacobsio priores secutus est. accedit quod numquam nec hic nec in epigr. XL Callimachus unam vocem inter duos dimetros distribuit, et quod unus hemiambus est etiam in Epigr. XXXIX. — v. 1. μενίτας Plan., quod nescio qui emendaverit. — v. 2. ἀπειπὼν malebant Anna Fabri et Huetius. — v. 3. ἔθηκε τῆι κεραστοί Pal., quod emend. Bentl. ἔθ. τῇ κεραστοὶ vel τῇ κεραστῇ Salmas. ἐξηκέτης γέρας τοι Reisk., illud pro ἐξηκοντούτης esse putans et γέρας sumens ex apographo Lips. τῇ hic quoque ed. Mein. — v. 6. δ' om. Ern. Ἑσπερίς hinc sumsit Steph. Byz. p. 282, 17: Ἑσπερίς, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερενίκη. ὁ πολίτης Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν. De re cf. Droysen. Hellenism. II p. 363.

XXXIX. Anth. Pal. XIII 24. v. 1. τῇ ἀφροδίτῃ Pal., τῇ 'φροδίτῃ Brunck., Boisson., τἀφροδίτῃ Blomf. — v. 2. σειμονη Pal., sed ita ut in priore syllaba cuique literae subscriptum sit punctum, literae ι suprascriptum sit punctum. Σειλήνῃ Bentl., in cuius apographo erat σει...., Σιμώνῃ coni. Ruhnk., Ἰώνῃ Mein. p. 286. De περίφοιτος cf. Ep. XXX, 3 et qui a Callimacho vocem mutuatus est Nonn. Dion. I 92, 138. III 297. XVI 113, 191. XLVIII 2. — εἰκὸν αὔτῃ Pal. (non αὐτῇ, ut refert Mein.), εἰκόν' αὐτῆς Salmas., quod plurimi receperunt, μορφὴν ἐν εἰκόν' αὐτῆς Brunck. — v. 3. ἔθηκεν Pal. — v. 4. ἡμᾶς τοὺς Pal., quod correxit Anna Fabri. Tum pro ἐφίλησε, satis illud defensum a Mitscherl. ad Horat. Carm. I 25, 3 (*amatque ianua limen*), eadem voluit ἐφύλασσε, quod defendere poterat Nonn. Dionys. XVI 268 δεσμὸν ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης. Meineke σφιν ἔδησε edidit. — τόν τε πάνα Pal., τήν τε πάλλαν praeoptavit Iacobs., τόν τε πανὸν ego in Philol. IV p. 565, τήν τε δᾷδα Mein., σὺν δὲ Πανί ten Brink in Mnemos. II p. 48. — vv. 5 et 6 codicis Palatini lectio est καὶ τοὺς αὐτοὺς ὀρῇ τάλαινα θάρσους, in quibus post καὶ τοὺς intercidisse versus partem statui in Philol. l. l. tum in αὐτοὺς ὀρῇ latere putavi ἀντοῦσ' ἀν' ὄρη et θύρσους correxi cum Bentleio, quae omnia summopere gaudeo a Meinek. in verborum ordinem recepta esse. Ernest. verba inde ab ἐφίλησε plane omisit, Brunckius dedit καὶ τοὺς ἔναντι αὐτῆς ὀρῆς μάκαιρα ταρσούς, Iacobs. καὶ τούσδ' ἄντ' ἐσορῇς, μάκαιρα,

XL. (39.)

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα· καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

XLI. (40.)

Ἱρείη Δήμητρος ἐγώ ποτε καὶ πάλιν Καβείρων,
ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
*ἡ γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις, ἥνο * **
πολλῶν προστασίη νεῶν γυναικῶν.
καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων
εὐγήρως.ἐνὶ χερσίν. ἕρπε χαίρων.

θύρσους post *Πᾶνα* versum excidisse statuens, denique ten Brink l. l. *σὺν δὲ Πανὶ κωμάζουσα φορεῖς, τάλαινα, θύρσους*, qui nihil excidisse putavit.

XL. Anth. Pal. XIII 25. v. 2. *τῇ* om. Pal., sed habet Hephaest. p. 106 Gaisf. II, qui hinc affert *Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον ὀὺκ Πελασγῶν*. — *οὐκεπελασγῶν* Pal. De Acrisio cf. Welcker., die Aschyl. Trilog., p. 387 not.

XLI. Anth. Pal. VII 728. v. 1 *ἱερέη*, quod in codice est, G. Dindorf. in Thes. Par. IV p. 532 A Callimachum scripsisse negat, sed *ἱερίη*. non est sane molestum quod prima vocis syllaba longa est. sed nemo facile dicat cur poeta, qui verss. 3 et 5 usus est basi spondaica, in primo versu uti voluerit dactylo eoque parum aliunde firmato. nam paulo aliter sunt Homerica productionis primae syllabae exempla, et in Epigr. XLIX, 6 *ἱερὸς ὁ πλόκαμος* ex Euripide sumtum est. quidni igitur Callimachus scripserit *ἱρείη*, praesertim quum Attici certe dixerint *ἱερεία* ultima longa, ut docent grammatici ap. Dindorf. Thes. Paris. l. l. p. 531 C et Lobeck. Proleg. Path. p. 42. De aliis eius nominis formis cf. Lobeck. l. l. p. 42 et 48, et de *ἱερία* C. Keil. in Philol. XXIII p. 609. — *πάλι* Pal. — v. 2. *δινδυμίνης* Pal. — v. 3. *ἢ γρῆυς* Brunck., quod refutat Iacobs indicans verborum ordinem qui hic est: *ἐγὼ ἡ γρῆυς ἐγενόμην ἱερέη* (vel potius *ἱρείη*). De *γρῆυς* cf. ad Epigr. LI. mox codex *ἥνο* * * * * (non *ἥγο*). lacunam Iacobs. ita explevit: *ἢ 'ν θεῶν ἑορταῖς*, Voss. ad hym. Hom. in Demet. p. 139 *ἡγόμην δὲ πολλήν*, Meinek. *ἢ 'κ θεῶν λελόγχειν* (*πολλῶν προστασίην ν. γ.*) vel *ἢ θεῶν ἕκητι π. προστάτις ἦν ν. γ.* aliorum explendi conamina vide ap. Iacobs. Animad. ad Epigr. Anth. graec. Tom. XII p. 443. Nihil horum placet, nam unice credibile est in lacuna locum habuisse nomen mulieris, quod omissum a poeta fuisse vix credas. poterat autem scribere *ἡ Νό[θωνος Αὔγη]*. — v. 4. *προστασίην ἔχον γυναικῶν* olim coni. Iacobs. cf. Exc. — v. 6. *εὐγήρως* Iacobs. et Duebner. cum antiquioribus editoribus et ut videtur cum codice, *εὔγηρως* Mein. atque *εὔγηρως* scribitur in Choerobos. Can. p. 66, 1 (etsi *τὸ εὐγήρων* idem postulat ibid. p. 378, 16, quem locum exscripsit Etym. Magn. p. 116, 7 seqq.), item in cod. Ven. in Etym. M. p. 230, 48. In his similibusque magnum esse codicum dissensum constat, ut in cod. Mediceo Aeschyl. Agam. 80 *ὑπεργήρως* legitur. cf. Nauck. de Aristoph. Byz. p. 89 not. 1, qui acute

XLII. (41.)

Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι, τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ' οἶδ'
εἴτ' Ἔρος, εἴτ' Ἀίδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.
ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο. καὶ μὲν ἀπεῖπον
πολλάκι, 'τὴν δρῆστιν μὴ ὑπόδεχθε νέοι'.
Θεύτιμον δίφησον· ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
κείνη καὶ δυσέρως οἶδ' ὅτι ποι στρέφεται.

XLIII. (42.)

Εἰ μὲν ἑκών, Ἀρχῖν', ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου·
εἰ δ' ἀέκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.

---

monet in Babrii fab. 47, 1 ὑπεργήρως flagitari ratione versuum formandorum quam ille secutus est. Itaque quum inter veteres de harum vocum accentu non constitisse videatur, fortasse etiam nonnulli ad Homericum vocabulum ἀγήρως, quod numquam alio accentu notatur, se accommodavisse videantur, nihil hic mutandum esse statui.

XLII. Anth. Pal. XII 73. vv. 1 et 2 scholiasta ad Hephaest. p. 29 Gaisf. II affert sic: ἥμισύ μοι ψυχῆς ἐπὶ τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ' εἴτ' Ἔρος εἴθ' Ἀίδης ἥρπασεν ἐκ μετώπων. — Paulo aliter Meleagr. in Anth. Pal. XII 52, 2 Νότος — ἥμισύ μευ ψυχᾶς ἅρπασεν Ἀνδράγαθον. add. Theocrit. XXIX 5 τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν. In fine v. 2 et codex et schol. ad Hephaest. l. l. tenent οὐκ οἶδ' εἴτ', quod non credo verum esse. Callimachus haud scio an scripserit: ἡμισὺ δ' οὐκ εἰ οἶδ' Ἔρος. cf. Exc. — v. 2. ἔρις Pal., quod corr. Salmas. et habet etiam schol. Hephaest. πλὴν ἀφανές Pal., ἐκ μετώπων schol. Heph., qui Gaisfordo ἐκ μελέων scripsisse videtur, mihi ἐκ μερόπων, sed aliam recensionem secutus. — v. 4. μὴ ὑπεχέσθε Pal., μὴ ὑπόδεχθε Bentl., μὴ ὑποδέχεσθε cum synizesi coniecerunt Hecker. Com. in Anth. p. 359 et Meinek., quorum hic tamen μή τι δέχεσθε edidit, quamquam in Add. p. 310 etiam μή νυ δέχεσθε scribi posse putat. imperativum ὑπόδεχθε, de quo cf. Lobeck. Elem. I p. 268, habet etiam Greg. Nazianz. in Anthol. Pal. VIII 33, 3 μάρτυρες, ἀλλ' ὑπόδεχθε θύος μέγα, nec offendor aoristi imperativo cum particula μή coniuncto, quod saepius commisit Homerus. cf. Bekker. Hom. Blaett. p. 89. — v. 5. Codex: ουκισυνιφησον, quod Scaliger scribi voluit: οὐκ εἷς εἰς Κηφισσόν, Bentl.: οὐκ εἷς ἐς τὸν ἔφηβον, Valcken. Epist. ad Ern. p. 44 et ad Callim. Eleg. p. 236 (cf. Mnemosyn. I p. 332): οὐκ εἷς Εὐξίθεον; κἀκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος τείνει κ. τ. λ, Reiske.: οὐκοῦν ἐς Κηφισσόν, quod coniecit etiam et edidit Mein., Boisson.: οὐκ εἷς τὸν Θεύτιμον; Doederl. in Specim. nov. ed. tragoed. Sophocl. p. 72 οὐ συνίεις τὸν ἔφηβον; Iacobs.: οὖ κίε νῦν δίφησον. ego dedi Θεύτιμον δίφησον. cf. Exc. — v. 6. ὅτι που στρέφεται Pal., ὅτ' ἐπιστρέφεται Valcken. l. l., που Hecker. l. l. ad οἶδα refert ut dictum sit de re certa fere ut Atticum ἴσως, Mein. ad ἐκεῖσε, quo si referendum est, ut puto, ποι scribi debet, quod edidi. nam ἐκεῖσε, etiamsi pro ἐκεῖ dictum est, ut statuit Mein., non patitur tamen που iuxta se positum. cf. Aristoph. Thesm. 230 et 610 ποῖ στρέφει; —

XLIII. Anth. Pal. XII 118 et gramm. Cramer. in Anecd. Paris. IV p. 384. — v. 1. ἀρχεῖν Pal., ἀρχὴν gram. Cram. emendaverat Bentl. — ἐπεκόμωσσα gram. Cram. — v. 2. ἄκων libri, quod ἀέκων scripsi cum Mein. cf. La Roche, Untersuch. p. 98. — ὁραι Pal., ἔα gram. Cram., probatum Bergkio in ind. lect. Hal. hiem. 1864 p. IX sq. et Fritzschio

ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἐσανάγκασεν, ὧν ὃ μὲν αὐτῶν
εἷλκεν, ὃ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν φλιήν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικέω.

XLIV. (43.)

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν

---

in ind. lect. Rostoch. aestiv. 1868 p. 6, quorum ille vertit: *meae temeritati ignosce*, etsi *ἔα̃ν* certe in tali contextu non possit significare *ignoscere*, hic autem interpretatur *omitte temeritatem* i. e. *μὴ μέμφου*. ego Bentleium sequor, quem tamen non recte puto explicavisse: *vide temeritas quid faciat*. nam quum poeta studiose quaerat quae ad excusandum idonea sint, recte hoc dicet: *vide quam invitus eo detrusus sim*, *et intelliges προπέτειαν meam hac in re venia dignam esse*. ita nullam arbitror causam esse cur cum Hecker. Com. crit. in Anth. p. 360 scribatur *τὴν προπέτειαν*, *ὁρᾷς*, *ἄκρητος καὶ ἔ. μ' ἠνάγκασεν*, quod postea in Add. p. 310 probavit Mein. Quod autem Palatini codicis scriptor *ὁραι* dedit, etiam alibi longae vocali, quae in ultimo vocabulo est, iota addere solet. cf. Hecker. l. l. p. 7, p. 85, p. 322. — v. 3. *με ἀνάγκασεν* Pal., *με ἠνάγκασαν* gram. Cram., *μ' ἠνάγκασεν* cum Bentl. Iacobs., Blomf., Mein. (nisi quod hic *ἠνάγκασαν* dedit), *ἔμ' ἀνάγκασαν* Brunck., *μ' ἐσανάγκασεν* ego dedi ex Aeschyl. Prom. 292 *τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει*. — *ὧν ὁ μὲν αὐτόν* suasit Anna Fabri, *ὧν ὁ μὲν ἄγχων* Reisk. (qui ad interpretandum addit *obtorto collo*), sed *ὧν — αὐτῶν* iure defendunt Heinrich. Observ. in auct. veter. p. 6 et imprimis Goettling. Animad. crit. p. 19, qui apposite admonet de Nonni consuetudine, nequaquam ille omnia ut dicit eius exempla apponens. tu vide Dionys. I 187. XI 337 et 383. XV 2 et 132. XVII 145 et 231. XXII 267. XXIII 28. XXXVI 207. XXXVII 31. XLIII 343. add. Menandr. in Anth. Pal. VII 72: *ὧν ὁ μὲν ὑμῶν*. — v. 4. *ὃ δ'* Pal., *ὅδ'* gram. Cram. — *εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν* Pal., *εἴα, τὴν βίαν ὅσσην ὅρα* gram. Cram., in cuius autographo sine dubio interpretamentum veram lectionem expulit. nam verbis *οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν* adscriptum erat: *οὐκ εἴα τὴν βίαν ὅσην ὁρᾶν*. errat autem Fritzschius qui olim *τὴν βίαν σου* scriptum fuisse putat. — v. 5 et 6 affert sine Callimachi nomine Plutarch. de cohibend. ira 5, Tom. II p. 455 B. *ἐνόησα* Plan., gram. Cram. et Plut., *ἐνόησα* ed. Bentl., quod in *ἐκόησα* mutandum censebat Pierson. Veris. p. 86 plausum ferens omnium, etiam Iacobsii, Meinekii (sed is in Add. *ἐβόησα* revocari iussit), Naeckii de Hecal. p. 82. sed accommodatissimum est vulgatum. nam non magno clamore comissatum se esse dicit nec prodidisse, ad quem et ad cuius delicias (*τίς ἢ τίνος*) comissaretur. — *ἐφίλησα* Pal. et Plutarch., *ἐφύλαξα* gram. Cram., quod Bergkio l. l. convenientius altero videbatur. — v. 6. *τὴν ἰαρήν* Pal., *τὴν φιλίην* gr. Cram., *τὴν φίλην* Plut., nisi quod in uno eius codice legitur *τὴν φλιήν*, quod coniectura assecuti erant Salmas. atque Toup. ad Suid. III, 10, et Iacobs. edidit, item commendavit Fritzsch. l. l. afferens Lucret. IV 1179 *at lacrimans exclusus amator — — foribus miser oscula figit*. *δειρήν* coni. Bentl. et edidit Mein., *φιαρὴν* coni. Reisk. ad Theocrit. XI 21 et probat Goettling. l. l. p. 23. — *ἐστίν* gram. Cram. *ἀδικῶ* vulgo, *ἀδικέω* Mein.

XLIV. Anthol. Pal. XII 134. v. 1. cf. Meleag. Anth. P. XII 72, 6 *ἔρωτος ἕλκος ἔχων*. — *ὡς δ' ἀνίηρον* Salmas. aut Guiet. ap. Ruhnk.

πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο,
τὸ τρίτον ἡνίκ' ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τὠνδρὸς ἀπ' ὀστλίγγων πάντ' ἐγένοντο χαμαί;
ὤπτηται μέγα δή τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

XLV. (44.)

Ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ,
ναὶ μὰ Διόνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ·
οὐ θαρσέω· μὴ δή με περίπλεκε· πολλάκι λήθει
τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.
τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
οὗτος ὁ σιγέρπης ἐς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

Epist. ad Ernest. p. 111 Tittm. — v. 2. εἶδες Pal., ἐκτός Salm. aut Guiet. l. l., αὖθις olim Iacobs., qui postea rectissime monuit, verborum ordinem esse hunc: εἶδες, ὡς ἀνιηρὸν πνεῦμα ἀνηγάγετο, quae verba utrum interrogative accipias necne non multum interesse. sed debebat adicere sententiam pertinere usque ad ἐγένοντο χαμαί, ut monuit etiam Dilthey, de Cydipp. p. 81. — v. 3. τὸ τρίτον ἤγκ' ἔπινε Pal., τὸ τ. ἡνίκ' ἔπινε Scaliger, quem secuti sunt Hecker. Com. crit. de Anthol. p. 183 et Mein., reliqui sequuntur Dorvill. ad Charit. p. 328 (= 399 Lips.), τὸ τρίτον ἤδη ἔπινε ed. Bentl., qui etiam τ. τ. ἤγγικε Πῖνε coniecit, τὸ κρίνον ἡ γῆ πῖνε coni. Reiske. cf. Excurs. — τὰ δὲ ῥόδ' ἀκανθοβολεῦντα coni. Fiorillo in Observ. in Athen. p. 97. post hunc versum quaedam intercidisse putabat vel Scaliger vel Guietus ap. Ruhnk. l. l. p. 111. — v. 4. Verba inde ab τὰ δὲ ῥόδα usque ad χαμαί affert Athenae. XV p. 669 D, ubi pro ἀπὸ στομάτων, quod Pal. habet, Athenaeus dat ἀπὸ 'στεφάνων, Dorvill. l. l. coni. ἀπὸ κροτάφων, ego in Phil. IV p. 563 ἀπ' ὀστλίγγων coll. fragm. XII, quod probavi Heckero in Com. crit. in Anth. gr. I p. 160 et in editione Athenaei Meinekio, qui in editione Callimachi ἀπὸ στεφάνων praetulit. — ἐχέοντο cum Dorville l. l. Ruhnk. Ep. crit. II p. 175. — v. 5. ὤπτημαι μεγαλητί Pal., ὤπτηται μέγα δή τι emend. Bentl., quem iure omnes secuti sunt, non Salmasio vel Guieto l. l. ὤπτησαι μεγάλως τι, aut Dorvillio l. l. commendanti ὤπτηται μεγαλωστί. — v. 6. Sine Callimachi nomine gram. Cram. in Anecd. Oxon. I p. 440, 13 hinc citat: φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθε.

XLV. Anth. Pal. XII 139. — v. 1. εστί τι Pal. ap. Paulss. — v. 2. διόνυσον Pal. — v. 3. μὴ μὴ praefert Mein., ut est in hym. in Dem. 18. — v. 5. τῷ Pal., ut etiam in Homero olim scribebatur vox, ubi *propterea* significat. cf. La Roche, die hom. Texteskritik p. 368 seq. — μένε ξένε Pal. apud Paulss. — v. 6. ὁσειγαρνης Pal., quod ingeniose correxit Bentl. cum editorum omnium plausu. ὅ σ' εἴ γ' ἀρνῇς Anna Fabri ex coniectura Salmasii, ὁ σιγάρνης coni. Reiske. — εἰς τὸν ἔρωτα Pal., ἐς σὸν ἔρωτα coni. Mein., unde ἐς sumpsi. — βάλληι Pal., βάλῃ corr. Heinsius, alii βάλοι. sed fortasse praestat βάλῃς.

XLVI. (45.)

Ληφθήσει πέρι· φεῦγε, Μενέκρατες', εἶπα Πανήμου
εἰκάδι· καὶ Λῴου τῇ — τίνι; τῇ δεκάτῃ
ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖ γ', ἐμὸς Ἑρμᾶς,
εὖ γ', ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

XLVII. (46.)

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρετο τὰν ἐπαοιδὰν
τώραμένῳ· ναὶ γᾶν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ.

XLVI. Anth. Pal. XII 149. v. 1. *ληφθήσει περὶ φεῦγε* Pal., quod Bentl. correxit *ληφθήσῃ, περίφοιτε* atque edidit Mein., iniuria, quum et nimium a codice recedat et Callimachus Menecratis, si talis fuisset, curam non habuisset, ut qui *περίφοιτον ἐρώμενον* sibi placere negasset in Epigr. XXX, 3. *ληφθήσῃ πυρί, φεῦγε* Brunck., *ληφθήσῃ· περίφευγε* Boissonade (qui tamen pro *περίφευγε* ad Eunap. p. 145 *περίφυκτε* praetulit metrum pessumdans) et Iacobs, id quod iam placuerat Annae Fabri et Wakef. in Silv. crit. IV p. 147. ego *ληφθήσει πέρι· φεῦγε* praetuli. — v. 2. *λώιον* Pal., *Λώου* editiones. sed *Λῷος* habet etiam Arcad. p. 38, 6 (Lentz. I p. 112), *λώϊος* Theogn. Can. p. 57, 16. — *Λώου τῇ — τίνι;* primus distinxit Schaefer. ap. Iacobs., interrogatione in unum confusa cum enunciatione, ut in illo *ὅτι τί* vel *ὁτιὴ τί δη*, quod recte explicavit Hermann. ad Nub. 754 coll. Weber. ad Demosth. in Aristocrat. p. 540. sic incert. auct. Minois p. 318 A: *οἱ δὲ τοῦ τίνος νόμοι ἄριστοι;* et frequentissima illa *ὡς τί ῥέξομεν, ἵνα τί γένηται,* de quibus Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 77 exposuit. sine causa igitur *λώου τῇ ἐπικαιδεκάτῃ* Salm. aut Guiet. voluerunt ap. Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 111 Tittm. — v. 3. *ὑπ' ἄροτρον* Pal., *ἐπ' ἄροτρον* Apograph. Palatini ap. Ruhnk. l. l. — *Ἑρμᾶς* Pal., quod mutandum non erat. nam etiam apud Atticos nonnumquam leguntur voces obtestantium vel adiurantium dorica forma, ut *ὦ Δάματερ*. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 640. — v. 4. *εὖ γ' ἐμός* Pal., *εὗρέ μοι* coni. Meinek. sed *ἐμὸς Ἑρμᾶς* pro vocativo est et cum *εὖ γε* vel *εὖγε* repeti *ἐμός* potuit ut *εὖγε* solum bis est in Aristoph. Equit. 470, ter in Eccl. 213 *εὖ γ', εὖ γ' νὴ Δι', εὖ γε.*

XLVII. Anthol. Pal. XII 150. v. 1 et 3 secundo versu omisso schol. Theocrit. XI 1 affert sic: *ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδάν, αἱ Μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι.* — v. 1. *ἀνεύρατο* cum schol. Theocrit. l. l. etiam Pal., *ἀνεύρετο* Mein. cf. Exc. — v. 2 in codice Pal. est *τώρραμενων αιγαν ου καθημας ὁ κύκλωψ.* emendationem inchoavit Eldik. ap. Valcken. Eleg. Callim. p. 82: *τώραμένῳ, μανίαν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ,* perfecit Hecker. Com. crit. in Anth. p. 367: *τώραμένῳ· ναὶ γᾶν, οὐ κάθομ' ᾆσ' ὁ Κ.*, in ultimo tamen versu iniuria ab Eldikiano invento deflectens. cum Mein. utriusque viri coniecturas quantum licuit secutus sum, prae quibus reliquorum criticorum sordere videbantur, Annae Fab.: *τῇ ῥα μένων αἶγας οὐ καθ' ἵμασ'* (*καθίμασσ'*? vertit enim: *non amplius gregis curam gessit*) *ὁ Κ.*, Salmasii vel Guieti (cf. Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 112): *τἄκρα νέμων Αἴτνας, οὐ κατένασσ' ὁ Κ.*, Reiskii: *πῶα(?) νέμων αἰγῶν οὐκ ἀφιλὴς ὁ Κ.*, Brunckii: *φροντίδα ποιμαίνων τὰν δυσέρωθ' ὁ Κ.*, Eichstaedtii: *τόφρα νομὰν αἰγᾶν κάλλιπ' ἀτιμαγέλας*, Hermanni in Comm. de metr. Pind. p. 332: *ἕως ἀγαθὰν — ἐπαοιδάν, τόφρ' ἀμελῶν αἰγῶν οὐκ ἀρίθμασ' ὁ Κ.*, Iacobsii olim conicientis: *ποιμαίνων ἀνιᾶν, ὅκκα φίλασ' ὁ Κ.*, postea:

αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε·
ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
τοῦτο, δοκέω, χὰ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
τὠγαθόν· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἧς χἀμῖν κασπᾶσιν ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα·
τουτεῖ ναὶ κείρευ τὰ πτερὰ παιδάριον.
οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
οἴκοι τῷ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

τῷ 'ραμένῳ γ' ἀνιᾶν, ὅκκα φίλασ' ὁ Κ., ut edidit, Boissonadii: *ἕως — τόφρ' ἀμελῶν αἰγᾶν οὐκ ἀλέγιζ' ὁ Κ.*, Schneidewini in Zimmermanni Diar. antiquit. 1834 p. 432 *τῶρα νέμων αἰγᾶν*. — v. 3. *μοῦσαι* Pal. (cf. Paulssen.), *μοῦσαι* schol. Theocrit., *Μοῖσαι* Iacobs. et Mein., qui tamen etiam in dorico Leonidae Tarentini epigrammate VII 664 (n. CVI Mein.) v. 4 *Μοῦσαι* ediderunt. — *κατισχναίνοντι* Pal., *κατίσχανον* codd. schol. Theocrit., de quo vide Bentl., *κατισχαίνοντι* Ernest. (sed cf. Lobeck. Paralip. p. 12.) de confusa utraque voce cf. Hermann. ad Aeschyl. Prom. 271. — v. 4. *ἡ πάνες πάντων* Pal., quod Bentl. emendavit ex Clem. Alex. Strom. V 10 p. 687: *πανακὴς πάντων φάρμακον ἡ σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι γράφει.* quod Clemens omittit, Palat. autem addit *ἤ*, noluisse in *ἁ* mutare videtur poeta propter sequens *ἁ σοφία.* ac vide Theocrit. V 79 et alibi. — v. 5. *τοῦ δοκέω* Pal., em. Bentl., quo non contentus Valck. l. l. voluit *τῷ* i. e. *idcirco* interposita quaedam forte periisse ratus. — *δοκῶ* Blomf., sine causa. — v. 6. *ἐκκόπτειν* Scaliger et Hecker. l. l., quod probavit Mein. p. 310, mihi non necessarium videtur. certe non pendens oratio nihil habet quod offendat. — v. 7. corrupte cod. Pal. *ἔσθ' ἀμῖν χἀκαστάς*, quod emendavi ut editum vides. cf. Excurs. reliquorum criticorum coniecturae hae sunt: Salmasii vel Guieti (cf. Ruhnk. epist. ad Ern. p. 112 Tittm.): *ἔσθ' ἀμὶν τάδ' ἕκαστά γ' ἀφ.*, quos secutus est Brunck., simul *ποττὸν ἔρωτα* scribens, Bentleii: *ἔσθ' ἀμῖν χ' ἁ πασπάς*, Toupii Add. in Theocrit. p. 405 (= 414 Berol.): *ἔσθ' ἀμῖν χ' ἁ κιστάς*, Ernestii: *ἔσθ' ἀμῖν τ' ἄκος αὐτό*, Eldikii Susp. spec. p. 25: *ἔσθ' ἀμῖν γὰρ ἄκος γ' ἐς ἀφειδέα πρόσθεν ἔρωτα*, Ruhnkenii Epist. II p. 132 (= 184 Lips.) vel potius Piersoni (cf. Ruhnk. epist. ad Ernest. p. 34 Tittm.): *ἔσθ' ἀμῖν κ' ἀκεστὺς ἀφειδέα π. τ. ἔ.*, quod vitiosum adeo est (cf. Naeke de Hecal. p. 83), etsi a Boissonad. in ordinem receptum, Reiskii: *ἔσθ' ἀμῖν χ' ἁ ἀπαστύς*, Iacobsii: *ἔσθ' ἀμῖν τάδ' ἀκέσματ' ἀφ.*, Heckeri l. l. p. 370: *ἔσθ' ἀμῖν χ' ἅδ' ἀσπίς*, in quibus *χ'* pro *γέ* esse voluit mirifice, Hauptii in Herm. II p. 223: *ἔσθ' ἀμῖν χἄκαστα (σάφ' ᾔδεα) πρὸς τ. ἔ.*, ut *ἕκαστα* sit *utrumque.* postremo Mein. p. 287 Bentleianum *πασπάς* ita commendavit ut v. 7 et 8 post v. 10 collocandos censeret. — v. 8. *τουτιπαικειρεν τὰ πτερά* habet Pal., unde Salmas. vel Guiet. (cf. l. l. p. 112) fecerunt *τουτὶ σὰ ναὶ κείρευ*, Ernest. *τουτί, παῖ, κείρευ*, Iacobs.: *τοῦτ' ἐπικείρει σευ*, Hecker: *τουτεὶ τᾷ κείρευ*, Meinek.: *τούτοις, παῖ, κείρω τ. π. παιδαρίων*, vel (p. 287) *τουτὶ ναὶ κείρει τὰ πτέρα παιδαρίων*, postquam edidit: *τουτί, παῖ, κείρει τὰ πτέρα παιδάριον*, Hauptius: *τουτεῖ, παῖ, κείρευ τ. π., παιδάριον*, quae recepissem nisi duplex vocativus *παῖ, παιδάριον* non satis videretur defensus esse Aristophaneo *Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον*. nunc saltem *τουτεῖ ναὶ κείρευ* scripsi, nisi forte praestat *τουτεῖ κακκείρευ*, *ibi apud nos desecabare alas.* — v. 9. *τι δεδοικα μέσαι* Pal. (cf. Paulss. p. 77), emend. Bentl. ex Etym. Magn. p. 168, 4, ubi ceteris corruptis codicibus proxime ad verum accedit codex Florentinus apud Miller: *οὐδὲ σὸν ἀττάραγόν*

XLVIII. (47.)

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ὑφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων
χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
θῆκε θεοῖς Σαμόθρᾳξι λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχήν,
ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.

XLIX. (48.)

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου
ταῖς Μούσαις· αἳ δὲ Γλαῦκος ὅκως ἔδοσαν
ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τῇδε κεχηνὼς
κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς.
παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος. οἳ δὲ λέγουσιν,
'ἱερὸς ὁ πλόκαμος', τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

L. (49.)

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐ κέν' ἔρωτι δεδαγμένον, ἥμισυ δ' ὀπτῇ
ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

τοι δέδοικα, nisi quod praestat ab aliis codicibus monstratum pro *τοι* pronomen *τι*, unde Bentl. ep. ad Graev. p. 28 Friedem. elicuit *τυ* i. e. *σέ*. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 255 (in editione *σέ* Bentl. voluerat). — *δεδοίκομες* velle videtur Valcken. ad Theocrit. I 16 cum Bentl. — *αἱ δ' ἐπαοιδαί* suspicatur Mein. propter v. 1. mihi variationem quaesivisse Callimachus videtur. cf. ad hymn. in Iov. 94. — v. 10. *οἴκω* Pal., corr. Ernest. mox edebatur *τῷ χαλεπῷ τραύματος*, cui *τῷ χαλεπῷ τρ.* substitui.

XLVIII. Anth. Pal. VI 301. Hinc Suidas I 2 p. 371 Bernh. attulit haec: *τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε, θῆκε θεοῖς Σαμόθρᾳξιν*, ubi ut in Pal. est *ἐφ' ἧς*, cui cum Blomfieldo Boisson. et Meinek. *ἀφ' ἧς* praetulerunt, ego *ὑφ' ἧς* praeferendum censui. cf. Exc. — v. 2. pro *δανεών* olim Bentl. *πονέων*. sed cf. Excurs.

XLIX. Anth. Pal. VI 310. initium epigrammatis sine Callimachi nomine affert Apollonius Dyscal. de Synt. IV 12 p. 341 Bekk.: *εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμέ*, ubi Pal. habet *δίδου ἐμέ*. pro *Σίμος* idem Pal. *σημός* (cf. tamen Paulss. p. 25), *Σίμος* Iacobs., *Σῖμος* Boiss. et Mein. — v. 2. *γλεῦκος* Pal., em. Bentl. — v. 3. *τήνδε* cod. et editiones. emend. Bergk. in Ind. lect. Halens. hiber. 1864 p. XIII. — v. 4. *τοῦ μονονεῖαρ ἐμοί* Pal., *τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί* malebat Mein., etsi vulgatum retinuit. cf. Exc.

L. Anth. Pal. VI 311. v. 3. *οὐκ ἐν ἔρωτι* Pal., in quo *οὐκ* ferri non potest. correxerunt *αἰὲν ἐρ.* vel *ἄκρ' ἐν ἐρ.* Iacobsius, *οὖλ' ἐν ἔρ.* Hecker. Com. crit. in Anth. gr. p. 163, *εὖ μὲν ἔρ.* vel *οὐκ ἔτ' ἔρ.* Mein., *οὐ κέν' ἔρ.* Bothe apud Duebner. (i. e. *οὐ κενά*, *non frustra*, *οὐκ εἰς κενὸν* vel *οὐ κατὰ κενόν*). — *δεδαγμένον* Pal., *δεδαυμένον* Bentl. ex Hesych. I p. 464 *δεδαυμένον· περιπεφλεγμένον* (*πυρὶ πεφλέγ.* Mein.). sed

LI. (50.)

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει,
καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
ἡ γρῆυς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

LII. (51.)

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
ἄρτι ποτεπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ.
εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερενίκα,
ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

Hesych. potius Simonid. Amorg. fr. 30 respexisse videtur, ut coniecit M. Schmidt., nec quicquam offensionis est in ionico *δεδαγμένος* pro *δεδηγμένος*, quum etiam Nicander *δάχμα* pro *δῆγμα* dixerit (cf. Nicandre. p. 136) et ipse Callimachus habeat *λάξις* hym. in Jov. 80 pro *λῆξις*. — *ὄπται* Pal. secundum Paulssenum p. 25, *ὤπται* vulgo. emend. Mein. —

LI. Anth. Pal. VII 458. v. 1. *αἰσχρήν* apographum Parisinum habere dicit Boisson. apud Duebner. idque fortasse verum putat. sed hic in Pal. *αἴσχρην* legi convenienter scribi videtur, etsi idem codex V 181, 9 habet *νῦν δὲ πρὸς αἰσχρὰν τὴν μυρόπωλιν ἰών*, ubi recte corrigunt *Αἴσχραν*. atque etiam in Empedoclis verss. ap. Plutarch. de tranquill. anim. p. 474 Duebner. certe p. 575 edidit *Καλλιστώ τ' Αἴσχρη τε*, cui *Αἰσχρή* praetulit Stein. p. 81. — *ἀγαθὸν γάλα* Pal., *ἀγαθοῦ γάλα* coni. Valcken. ad Adoniaz. p. 351 (p. 188 Berol.), *ἀγαθὴν γάλα* Iacobs., vulgatum tamen retinens. cf. Exc. *παισὶν ἐν ἐσθλοῖς* Pal., quod emend. Bentleius. illud servandum, ut sit *παῖς ἐσθλός*, putavit Salm. vel Guiet. in Ruhnk. Epist. ad Ernest. p. 112 seq., *ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐσθλοῖς* coni. Reisk. — v. 3. *ἀνέθηκεν* Pal., *συνέθηκεν* coni. Reisk. — *ἐπ' ἐσσομένοισι* P, quod multis olim etiam alibi placuit, quum Homero *ἐσσόμενοι* tantum *posteri* esse constet. sed *ἐπεσσόμενοι* i. e. *posteri* exemplis firmat Wernicke ad Triphiod. p. 278 seqq. — 4. in Pal. est *ἡ γρῆϋς μαστῶν* (supra: *ὡς*), cui scripturae nihil hic tribuendum puto (etsi fecit Iacobs., qui fortasse *ἡ γρηῦς τὰς μαστῶν ὡς ἀπ.* scribendum censebat, et Fritzsch. l. I. p. 8, qui *ἡ γρηῦς ὧν μαστῶν ἃς ἀπ. χάριτας* commendat, i. e. *qualis mammae qualem gratiam ferat*). nam similiter codicis Palatini librarius distractam formam *γρῆϋς* removere conatus est VII 187 scribendo *ἡ γρηῦς νίκω* (supra: *ἡ*), quum postea epigr. VII 344, ubi repetitum in eo codice hoc carmen legitur, *ἡ γρῆϋς Νικώ* habeat. Ceterum de scriptura *γρῆϋς* (non *γρηῦς*) cf. Nicandr. p. 153 coll. Lobeck. Elem. II p. 44. —

LII. Anth. Pal. V 146. v. 2. *πότ' ἐπλάσθη* Pal. correxit Reiske ad Theocrit. XV 107. — v. 3. *εὐαίων* Eduardo Scheer in Progr. Rendsburg. 1866 p. 22 tam languidum videtur, ut corruptum habeat, sed non iam languidum videbitur, si post *νοτεῖ*, ubi hucusque nulla fuit vel levissima interpunctio, ponamus distinctionem maximam. tum *εὐαίων* coniungendum cum *Βερενίκα*, *ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος* autem pro praedicato erit. De ultimis Hecker. Com. Callim. p. 99 (coll. Com. crit. I p. **147**) citavit Quint. Smyr. I 38 *ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος γεγαυῖα*. add. Apollon. Paraphr. Psalm. LXXV 24. *εὐρυβίῃ μετὰ πᾶσιν ἀρίζηλος βασιλεῦσιν*. — *ἀρίζηλος* Pal., corr. Brunck. — v. 4. *ἄτερ* et *αὐταὶ τ' αἳ* Pal.

LIII. (52.)

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
ναίχι πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
καὶ σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

LIV. (53.)

Καὶ πάλιν, Εἰλήθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλευσης
εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ.
ὣς τόδε νῦν μέν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδὸς
ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

LV. (54.)

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν εὐξάμενος,
γιγνώσκειν. ἢν δ' ἄρα λάθῃ καὶ καινὸν ἀπαιτῇς,
φησὶ παρέξεσθαι μαρτυρίην ὁ πίναξ.

LIII. Anth. Pal. XII 230. v. 1. *ἐμ' ὀχθεῖ* Pal. emend. Bentl., quod recte omnes receperunt. nam *ἐχθεῖ* reponere nolui, quum verbum *ἐχθέω* sublestae fidei sit. cf. Lobeck. Rhem. p. 147. Ad *μισοίης* intelligendum esse *ὦ Ζεῦ* apparet ex v. 3. — v. 4. *καὶ ἅ ποθ'* Pal., em. Bentl.

LIV. Anth. Pal. VI 146, ubi repetitur post Epig. 274 non sine memorabili scripturae varietate. — v. 1 *εἰλήθυια* Pal. utroque loco, sed posteriore correctum *εἰλείθυια*, cf. ad hym. in Del. 132. — *καλούσης* Pal. secundo loco. — v. 2. *εὔλοχος* Pal. utroque loco, *ἐς λόχος* Brunck. e malo apographo ductum. adiectivum ex Eurip. Hippol. 167 (*εὔλοχον — Ἄρτεμιν*) firmat Iacobs., sed saepius legitur in Nonno, ut Dionys. XXXI, 111. XXXVIII 134. XLIV 309. — *εὐτοκίῃι* Pal. loco priore, *εὐτυχίῃι* loco secundo. *εὐτυκίῃ* coni. Hecker. Com. crit. in Anth. graec. p. 113, *εὐκολίῃ* coni. Mein. — v. 3. *ὡς τοι* Pal. I, *ἃς τόδε* Pal. II, referente Paulsseno, unde Iacobs. fecit *ἧς τόδε*, quod receperunt Mein. et Duebn., ego *ὧς τόδε* scripsi: *ita* (hanc ob causam, quod cum partus facilitate venisti, quum filiam ederet) *hocce donum nunc quidem templum tuum habet, postea autem pro filio aliud habebit.* Ceterum quid dedicaverit Lacaenis colligi potest ex Leonid. Tarant. Anth. Pal. VI 200 et 202 et ex Marc. Argent. ibid. VI 201. —

LV. Anth. Pal. VI 147. Priora sine Callimachi nomine leguntur etiam ap. Suid. I 1 p. 560 sic: *τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸς γυναικὸς Δημοδίκης*. — *ὡς* Pal., *ὧς* Brunck., male, nam pendet a *γιγνώσκειν*. tum *πρὸς γυναικός* Pal. et Suid., *πρὸ* Brunck. cum aliis. — v. 2. *εὐξάμενος* Pal. et ex coniectura Salmas. vel Guiet. l. l. p. 113, nam in aliis apographis fuit *ἀρξάμενος*. — v. 3. *γιγνώσκειν* Pal., quod pro imperativo esse recte monet Boisson. apud Duebner., *γινώσκεις* corr. Salm. vel Guiet. l. l. et Tyrwith. in not. ad Toup. Emend. in Suid. IV p. 424, quod omnes probarunt. *εὐξάμενος γηράσκειν* olim coni. Iacobs. — v. 3. *λάθῃ καί μιν ἀπαιτῇς* Pal. syllabae defectum varie compensare critici studebant, Salmas. *λάθῃ ποτὲ καί μιν ἀπ.*, at *καὶ μή μιν* cum Bentl. Ernest., *καὶ δή μιν ἀπ.* Toup. l. l., quem secutus est

LVI. (55.)

Τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
πλούσιον ἁ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
ἀθρήσας φήσεις, "Ἕσπερε, πῶς ἔπεσες";

LVII. (56.)

Φησὶν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
γιγνώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης

Brunck., *καὶ μισθὸν ἀπ.* Porson. App. ad Toup. Em. IV p. 485, quod receperunt Blomf., Boisson., Meineke, *λάθη**, *καί μιν ἀπ.* edidit Iacobs., qui in notis msc. apud Duebner. coni. *λάθῃ καὶ τῖμον ἀπ.*, quod Duebn. recepit. mihi quum novum nomen post *χρέος* et vel pronomen *μίν* parum verisimile videatur, dedi quod etiam facilitate commendatur, *καὶ καινὸν ἀπαιτῇς*. — v. 4. *μαρτυρίην* Pal., *παρθενίην* fuit in apograph. Bentleian. (certe non in Salmasiano. cf. Ruhnk. Ep. ad Ernest. p. 113 Tittm.).

LVI. Anth. Pal. VI 148. Habet etiam Suid. II 1 p. 911, sed sine Callimachi nomine et omissis verbis *εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος*. v. 1 *κανωπίτα* Pal., *κανωπιτᾷ* vel *κανωπιστά* codd. Suidae. Serapim intelligendum esse patet. Ceterum notanda huius vocis scriptura per *π*, quum et Aeschylus, quem saepe imitabatur Callimachus, *Κάνωβος* habeat Suppl. 296 et Prom. 847, item Dionysius Perieg. 13, cui exemplar imitandi fuit Callimachus. ac *Κάνωβος* legitur etiam in Nicandri Ther. 312 et Atticis probatum fuisse videtur solum, quantum colligi potest ex Herodian. *περὶ μον λέξ.* p. 13, 28 (= p. 40 Lehrs): *οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ Κάνωβος. τὸ γὰρ παρὰ τῷ Ἰόβᾳ κείμενον βαρβαρικὸν ὄνομα Ναβωμὸς διὰ τοῦ μ γράφεται.* paulo accuratius de eo nomine scripsisse Herodianus videtur in Prosod. cathol. (Lentz. I p. 139 et p. 189) vel in libris de orthographia (Lentz. Tom. II p. 530), unde in Etym. Magn. p. 489, 25 venerunt haec: *Κάνωπος δεῖ λέγειν, οὐ Κάνωβος· ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενον τῷ ω ἔχει τὸ βῆτα ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἀλλ' ἢ ἕτερον, ἢ τὸ π, Κρότωπος, ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Κάνωπος*, et in Stephan. Byz. p. 355: *Κάνωπος· οὕτω ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ π. γράφεται δὲ ὅμως διὰ τοῦ β. Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ· Κάνωβος δ' ἔστι πόλις κ. τ. λ.* (p. 801 Cas.), quae ab editoribus in integrum restituta sunt ex Eustath. ad Dionys. Per. 11 p. 86, 21 Bernh. Sed Herodianum crediderim etiam hoc monuisse, Atticos quidem *Κάνωβος* dixisse, apud ipsos autem *ἐγχωρίους* nomen fuisse *Κάνωπος*, unde facillimum explicatum habet, cur et Callimachus hic *Κανωπίτᾳ* scribere voluerit, et Athenaeus Naucratita VII p. 326 A *Κάνωπον* dixerit, idemque etiam geographi praetulerint, praeter Strabonem et si alii Atticismi magis studiosi erant. — v. 2. *ἡ Κριτίου* vulgo cum Pal. (nisi quod in nonnullis apographis *ἡ Κρυτίου*), corr. Mein. — v. 3. *Ἀπέλλιδος* Salmas. vel Guiet. scribi iubent. male. cf. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 510 n. 42. — v. 4 *ἔπεσες* non est *cecidisti de coelo*, ut interpretatur Salm. vel Guiet. l. l. p. 113, vel *extinctus*, ut Iacobs., sed *contemtus iaces*, ut dicit Mein. cf. Aeschyl. Sept. 775 *πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα*.

LVII. Anth. Pal. VI 149. v. 1 *γιγνώσκω* hic quoque Pal. Quum *ἰδίῃ* si de Euaenetum ipso intelligatur, vix commodum explicatum habeat,

ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδησι·
πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

LVIII. (57.)

Ἰναχίης ἕστηκεν ἐν Ἴσιδος ἡ Θάλεω παῖς
Αἰσχυλὶς Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

LIX. (58.)

Τίς, ξένος ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἔνθα σε νεκρὸν
εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ

---

sed abundet plane et frigeat, rectissime iudicasse videtur Meinek., verba ἀντὶ τῆς ἰδίης νίκης referenda esse ad victoriam, quam ipse Euaeneti gallus, cuius imago hic ponitur, de compari rettulerit. non est igitur de curuli quodam Euaeneti victoria cogitandum cum Hecker com. crit. de Anth. I p. 152 seq. propter talem autem victoriam Tyndaridis anathema poni Meinekius iure negat mirum esse, quum Tyndaridae cuiusvis certaminum generis praesides habiti fuerint. —

LVIII. Anth. Pal. VI 150. v. 1. ἕστηκεν Pal., ἔστησεν (sic editio) Ernest. De consuetudine imagines in Isidis templo statuendi monuit Sauppe ad hym. in Is. p. 8. —

LIX. Anth. Pal. VII 277. v. 1 τίς ξένος ὦ ναυηγέ Pal., quod τίς ξένος, ὦ ν. vulgo scribunt, sed Iacobius, cui haec subabsurda et nimis abrupta videbantur, olim commendavit τοῖς ξεινικοῖς (*in peregrino litore*) — σ' εὗρεν, postea τῇ ξένος ὤν, ναυηγὲ — εὗρεν, tum in Add. p. LVI ξεῖνος ἐὼν ναυηγοῦ Ἀμύντιχος, postremo (in not. msc. ap. Duebn.) ὡς ξένος. nec vulgatum placuit nec Boissonadio, qui τὶς ξένος, ὦ ν. edidit (quod Dueb. secutus est nisi quod voci τὶς stellulam addidit), postea ap Dueb. τοὶ ξένος praetulit, nec Heckero in Com. crit. de Anth. gr. p. 223 et in repetita eius libri editione I p. 282 τίν, ξένος ὦ ν. conicienti, nec Meinekio, qui haec intelligi posse negans illa verba ex integro disticho et dimidia tertii versus parte superesse credebat, ut quae exciderint hanc fere sententiam habuerint: *quis te hospes, o naufrage, sepulcro condidit? naufragum enim te esse neque alio mortis genere occubuisse indicat impositus sepulcro tuo remus.* quibus improbatis postea p. 311 in Heckeri partes transiit τίν accusativum aeolicum esse dicens. In tanto autem doctissimorum virorum de corrupta vulgata lectione consensu paene vereor ne ipse caecutiam qui in initio epigrammatis nihil corruptum putem. sed Leontichus nauta vel piscator, qui ipse hic loquitur in inscriptione tumuli quo mortuum ornavit, hunc invenerat in litore et ξένον esse atque ναυαγόν facile intelligere potuit, sed quis esset intelligere non potuit, etsi in inscriptione opus erat hoc addito. quidni igitur in titulo quaesiverit τίς, ξένος ὦ ναυηγέ; in quibus ξένος ὦ ναυηγέ dictum est ut illud φίλος ὦ Μενέλαε in Hom. Il. IV 189, quibus similia addit Hecker. l. l. p. 282 et ipse hanc interpunctionem commendans. Haec autem verba ut cum sequentibus magis coeant, pro ἐνθάδε, quod cum Pal. omnes habent, scripsi ἔνθα σε. — v. 2. ἐπ' αἰγιαλούς Pal., in quo accusativum frustra defendit Iacobsius. nam in eius modi locis accusativus significat rem non uno aliquo loco geri, sed ad totam regionem pertinere. recte igitur aut cum Bentleio scribendum ἐπ' αἰγιαλοῖς, aut ἐπ' αἰγιαλοῦ cum Hecker. l. l. p. 282 et Mein. (ut in Anth. Pal. VII 497 extr. est γυμνὸς ἐπ' ἀξείνου κείμενος αἰγιαλοῦ), quorum ego illud praetuli, quum saepe αἰγιαλοί, ἠιόνες, θῖνες de uno litore di-

δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ἥσυχος, αἰθυίῃ δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

LX. (59.)

Εὐδαίμων, ὅτι τἄλλα μανεὶς ὡρχαῖος Ὀρέστας,
Λεύκαρε, τὰν ἁμὰν οὐκ ἐμάνη μανίαν,
οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος, ἅτις ἐλέγχει
τὸν φίλον, ἀλλ' αἰχμᾶν δρᾶμ' ἐδίκαξε μόνον.
ἦ τάχα κα τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσε τοῦτο ποήσας,
κἠγὼ τὼς πολλοὺς οὐκ ἔτ' ἔχω Πυλάδας.

---

cantur a poetis, ut Nicandr. Ther. 704. Anth. Pal. VII 376, 6. VII 665, 8. Quint. Smyr. V 652. IX 402. Nonn. Dionys. III 51. XLVII 269. — Apoll. Rhod. II 1119. Quint. Smyr. III 767. — id. VII 413 etc. — Mox *χῶσε—τάφῳ* recte habet. nam non solum *τάφον τινὶ χῶσαι* dicitur, sed etiam *τάφῳ τινὰ χῶσαι.* cf. Eurip. Orest. 1585 et alia apud Hecker. com. crit. in Anthol. I p. 281. — v. 4. *ἥσυχον* Pal., *ἥσυχος* coni. Reiske in Anim. p. 754 et Hemsterh. ad Callim. fr. CXI, quod editores secuti sunt, etsi Mein. locum ita nondum putat persanatum. *αἰθύῃ*, sed per corr. *αἰθυίῃ* Pal. cf. Paulss. quem vide etiam ad VII 295, 1 p. 35, *αἰθυίῃ* cum Hemsterh. l. l. omnes. —

LX. Anth. Pal. XI 362. v. 1. *ταλαμανεις* Pal., quod corr. Ernest. *ὡργεῖος* olim Iacobs. male. cf. ad hym. IV 308. — v. 2. *λευκαρεταυμαν* Pal., unde olim in Prolegom. de Callim. *αἰτίων* fragm. p. 13 feci *Λεύκαρε, τὰν ἁμάν*, quod Meinekio persuasi ut reciperet. ac nimis a literarum ductibus et a sententia recedunt reliquorum criticorum conamina, Ernestii * * * *ἐρωτομανῶν* conicientis, Reiskii Animad. p. 754: *Λευκαρέτας μώναν* (qui putabat Leucareten fuisse Pyladis sponsam, a qua Orestes cupiditatem suam abstinuerit), Eldickii in in Susp. spec. p. 24: *αὐτὰρ ἑταιρομανῶν*, Heusingeri in Act. Erudit. ann. 1768 p. 366: *λευκοπρωκτομανῶν*, Brunckii: **λευκαρέταν μώναν* vel *λευκοχρόαν πυγᾶν*, Zedelii in Bibl. crit. Amstel. II 1 p. 112: *Λευκαδερωτομανῶν* (quod de insania Leucadio saltu exstinguenda intelligit), Lennepii in Exerc. Amstelod. specim. p. 18: *Νικαρέτης μῶναν* (i. e. amorem puellae Nicaretae, quo poeta adeo se correptum fateatur, ut ad hunc suum furorem nihil habenda sit illa Orestis insania), Blomf. *λευκαρέταν μανῶν*, Iacobsii olim: *Εὔκρατες, ἁμετέραν*, quod multo praestat posteriori eius coniecturae: *λευκαρεταινομανῶν*, quo putabat eos significari qui virtutem omnibus numeris absolutam nullisque ne minimis quidem naevis dehonestatam in amicis inesse velint. — *μανιήν* Pal., corr. Ernest. — v. 4. *ἄλλαι χ' ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε* Pal., *ἀλλ' αἰσχρὸν δ. ἐ.* apographum Vossian., *ἀλλὰ καὶ ἓν δ. ἐ* Salmas. ad Solin. p. 858 C, quem secuti sunt Ernest., Brunck., Boisson., sed in *ἀλλὰ καθ' ἓν δρᾶμ' ἐδίκαξε* mutavit Emper. Opusc. p. 306, in quo alterum sine dubio verissimum est atque dignissimum quod recipiatur. praeterea Iacobs. *ἄλλαν χ' ἓν δ. ἐδίδαξε* edidit, Meinekius autem e sua coniectura *ἀλλ' ἀεὶ ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον.* ipse quod dedi firmavi in Excurs. — v. 5. *τάχα καί* Pal., quod *τάχα κεν* Iacobsius scribendum censebat, ego cum Mein. *τάχα κα* scripsi. — v. 6. *κἀγώ* Pal., emend. Mein. *τοὺς πολλούς* Pal., quod in *τὼς πολλούς* correxi (cf. Excurs.), Mein. autem in *τοὺς παλαούς* (i. e. *παλαιούς*) corrigere malebat. —

LXI. (60.)

Οἵ τινες Ἀλείοιο παρέρπετε σῆμα Κίμωνος,
ἴστε τὸν Ἱππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

LXII. (61.)

Αἶνιε, καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλὺ
ἦσθα, τί σε, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;
ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον; ‛ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.'

LXI. Anth. Pal. VII 523. v. 1 *ἀλίοιο* Pal., quod correxerunt Salmas. apud Ruhnk. epist. ad Ernest. p. 113 Tittm., Hering. Obs. crit. p. 282 et Dorvill. ad Charit. p. 253, sed *Ἠλείοιο* malebat Ernest., quum alia dorismi vestigia in epigrammate desint. sed Ernest. erravit, quum in locorum nominibus et iurandi formulis doricas formas etiam extra doricam dialectum nonnumquam legi constet (cf. Meinek. ad Menandr. p. 16 coll. Callim. Epigr. XLVI, 3). hinc non erat quoque cur *σᾶμα* cum Heringa contra codicis fidem scriberent Iacobs., Mein., Duebner., praesertim quum *Ἱππαίω* edere veriti sint. —

LXII. Anth. Pal. VII 725. Epigramma Callimachi esse negabat Hemsterh. cf. Iacobs. Animad. Tom. XII p. 443. — v. 1. *αἴνιε* Pal., quod recte interpretantur *ex Aeno urbe Thraciae oriunde*, non recte igitur *αἴλινε* corr. Ern., quem Brunck. et Blomf. secuti sunt, *ἀνίδε* Reisk., *μήνυε* Heusinger. in Act. Erudit. ann. 1768 p. 367, *αἰαῖ* Blomf., quod sane frequens in epitymbiorum initio, cf. VII 122, 298, 488, 491, 515. VIII 120, 183, et hic est etiam in apograph. G et R (cf. Iacobs. Animad. Tom. XII p. 443). — *καὶ σὺ γὰρ* Pal., *καὶ σύ γ' ἄρ'* coni. Hecker. Com. crit. de Anth. gr. I p. 332, de *ἄρα* cum imperfecto coniuncto inter alia afferens Anth. Pal. IX 76, 5, sed mutandi causa non est. cf. Exc. Mox cod. Pal.: *οὐκέτι πουλὺς ἦσθα*, quae parum probabiliter mutarunt Reiskius scribendo *Ἀστυπαλαιεῦ. οἶσθα*, Ruhnken. (cf. Iacobs., Animad. Tom. XII p. 443): *εἰσέτι πουλὺς ἦσθα*, Brunck.: *οἰνοποτάζειν δεινός*, sed verissime correxit Zedelius: *οὐκ ἐπὶ πουλύ*, cui tandem cessit etiam Hecker. com. crit. p. 333, postquam olim *οὐκέτι πουλύς* cum Pal. teneri et hymn. in Dian. 137 defendi posse putavit. defendit etiam Mein. p. 293, sed ut *οὐκέτι πουλὺ εἶσθα* scribatur, cuius dicit sententiam esse: *non tu es qui fueras, ex magno corpore in levem cinerem redactus.* Equidem cum Boiss. et Duebner. (etiam Meinekio in contextu) Zedelium secutus sum, ut ne Iacobsium quidem imitarer *οὐδ' ἐπὶ πουλὺ ἦσθα* edentem, qui olim (Anim. Tom. VII p. 299) conicerat: *πίνειν καὶ Σατύρων σε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλὺ ἥσσονα τί—κατειργάσατο;* — v. 2. *ἦσθα* Pal., *εἶσθα* coni. Mein. — *ξείνων ὥστε* Pal., emendarunt Zedel. l. l. et Eldik., *τί ξείνων λῷστε* olim Iacobs., et *ξείνων λῷστε* etiam Ruhnk. in schedis apud Iacobs. Tom. VII p. 443. Aliter luserunt et Reiskius, qui *οἶσθα, τίς, ὦ ξεῖν', ἦν ὅς σε κ.* commendavit, et Heusingerus l. l. cui *ἦσθα, τίς ἢ ξείνων, ὅς σε κ.* placuit, et Brunckius, qui *δεινός, τίς σ' οἶνος ὧδε κατειργάσατο* periclitatus est, et Chardon de la Rochette in Magazin encyclop. Tom. VI p. 179, qui *ἦσθα, τίς σ' ἐξ οἴνων ὧς σε κατ.* verum putabat. — v. 3 *ἤρατο* Pal., *εἴρεο* coni. Slothouver., emend. Zedel., quem iure omnes secuti sunt, nisi quod haec per interrogationem efferenda esse ut Zedel. et ceteri qui recipiebant fecerunt, Meinekius negabat. sed interrogationem K. Dilthey de Cydipp. p. 29 vidit commendari Vergilii versibus hinc expressis, Catal. XIV:

LXIII. (62.)

Κυνθιάδες θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυνται
αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

LXIV. (63.)

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχρῶς τοῖσδε παρὰ προθύροις·
οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
κοιμίζεις, ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι, σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολιὴ δὲ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

---

qui deus, Octavi, te nobis abstulit? an quae dicunt, a, nimio pocula ducta mero? etc., quem post Hecker. Com. crit. in Anth. I p. 161 alii produxerunt. Ceterum fundum sententiae apparet esse Hom. Odyss. XXI 295 *οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα ἄασε*, quem versum alii quoque in usum suum convertebant ut Nicarchus in Anth. Pal. XI 1 *οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν*, Alcaeum ibid. XI 12. — *ὕπνος ἦλθεν* Pal., *ἦλθεν ὕπνος* ed. Brunck. —

LXIII. Anthol. Pal. VI 121. In Planud. *ἄδηλον* est. Primum distichon affert Suid. II, 1 p. 460, sed sine Callimachi nomine. v. 1 *κυνθίδες* Pal., *κυνθῖδες* Plan., *Κυνθιάδες* Suid. et post Salmasium omnes. *Ἐχέμμα* ultimae syllabae interposito *ου* Pal., sed *Ἐχέμμα* praeter Plan. et Suid. etiam Choerob. in Theod. can. p. 37, 15 sine dubio hinc ductum. — v. 3. *πεπαυται* (superscr. *ν*) i. e. *πέπαυνται* (non *πέπανται* ut putabat Salm.) Pal., *πέπαυται* Plan., *πέπαυσθε* Scaliger. *πέπαυνται*, quod ego recepi, Bothius quoque probavit apud Duebner., qui cum reliquis editoribus *πέπαυται* edidit. cf. Excurs. — v. 4 *αἶγες* Plan., *αἶγες, καὶ σποδάς* olim Iacobs. *ἡ θεός* vulgo, *ἤθεος* coni. Hecker com. crit. de Anth. graec. p. 110. —

LXIV. Anth. Pal. V 23. v. 2. *ψυχροῖς* vulgo, quod correxi. *τοῖσδέ* Pal. — v. 4 *ὄναρ* Pal. utroque loco. *ἠντιάσαις* Hecker. voluit in Com. crit. de Anth. p. 30, et in editione eius libri altera I p. 203. *ἠντίασα* Boiss. ad Herodian. Epim. p. 235 coni. et edidit. et sic Both. ap. Duebner. cf. Excurs. — v. 6. *αὖτις* necessarium Heckerus putabat l. l. p. 203. sed cf. ad hym. I 76. —

EPIGRAMMATA DVBIA.

I. (7 dub. Mein.)

Τὰν τριετῆ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχεάνακτα
εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἅρπασε μάτηρ
σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
νύμφας δ' οὐκ ἐμίανεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

II. (6 dub. Mein.)

Ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν ὡς ὄνομ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

I. In Anthol. Pal. VII 170 est Posidippi, item in Planud. p. 220 Steph., sed repetitur in Palat. post VII 481 sub Callimachi nomine. v. 1. *τριετῆ* Pal. primo et secundo loco, *τριέτη* post Brunck. edidit Mein., non reliqui editores. cf. Exc. — *ἀρχιάνακτα* Pal. 1 (et in lemmate), Iacobs., Boiss., *ἀρχεάνακτα* Pal. 2 (et in lemmate in schedis Boissonadii ap. Duebn.), Mein., Duebner., *ἀστυάνακτα* Plan. cf. Excurs. — v. 2. *μορφᾶς* Pal. 2 et Plan., *μορφῆς* Pal. 1. — *ἐπ' ἐσπάσατο* Pal. 1 et 2. — v. 3. *ἥρπασε* codd., *ἅρπασε* Salm. et Brunck. cf. Anth. Pal. XII 140, 3. — v. 4. *σκεπτομένη* Pal. 1 et 2, *σκεπτομένα* Plan., *σκεψομένα* coni. Mein. — *ἔχοι* sola editio Blomfieldii, item Mein. — v. 5. *ἐμίηνεν* codd. et vulgo, *ἐμίανεν* Blomf. et Mein. — *γούνοις* Pal. 1, *γούνων* P. 2 (cf. Paulss. p. 32), Plan. et edd. — v. 6 *κοιμανθεὶς* Pal. 1, *κοιμαθείς* Pal. 2, *κοιμηθείς* Plan., emendaverat Salmas. — *βαθύν* Pal. 2 et Plan., *μακρόν* Pal. 1 (cf. Paulssen. p. 32), quod unice verum videtur Heckero Com. crit. de Anth. I p. 93, qui firmare hoc poterat Anth. Pal. VII 173 *τὸν μακρὸν εὕδει ὕπνον,* Mosch. III 106 *ὁππότε πρᾶτα θάνωμες — εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον*, Anth. Pal. XII 50 *τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα,* Horat. Carm. III 11, 38 *longus somnus.* sed quum in reliquis Pal. 2 fere praestet lectionibus Pal. 1, *βαθύν* praetuli, quod non minus de morte dici potest quam alterum, praesertim articulo addito ut in altero. quamquam de vivi hominis somno recte legimus etiam *τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον,* VII 197, 2. Recte autem Hecker. monet ultimum distichon referendum esse ad imaginem, in qua conspiciebatur mater filium, non in undis, sed in gremio demum matris mortuum, in sinu fovens. —

II. In Antholog. Pal. legitur post VII 350 in imo margine p. 256, cum hoc lemmate: *Καλλιμάχου εἰς Λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρ-*

III.

Quaenam haec forma? — Dei. — Cur versa est? — Fulgura lucis
divinae non fert debilis haec acies. —
Quid vero existit tanquam uno e corpore corpus? —
Hic Amor est. — Si Amor est, cur videt? — At Iovis est. —
Cur ita complicitis alis? — Nunquam evolat. — At cur
in se convertit tela? — Sui ille Amor est. —
Cur ferro sine tela gerit? — Quia vulneris expers
ille est. at vester vulnerat et cruciat.

ναχος ἔσκεπε λίθινος (sic Iacobs. Animad. I 1 p. 222, qui in Anthol. Pal. III p. 299 *Καλλιμάχου* omisit), at in Planudea p. 204 Steph. statim post VII 344 legitur, sed ab hoc separatum et novo lemmate *ἄδηλον* instructum. Omnes autem post Huetum not. in Anthol. p. 21 et Salmasium (cf. Ernest. p. 330) hoc distichon cum praecedenti coniunxerunt et coniunctis vel praescripserunt *Σιμωνίδου* vel Callimachum auctorem esse putarunt. cf. Excurs. — v. 1. *θυμόν γε* Pal. et Plan., *θυμόν τε* coni. Bothe ap. Iacobs. Addend. p. LVII. — *οὔνομά τ' εἶχεν* Pal., *ὥς ὄνομ' εἶχεν* Plan., quod praetuli. cf. Excurs. —

III. Legitur in Anthol. Latin. I 6 primum editum a Petro Pithoeo cum lemmate: *Callimachi, imagini inscriptum Iovis* cf. Excurs. —

EPIGRAMMATA INCERTA

i. e. sine iusta causa ad Callimachum relata.

I. (8 dub. Mein.)

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρύμενος οὐδ' ὀρέγοντος
οὐδένος ἀνθρώπων δυστυχίης ἔρανον
τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον,
εὗρον δ' οἰζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην, ἀλλὰ ταφεὶς ἔθανον.

II. (5 dub. Mein.)

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος, οὗτος, ὁ νύκτωρ
τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας· ἐνδόθι γάρ μοι
καιόμενον πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

I. in Anthol. Pal. VII 336 et apud Planud. *ἀδέσποτον* est, ad Callimachum autem relatum, quod Salmas. in codice Palatino dubium esse dicit utrum sit Simonidis an Callimachi. qui error sine dubio est doctissimi viri, nam nihil eius modi legitur in Pal. nec in apographo Gothano. — v. 1 *τετρυμμένος* Pal., *τετρυμένος* Plan. — *οὐδ' ὀρέγοντος* vulgo, *οὐκ ὀρέγ.* malebat Mein. cf. Excurs. — v. 2. *δυστυχίης ἔρανον* vulgo, *δυστυχίης ἔρυμα* corr. Mein., *δυστυχίης ἔρανον* ego praetuli. cf. Excurs. — v. 4. *εὗρον ὀϊζύρου* Pal. et Plan., *εὑρὼν οἰζυροῦ* cum Iacobs. Meineke et Duebner. — v. 5. *ἔθνησκον* Pal. — v. 6. *ἔθαπτον* supra scripto *γρ. ἐτάφην* Pal., *ἐτάφην* Plan. —

II. Anthol. Pal. IX 15, ubi *ἀδέσποτον* est. Qui fuerint, quibus Obsopaeus dicit Epigramma visum fuisse Callimacho ascribendum nescio. — v. 1. *αὐτὸ τὸ πῦρ* vulgo, *αὖθι τὸ πῦρ* malebat Mein., sed vulgatum videtur defendi posse, ut sit *verum et germanum ignem*, quem ad modum *Αὐτοθαΐς* et similia saepe dicuntur. cf. Iacobs. Animadv. ad Anthol. Tom. VI p. 417. — v. 3 *ἐνδοθι* sine accentu Pal. — *γάρ μιν* Pal., *γάρ μου* vel *μοι* edd. Planud., quorum hoc Iacobs., illud Mein. ediderunt, nisi quod Mein. forsan *νῦν* scribendum putat. mihi non liquet. an *δήν* legendum sit ut cum *καιόμενον* iungatur? Ceterum Portium Licinium hoc epigramma ante oculos habuisse quum versus scriberet qui sunt apud Gell. XIX 9, 13 Iacobsius monuit, Animadv. Tom. XI p. 314. —

III.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν·
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε·
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς·
ὕμνους ἀθανάτων Ἐρατὼ πολυτερπέας εὗρε·
τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν·
[ἁρμονίην πάσῃσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς·]
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρων·
κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα κεδνά.

IV.

Εἶπας καὶ πάλιν εἶπα 'καλός, καλός', ἀλλ' ἔτι φήσω,
ὡς καλός, ὡς χαρίεις ὄμμασι Δωρόθεος.
οὐ δρυός, οὐδ' ἐλάτης ἐχαράξαμεν, οὐδ' ἐπὶ τοίχου
τοῦτ' ἔπος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ ἴσχετ' ἔρως κραδίῃ.
εἰ δέ τις οὐ φήσει, μὴ πείθεο. ναὶ μὰ σέ, δαῖμον,
ψεύδετ', ἐγὼ δὲ λέγων ἀτρεκὲς οἶδα μόνος.

V. (2 dub. Mein.)

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν
οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν· οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει.

III. Anthol. Pal. IX 504 ubi *ἄδηλον* ascriptum, sed Natalis Comes Mythol. VII 15 quae hinc affert dicit in quodam Callimachi epigrammate esse. cf. Excurs. — v. 4. *ηὗρε* Pal. in marg., *ἦρε* Plan. — v. 8 iure seclusit Iacobsius. cf. Exc. — v. 10. *τε καί* Plan., *τε* om. Pal., cui obsecutus est Iacobs. —

IV. In Anthol. Pal. XII 130 *ἄδηλον* est, Callimacho tacite ascribit Meineke in Delect. poet. Anth. gr. p. 203, errore ut videtur et intempestive tum memor epigrammatis vere Callimachei XXI, ubi simili modo dicit *ἔγχει καὶ πάλιν εἰπέ* et *εἰ δέ τις οὐχὶ φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος κ. τ. λ.*, nec inter Callimachea recepit. Meleagri esse putabat Corn. de Pauw apud Iacobs. Animad. III 1 p. 294. — v. 1. *εἶπα καὶ πάλιν* Pal., *εἶπά τε* (vel *δέ* vel *σε*) priores critici, *εἶπα καὶ αὖ πάλιν εἶπα* ed. Iacobs., *εἶπας καὶ πάλιν εἶπα* coni. Mein., quem sequor. — v. 4. *κραδίᾳ* Pal. et vulgo, quod correxi. — v. 5. *ναιμασε* Pal. — v. 6. *ἀτρεκές* Pal., *τὠτρεκές* Brunck. et Iacobs. illud defendit Mein. l. l. ut pro adverbio sit. sed si sententia est (nec dubito): *scio solum me dicere verum*, corrigendum erat potius: *ἐγὼ δὲ λέγων ἀτρεκὲς οἶδα μόνος*, etsi vulgo legitur *ἐγὼ δ' ὁ λέγων*. —

V. Anth. Pal. XII 140 *ἄδηλον* addit carmini, et fuit hoc etiam in apographo Oxon. quo utebatur Bentleius, ut dicit p. 314 Ern. Callimacho qui primus ascripserit nescio, dignum autem illo poeta multi merito existimabant, velut Meinekius qui edidit p. 114, quamquam qui hoc epi-

εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνάρπασε, κεὐθὺς ἐκείμαν
ἐν πυρί, πᾶς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν θεόν; ἀλλὰ θεοῦ μοι
ἔστιν ὁ παῖς κρέσσων· χαιρέτω ἁ Νέμεσις.

VI. (9 dub. Mein.)

Η γρῆϋς Νικὼ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε
παρθενικῆς. Ἀίδη, ταῦθ' ὁσίως κέκρικας;

VII. (11 dub. Mein.)

Εὐήθης Τριτωνὶς ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
κληδόσιν· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη
ἀρτιτόκος· τὰ δὲ πολλὰ κάλ' ἤγαγεν ἓν βρέφος Ἅιδην
σὺν κείνῃ· δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἔω.

---

gramma scripsit, novisse videtur Meleagr. in Anthol. XII 122. Philippo epigramma nimis incerta coniectura vindicabat Pierson. Verisim. I 7 p. 83 propter XI 36, in quo item sit Archestrati nomen. — v. 4 *πᾶς δ' ἐν ἐμοί* Pal., *παῖς δ' ἐς ἔμ' ὡς* coni. Pierson. a Brunckio receptum, *ἐν πυρὶ πᾶς, ὁ δέ μ' ὡς* edidit Iacobs., *ἐν πυρί, παῖς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεύς* Meineke, mihi nihil mutandum videtur praeterquam quod *ἐπ' ἐμοί* scribo. nam *πᾶς Ζεύς* est: *ut merus quidam Iuppiter*. cf. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. extr. et *παῖς* vel propter illam in tribus deinceps versibus repetitionem minus elegans est. — v. 5 *ἱλασσόμεσθ'* Pal., emend. Anna Fabri. —

VI. In Anthol. Pal. VII 187 Philippi est, sed ubi iterum legitur, post epigr. VII 344, inscribitur *τοῦ αὐτοῦ* i. e. *Σιμωνίδου*. sed in Plan. Leonidae tribuitur, ad Callimachum autem primus rettulit Salmasius. — v. 1 *ἡ γρηῦς νικώ* (supra scr. *ἡ*) priore loco Pal., sed altero *ἡ γρῆϋς νίκω* (cf. ad Epig. LI, 4), quorum alterum hoc praetulit etiam Mein. p. 312, qui illud ediderat p. 117.

VII. In Anth. Pal. VII 729 hoc epigramma, quod in Planudea *ἄδηλον* est, audit *Τύμνεω*, a quo cur ad Callimachum rettulerit Meinek. p. 117, nec in Delect. poetar. Anth. p. 167 dicit nec in editione Callimachi. tacite igitur secutus videtur Constantinum Lascarin qui in cod. Callimachi Matritensi XXIV hoc epigramma Callimacho tribuit. — v. 1 *εὐήθης τρύτωνος* Pal., item Plan. et Lascaris, *Εὐήθη Τρύτωνος* Iacobs., cum Scaligero em. Mein. et Duebn. — *ἐλοχεύθη* Plan. et Lasc., *ἐλοχεύθην* Pal., quod fortasse *ἐλοχεύθης* scribendum censet Mein., modo v. 2 scribatur *ὤλεο, δαιμονίη*. — v. 2 *ἂν* om. Pal. — v. 3 *ἀρτίτοκος* Pal. — *τὰ δὲ πολλὰ καταγηέν βρέφος* Pal., quod in Plan. et Lasc. emendatum: *τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἓν βρέφος*. plane sincerum hoc putavit Mein., non item Iacobs., qui olim partim cum Wakef. Silv. critic. I p. 54 voluit *τὸ δὲ Μοῖρα κατῆγε νέον βρέφος*, postea: *μετὰ δ' οὐ πολὺ Κὴρ ἄγαγεν βρέφος*, nec Heckerus coniciens ille: *τὰ δὲ πολλὰ κατάγη ἑνὶ βρέφος Ἅιδῃ* vel *τὰ δὲ πολλὰ κατάγη ἑὸν βρέφος ἄρδην*, nec Duebnerus, cui placuit: *τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγε καὶ βρέφος Ἅιδης*. mihi in Planudea lectione solum *κατήγαγεν* mutandum videtur in *κάλ' ἤγαγεν*. cf. Exc. — *ᾆδαν* Pal., *ᾄδην* Plan., Lasc., *ᾄδῃ* Brunck. et Mein. — v. 4. *σὺν κλείνῃ* Pal., *σὺν κείνῃ* Plan., Lasc. — *δ'* om. Pal. — *ὑπὲρ ἤιρεν* Pal.

VIII.

Ἄιδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην,
  κρύψε δὲ παππῴῳ μνήματι τῷδε λίθος.
οὔνομα Ῥουφῖνος γενόμην πάις Αἰθερίοιο,
  μητρὸς δ' ἐξ Ἀγάθης· ἀλλὰ μάτην γενόμην.
ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἦκον ἐλάσσας,
  φεῦ, σοφὸς εἰς Ἀίδην καὶ νέος εἰς Ἔρεβος.
κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρόν, ὁδῖτα·
  δὴ γὰρ ἔφυς ζωῶν καὶ πάις ἠὲ πατήρ.

IX. (10 dub. Mein.)

Τίπτε, μόθων ἄτλατος, Ἐνυαλίοιο λέλογχας,
  Κύπρι; τίς ὁ ψεύσας στυγνὰ καθᾶψε μάταν
ἔντεα; σοὶ γὰρ Ἔρωτες ἐφίμεροι ἅ τε κατ' εὐνὰν
  τέρψις καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι·
δούρατα δ' αἱματόεντα μέθες Τριτωνίδι δίᾳ
  ταῦτα, σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

VIII. In Anthol. Pal. VII 588 et apud Plan. ἀδέσποτον est, sed Lascar. l. l. Callimacho dat. — v. 2. παππαίωι Pal., παππῴῳ Plan. — v. 3. παῖς Pal., πάϊς Plan. comma quod ante πάϊς fuit delevi, nam ἐγενόμην cum sequentibus cohaeret. — v. 4. ἀγαθῆς vulgo, Ἀγάθης corr. Grot. — v. 5. ἥβης ἦκον ἐλάσσας Pal., ἥβης ἄνθος ἐλάσσας Plan. — v. 8. ζωῶν Pal., ζώων Plan. — ἢ (pro καί) vulgo, quod correxi. nam ob duas causas viator iubetur hanc inscriptionem legere, quoniam inter vivos sit et quod sit filius aut pater. ἤ autem et καί saepissime inter se permutantur. cf. Bast. ad Greg. Corinth. p. 987. —

IX. In Anthol. Pal. IX 321 ascribitur Antimacho, in Plan. adespoton est, ad Callimachum rettulit Ruhnken., quum in Anthologia nullum praeterea epigramma sit Antimacho attributum, saepe autem Antimachi et Callimachi nomina confusa sint. verum ista ratione si utimur, quid Thucydidis fiet epigrammati VII 45, quid Philoxeni IX 319, quid Apollonii Rhodii XI 275 — ne plures memorem — quorum in Anthologia non extant nisi singula epigrammata? ac characterem Callimachium habere epigramma iure Meinek. negare videtur. — v. 1. ἄτλητος vulgo, quod correxi. activam autem significationem voci poeta tribuit secundum Homericum τλητός Il. XXIV 49. — v. 2. ὁ ψεύστας libri. sed quum non de perfidia artificis in universum sermo sit, sed de una aliqua re in qua perfidum et mendacem se ostenderit, substantivo praestare videbatur participium ψεύσας, quod reposui. — μάτην Pal., μάταν Plan. — v. 3 edebatur (etiam a Iacobs.) — μάτην; ἔντεα σοὶ γάρ κ. τ. λ. interpunctionem correxit Iacobs., quam correctionem a Meinekio receptam Iacobius iniuria noluit commentarii fines transgredi. — ἅ τε et τέρψις Pal. (cf. Paulssen. p. 60), αἵτε et τέρψεις Plan. — v. 5. καθε- ιτ στρωνίδι Pal., μέθες τριτωνίδι Plan., πάρες ed. Mein. coll. hym. I 72. sed μέθες defendit Sophocl. Phil. 772 κείνοις μεθεῖναι ταῦτα (τὰ τόξα), κάθες retinet Hecker. com. crit. de Anth. p. 53. — v. 6. ταῦτα sine

X. (4 dub. Mein.)

Τὰν ἅβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς
ἅ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς ἁ γενεά.
κεῖται δέ σφιν ἀγὼν οὐ χαλκέου ἀμφὶ λέβητος,
ἀλλ' ὅστις ζωὰν οἴσεται ἢ θάνατον.
Ἀνταίου τὸ πτῶμα, πρέπει δ' Ἡρακλέα νικᾶν
τὸν Διός· Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων.

XI. (3 dub. Mein.)

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες· μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν.
οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
θήκαντο· κεῖνος δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας·
εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·

---

emphasi in fine sententiae positum ex *πότνα* corruptum esse suspicatur Mein. (*δῖα. πότνα, σὺ δ'*), sed nescio an non sine emphasi sit. — *εὔχεται ἂν* Pal., *εὐχαίταν* Plan. *εὐχαίτης Ὑμέναιος* dicitur etiam in Nonn. Dionys. XIII 84 et XXIX 15.

X. Anthol. Pal. IX 391 cum lemmate: *Δοτίμου* (sic) *εἰς τὴν πάλην Ἀνταίου καὶ Ἡρακλέους τὴν μυθολογουμένην.* Diotimo ascribitur etiam in Plan., nisi quod ibi dubitat scholiasta, Diotimi an Callimachi sit. sed eius scholiastae fides est admodum sublesta. — v. 1. *ἦβαν* vulgo, corr. Mein. *πάλης* Pal., *πάλας* Plan. — v. 2. *ἅδε* Pal. (cf. Paulssen. p. 62), *ἅτε* Plan., quod correxerunt Blomf. et Mein. — *Ποσειδᾶνος* praestare putat Mein. — v. 3. *χάλκεος ἀμφί* Pal., *χαλκέου ἀντί* Plan., quod corr. Brunck. recepitque Mein., sed *χαλκέω* mavult, ut v. 5 *Ἀνταίω*. — v. 4. *εἴσεται* Pal., quod probat Mein., *οἴσεται* Plan., quod aperte melius est.

XI. Anthol. Pal. XIII 28, ubi duo leguntur lemmata, alterum *Καλλιμάχου*, alterum *Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου.* sed quantum erraverint, qui ad Callimachum hoc epigramma rettulerint, manifesto docet descriptio metrica quam grammaticus addit. cf. Excurs. ac Simonidi carmen vindicat Stephan. Byz. p. 56, 15 Mein., quod primus monuit Hemsterhusius. — v. 1. *πολλάκι δι* Pal., sed verum iam est in Ernestiana. — v. 2. *ἀνώλουξαν* Pal., quod correctum iam in ed. Ernest., nescio a quo. — v. 5. ante hunc versum distichon excidisse putarunt Hecker., Mein., Bergk. cf. Exc. — *βακχείων* Pal., emendavit Bentl. — v. 6. *ἔθηκαν κείνους δ'* Pal., in quo *θήκαντο* em. Bentl., *κεῖνος δ'* ego scripsi (nisi praestat: *θῆκαν· κλεεννὸς δ'*), alii aliter, Schneidew. *θήκαντο· Κεῖος δ'*, Bergkius olim *θῆκαν· Κικυννεὺς δ'*, postea *ἔθεντο· κείνους δ'* vel *ἔθεντο· Κῷος δ' Ἀμφιμένης*, Meinek. olim *Βακχίων ἔθηκαν | ἀέθλων* (i. e. *ἄθλων*)· *ἐκείνους*, postea edens *Βακχίων ἀέθλων | ἔθηκαν· εὖ τοὺς δ'*. — v. 7. *ἐτίθην εἰ τό* Pal., quod primus corr. Salm. — *Δωρίοις* Pal., *Δωριεύς* Bergkio legendum videtur, mihi *Κοδρίδαις*. — v. 8. *καθαροῖς* Pal., *καθαρῶς* malebat Mein.

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος
Στρούθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
θῆκαν θεᾶν ἰοστεφάνων ἰότατι Μοισᾶν.

---

v. 9. *κύκλων* Pal., emend. Anna Fabri. — v. 10. *στρούθονος* et mox *φωρηθείς* Pal., quae non a Brunck. demum emendata sunt. nam verum iam legitur in Ernestiana. — Pro codicis *ἅρμασιν* Hecker. putavit *ἀγκάσιν* necessarium esse. sed *ἅρμα* (vel *ἅρματα*, quod idem est) *Χαρίτων* nemo nescit. — v. 11. *ἐπ' ἀνθρώποις* male Brunck. — *ὀνομακ' αὔτον* Pal., quod iam ante Brunckium nescio quis emendavit, *ὀνομάκλυτον* malebat Heckerus. — v. 12. *θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν* Pal., quod ex parte emend. Bentl. scribens *θῆκαν· θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν*, quam emendationem perfecisse mihi videor scribendo *ἰότατι* pro *ἕκατι* (nisi simul *ἐϋστεφάνων* legendum), sed Hermanno Elem. doctr. metr. p. 605 *Μοισᾶν* aut plane delendum, aut in initium versus reiciendum videbatur, quod interierit: * * * * *θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι*, Neue autem correxit *ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*, Mehlhorn. *ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*, Iacobs. *Μοισᾶν θεάων* (vel *θεαινᾶν*) *θῆκαν ἰοστεφάνων ἕκατι*, Heckerus *Μοισᾶν ἕκατι* (reliqua ut Neue), Hartungius *θῆκαν θεᾶν ἰοστεφάνων τε ἕκατι Μοισᾶν*, Mein. *Ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων τε Μοισᾶν*, quod in verborum ordinem recepit. cf. Excurs.

SCHOLIA IN CALLIMACHI HYMNOS.

I.

1. *Ζηνὸς ἔοι*] *Πότερον Ζηνὸς σπονδῇσιν; ἢ Ζηνὸς τί λώιον ἀείδειν;*

3. *Πηλογόνων*] *Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς.*

4. *Δικταῖον*] *Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. Λυκαῖον*] *Ἀρκάδα. Λύκαιον Ἀρκαδίας ὄρος. καὶ Λυκαῖον τὸν ἐξ ὄρους Ἀρκαδίας ὄντα.*

5. *Ἀμφήριστον*] *Ἀμφίλογον.*

6. *Ἰδαίοισιν*] *Ἴδη ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησίν.*

7. *Πότεροι*] *Ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι.*

8. *Κρῆτες ἀεὶ*] *Παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα, ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποιήσατο. — Τάφον*] *Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο 'Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος' τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ Μίνωος ἀπηλείφθη ὥστε περιλειφθῆναι 'τοῦ Διὸς τάφος'. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες*

---

4. *Λυκαῖον Ἀρκαδίας* ed. Ernest., etsi *Λύκαιον* saltem habent Frob. Vasc. Steph. et *Λύκαιον τὸ ὄρος* expressis verbis scribi iubet Theognost. can. in Cram. Anecd. Ox. II p. 127, 10. cf. ibid. p. 309, 30. Praeterea E habet: *Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. Ἀρκάδα. Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ὄρος. Δικταῖον δὲ ὄρος Κρήτης καὶ Λυκαῖον τὸν ἐξ ὄρους Ἀρκαδίας ὄντα*, unde ultima certe in ordinem recepi. — 8. l. 2 *κληθεῖσα* pro *ῥηθεῖσα* E. l. 3 *κρείσσω* E. l. 6 *τὸ, τοῦ Μίνωος* Ernest., *τὸ 'Μίνωος τοῦ'* Mein. ego l. 7 mutare praetuli. — *ἀπηλίφη* con. Mein. — l. 7 *τοῦ* addidi.

αὐτὸν ἐπὶ τῷ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ.

10. *Παρρασίῃ*] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον ἀπὸ Παρράσου τοῦ Λυκάονος.

13. *Ἑρπετόν*] Οὔτε ἑρπετὸν οὔτε γυνὴ χρῄζουσα τοῦ τεκεῖν ἐπιμίσγεται. ἢ οὕτως· οὐ χρῄζει Εἰλειθυίας τουτέστι γεννήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσιὸν ἐκεῖ μεμολυσμένον ἄγονον ἐγίγνετο καὶ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτοῦ οὐκέτι ἐποίει.

14. *Ἀπιδανῆες*] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες.

17 seq. *Λύματα*] Καθάρματα. τὸ δὲ *χυτλώσαιτο* ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. *Ἐρύμανθος* δὲ ποταμὸς Ἀρκαδίας.

21. *Ὅτ' ἐλύσατο*] Ὕστερον μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Ῥέαν.

22. *Σαρωνίδας*] Δρῦς· παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Τὸ δὲ *ἤειρεν* καὶ *ὤκχησεν* ἀντὶ τοῦ ἐβάστασεν.

24. *Καρίωνος*] Λείπει ἡ ὑπέρ. πολλὰ δ' ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἕρπετα τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν.

25. *Κινώπετα*] Τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν πέδῳ, τῷ ἐδάφει, κινεῖσθαι. τὸ δὲ *νίσσετο* ἀντὶ τοῦ ἤρχετο, ἐπορεύετο.

26. *Κρᾶθιν*] Κρᾶθις ποταμὸς Ἀρκαδίας. *Πολύστειον* δὲ τὸν πολύψηφον καὶ πολυπάτητον. *Μετώπην*] Ποταμὸν Ἀρκαδίας.

32. *Τόθι χρόα*] Τὸν σὸν χρῶτα, ὦ ἄνα, ἐσπείρωσε φαιδρύνασα.

33. *Νέδη*] Νέδη ὄνομα νύμφης Ὠκεανίνης θρεψαμένης τὸν Δία.

34. *Κευθμόν*] Σπήλαιον.

---

l. 9 *ἐπὶ τοῦ* E, *ἐπὶ τὸ* vulgo, *ἐπὶ τῷ* em. Mein. — l. 10 *τάφον αὐτῷ ποιεῖν* E. — 10. nihil nisi *ὅρος Ἀρκαδίας* E. — 13. *οἷον χρῄζειν* E. — 22. l. 2 *ὤκχησεν*, non *ὤχησεν*, etiam E et M. l. 3 num *ἐβλάστησεν* aut *ἐβλάστανεν?* nam certe *ἤειρεν* vix quisquam per *ἐβάστασεν* explicari sibi velit. — 24. l. 2 *φωλαίους* M. idem codex multa habet scholia sibi propria, glossemata maxime, sed ea recentissimae omnia originis, ut docent voces neo-graecae, velut illud *δέν*, et schol. ad IV 47 *Σούνιον ἄκρον, ἢ τὸ τανῦν τουρκιστὶ παπᾶ πουρνὸν λεγόμενον.* Quae omisi omnia. — 25. l. 2 *πέδῳ* restitui. nam olim solum *ἐν τῷ ἐδάφει* erat. sed cf. Etym. Mag. p. 513 extr. *κινώπετα, τὰ ἑρπετὰ θηρία, οἱονεὶ κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ, ὅ ἐστι τῇ γῇ, κινώπεδά τινα ὄντα*, et schol. Nicandr. Ther. 27. Ex Oro citat, item *κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ* legens, Favorinus s. *κινώπετον.* — 26. *Κράθις* E et M ut veteres edd. usque ad Ernest. — 32 et 33 om. E. *Νέδη* addidi. cf. ad II 88. num *θρεψάσης?* — 34. solus dat E.

35. *Μαιώσαντο*] Ἔθρεψαν.
36. *Φιλύρην τέ*] Φιλύρα μήτηρ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου.
37. *τὸ μέν*] Τὸ χεῦμα.
39. *Καυκώνων*] Ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. *Λέπριον* δὲ ἀπὸ Λεπρέα τοῦ Ποσειδῶνος, ὃς προκαλεσάμενος εἰς ἀδηφαγίαν Ἡρακλέα καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡττηθεὶς ἐφονεύθη.
40. *Νηρῆι*] Τῇ θαλάττῃ.
41. *Λυκαονίης ἄρκτοιο*] Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν γεννᾶται ὁ Ἀρκάς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.
42. *Θενάς*] Θεναὶ πόλις καὶ ἄλσος.
44. *Τουτάκι*] Τὸ τηνικαῦτα.
45. *Κύδωνες*] Ἔθνος τῆς Κρήτης.
46. *Προσεπηχύναντο*] Εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.
47. *Ἀδρήστεια*] Ἀδελφὴ Κουρήτων, ἡ Νέμεσις.
48. *Λείκνῳ ἐνί*] Ἐν γὰρ λείκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν τὸ κόσκινον ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν.
49. *Ἀμαλθείης*] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἲξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. — *Ἔβρως*] Ἔφαγες.
50. *Ἐξαπιναῖα*] τουτέστιν ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ἴδη πλέα μέλιτος.
52. *Οὖλα*] Ὑγιεινῶς. *Περὶ πρύλιν*] Ἐνόπλιον ὄρχησιν.
55. *Καλά*] Καλῶς.
59. *Ἐπιδαίσιον*] Κατὰ κλῆρον, μεμερισμένον.

---

35. *ἔτρεψαν* E. — 36. addidi *Φιλύρα*. cf. ad II 88. — 37. solus habet E. — 39. l. 2 *Λεπρέος* E. *προσκαλεσάμενος* libri. em. Ern. ex E. — 40. solus habet E. — 41. l. 3 *ἄρκτον* E pro *Ἄρτεμιν*, quod ceteri libri habent. et *ἄρκτον* dedit Mein. p. 5. atqui Iuppiter Artemidis figuram assumpsit, in ursam autem Callisto conversa est. cf. Apollod. III 8, 2. neque tamen haec in ursam conversio plane sileri posse videtur, aliter enim Callimachi verborum *Λυκαονίης ἄρκτοιο* interpretatio imperfecta est. itaque suspicor integrius olim scholium fuisse ita: *ἐξ ἧς καὶ Διός, καὶ τοῦ μὲν Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν, τῆς δὲ εἰς ἄρκτον, γεννᾶται ὁ Ἀρκάς κ. τ. λ.* — 42. num *ἄλσος τῆς Κρήτης?* — 47. *ἡ Νέμεσις* addit E. — 48. l. 1 *ἐν γὰρ λείκνοις τουτέστι κοσκίνοις* E. — l. 2 *λείκνον οὖν* E. — 49. l. 3 *ἔβρως, ἔφαγες* om. Ernest., sed habent edd. vet. et certe E. — 52. *κατὰ κλῆρον* quod hic additur, ad v. 59 referendum vidit Ernest. itaque eo reposui. *ὑγιῶς* E. *ὄρχησιν* add. E.. — 55. add. E. — 59. *κατὰ κλῆρον* cum Ern. ex v. 55 huc reposui.

60. *Δηναιοί*] Οἱ παλαιοί.

62. *Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε*] Τίς δ' ἂν φρόνιμος ἐπὶ Ὀλύμπῳ καὶ ᾅδη κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο; *Νενίηλος* δὲ ὁ ματαιόφρων καὶ ἐστερημένος τοῦ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὸν νοῦν.

63. *Ἐπ' ἰσαίῃ γάρ*] Ὁ κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ· ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης πλεῖστον διαφέρουσιν.

65. *Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν*] Λείπει λέγων. τὸ δὲ *πεπίθοιεν* ἀντὶ τοῦ πείσειαν.

66. *Ἐσσῆνα*] Ἐσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν, νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν.

67. *Πέλας εἴσαο δίφρου*] Τὸ κράτος πλησίον ἵδρυσας τοῦ δίφρου.

68. *Θήκαο δ' οἰωνόν*] Τὸν ἀετόν.

70. *Εἵλεο δ' αἰζηῶν*] Νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων.

71. *Νηῶν ἐμπεράμους*] Τοὺς ἐμπόρους.

74. *Γεωμόρος*] Ὁ γεωργός.

76. *Ὑδείομεν*] Λέγομεν.

77. *Ἐπακτῆρας*] Κυνηγέτας. *Χιτώνης*] Νηλεὺς ὁ Κόδρου ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Ἀθηνῶν ἔλαβε χρησμὸν ἐγεῖραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων. καὶ δήποτε ἑορτῆς τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν. καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ, καὶ οὕτω μετῴκισεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις. ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι.

---

62. l. 1 *φρονῶν* E. l. 2 *ἠνέσχετο* E. l. 3 *αἰολεῖν* E. — 63. *ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης τοσοῦτον διαφέρουσιν ὅσον καὶ διεστήκασιν* E. — 64. *λείπει λέγων* om. E. — 71. *τοὺς ἐμπείρους* ex E legit Ernest. sed scholiasta non tam *ἐμπεράμους* explicare voluit quam *νηῶν ἐμπεράμους*, quod quin recte *ἐμπόρους* interpretatus sit dubitari non potest. itaque in lemmate addidi *νηῶν* cum Stephano. certe *νηῶν ἐμπείρους* suam rursus interpretationem desiderat, quum alios etiam praeter *ἐμπόρους* significare possit. — 77. l. 6 *ἠρτημένην* M. *ἀπηρτημένον* coni. Mein. — *ταύτης* pro *τούτου* coni. Mein. l. 7 *μετῴκησεν* libri, cui ex E praetuli *μετῴκισεν*. nam Neleum illo simulacro facto Miletum sedem suam transtulisse, hoc minus grave est prae altero, Neleum simulacro facto Chitonen Miletum secum duxisse usum vel *ἡγεμόνῃ*. cf. Callim. III 225 seq. Ceterum quod *Χιτώνην* scholiasta dicit demum Atticae, vere eum monet Welcker. Goetterlehre I p. 575 not. *αὐτοσχεδιάζειν*, coll. tamen Westerm. ad Leakii Demen von Att. p. 234 n. 156. Idem Welcker. qua fide l. l. memoret in codice aliquo Parisino exstare *ἐν τῇ Χιτῶνι* nescio. l. 8 *ἔσχε τὸ ὄνομα* E. l. 9 *ἀντίθεσαν* E.

80. *Λάξιν*] Λαχμόν, κλήρωσιν.

82. *Ἄκρης ἐν πολίεσσιν*] Ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι καθέζῃ ὁρῶν τὰ δίκαια.

84. *Ῥυηφενίην*] Πλοῦτον. σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ῥύδην καὶ ἄφενος, τουτέστι τὴν τοῦ πλούτου ῥύσιν.

86. *Ἡμετέρῳ μεδέοντι*] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.

89. *Οἱ δέ*] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες. — *Πλειῶνι*] Ἐνιαυτῷ.

90. *Ἄνην*] Ἄνυσιν, τελείωσιν. — *Αὐτός*] Ὦ Ζεῦ.

95. *Οὔτ' ἀρετῆς*] Καὶ Ἡσίοδος· *πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.*

II.

1. *Οἷον ὁ τὠπόλλωνος*] Ἀντὶ τοῦ οἵως, ὅπως. ἔστι δὲ θειασμός. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαντευομένων θεῶν τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς γοῦν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ ταῦτά φησιν ὁ Καλλίμαχος.

4. *Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος*] Δεικτικῶς. λέγεται δὲ ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ τούτῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα.

5. *Ὁ δὲ κύκνος*] Ὄρνεον ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

6. *Αὐτοὶ νῦν*] Ἀντὶ τοῦ αὐτόματοι.

7. *Αὐταὶ δέ*] Αὐτόματοι. *Ἀνακλίνεσθε*] Ὅμηρος· *ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.*

8. *Οἱ δὲ νέοι*] Ὡς τῶν ἱερῶν καθιερευομένων τῷ Ἀπόλλωνι.

14. *Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον*] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι καὶ πολιάσαι· καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Ἀπόλλων.

---

82. om. E. — 84. l. 2 *ῥύδην* firmat Etym. M. p. 706, 11 coll. Zonar. p. 1621. sed Etym. Gud. p. 494, 10 habet *παρὰ τὸ ῥύω καὶ ἄφενος*. — 89. nonne *βασιλεῖς*? — 90. *ἄνισιν* libri, quod post Tanaq. Fab. emendavit Ern. Quod post *ὦ Ζεῦ* E addit *ω Πτολεμαῖε* nescio quid sibi velit. — 95. Hesiodi versus est Erg. 311.

II. 1. *ὅπως* om. Ern. etsi cum veteribus editionibus habet etiam E. — l. 2 *λέγεται δὲ καὶ τῶν κ. τ. λ.* E. *θεῶν* addidi ex E. — l. 3 *καὶ* ante *ἐπιδημεῖν* om. E. *καὶ ἀποδημεῖν* om. M. — 4. l. 2 *τούτῳ* add. E. l. 3 *Ἀπόλλω* E. — 7. *αὐτόματοι* om. E. Homeri locus est Il. V 751 vel VIII 395. *ἠδ' ἐπιθεῖναι* om. E. — 8. addit E, sed pro *ἱερῶν* scribit *νέων*, quod correxi. *καθιερωμένων* malebat Mein. — 14. l. 1 *γάμον* E. l. 2 *πολιᾶσαι* E. nonne *ἀκερσεκόμης*? sed *καὶ γὰρ ἀκ. ὁ Ἀ.* om. E.

15. *Ἑστήξειν*] Ἀπὸ τοῦ ἵστημι παρακείμενος ἕστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἑστήξειν.

16. *Χέλυς*] Ἡ κιθάρα.

18. *Εὐφημεῖ*] Ἡσυχάζει, γαληνιᾷ. *Κλείουσιν*] Ὑμνοῦσιν.

20. *Κινύρεται*] Θρηνεῖ, κλαίει. *Αἴλινα*] Ἤτοι θρηνητικά.

22. *Ἀναβάλλεται*] Ὑπερτίθεται.

26. *Βασιλῆϊ*] Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ· διὰ δὲ τὸ φιλόλογον αὐτὸν εἶναι ὡς θεὸν τιμᾷ.

32. *Τό τ' ἐνδυτόν, ἥ τ' ἐπιπορπίς*] Ἐνδυτὸν τὸ ἱμάτιον· ἐπιπορπὶς δὲ ἡ περόνη, ἡ λεγομένη φίβλα.

33. *Τό τ' ἄεμμα*] Ἡ νευρά· παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέσθαι. *Λύκτος* δέ ἐστι πόλις Κρήτης.

35. *Πυθῶνί κε τεκμήραιο*] Ὅμηρος· οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει, Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

37. *Θηλείαις*] Ἁπαλαῖς. *Χνόος*] * * * * * ψόφος, ξυσμός.

38. *Λείβουσιν ἔλαια*] Σημείωσαι ὅτι τὰ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται.

40. *Πανάκειαν*] Τὴν ἴασιν.

41. *Πρῶκες*] Δρόσοι, σταγόνες. *Ἀκήρια* δέ, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνεται.

---

15. l. 1 *παρακειμένον* E. l. 2 *Συρρακόσιοι* E. — 20. *κινύρεται, θρηνεῖ, κλαίει* ex Hesychio ductum esse monet Ernest. — 26. Articulum ante *Πτολεμαίῳ* ne quis eiciendum putet, cf. Maetzner. ad Lycurg. p. 109. paulo post *φιλολόγον* scribebatur. — 32. l. 2 *ἡ λεγομένη φίβλα* addit E. cf. Hesych. IV p. 242 *φίβλα· πόρπη, φικίον, περόνη*, Palaephat. Incred. LII. Etym. Mag. p. 665, 32. — 35. Locus Homeri est Il. IX 404 seq. *Πυθοῖ* om. E. — 37. Lacunae signa posui. nam *χνόος* hic significare *ψόφος, ξυσμός* nemini in mentem venire potuit. temere hoc ex Hesychio IV p. 290 ascriptum putabat Ernest.: *χνόος· ξυσμός, ψόφος, φθόγγος*. quod si verum est, in scholio excidit quod apud Hesychium proxime praecedit et Callimachi loco aptissimum est: *χνόος· ὁ χνοῦς τοῦ γενειᾶν ἀρξαμένου*. hoc igitur scholio addendum censeo adiecta in fine copula ita: *καὶ ψόφος, ξυσμός*. ceterum E hoc scholium plane omittit. — 38. Errasse scholiastam indicavit Meinek. — 41. Morbos ibi fieri (*ἐγένοντο* supplendum ex Callimachi verbis, nisi *γίνεται* ex suis ipsis verbis scholiasta supplevit) leves vel potius omnia ibi indelebilia nec morbis obnoxia esse scholiasta dicit. hoc quum certe non absurdum sit, non video cur Anna Fabri *ἀβλαβῆ τὰ νοσήματα* legere aut Ern. putare maluerit primam interpretationem plane alienam esse et ad locum aliquem alium Graeci scriptoris pertinere. atque *ἀκήριον* interpretatur *ἀσθενές* etiam Etym. Mag. p. 17, 50 et Zonar. p. 109, *ἄνοσον* etiam Lexic. rhet. ap. Eustath. ad Il. p. 852, 37. *καὶ ἄνοσα* om. E. —

42. *Ἀμφιλαφής*] Πλούσιος. ἔστι γὰρ τοξότης, ἀοιδός, μάντις, ἰατρός, ποιμήν.

45. *Κείνου δὲ θριαί*] Μαντικαὶ ψῆφοί εἰσιν αἱ θριαί. λέγεται δὲ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπό τινων τριῶν νυμφῶν. διὰ τοῦτο καὶ θριαὶ ὠνομάσθησαν οἱονεὶ τριαί.

48. *Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ*] Ἀμφρυσσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. *Ζευγίτιδας* δὲ τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας.

49. *Ἠϊθέου*] Ἀγάμου, ἄπαιδος.

50. *Βουβόσιον*] Ὁ τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται. τὸ δ' *ἐπιμηλάδες* αἱ γόνιμαι, ἀντὶ τοῦ αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι· καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται· *μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον.* εἰ δὲ μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι ἐστίν.

53. *Ἄκυθοι*] Ἄγονοι. κύτος γὰρ τὸ κύημα.

59. *Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ περιηγέος*] Κυκλοτέρης. οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δῆλος ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν φεύγουσαν τὴν Ἥραν.

61. *Κυνθιάδων*] Κύνθος ὄρος τῆς Δήλου.

65. *Ἔφρασε Βάττῳ*] Λέγεται ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν. ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ οὐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην. λέγεται δὲ εἶναι πολλοὺς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάττος καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι διέρρηξε τὴν φλέβα ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπεῖχε, καὶ οὕτω φωνήεις ἐγένετο καὶ τὴν Κυρήνην ἔκτισεν, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος.

---

42. *πλούσιος* add. E. — 48. l. 1 *Ἀμφρυσσόν* certe E. l. 2 *ζευγίτιδας* certe E. — 49. *ἄπαιδος* om. E. *ἀγάμου παιδός* con. Meinek. illud firmat Etym. M. p. 422, 42 *τὸν ἄπαιδα καὶ ἄγαμον.* — 50. l. 1 num *αἱ βόες*? cf. schol. ad II 91. III 91, 178. l. 2 *αἱ γόνιμαι* add. E. Mox idem habet *Ὅμηρος ἐπεξηγούμενος τί εἰσι μῆλα, φῆσι μῆλα ὄιες κ. τ. λ.* Homeri locus est Od. IX 184. — 53. *κεῦθος* E, reliqui *κύθος*, quod correxi. cf. Etym. M. p. 54, 52. — 59. *κυκλωτέρης* et *ἐν ὄρτυγα* M. — 65. l. 2 num *ἀνῆλθεν*? l. 6 *ἐπιδήσας* M. l. 7 *αἰφνιδόν* E. voluit *αἰφνηδόν*. l. 8 *τὴν φλέβαν* M, qui merus Byzantinismus est. cf. Lobeck. Paralip. p. 142 et Elem. II p. 194. Iacobs. ad Aelian. VI 24. Nauck. de Aristoph. fragm. p. 269 not. 40 etc. l. 10 *ἐστιν* om. E.

66. *Κόραξ ἡγήσατο*] Ὡς ἀνακείμενος τῷ Ἀπόλλωνι ὁ κόραξ.
68. *Ἡμετέροις βασιλεῦσι*] Τῷ Πτολεμαίῳ.
69. *Βοηδρόμιον καλέουσι*] Πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Ἀθηναίοις ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεός, μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις· οἳ δὲ τοῦτο ποιήσαντες ἐνίκησαν, ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων.
71. *Καρνεῖον*] Ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀλήτου, ὃς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν. ὀργισθεὶς οὖν Ἀπόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν.
74. *Ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο*] Οἰδίπους, οὗ Πολυνείκης, οὗ Θέρσανδρος, οὗ Τισάμενος, οὗ Αὐτεσίων, οὗ Θήρας, ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν.
76. *Οὖλος Ἀριστοτέλης*] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. *Οὖλος* δὲ ὁ ὑγιής, ὡς πρὸς τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει· *Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.* *Ἀσβυστίδα* δὲ τὴν λευκὴν λέγει παρὰ τὴν ἄσβεστον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος.
78. *Τελεσφορίην*] Ἑορτήν, θυσίαν.
83. *Κρόκον*] Κρόκος τὸ ἄνθος παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν.
85. *Ζωστῆρες*] Περιφραστικῶς οἱ πολεμικοί.
86. *Ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι*] Ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι.
87. *Τέθμιαι*] Νόμιμοι, ὡρισμέναι.
88. *Κυρῆς*] Κρήνης ἐν Κυρήνῃ. Δωριέας δὲ τοὺς Ἡρακλεί-

---

66. om. E. — 68. *τοῖς Πτολεμαίοις* corr. Hemsterh. ad Poll. p. 1028. — 71. Pro *Ἀλήτου* Hemsterh. malebat *Ἱππότου*, quem Carni interfectorem appellent schol. Theocrit. V 83 et Oenomaus ap. Euseb. Praep. Evang. IV 20, quibus testibus Ernest. addit Apollod. II 8, 1 et Pausan. III 13, 3, grammaticum ratus patrem et filium confudisse. nolui tamen obsequi. nam ab Alete Carnum interfectum esse dicit etiam schol. Pind. Pyth. V 106. l. 3 *ἐνέβαλλεν* E. — 74. Legebatur: *οὗ Αὐτεσίων, οὗ Τισάμενος, οὗ Θήρας*, quod e schol. Apoll. Rhod. IV 1764, schol. Pind. Pyth. II 82, Pausan. III 15, 4. Ernest. correxit. add. Herodot. IV 147: *Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος τοῦ Τισαμένου τοῦ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκεος.* et Autesionis filius Theras etiam alibi audit, ut Apoll. Rhod. IV 1762, Strab. VIII p. 347, Pausan. III 1, 7. IV 3, 3. l. 1 *Οἰδίποδος Πολυνείκης* et *Τισημένης* et *ἀπῴκισεν* E. — 76. l. 2 *πρὸς* E, *παρὰ* vulgo. l. 3 *παραφαίνει* M. l. 5 *ἀσβεστίδα* coni. Mein., sed lemma est ex Callimacho petitum. l. 7 *λευκόγειος* ineptum putat Ernest., quod non credo. nisi fortasse scribendum *τοιαύτη γὰρ καὶ Λιβύη ἡ λευκόγειος.* — 87. num *νόμιμαι?* — 88. legebatur *Κρήνη*, sed in interpretando con-

δας λέγει τοὺς ἀπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην.

89. Ἄζιλιν] Ἄζιλις ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης.

90. Τοὺς μὲν ἄναξ] Ἤγουν ὁ Ἀπόλλων. ἐῇ — νύμφῃ] Κυρήνῃ.

91. Στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος] Μύρτουσσα ὄρος Λιβύης. Κερατώδεος δὲ τῆς κέρατα ἐχούσης ἤτοι ἀκρωρείας. φαίνεται δὲ ἡ Κυρήνη φονεύσασα ἐν τῇ Λιβύῃ λέοντά τινα βλάπτοντα τὰς βοῦς τοῦ Εὐρυπύλου. ἦν δὲ αὕτη κυνηγέτις, θυγάτηρ Ὑψέως.

92. Ὑψηΐς] Ἡ Κυρήνη.

95. Ἀρπακτύος] Τῇ Κυρήνῃ κυνηγετούσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ συνεκαθεύδησεν Ἀπόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Ἀρισταῖος.

106. Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδόν, ὅς] Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

108. Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει τὸν καλούμενον Εὐφράτην.

III.

1. Ἄρτεμιν οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι] Τὸ ἑξῆς· Ἄρτεμιν ὑμνοῦμεν ἀρχόμενοι.

3. Ἐψιάασθαι] Διατρίβειν, παίζειν.

4. Ἐφεζομένη γονάτεσσι] Ὅμηρος· οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

8. Ἔα πατέρ] Τὸ εα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ, ψιλούμενον δὲ καὶ παροξυνόμενον

———

sentaneum fuit eundem casum poni qui erat in Callimacheis, ut plerumque in his scholiis factum videmus, etiam ubi geographica vel historica explicantur. quod si non facit scholiasta, sed nominativum ponit, nomen repetere solet, ut I 26, 42, 66. II 48. III 91, 159, 171, 172, 188, 190, 221. IV 50, 77, 92, 102, 105, 134, 287. V 34. VI 31, et I 10. IV 71 etc. Iure igitur mihi videor emendasse locos refractarios I 33, 36. II 88, 89. III 88, 107, 114, 246. IV 68, 67, 81, 137, 139, 240, 291. V 24, 41. VI 25, 77, ubi correctio ubique facillima fuit. l. 2 μετοικίσαντας E. — 89. Ἄζιλις addidi. cf. ad v. 88. — 90. ἐῇ — νύμφῃ, Κυρήνῃ add. E. — 91. l. 1 Μύρτους M. l. 3 Κυρήνη ὡς φονεύσασα E. l. 5 αὐτή E. κυνηγέτης M. Ὑψέων M.

III. 4. Homeri locus est Il. V 408, in quo E καππάζουσιν om. — 8. l. 2 κέν ὀξυνόμενον E.

τὸ συγχώρει καὶ μὴ δίδου· καὶ τὸ ὑπῆρχον δέ, εἴ πότε κοῦρος ἔα.

10. Ἄεμμα] Ἡ νευρά.

11. Ἀλλὰ φαεσφορίην τε] Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος (ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ) ἢ ὅτι τοὺς μαιευομένους προάγει εἰς φῶς.

12. Λεγνωτόν] Τὸ ἔχον ᾤαν, τουτέστι τὸ ἀπολῆγον τοῦ ἱματίου. Λέγναι γὰρ αἱ ᾦαι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοί, ἅπερ Ὅμηρος θυσάνους καλεῖ· τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι.

14. Ἀμίτρους] Ἀζώστους, μὴ διαπεπαρθενευμένας. μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ἃς ἔλυον ὅταν ἔμελλον διαπαρθενεύεσθαι. ἢ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμναὶ ἐβάδιζον.

15. Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς ποταμὸς Κρήτης, ἀφ' οὗ Ἀμνισίδας τὰς Κρητικάς.

16. Ἐνδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα. Τὸ δὲ ἑξῆς· αἶτε μοι, ὁπότε δὴ μὴ λύγκας βάλλοιμι, ἐνδρομίδας τε καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.

18 seq. Ἥντινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἥν. Λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις κατὰ ἀποβαλὴν τῆς θε συλλαβῆς. κέχρηται πολλαχοῦ τῇ λέξει καὶ ὁ Θεόκριτος· λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε τῇδε καθίξας; Σπαρνὸν] Σπάνιον.

21. Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες] Ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ Εἰληθυίᾳ.

28. Μέχρις] Περιττόν ἐστιν.

30. Τυτθόν κεν] Ἀντὶ τοῦ * * * οὐδὲ τυτθόν.

---

l. 3 legebatur καὶ δίδου, quo retento nulla harum interpretationum Callimachi loco convenit. quod autem Ernest. scholiun fere totidem verbis apud Hesych. I p. 1 esse putat, non credo verum esse. aliter certe etiam scholiasta haberet ἄφες, quod unice aptum Callimachi loco est. Qui sequitur locus Homeri est Il. IV 321, in quo E et M certe cum Homeri editionibus tenet τότε, non πότε, ut dedit demum Ern. — 12. l. 1 legebatur ᾤαν. mox E habet ἀπολῆγον μέχρι τοῦ ἱματίου. voluitne μέρος? Locus sumptus ex Hom. Il. II 448, ubi παγχρύσεοι om. E, sed παγχρύσεον scribit M. — 14. l. 1 legebatur διαπαρθενευομένας quod correxit Mein. l. 3 quod legebatur γυμνοί ego correxi, nam de feminis tantum sermo est. — 15. πόλις Κρήτης E. sed cf. Stephan. Byz. p. 86, 5. Ἀμνισίδας τὰς de meo ego addidi. ἀφ' οὗ Κρητικάς om. E. — 16. Verba inde a τὸ δὲ ἑξῆς olim legebantur post παγχρύσεοι in schol. ad v. 12, sed recte huc reposita sunt ab Ernest. l. 2 βάλλοιμι vulgo omissum ego addidi. — 18. Theocrit. I 12, sed τῇδε καθίξας om. E. — 21. De Εἰλήθυια cf. ad IV 132. — 30. Legebatur τυτθόν κεν ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τυτθόν, quod scholium totum om. E. Sed vereor ut quis unquam τυτθόν pro οὐδὲ τυτθόν dictum putaverit, quasi

35. *Καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι*] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἴσεται.

36. *Διαμετρήσασθαι*] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὀπάσω σοι. *Ξυνῇ*] Μετὰ τὰς λ', κοινῇ δέ σοι καὶ τῷ Ἀπόλλωνι, πολλάς.

40. *Ἐπεκρήνη καρήατι*] Ὅμηρος· ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

41. *Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον*] Ὄρος Κρήτης ἑνικῶς οὗτος εἴρηκε, Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.

44. *Χαῖρε δὲ Καίρατος*] Ποταμὸς Κρήτης καὶ πόλις ἡ Καίρατος οὕτω λεγομένη.

45. *Ἀμορβούς*] Ἀκολούθους· παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι.

46. *Τοὺς μὲν ἔτετμε*] Τὸ ἑξῆς, τοὺς μὲν ἔτετμεν ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο. νῆσος δέ ἐστιν ἡ Λίπαρα πλησίον Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δέ, ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπανθέντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γενέσθαι πεπανθέντα.

49. *Μύδρον*] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ διαρρεῖν.

---

nihil intersit utrum *οὐδέ* accedat an omittatur. et tametsi fortasse scholiasta paulo pinguius locutus nihil dicere voluit nisi hoc, *τυτθόν* a Callimacho ita positum esse ut etiam *οὐδὲ τυτθόν* ponere potuerit, tamen ipsum vocabulum *τυτθόν* utpote poeticum explicatione egere videtur. itaque scribendum censuerim: *ἀντὶ τοῦ ὀλίγου. καὶ· οὐδὲ τυτθόν.* Homeri enim locum, Il. I 354, apposuisse simul videtur. — 36. Legebatur: *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὀπάσω σοι μετὰ τὰς λ', κοινῇ δέ σοι κ. τ. λ.* At *ἀπὸ κοινοῦ* certe omnia ista repeti non potuerunt, sed tantum *ὀπάσω σοι.* reliqua autem ad novum lemma referuntur *ξυνῇ*, quod et ipsum addidi. unde apparet simul pro *μετά* non recte Ernest. cum Stephano dedisse *μέν*, etsi hoc etiam E habet, quod non ferendum, nisi simul *ἰδίας* accedat: *σοὶ ἰδίας μὲν τὰς λ' κ. τ. λ.* l. 2 *σοί* om. M. — 40. Homer. Il. I 527. — 41. Schol. om. E. post *Κρήτης* vulgo punctum. — 44. *πόλις ἡ κερατοφόρος* E, *Κέρατος* M, quae frequens est confusio. cf. Mein. Anal. Alex. p. 172. — 46. *Τὰ ἑξῆς* usque ad *Ἡφαίστοιο* om. E. *ὑπ'* M. l. 2 *πλησίον* add. E. l. 4 *σιδηρᾶ* M. l. 6 *ἀναλιπανθέντα* E, *λιπανθέντα* coni. Hemsterh. pro *πεπανθέντα.* l. 7 *ἐκλίθη* E. mox *τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου* ipse addidi. aliter enim Liparae nominis originatio proponeretur parum illa et verbis antecedentibus et sequentibus congrua. putabat tamen Hemsterh., qui ut ad *Λιπάρα* nomen alluderetur *λιπανθέντα* suspicatus est, sed et verbi *λιπαίνειν* significationi vim intulit et ultima parum curavit. Contra diversa ferri genera in unam massam coacta Hephaesto fabro aerario, qui in propinquo esset, deberi videbantur. Ceterum ultima ut appareret idem significare atque quae antecedunt: *εὑρήκασιν — πεπανθέντα*, equidem *πεπανθέντα* ultimis quoque inserui. vulgo enim scholion in *ἓν γενέσθαι* finitur. — 49. *Μύδεσθαι* E quod reposuit Ern. sed *μύδεσθαι* aliunde

52. *Πρηόσιν Οσσεέησιν*] Ὄσσα ὄρος Μακεδονίας.

53. *Φάεα μουνόγληνα*] Καὶ Ἡσίοδος· κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμὸς ἔεις.

54. *Ὑπογλαύσοντα*] Ὑπολάμποντα, ὅθεν καὶ γλαῦκος.

56. *Αὐτῶν δὲ βαρὺν στόνον*] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδεισαν. *Αἴτνη*] Ὄρος Σικελίας.

58. *Κύρνος*] Νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας ἡ Κύρνος ἐστίν.

59. *Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας*] Τὸ ἑξῆς· ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα, εὖθ' οἵ γε ῥηστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας ῥαιστῆρας παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ φθείρειν τὰ ὑποπίπτοντα.

61. *Ἀμβολαδίς*] Ἐκ διαδοχῆς.

62. *Ἀκηδέες*] Ἄφοβοι.

69. *Αἰθῇ*] Τῇ κεκαυμένῃ, τῇ μελαίνῃ.

70. *Μορμύσσεται*] Ἐκφοβεῖ.

74. *Ὀπτήρια δοίη*] Τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα.

77. *Ὤλοψας*] Ἀπέτιλας, ἐλέπισας.

79. *Κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ*] Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζῴου· τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο λέγεται ὅτι ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται.

81. *Κυδώνιον*] Ἔθνος Κρήτης, ἀφ' οὗ Κρητικόν.

82. *Κατακληῖδα*] Τὴν φαρέτραν.

84. *Μόνιον δάκος*] Κατὰ μόνας νεμόμενον.

88. *Ὁ δὲ κρέα λυγκός*] Λὺγξ εἶδος θηρίου, οὗ τὸ οὖρον πήγνυται, ὃ καλοῦσι λυγκούριον.

89. *Μαιναλίης*] Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας.

90. *Πηγούς*] Λευκούς. καὶ Ὅμηρος πηγεσιμάλλῳ.

94. *Κυνοσουρίδας*] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτο-

---

non innotuit, contra *μύρεσθαι* habent etiam qui iisdem plane verbis hoc scholium afferunt Etym. Gud. p. 398, 56. coll. Etym. Magn. p. 593, 31 et Tzetz. ad Lycophr. 272. — 52. om. E. — 53. Hesiod. Theog. 145. — 54. *ὅθεν καὶ γλαῦκος* om. M., totum scholium om. E. ceterum si *γλαῦκος* ab omnibus scribitur, ut videtur, scholiasta aut piscem intellexit aut deum marinum. — 56. Scholiastam scribere debuisse *ἤκουσαν* monet Mein. schol. om. E. — 58. *ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας* maluit Mein., sed si verum est *πρό*, quod pro *ἀντικρύ* habet E, praestiterit scribi *πρὸ τῆς Σαρδοῦς*. — 59. *ῥαιστῆρα* M. — 81. In principio Ern. adiciendum censet *Κύδωνες, ἔθνος Κρήτης*, quo non opus est. nam assumpto lemmate scholiasta intelligit *Κυδώνιον ἔθνος*. et *ἐθνικόν* non solum *Κύδωνες* est, sed etiam *Κυδώνιοι*. cf. Steph. Byz. p. 391, 2. Mox *ἀφ' οὗ Κρητικόν* om. E. — 88. *Λύγξ* addidi. — 90. Homeri locus est III 197. *πηγεσιμάλῳ* M.

μένας κύνας, ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ τόπος Λακωνικῆς.

95. Καὶ οὐ μύοντα λαγωόν] Ὁ γὰρ λαγωὸς καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι οὐ μύει.

96. Καὶ ὕστριχος] Ὕστριξ θηρίον τι τραχύτατον.

99. Προμολῆς] Ταῖς διεξόδοις τοῦ Παρρασίου, ὄρους Ἀρκαδίας.

101. Ἀναύρου] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἄναυρος.

102. Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κεραοφόρους εἶπεν.

107. Κελάδοντος] Ποταμοῦ Ἀρκαδίας.

109. Κερύνειος] Λόφος Ἀρκαδίας.

110. Τιτυοκτόνε] Τιτυὸς βιασάμενος Λητὼ ἀνηρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.

114. Αἵμῳ ἔπι] Αἷμος ὄρος Θράκης. Καταιξ δὲ ἡ λεγομένη καταιγίς.

117. Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Ἔστι γὰρ καὶ ἄλλος Μακεδονίας.

124. Ἐμμάξεαι] Ἐμβαλῆς.

125. Κτήνεά φιν] Φὶν χωρὶς τοῦ σ διὰ τὸ μέτρον.

127. Βληταί] Βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος.

133. Τρώει] Τρύχει, φθείρει.

134. Ταὶ δὲ θυωρόν] Θυωρὸς ἡ φιλικὴ τράπεζα, κυρίως δὲ ἡ θεοῖς ἀνακειμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, περὶ μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες καὶ αἱ γαλόῳ.

136. Εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος] Εἴη μοι φίλος, ὅστις σοῦ προνοεῖται, εἴην δὲ καὶ αὐτός.

140. Ἄντυγες] Ἀπὸ τῆς ἄντυγος τὸ ὅλον ἅρμα σημαίνει.

143. Ἀκακήσιος] Ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας, ἢ ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν.

---

94. l. 2 *Κινουρίς* malebat Mein. sed cf. Excurs. ad III 94. l. 3 *Λακωνικός* pro *Λακωνικῆς* E. — 96. Legebatur *ταχύτατον*, quod correxit Mein. — 107. Legebatur *ποταμός*. cf. ad IV 82. — 114. Pro *καταιξ δέ* E habet *κατά τινας δέ*. addidi *Αἷμος*. — 117. *ἄλλος* add. E. — 124. Legebatur *ἐμβάλῃς*, sed E habet *ἐμβάλλεις*. — 134. *εἰνάτεραι* E. *τίθεται* M. — 136. Scholiastam qui interpretatur *εἴη μοι φίλος, ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται*, aliud quid legisse Meinekius putat atque quod nunc in Call. legatur. mihi secus videtur, scholiastam autem verba Callimachi quae nunc legimus suo modo interpretatum esse arbitror. Quum autem per relativam sententiam (*ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται*) explicet vocem *ἀληθής*, non videtur passive dicere potuisse *ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται* (cui a te cura habetur), sed active dicere debuisse: *qui tui curam habet*, i. e. *ὅστις σου προνοεῖται*. Itaque illud *ὑπό* male intrusum arbitror, nisi forte pro *ὑπό* olim fuit *ἀπὸ ψυχῆς*. — 143. *παραίτιον* E.

146. *Τιρύνθιος ἄκμων*] Ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς.

149. *Πενθερή*] Ἡ Ἥρα.

152. *Πινύσκει*] Σωφρονίζει, κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς.

154. *Ἔα πρόκας*] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζῴων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν.

159. *Φρυγίῃ*] Φρυγία ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς.

161. *Θειοδάμαντι*] Βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας.

165. *Ὠκύθοον τριπέτηλον*] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον.

166. *Ὑποληνίδας*] Πυέλους, ποτίστρας.

170. *Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε*] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι —, μὴ νειὸν τημοῦτος.

171. *Ἰνωποῖο*] Ἰνωπὸς ποταμὸς Δήλου. Αἰγύπτιος δὲ διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. ἢ ὅτι λέγεται τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως. Πιτάνη δὲ πόλις Λακεδαιμονίας.

172. *Ἢ ἐνὶ Λίμναις*] Λίμναι δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις.

173. *Ἁλὰς Ἀραφηνίδας*] Δύο Ἁλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες.

174. *Τέθμια*] Τὰ νόμιμα τῶν Ταυροσκυθῶν, τὸ θύειν τοὺς ξένους.

175. *Τημοῦτος*] Τηνικαῦτα.

176. *Ὑπ' ἀλλοτρίῳ*] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι τὴν Ἄρτεμιν τῷ χόρῳ κυκλώσωνται, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βοῦς ἐπ' ἀλλοτρίῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι.

178. *Κόπρον*] Τὴν ἔπαυλιν. *Τυμφαιίδες*] Ἠπειρωτικαί· Τύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου. λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Ἤπειρον.

---

154. *τοῦτο διὰ τὴν ἀδηφαγίαν λέγει* E. — *αὐτόν* M. — 159. *Τραχεῖνος* E. — 165. *ἀνατέλων* M. — 171. l. 2 *πλυμμυρεῖ· ἐκ τοῦ ὕδατος* E. l. 4 *ποταμὸς Μακεδονίας* E. et *Μακεδονίας* omnes, quod post alios correxit Mein. — 173. *Ἀραφανίδες* bis edd. priores et inter codd. certe M, non E. *Ἀττηκῆς* M. — l. 2 *ζωνίδες* edd. et codd. quod correxit Palmer. — 176. *κυκλόσονται* libri, nisi quod *κυλώσονται* M. Quod emendavi. neque enim credibile est scholiastam ipsum Callimachi vocabulum *κυκλώσονται* retinere voluisse, quum statim post non cum Callimacho dicat *σὲ ἐνὶ χωρῷ* (v. 170), sed *ἐξηγητικῶς* potius *τὴν Ἄρτεμιν τῷ χορῷ*. Quae vulgo statim sequuntur ne novo quidem illato lemmate *καὶ γὰρ ὁ Ἥλιος κ. τ. λ.*, ea huc pedem male intulerunt ex schol. ad 180, quo retraxi. — 178. *Τυμφαία* mavult Mein. sed non constat num

179. *Κεραελκέες*] Διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον.

180. *Ἐπεὶ θεός*] Καὶ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὸν ἑαυτοῦ δρόμον καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν, ὥστε γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα.

187. *Πέργη*] Μητρόπολις Παμφυλίας.

188. *Τηΰγετον*] Ὄρος Λακεδαίμονος. *Εὐρίποιο*] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δὲ οὕτω καὶ Εὔβοια· διὰ δὲ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν κεῖσθαι λέγεται καὶ Μάκρις.

189. *Γορτυνίδα*] Κρητικήν, ἀπὸ τόπου.

190. *Ἐλλοφόνον*] Νεβροκτόνον. *Βριτόμαρτιν*] Βριτόμαρτις ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός.

194. *Παίπαλά τε*] Τόπους τραχεῖς.

204. *Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι*] Οὖπις ἐπίθετον Ἀρτέμιδος· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας αὐτήν, ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν, ἢ παρὰ τὰς Ὑπερβορέους κόρας, Οὖπιν, Ἑκαέργην, Λοξώ, ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· καὶ ἀπὸ μὲν τῆς μιᾶς ἡ Ἄρτεμις Οὖπις, Λοξίας δὲ καὶ Ἑκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν ὁ Ἀπόλλων.

208. *Ὑψηΐς*] Ἡ Κυρήνη. *Ἰώλκιον*] Τὸν τύμβον τοῦ Πελίου· Ἰώλκιος γὰρ ὁ Πελίας.

209. *Καὶ Κεφάλου ξανθήν*] Ἤγουν τὴν Πρόκριν. καὶ *καλὴν Ἀντίκλειαν* ἢ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως ἢ ἄλλην τ νά.

---

scholiasta *Τύμφην τὸ ὄρος* significare voluerit (cf. Steph. Byz. p. 641, 13) an urbem et regionem (cf. Steph. l. c.). *Στύμφαι* certe M habet. — 180. Lemma ego apposui, ipsum scholium ex v. 176 huc reduxi. Pro *γίγνεσθαι* E habet *εἶναι*. — 187. *Παμφιλίας* E. — 188. l. 2 *μετ' Εὐβοίας* E. Ibidem legebatur *οὕτως ἡ Εὔβοια*, quod corrigendum fuit. De hoc nomine Euboeae cf. Mein. ad Steph. p. 708 seq. Mox pro *διά* legebatur comma, post *κεῖσθαι* punctum, quod correxi, simul *δέ* ex *λέγεται δέ* in initium retrahens. Sed Mein. verba *διὰ τὸ — κεῖσθαι* post *Μάκρις* ponere malebat. — *ἐπὶ μῆκος κεῖσθαι* E. sed cf. Eustath. ad Dionys. p. 202, 32 Bernh.: *Εὔβοια — καὶ Μάκρις ὀνομαστεῖσα· Μάκρις διὰ τὸ τῆς θέσεως ἐπίμηκες*. — 190. *Διογενιανός*. cf. M. Schmidt. Quaest. Hesych. p. LXXXVIII et p. XCV. *Διογέλανος* E. — 204. Scholion iisdem fere verbis legitur in Etym. Magn. p. 641, 55. l. 2 pro *ὀπίζεσθαι* M habet *ἐπίζεσθαι*. ibidem *αὐτὴν* addidi ex E et Etym. Magn. l. 3 *ὑπερβορείους* mavult Mein., sed cf. Lobeck. Paralip. p. 220 coll. ad IV 281. l. 4 *ἐτίμησεν* habet etiam Etym. l. 5 *ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἀ.* vulgo, *ἀπὸ μὲν τῆς Οὔπιδος ἡ Ἄρτεμις οὖπις* Etym. *ἀπὸ μὲν τῆς μιᾶς Οὖπις ἡ Ἄρτεμις* E. l. 6 *ἐκ τῶν ἄλλων* Etym. — 209. *Πρόκνην* vulgo, etiam E et M. emend. Ernest. in ultimis Meinekio scholiasta sine dubio scripsisse videtur *οὐ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως, ἀλλ' ἄλλην τινά*, de quo mihi non liquet.

215. *Ποδορρώην*] Τὴν τοῖς ποσὶν ὀρούουσαν καὶ ὁρμῶσαν.

221. *Οὔδε μὲν Ὑλαῖόν τε*] Ὑλαῖος καὶ Ῥοῖκος κένταυροι περὶ Ἀρκαδίαν, οὓς ἀνεῖλεν Ἀταλάντη βιασαμένους αὐτήν.

224. *Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ*] Τῶν λαγόνων τῶν Κενταύρων. *Μαιναλίη* ὄρος Ἀρκαδίας. *Νᾶεν*, ἔσταξεν, ἔβρεξεν, ὅθεν καὶ νᾶμα καὶ νασμός.

228. *Χησιάς*] Χήσιον ἀκρωτήριον τῆς Σάμου, καὶ Ἴμβρασος ποταμὸς τῆς Σάμου.

232. *Ῥαμνουσίδι*] Ῥαμνοῦς δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν, ἥτις ἔτεκεν ᾠόν, ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λῆδα ἐθέρμανε καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.

235. *Ἀζήνια*] Ὄρος Ἀρκαδίας. *Τὸν δ' ἐνὶ Λούσσοις*] Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσσα οὐδετέρως, ὡς Ἡρωδιανός.

236. *Εἵλεο παίδων*] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες πάλιν διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο, ἓν μὲν Κορίης, ἓν δὲ Ἡμέρης, διότι καὶ τὰς κόρας ἡμέρωσεν.

238. *Παρραλίη Ἐφέσῳ*] Παραθαλασσίᾳ.

239. *Ἱππώ*] Μία τῶν Ἀμαζόνων.

245. *Ἔργον Ἀθηναίης*] Ἀθηνᾶ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης.

246. *Σάρδιας*] Πόλιν Λυδίας. *Βερεκύνθιον*] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας.

250. *Ῥέα κεν Πυθῶνα*] Ὅμηρος· *οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει.*

251. *Ἠλαίνων*] Μωραίνων.

253. *Κιμμερίων*] Σκυθῶν.

254. *Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης*] Τῆς Ἰοῦς τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὅ τε Βυζαντίου καὶ ὁ Κιμμέριος.

---

215. cf. Etym. Magn. p. 678, 29. *ὀροῦσαν* E. — 221. *βιασομένους* malit Meinek. — 224. *τῶν Κενταύρων* om. E. *Μαιναλίη ὄρος Ἀρκαδίας* addit E. *νάμα* E. — 232. *Ῥάμνος* E. — 235. *οὐδετέρως* add. E. *ὡς Ἡρωδιανός.* cf. Mein. ad Steph. Byz. p. 419. — 236. *ἠρεμώθησαν* E. *Ἡμερίης* vulgo, *ἡμέρης* E. — 238. Addit E, sed *παραθαλασσαίη* dedit, quod vel in *παραθαλασσίᾳ* mutandum fuit vel in *παραθαλασσιδίᾳ*. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 556. — 246. Legebatur *πόλις*. Sed ita scholiasta scripsisset *Σάρδεις πόλις Λυδίας*. — 250. Homericus locus est Il. IX 404. — 253. addit E.

259. *Μουνυχίη*] Μουνίχιον γάρ ἐστι μέρος τοῦ Πειραιῶς τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν.

IV.

7. *Πίμπλειαν*] Ὄρος Θράκης ἱερὸν Μουσῶν.

11. *Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος*] Ὅτι ἀκίνητος καὶ ἄσειστος ἡ Δῆλος καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. Καίτοι Θουκιδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν ὅτι τοιοῦτον ἦν μέγας ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Ἄλλως. ἄτροπος, ἀγεώργητος καὶ μὴ μετατρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀροῦσθαι. τραχεῖα γάρ.

14. *Ἀπομάσσεται*] Ἀπορρίπτει. *Ἄχνην*] Ἀφρόν.

18. *Νῆσοι ἀολλίζονται*] Οὐχ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζονται, ἀλλ' οἱ ἔπαρχοι θεοί.

19. *Κύρνος ὀπηδεῖ*] Ἡ νῦν Κορσὶς καλουμένη.

20. *Καὶ Μάκρις Ἀβαντιάς*] Ἡ τῶν Εὐβοέων.

21. *Καὶ ἦν*] Ἡ Κύπρος.

22. *Σαοῖ*] Σώζει.

23. *Ἐρυμναί*] Ἠσφαλισμέναι.

26. *Στρυμονίου Βορέαο*] Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θράκης.

---

259. Ἀττική, Μουνιχία γάρ E. Πειραίως E.

IV. 11. l. 2 κατασειομένη pro ἠνεμωμένη E. l. 3 legebatur καὶ Θουκιδίδης, nisi quod in E est ὡς καί. Sed hoc fieri non potuit. nam quae sequuntur non eiusdem generis esse apparet, sed plane contrarii, atque hoc ita esse adversativa particula καίτοι indicandum fuit: *quamquam Thucydides raro factum in Delo terrae motum docet.* Ceterum Thucydidis locum II 8 respicere videtur: πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον — ἐπὶ δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγον πρὸ τούτων πρότερον οὔπω σεισθεῖσα ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηνται. l. 5 fuit ἄτροπος· ἄσειστος, ἀγεώργητος, in quibus ἄσειστος omittendum putavi, quia in altera explicatione modo affuit de terrae motu Delum non concutienti, cui interpretationi unice apta videtur ἄσειστος. — 14. ἀπορρύπτει vulgo, ἀπορρίπτει E, quod coniecit etiam Mein., nisi scholiasta de explicando ἀπομύσσεται cogitaverit. Alterum scholium addit E. — 18. ἀθρίζονται M. ἔπαρχοι scripsi (vulgo enim ἔξαρχοι), nam aperte scholiasta intelligit deos insularum praesides. ἔξαρχοι autem, quod talem significationem non habet, ex ipsis Callimachi verbis ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει fluxit. sed nescio an simul αἱ — θεαί scribendum sit. Ceterum E horum nihil habet nisi hoc: ἀολλίζονται· ἀθροίζονται. — 19. Legebatur ἡ νῦν Τύρος, quod post Bergerum corrigi voluit Ern., at Mein. suum homini errorem relinquendum esse censet. sed maior hic error est quam cui vel hunc scholiastam obnoxium fuisse putaverim. ac videtur Τύρος (i. e. Τυρία) ad explicandum Callimacheum Φοίνισσα pertinere. — 21. add. E. — 26. De urbe Strymone aliunde non constare dicit Mein. Sed fortasse

28. *Εἰ δὲ λίην πολέες σε*] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί.

30. *Χ' ὡς τὰ πρώτιστα*] Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ ἀποσπῶν τοῦ χέρσου τὰς νήσους ἐποίει.

31. *Ἄορι*] Τριαίνῃ.

41. *Ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης*] Ἀπό τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος.

46. *Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ*] Χαλκὶς πόλις Εὐβοίας.

47. *Σούνιον*] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

48. *νήσοιο διάβροχον*] Τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.

50. *Γείτονος Ἀγκαίου*] Ἀγκαῖος βασιλεὺς Σάμου.

57. *Διακριδόν*] Κατ' ἐξοχήν, μεγάλως.

60. *Σπερχομένη*] Ὀργιζομένη.

61. *Εἴατο*] Ἐκαθέζοντο.

63. *Αἵμου*] Ὄρους Θρᾴκης.

65. *Ἑπτάμυχον*] Πολύμυχον.

66. *Νησάων*] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α̅ ἐστίν.

67. *Ἧστο κόρη*] Ἡ Ἶρις. *Μίμαντι*] Μίμας ὄρος Χίου.

71. *Παρθένιον*] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τῆς Ἀλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς. *Φεναιός*] Πόλις Ἀρκαδίας ἀρχαία.

73. *Ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος*] Ὅμηρος· *Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. Ἔμπλην*] Χωρίς.

75. *Ἀονίῃ*] Ἀονίαν τὰς Θήβας λέγει.

76. *Δίρκη τε Στροφίη τε*] Κρῆναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις.

77. *Ἰσμηνοῦ*] Ἰσμηνὸς ποταμὸς Θηβῶν καὶ Ἀσωπός.

78. *Ἐπεὶ πεπάλακτο*] Ἐπεὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν

---

corrupit librarius quod ita scripserat scholiasta: *Στρυμὼν ποταμός ἐστιν Ἀμφιπόλεως Θρᾴκης.* cf. Steph. Byz. p. 588, 1. — 31. Solus habet E. — 41. num: *ἀπό τινος Ξάνθου λεγομένης βασιλεύσαντος* —? — 48. *τὸν* E. — 57. *μεγάλην* E. — 60. *ἀπερχομένη, ὀργιζομένη* M. — 63. Legebatur *ὄρος*. nisi scripsit: *Αἶμος ὄρος Θρᾴκης*. — 66. *τὴν διαίρεσιν νησάων* E. — 67. *Μίμας* addidi. tum, nisi forte scholiasta erravit, scripsit *Χίου ἐναντίον*. — 71. l. 3 pro *πόλις* alicui in mentem veniat legere *ποταμὸς* (*Ἀρκαδίας ἀρχαῖος*), quum ipse Callimachus dicat *ὁ γέρων — Φεναιός*. sed urbem *Φενεόν* etiam *ἀρσενικῶς* dici memorat Steph. Byz. p. 662, 2. —. 73. Scholium om. E, sed habet: *ἔμπλην, χωρίς* quod a vulgatis abest. Homeri locus est Il. II 575. — 75. *Ἀονίας* vulgo. — 76. *ταῖς Βοιωτίαις* om. E. — 77. *καὶ Ἀσωπός* om. E.

ἁρπαγῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος, ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτήν, Ζεὺς δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν.

79. *Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα*] *Ὑπότρομος γενομένη.*

80. *Αὐτόχθων Μελίη*] *Τὸ ἑξῆς* * * * * *οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλ' ἁπλῶς εἴρηται περὶ πάσης μελίας.*

82. *Ἑλικῶνος*] *Ὄρους Βοιωτίας.*

86. *Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων*] *Ταῖς μὴ δεξαμέναις δηλαδὴ τὴν Λητώ.*

88. *Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα*] *Τὸ ἑξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις τὸν ἐσόμενόν σοι πότμον;*

91. *Ὄφις*] *Ὁ Δελφίνης.*

92. *Ἀπὸ Πλειστοῖο*] *Πλειστὸς ποταμὸς Φωκίδος παρὰ τὸν Παρνασσὸν ῥέων, ὅ ἐστιν ὄρος Φωκίδος.*

94. *Τομώτερον*] *Σαφέστερον.*

96. *Κακογλώσσοιο*] *Τῆς Νιόβης. ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει.*

97. *Κιθαίρων*] *Ὄρος Θηβῶν.*

101. *Ἑλίκη*] *Πόλις* * * * * *Βοιωτίας.*

102. *Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο*] *Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας· ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος· ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βουκόλια ἐφυλάττετο, διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη.*

---

78. l. 2 *ἁρπασθεῖσαν* E. l. 3 *ἀποδιώκειν αὐτόν* E. — 79. *Ὑπόδρομος* vel *ἀπόδρομος* coni. Th. Bentl., *ὑπότροπος* Ernest. ut habet M. *γινομένη* E. — 80. *Τὸ ἑξῆς* Mein. ex schol. ad v. 88 irrepsisse putavit, ego potius lacunae signa posui, in qua ultima fuerunt: *Μελίη δὲ.* ceterum *ἀλλὰ* E. — 82. Legebatur *ὄρος*, male, aliter enim *Ἑλικών* repetitum esset. cf. ad schol. II, 88. — 88. om. E. — 91. Vulgo fuit: *Τριποδήιος*] *Ὁ Δελφίνης*, quae quum non recte procedere viderentur, Stephanus coni. *ἡ Δελφική*, Palmerius autem et Ernest. *ὁ Δελφικός*, qui certe addere debebant *θῶκος* vel simile quid. Sed sine dubio errarunt. nam scholium non ad v. 90 pertinet, sed ad v. 91, quo retraxi alio ascripto lemmate. — 92. *Παρνησὸν* et *ὅς ἐστι* E. — 94. *σαφέστερον, ὀξύτερον* E. — 96. Quae post *Νιόβης* sequuntur om. E. — 97. Scholium non habet E. — 101. Non *πόλις Βοιωτίας*, sed *πόλις Ἀχαΐας* scribendum fuisse monuerunt Palmer. et Mein. At errasse scholiastam vix credibile est propter Callim. v. 100 et sequens scholium, in quo recte legitur *Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας*. itaque lacunae signa posui ita fortasse explendae: *πόλις Ἀχαΐας, Ἑλικὼν δὲ ὄρος Βοιωτίας.* — 102. Paulo plenius hoc scholium habet Etym. Magn. p. 209, 41, ubi in fine additum *Βοῦρα ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ τὰς βοῦς ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν.* Unde perspicitur, cur Callimachi scholiasta *ἐφυλάττετο* dixerit. aliter autem quis pro *βοοστάσια* (sic enim legebatur habetque hoc etiam Etym. Magn.) non exspectet potius *ἦν* quam *ἐφυλάττετο* —? nam non boum stabula (hoc enim significat *βουστάσια*), sed ipsas boves ibi custoditas esse consentaneum est. Haec faciunt, ut *βουστάσια* in *βουκόλια* corrigendum esse, illud autem ex Callimacheo *βοόστασις* irrepsisse existimem,

104. *Λαρίσα*] Πόλις Θεσσαλίας. *Καὶ αἱ Χαιρωνίδες ἄκραι*] Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι.

105. *Πηνειός*] Ποταμὸς Θεσσαλίας. *Τεμπέων*] Τέμπη αἱ στενώτατοι διεκβολαὶ τῶν Θεσσαλίας ὀρῶν.

109. *Θεσσαλίδες*] Αἱ περὶ τὸν Πηνειόν.

112. *Τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις*] Ἐν τῷ τρέχειν.

115. *Πεποίησαι*] Προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν.

118. *Φιλύρης νυμφήιον*] Ἐν τῷ Πηλίῳ γὰρ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς γεννᾷ τὸν Χείρωνα.

122. *Ἀναγκαίη*] Τὸ τοῦ ποιητοῦ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

125. *Ἀπαύγασαι*] Θέασαι. *Οἷος ἔφεδρος*] Τὸν Ἄρη λέγει.

130. *Διψαλέην ἄμπωτιν*] Ξηρασίαν.

132. *Τί περισσά*] Λείπει τὸ φθέγγομαι.

134. *Παγγαίου*] Πάγγαιον, ὄρος Θράκης.

137. *Ὄσσης*] Ὄρους Θεσσαλίας.

139. *Πίνδοιο*] Πίνδος ὄρος Περραιβικόν.

143. *Βριαρῆος*] Οἱ μὲν Βριάρεω, οἱ δὲ Τιφωέως, οἱ δὲ Ἐγκελάδου.

144. *Θερμαυστραί*] Αἱ κάμινοι.

150. *Κοιηίς*] Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς.

156. *Κέρκυρα*] Ἡ Φαιακία.

160. *Κόων Μεροπηίδα*] Ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν· καὶ ὅτι Μέροπος θυγά-

---

qui autem pro *βουστάσια* legendum *βουβόσια* censuit Meinekius parum tetigit acu. nam nec illud solas boves significat. *Ἐκεῖ γὰρ αὐτοῦ* E. *βοστάσια* M. — 104. *Λαρίσα πόλις Θ.* add. E. — l. 3 *ἐκεῖσε* E. verba *διὰ — οἰκῆσαι* om. M. — 105. *ποταμὸς Θ.* om. M. ad *Τέμπη* E nihil ascripsit praeter hoc: *ὄρη Θεσσαλίας*. Mox num *στενόταται*? — 109. *παρὰ τὸν Πηνειόν* E. — 112. solus add. E. — 122. om. E. versus est Hom. Il. VI 85. — 130. solus add. E. — 132. *Τὸ φθέγγομαι δηλονότι* E. — 137. Legebatur *ὄρος*, sed aut *ὄρους* legendum aut *Ὄσσα* adiciendum fuit. cf. ad IV 82. *Θεσσαλίης* vulgo. — 139. *Πίνδος* addidi. *Περαίβιον* M, *Περραίβιον* vulgo, quod correxi. — 143. *οἱ μέν φασι Βριαρέως* E, *οἱ μὲν Βριαρέως* M. — 150. *ἴσως Κοιαντίς* om. E. — 160. Ultima ita antehac edebantur: *ᾤκησαν, ἢ ὅτι κ. τ. λ.* in quo *ἢ* verum esse non potest. nam a Meropis hac filia non *Μεροπηίς*, sed *Κῶς* appellata est insula (cf. Stephan. Byz. p. 402, 14. Hygin. poet. astr. II 16. Eustath. ad Il. p. 318, 36), et si vel maxime statueris Con, Meropis filiam, in causa fuisse cur *Μεροπηίς* insula vocaretur, vel sic a Merope patre nomen *Μεροπηίς* tractum esset, quod primo iam loco scholiasta dixerat. itaque frequentis memor confusionis particularum

τηρ ἡ Κῶς. Χαλκιόπη δὲ θυγάτηρ Εὐρυπύλου βασιλέως Κῶς.

165. *Ἀλλὰ οἱ ἐκ μοιρέων*] *Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀναγραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ.*

166. *Ὑπὸ μίτρην*] *Ὑπὸ τὴν βασιλείαν, ὑπὸ τὴν ἀρχήν.*

167. *Μακηδόνι*] *Τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.*

174. *Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου*] *Τῆς δύσεως. Τίτηνες δὲ διὰ τὸ ἐπιχείρημα.*

175. *Ῥώσωνται νιφάδεσσιν ἐοικότες*] *Βρέννος ὁ τῶν Γάλλων βασιλεὺς συναγαγὼν τοὺς Κελτοὺς ἦλθεν ἐπὶ Πυθῶνα βουλόμενος τοῦ θεοῦ τὰ χρήματα διαρπάσαι. πλησίον δὲ γενομένων, ὁ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρησάμενος ἀπώλεσε τοὺς πλείους αὐτῶν. ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρηζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου τοῦ στρατεύματος. οἳ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε. ταῦτα οὖν φησι ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.*

ἢ et *καί* (cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 987 b) *καί* scripsi, simul autem lemmati *Μεροπηίδα* ex Callimacho addidi *Κόων*, nam ad *Κόων Μεροπηίδα νῆσον* illa interpretatio spectat, non ad solum *Μεροπηίς*. Mox maiores turbae eo oriuntur, quod pro vulgato *ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς* E praebet: *θυγάτηρ δ' Εὐρυπύλου βασιλέως Κῶ.* ea enim verba nullis machinis huius scholii sententiae adaptari possunt. At quum communi fama (cf. Unger. Analect. Propert. p. 9 seq.) Eurypyli filiam fuisse Chalciopen constet, quam v. 161 memorat Callimachus, scholiasta versus 160 et 161 uno scholio complexus sic scripsisse videtur paulo plenius: *ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν· καὶ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς. Χαλκιόπη δὲ Εὐρυπύλου βασιλέως Κῶς.* ita igitur haec posui, quae quo modo facile depravari potuerint manifestum est. scholiastae enim oculis a priore *Κῶς* ad alterum *Κῶς* vel contra delapsi iam scripsisse se quae omittebant opinabantur. — 165. *ἐκεῖσε* ne quis in *ἐκεῖ* mutandum censeat, scholiasta etiam v. 175 prius dro altero posuit cum aliis (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 44). sed scholio ad IV 104 propter unum E reddere nolui, praesertim cum *ἐκεῖ* legatur etiam in schol. ad IV 102 et alibi. *ἐν τῷ Κῷ* om. E. — 166. *ὑπὸ τὴν βασιλείαν* om. E. — 167. *Πτολεμαίῳ* om. E. — 175. *Γάλλων* certe habet E, vulgo *Γαλλῶν*, nisi in hoc accentus indicio est scholiographum dedisse *Γαλατῶν*. pro *συναγαγών* E habet *συμβαλών*. — l. 3 *τὰ χρήματα αὐτῆς* E. num *αὐτῇ* voluit? — *γενομένου αὐτοῦ* E. — l. 5 *πλέους* E, *πλείστους* Mein. — *παραλειφθέντων* E. — l. 6 *Ἀντίγος* M. *αὐτῷ* E, quod praetulit Ernest. — l. 8 *τούτου τοῦ* E, vulgo *τούτου*. — l. 10 *λαμβάνει* E, quod fortasse praestat. — l. 12 *κατέκαυσεν* E, quod magis

185. *Τέων*] Ὧν τινων ἀσπίδων αἳ μὲν ἐμοὶ ἐς γῆρας, αἳ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται.

191. *Διειδομένη*] Διαφαινομένη. *Ἀραιή*] Λεπτή.

193. *Ἀνθέρικος ὣς*] Ἀνθέρικός ἐστιν ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπός.

199. *Γεραίστιον*] Γεραιστὸς ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

204. *Ἐφύλαξα*] Ἀντὶ τοῦ φυλάξω.

210. *Φοίνικος ποτὶ πρέμνον*] Καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

212. *Ἀλυσθμαίνουσα*] Πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα.

215. *Νύμφα Διός*] Πρὸς τὴν Ἥραν ὁ λόγος.

225. *Σάρον*] Τὸ κάλλυντρον.

234. *Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον*] Τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν.

235. *Γλωχῖνα*] Πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ θρόνου.

236. *Λέχριος*] Πλαγίως.

238. *Ἐνδρομίδας*] Κυρίως τῶν κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα.

242. *Ἀλετρίδες*] Αἱ θεράπαιναι αἱ ἀλήθουσαι.

246. *Μάλα γάρ τε κακῶς*] Καὶ γάρ τοι περικάκως τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο.

250. *Μηόνιον Πακτωλόν*] Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας χρυσοῦ ψήγματα φέρων.

251. *Ἑβδομάκις*] Ἑπταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Ἀπόλλων.

---

placuit Ernest. sed cf. Excurs. — 185. *εἰς γῆρας* E. — 191. Legebatur *φαινομένη*. — 193. Fuit (etiam ap. Mein. p. 56) *ἀσφοδελοῦ*. sed *βοτάνη* est *ἀσφόδελος*, locus autem ubi nascitur, *ἀσφοδελός*. cf. Herodian. p. 55, 3 cum not. Lentz. I p. 160 seq. — 204. Poterat sane et cogitari hic et dici futurum *φυλάξω*. suspicor tamen scholiastam activum notare voluisse pro medio positum (*ἀντὶ τοῦ ἐφυλαξάμην*), quod etiam alii ausi sunt. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 363. — 210. *καὶ Ὅμηρος· Δήλῳ κ. τ. λ.* E, qui etiam *ἐνόησα* omittit. Versus Homeri sunt Od. VI 162 seq. — 212. *ἀσθμαίνουσα* om. E. — 215. *Ἥραν* certe E et M et edd. vett. *Ἥρην* Ernest. — 225. *καλύντρον* EM Frob. Vasc., non item Steph. — 236. *πλαγίως* E, *πλαγίος* M, *πλάγιος* vulgo, quod debebat esse *πλαγία*, nisi fortasse scholiasta etiam *πλάγιος* generis communis esse voluit, ut *λέχριος* ipse posuit Callimachus. — 246. Vulgo legebatur *καὶ γὰρ κακῶς τ. Λ. ἐ.*, sed in E est *καίτοι περ κ. τ. λ.*, quae se invicem supplent. nam nec *γάρ* careri potest, et Callimacheo *τέ* respondere debet scholiastae *τοί*. tum quum in vulgata male omittatur notio vocis *μάλα*, quae necessaria videtur, quoniam imprimis quomodo verba construenda sint docetur (ac nescio an simul scholio praefigendum sit *τὸ ἑξῆς*), quae autem in E iunguntur particulae *καίτοι περ* nemo Graecorum coniunxisse videatur, in prototypo fuisse suspicor *περικάκως* i. e. *μάλα κακῶς*. certe *περίκακος* a posteriorum usu non abhorret. — 250. *Πακτωλός* addidi de meo.

256. *Ποταμοῦ*] Τοῦ Ἰνωποῦ.

258. *Ὀλολυγήν*] Τὴν μετὰ εὐφημίας λέγει εὐχήν.

261. *Τροχόεσσα*] Ἡ θάλασσα διὰ τὸ περιτρέχειν τὴν νῆσον, ἢ λίμνη τις ἐν Δήλῳ περιφερής.

266. *Πολύβωμε*] Πρὸς τὴν γῆν λέγει πᾶσαν.

271. *Λεχαίῳ*] Λέχαιον καὶ Κερχνίς ἐστιν * * * * * * ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται.

275. *Νησάων*] Παράλογον τὸ νησάων.

280. *Αἴ τ' ἀνὰ μέσσην*] Ἐν μεσημβρίᾳ.

281. *Καὶ οἳ καθύπερθε*] Οἱ Ὑπερβόρεοι.

282. *Οἰκία θινός*] Θῖνα νῦν τὴν Ὠκεανοῦ ζώνην λέγει.

283. *Οἵ μέν τοι καλάμην τε*] Λέγεται ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι.

286. *Γηλεχέες*] Καὶ Ὅμηρος· *χαμαιεῦναι*.

287. *Μηλίδος*] Μηλὶς πόλις Τραχῖνος.

289. *Δηλάντιον*] Ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Δηλάντιον ἀπὸ Δηλάντου βασιλέως.

291. *Ἀριμασπῶν*] Ἔθνους τῶν Ὑπερβορέων.

292. *Οὖπις τε*] Αἱ τρεῖς κόραι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν. — *Εὐαίων*] Ἡ μακαρία.

---

256. add. E. — 258. *εὐχήν* om. E. — 261. Lemma fuit *λίμνη*, cui illud substitui. alteram interpretationem E ita praebet: *ἡ περιφὴς* (sic) *λίμνη ἡ ἐν τῇ Δήλῳ*. — 271. *Λεχαῖον* Ernest. demum invexisse videtur, nam *Λέχαιον* certe habent Frob. Vascos. Stephan. et M (quamquam *Λεχαῖον* habere videtur E); quod multo praevalet. et Steph. Byz. p. 353, 9 *Λέχαιον* et *Λεχαῖος* componit cum *Λύκειον τὸ γυμνάσιον καὶ Λυκεῖον Ἀπόλλων*. Ceterum *Λέχαιον καὶ Κερχνίς* si a scholiasta appellarentur promontoria, quae potius fuerunt *ἐπίνεια* Corinthi, iustissima sane causa esset cur cum Ernestio miraremur. nec vulgatum firmaret Zonar. Lex. II p. 1298: *Λέχαιον, ὄνομα ὄρους*, qui et ipse corruptus est. nos potius lacuna depravatum locum putamus, qui initio sic scriptus fuerit: *Λέχαιον καὶ Κεγχρίς ἐστιν* (atque *ἐστιν* certe addit E) *ἐπίνεια Κορίνθου καί τινα αὐτῆς ἀκρωτήρια, ἔνθα κ. τ. λ.*, ubi *Λέχαιον* et *Κερχνίς* (i. e. *Κεγχρεαί*) non inepte *ἀκρωτήρια* i. e. extremae partes Corinthi appellantur. Et lacunae indicium vel hoc est, quod in vulgata lectione non additur ubi ista promontoria sint. — *ἕνα* pro *ἔνθα* M. — 275. add. E. cf. ad IV 66. — 281. *Ὑπερβόρειοι* etsi hic ut ad v. 283 omnes habere videntur, consentiunt tamen in v. 291 et v. 292 *Ὑπερβορέων*. cf. ad III 204. — 286. Hom. Il. XVI 235. — 287. *πόλις Θεσσαλίας* malebat Anna Fabri. sed vulgatum Ernest. defendit allato Thucyd. III 92: *Μηλιῆς οἱ ξύμπαντες εἰσὶ μὲν τρία μέρη, Παραλία, Ἱερῆς, Τραχίνιοι*. — 289. Legebatur *ἀπὸ Δήλαντος*. corr. Mein. cf. Hesych. III p. 34 *Δηλάντου πεδίον· τῆς Εὐβοίας, ὠνομασμένη ἀπὸ Δηλάντου βασιλέως*, qui dupliciter firmat genetivum *Δηλάντου*. Totum scholium in brevem hanc formam contrahit E: *ἐν Εὐβοίᾳ ἀπὸ βασιλέως*. — 291. vulgo *ἔθνος*. cf. ad IV 137.

296. *Εὐήχης*] *Εὔφημος.*

298. *Παρθενικαί*] *Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φορέουσιν.*

299. *Ἄρσενες*] *Οἱ καθαροί.*

302. *Οὗλος ἐθείραις*] *Ὁλόκληρος ταῖς θριξί, τουτέστι λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν.*

305. *Ὠλήν*] *Ὠλὴν γάρ τις Λύκιος εὗρε τὸν ὕμνον τοῦτον.*

308. *Κύπριδος*] *Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ, ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε διὰ τὸ εὐχερῶς τὴν Ἀριάδνην ὀλισθῆσαι εἰς πόθον τοῦ Θησέως καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινόταυρον.*

309. *Παίδεσσιν*] *Τοῦτο καὶ Πλάτων ἔφη ἐν τῷ Φαίδωνι.*

314. *Θεωρίδος ἱερά*] *Τὸ ἑξῆς, θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης, κυρίως δὲ θεωρὸς ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὤρων ὅ ἐστι φυλάσσων, ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς.*

315. *Τοπήια*] *Ὅπλα νεὼς παρὰ Λάκωσι, σχοινία, κάλοι.*

321. *Βωμὸν ὑπὸ πληγῇσι*] *Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν μάστιγι καὶ ἀποδάκνειν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας.*

322. *Ῥησσόμενον*] *Πλησσόμενον.* — *Ὀδακτάσαι*] *Δράξασθαι, δακεῖν.*

325. *Ἱστίη ὦ νήσων*] *Ἑστία μὲν κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑστώς· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυ-*

---

296. Legebatur *εὔμοιροι*] *εὔφημοι*, sed quum Callimacheum *εὔμοιροι* non videatur explicari posse *εὔφημοι*, Anna Fabri poetam *εὔμολποι*, Mein. *εὔυμνοι* scripsisse coniecerunt. at praestat Ruhnkenii coniectura, glossam pertinere ad *εὐήχης* v. 296, cui obsecutus sum. om. scholion E. — 298 non habet E. — 299. mira interpretatio, quae redit tamen ad V 29. ut non expungam, causa haec est, quod scholiasta putasse videtur Callimachum suo isto *Δηλιάδες παρθενικαί* ita opposuisse *παῖδες ἄρσενες*, ut *ἄρσενες* et *παρθενικαί* sibi responderent, qua in re *παρθενικός* sane melius per *καθαρός* explicari poterat quam *ἄρσην*. ceterum hoc quoque scholium om. E. — 302. *ἀκτίσιν* E et M. — 308. lemma erat *ἀριήκοον*, cuius nulla in scholio ratio habetur. itaque *Κύπριδος* reposui. *Θυσεύς* M. — 309. Hoc scholium vulgo refertur ad v. 312 ac lemma habet *σὸν περὶ βωμόν*. At in Platonis loco Phaedon. p. 58 nulla est arae mentio. Sed optime is locus quum apponatur versui 309, huc transtuli mutato lemmate. Mein. tamen ad v. 314 scholium referri voluit. E pro *ἔφη* habet *εἶπεν*. — 314. *νῦν* om. E. *ὁρῶν* E et M, qui aliam etymologiam secuti sunt. cf. Etym. M. p. 448, 42, Gudian. p. 260, 40. sed cf. ad IV 102 et Zonar. I p. 1028. *καὶ φυλάσσων* E pro *ὅ ἐστι φ.* — 315. *τὰ ὅπλα τῆς νεὼς Λάκωνες* E. — 321. l. 2 *τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος* vulgo. sed *τοῦ Ἀ.* iure om. E. in fine scholii fortasse addendum *θαλλόν* vel simile quid. — 322. *δράξασθαι* om. E. — 325. Legebatur *ἔστι μὲν κυρίως*, quod ne Meinekio quidem

κλάδων ἕστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑστία τις καὶ βωμὸς εἶναι. — Εὐέστιε] Εὔοικε.

V.

1. Ὅσσαι λωτροχόοι] Ἔν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ Διομήδους σάκος καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον κἀκεῖ ἀπολούειν.
2. Φρυασσομέναν] Ποιὸν ἦχον ἀποτελουσῶν.
4. Σοῦσθέ νυν] Ὁρμᾶτε.
5. Ἀπενίψατο πάχεις] Ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.
8. Γηγενέων] Τῶν γιγάντων.
11. Ἐφοίβασεν] Ἐκάθηρεν.
13. Μηδ' ἀλαβάστρως] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οἴσετε.
14. Συρίγγων] Τῶν χοινικίδων.
15. Ἀλαβάστρως] Τὰς μυροθήκας.
24. Παρ' Εὐρώτᾳ] Εὐρώτας ποταμὸς Λακεδαιμονίας. — Τοὶ Λακεδαιμόνιοι] Οἱ Διόσκουροι.
25. Ἐμπεράμως] Ἐμπείρους. — Λιτὰ λαβοῖσα] Ἀσκεύαστα, ἄμικτα.
28. Σίβδης] Ῥοιᾶς.
29. Ἄρσεν τε] Ἤτοι καθαρόν, ἄμικτον.
33. Ἶλα] Ἡ τῶν νυμφῶν φρατρία καὶ ἄθροισις.
34. Ἀκεστοριδᾶν] Ἀκεστορίδαι φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει.
37. Εὐμήδης ἐδίδαξε] Ποτὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθόντων κατὰ τῶν Ὀρεστιαδῶν Εὐμήδης, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς,

---

offensioni fuit, quamquam ita vel subiecto suo sententia caret. necessario igitur ἑστία corrigendum fuit. τοῦ δόμου et ὥσπερ ἱστία E.

V. 1. σάκος Mein. addit ex Callim. v. 35. καὶ τὸ Διομήδους om. E. — schol. ad 2, 4, 5 om. E. μέρος M. — schol. ad 8 et 11 om. E. — 13. οἴσατε Frob. Steph. Ern., sed οἴσετε Vasc. et E qui ver. 17 scholium ascribit, ubi οἴσετε habet etiam Callim. sed οἴσατε fortasse non falsum est, quum οἶσαι, οἴσας etc. apud recentiores haud raro legantur. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 733. — 15 et 24 om. E. in altero scholio de meo addidi Εὐρώτας. cf. ad IV 82 et 250. Mox M habet: οἱ Διόσκουροι] Οἱ ἀστέρες τῆς τῆς (sic) Λακεδαιμονίας, ἤγουν οἱ Διόσκουροι, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. — 25. ἐμπείρους recte Frob. et Vasc., ἐμπείρως Steph. Ern. et ut videtur E, qui sequens schol. omittit, ubi ἄμοικτα M. — 28. add. E. — 33. solum ἄθροισις habet E. φατρία M. — 37. l. 2 Ὀρεστειδῶν E, quod, si quidem ab Ὀρέστης formatum patronymicum est, analogiae repugnat, non repugnat autem Ὀρεστιά-

ὑπενοήθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων ὡς βουλόμενος προδοῦναι τὸ Παλλάδιον τοῖς Ἡρακλείδαις. φοβηθεὶς οὖν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ Παλλάδιον καὶ παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Κρεῖον.

40.* Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Ὄρος Ἄργους.

41. Ἀπορρώγεσσιν] Ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις.

42. Οὔνομα Παλλατίδες] Οὕτω γὰρ καλοῦνται ἀπὸ τῆς Παλλάδος.

47. Ἠ'ς Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Ἀμυμώνη θυγατέρες Δαναοῦ, ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔσχον αἱ κρῆναι.

57. Νύμφαν μίαν] Τὴν Χαρικλώ, μητέρα τοῦ Τειρεσίου.

60. Θεσπιέων] Θεσπιαί, Κορώνεια, Ἁλίαρτος πόλεις Βοιωτίας.

71. Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ] Οὕτω καλεῖται Ἵππου κρήνη ἐν Ἑλικῶνι.

76. Περκάζων] Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν.

81. Ὦ Εὐηρείδα] Εὐήρους υἱὸς Τειρεσίας.

87. Ἄλαστε] Ἤτοι ἀνεπίληστα ὑπομείνας.

90. Παριτέ] Παραβατέ, παροδεύσιμε.

97. Μετὰ πάντα βαλεῦ] Τὸ ἑξῆς, μεταβαλεῦ.

106. Τέλθος] Χρέος.

108. Πόσσα δ' Ἀρισταῖος] Ἀκταίων υἱὸς Αὐτονόης καὶ Ἀρισταίου. οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουομένην.

109. Τὸν ἁβατάν] Τὸν ἡβητήν..

δης (cf. Lobeck. Pathol. p. 479 coll. Priscian. II p. 66 Hertz.). Ἀρεστιαδῶν M. — l. 5 vulgo fuit εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Ἴφειον, sed in E: εἰς τὸ ὄρος Ἄργους τὸ καλούμενον Κρεῖον, qui hoc scholium cum statim sequenti contraxit. — 40. om. E. cf. ad v. 37 extr. — 41 et 42. om. E. — 60. Libri Θέσπεια, qua forma etsi cum Homero alii usi sunt (cf. Spitzner. ad Hom. Il. II 498), non est tamen credibile scholiastam hic usum esse, quum ipse Callimachus dixisset Θεσπιεῶν, quod est ab Θεσπιαί, quam formam agnoscit Arcad. p. 97, 24: τὰς εἰς α συνεσταλμένον μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραλήγοντα τῇ αι διφθόγγῳ ἢ τῇ ει ἢ οι ἢ υι προπαροξύνεται· Πλάταια, Ἀλεξάνδρεια, Θέσπεια (Θεσπιαὶ δὲ τὸ πληθυντικόν), εὔνοια κ. τ. λ. atque haec forma quum longe frequentissima esse videatur, aut Θεσπιαί restituendum fuit, ut feci, aut putandum quaedam hic lacuna hausta et olim locum ita scriptum fuisse: Θεσπιαί, ἣ καὶ Θέσπεια ἢ Θέσπια. nam Θέσπια habet M, quod et ipsum in usu fuit. — 76. verba ὑπὸ — τριχῶν om. E. — 81. Εὐήρου M. — 90. solus habet E. — 97. fortasse scribendum μεταβαλεῦ πάντα. — 106. add. E.

115. *Τουτάκι*] Τηνικαῦτα.
120. *Μενεῦντι*] Μενοῦσιν.
124. *Ἤλιθα*] Μάτην.

VI.

1. *Τῶ καλάθω κατιόντος*] Ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.
5. *Μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν*] Μηδ' ἥτις ἄγαμός ἐστιν.
6. *Μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων*] Μὴ δὲ ὅταν ἐκ τῶν αὐαλέων χειλῶν τοῦ στόματος πτύωμεν ἄπαστοι, τουτέστι μετὰ τὸ δεῖπνον· τότε γὰρ οὐ μεταλαμβάνομεν τῶν σιτίων.
7. *Ἕσπερος*] Ἕσπερος μόνος ἐθεάσατο τὸν κάλαθον, ὅστις ἔπεισε τὴν Δήμητραν μεταλαβεῖν σιτίων μετὰ τὸ παύσασθαι ζητοῦσαν τὴν κόρην.
11. *Ἔς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας*] Τοὺς Αἰθίοπας.
13. *Ἀχελώιον*] Ἀχελώιος ποταμὸς Αἰτωλίας.
16. *Καλλίχορον*] Καλλίχορον φρέαρ ἐκαλεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι· ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς.
22. *Τριπτόλεμος*] Τριπτόλεμον λέγουσιν υἱὸν Κελεοῦ, ὃν Δημήτηρ ἐδίδαξεν σιτουργίαν.
25. *Δώτιον*] Χώραν Θεσσαλίας.
29. *Ἀλέκτρινον ὕδωρ*] Διαυγές. παρὰ τὸ ἤλεκτρον.
30. *Ἐξ ἀμαρᾶν*] Ὅμηρος· *ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων*. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδρορρόαι.
31. *Ὅσσον Ἐλευσῖνι*] Ἐλευσὶν ἢ Ἐλευσὶς δῆμος Ἀττικῆς.

---

115 et 120. om. E. — 124. om. E. *ματέως* M qui sic Byzantinorum vitioso more scripsit pro *ματαίως*.

VI. 1. l. 2 *Ἀθηναίων* malebat Mein., quo non opus. l. 5 *κάλαθον* E. — 5. solus habet E. — 6 et 7. add. E, qui v. 7 *κάλατον* dat. — 11. om. E. — 13. solus praebet E, ubi *Ἀχελώιος* addidi. — 16. accessit ex E. — 22. soli debetur E. — 25. vulgo referebatur ad *Κνιδίαν*, sed recte ad *Δωτίον* rettulit Ernest. legebatur *χώρα*. — 30. Homeri locus est Il. XXI 259. *ἐξ ἀμάρης ἐξ* E, *βαλών* M. — 31. Edebatur: *Ἐλευσὶν καὶ Ἔννα δῆμοι Ἀττικῆς*, in quo quod Enna, notissima Siciliae urbs, vocatur demus Atticus, tam inscitum est, ut ne ab hoc quidem scholiographo profectum videri possit. itaque scholium correxi, in quo ἢ ut saepe in *καί* abiit, *Ἔννα* autem

39. *Ποτὶ τὤνδιον*] Περὶ τὸ μεσημβρινόν. — *Ἑψιόωντο*] Ἔπαιζον.

44. *Ἐείσατο*] Εἴσατο, ὡμοιώθη.

45. *Ἔχε κλαΐδα*] Τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια.

47. *Ἀνειμένα*] Ἀνακείμενα.

48. *Πολύθεστε*] Πολυπόθητε.

74. *Προχανά*] Πρόφασις.

75. *Ἦνθον Ἰτωνιάδος*] Ἰτὼν πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Ἀθηνᾶ. γένος δὲ ἐπίσημον οἱ Ὀρμενίδαι.

77. *Ἐπὶ Κρανῶνα*] Κρανὼν πόλις Θεσσαλίας.

78. *Ἦνθε Πολυξώ*] Ἐπίσημος ταύτῃ.

80. *Καὶ υἱέα*] Τὸν Ἐρυσίχθονα.

82. *Νεῖταί τοι Τριόπας*] Ἔρχεται.

85. *Δαίνυεν εἰλαπίνας*] Εἰ ἑστιῶν φίλους ἦν τις, ἐζητεῖτο δ' Ἐρυσίχθων, ἔλεγεν ἡ μήτηρ, ἐν ἀλλοτρίοις οἰκήμασίν ἐστιν.

89. *Κακὰ δ' ἐξάλλετο*] Ηὔξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν.

91. *Ἀλεμάτως*] Ματαίως.

92. *Πλαγγών*] Ἡ κήρινος νύμφη.

96. *Χὠ μαστὸς τὸν ἔπινε*] Καὶ ὁ μαστός, ὃν ἔπινεν, ἤγουν ἡ τροφός.

---

ex Callimacho invasit, quo facto δῆμος in δῆμοι mutari oportuit. — 39. παρὰ τὸ ἔνδιον τὸ μεσημβρινόν E. — 44. om. E. — 45. κλείν E. — 77. Κρανών addidi, nisi hoc omisso πόλιν scriptum fuit. — 78. Nonne mirum videatur quod ἐπίσημος αὕτη (sic enim vulgo legitur) Polyxo vocatur, quae veteribus Callimachi lectoribus sine dubio non magis nota erat quam nobis? Certe non novit Spanhemius nec nisi coniectura ad suum genus referre potuit, ut non miraremur, si scholiasta contrarium potius dixisset οὐκ ἐπίσημος αὕτη. dixit quidem etiam ad v. 75 γένος δ' ἐπίσημον οἱ Ὀρμενίδαι, sed ibi quum ex ipsius Callimachi verbis appareat, hoc genus ad certamina Athenae Itoniae invitasse, per se patet ἐπίσημον γένος fuisse, ut statim ducamur ad Ormenii urbis (Hom. Il. II 734) incolas, quae condita fuit ab Ὀρμένου τοῦ Κερκάφου τοῦ Αἰόλου, patre Amyntoris (qui pater fuit Phoenicis) et Euaemonis (qui Eurypylum genuit), cf. Strab. IX p. 438 extr. Cas. Ergo ibi quidem scholiasta nihil addidit, quum satis interpretationis ipse Callimachus subministraret. quod hic secus est, nam nec cuius fuerit nec ubi vixerit Polyxo poeta addidit. Non *in universum* igitur ἐπίσημον fuisse mulierem, quod aliunde non scivit, quum ex Callimacho cognoscere scholiasta non posset, hoc tamen inde cognoscere potuit, Polyxonem *in ea regione* ἐπίσημον fuisse, ut quae regem eiusque filium ad nuptias sui filii invitaret. Hoc si inde collegit, scribere debebat ἐπίσημος ταύτῃ, quod reponendum censui. Ἐπίσημον M. — 82. Propter lemma scribendum videtur ἔρχεται πρός σέ. — 85. οἰκήμασιν om. E. — 92. Cur non κηρίνη scripsit?

100. *Αἰολίδος Κανάκης γένος*] Ἡ Κανάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἰόλου.

109. *Τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε*] Ἥντινα τῇ Ἑστίᾳ ἔτρεφεν ἡ αὐτοῦ μήτηρ.

111. *Καὶ τὰν αἴλουρον*] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον. — *Θηρία μικκά*] Οἱ μύες.

114. *Ἀνεξήραινον*] Ἔρημον ἐποίουν.

116. *Ἀκόλως*] Ἄρτους.

123. *Λευκόν*] Λαμπρόν.

126. *Πανακηρέας*] Ἀβλαβεῖς.

127. *Χρυσῶ πλέα λίκνα*] Ἢ χρυσοῦ πεπληρωμένα, ἢ ὅτι περιεχρύσουν αὐτὰ διὰ εὐπρέπειαν.

128. *Πασαίμεσθα*] Κτησόμεθα.

129. *Πρυτανήια τὰς ἀτελέστως*] Τὰς μὲν ἀμυήτους κελεύω μέχρι τοῦ πρυτανείου παραγενέσθαι· αἵτινες δέ εἰσιν ἑξήκοντα ἐνιαυτῶν ἢ καὶ πλειόνων, ταύτας κελεύω κατὰ τὸ δυνατὸν ἀκολουθῆσαι τῷ καλάθῳ.

133. *Ταῖσι δὲ Δηώ*] Ταῖς ἐλθούσαις καὶ ταῖς μὴ ἐλθούσαις ἴσον μισθὸν δώσει.

---

109. ὅντινα E et M. — 111. οἱ μύες om. E. — 116. ἄρτους recte E et M, vulgo ἄρτως. Quum grammatici ἄκολος omnes interpretentur ψωμός vel μικρὸς ψωμός, schol. Hom. Od. XVII, 222, Apoll. Soph. p. 75 Toll., Etym. Mag. p. 50, 14, Gudian. p. 27, 1, Florentin. p. 19, Zonar. p. 100, Suid. I p. 169 ἄκολος· ὁ μικρὸς ψωμός· καὶ ἀκόλους κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων κ. τ. λ., libenter reponerem ἀκόλως] Ψωμοὺς ἄρτου, nisi Suid. I p. 761 etiam diceret ἄρτος· ὁ ψωμός. — 127. om. E. — 128. solus dat E.

IN HYMNVM I EXCVRSVS.

V. 3. Librorum omnium scripturam πηλογόνων primi correxerunt Salmas. ad Inscript. vet. p. 115 et Stanl. ad Aeschyl. Prometh. 351, post eos Bentl., cuius haec sunt verba: „*apud Etymol. Magn. auctorem p.* 669, 51 (*Πηλαγόνων ἐλατῆρα.* paulo plenius in Etym. Florent. p. 242 *πηλαγόνων ἐλατῆρα δικασπόλον οὐρανίδῃσι*) *Πηλαγόνων scriptum est cum α in syllaba secunda, a recto Πηλαγών, Πηλαγόνες. Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες. Καλλίμαχος Πηλαγόνων ἐλατῆρα. et ea quidem vera lectio est et Callimacho restituenda. Hesychius: Πηλαγόνες· γέροντες παλαιοί, γηγενεῖς. ubi fallor, aut pro γέροντες reponendum est γίγαντες. Suidas: Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, τὸ ἐθνικὸν Πηλαγών· καὶ ὄνομα γίγαντος. Stephan. Byz. Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, οἱ οἰκήτορες Πηλαγόνες. Livio et Plinio Pelagonia, Straboni, Aeliano, Ptolemaeo Πελαγονία per ε.*“ — His Bentlei testimoniis iam ante Meinekium ego in Schneidewini Philolog. VI p. 495 addideram Herodian. in schol. Venet. ad Il. XXI 144 correctum a Lehrsio, Herod. script. tr. p. 319: *Πηλαγόνος, Πηλαγόνων ἐλατῆρα*, et Epitom. cod. Vatican. Strabonis Tom. II p. 86 Kram.: *καὶ οἱ Τιτᾶνες ἐκλήθησαν Πελαγόνες* (sic). nam quod Etym. M. et Suidas Gigantes, Strabo Titanes dicit *Πηλαγόνας* appellatos fuisse, utrorumque memoriam constat a veteribus saepe esse confusam. — Praeterea Etym. et scholiastae Veneti testimonia firmant etiam codicum omnium lectionem *ἐλατῆρα*, cui in eo exemplari, quod Nonnus, acerrimus Callimachi imitator, legebat, *ὀλετῆρα* substitutum fuisse Ruhnkenius suspicatus est memor Dionys. XX 50 *Τιτήνων ὀλετῆρα*, et XXV 92 *γηγενέων ὀλετῆρες*. addere poterat eiusdem XVIII 266 *γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σὲ καλέσσω*. XXXIX 286

Τιτήνων ὀλετῆρι. XLII 202 *γηγενέων ὀλετῆρα*. XLVIII 43 *ὀλετῆρα Γιγάντων*. VIII 67 *Τιτήνων ὀλέτειραν* (Orph. Hym. XXXII 12 *Φλεγραίων ὀλέτειρα Γιγάντων*. Anthol. Pal. IX 524, 4 et 525, 4 *γιγαντολέτης*), sed ne sic quidem vinceret. nam idem Nonnus dixit XXXIII 154 *Βασσαρίδων ὀλετῆρα γυναιμανέος Διονύσου, καὶ Σατύρων Βρομίοιο ποθοβλήτων ἐλατῆρα*, et *καὶ Κρονίδην ἐλάσειεν, ἅτε Κρόνον ὑψιμέδων Ζεύς* XXXIII 360. add. VI 208 *μητέρα Τιτήνων ἐλάσας*. XXV 90 *ἤλασεν Ἀλκυονῆα*. Non debebat igitur Blomf. reponere *ὀλετῆρα*, praesertim quum etiam Aeschylus, cuius dicendi formulas saepe Callimachus secutus est, Pers. 771 Herm. dixerit *Ἰωνίαν δὲ πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ*, i. e. vicit. — Litteram *ἐφελκυστικόν* ut hic in *οὐρανίδῃσιν*, ubique in fine versuum addidit Meinek., sed codd. Callimachi non agnoscunt fere nisi ubi in altero versu sequitur vocalis littera cf. I 63. 64. 82. II 58. III 4. 46. 75. 88. 93. 106. 210. 251. IV 146. V 68. 111. 129. VI 19. 48. 77. 97. et ita fere etiam aliorum epicorum codices. cf. de codice palimps. Syr. Classen. in Philol. VII p. 189, de cod. Venet. Iliad. La Roche p. 13, de fragm. Ambros. eundem in libro de veterum crisi Homer. p. 453. et in Homer. Untersuch. p. 162. add. Wernick. ad Triphiod. p. 66, Koechly ad Quint. p. XXXVI et imprimis Lobeckium in Elem. II p. 174 seqq. —

4. *πῶς καί νιν* libri scripti impressique habent omnes. at doricum et tragicum est *νίν*, ab epico autem sermone abhorret in quo regnat *μίν*. itaque ut illud recte legitur in dorice scriptis Callimachi hymnis (cf. ad V 65), ita removendum ab reliquis hymnis et ubicumque irrepsit in alios epicos. velut dudum expulsum est ex Hom. Il. IV 480 (cf. Heyne vol. IV p. 643), Quint. Smyrn. XI 89, Orph. Argon. 781 etc., et expellendum est etiam e Matronis fragm. apud Athenae. IV p. 135, v. 29 *οὐδ' ἔφθην τρώσας νιν, ἄασε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων* (coll. v. 94 *δάμνα μιν ζωμός*), et ex Moerus fragm. ibid. XI p. 491 B *οὐδ' ἄρα τίς νιν ᾔείδει*, fortasse etiam ex Archestrati fragm. ibid. VII p. 320 B et p. 328 C. Nec credibile est Theognidem octies dixisse *μίν*, semel *νίν* v. 364. At Callimacho, qui toties in his hymnis usus est *μίν*, si quis hoc uno hymnorum loco eripere eam voculam dubitat, ut qui habeat etiam *τίν* III 90, Epigr. XXXV et XXXVI, et *φίν* III 125 et 213, frag. CLXXXIII, quae et ipsa sunt dorica, nescio an aliter iudicaturus sit, si intellexerit certe *φίν* Callimachum,

ut Nicandrum Ther. 725, Alex. 124, fragm. XIII 2, dixisse metri necessitate coactum, quae hic nulla est, τίν autem excusari Homerico τεΐν, qualis excusatio non cadit in νίν. itaque hic quidem νίν corrigendum putamus, fortasse etiam in fragm. CCXX et CCCCXX. Non potuit autem hoc loco simpliciter νίν in μίν mutari. nam si πῶς cum μίν coniunxerimus, poeta dicet post alios deos se etiam Iovem celebraturum esse, quod, ut alienum a Iovis maiestate, minime aptum huic loco est. sin πῶς ad totam interrogationem referendum censuerimus, dubitantem Callimachum faciemus num omnino Zeus canendus sibi sit (cf. Hermann. ad Viger. p. 843 seq.). quas quidem difficultates obstare patet etiam servato νίν. Ergo aliud quaerendum. Saepe autem a librariis invenimus νίν et νῦν male permutata. cf. Blomf. ad Aeschyl. Sept. 411, Ziegler. ad Theocrit. V 125, Bredow. de dialect. Herodot. p. 76 extr. quod si hic quoque factum statuerimus, hoc dicet poeta; *qualem etiam nunc celebrabo Iovem (saepe illum celebratum. quippe nihil convenientius est Iovis sacrificio quam ipsum celebrare)?* Omissum autem pronomen μίν nemo desiderabit qui contulerit II 11 et IV 41, ubi omissum σέ, III 1, ubi item exulat μίν, IV 111 ubi subintelligendum μέ. ac vide Koechly ad Quint. Smyrn. I 22. Ceterum propter insolitam verbi ἀείσομεν collocationem, cui Blomf. male conferebat Eurip. Alcest. 675 ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα, κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; conferendus potius Hom. Il. X 424 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν εὕδουσ' ἢ ἀπάνευθε; cf. etiam Callim. Epigr. IV 1 τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν; —

V. 8 ante oculos habebat etiam Nonn. Dion. VIII 117 ἢ γὰρ ἀεὶ παρέμιμνε Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ τερπομένη Κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλον ἠπεροπῆες, idemque quum manifesta imitatione versus 10 seq. expresserit XIII 291 Παρρασίην τ' εὔδενδρον, ὅπῃ πέδον ἐστὶ θεαίνης ἀστιβὲς ἀρχεγόνοιο λεχώιον εἰσέτι Ῥείης, et ipse Callimacho v. 10 Παρρασίῃ vindicat, quod cur mutaretur causa non erat. nam Παρρασία non solum urbs quaedam Arcadiae, sed tota Arcadia appellabatur secundum Steph. Byz. p. 118, 7 coll. Eustath. ad Dionys. p. 174, 17 et gramm. in Crameri Anec. Paris. IV p. 188. —

V. 10, 11. De his Bentleius scripsit ita: „*loco* ἐπινίσσεται, *quod vocabulum nusquam alibi* (?) *legisse memini, edd.*

Ald. et Frob. habent ἐπιμίσγεται, et agnoscit etiam graecus scholiasta. quare hoc suo iure huc revocari et illud alterum loco cedere oportet. cf. Hom. Od. VI 205 οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. sic alii poetae passim. ipse Callim. III 20 πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι, et IV 39 οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ. recte etiam fecerit meo iudicio, qui pro οὐδέ τι μιν legerit οὐδέ τι μήν vel οὐδέ τί οἱ. dativo enim iungitur ἐπιμίσγομαι, accusativo numquam nisi interveniente praepositione." Erunt fortasse qui vulgatum defendi putent Hesiodi loco Theogon. 804, ubi Schoemannus nuper edidit δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις εἰρέας ἀθανάτων. sed nimis incerta ibi lectio nec dubito quin si εἰρέαι in usu fuisset, eius vocis grammatici mentionem facturi fuerint in disputatione de Homerica voce εἰράων Il. XVIII 531. Qui praeterea μὶν — ἐπιμίσγεται defenderit unum invenio Aulin. de eloc. Callim. p. 71 comparantem Call. III 235 οὔρεα πλαζομένας, quod alius generis est. Ex iis quae a viris doctis coniecta sunt, ego nunc (nam olim ἴν conieceram in Philolog. I p. 268) praetuli οἷ, quocum μίν saepe confusum est. cf. schol. A Hom. Il. VI 159: γάρ μιν· γράφεται γάρ οἱ. add. var. lect. in Il. XXI 409 ap. Hoffmann. et Koechly ad Quint. I 341 et VI 411. Meinekianum φίν cur spreverim causa fuit ea, quod φίν pro σφίν nemo usus est nisi metro coactus. cf. ad I 4. —

V. 14. Tres poetae, quos certissimum est saepe Callimachea in usum suum convertisse, suos hinc habent Ἀρκάδας Ἀπιδανῆας, Apollon. Rhod. IV 263, Dionys. Perieg. 415, Nonn. Dionys. XIII 294, ut dubium non sit, quin Ἀπιδανῆες in suis Callimachi exemplaribus invenerint. sed scrupulum inicit Stephan. Byz. p. 104 seq.: Ἀπία, οὕτως οἱ νεώτεροι (i. e. epici post Homerum, cf. Strab. VIII 6 p. 371 C extr.) τὸ Ἄργος, καὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἀπιδόνας. ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 182 seq.) — τὸ ἐθνικὸν Ἀπιεὺς δηλῶν τὸν Πελοποννήσιον, καὶ Ἀπίηθεν τὸ ἐκ τόπου, καὶ Ἀπιδόνες καὶ Ἀπιδονῆες. Ἀπιδόνες δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἀπὸ Ἀπιδόνος ποταμοῦ ἢ τοῦ υἱοῦ Φορωνέως Ἄπιδος. Δημήτριος δὲ καὶ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τῆς Τρῳάδος φησίν. Hinc facile quis suspicetur Callimachum Ἀπιδονῆες scripsisse, ut Rhianus certe scripsit ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιξε καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας, quem ad modum in Stephano

et libri habent et ipsa grammatici verba apertissime docent scribendum esse. nam quod Meinekius et in Anal. Alex. l. l. et in editione Stephani Ἀπιδανῆας dedit Eustath. ad Dionys. 415 secutus, dubitari non potest quin hic Stephani locum ad Dionysii sui verba accommodaverit et correxerit. In Callimachi tamen loco nihil mutaverim, quem versimile est alias rationes secutum esse quum Ἀπιδανῆες scriberet. ac videtur aliquid de hac scriptura etiam a Stephano additum fuisse, sed omissum ab Hermolao. aliter enim vix perspicitur cur appositum sit, Demetrium dixisse etiam in Troade Ἀπιδανόν fluvium esse. —

V. 23. Non miramur quod Henricus Stephanus, perfectissimus grammaticus, de codd. et edd. veterum omnium lectione ὤκχησεν addubitavit et ὤχησεν edidit, quod posteriores editores usque ad Blomfield. omnes secuti sunt. noverat quidem ille etiam Pindarum dixisse ὀκχεῖν in Olymp. II 67, quod nunc etiam Hesychio restitutum: ὀκχεῖν· φορεῖν, ἴσχειν, et ὀκχήσεις· οἴσεις (cf. Lobeck. Paral. p. 33 n. 31), noverat ὄκχος e Pind. Ol. VI 24, ὀκχή ex Hesych. et Suid., ὀκχήσασθαι e Suid., sed intellexit sine dubio, ita pro ὀχεῖν, ὄχος, ὀχή, ὀχήσασθαι poetas non dixisse nisi metri causa paulo inusitatiore usos diplasiasmi genere, quo etiam tragici usi sunt ἰακχεῖν et ἰακχή dicentes ubi secunda syllaba producenda erat, sed quo in simili causa uti noluerunt qui βρόχος in Theogn. 1099, ὄφις in Hom. Il. XII 208, Hippon. fragm. XXXIV 2 Mein., ὀφιόεσσα in Antimach. fr. LXXXVI Stoll., Ζεφυρίη in Hom. Od. VII 119, πίφαυσκε in Il. X 478, 502. XVIII 500, hym. in Mercur. 540 scripserunt, etsi in his quoque omnibus primam syllabam productam metrum flagitat. rursus Athenae. IX p. 498 A in Hesiodo, Anacreonte, Panyaside σκύπφος scriptum invenit, ubi vulgare σκύφος metro habile non erat nisi prima syllaba producta. Verum enim vero non fugit, opinor, Stephanum, Callimacho quidem metrum in causa non fuisse cur vulgari spreta vocabuli forma Pindarum sequeretur. iure igitur poterat videri poeta hic ὤχησεν scripsisse, ut item iure ὀκχή scripsit in frag. CCCCLXXXIV ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή, et Lycophr. 64 et 1049 scribere licuit ξυνὸν ὀκχήσει μόρον, et ὀκχήσει κόνιν (sic enim cum Dindorf. in Thes. Paris. corrigendum puto pro ὀγχήσει, quod Bachmannus dedit, mihi autem merus librariorum error videtur qui similiter ἐπεξιαγχάσας scripserunt in Aeschyl. Sept. 616 et alibi). Equidem tamen in Callimacho contra optimos

libros nihil mutandum ac ne ὄκχησεν quidem e cod. G scribendum putavi, sed notandum locum censui, ex quo appareat quousque in captandis vocabulis a vulgari usu remotis Callimachus progessus sit. — Ibid. Vocem ἄμαξα in Homericis quidem carminibus ψιλοῦσθαι constat. cf. Il. XII 448. XXII 146. XXIV 711, 782. hym. in Cer. 177. schol. Venet. Il. XVIII 487 coll. Lentz., pneumatol. elem. p. 659 et 704. eandemque prosodiam in Theognid. Eleg. 371 et 599 tot qui collati sunt libri quasi coniurati tenent. sed in reliquorum libris epicorum ubique inter se certant Homerica et Ionica Atticave prosodia. At in Hesiod. Op. 453, 455, 456, 692 recte puto Spohnium cum paucioribus codd. restituisse lenem spiritum, quem Merkelius etiam Apollon. Rhodio, ὁμηρικωτάτῳ poetae, iure reddidit I 845 vel invito praestantissimo codice Laurentiano, praesertim quum in eodem poeta III 874 et 1238 omnes libri consentiant in κατ' ἀμάξιτον. De aliis certi quid dicam non habeo, Arato, Dionysio, Anthologiae poetis. interim cf. varr. lect. ad Arat. 93 (coll. v. 27 et Nonn. Dion. I 251. II 280. XLVII 252), Bernhardy ad Dionys. p. 568, Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 244 et 667. Sed Callimacho, qui toties severiorem Homerismum aliarum dialectorum flosculis temperabat, nolui eripere asperum, quem et hic et III 257. VI 108 fere omnes habent codices, praesertim quum in simili causa non Homericum ὄρπηξ (cf. Heyne ad Il. Tom. VIII p. 121 et Lentz. l. l. p. 661 et 766), sed ὅρπηξ usurpaverit II 1, quod editur etiam in Hesiod. Op. 466, Apoll. Rhod. IV 1425, Nicandr. Ther. 33, Orph. Argon. 216 et 930, ut restituendum videatur etiam Oppian. Hal. II 683 et IV 297. postremo in Niciae epigr. Anthol. Pal. VII 200 ὑπ' ὅρπακα vel metrum docet corruptum esse. ὑπ' ὀρχάδα ibi correxit Ungerus, de Aemil. Macr. p. 9, quod fugit Duebnerum. —

V. 24. Καρνίωνος primus commendavit Arnald. Observ. p. 59 Pausaniam antestatus VIII 34: Γαθεάτας ποταμὸς ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Ἀλφειόν. ἐς δὲ τὸν Γαθεάταν πρότερον ἔτι κάτεισιν ὁ Καρνίων, ubi libri eodem modo quo in Callim. variant. Quod autem Meinekius Plinii locum addit, IV 20, ubi inter Arcadiae *oppida* nominatur etiam Carnion, nollem factum. nam nec satis certa est ista lectio, et si re vera ita scripsit Plinius, multo est verisimilius, dedisse eum quod graece scriptum invenerat non Καρνίων, sed Κάρνιον vel Καρνεῖον, qualem locum in

vicina Messenia nominat Pausan. IV 31, 1, in Laconia Polyb. V 19, et in ipsa Arcadia fragmentum lexici geographici, quod in Philol. XXV p. 150 edidit Franciscus Lenormant, ubi inter *fluminum* nomina legitur: *Κάρνειον* (sic), *Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ πόλις ἐκλήθη*. At fortasse hic aliquis *Καρνείων* scribendum censeat, ut Meinekius in hoc Callimachi loco unice probabat *Καρνείωνος*, quoniam *Καρνεῖος* et *τὰ Καρνεῖα* dicantur. quasi vero alterum ab altero, non privo suo tramite utrumque, et *Καρνίων* et *Καρνεῖος*, a nomine *Κάρνος* veniat. nec debebat Meinekius Heckero, Com. Callim. p. 83, assentiri, ipsum illud *Καρνείωνος* respici a Suid. II 1 p. 81 Bernh. putanti:

Καρνείωνος,
Κάρνιος, Ἀπόλλωνος,

ubi verissime Dindorf. in Thesaur. Paris. IV p. 973 correxit: *Καρνείωνος, Καρνείου· Ἀπόλλωνος*. nam indicare voluit Suidas, ut pro *Καδμεῖοι* Homerus *Καδμείωνες*, pro *Ἀργεῖοι* quidam *Ἀργείωνες* (Steph. Byz. p. 113, 11), pro *Βακχεῖος* — i. e. *Διόνυσος*. cf. Choerob. Orthogr. p. 185, 31 et C. Keil. in Philol. Suppl. II p. 621 — *Βακχείων* (cf. Theognost. Can. p. 28, 21) dixerunt, ita Apollinem non solum *Καρνεῖον*, sed etiam *Καρνείωνα* appellatum fuisse. Solius igitur Pausaniae in fide acquiescamus oportet, Callimachus autem quum rarissimum nomen *Καρνίων* metro includere vellet, non ad nominum *Ἀμφίων, Ἰξίων, Πανδίων* etc., sed ad nominis *Ὠρίων* normam, qualis est apud Homerum reliquosque epicos, direxit. Contra Apollinarius LXXXVIII 25 dixit *βραχίωνι*, etsi *βραχίονι* habet LXVII 69, XCVII 4.

V. 25. *Εἰλυούς*, non *ἰλυούς* cur serpentium latibula a Callimacho dicta putare mallet Valckenarius nulla causa erat. nam *ἰλυούς* eadem vocabat etiam poeta incertus ap. Suid. I 2 p. 989: *ἰλυοῖσι ταῖς καταδύσεσιν, ἕρπετα δ' ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφεν*, eademque forma e praestantissimo codice *Π* et grammaticis restituenda mihi fuit in Nicandr. Ther. 143. ac firmat hanc scribendi rationem idem significans vox *ἰλεός* in Theocrit. XV 9 coll. Hesych., Phot. I p. 292 Nab., Poll. V 14, Etym. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 1345 C, Choerob. de Orth. p. 220, 31, Herodian. Epimer. p. 47 Boiss. Contra *εἰλυός* codices omnes, ut videtur, tenent in Apollon. Rhod. I 1144, Etym. Magn. p. 809, 54, Eustath. ad Il. p. 1238, 3 (*εἰλύω, ἐξ οὗ καὶ εἰλυὸς ὀφελεός*, ubi corr. *ὁ φωλεός*), p. 1259, 33. p. 1540, 19. p. 1895, 39. Herodian. Epim.

p. 48 Boiss., item *εἰλεός* plures codd. in Arcad. p. 38, 18 habetque eam formam etiam Hesych. suo loco p. II p. 27, apud quem legitur etiam turbato tamen literarum ordine II p. 357 *ἰλυαί· ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί.* (In Choerobosci Orth. p. 209, 23, *εἴλεος καὶ δειλύος ὁ λεγομ*[ε] * * * * legendum et supplendum videtur *εἰλεὸς καὶ ὁ εἰλυὸς ὁ λεγόμενος φωλεός.* ap. eund. p. 225, 5 *ἰλύς, ἰλέος, σημαίνει δὲ τὴν κατάδυσιν*, scribendum: *ἰλυός, ἰλεός κ. τ. λ.* de omni hac re cf. etiam Lentz. Herodian. II p. 499.). Non mirum autem tantum fuisse harum formarum proventum, quum etiam inter *εἴλω, εἴλλω, ἴλλω, εἰλύω, ἰλύω, εἰλέω, ἰλέω* recentiores maxime scriptores ubique fere fluctuent, ut tutissimum videatur et in his et in derivatis codicum auctoritatem sequi. — Praeterea etiam de verbo *βάλλεσθαι* Valcken. dubitabat habetque assentientem sibi Meinekium. qui quum affirmet, bene quidem *θεμείλια βάλλεσθαι* et similia dici de fundamentis iaciendis, at multum ab his distare *ἰλυοὺς βάλλεσθαι* de ferarum lustris dictum, videtur negare voluisse, propriam significationem *iaciendi fundamenta* paulatim in generalem *aedificandi* significationem excrevisse, id quod in aliarum quoque gentium linguis accidit similibus vocabulis nec habet in quo quis offendat. velut Apollon. Rhod. II 848 dixit *ἀμφὶ δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο ἄστυ βαλεῖν*, non *βαλόντα δέμειν*, ut in simili re proprie magis dixit Hom. Od. XXIII 192 *τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον.* et ipse Apollon. dixit I 1345 *ὃ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο.* adde Maximum *περὶ καταρχῶν* 514 *ἀλλὰ σύ μοι τημόσδε βάλοις περιμήκεα σηκὸν ἄρνασιν ἠδ' ἐρίφοισι.* ac similiter *διαμετρεῖν πόλιν*, quod proprie solam condendae urbis *διαγραφήν* significat, Callimachus tamen II 55 in universum significare voluit *urbem condere*, cui conferri potest quod Nonnus dixit *ἄστυ χαράσσειν* Dion. III 191. XVIII 294. XLI 271. —

V. 28. Observasse se dicit Meinekius ad IV 210, Callimachum in hoc dicendi genere solere *ὑπό* cum dativo iungere, cuius rei testes apposuit II 49 *ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος.* III 21 *ὑπ' ὠδίνεσσι τειρόμεναι.* 191 *ὑπ' ἔρωτι πτοιηθείς.* IV 202 *ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένη.* 321 *ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι ῥησσομένους*, ad quos locos etiam hunc nostrum et IV 210 accommodavit, debe-

batque etiam, si constare sibi volebat, IV 25 ὑπὸ ῥιπῆς κε πέσοιεν — βορέαο, et IV 158 ὑπ' ὁμοκλῆς — φοβέοντο accommodare. ego tamen non tantum ei observationi tribuo ut mutare quidpiam contra libros velim. —

V. 30. Blomfieldus, qui ἀντανύσασα ὑψόθι non ferendum putabat, manifesto docuit horum poetarum loquendi consuetudinem parum se habuisse cognitam. cf. Apollon. Rhod. I 590 τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος. id. II 354 ἄκρη τε προβλῆς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει. Ioann. Gaz. Ecphr. II 21 κέρας ὄμπνιον ὑψόθι τείνει. add. Theocrit. XXIV 57 ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων. Arat. 558 ἀείρεται ὑψόθι. Apoll. Rhod. II 569 ὑψόθι ἀνέπτυε. II 1079 ὑψόθι ἐς ἠέρα κίδνατο. II 1282 ὑψόθι ἐρύσσαι. IV 46 ὑψόθι ἀερτάζουσα. IV 848 ὑψόθι ἄνεισι. IV 925 ἀπέπτυεν ὑψόθι. IV 1424 ὑψόθι βλάστεον. IV 1709 ἀνέσχεθες ὑψόθι. Oppian. Hal. I 431 ὑψόθι ἵεῖσαι. Cyneg. I 537 ἀείρας ὑψόθι. II 526 ὑψόθι ἀείρονται. Nonn. Dionys. II 488 ὑψόθι βαίνειν. X 343 ἀνεκούφισαν ὑψόθι. XXXV 118 δέχομαι ὑψόθι. XXXVI 354 ἀνέδραμεν ὑψόθι. XLII 179 ὑψόθι ἔσπασεν. XLVIII 951 λαβὼν ὑψόθι. Paraphr. Ev. Ioann. ζ 30 κλίνατε ὑψόθι. Paul. Silent. Amb. 254 ὑψόθι παντόθι βάλλων. Ac similiter saepe alia adverbia, quae proprie τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν significant, etiam ad τὴν εἰς τόπον σχέσιν traducuntur, ut ἀγχόθι Quint. Smyr. VII 412. X 231. XIV 450. αὖθι Apoll. Rhod. II 439 (cf. Ameis. not. crit. ad Theocrit. XI 22). ἔκτοθι Apoll. Rhod. I 243. Nonn. Paraphr. κ 12. ἔνδοθι Apoll. Rhod. II 346. II 1262. IV 1235. Nicandr. Alex. 262. Quint. Smyr. VI 500. XIV 651. Oppian. Hal. III 349. Nonn. Dion. XLII 429. κεῖθι Hesiod. fr. 54, 9 Goettl. Nonn. Dion. XII 108 (cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 49). νειόθι Apoll. Rhod. I 63. I 1326. πόθι Nonn. Par. ϑ 13. λ 122 (cf. Wellauer. ad Apoll. Rhod. I 242). τηλόθι Apoll. Rhod. II 586. IV 563. ἀποτηλόθι id. IV 1188, ut τηλοῦ id. III 1061 et Theocrit. XXV 251. —

34. Vulgarem formam κευθμών Blomfield. firmaturus erat allatis hym. Hom. in Merc. 229, oraculo ap. Herod. VII 141, Eurip. Hel. 24, sed debebat potius codicibus obsequi et rariorem vocem Callimacho vindicare appositis Hom. Il. XIII 28 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν. Apoll. Rhod. III 1213 κευθμῶν ἐξ ὑπάτων. Lycophr. 317 χανοῦσα κευθμῷ κείσεται. add. Hesych. s. v. In Etym. Gudian. p. 317, 40: ἐκ δὲ τοῦ κευθμὸς γίγνεται κευθμών·

γαίης ἐν κευθμῶνι κακῷ, δ' ἐπέρτετος ἔργων, corrigendum *γαίης ἐν κευθμῶνι, κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ*. nam Hesiodi versus est, Theogon. 158. — Similiter mox idem erravit Blomf. *μαιεύσαντο* corrigens, quae Attica forma est. cf. Thom. Magist. p. 229 Ritschl. et Phot. I p. 402 Nab. Vulgatam satis tuetur Nonni usus, Dion. II 498. III 333, 382, 394. IV 437. V 60, 191. VIII 186, 398. XXVII 277. XXVIII 315. XXXI 94. XXXVIII 112. XLII 495. XLVII 21. XLVIII 853, 913. add. Colluth. 180. —

36. Critici quum superlativum *πρεσβύτατος*, ubicumque de hominibus dictus reperitur, non ad honorem, sed ad aetatem referri putarent, non ferendam existimabant frigidissimam tautologiam, quae fieret illatis post *πρεσβυτάτη* his verbis: *πρωτίστη γενεῇ*, et maiora moliti sunt quam quae probari possint. velut Hecker. Com. Callim. p. 127 v. 36 delendum censebat, Meinekius autem *πρεσβυτάτη γενεήν* scribendum putabat, aut duos illos versus in hunc unum coartandum esse: *πρεσβυτάτη νυμφῶν μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε*, aut denique alterutrum versum a docto interpolatore esse adiectum, a quo non multum distat Bergkii sententia in Fleckeisen. Annal. Phil. et Paedag. 1860 p. 422, alterum versum ad secundam ipsius poetae recensionem referendum esse. Quae omnia tametsi non probo, non nego tamen iustam fuisse viris doctissimis dubitandi causam. neque enim recte statuisse videtur Ernestius *πρεσβυτάτη* hic esse *veneranda*, qua interpretatione ille tautologiae speciem amovere conabatur. in quam rem attulit Hesych. III p. 370 *πρεσβυτάτη· ἐντιμοτάτη*, quae M. Schmidt. ad Il. XXI 142 referenda opinabatur: *Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν πρεσβυτάτη*, etsi in Homeri narratione nihil legitur, quod impediat quominus interpretemur *maxima natu*. Aliter res habet in Il. IV 59: *καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι*, ubi *πρεσβυτάτην* vel cogimur interpretari *venerandam*. atque ita *πρεσβύτατος* ubique interpretabimur, ubi contextus sermonis hanc interpretationem postulat. ubi non postulat, perstandum in primitiva significatione quae est *maximus natu*. Eam igitur significationem hic quoque statuamus necesse est nec dubitandum, quin si alteram intelligi voluerit Callimachus, alia voce usurus fuerit. Manebit igitur tautologia, qua ut liberemus Callimachi verba, etiam alia suadet causa. cur enim Nedam poeta duobus eiusdem significationis ornaret epithetis, reliquas nymphas

quae et ipsae Rheam partu levaverant, ornaret nullo? Haec faciunt ut *πρωτίστη γενεῇ* Callimachum scripsisse idque ad *αἵ* referendum esse putem. Plures nympharum *γενεάς* agnoscit etiam Hesiod. Theog. 363. — In extremo versu iure Hecker. l. l. offendebat in producta voce *τέ* quae est ante *Φιλύρην*. nam etsi ubi *τέ—τέ* sibi respondent, saepe prius *τέ* producitur (cf. Hermann. ad Orphic. p. 710, 714, 720, coll. p. 424), hoc tamen non fit nisi sequentibus liquidis vel *κ* vel *σ*. et boni quidam codices quum habeant *μετά τε Στύγα Φιλύρην τε*, videndum scripseritne Callimachus *μετά τε Στυγίην Φιλύρην τε* (i. e. *Στυγίην νύμφην*). —

V. 37. In eligendis eius nominis formis quod deam significat posterioris aetatis epicos non omnes video nec ubique Homeri usum esse secutos. Et Apollonio quidem iure puto a Merkelio in III 352 et IV 241 restitutum esse *θεᾶς*, item III 549 *θεᾷ*. nam aliis locis XIX numero Apollonius presse secutus Homerum scripsit *θεά, θεᾶς, θεᾷ, θεᾶν*. idemque fecit qui Orpheus dicitur Argonauticorum scriptor, cf. 541. 553. 558. 777. 831. 870. Sed apud alios ubique pullulant formae ionicae. velut *θεῆς* legimus in Nicandr. Th. 16, Alexandri Aetol. fr. ap. Mein. An. Al. p. 224. Quint. Smyr. XII 112, 378, 455. XIV 164. Triphiod. 57, 137, 444, 648. Musae 55, 126, item *θεῇ* in Dionys. Perieg. 828, *θεήν* in Nicandr. Ther. 487 et Quint. Smyr. III 661 et V 563 (cf. Koechly p. LI). Sed ne horum quidem poetarum quisquam ausus est in nominativo et vocativo casibus dicere *θεή*, ut quem *θεῆς* dixisse notavimus Musaeus scripserat tamen v. 1 *εἰπὲ θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων*, idemque valet de Quinto, in quo nunc decies legitur *θεά* duobus correctis locis qui maiori numero refragabantur (cf. Koechly l. l.). Verum longe alia et plane singularis Callimachi ratio est, qui ut *θεῆς* cum illis commune habet IV, 231 et fragm. CLXIV *ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς*, ita etiam nominativo *θεή* hic usus est, item vocativo *θεή* III 119 et 152, etsi hoc loco Mein. cum cod. G, cuius mihi sublestior fides est quam ut sequi eum velim, *θεά* scripsit idemque III 152 e coniectura reposuit *θεά*, parum ille sibi constans, ut qui III 119 vocativum *θεή* reliquerit. Augetur autem eo inconstantia, quoniam quot locis *θεή* Callimachi libri praebent, tot locis habent etiam *θεά*, et nominativum quidem I 30, vocativum autem III 112 et III 186, ut appareat ex

numero non posse decerni, utrum praeferendum sit. Sed hoc mihi certissimum, per se non posse de ionico θεή addubitari. nam Ἑρμείης Callimachus constanter dixit, III 69, 143. IV 272, etsi eadem constantia Ἑρμείας legitur in Homero et Apollonio. Itaque mutare quidquam nolui cavendumque putavi, ne quid de Callimachi sermonis proprietate deteratur. hinc ubique meliores codices secutus sum. —

38. Quod libri habent πόθι Meinek. ita 'explicandum existimat, ut sensus sit κατ' αὐτό που Λέπρεον συμφέρεται τῇ θαλάττῃ, ut voluerat Stephan. Sed hoc ipsum non recte videtur habere. nam quum nomini additum αὐτός situm certissime definiat, rursus πόθι incertum facit situm, ut utrumque sibi fere repugnet. nec unquam in magno exemplorum numero quibus illum pronominis αὐτός usum illustrabant Ernest. et Blomf. ad l. l. et Pierson. in Verisimil. II 9, eius modi quid additum video. Contra τόθι, quod Reiskium secutus edidi, defenditur Hom. Il. III 244 κάτεχεν φυσίζοος αἶα ἐν Λακεδαίμονι αὖθι. XIX 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ aliisque locis plurimis. cf. Krueger. ad Dionys. Historiograph. p. 280 n. 52. Ameis. ad Hom. Odyss. θ, 68, ι 29. —

40. Νηρεύς qui ante Callimachum de *mari* dixerit scio neminem, post eum plures, Orph. Lith. 578. Nonn. Dion. VI 216. XXV 51. XXXII 194. XXXVI 96. Paul. Silent. Ecphr. eccl. β, 511. Anonym. hym. in Isim 74. ac fuerunt etiam qui Δωρίδα et Τηθύν et Ἀμφιτρίτην appellative dicerent (vid. Sauppe ad hym. in Isim p. 11), quod imitati sunt poetae latini. cf. Unger, Analect. Propert. p. 99. Πολιῆς Ἁλοσύδνης νῆσοι dicit Apollinar. Paraphr. Psalm. XCVI, 2. —

42. Verissima est Meinekii emendatio. nam quum Neda Iovem puerum accepisset ex Arcadia in Cretaeum antrum ferendum, non poterat prius Thenas, deinde Cnosum attingere. nam Thenae ex Arcadia in Cretam venienti inter Cnosum et Idaeum antrum iacent. nisi forte quis putet Nedam errasse incertam viarum aut Callimachum Cretae regiones parum novisse. Et tametsi nonnunquam in indicando locorum situ poetas videmus parum esse diligentes (cf. Dilthey de Cydipp. p. 48), aliquanto tamen est credibilius librarios errasse quam Callimachum. nam illos saepe deprehendimus commutantes ἀπό et ἐπί. cf. Schmidt. de Didym. p. 43. Illud autem nollem coniecisset Meinek., inter vv. 41 et 42 excidisse nonnullos versus quibus Nedam in Cretam venisse Calli-

machus narrasset. nam hoc satis indicatum est indicatis locis unde venerit atque quo tetenderit (v. 33 seq.) et quem primum in Creta locum attigerit. Similiter in Hom. Il. XXIV 77 seq. Iris ab Olympo veniens et Thetidi Iovis voluntatem nunciatura statim dicitur in mare quod inter Samum et Imbrum est se immersisse nulla facta locorum quos prius attigit mentione. Atque ipse Mein. similem locum attulit ex Callimacho, IV 205 seq. —

47. *Δικταῖαι μελίαι.* cf. schol. Apoll. Rhod. 1, 509: *Δικταῖον, τὸ Κρητικόν, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεύς, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ.* —

48. *Λίκνον*, non *λεῖκνον*, cunas vel vannum summo codicum consensu vocant hym. Hom. in Merc. 21, 63, 150, 254, 290, 358, Arat. 268, itemque Callim. in Cer. 127, nec nutant codices in Demosth. cont. Aeschin. p. 313, 28. Aristol. Meteor. II 8 extr., Plut. Alex. 2, Athenae. V p. 198 E et XI p. 478 D, Themist. XVIII p. 224 C, Harpocrat. p. 121, 3 Bekk., Lex. rhet. in Bekk. Anecd. I p. 277, Phot. Lex. I p. 388 Nab., ubi vel ipsam vocem *λίκνον* vel ab ea derivata habemus, ut mirer Meinekium p. 236 affirmantem, ubicumque haec vox legatur codices fere habere *λεῖκνον*. Veruntamen utramque formam agnoscunt Hesych. III p. 21 et 40 Schm., Zonar. p. 1296 et 1311 (*λεικνή, τὸ πτύον—λίκνον, τὸ πτύον*) et qui plane addunt vocem *διαφορεῖσθαι κατὰ τὴν γραφήν*, Suid. II 1 p. 551 et 579, Choerobosc. Orthogr. in Cram. Anecd. Ox. II p. 236, Etym. Mag. p. 562, 43, Gudian. p. 364, 38 et 370, 3. Quae testimonia et plura et partim antiquiora sunt quam ut dici possit diphthongum originem traxisse ex prava Byzantinorum pronuntiandi ratione, qui *τειμή* et similia multa dixerunt, etsi haec opinio aliquo modo videri possit confirmari eo, quod in Phalaeci epigr. in Anth. Pal. VI 165, 6, ubi codices habent *λίκνον*, Suidas l. l. scribit *λεῖκνον*, item pro *λίκνοισι* in Sophocl. fr. 724 D=759 N Hesychius III p. 21 Sch. dat *λείκνοισι*. Ac dubitarunt de diphthongo etiam Ellendt. Lex. Sophocl. II p. 29 seq. et Meinekius l. l., cui qui *λεῖκνα* scribebant nihil videntur nisi indicare voluisse in hac voce primam syllabam produci, unde ubique *λῖκνον* scribendum existimat. At me quidem quominus *λεῖκνον* reiciam retinet hoc, quod Hesychium etiam *νεῖκλον, τὸ λίκνον* afferre video, quo ducit etiam eiusdem *νεηκλᾶ, λικνᾶ*. hae enim formae, quae metathesi poetis usitata ortae sunt, adeo a communi recedunt

usu, ut non possint ex mala vulgi pronuntiatione natae aut ex suae aetatis loquendi consuetudine ab Hesychio additae videri, qui sine dubio haec debet Diogeniano cum aliis multis etiam haec afferenti ex poetis rarissima quaeque sectantibus vel fingentibus petita. Inter quos quum etiam Callimachus nomen suum professus sit, *λείκνῳ* ei h. l. eripere nolui, etsi VI, 127 *λικνοφόροι* et *λίκνα* intacta relinquam. nam quod non constiterit sibi Callimachus ecquis in hoc poeta miretur? — Mox Mein. praetulit *δὲ θήσαο*, quod Etym. M. habet, quemadmodum in antecedenti versu in eadem versus sede editum erat *δὲ κοίμισεν*. equidem tamen negaverim Callimachum omisso augmento malum condere maluisse versum, quippe caesura dactylica simul post tertium et quartum pedem illata minutim concisum quam addito augmento facere elegantissimum. et paulo tantum minus concideretur v. 47, si contra librorum auctoritatem legeretur *σὲ δὲ κοίμισεν*. —

51. Quaeri potest num poetae epici relativorum formis quae a *τ* incipiunt (adde etiam demonstrativorum formas *τοί* et *ταί*) etiam ibi locum concesserint, ubi addito antecedenti voci *ν* ephelcystico vulgaris forma servari poterat, i. e. num retinendum sit quod codices habent *ὄρεσσι τά τε*, an hoc cedere debeat ei quod et in cod. Vossian. et in Stephan. Byz. legitur *ὄρεσσιν ἅ τε*. Et in Homeri quidem carminibus summam esse in harum usu formarum inconstantiam Hermannus docet ad hym. Hom. in Cer. 66, qui affert etiam quod inprimis huc pertinet, ex Il. XVII 145 *λαοῖσι, τοί*. Cui congrua sunt quae leguntur in Theocrit. VII 59 *Νηρηίσι, ταί*. in Apoll. Rhod. IV 443 *πνοιῇσι, τά κεν*, porro in Theocrit. XXIII 58 *ἦνθε, τόν*. in Apoll. Rhod. III 225 *ὕδωρ προρέεσκε, τό*. in Nonn. Dion. V 449 *ἰχνεύουσι, τόν*. in Nicandr. Al. 9 *ἐγώ, τόθι*. et ibi quidem inter se non discrepant testes, qui alibi in diversa abeunt, velut in Theocrit. XXIV 29 codices fluctuant inter *ὀφίεσσι, τά* et *ὀφίεσσιν, ἅ*. item in fragm. Apollonii Rhod. apud eius scholiastam ad I 515 in Laurentiano codice est *σέλμασι, τοί*, in Parisino autem legitur *σέλμασιν, οἵ*. porro in Bion. VII 1 olim legebatur *ἐπέοικε, τά*, nunc editur *ἐπέοικεν, ἅ*. Sed vel hinc perspicitur verum non esse quod Hermannus dicit l. l., accuratiores quam Homerum in hoc genere recentiores poetas fuisse. qui eadem potius qua poetarum princeps utebantur inconstantia. velut in Theocrito legimus I 134 *κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες*. IX 23 *κορύναν, τάν*. XI 15 *μεγάλας,*

τό οἱ. XI 47 ὕδωρ, τό μοι. Mosch. IV 43 μόχθων, τούς. Arat. 996 ὀράαν, τήν. Apoll. Rhod. II 180 μαντοσύνης, τήν οἱ. II 1144 ἐπεμβεβαώς, τόν ῥα. III 353 Σαυρομάτας, τούς. IV 362 νοσφισάμην, τά μοι. IV 377 ἄναξ, τῷ. IV 639 εἰσβαλέειν, τόθεν. Nicandr. Theriac. extr. ἔχοις, τόν. Alex. 270 νείαιραν τόθι, et 466 οὐλομένην, τόν. Quint. Smyr. IX 384 στυφελοῖς, τόν οἱ. XII 578 Κασσάνδρης, τήν etc., qui omnes alibi vulgarem formam usurpabant, interdum etiam ubi dixeris fuisse cur inusitatior forma praeferretur, ut Apoll. Rhod. I 613 scripsit τρηχὺν ἔρον, ἅς αὐτοὶ ἀγίνεον, et II 1210 Τυφαονίῃ ὅθι πέτρῃ, et III 1164 ἐν χώρῃ, ὅθι. Quamquam de his quoque nonnunquam inter libros scriptos discrepat: cf. vv. ll. in Theocrit. X 4. Dionys. Per. 389 (coll. 1144 ναίουσιν ὅθι) etc. Verum enim vero ut reliqui poetae Homeri inconstantiam secuti sunt, ita Callimachus illis formis non aliter videtur usus esse nisi aut ad evitandum hiatum, sive damnatum illum, sive excusabilem, — ut dixit ἐν εἴαρι, τόσσα II 81, ὀφέλσιμα, τόσσα ibid. 94. πτολίεθρα, τά III 34, Θρήικι, τόθεν ibid. 114, ἑσίνατο. ταί ibid. 134, δίκτυα, τά ibid. 197, ἑταρίσσαο, τῇ ibid. 206, κύνε, τοῖς ibid. 207, τριγλώχινι, τό IV, 31, ἐπὶ ταὶ νύμφαι VI, 39, ἐκτίσσαντο, τό fr. CIV Bentl., πέδιλα, τά fr. CCCXIII, — Εὐρώτᾳ, τοί V 24, ἀσβέστου, τό III 118, Νικίππᾳ, τάν VI 45, — aut ad producendam syllabam quae aliter aptari versui non potuit, ut ὠμοτόκος, τᾶς VI 53, μαστός, τόν ibid. 96, ἔφαγεν, τάν ibid. 109, αἴλουρον, τάν ibid. 111, — aut in initio versus, ut τῇ III 161, ταών ibid. 224, τόφρα IV 39, τόσσα ibid. 246, τοὔνεκεν fr. LIII B., quibus omnibus in fine superioris versus praecedit litera vocalis. Sed istae causae ubi non adsunt, vulgarem formam Callimachus praetulit dixitque etiam λεχωίσιν, αἵ IV 56 et ἀπέτραπεν· αἵ δέ IV 158. nam quod VI 50 legitur

πaύεο καὶ θεράποντας ἀπότρεπε, μή τι χαλεφθῇ
πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις,

apparet interpunctionem mutandam esse ita Δαμάτηρ· τᾶς, ut τᾶς demonstrativum sit, eademque interpunctio facienda etiam in fr. CCXXXII εἰκαίην· τῆς οὐδέν, ut iure omnes scripserunt I 32 ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι contra atque Iacobs. voluit in Anthol. Pal. III p. 565. Itaque etiam hoc loco Stephani Byz. lectionem praetuli cum Henrico Stephano. —

53. Ad normam Homerici κεκλήγοντες, quod quum in Il.

XII 125. XVI 430. XVII 756 et 759. Od. XII 256. XIV 30 in priore editione posuisset Aristarchus, postea cum *κεκληγῶτες* commutavit (cf. Bekk. sched. Hom. p. 94), sed quo usi sunt etiam Hesiod. Scut. 379 et 412, Arat. 1004, Quint. Smyr. (cf. Koechly p. 505), Oppian. Cyn. II 58, Orph. Lith. 143 —, ad eius igitur normam Callimachus, ut erat verborum novator, et hic finxit *πεπλήγοντες*, in quo imitatorem nactus est Nonn. Dionys. XXVIII 327 *τεύχεα πεπλήγοντες* hinc sumentem, et III 61 *τετύποντες*. Ac fortasse ne primus quidem novavit *πεπλήγοντες*, siquidem in Arat. 193 codicum pars habent non *δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες*, quod Bekkerus edidit, sed *δικλίδα πεπλήγοντες*. Et cum *κεκλήγοντες* illud undeunde sumptum componit etiam Etym. Magn. p. 500, 3 (coll. cod. V b ap. Gaisf. ad p. 115, 37), ubi ex perfectis *πέπληγα* et *κέκληγα* nova formata esse praesentia *πεπλήγω* et *κεκλήγω* (de hoc cf. Herodian. ad Il. XII 125) dicuntur (cf. Eustath. ad Hom. p. 1596, 2). contra Meinekio ad h. l. Callimachus videbatur Homericum aoristum *πέπληγον* Od. IX 264 pro imperfecto habuisse atque inde novum praesens *πεπλήγω* finxisse. Sed schol. V. ad Il. XVI 430 *κεκλήγοντες* inter Aeolismos refert. cf. Th. Ameis, de Aeolism. Hom. p. 53, qui memorat etiam in Il. II 264 a nonnullis scriptum fuisse non *πεπληγώς*, sed *πεπληγών* (*πεπλήγων*?), unde etiam facilior Callimacho ad suum illud *πεπλήγοντες* aditus. Ceterum ne cui in plurimorum codicum lectione, quae est *πεπληγότες*, aliquid magis reconditum latere videatur, eodem modo libri variant inter *κεχλάδοντας* et *κεχλαδότας* Pind. Pyth. IV, 179, *κεκλήγοντες* et *κεκληγότες* in Hesiod. Scut. 412, Arat. 1004, Quint. Sm. XII 58, item inter *πεφρίκοντες* et *πεφρικότες* vel *πεφρικῶτες* in Pindar. Pyth. IV, 183 et Oppian. Cyn. II 244. (Quod quartum ex Nicandr. Ther. 72 addit Lehrs. quaest. ep. p. 291 *τετρήχοντα*, iure opinor mutavi). —

54. Quum *κουρίζειν* III 5 et IV 324 ad paulo provectiorem aetatem referatur, hic autem Callimachus contra suam ipsius consuetudinem videatur de puero vagiente illud verbum dixisse, Meinek. corrigendum putavit *κνυζείοντος*. quod nollem factum. nam de eadem Iovis aetate in eadem re eo verbo usus est Arat. 32: *Cynosura et Helice Διὸς μεγάλου ἰότητι*

οὐρανὸν εἰσανέβησαν, ὅ μιν τότε κουρίζοντα
Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο,

ἄντρῳ ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτόν,
Δικταῖοι Κούρητες ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.

Nec minorem ad Callimachi locum vindicandum vim habet Nonn. Dionys. XIV 32 (γηγενέες Κορύβαντες)

οἳ βρέφος ἀρτιλόχευτον ἀεξιτόκῳ παρὰ πέτρῃ
Ζῆνα φερεσσακέεσσιν ἐμιτρώσαντο χορείας,
κῶμον ἀνακρούοντες ὀρίκτυπον ἠπεροπῆα,
ἠέρα βακχεύοντες· ἀρασσαμένοιο δὲ χαλκοῦ
ἀγχινεφὴς Κρονίοισιν ἐπέβρεμεν οὔασιν ἠχὼ
κουροσύνην Κρονίωνος ὑποκλέπτουσα βοείαις.

Paulo aliter, sed ut vel sic Callimacheae imitationis vestigia appareant, idem XLVI 15:

εἴρεο καὶ Κορύβαντας ὅπῃ ποτὲ κοῦρος ἀθύρων
μαζὸν Ἀμαλθείης κουροτρόφον αἰγὸς ἀμέλγων
Ζεὺς μένος ἠέξησε, καὶ οὐ γλάγος ἔσπασε Ῥείης,

quibuscum conferri potest Apoll. Rhod. III 132 seq. Postremo ad Bacchum recens natum Nonnus vocem rettulit IX 68 (coll. v. 246):

μηδέ ἑ κουρίζοντα, καὶ εἰ ταυρῶπις ἀκούει,
ζηλήμων βαρύμηνις ἴδῃ κεκαλυμμένον Ἥρη. —

Ibidem internecivum nobis pro Callimacho bellum gerendum est contra C. G. Cobetum, qui in Mnemos. vol. X p. 406 seq. vehementius in Callimachum invectus est, quod temere ea miscens quae olim omnes sedulo secrevissent, priorem syllabam in καλός suo arbitratu modo produxisset (cf. II, 5, 36, 59. III, 181, 211. V, 71. fragm. CXLI et CLV.), modo corripuisset (cf. II, 3. V, 17, 51. VI, 26, 29, 42. Epig. X 1. XVIII 1. XXX 5. XXXII 6. LIII 1. Epigr. incert. II 1 et 2. fr. LXXXIII), minimeque etiam dubitavisset in uno eodemque versu eandem syllabam et longam et brevem ponere, ut h. l. et in Ep. XXXI 3. Atqui iniuriam Cobetus fecit Callimacho, cui quod vitio vertitur dudum ante eum fecerunt alii. nam postquam semel per lyricos poetas coepit mos esse ut prima in καλός syllaba corriperetur contra Homeri usum, et ipsi lyrici et elegiaci poetae utramque prosodiam coeperunt miscere, ut Alcman dixit fr. 11 Bergk: ἕρπει γὰρ ἄντα τῷ σιδάρῳ τὸ κᾱλῶς κιθαρίσδειν, sed idem fr. 28 τῷ δὲ καὶ ἄνθεα κᾰλὰ κάραν ἅβρως ἐπίαζεν, si quidem recte coniecit Bergkius, ut Solon 42, 21 dixit δηώσας καλὰ ἔργα, et paulo post in eadem elegia v. 24 καλὸν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἔστιν ἰδεῖν, ut Theognis primam corripuit 282, 652, 696, 960, 994, 1259, 1280, 1282, 1329,

sed produxit 242, 257, 609, 1047, 1216, 1251, 1331, 1336, 1350, 1369, 1377. Atque Theognis quidem etiam hoc ausus est quod imprimis in Callimacho displicuit Cobeto, ut vocis mensuram brevi intermisso spatio mutaret v. 16. *Μοῦσαι — κᾶλὸν ἀείσατ' ἔπος· ὅττι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν*, quod et ante Callimachum imitatus est Theocrit. VI 19 *πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται*, et post eum plures, Rhianus in Anth. P. VI, 278 *παῖς Ἀσκληπιάδεω καλῷ καλὸν εἴσατο Φοίβῳ*. Leonid. Tar. ibid. VII, 726 extr. *ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηναμένη*. Meleagr. ibid. VII, 352, 5 *Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλά*. id. ibid. XII, 154, 3 *καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός· εἰ δ' ἀνιηρός*. Satyr. ibid. X, 13, 1 *ἢ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ*. Nonnus Dionys. XV 398 (402. 408. 413) *βούτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κούρη*. id. Paraphr. *κ*, 39 *καλὸς ἐγώ· ποιμὴν δὲ καλὸς περὶ μῆλα φυλάσσων*. Gregor. Naz. poemat. (iamb.) de se ips. p. 1209 Mign. *οὗτος τὸ καλὸν σῶμα (πῶς γὰρ οὐ καλὸν τὸ τῶν ἀρίστων) κ. τ. λ.* Similiter autem Callimachus, quod et ipsum Cobetus vituperat, non solum *ἶσος* cum Homero (I, 85. IV, 38. Ep. LIX 4. frag. CXVIII), sed etiam *ἴσος* (III, 53, 211, 253. IV, 175) dixit, non ignorantia antiquae linguae et prosodiae, sed quod ante se idem alios fecisse videbat, Sapph. fr. 2, 1 coll. fr. 91, Theogn. 678 coll. 224, 271, 544. ac praeter Callimachum secuti sunt etiam alii, inter quos imprimis memorabiles Nicander, qui fr. 70, 14 in initio hexametri dixit *ἶσον ἴσῳ*, et Chaeremon in Anth. Pal. VII, 721 (Mein. delect. p. 233 cf. Mein. ibid. p. 206), paulo illi audaciores quam Theocrit. VIII 19 et 22, atque Dioscorid. in Anth. Pal. VII, 407 v. 3 et 9. Sed quid ego audaciam loquor, quum prorsus similem in vocabulorum mensura diversitatem deprehendamus in ipsius Homeri carminibus, in quibus legimus non solum *ὀΐω — οἴω* Il. XIV 454 et 456, *τῖον — τίον* Il. XXIII 703 et 705 *δῖά — δῖά* Il. III 356 et saepius etc., sed etiam *Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ*, quod ab Homero sumpserunt Nonn. Dionys. XXIX 328 et XXXVI 259, item Maneth. I 139, alii suo quisque modo imitati sunt, ut Colluthus dixit 177 *οὔ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἆρης*, ut *ἶσον ἴσῳ* Nicander l. l., *ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε* Callim. II, 25 (coll. 80 et 103), *ἑκὰς ἑκὰς* Call. II, 2, *μάρτυρον ἐμπεδόμυθον ἀμὴν ἀμὴν σέβας ἔστω* Nonn. Paraphr.

α, 209 coll. *γ*, 52. *ε*, 89. *ϑ*, 153. *κ*, 1. *ν*, 89. *ξ*, 49. *π*, 68. —

Ibidem qui *ἔτραφες* non ferendum putabant non memores erant Hom. Il. XXI 279, ubi *ἔτραφε*, Il. V 555 ubi *ἐτραφέτην*, Il. VII 199. XVIII 436. Od. III 28, ubi *τραφέμεν* intransitivum est. ac praeter Callimachum secuti sunt Homerum etiam Meleag. in Anthol. Pal. V, 157 *τρηχὺς ὄνυξ ὑπ' Ἔρωτος ἀνέτραφες Ἡλιοδώρας*, et Oppian. Hal. I 774 *ἀϑρόαι ἔκ τ' ἐγένοντο καὶ ἔτραφον*, et Orph. Argon. 382 *οἳ τράφον ἂν Φολόην*, quamquam codices discrepant. Callimacho autem idem Meinek. reddidit etiam in fr. CXXIX. — Ceterum quod hunc versum eiciendum putarunt Ruhnk. et Lennepius, causa non fuit. —

59. *Ἐπιδαίσιον οἶκον* grammatici quos nominavi explicant *τὸν ἐπίκοινον καὶ ἀμέριστον, ἢ ὁ ἐξ ἴσου καταμειφϑεὶς δύο τισίν* (Etym. M. l. l.), nisi quod post *ἀμέριστον* Gudian. addit *ὅταν μνήση κληρ*......, quod ex Gram. Cram. corrigendum *ὅταν μερίσῃ κληρονόμος*. Haec si recte ad Callimachi hunc locum rettuli, grammaticus qui primus hanc interpretationem proposuit existimandus est Callimachum, cui hic quidem *οὔλυμπος* ab *οὐρανῷ* non est deversus (cf. v. 62) et Homerum conciliare voluisse, qui Il. XV 187 seqq. narrat in sortitione Iovi *οὐρανόν*, Neptuno *πολιὴν ἅλα*, Aidi *ζόφον ἠερόεντα* ita obtigisse, ut esset *γαῖα ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος*. Verum nec tenor narrationis Callimacheae hanc interpretationem admittit et vis facta est vocabulo *ἐπιδαίσιος*, quod ut cum *ἐπιδαίεσϑαι* (cf. Dionys. Perieg. 8 *ἄνϑρωποι τρισσῇσιν ἐπ' ἠπείροισι δάσαντο*, coll. Lobeck. Prol. Path. p. 421) cohaerens nihil significare potest nisi *ἐπιμεμερισμένος* vel — quoniam *sorte* hoc factum esse ex sequentibus patet — *ἐπικεκληρωμένος*. atque ita etiam scholiasta, nisi quod magis quam debebat generatim interpretatur *μεμερισμένον*. Mirifica autem Toupii, Emend. in Suid. II p. 572, explicatio est „domum ad epulandum accommodatam sive ad vitam beate et hilariter transigendam.“ —

60. Non iniuria Cobetus in Mnemos. X p. 412 offendit in voce *δηναιός*, qua quum et ante Callimachum Homerus, Aeschylus, Theocritus usi sint et post eum usurpaverint multi (cf. Naekii Opusc. I p. 282. add. Apollon. Rhod. I 334. II 183. III 53 et 590. IV 645 et 1547. Lycophr. 145, 876, 1139. Leonid. Tar. in Anth. Pal. IX, 25. Arch. ibid. VI, 39 et 192. Oppian. Hal. IV

154. Maxim. περὶ καταρχ. 359, 546, 595. Maneth. III 143), nemo tamen aliter usus est nisi ut significaret vel quod diuturnum est vel quod post longum tempus fit. at Callimachus et hic et in fragm. CV significare voluit id *quod diu ante fuit.* Qua in re nisi antiquiorem aliquem quem hodie ignoramus poetam secutus est, potuit ab eius modi locis proficisci quales sunt Hom. Od. I 281 πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, XVIII 13 δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος etc., in quibus δήν videri poterat significare *diu ante.* —

61. Διὰ τρίχα Spanhemium secutus scripsit Ernest. probaruntque hoc scribendi genus Brunck. ad Apoll. Rhod. II 997, Spitzner ad Il. II 655, Lobeck. Elem. Path. I p. 621 seq. Et Lobeckius quidem quod dicit ubicumque διάτριχα legatur διά ad verbum retrahi posse, falsum eum esse docet hym. Hom. in Cer. 86 ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη. quod autem Ioannem Alex. antestatur τον. παραγγ. p. 33, 16 διὰ τρίχα οὐ συνθέτως ὡς διάνδιχα, hoc ad solum spectat Homeri locum, Il. II 655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες. infelicior etiam in Ernestii defendenda scriptura Blomf. fuit qui scripturae ὑφ' ἕν obstare dicit Hom. Od. IX 157 διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες. quasi vero, quoniam διὰ δ' ἄνδιχα dicere libuit Hesiodo et aliis (cf. Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 1031), ubique scribendum esset δι' ἄνδιχα, aut quoniam κατ' ἄρ' ἕζετο scribitur, exarandum esset etiam καθ' ἕζετο, non καθέζετο. Equidem cum libris dedi διάτριχα, quod etiam in Apollon. Rhod. II 997 optimus habet cod. Mediceus. —

62. Quum trifariam sorte divisas fuisse Cronidarum sedes Callimachus dixisset, mox duas tantum memorat, de quibus inter Iovem et Plutonem sortitum sit, Olympum et Orcum, sed omittit Neptunum et Pontum. Ac dicat aliquis satius fuisse uno defungi exemplo quo demonstraretur ad Olympi praestantiam aliam non accedere sedem, putidaeque futurum fuisse diligentiae, si de tertia sede, quae Neptuni fuit, idem nominatim poeta affirmasset. Sed qui Callimachi in eius modi rebus enarrandis cognoverit loquacitatem, non dubitabit quin re vera affirmaverit, sed a librariis versus quo hoc fecerit omissus sit. Quodsi hoc vel simili modo Callimachus scripsit:

τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄιδι κλῆρον ἐρύσσαι,
τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἀτρυγέτῳ ἐπὶ πόντῳ,
ὅς μάλα μὴ νενίηλος;

apparet quam facile quem desideramus versus excidere potuerit. —

63. νενίηλος hinc sine dubio habet Hesych. νενίηλος, τυφλός, ἀπόπληκτος, ἀνόητος. cf. Lobeck. Prol. Path. p. 109. —

65. Ipse orationis contextus docet haec ita esse intelligenda: *mentiar saltem, quae audientium aures persuadeant,* ut recte interpretatus est Blomf. Sed ut nunc est, hoc paulo pinguius istis expressum est verbis, ut quae indicent poetam *omnino et ubique* proclivem esse ad eius modi res fingendas. quod ne videretur, plurimum intererat eius poetae, qui alibi dixit apud scholiast. Dion. Per. 1 ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω. Itaque restringenda ista nimis generalis fuit sententia, quod feci addita particula γέ. Atque sensit hoc opinor Reiskius, qui quod desiderabat toto versu explere voluit. sed praestabat leviore uti remedio. —

66. Ἐσσῆνα, quod in fragm. ap. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 17, 6 non tam *regem*, quam *conditorem* significat, a Callimacho sumptum in deliciis habebat Apollinarius. cf. Paraph. Psalm. II 23. VI 17. IX 71. XX 13. XXI 29, 64. XXIII 16, 22, 24. XXXIII 7, 38. L 23. LXVII 29. LXXVI 14. LXXVII 6, 40. LXXX 21. LXXXIII, 6. LXXXVII 1. XCIII 1. CIII 68. CXVII 25. CXXIII 1. CXXIV 3. —

67. Bentl.: „*recte a viris doctis observatum est,* Βίην *et* Κάρτος *esse nomina duorum Iovis satellitum. Unde nihil manifestius est (quamquam et per se sit satis manifestum) quam quod haec sit vera lectio,* ἥ τε Βίη, τό τε Κάρτος. *noster h. in Apoll. 33:* χρύσεα τῷ 'πόλλωνι τό τ' ἐνδυτον, ἥ τ' ἐπιπορπίς, ἥ τε λύρη, τό τ' ἄεμμα." Bentleium secuti sunt Blomf. et Meinek. Et sane cum Hesiod. Theog. 385 et Aeschyl. Prom. 12 seq. ut deos *Βίαν* et *Κάρτος* poeta inducit, quum addat: *quamobrem etiam prope thronum tuum eos collocasti.* Sed vel sic tamen Callimacho licuit dicere, per propriam suam vim suumque robur Iovem fecisse reges. Latissime enim patet poetarum ille mos, quo in uno nomine duae confusae sunt notiones, et dei hominisve et rei quam ad illos mythi referebant, sive, ut scholiast. ad Eurip. Orest. 980 verba in usum meum convertam, τὰ φυσικὰ τοῖς μυθικοῖς καταμίγνυνται. Ita Nicandr. Ther. 902 seq. dicit: ὑπάμησον — ψίλωθρον, καρπόν τε πολυθρήρου ὑακίνθου, ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεί ῥ' ἀεκούσιος ἔκτα παῖδα βαλών, ubi plura olim apposui p. 151. adde praeter

Lobeckii copias, Paralip. p. 330 not., Ovid. Met. II, 272 seqq.: alma tamen tellus, ut erat circumdata ponto, inter aquas pelagi contractosque undique fontes, qui se condiderant in opacae viscera matris, sustulit oppressos collo tenus arida vultus opposuitque manum fronti etc. — ὅ καὶ significare διό καί vidit Valcken. ad Phoeniss. 157. hinc concidunt Arnaldi et Blomf. coniecturae. —

70. *Αἴζηοί* hic significare ἀνθρώπους iam scholiasta monuit. Atque ita Apollon. Rhod. IV 268. Nicand. Ther. 343, 613. cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 343. — Mox ἐμπέραμος (ἐμπεράμως hym. in Lav. P. 25) cui tum alii, tum qui Callimachum sequi solent, Nonn. Dion. XXXIX 181 et 182, Agath. schol. in Anth. Pal. X, 14, ἐμπείραμος substituere solent, grammatici firmant, Hesych. II p. 79 et gram. in Cram. A. Ox. I p. 413, et legitur in Anth. Pal. I, 28 σοφίης ἐμπέραμον, App. Epigram. 310 ἐμπέραμος σοφίης, ibid. 354 ἐμπέραμον σοφίης. cf. Lobeck. Prol. Path. p. 156. —

71. Mirari se dicit M. Schmidt. l. l. quod non viderint editores corruptum esse aut ἀοιδόν v. 71 aut γεωμόρος v. 74, quae se responsionis palinodicae quam dicit legibus subtrahant palam promulgatis in νηῶν ἐμπεράμους et ἐρέτης, σακέσπαλον et ἴδρις αἰχμῆς. Equidem eiusmodi responsiones quasi antistrophicas in Callimacho agnosco cum Mein. p. 167 et 207, O. Ribbeck. in Mus. Rhen. XVII (1862) p. 564, sed nego contra librorum manu scriptorum fidem poetae obtrudendas esse. Atque hic quidem responsione uti noluisse Callimachum vel eo patet, quod *tribus* membris, quae ab οὐκ incipiunt, *quattuor* opponit ab ὧν incipientia. praeterea quattuor illa membra in secundaria posita sunt sententia, tria haec in principali, quod et ipsum non magnopere istam commendat opinionem. —

73. *Ἄλλος* ἕτερος hac ratione coniuncta Meinek. attulit e Theocrit. VII, 36 τάχ' ἅτερος ἄλλον ὀνασεῖ et Apoll. Rhod. I, 250 ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην, IV, 141 ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται. adde Arat. 240 ἰχθύες — ἕτερος προφερέστερος ἄλλου. Quint. Sm. I, 443 ἄλλη δ' αὖθ' ἑτέρην προκαλίζεται. id. XI, 115 ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην εἱλεύμεναι ἀίσσουσιν. Maneth. III, 405 ἄλλη γάρ θ' ἑτέρῃ γενέθλῃ ἄφεσις συνάρηρεν. Sed inter antiquiores poetas qui usurpaverit scio neminem, etsi Plato usus est, Legg. VIII p. 849 μὴ προϊέμενον ἄλλον ἑτέρῳ τὴν

ἀλλαγήν. ibid. XI p. 915 E *ἐὰν ὁτιοῦν ἀνθ᾽ ὁτουοῦν διαμείβηται ἕτερος ἄλλῳ*. cf. Stallbaum. ad Polit. p. 262 A et Soph. p. 224 D diversa tamen admiscentem. nam id genus ubi *ἄλλος* et *ἕτερος* ad se relata diversarum sunt enuntiationum, etiam apud antiquissimos poetas invenitur, ut Hom. Il. IX, 313 *ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ*. id. XIII, 731. Od. VII 124. Sophocl. Elect. 729 Her., quibus addo ex recentioribus Opp. Hal. I, 157 sq., IV, 553. Nonn. Dion. I, 168 sq. IV, 365. V, 167. XIV, 343 et 357. XXXIX, 316 seq. Apollinar. Paraphr. Psalm. LXXIV 14. Item alius generis est Eurip. Suppl. 589 *πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους*, de quo genere vide Meinek. ad Menandr. p. 110. — In proximo versu ne quis *ὑπὸ χεῖρα* mutandum et *ὑπὸ χειρί* reponendum censeat, conferendi sunt v. 75 *ὑπ᾽ ἰσχύν* et VI, 63 *ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα*. Sophocl. El. 1080 *ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις*. Apoll. Rhod. IV 39 *δούλια ἔργα εἴσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπὸ χεῖρας ἀνάσσης*. —

77. Numquam mihi persuaderi patiar recessisse hic Callimachum ab optimorum poetarum epicorum usu, in voce *Ἄρης* primam syllabam non producentium nisi ubi ea syllaba in arsi est posita, et iam dudum factum est quum *ἄρ᾽ Ἄρηος* correxi, quod nunc fecit etiam Mein. Cui quod Bergkius in ind. schol. Halens. 1864—1865 p. V obiecit, inutilem esse particulam *ἄρα*, nollem factum. nam suam vim particula habet in similium rerum enumeratione, ut in Hom. Il. II 521 *οἵ τ᾽ Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο, οἵ τ᾽ ἄρα πὰρ πόταμον Κηφισὸν δῖον ἔναιον*. cf. ibid. 546. 584. 615. 676. 716. 835. minus autem placet quod, si necessaria foret correctio, scripturum se esse Bergkius dicit *τευχηστῆρας Ἄρηος*. Ceterum nihil valent ad vulgatam scripturam defendendam Maximi et Manethonis loci quos Spitzner. de vers. heroic. p. 23 composuit, aut Thalli Miles. in Anthol. Pal. VI, 91, 5 *τὸν θώρηκα Φιλῖνος· ἀεὶ δ᾽, Ἄρες βροτολοιγέ*, Apollonii autem Rhodii loci II 991 et III 183 non dubitari potest quin et ipsi vitium fecerint recteque sint a Meinekio emendati. —

79. Vulgatum *Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον* qui ut possunt interpretantur: „at Iovis sunt reges, quippe nihil Iovis regibus divinius“ —, absurde loquentem Callimachum faciunt. ecquid enim absurdius cogitari possit quam

si quis dicat Iovis esse (i. e. ab Iove electos esse cf. v. 70 et 73) qui sint Iovis. nam verbis *Διὸς ἀνάκτων* quicquid praeterea additur, significant tamen Iovis iam esse reges, non nunc demum a Iove eligi propter divinitatem. Apparet autem, Callimachum si dicere voluisset: „Iovis sunt reges, quoniam nihil his divinius," non *Διὸς ἀνάκτων*, sed *ἀνάκτων* simpliciter scripturum fuisse, ut recte egisse illi iudicandi sint, qui *Διός* quoquo modo amovendum existimabant. At ne reformata quidem in hunc modum oratione recte verba habent, nam alterum quoque *Διός* offendit. etenim quum ubique poeta Iovem alloquatur, quomodo factum putabimus, ut hoc loco alloqui noluerit? Sensit hanc difficultatem Mauricius Schmidt, qui *ἐκ δὲ σέθεν βασιλῆες, ἐπεὶ διά σ' οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον* scribendum coniecit, in quibus tametsi *διά σ' οὐδέν* propter sequentia aperte falsum est, *σέθεν* tamen in hac sententiarum conformatione multo putamus aptius esse quam *Διός*. At tamen recte habet *Διός*, modone haec Callimachi Iovem alloquentis, sed aliorum poetarum de Iove narrantium a Callimacho allata verba putaveris, quod ut fiat haec quoque sententia deleta post *οἴμους* v. 78 interpunctione maxima aptanda est verbis *αὐτίκα — ὑδείομεν* v. 76 corrigendumque *ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆας*. recte enim omitti *εἶναι* vel *γενέσθαι* praeter alia exempla docet maxime similis Nonni locus, Dionys. X 212, *ἀλλὰ τί κικλήσκω σε μινυνθαδίης ἀπὸ φύτλης*; quae verba referenda sunt ad ea, quae paulo ante dixerat v. 208: *σὺ δὲ χθονίης ἀπὸ φύτλης βουκεράων Σατύρων μινυώριον αἷμα κομίζεις*. adde eund. XIV 204 *ἐκ δὲ γάμου πεφάτιστο καὶ Αἰακός*. Illis autem iam recte addetur: *ἐπεὶ Διός*, in quibus *Διός* patet cum emphasi dictum in hunc modum: quoniam *Iovis* sunt i. e. summi dei, non alicuius ex minorum deorum numero. ac similiter paulo post v. 93 Callimachus dixit: *τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι; οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείδοι*; Ita autem conformata oratione omnia recte procedunt nec quicquam superest quod offendat. nam hoc poeta dicit: „tu tibi elegisti hominum praestantissimos i. e. reges quorum in potestate sunt omnia, alios autem reliquisti aliis diis. continuo poetae nos appellabamus fabros Vulcani, milites Martis, venatores Dianae, cantores Apollinis, at reges appellabamus Iove natos (*ἐκ Διὸς βασιλῆας* cum Hesiod. Theog. 96, *διογενεῖς* cum Homero), quoniam maximi sunt dei." Praeterea *αὐτίκα ὑδείομεν* non debebat Ernesti cum

aliis interpretari „canimus exempli gratia“ (de qua significatione cf. Stallbaum ad Plat. Alcibiad. sec. p. 138 B), sed *αὐτίκα* vulgarem obtinet significationem, nisi quod longiorem aliquam temporis intercapedinem significat, ut IV, 88 *τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις*; cf. Meinek. p. 295. Ceterum post *ἐπεὶ Διός* intercidendum esse vidit etiam Heckerus Com. Call. p. 129, idemque *ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες* recte interpretatur Iovis filios, sed reliqua non expedivit. —

80. Bentl.: *lege σφε, non σφι, non „illis decrevisti,“ verum „illos delegisti.“* Hoc si verum esset, Callimachus male repetivisset quae iam v. 70 et 73 dixerat. Rectissime contra habet vulgata scriptura quae significat: regibus *concessisti* tuam sortem, nimirum ut urbes custodiant (de *φυλάσσειν* cf. Colluth. 141 *φασί σε κοιρανέειν καὶ Τρώιον ἄστυ φυλάσσειν*). Quamquam Cobetus in Mnemosyn. vol. X p. 396 *κρίνεσθαι* ita dici posse neque scivisse se antea neque nunc satis intelligere affirmat. At de ipsius certe verbi significatione non esse cur dubitetur Pindarus docet Pyth. VIII, 84 *τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἐπ' ἀλπνὸς ἐν Πυθιάδι κρίθη κ. τ. λ.* i. e. *reditus concessus est*, ut videatur potius de forma verbi media dubitasse. Sed hospes sit necesse est in Alexandrinorum poetarum carminibus, qui nesciat saepissime eos propter metrum medii generis formas praetulisse activi generis, id quod ne ab Homero quidem abhorret (cf. Ellendt. dissert. Homeric. tres, p. 21 seqq.). Pauca afferam ex uno Apollonio Rhodio, in quibus ille non solum ab Attici sermonis consuetudine, sed vel ab Homeri usu recessit. velut I, 510 dixit *οἵ δέ μιν οὔπω Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ.* I, 1209 *ὥς κέ οἱ ὕδωρ φθαίη ἀφυσσάμενος.* I, 1218 *ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι.* I, 1345 *ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο.* IV, 421 *μέγαν δόλον ἠρτύνοντο Ἀψύρτῳ.* I, 267 *δμώεσσι δ' ἀρήια τεύχε' ἀείρειν πέφραδεν· οἳ δὲ τὰ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.* quibuscum confero Callim. III, 50 *ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην* (ubi iterum ob eandem causam offendit Cobetus p. 421) et 234 *ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας.* II, 98 *Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός.* III, 166 *ὑπολῃνίδας ἐπλήσαντο.* ibid. 229 *σοὶ — πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ.* Multo autem longius progressus est Apollonius quum diceret *ἀμαρύσσεσθαι* IV, 178 et 1146, *ἀφάσσεσθαι* IV, 180, *διατρίβεσθαι*

II, 883 (μή τι διατριβώμεσθα πείρης coll. Hom. Od. II, 404 μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο), ἐπιβρομέεσθαι IV, 908, μεταπαιφάσσεσθαι III, 1266, μύρεσθαι (fluere) II, 372 et IV, 666, νάσσασθαι i. e. κατοικίζειν I, 1356 et νάσσασθαι i. e. κατοικεῖν II, 747, 906, IV, 988 coll. Dionys. Perieg. 1032, Nonn. Dionys. II, 683. XL, 286, πλήθεσθαι (plenum esse) III, 1392 et IV, 564, σκοπιάζεσθαι II, 918 (coll. Theocrit. III, 26), ταρχύεσθαι IV, 1500 (coll. Quint. Smyrn. I, 820 et III, 4), φαρμάσσεσθαι III, 859 (contra activum est III, 478 et IV, 61), quibus satis defensum arbitror Callimachi illud κομᾶσθαι III, 41, item στήσεσθαι IV, 185. —

81. Verbo ἵζεσθαι paulo infestiorem se praestitit Meinekius. nam ut recte IV, 206 clamantibus libris restituit ἕζετο, ita h. l. non debebat quicquam contra librorum omnium fidem novare, nam in imperfecto ἵζεο, considebas, nihil est quod offendat. nec probo quod IV, 232 ex uno libro pro ἵζετο reposuit ἕζετο. nam quum bis praecedat ἵζω v. 228 et 230, Callimachum patet imitari voluisse Homerum, qui saepe eiusdem verbi formas activas et medias brevissimo intervallo segregat sine ullo discrimine, velut τίκτειν et τίκτεσθαι dicit Il. V, 546, XX, 237 seqq. (Lobeck. ad Aiac. 706), ἰδεῖν et ἰδέσθαι Il. I, 262 et IV, 374 (coll. Aeschyl. Choeph. 401, Suppl. 192 seq. et Apollon. Rhod. IV, 1480), λέκτο et λέγε Od. IV, 451 sq., διώκειν et διώκετο Il. XXI, 601 seq., ἐρίζοι et ἐρίσσεται Od. IV, 78 seqq. κέρασσεν et κεράσσατο Od. III, 390 seqq., ἐπιτέλλεαι — ἐπιτείλω Il. X, 61 seqq., γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε et στεναχίζετο γαῖα Il. II, 781 seqq. φυλασσομένοισι — φυλάσσετε Il. X 188 sq. Alia eiusdem generis alii ausi sunt poetae, ut Aeschylus dixit in Suppl. 203 sq. εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς· συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων, ut Arat. 910, 912 βοόωντες et βοώμεναι, Theocrit. VII, 97 τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται, et XXIX, 32 καί μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν, Mosch. VI, 1 ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχώ, et III, 120 sq. μελίσδεις et μελίσδεαι, Apollon. Rhod. I, 267 seq. ἀείρειν et ἠείροντο, Quint. Smyrn. III, 679 βάλοντο et ἔβαλον, Oppian. Hal. V, 87 sqq. περιπτύσσεται et περιπτύσσει. Andromach. Galen. 123, 129 ἰσάζοις et ἰσάζεο. —

82. Ἐπόψιος quod Callimachus voluerit esse ἐφορῶν, stomachum movit Cobeto l. l. p. 396, non recordanti θεῶν ἐποψίων

in Sophocl. Philoct. 1029, aut *Διὸς ἐποψίου* in Apollon. Rhod. II 1123 et 1134, Orph. Argon. 1035, Hesych. II p. 179, aut *Διὸς ἐπόπτου* in Hesych. II p. 177, quos locos dudum cum Callimacheo comparavit I. G. Schneider. ad Orph. Argon. p. 193. Similiter non solum *πανόπτης Ζεύς* est in Aeschyl. Eumen. 1025, sed etiam *Ἀπόλλων πανόψιος* in Nonni Dionys. IX, 276, *Διὸς ὄμμα πανόψιον* ibid. XXIV, 73, *Ἥρης πανόψιον ὄμμα* XIV, 169, *Δίκη πανόψιος* ibid. XL, 1. — Praeterea in eodem hoc versu ante Meinek. ego in Phil. VI p. 497 seq. restitui *πολίεσσιν* pro *πτολίεσσιν* propterea, quod Callimachus consentiens aliorum epicorum consuetudini (cf. Bekker. Monatsberichte 1864 p. 139. Wernick. ad Triphiodor. p. 79 seq.) forma quae est *πτόλις* non usus esse videtur nisi ad producendam quae praecedit vocalem brevem. itaque ut recte scriptum est *πόλις* II, 55. 56. 65. III, 20. 36. 122. 187. IV, 68. VI, 35. 43. 129. 135, utpote praecedente vel longa vocali vel litera consona, ita eadem forma etiam hic et III, 261. VI, 19 restituenda fuit non adversantibus libris manu scriptis, editoribus autem ultro citroque fluctuantibus. —

86. Ineptit Cobetus l. l. p. 396 quum dicit: „alii longas esse regibus manus dixerunt, Callimachus suo Regi crura longa tribuit quibus vastam ditionem quaquaversus patentem (*περιπρό*) occupat et veluti *ἀμφιβέβηκεν*." Nam non *quaquaversus* hic significat *περιπρό* (ut sane in Hom. Il. XI 180, XVI 699 et Dionys. Per. 961), sed *διαφερόντως* ut in Apoll. Rhod. II, 867 (cf. schol.), et cum *βέβηκεν* ita coniunctum est, ut quae in *προβαίνειν* est vis excellendi, ea addito *περί* etiam adaucta sit. nota autem ex Homero ea verbi significatio, qui etiam absoluto verbo ita usus est Il. XVI 54 *ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ*, quemadmodum hic et in Epigr. I 5 fecit Callimachus et fecerunt etiam Quint. Sm. IV 492 et Oppian. Hal. I 757. V 24. At *εὐρύ* quod libri omnes habent quomodo ab ineptiae crimine defendam non invenio. infeliciter certe defendere conatus est Mein. qui comparatis nominibus *εὐρύβατος*, *εὐρυβίης* etc. *εὐρύ* nihil fere ab *ἔρι* differre dicit. quod etiamsi verum esset, immanem tamen et vix tolerabilem inferret pleonasmum, nam idem iam significat *περί*. Itaque non dubito quin corrupta sit vox, cui substitui *εὐθύ*, quae et lenissima est mutatio et aptissimam huic loco sententiam praebet hanc: Ptolemaeus Philadelphus ceteros reges opibus longe antecessit *statim* quum rex factus est nec per multos demum annos

in magnas opes crevit. Quod autem εὐθύ dixit, non εὐθύς, idem habemus II 103 εὐθύ σε μήτηρ γείνατ' ἀοσσητῆρα. adde Theocrit. XXVI 15. Iacobs. ad Anth. Pal. Tom. III p. LXXVI seq. Lobeck. ad Phryn. p. 145 et Elem. Path. I p. 616, II p. 283. Ceterum apertum est loqui poetam de potentia regis, cuius mox adduntur testimonia. Qui de divitiis v. 86 dictum putavit Meinek. fieri non potuit quin post hunc versum unius vel duorum versuum lacunam indicandam esse existimaret. —

87. In vulgata olim lectione merito offendens Bentleius haec scripsit: „*nullus dubito, quin Callimachus scripserit* ἡοῖ νώσῃ, *ut ex coniectura emendavit Tan. Faber. nam eodem vocabulo et aliis in locis usus est teste Suida:* νωσάμενος, γνούς, παρὰ Καλλιμάχῳ *(fr. CCCXLV), Hesych. s.* ἐνώσατο, *s.* νωσάμενος, *s.* νώσασθαι. *Etym. Mag. s.* νώσατο. *neque vero* νώσασθαι *duntaxat voce media usurpatum, verum etiam* νῶσαι. *Suid. s.* νῶσαι. *Herodot. I, 68. 86. III, 6. ad hanc formam* βῶσαι *pro* βοῆσαι, *pro* βοηθεῖν βωθεῖν *reperies aqud Hesychium et alios. qui vulgatam lectionem defendere malunt, aut* συνίζησιν *faciunt in verbo* νοήσῃ, *aut diphthongum in* ἠοῖ *corripiunt. at enimvero quorsum est opus ista* συνιζήσει, *cum in usu communi fuerit* τὸ νώσῃ? *an etiam* ὀγδοήκοντα *per synizesin in hexametro pati possint, an* δυώδεκα *pro dactylo, etiamsi* ὀγδώκοντα *et* δώδεκα *haud minus legitima vocabula praesto sint ad manum? Iam vero qui* οι *vel* αι *diphthongos corripi posse omnino volunt sequente consonante, si hoc nobis persuadere poterint, per me quidem et lunam de coelo se deducturos promittant. cum autem in hoc grege sint summa doctrina et auctoritate viri Is. Casaubonus et Cl. Salmasius, hic ad Aram Dosiadae p. 242, ille in Lectionibus Theocriteis cap. XVIII, operae pretium fuerit loca omnia quae proferunt coram huc adducere et examinare. nam quantum ego augurari queo, aut fidei incertae erunt et perditae aut manifesti mendi convincuntur.*“ Et profecto nemo hodie dubitat quin quos illi attulerant, Dosiad. in Anth. Pal. XV, 25, 5. Theocrit. XVII, 25, Hom. Il. VIII, 225. IX, 395 et 414. Od. V, 13. Empedocl. v. 72 Stein. Arat. 573. Euphor. frag. LIV Mein. Antipat. in Anthol. Plan. n. 131, 6 Iacobs. Orph. hym. XXXVIII, 15. LIX, 15. LXIX, 9. Argon. 729. Callimach. frag. CCLI. Apollon. Rhod. I, 942. Oppian. Hal. I, 99, Cyneg. II, 63 — recte Bentleius demonstraverit corruptos

esse et iure recentiores editores emendaverint. quamquam non persuasit Bentleius Iensio in Lect. Lucian. II, 6, Schradero ad Musae. p. 304 seq., aliis. Non potest tamen vera esse Fabri coniectura, quamvis praeter Bentleium probata sit etiam Ernestio. nam spondeo in quinto pede Callimachus cum melioribus poetis omnibus fere non usus est nisi ita ut quattuor ad minimum syllabarum vox versum finiat. trisyllaba vox legitur in I 41, sed ibi fortasse ex nomine proprio petenda excusatio, at disyllaba apud eum legitur nusquam (cf. Ludwich. de vers. spond. p. 36 seq.). Itaque praestaret quod olim Bergkius commendavit, ἠόι νώσῃ, nisi Herodian. apud Choerob. com. in Theodos. p. 332 (Bekk. Anecd. p. 1202) affirmaret: οὐδέποτε εὑρίσκομεν ἐν χρήσει ταύτην τὴν δοτικὴν (τῶν εἰς ω), διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ο καὶ ι· οὐδὲ γὰρ εὑρίσκεται ἐν χρήσει ἡ τρισύλλαβος δοτικὴ ἐπὶ τούτων, φημὶ δὲ ἡ Λητόι καὶ Σαπφόι, ἀλλ' ἡ δισύλλαβος, οἷον ἡ Λητοῖ καὶ Σαπφοῖ. quamquam huic Choeroboscus opponit apud Pindarum alicubi (Isth. VII, 51?) inventum Πυθόι, et Venetus liber in Il. VII, 331 habet ἅμ' ἠόι παῦσαι Ἀχαιῶν. cf. Lobeck. Rhem. p. 290 not., Element. II p. 21 seq. Cum Blomfieldo igitur et Meinek. praetuli ἦρι νοήσῃ. —

89. Ut πλείων, quae vox annum significat, ab Hesiod. Op. 617 Callimachus sumpsit, qua in re plures eum secuti sunt, ita v. 90 ἄνῃ ab Aeschylo, Sept. 694, petiit. utriusque locum Hesych. respicit I p. 199 et 200. de accentu monuit Arcad. p. 110 extr. ceterum Callimachi animo obversabatur etiam Hom. Il. XX, 370 ἀλλὰ τὰ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, ex utroque autem profecit Apollon. Rhod. III, 306 ἠέ τις ἄτη σωομένοις μεσσηγὺς ἐνέκλασεν. —

92. Non multum abfuit quin maiorem melioremque codicum partem secutus in hoc et sequenti versu ederem ἔργματα. Nam ut alia ita hoc quoque Callimachus Pindaro sublegere potuit, quem ἔργμα, non ἕργμα dixisse constat. velut ἐφ' ἔργμασιν legimus Isth. I, 47, quod ἐπ' ἔργματι est in Hesiodi Op. 799, ἐπ' ἔργμασιν in Theognid. 449. 585. 1031. Solon. fragm. XII, 65. Theocrit. XVI, 14 (add. τελέσαντ' ἔργματα Theogn. 1326. Ἰθακοῦ τ' ἔργματα Λαρτιάδεω Alcae. Messen. in Anthol. Pal. VII, 1), quocum convenit quod ἔργμα editum invenimus in Hesiod. Theog. 823. Hym. Hom. XXVII, 20. XXXII, 19. Theognid. 164. 380. 402. 464. 899. Solon. fr. III, 11. VI. XII, 12. Archiloch.

fr. LXV, 3. Maneth. II, 471 et in tragicorum locis quos Blomf. in gloss. Aeschyl. Sept. 552 indicavit, sed non convenit quod οὔθ' ἔρξαι in Theogn. 178 editur, aut Ζῆνα δὲ τόν θ' ἔρξαντα in fragm. Stasini ap. Platon. Euthyphr. p. 12 A, aut τοῦθ' ἔρδειν, μήθ' ἔρδειν Theogn. 1086. 1096. 1180. 1238 (cf. Lobeck. ad Aiac. 905 coll. Bredow. de dial. Herodot. p. 94). Technici autem veteres de voce ἔργμα nihil quantum quidem sciam referunt, de cognatis autem vocabulis inter se non consentiunt, sed Herodianum certe ἔργμα scribi voluisse eo patet, quod ερ ante omnes consonas exceptis γ, ρ, σ et aspiratis δασύνεσθαι iussit. cf. Lentz. Pneumatol. element. p. 744 seq. nihilo minus tamen librarios quidem in voce ἔργμα saepe ad fortiorem spiritum inclinasse docent varr. lectt. ad Theogn. 402. hym. Hom. XXII, 19. Theocrit. l. l. Aeschyl. Sept. 537, ut idem in Callimachi quoque hoc loco librarii optasse videantur. —

94. Blomfieldo, qui ἄφενόν τε ob sequens masculinum ἀφένοιο praeoptabat, latuisse videtur, in variando intra breve spatium genere nominum, si duplex erat, poetas saepe aliquam quasi elegantiam quaesivisse. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 762 et Elem. Path. II p. 350. accedit quod similiter Theogn. 30 dixit μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος. notum autem multa esse nomina in ος, quae ad secundam et tertiam declinationem simul pertineant. cf. Lobeck. Rhem. p. 298. — In sequenti versu quod ἐπίστασθαι ab hominibus poeta traduxit ad res inanimatas, ut fere idem significet quod δύνασθαι, Aeschylum secutus esse videtur, Agam. 929 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. —

HYM. IN APOLLINEM.

1. 2. δάφνινος ὅρπηξ recte ad aedis postes lauro ornatos refert Spanhem. In sequenti versu nolui admittere quamvis elegantissimam Valckenarii coniecturam, quum numerorum mutatio (οἷον → οἷα) Callimacheum aliquid habeat, cf. ad III, 8. atque α et ο commutata sunt etiam in διδυματόκος, διδυμοτόκος v. 54. Ex eodem versu ὅς τις ἀλιτρός sumpsisse Gregor. Nazianz. I, 8, 9 iam ab aliis monitum. —

3. Male Ernest. cum aliis dedit καὶ δήπου. ipsa sententia flagitat

καὶ δή, quod fere idem est atque *ἤδη*, ut III, 195, ubi mediae enuntiationi insertum est quemadmodum ap. Theocrit. V, 83. Apollon. Rhod. I, 1161. II, 1030 et poetas scriptoresque atticos. cf. Hermann. ad Viger. n. 301 b. —

4. Causa non erat cur corrigeretur *ἔπνευσεν*. nam quod Hecker. in Phil. IV p. 479 verbum *ἐπινεύειν* cum *ἡδύ τι* consociari posse negat, quidni recte habeat: palma *laete* annuit advenienti Apollini —? Et quod in codice Parisino legitur *ἐπέπνευσεν*, ipse scriba indicavit in scribendo se errasse, quum in margine poneret *ἔπνευσεν* (non recte enim de ea re refert Mein.). Nec movet me quod etiam in hym. Orph. XXX, 8 e libris nunc restitutum est *ἡδὺς δ' ἐπίπνευσον* pro eo quod veteres editiones habent *ἡδὺς δ' ἐπίνευσον*. nam illud Orphei usus dicendi flagitat (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 985) nec potest, quum metaphorice dictum sit, cum Callimachi loco comparari. —

7. Meinekius praestare putat *μακρήν*, quum in toto hoc hymno constanter ionicis formis usus sit poeta. non recepit tamen in verborum ordinem, quod sine dubio fecisset, si apud alium quempiam poetam epicum *μακρήν* legeretur. et Callimachus videri potuit contra epicorum usum admisisse Atticum maxime vocabulum, cum ipso vocabulo Attico autem Atticam etiam formam praetulisse, ut fecit etiam Lucill. in Anth. Pal. XI, 160, 3. accedit quod adiectivorum quae in *ρος* cadunt femininum genus ii qui epico sermone utebantur mature non in *η*, sed in *ᾱ* flectere coeperunt, ut in Leschae ex Iliade parva petito versu notissimo legitur *νὺξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελήνη* (cf. Hermann. Opusc. VI, p. 153), in Solon. fr. IX, 2 *ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς*. Callim. Epigr. VIII *μιαράν*. in Tyrtae. frag. VII, 16 *μηδὲ φύγης αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου* (coll. frag. IX, 17), in Archestr. fr. VI, 5 *Φοινίκης ἱερᾶς*, fr. XIX, 1 *τὴν ἱερὰν Σάμον*, fr. XX, 6 *ξηράν*, fr. XLV, 3 *ἅλμην καθαράν*. quamquam in Archestrati quidem fragmentis summa in his rebus est inconstantia, quam non ipsi poetae, sed librariis deberi putaverim. Nihilo tamen secius *μακρήν* scripsi. nam si in Il. XXI 566 libri nonnulli *λίην* male mutarunt in *λίαν*, et si codd. nonnulli *νύμφαν* scripserunt in Callim. III, 198, non dubium est hic quoque *μακρήν* male mutatum esse in *μακράν*. nisi forte *μακρόν* scribendum, quod in *μακράν* corruptum etiam in Babr. XII, 1. —

8. Cum hoc versu Bekkerus ad Colluth. 4 contulit Mosch. II, 30 ὅτ' ἐς χόρον ἐντύναιτο, et Coll. l. l. ἐς χόρον Ἰδαίῃσιν ἐπεντύνεσθε χορείας. Paulo aliter Antipat. in Anth. Pal. IX, 603, 2 ἐντύνουσι θοᾶς ἔργα χοροστασίας. Ceterum praepositionem ἐς etiam ad μολπήν retrahendam esse vix est quod moneam. cf. quae dixi in Nicandr. p. 83. add. Callim. IV, 17. —

12. cf. IV, 302. ἄψοφον ἴχνος hinc habet Nonn. Dionys. III, 54. XIII, 10. XXXIV, 2. eodem adiectivo idem utitur etiam II, 4. VIII, 326. XIII, 144. XVI, 266. XXIII, 159. XXV, 37 et 333. XL, 40. Paraphr. υ, 47. horum partem tantum attulit Rubnkenius. —

14. De hoc et sequenti versu haec scripsit Bentleius: „*lege* τελέσειν, *ut tempore congruat cum* κερεῖσθαι *et* ἐστήξειν. *deinde* τὸ τεῖχος *casu recto*: εἰ τὸ τεῖχος (μέλλει) ἐστήξειν. *non enim iis accedo qui* ἐστήξειν *interpretantur* *statuere*, *novo exemplo et sine auctoritate veterum. Et profecto si* ἐστήξειν *est* *statuere*, *inepte factum a Callimacho, quod* *antiqua* *fundamenta dixerit potius quam nova. magis enim optandum fuit ut urbs incrementum caperet et novo et latiore muro circumdaretur. Quid? quod ominari cuipiam, eum moenia positurum esse super* *antiqua* *fundamenta, perinde est atque augurari, vetera prius ab hostibus subversum iri, quod maxime abominandum. Hic locus depravatus est in* Παρεκβολαῖς ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ *quas edidit Ald. Manutius p. 209,* ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἑστήξειν τὸ πλῆθος οὐ παρ' ἀρχαίοις θεμέλοις. *et ibid. p. 197:* πόθεν τὸ εἱστήκειν; παρὰ τὸ ἑστήκω, ἑστήξω. ἐξ οὗ τὸ ἑστήξειν τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις. *Ex quibus illud etiam constat,* ἑστήξειν *apud Callimachum, si veteres magistros audiemus, simili ratione interpretandum esse atque* ἑστήκειν *apud Homerum, i. e.* *stare*, *non* *statuere*." Τελέειν et ipsum futurum esse contra Bentl. aliosque monuit Meinek. (cf. Hom. Il. VIII, 415), sed de reliquis recte statuisse Bentleium, errare autem Meinekium mihi certissimum est. nam primum quod dicit, parum elegantem videri subitam subiecti mutationem, haec mutatio in omni dicendi genere tam frequens est, ut in ea quicquam inelegantiae veteribus fuisse nemo iure dixerit. Addit autem Mein., non dicendum fuisse muros diu super fundamentis suis perstare velle, sed pueros

id cupere. at nec dicit Callimachus muros perstare *velle*, nec recepta Meinekii coniectura habebimus pueros aliquid quicquid est *cupientes*, si quidem μέλλειν non significat *cupere*, sed ut saepe refertur ad id quod vel deorum fative consilio vel hominum voluntate necesse est fieri, ut hoc dicat Callimachus: videndum est (parentibus, opinor) ne adveniente Apolline pueri tacitam habeant lyram, si quidem pueri ad nuptias et senectutem perventuri aut moenia urbis perstatura sint (wenn sie stehen bleiben sollen). Neque probo quod Meinek. τὸ τεῖχος de urbe *condenda* interpretans iis quae praecedente versu de matrimonio et senectute dicta sint non satis commode iungi dicit tam magni moliminis opus, quale sit condendae urbis consilium, mutandoque τὸ τεῖχος in τε τοῖχον efficiendum putat ut de domo privata conservanda cogitari possit. Sed id ipsum vulgata lectione significatur aliquanto fortius. nam non diruta urbe patria etiam domus privata salva et illaesa ab hostibus erit. —

Ibid. In verbis πολιήν τε κερεῖσθαι, quod libri omnes habent, iam olim in Philol. VI p. 498 mirari me dixi quod nondum quisquam offenderit. Nam quum dicendum fuerit, pueros ad senectutem perventuros esse, apparet hoc parum distincte eo modo dicturum fuisse Callimachum, praesertim quum III, 126 dixerit κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν, quod de luctu intelligendum esse patet. Reiskii autem opinionem nemo probabit, qui πολιήν putabat lanuginem esse vel primam caesariem quam tonsi iuvenes Apollini consecrarint inituri matrimonium et domum paternam suscepturi, quod ver. 15 suggerat. nam septa moenium super fundamentis constituere (?) nihil videri aliud esse quam rem familiarem gerendam exordiri iisdem in aedibus in quibus etiam maiores gesserint. Restaret igitur, ut πολιὴν κείρεσθαι referretur ad elegantiorem barbae capillorumque curam, qualem quis exspectet in senibus, quos constat ab eiusmodi cura fere alienos esse? Et ut fuerint olim (ut sane nunc sunt), qui senes facti in cultu corporis adolescentium curam imitati sint, tamen hac paucorum senum vanitate ad significandam senectutem Callimachus uti non potuit, sed nominare aliquid debuit, quod ad omnes pariter vel certe plerosque senes pertineat ut proprium ei aetati, i. e. contrarium potius, τὸ ἀνιέναι τὰς κόμας, ut rectissime in simili re fecit Rhianus in Anthol. Pal. XII, 93 χαίρετε καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε ἥβην καὶ λευκὴν

ἀμφιέσαισθε κόμην. Corruptum igitur locum esse ratus recepi quod olim conieceram *πολιήν τε κυρεῖσθαι* (i. e. *ἐλεύσεσθαι ποτὶ γῆρας*, auct. Lithic. 514), quamvis eam coniecturam non probaverim neque Meinekio neque Bergkio, ind. lect. univers. Halen. 1864/65 p. XI. Et Meinekius quidem opposuit mihi Virgilii locum, Eclog. I, 29, ubi de se ipso Tityrus dicit: *candidior postquam tondenti barba cadebat.* quasi vero quod unus aliquis senex facit eiusmodi sit unde tamquam ab insigni quadam senum proprietate senectus appellari possit. Atque idem fere dicendum de Bergkii interpretatione, qui Antipatri Thessalon. citans epigramma in Anthol. Pal. VI, 198:

ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
κειράμενος, γεννῶν ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων, πρῶτον γέρας· εὔξατο δ' οὕτως
καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων, —

ut iuvenes crinium primitias diis obtulisse, ita etiam senes eundem hunc honorem diis persolvisse gratum animum testificaturos demonstrat. sed hoc quoque non omnes senes, sed unus et alter faciebant, nec proprium erat senibus, ut inde senectutis significatio peti posset. Itaque etiamnum teneo quod conieceram, *πολιήν τε κυρεῖσθαι*, in quo medium *κύρεσθαι* Callimachum ab Homero sumpsisse puto, Il. XXIV, 530: *ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.* accusativum autem ei verbo adiunxerunt etiam Eurip. Hippol. 746 Dind. *σεμνὸν τέρμονα κύρων οὐρανοῦ*, et Oppian. Hal. I, 34 *ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν.* ac similiter *κυρεῖν* construxerunt Aeschyl. Choeph. 210 et 693, Sept. 680. Eurip. Hecub. 697. Theocrit. III 50. —

15. Ex Herodiani locis in annot. crit. allatis, in quibus *θεμέλοις* legitur, item ex Etym. Gud. loco, ubi *θεμελίοις* nunc est, suspicetur quispiam Callimachum scripsisse *θεμείλοις*, ut coniecit Dilthey l. l. Nostrum firmat etiam Triphiodorus, quem saepe Callimachum secutum esse constat, v. 40: *Ἴλιος ἀκλινέεσσιν ἐπεμβεβαῶτα θεμέθλοις.* —

19. In Arcadii loco aliquid turbatum esse ante Ahrens. ad schol. Theocrit. II p. XLI seq. monuit Lehrs. quaest. epic. p. 164 allato Theognosti loco in Cram. Anecd. II p. 45. nominativus enim *Λυκωρεύς* est, non *Λυκώρης*. cf. Euphorion. fr. LIII *Λυκωρέος οἰκία Φοίβου*, ubi plura dedit Meinek. p. 96. add. Orac. ap.

Euseb. Praep. evang. III, 14, *μάντι Λυκωρεῦ, τοξότα Φοῖβε*. Orph. hym. XXXIV, 1 *Φοῖβε Λυκωρεῦ*. —

20. Non tam Sophocl. Ai. 627 Lob., quae Ernestii opinio fuit, quam Aeschyl. Agam. 117, 131, 148 *αἴλινον αἴλινον εἰπέ* Callimachum imitatum esse putaverim. Sed temerario incepto monstruosam formam *αἴλινα* Nauck. de Arist. Byz. p. 186 (coll. Philol. II, p. 152) dicit cum Moscho III, 1, *αἴλινά μοι στοναχεῖτε* et 14 *μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα*, effinxisse Callimachum, quem sequitur Nonn. Dionys. II, 82 *αἴλινα Φοῖβος ἄειδε*. XII, 120 *αἴλινα πικρὰ λίγαινεν*. XV, 380 *αἴλινα δὲ φθέγξαντο*. XVII, 310 *ἔστενον αἴλινα Νύμφαι*. XIX, 180 *αἴλινα μέλπειν*. XL, 223 *ἐπέκτυπεν αἴλινα σύριγξ*. XLVI, 267 *ἔκλαγον αἴλινα Νύμφαι*, etsi is dixit etiam *αἴλινον Ἀκταίωνι, φίλαι, φθέγξασθε κολῶναι* V, 354, et *αἴλινον αὐτοκέλευστον ἐπιγράψας ὑακίνθῳ* III 163 (coll. XI, 261. XII, 157), ut mox habet *εὔια παππάζοντι* IX, 110 et XLVIII, 954 (*εὔια φοιβάζοντες* Ioann. Gaz. Ecphr. I, 15), mox *εὔιον ἐσμαράγησε* IX, 119, *'είσειε* XV, 131, *ἀείσωσι* XX, 249. Sed mihi non dubium est quin fecerint quod vetustioribus poetis non sit indignum, qui ab interiectione *αἴλινον* derivarunt adiectivum *αἴλινος*, ut ab *αἶ* descendunt *αἰνός* et *αἰανός*, ab *ἰή* venit *ἰήιος* (sed quod cum illo Doederl. gloss. Hom. II p. 350 comparat *οἷα, τὰ δεινά*, temeraria est Musuri interpolatio in Hesych. III p. 182 n. 181 Schm., qua et ipse decipi me passus sum in Nicandr. Alex. 99.). —

21. Turbas patet ab iis esse motas, qui Callimachum arbitrati infra v. 103 *ἰὴ ἰὴ Παιῆον ἵει βέλος* voluisse *παρετυμολογῆσαι*, existimabant *ἱή* scribendum esse, quemadmodum Aristarchum ob eandem causam in Il. XV, 365 *ἤιε* scripsisse constat, non *ἤιε* (cf. Lehrs. de Arist. p. 345=330). Sed Aristarchum erroris convincit Lobeck. Element. I p. 70, et Callimachi illi versui quantum in hac quidem re tribuendum sit aperte docet III, 204 *Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι*, et IV, 325 *ἱστίη ὦ νήσων εὐέστιε*. Ac lenem spiritum una cum accentu voci *ἰή* vindicant cognatae interiectiones *ἰαί, ἰαῦ, ἰεῦ, ἰού, ἰώ*. —

23. Hermann. ad Aeschyl. Prom. 356 *ὅστις* divisim scribendum censet *ὅς τις*, ut verborum ordo possit esse *ὅς διερός τις λίθος ἐστήρικται*, idemque iam de hoc loco et de IV, 156 commendaverat in praef. ad Sophocl. Oed. T. p. XV. Sed in Callimacho nihil offensionis habet cum *ὅς* commutatum pronomen *ὅστις*,

praesertim quum iam in Homero legatur Il. XXIII, 43 οὐ μὰ Ζῆν' ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, cuius generis exempla apud recentioris aetatis scriptores frequentissima esse constat. cf. Ellendt. ad Arrian. vol. I. p. 233 et Hultsch. in Philol. XV p. 152. add. Callim. IV 229 et frag. CLXIV. Ceterum Nonni imitationem huius loci, Dionys. XII, 79 seq. XIV, 271 seqq. (add. II, 159. XV, 374. XLVIII, 407), item Propertii III, 8, 5 indicavit Ruhnkenius. —

24. Τὸ μάρμαρον non corrigere docti viri, sed defendere debebant satis magno illo nominum secundae declinationis in ος exeuntium numero quibus coniugata sunt eiusdem declinationis neutra in ον, βάρβιτος βάρβιτον (Mehlhorn. ad Anacreont. p. 101), ἐρετμός ἐρετμόν, ζυγός ζυγόν, θύμος θύμον, κάρος κάρον (Lobeck. Rhem. 298 not.), ναῦλος ναῦλον, νῶτος νῶτον, ὀρίγανος ὀρίγανον, quibus accedat τρύχνον pro τρύχνος (στρύχνος) novatum a Nicandr. Ther. 878, unde sumpsisse videtur Dioscor. Hyl. IV, 72. paulo aliter habent, sed ut et ipsa tamen vulgatam lectionem tueantur, τὰ δίφρα Callim. III, 135, τὰ μυχά IV, 142 (coll. Dionys. Perieg. 117, 128, 622, 660, 988. Nonn. Dionys. XXXIV, 252), τὰ τράχηλα fragm. XCVIII. Sed video etiam aliter de voce illa statui posse. quod enim mox inculcat poeta, ne quis cum diis certet, id minus abrupte infertur, adeo ut vix intelligi possit, cur poeta dixerit. Itaque eo potius inclino, ut post v. 23 quaedam excidisse putem, quibus Callimachus dixerit, Nioben deos quibuscum certaverit fecisse μάρμαρον ἀντὶ γυναικός. itaque lacunae signa posui. De χανεῖν cf. Wunder. ad Sophocl. Aiac. 1199. add. Aristoph. Vesp. 342 τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων ὅδε, et hym. Homer. in Cer. 479 ex emendatione Ilgenii: σεμνά, τά τ' οὔπως ἐστὶ παρεξίμεν οὔτε πυθέσθαι οὔτε χανεῖν. —

28. Pohlio l. l. p. 9 et Meinekio, fortasse etiam Valckenario, iusto arrogantius locutus esse Callimachus videbatur, quum Apollinis praecipiens de iis iudicium qui nondum cecinerant, scriberet ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει, eamque arrogantiam mutando tollere studebant. recte. sed illorum coniecturis praestare videbatur ὅτε—ἀείδῃ. —

32. In codd. ABC scriptura non putaverim latere aliquid exquisitius, sed videtur in codice archetypo scriptum fuisse ἐπι͜ποραίς, quo significaretur ὑφ' ἕν scribendum esse ἐπιποραίς,

non ἐπὶ πορπίς, id autem signum cum litera ῡ male permutatum esse, quod saepius est factum. cf. Bast. comm. palaeogr. p. 859. Obiter moneo, quum ἐνδυτόν totum genus significet, ἐπιπορπίς non posse cum Meinekio de palla tunicae (ἐνδυτῷ) superiniecta fibulaque constricta intelligi, sed ipsam περόνην, ut interpretatur scholiasta, vel capitulum fibulae significat. cf. Lobeck. Proleg. path. p. 456 n. 36. ac vide Hesych. II p. 165: ἐπιπόρπωμα, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης· καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη. —

33. Scholiastam ἄεμμα interpretantem νευράν erroris convincit Callimachus III, 10 εὐκαμπὲς ἄεμμα. add. Hesych. vol. I p. 55 ἄεμμα, τόξον. quamquam si cum ἅμμα vox rarissima, qua iterum Callimachus usus est III, 10, cohaeret, quae Lobeckii sententia est Element. I p. 414 seq. coll. II p. 67 et Paralip. p. 433, potuit sane de νευρᾷ dici, nam ita χρυσέης ἀναλύεται (Φοῖβος) ἅμμα φαρέτρης Dionys. Perieg. 446 dixisse videtur, paulo aliter atque v. 157 τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου. —

37. Nescio quid transvorsum egerit Valcken. quum οὐ τόσον corrigendum censeret. quem a corrigendo retinere debebat vel unus Apollon. Rhod. locus simillimus III, 519 οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους ἀντέλλων. nec memor tum erat vir egregius praeter locos Theocrit. II, 108, Asclep. in Anthol. Palat. XII, 153, Leonid. Tar. ibid. V, 188 a Blomf. allatos, eiusdem Theocrit. IX, 20 ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν χείματος, aut Apollon. Rhod. I, 290 τὸ μὲν οὐδ' ὅσον οὐδ' ἐν ὀνείρῳ ὀισάμην, et eiusd. I, 482. II, 181, 190. IV, 170, aut Meleagri in Anth. Pal. V, 212, 6 ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε, aut eiusdem V, 139, οὐ δ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον, aut Manethon. II, 159 μηδ' ὅσσον ἐῶν κτεάνων ὀρέγοντας, et II, 303. III, 22, 371. VI, 66, 715. add. Phrynich. in Bekk. Anecd. I p. 3, 27: ἀργύριον ἔχει οὐδ' ὅσον: οἷον οὐδὲ τὸ βραχύτατον. πανταχοῦ χρῶ. —

40. Ἄστεϊ, non ἄστει scribendum esse hodie nemo dubitat, nam in ea versus sede nemo unus ex tanto epicorum numero contractionem diaeresi praeferebat. unde apud Homerum ibi legimus εἴδεϊ, τείχεϊ, ἔγχεϊ, Ἄργεϊ, ὑπεραέι, εὐώδεϊ, πολυηχέι addicente Herodiano ad Il. XI, 297. cf. Lobeck. Elem. II p. 17 et La Roche Hom. Unters. p. 93 sq. idem valet de nominibus in ευς,

ut *Ἀτρύι* Il. II, 105 etc., et de nominibus in *υς*, ut *Ὄθρυϊ* recte editum in Callim. VI, 87, *ἰχθύι* Oppian. Hal. III, 321, *ἰλύι* ibid. I, 764. III, 124, Nonn. D. XV, 3, *ἰξύι* Nicandr. Ther. 248. Nonn. IV, 452. VI, 271. IX, 126. X, 10, 341, 351. XX, 230. XXIII, 22. XXV, 399. XXXVIII, 294, 407. XLI, 104. XLVIII, 130, *βότρυϊ* Nonn. X, 303. XXXVI, 361, *νηδύι* ibid. XLVIII, 162, *Ἐρινύι* XXII, 400, *Τηθύι* XXIII, 99. XXXI, 187. XL, 553, ut mirum sit id ipsum a quo profecti sumus, *ἄστει*, etiamnum legi in Nonn. Paraphr. Ev. Ioann. *ι*, 48 *ἐν ἄστει τυφλὸς ὁδίτης*. —

41. In bonorum quorundam codicum lectione *γνιωνοί* ne quis putet latere aliquid exquisitius, istud *γ* meram redolet barbariem Byzantinorum, qui *γιατρός*, *γάλλικα*, alia eius modi dixerunt, cf. Lobeck. El. Pathol. I p. 91. Vel hinc patet archetypum codd. Callimacheorum scriptum esse a Byzantino aliquo homine. —

42. Hunc locum ante oculos habuit Dionys. Per. 460 *ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον ἐκείνη*. constructionem certe imitatus est Nonnus Dion. XLV, 111 *ἀμφιλαφὴς πολιῇσι φόνῳ φοινίσσετο ποιμήν*, et quod a rebus inanimatis vocem traduxit non ad deos quidem, ut Callimachus, sed ad homines, ut dixit etiam *ἀμφιλαφεῖς ἐλατῆρες ἀμετροβίων ἐλεφάντων* XVII, 382, *μαχηταὶ ἀμφιλαφεῖς* XXVIII, 154, item Paraph. *φ*, 14 *ἀμφιλαφεῖς ῥώοντο*. Ceterum quum iam deinceps quattuor Phoebi *τέχναι* (quae iunctim nominant etiam schol. Hom. Il. IV, 101) recenseantur, *τοξική*, *μουσική*, *μαντική*, *ἰατρική*, apparet maximam interpunctionem post v. 46 demum ponendam fuisse, non post v. 44, ubi posuit Mein. nam v. 44 *παρένθεσις* est, quam addidit poeta, quoniam qui *τόξῳ* et caede gaudent non solent gaudere *ἀοιδῇ*. non fuit igitur, cur eum versum Ruhnkenius ab interpolatore additum putaret. —

50. *Βουβόσιον* esse *boum gregem*, non *τόπον ἔνθα οἱ βόες νέμονται*, ut interpretatur scholiasta, facile patet et ex ipsius huius loci ratione et quod ad nominis *συβόσιον* normam vox efficta. atque ita Strab. XII p. 565 *τὴν περὶ Σάλωνα χώραν ἀρίστην βουβοσίοις* dicit. sed pascua boum significare videtur in Arat. 1120. —

51. Merito succenseas Ruhnkenio, cui suae illae *μηκάδες αἶγες* adeo placuerint ut et ipse conniverit contra ea quae ad emendandum Callimachum recta via ducant, et alii ut ab ea via

oculos averterint sua pertinacia effecerit. Nam quum recordatus esset Hesychii glossae II p. 76 Schm.: *ἐμμηλάδας αἶγας· τὰς μετὰ τῶν προβάτων νεμομένας*, tamen affirmavit, si quid Hesychius afferat, quod nec veterum scriptorum idoneis exemplis nec aliorum grammaticorum consensu confirmetur repugnetque certissimis linguae legibus, id donec aliunde comprobetur in erroris suspicionem vocandum esse. Mitto Ruhnkenii de sublestiore Hesychii fide iudicium, quod ne ipse quidem alibi in suis firmandis emendationibus secutus est. quod autem de violatis linguae legibus dicit, id profecto in Hesychii illum locum non cadit. nam si recte dicitur *αἶγες αἱ ἐν τοῖς μήλοις* (*οὖσαι*), continuo recte etiam dicetur *αἶγες αἱ ἐμμηλάδες*, ut *Νύμφαι αἱ ἐπὶ τοῖς μήλοις* dicuntur *ἐπιμηλίδες* vel (Lobeck. Prol. Path. p. 451) *ἐπιμηλάδες*, ut *Ἀπόλλων ὁ ἐπὶ μήλοις* audit *ἐπιμήλιος*, et *ὄρνις ἡ κατ' οἶκον* vocatur *κατοικάς* (Nicandr. Ther. 558, Al. 60, 535). cf. Lobeck. ad Phryn. p. 556, Proleg. Path. p. 457. Nitzsch. ad Od. Tom. III p. 47. Itaque non erat quod de glossae Hesychianae fide dubitaretur. Quum autem in Hesychii loco accusativus legatur, in Callimacho nominativus, non crediderim cum M. Schmidt. ipsum hunc Callimachi locum respexisse Hesychium vel potius Diogenianum, sed alius poetae verba attulisse, quem ita Callimachus secutus sit, ut *ἐνιμηλάδες* scripserit. nam praepositio *ἐπί*, quacum illam saepe confusam esse constat, locum hic habere non videtur. Amant autem *ἐνί* pro *ἐν* poetae Alexandrini in compositione, verborum maxime, sed certe *ἐνίπλειος* vel *ἐνίπλεος* quoque post Hom. Od. XIII, 113. XVII, 300. XIX, 580. XXI, 78 dixerunt Apollonius, Nicander, Orpheus. Restat ut de *μενεμηλάδες* (non *μεταμηλάδες*, ut scribit Mein. p. 137) moneam, quod et ipsum invenisse se in aliquo libro scholiasta indicat et *θήλειαι* interpretatur. hoc Faber in *νεμεμηλάδες*, Lobeck. Prol. path. p. 451 n. 26 in *γενεμηλάδες* mutandum censent, mihi ortum videtur ex hoc scribendi genere: *ἐνιμηλάδες* (μ superscript). — De voce *βρέφος* cf. ad frag. XXVIII. —

52. Miratus Meinekius, Apollinem dici *pascentes* capras respicere, quasi in pascendo maxime caprae foetus conciperent, *βασκομένης*, i. e. *dum ineuntur*, scribendum censuit. At nisi curat Apollo, ut inter pascendum caprae affatim pabuli inveniant, magnus capellarum proventus non erit. Mox nisi meliores essent

codices et Etym. Mag. Zonarasque (quamquam hi quidem non propter ipsam vocem ἀγάλακτες versum afferunt), praestare dicerem ἀγάλακτοι, qua voce Aeschylus usus est Agam. 692, quamquam paulo variata significatione (ut variavit quoque qui pro πολυγάλακτος dixit apud Erotian. p. 50 Klein.). nam ἀγάλακτες grammatici interpretantur σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι, ἀδελφοί. cf. Hesych. I p. 12, 78. Etym. Magn. p. 5, 42, Gudian. p. 3, 1 (add. ἀγαλακτοσύνη, συγγένεια Hesych.). nunc ita iudicandum est, Callimachum vocem ab ea significatione, quam vetustiores poetae ei attribuerant, ad aliam traduxisse, quam et ipsam etymologica ratio commendabat, ut in voce ἀσκελής aliisque nonnullis fecit Nicander. cf. Nicandr. p. 211. —

53. „*Lege* οΐιες, *ne tribrachys sit in heroico versu loco dactyli.* οΐις *pro* οἶς *ut* γραῦις *pro* γραῦς. *Etym. Magn. p. 240, 6* (*Callim. frag. CCCXXVI*): ἔστι γραῦις γραύιδι παρὰ Καλλιμάχῳ. *Theocrit. I 9* αἴκα ταὶ μοῖσαι τὰν οΐιδα δῶρον ἄγωνται.." Haec Bentleius, cuius inter γραῦις et οΐις comparatio paululum vacillat et claudicat, quoniam Callimachus non οΐιδες, sed οΐιες scripsit. melius Εὐβοιίς pro Εὐβοΐς aliquoties a Sophocle usurpatum (cf. Ellendt. lex. Sophocl. I p. 689) comparavit Lobeck. Elem. II p. 140, qui quae de Bentleio narrat vera non sunt. Non dubitavi autem Bentlei inventum a bonis libris firmatum in ordinem recipere, quum et Aristarchum certe in Hom. Od. IX, 425 memoriae proditum sit (cf. schol. Od. p. 437 Dind.) οΐιες scripsisse auctoribus ni fallor vetustioribus editionibus, quas etiam Callimachus sequi potuit, nec credibilius sit librarios ῑ addidisse quam omisisse, nec multum auctoritatis sit in Etym. M. et Zonar. l. l., qui ad aliud quid intendebant animum quum Callimachi versum afferrent, nec denique in Callimacho quicquam inveniam, quod cum illa vocis ὄΐες mensura conferam. nam Τριοπίδαισιν VI, 32, quod Ernest. contulit, alius generis est. quod autem Dindorfius ad schol. Hom l. l. forma οἶις saepius usos esse dicit poetas Alexandrinos, vereor ne hoc doctissimum virum fefellerit. — In eodem versu ἄκυθος litera ϑ scriptum — nam in Hesych. I p. 111 legitur ἄκυτος, ἄτοκος, στερίφη — firmant Etym. M. et Zonaras l. l., item gram. in Crameri An. Par. IV p. 60, 4 et Philemon Osanni p. 14, et paulo disertius Etym. M. p. 54, 52: ἄκυτος, παρὰ τὸ κύω κυτός, καὶ ἄκυτος. Καλλίμαχος ἄκυθος εἰπὼν μεταλήψει στοχείου ἐχρήσατο,

ἁμαρτὼν περὶ σημαινομένου· δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ἐνεργητικὸν σημαινόμενον, ταῖς μὴ κυούσαις (τὰς μὴ κυούσας?). ubi quod de Callimachi errore narratur, eo fortasse pertinet quod fuerunt qui ἄκυθος dictum putarent de maribus παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σπέρμα· κύθος γὰρ τὸ σπέρμα (unde ἄκυθος, ἡ ἡμίονος, Theognost. Canon. in Cram. A. O. II p. 59, 1), ut Methodius affirmat in Etym. M. p. 55, 17, qui tamen etiam explicat γονὴν καὶ τὸ κύημα ἐν τῇ μήτρᾳ. Quod autem Callimachus τ in ϑ mutasse dicitur, non iam verum habebimus, si extitit olim nomen κύθος, quod cum Methodio (add. schol. Callim. ad h. l.) agnoscit Lobeck. Rhem. p. 96 et p. 293. ac non incredibile est extitisse nec analogiae repugnat. nam nomen κύθος eandem rationem habet ad κύω et κύος (i. e. κύημα, cf. Poll. Onom. II, 6 sive Aristoph. frag. incert. 35 Bergk.=458 Dind.), quam habet κνύθος (ἄκανθα μικρά, Hesych.) ad κνύω et κνύος (Hesiod. fragm. 27 Goettl.=38 Marksch.), item κλέθος (cf. Hesych. II p. 491 κλέθος· κληδόνα) ad κλέω et κλέος. unde simul apparuerit neutri generis fuisse κύθος, ut statuit etiam Lobeck. Rhem. p. 96, quocum si ἀ στερητικόν Callimachus composuit, memorabile exemplum habebimus adiectivi a nomine in ŏς tertiae declinationis derivati nec in ῆς sed in ŏς cadentis, quale est ἄξιφος in Lycophr. v. 50 (coll. Apollon. Dysc. de Synt. p. 187, 10), item πολύσμηνος in Choerili fragm. apud Herodian. περὶ μον. λ. p. 13, 8, aliaque plurima a Lobeck. Paralip. p. 243 seq. congesta. —

54. Διδυμοτόκος qui scribere potuerint librarii ex antecedenti voce μονοτόκος clarum fit. sed ne διδυματόκος quidem probandum censui, quicquid dicit Naek. de Hecale p. 169, qui persuasit Meinekio. ego Lobeckium sequi malui, Parerg. ad Phryn. p. 661, adeo in formam διδυματόκος effusos fuisse librarios iudicantem, ut eam etiam in epicos transfunderent. itaque διδυματόκος recte nunc e Philipp. Thess. in Anth. Pal. VI, 99, 5 a Dübner. expulsum propter Paulssen. monitum p. 17, in cod. Palat. διδυμητόκος legi testantis, quod fugit Naekium, item iure ereptum Nonno, Dionys. III, 388, quum XXXI, 23. XLII, 508. XLVIII, 425 et 858 (add. Ioann. Gaz. Ec. II, 34) alterum habeat. nec dubito quin idem restituendum sit Orph. hym. XXXVI, 1, Epigr. adesp. 232 T. II, p. 829 Iacobs., Maneth. IV, 445 (nam eiusdem IV, 590 aliter corrigendum). —

57. Ὑφαίνειν de aedificando dictum Callimachus Aeschylo debere videtur in Prometh. 451 dicenti οὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ἦσαν, Callimachi autem locum ante oculos habuisse videtur Nonn. Paraphr. β, 22. idem ex sequenti versu sumpsit θεμείλια πήγνυε Dionys. V, 50, θεμείλια πήγνυτο XVII, 135, θ. πῆξεν XLIII, 3, θ. πήγνυτο Paraphr. ρ, 14 (cf. Paul. Silent. Ecphr. α, 136 τὰ πρῶτα θεμείλια πήξατο νηοῦ coll. Apollinar. CIII, 18), sed dixit etiam καλύβην πῆξεν I, 371, πήξατε παστόν II, 329, κλισίας πήξαντες XXIV, 125 (coll. Apollinar, LXIV, 8. LXVII, 40), ἄστυ — πήξατε XL, 499, ut δώματα πήξας Apollinar. CXIX, 8. —

58. Valckenarius τετραένης coniciens sine dubio memor erat Theocrit. VII, 147 τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ, cui Bergk. etiam XXVIII, 13 rectissime restituit αὐτοένει. atque δωδεκένης et τετράενον Callimachus dicit etiam in Epigr. Anth. Pal. VII, 453 et fragm. CLIV. cf. Hecker. com. crit. de Anth. graec. p. 253 (I). Sed Valckenario ne obsequar retinet me memorabilis Hesychii glossa T. IV, p. 146, 20: τετραέτηρον, τετραετῆ καὶ τετράενον. nam quum τετράενον sine dubio ad Callimachum referendum sit idemque III, 72 dicat κοῦρα — ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα, in quo eum secuti sunt Nonn. Dion. XLV, 294 τριέτηρον — παῖδα (coll. ἑξαέτηρος ibid. XXXVIII, 14) et Agathias schol. in Anth. Palat. VII, 552, 7 παῖδα — τριέτηρον, sane quam verisimile est, etiam Hesychianum τετραέτηρον ad eundem poetam referendum esse. quod si est, etiam tertium illud ab Hesychio allatum, τετραετῆ, ad Callimachum pertinebit, ut statuendum sit apud Diogenianum Hesychium omnes adiectivi formas quibus usus sit Callimachus invenisse compositas. nec per se credibile est Callimachum vulgarem formam ubique sprevisse. —

60. Ἀγρώσσειν Callimachus non de piscando cum Hom. Od. V, 53 (coll. Oppian. Hal. III, 75 et 543), sed de venando dixit cum Euphorion. frag. 75 ἀλλά ἑ Σιθονίῃ τε καὶ ἐν κνήμῃσιν Ὀλύνθου ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος, ubi non κνημοῖσιν corrigendum cum Meinek., sed scribendum κνημῖσιν (coll. Dionys. Perieg. 714 οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας Ἐρυθραίων Ἀριηνῶν). add. Nicandr. Ther. 416, Lycophr. 499, Oppian. Cyneg. I, 129. a Callimacho sumptam celebravit vocem Nonnus Dionys. XVI, 130 μή σοι ἐρίζῃ Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα, item II, 122 Ἄρτεμις ἀγρώσσει, et X, 329.

XI, 75 et 303. XXIV, 290. XXXVI, 52. XLVIII, 616. — In eodem versu Meinek. pro *καρήατα* scribi malebat *κεράατα*, quod non probo. nam incredibile non est Apollinem in texenda ara una cum cornibus etiam capitibus usum esse. et hoc si non fuit, potuit tamen Diana cornuum e capitibus excidendorum negotium ipsi relinquere Apollini. — *Συννεχές* etsi ante Aristophanem et Aristarchum ad producendam primam syllabam scriptum videtur fuisse in Hom. Il. XII, 26, Od. IX, 74 (cf. schol. ad Il. l. l. coll. Eustath. ad Odyss. p. 1615, 58), non putaverim tamen cum scriba codicis Vindobonensis, ita scripsisse Callimachum, praesertim quum praeter Hesiod. Theogn. 636 etiam Theocritum XX, 12. Arat. 20, Apollon. Rhod. I, 1271 et II, 189, Nicandr. Alex. 304 et 571 *συνεχές* vel *συνεχέως* scripsisse videam, raro adversantibus optimis codicibus, velut Laurentiano in Apoll. Rhod. II, 738. nec recte in Orphei Argon. 724 et 1140 Hermannum cum libris dedisse videtur *συννεχές*. —

62. Meinekius nulli dubitationi obnoxium esse affirmat corruptum esse *ἑδέθλια*, quod nullo pacto dici possit de fundamentis, quibus ara superstruenda erat, ediditque *κεράεσσι θεμέθλια*. At mihi parum videtur probabile Callimachum post v. 58 iterum, nedum persimili atque in illo versu fecerat voce, memorare voluisse illud fundamenti genus quod vel totum vel maxima sua parte sub terra est, praesertim quum tale fundamentum vix potuerit e cornibus factum esse. immo de eo cogitavit fundamento arae quod totum super terra iacet illique fundamento superstructum est, ut ipsa ara magis extollatur, et in quo ara quasi sedet. Hoc alibi Graeci *κρηπῖδα* appellare solent, Euripides autem in Tro. 16 *κρηπίδων βάθρα* dixit. Quod qui praeter Callimachum dixerit *ἑδέθλιον* scio neminem. primus si ausus est, facile potuit ab reprehensione se tueri cognata voce *ἕδρα*, quam saepe ita dici constat. velut *ἕδρα ἑλεπόλεως* est ap. Plut. Demetr. 21, et *τοῦ κρατῆρος ἕδρα καὶ βάσις* apud eund. Moral. p. 436 A. Nec obstat, quod tum paulo post v. 72 alia vocis significatione usus est (nam ab varianda post breve spatium nominum significatione non abhorruisse veteres monui in Coniect. in Colluth. p. 442 seq., quae leguntur in Philolog. vol. XXIII), tum IV, 228 Aeschyl. Agam. 744 secutus est cum Antimacho (fragm. 29), Lycophron. 880 et 987, Apollon. Rhod. IV, 630 (coll. Paul. Silent. Amb. 80) et IV, 331, ut ipsum Callimachum secuti sunt Dionys.

Perieg. 356 et Nonn. Dionys. III, 258. XIII, 105, 237, 294, 369. XXIX, 342. XL, 187. XLI, 147. XLVIII, 33. Paraphr. β, 111. δ, 215. μ, 54 etc. — Non magis necessariam alteram esse in eodem hoc versu Meinekii coniecturam existimaverim, non πῆξε, sed τεῦξε scribendum esse, quoniam in hac arae condendae descriptione orationem ita variasse videatur, ut semper alio atque alio condendi verbo uteretur, πῆξε autem iam dixerit v. 58. Sed is versus paulo longiore spatio ab hoc distat, ut verbi πηγνύναι repetitio nihil offensionis habeat. et re vera non turbat ea vox istam varietatem, quoniam poeta ipsam aram v. 62 demum Apollinem condentem facit. —

63. Ὑπεβάλλετο corruptumne sit, quod plerosque omnes statuere video, an recte habeat prius diiudicari nequit quam constet quid τοῖχοι significent. quam vocem qui de ipsius arae parietibus intelligendam esse censent, parum egerunt circumspecte, ut qui iam structae e cornibus arae novos parietes nescio quos additos censeant. at verissime de sepimento cogitavit Valckenar., quo circumdata ara erat ad prohibendos profanos aut animalia. quod ἕρκος, σηκός, θριγκός vel τριγχός a Graecis appellatur, a Romanis *caula* (cf. eruditissimam Marquardti dissertationem de caula in program. Posnan. 1857). sed paulo calidius voluisse Valck. in eam rem pro τοίχους reponi τριγχούς putaverim. nam quae causa sit cur negemus istud sepimentum recte dici posse τοίχους, praesertim quum etiam τοῖχον αὐλῆς dixerint Hom. Od. XVII, 267 et Hesiod. Op. 730 pro eo, quod in Odyss. XXII, 442 est ἕρκος αὐλῆς. Iam quum ara super istud sepimentum longe promineat, dubitari non potest quin recte Callimachus dixerit ὑπεβάλλετο τοίχους. nam ut recte dicitur urbs sub monte sita esse, ita etiam illud recte habet nec causa fuit mutandi. Ceterum qui Valckenarianum τριγχούς probabat Meinekius de cymatio cogitabat superiori arae parti undique addito, quo facto et ipse ὑπεβάλλετο mutare coactus erat. —

64. Hunc quoque versum Ruhnkenius falsa ductus opinione de Callimachi brevitate loquendi spurium putavit, non videns ille poetam hoc versu eo redire unde digressus erat (v. 58) interposita accuratiore de ea re narratione. Iure autem idem Ruhnk. offendit in voce ἐγείρειν, quod de fundamento iaciendo non videtur dici posse. legitur quidem in Paul. Silent. descript. Ambon. 99 λαϊνέης ὑπένερθε βάσιν κρηπῖδος ἐγείρει, sed unicus qui

superest eius codex in margine habet γρ. ἐρείδει, quod verbum hic quoque restituere volebant Lyzac. et M. Schmidt, item Scheer, Callim. ὁμηρ. p. 8, rectissime. nam hoc ut par erat optime respondet verbo πῆξαι in v. 58. ac vide Hom. Il. XXIII, 329 λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ, et quod olim in Od. VII, 86 legebatur χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα. —

67. „*Syllaba* καί *non recte producitur, ubi nullus est locus caesurae. quamobrem aut legendum* καί τ' ὤμοσε *aut* καὶ ἐπώμοσε, *saltem ut pes iste bene fulciatur. sed fortasse ulcus est altius latens. quamquam enim non sum nescius corvum illum* τροπικῶς *dici posse* οἰκιστῆρα, *tamen eo ipsum Battum novae coloniae deductorem* οἰκιστῆρα *indigitari verisimile est, ut in oraculo (quod apud scholiastam hunc extat et alibi),*

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα,

et apud Pindar. Pyth. IV, 6 χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας. *vide itaque ne sic melius legendum sit* δεξιὸς οἰκιστῆρι· καὶ ὤμοσε τ. δ. *dexter ales, faustus, laeta portendens, quippe a dextra parte volitabat, quod erat bene ominatum.*" Ita Bentleius. Et hiatum quidem frustra defendere conatus est Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 123, quod autem οἰκιστῆρι Bentl. scribendum esse censuit, haec vox ad Battum parum commode refertur, quoniam is, quum Apollo ei moenia se daturum promisit, ut mox dicitur, οἰκιστήρ nondum potuit appellari. contra aptissime ipse Apollo in corvum conversus dicitur οἰκιστήρ. atque Apollo οἰκιστής in Aegina certe celebrabatur, ut testatur schol. Pind. Nem. V, 81. cf. Welck. Goetterlehre II p. 367. itaque οἰκιστῆρ καί ῥ' ὤμοσε dedi a Meinek. coniectum, sed in verborum ordinem non receptum. —

70. Meinekius quum negaret Callimachum dicere potuisse Apollinem Κλάριον a multis gentibus nuncupatum esse ut qui in sola urbe Claro videretur celebratus fuisse, eo progressus est ut Callimachum confudisse diceret Apollinem Κλάριον i. e. Clari celebratum, et Apollinem Κλάριον sive Κλήριον, a sortibus dictum. In quo iniuriam mihi fecisse videtur homini. quid enim impedit quin Callimachum de sola urbe Claro cogitasse putemus, in qua a multis Κλάριος nuncupatus esset deus, ut mox dicit, ubicunque

celebretur Apollo, a multis eum celebrari. nam hoc significare *ὄνομα πολύ*, non multa Apollini nomina esse, ut vertunt, certissimum est. cf. III, 138 et Eurip. Hipp. init. *πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι Κύπρις*. adde Alb. Iahnium apud Krabinger. ad Gregor. Nyssen. de Anima p. 165. —

72. *Τόδε* corruptum esse plurimi consentiunt, sed quas protulerunt emendationes eius modi sunt, ut multo etiam plures excogitari possint eadem praeditae probabilitatis specie i. e. nulla. Unus qui defendere conatus est Blomfieldus hoc usus est scribendi genere: *ἐμοὶ πατρώιον· οὕτω Σπάρτῃ· σοί, Καρνεῖε, τόδε π. ἕ.*, quo ille gloriatur Callimacho solitam eius brevitatem ac nitorem levi negotio se restituisse, ego autem nihil existimo excogitari posse quod magis abhorreat ab sano dicendi genere. Posset qui defendere *τόδε* vellet, ita interpretari: Sparta, *ea vero* prima tibi sedes fuit, ut Xenoph. de rep. Athen. I, 2 dixit: — *οἱ πρωρᾶται καὶ οἱ ναυπηγοί, οὗτοί εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει*. cf. Bernhardy. Synt. p. 283. sed eius modi emphasin alienam a simplici hac narrationis forma puto, quae potius hoc flagitare videtur, ut addatur Spartam hoc *nomen invenisse* primam (nam de solis nominibus agitur inde a v. 69), ut v. 98 legimus *τοῦτο Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός*. quod lacuna haustum puto, quam ludibundus ita explevi:

Σπάρτῃ τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον [ἔθηκεν
· οὔνομα καιετάεσσα]· τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,

non quod ipsis his verbis usum Callimachum putem, sed ut planum fiat ista verba quomodo excidere potuerint. —

73. *Ἄστυ Κυρήνη* quum scribi iuberet Santen., non attendit usui poetarum. nam *ἄστυ Ζελείης* iam Homerum dixisse constat Il. IV, 103 et 121, *ἄστυ Τροίας* Eurip. Hecab. 929. et ita *πτολίεθρον* vel *πόλις Ἰλίου* novimus dici, quibus alia accommodata sunt quae ad geographiam pertinent, ut *δῆμος Ἰθάκης, Λυκίης, Ἀθηνέων, Κρήτης* dixerunt Hom. Od. I, 130. Il. XVI, 437, 455, 514, 673, 683, hym. Hom. in Apoll. 30, Hesiod. Theog. 477, *ὄρος Κυλλήνης, Παρνησσοῦ* etc. (cf. Herman. ad hym. Hom. p. 5), *Εὐρώτα ποταμός* Theogn. 1088, nisi ibi heros ille intelligendus. ac similiter reliqua quoque explicare video Baumeisterum ad hym. Hom. p. 126. —

76. *Οὖλον* scholiasta interpretatur *linguae vitio liberatum*, de quo vitio Aristotelis sive Batti cf. Thrige, de rebb. Cyren.

p. 42 seqq. atque inter diversas vocis significationes grammatici hanc quoque memorant. cf. schol. ad Od. IV, 50: οὖλον, τὸ σῶον καὶ ὑγιές. add. schol. Il. II, 6 p. 47 B, 14. schol. Od. VI, 17. Hesych. s. v. Eustath. ad Il. p. 164, 63. Etym. Magn. p. 621, 22 et p. 640, 42. aliter Callim. eadem voce usus est fr. CCCCLXXII οὖλον μητέρ' Ἄρηος, item aliter hymn. I, 52 οὖλα — ὠρχήσαντο, III, 247 πόδεσσιν οὖλα κατεκροτάλιζον, Epigr. VI, 5 οὖλος ἐρέσσων ποσσίν, quae recte Mein. de crispa pedum argutatione interpretatur. postremo aliter etiam frag. CXL ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον, et hym. IV, 302 οὖλος ἐθείραις ἕσπερος. — In eodem hoc versu verba Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ lucem accipiunt ex Herodot. IV, 170 Ἀσβύται — τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι. ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύται· τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. —

79. Meinekius Callimachum putat parum convenienter naturae dixisse boves in coxam procumbere quum caedantur. in genua et caput procumbere vitulos bovesque cum caedantur, in coxam autem quiescendi causa vel dormituros. Vltimum hoc verissimum esse cuique quotidie videre licet, ut vix opus sit veterum apponere testimonia, velut Theophrast. fragm. περὶ σημείων § 54 (T. III p. 129 Wimm.): βοῦς ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἰσχίον κατακλινόμενος εὐδίαν σημαίνει, — ἐπὶ δεξιὸν δὲ χειμῶνα, aut Colluth. 120: ταῦροι — κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο. De altero autem in utramque partem disputari potest, quamquam parum ad hunc locum pertinet, quum addito ὑστάτιον, quo significatur ultimum boves hoc facere nec posthac denuo facturos esse quod antea saepe fecerint, manifestum sit Callimachum non tam de caesorum, quam de quiescentium taurorum cubitu cogitasse, quum ἐπ' ἰσχίον πίπτειν boves diceret. posse autem cogitando etiam ad mactatos tauros hanc phrasin trahi eo patet, quod naturae legibus convenientius est recumbere boves, quam procumbere in caput vel genua certe tum, quum quis frontem eorum vehementiore ictu feriat. Ad quam rem non satis attendit Meinek. nam quod Apollon. Rhod. I, 429 bos mactandus ictu procumbit ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσιν, non mirum hoc, quod ibi non κατὰ μέτωπον, sed κατὰ πλατὺν αὐχένα bos caeditur. nec plus probat Nonn. Dion. V, 17, quem et ipsum Mein. attulit. ubi sane ἀρασσαμένοιο μετώπου πρηνὴς μόσχος ἔπιπτε, sed postquam simul is qui mactabat,

Thyestes, *παλίντονον εἴρυσε δειρήν, αὐχενίους δὲ τένοντας ἀπηλοίησε*, quod non mirum est illum eventum habuisse. Postremo, si quid in Callimachi versu mutandum fuit, quod non credo, certe non debebat *ἴχνιον* commendare Meinek., quod *γόνυ* significare posse nemo facile persuaderi sibi patiatur. cf. ad IV, 230. —

80. Quum minus eleganter dici Meinekio viderentur arae varios flores ferre multoque ad rem accommodatius et venustius putaret ipsas Horas altaria floribus cumulare, *βωμοῖς* scribendum existimavit idque in verborum ordinem recepit. quod mihi quidem minus aptum esse videtur. ita enim nimium tribuitur Horis, quae eximio quodam in Apollinem favore, cuius causam nemo perspicit, facere videntur quae faciunt naturae legibus. —

84. *Περιβόσκεσθαι*, quod hic nihil fere valet nisi *circumdare*, hinc sumsit Nonn. Dionys. VIII, 276 *ὄμβρον λειπομένον περιβόσκεται αὐχμὸς ἀρούρης αὔλακα*, et XL, 475 *καὶ σέλας ἀφλεγέος περιβόσκεται ἔρνος ἐλαίης*. —

85. Mirum est quod Meinekius *ζωστῆρας* nihil significare nisi cingula posse putans, *δρηστῆρες Ἐννοῦς* scribendum censet, cui conferre poterat *ὑποδρηστῆρες Ἐννοῦς* ap. Colluth. 152. At tam multa exstant apud alios similiter dicta, ut Callimacho licuerit primo et soli bellatores appellare *ζωστῆρας*. nam notum est *ὅπλα, αἰχμήν, ἀσπίδα, δόρυ, λόγχην* dici pro *ὁπλοφόροι, αἰχμηφόροι* etc. (cf. Spohn. Lection. Theocrit. I p. 13), quibus alii alia accommodarunt, velut tragicus incertus ap. Hesych. III p. 354 dixit *πολλὴ φαρέτρα* i. e. *πολλοὺς τοξότας*, et Theocrit. XV, 6 *παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες*, et anonymus poeta de virib. herbar. 158 *παιονίην — ἥν ποτε πεντόροβον κλήζουσι Ῥέης πολιῆται κύμβαλά τε Φρυγίης μητρὸς μακάρων βασιλείης*, et Aeschyl. Suppl. 235 *ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω, ἢ τηρὸν Ἑρμοῦ ῥάβδον ἢ πόλεως ἀγόν*, cui loco nescio num quis iam apposuerit Paul. Silentiar. Ecphras. magn. eccles. *α*, 126: *οὐκ ἀνέμιμνε συνέμπορον ἀσπιδιώτην, οὐ χρύσεόν τινα ῥάβδον, ἀεὶ προκέλευθον ἀνάκτων*. Et Aeschyli quidem anonymique loci etiam propterea memorabiles sunt, quod ibi additus est genetivus eum significans deum, cui dicati et addicti sunt *κυμβαλοφόροι* illi et *ῥαβδοφόροι*. nam in eo quoque adeo offendit Meinekius, ut a graecae linguae usu alienum esse putaret. —

86. Dativum pluralis primae declinationis quo modo epici

posteriores formaverint, de eo in diversa abeunt virorum doctorum iudicia, Hermanni ad Orph. Argon. 700, Lehrsii in Seebod. Archiv für Philol. und Paedag. II (1825) p. 228 seqq., Wernickii ad Triphiod. p. 108 seq., Arminii Koechly, praef. Quint. p. LI seq. nec id mirum, quum ipsi poetae alii aliud secuti esse videantur. Callimacho autem etsi dativum in ῃς formatum in universum eripere nolim, quem habet I, 82, 83. II, 52, 57. IV, 12, hic tamen non *Λιβύσσῃς*, quod cum editionibus habet Meinek., sed *Λιβύσσαις* scribendum putavi, non quia tantum tribuendum censeam codicibus GHI — nam codicum etiam optimorum in ea re exigua admodum fides est —, sed quod ipse poeta commendare hoc videtur. qui quum novies *in fine versus* habeat αις (II, 37. III, 38, 172. IV, 55, 302. V, 57, 126, 139. VI, 40), non videtur bis in eadem versus sede ῃς admisisse. itaque et hunc versum aeque ac III, 100 correxi, et vel ob hanc causam reieci Meinekii coniecturas in IV, 144 et 210. quod eo minus facere dubitavi, quoniam eos quoque poetas, qui proxime accedunt ad Callimachi aetatem aut aliquo quasi studiorum vinculo cum eo coniuncti sunt, in fine versus non ῃς, sed αις admisisse video. velut αις eo versus loco Theocritus in carmine epico, quod est XXV, habet septies, item septies Aratus, novies et vicies Apollonius Rhodius, toties Nicander, nec umquam ibi apud eos comparet ῃς. eadem constantia usus est Nonnus, ususque est sine dubio etiam Dionysius Perieg., nam quum *ἀμφιτρίταις* 99, *ἀμάλλαις* 358, *ἀήταις* 676, *δίναις* 824, *θυηλαῖς* 951 in fine versus dixerit, non est dubium quin v. 366 non scripsit *σφετέρῃς μιχθέντες ἀνάσσῃς*, quod Passovius demum invexit, sed *σφετέρῃς μ. ἀνάσσαις*. ac similis inconstantiae reus est F. S. Lehrsius in Oppian. Hal. II, 342. qui quidem poeta quum septies et quadragies versum clauserit dativis in αις formatis (ut novies et quadragies clausit Pseudooppianus in Cynegeticis), non debebat ei l. l. obtrudi *ἴσχει δ' ἐμπεφυὼς χαλκείῃς ὥστε πυράγρῃς*. —

87. *Τέθμιος* hic et III, 174. VI, 19. fragm. CX, item *τεθμός* fragm. CV Callimachus a Pindaro sumpsit, a Callimacho Gregorius Nazianz. cf. Naekii Opusc. I p. 245 et II p. 214. Ceterum ob manifestam Callimachi imitationem Nonni locum XLVI, 158 *καὶ τότε Βασσαρίδεσσι χοριτίδες ἤλυθον ὧραι* iam ascripsit Ruhnk. —

88. Quod Pindari scholiastam secutus conieceram scribendum esse *κηγῇσι Κυρῆς* probavi G. Hermanno in dissert. de loco Callim. hymn. in Del. (Lips. 1847) p. 5 et in verborum ordinem recepit Meinekius. Sed praeterea *Κύρης* scribendum fuit, etsi *Κυρῆς* non solum Callimachi codices habent, sed etiam in Eustath. comm. ad Dionys. Perieg. 213 scriptum invenio. quamquam autem in Stephan. Byz. p. 396, 18, unde sua Eustathius hausit, Meinekius e codice Rhedigeran., in quo est *Κύρῆς*, eam recepit scripturam quam et nos probamus et Dindorfius in Thes. Paris. Tom. IV p. 2142 C praefert, idem tamen in Callimachi loco Dindorfii scripturam neglexit vulgatamque retinuit. Non debebat autem ad suam stabiliendam scripturam Dindorfius antestari Choeroboscum in comm. in Theodos. p. 515, qui locus emendatius editus est a Bekkero, Anecdot. p. 1173: *σημειοῦταί τινα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου μὴ ἐξενεχθέντα διὰ τοῦ ᾱ ἀλλὰ διὰ τοῦ η̄· εἰσὶ δὲ ταῦτα Ἄσκρη, — κόρη, ἀθάρη —, δέρη —, Ἐφύρη —, Κύρη (ἔστι δὲ ὄνομα κρήνης ἀφ' ἧς καὶ ἡ Κυρήνη πόλις), Τερψιχόρη —, ἐπικόρρη —, Ὀλύκρη —, Κάτρη —, Ἄγρη —, Ἀντικάρη —, καρή· σημαίνει δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ὀξύνεται, τὸ γὰρ κάρη τὸ βαρυτονούμενον οὐδέτερόν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρηνον γενόμενον κατὰ ἀποκοπήν ἐστιν· Ἴρη· ἔστιν ὄνομα πόλεως· ταῦτα δὲ Ἰωνικά φησιν εἶναι·* — nam apparet Herodianum de accentu quidem nominis *Κυρη* nihil ibi monuisse, sed promiscue et oxytona et paroxytona attulisse quae non in *-ρα*, sed in *-ρη* cadant. aliter iudicandum de altero quem Dindorf. attulit loco, Theognost. Canon. p. 101, 30: *τὰ διὰ τοῦ ῡρ̄ᾱ δισύλλαβα διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ γράφονται, οἷον θύρα, λύρα, Μύρα —, Κύρα ἡ κρήνη, οἷς ὅμοιον κατὰ τὴν γραφὴν τὸ πυρὰ ὀξυνόμενον,* — nam ad ultimum nomen apposita vox *ὀξυνόμενον* aperte docet reliqua quae attulit nomina *βαρυτονεῖσθαι*, id quod magis etiam apparet ex ipsius Herodiani verbis in libro *περὶ μονήρους λέξεως* p. 54, 24 Lehrs. *τὰ εἰς ρ̄ᾱ λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τοῦ ῡ παραληγόμενα ἢ τρίτην ἀπὸ τέλους εἶχει τὴν ὀξεῖαν ὡς τὸ ἄγκυρα —, ἢ παροξύνεται ὡς τὸ Ἐφύρα —, λύρα, θύρα, ἢ προπερισπᾶται, ὡς τὸ σφῦρα, οὐδ' ὅτι οὖν ὀξυνόμενον· σημειῶδες ἄρα τὸ πυρά. τὸ δὲ „Γυρῇσίν μιν πρῶτα Πόσειδάων ἐπέλασσε, πέτρῃσι μεγάλῃσι" εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν. λέγεται δὲ καὶ περὶ τούτων μοι πάν-*

των ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας· add. Arcad. p. 113 = p. 130, 18. Si quis autem miretur ex *μακροπαραλήκτου Κύρης* a me factum *βραχυπαράληκτον*, quum ipsum nomen *Κύρη* apud poetas quidem qui supersunt non extet, ex nomine derivato *Κυρήνη* excusatio petenda est, quod in hoc ipso hymno ut in epigram. XXII, 5 primam habet correptam, etsi eadem syllaba producitur III, 206 et Epigr. XV, 2, eaque cum aliorum poetarum inconstantia est (cf. Mein. cur. crit. p. 33 seq. et Dindorf. in Thes. s. v.), tum Nonni. cf. Dionys. V, 216, 292. XXIV, 85. XXV, 181. XXVII, 263. XXXVII, 193, 587. XLIV, 317. XLV, 21. XLVI, 238 coll. V, 514. XIII, 300. XVI, 86. XIX, 226. XXIX, 185. —

90. *Αὐτός* cur doctissimis viris tantopere displicuerit non possum exputare. nam hoc dicit Callimachus: et ipse illos vidit Apollo et nympha ut videret effecit monstrando. —

91. Quod libri habent omnes *κερατώδεος* nec epicorum firmatur usu nec Atticorum consuetudine. illi enim vel *κέραος*, *κεράων*, *κέρασιν* vel *κεράεσσιν* dicunt *ᾰ* vocali correpta (nisi si quando librarii peccarunt ut in Quint. Smyrn. XIV, 595), vel *κεράατος*, *κεράατα*, *κεράασι*, quo genere primus usus esse videtur Aratus 174, posteriores autem imprimis adamabant praeter alterum, Apoll. Rhod. IV, 978. Nicandr. Ther. 291. Quint. Smyrn. VI, 225, 238. XI, 102. Oppian. Cyneg. II, 494. Nonn. Dion. II, 283. XI, 80. XII, 360. XX, 224. XXVII, 220. XLII, 198. XLIV, 159. Paul. Silent. Eccl. *β* 59. Amb. 75. Ioann. Gaz. Ec. II, 97. Attici contra malebant dicere *κέρατος*, *κεράτων*, *κέρᾱσιν* etc. media producta syllaba (cf. Elmsley ad Eurip. Bacch. 919), quibus et ipsis interdum seriores epici usi sunt velut Oppian. Cyneg. II, 95, Orph. fragm. VI, 24 p. 458 Herm. et ut videtur auct. Lith. 238. add. Pseudoanacreont. II p. 102 Mehlh. Callimachus autem quum *κερᾰων* dixerit II, 63. III, 102, *κερᾰεσσι* II, 62, non videtur dicere potuisse *κερᾰτώδεος*, sed sine dubio *κεραώδεος* scripsit, quod commendavit Mein. ad Theocrit. p. 378, ubi inter alia etiam *κερᾰτοξόος* in Nonn. Dion. III, 76 ad Homericam normam (Il. IV, 110) revocavit. —

93. Iniuria Callimachum vituperavit Cobet in Mnemos. X p. 436, quod et hic et III, 249 *θεώτερος* dixerit pro *θειότερος* non memor ille Hom. Od. XIII, 111: *αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι*, qui vel a *θεός* derivavit, vel metathesi adhibita

pro *θειότερος* posuit (cf. gramm. apud Lobeck. Elem. I p. 533). ac praeter Callimachum eadem forma usi sunt Dionys. Perieg. 257 et Oppian. Hal. I, 648. similiter autem Arat. 797 dixit *μείζονι δ' ἂν χειμῶνι πυρώτερα φοινίσσοιτο*, sive a *πῦρ, πῦρός* derivavit, sive pro *πυρρότερα* dici posse putavit. —

94. Alterum *τόσσα* ne cum Reiskio quocumque modo mutetur in *ὅσσα* praecautum iam ab Anna Fabri est quae Pindari admonuit Nem. IV, 4 *οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος*. addidit Ernest. Callim. IV, 39 *τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ, τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος*. his accedant Hom. Il. I, 125 *ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται*, et ibid. VII, 452 *τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων — πολίσσαμεν*. Od. IV, 349 *ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτής, τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω*. ibid. XIV, 227 *αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν*. —

95. *Αὐτοὶ* quum non habeat quo referatur, cum Mein. mutandum censui. Sed quod ille voluit *αὖ τοί* scribi, vereor ut articulum (sive pronomen demonstrativum mavis dicere) ita in fine versus collocare Callimachus potuerit. itaque *αὖτε* praetuli, quod huic loco aptissimum. nam hoc dicit poeta: ut plurima ei urbi Phoebus concessit bona, ita rursus Cyrenenses non alii deo plus tribuebant honorum quam Phoebo. cf. Sophocl. Electr. 911: *κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα (τοῦτ' ἐπίσταμαι) οὐδ' αὖ σύ*. Ceterum ex opposito *πόλει* patet *Βαττιάδας* non tam Batti progeniem quam Cyrenenses in universum significare, quem ad modum Homerus *Καδμείωνας, Δαρδανίωνας*, alii *Κοδρίδας, Κεκροπίδας, Κραναΐδας, Σισυφίδας* alia plurima dixerunt. cf. ad Nicandr. p. 47. —

97. Non probaverim quod Mein. codicem Vindob. secutus *εἵνεκα* scripsit pro *οὕνεκα*. nam tametsi Apollonii (*περὶ συνδέσμ.* p. 505, 17) testimonio constat Callimachum bis tribuisse praepositioni *ἕνεκα* coniunctionis *οὕνεκα* vim (frag. CCLXXXVII et CCCCCXXXV) — qua in re Callimachus antiquiores poetas, auctor. hym. Hom. in Ven. 199 et Pind. Isth. VIII, 33, secutus est cum Apollon. Rhod. IV, 1523, Agamest. in versibus quas Schneidewin. tractabat in Philol. I, 155, Apollinar. in metaphr. Psalm. XXXVIII, — eo tamen non efficitur, ut *οὕνεκα* ubique sprevisse censendus

sit vel scribae audiendi sint, si quando pro *οὕνεκα* scripserunt *εἵνεκα*, ut saepissime pro *εἵνεκα* vel *ἕνεκα* (propter) dederunt *οὕνεκα* (cf. Schoemann. ad Isae. p. 481), in utramque errantes partem, quoniam quid interesset discriminis interdum eis non suppetebat. Accedit quod iste codex interdum semidocti interpolatoris manum expertus esse videtur, ut IV, 252. Ceterum *οὕνεκα* Callim. habet etiam III, 45, 263. IV, 53, 57, 247. fragm. XXI, CCCVI. —

102. *Ἐπηΰτησε δὲ λαός* fortasse hinc sumpsit Quint. Smyrn. IV, 262, qui etiam ea quae proxime apud Callimachum praecedunt, *ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ βάλλων ὠκὺν ὀιστόν*, ante oculos habuisse videtur quum VI, 230 scribebat *ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἰὸν ἀεὶ προΐαλλε*, ut habebat Nonn. Dion. XXXVI, 32: *Ἄρτεμις ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ — πέμπουσα δι' ἄντυγος ἰὸν ἀλήτην*, qui multus est in illo *ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ*, III, 328. V, 57, 125. VI, 280. XIII, 268. XVIII, 190. XIX, 241. XXII, 31, 178, 335. XXIII, 9. XXIV, 75. XXV, 564. XXVI, 299. XXVIII, 182. XXXII, 189. XXXVI, 161, 195. XXXVII, 39, 226, 439, 525, 678. Paraphr. *β* 32. *δ* 84, 153, 190. *ε* 111. *ζ* 11, 45. *η* 54. *σ* 17. *τ* 14. —

104. *Interpretes*: *atque hoc ex illo canit populus. sed si hoc voluit Callimachus dixisset ἀείδει, ut supra ἐπηΰτησε. omnino scribendum ἀείδῃ. nam secunda persona est, cantaris celebraris, ut alibi κλῄζῃ, in Del. 275.* Bentl. —

105 seqq. De his versibus admodum memorabilis est scholiastae annotatio: *ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην*, quam iure agnoverunt pluribusque exornarunt Naeke de Hecal. p. 4 seqq. et Hecker. com. Callim. p. 48 (coll. Gerhard. lect. Apollon. p. 5 seq.), non in omnibus consentientes. qui non agnoverit unum invenio Ahlwardt. ad vers. Call. p. 167, qui addit videri sibi totam hanc extremam hymni partem ex alio vel ipsius Callimachi vel alius poetae carmine huc illatam esse postquam genuinus hymni epilogus interciderit, probavitque hanc sententiam Beckio, de glossem. critic. I p. 8. Contra Merkel. Proleg. in Apoll. Rh. p. XIX seq. putavit Callimachum, quum hymnos pridem scriptos et cantatos in unum corpus colligeret et ederet, hac opportunitate ita usum esse, ut certas ob causas versuum aliquot complexum nulla aut exigua cum superioribus iunctura huic hymno adiceret. Merkelio in summa quidem re assensus est Dilthey, Anal. Callim. p. 32, eo tamen adhibito tem-

peramento, ut istos versus diceret pristino carminis exitui substitutos esse eam ob causam, quod hic hymnus olim, quum caneretur, ab Apollonio reprehensus esset ut minutior quam qui deo poetarum antistite esset dignus. Postremo Heckerus l. l. p. 65, quum ultimorum versuum cum superioribus nexus sit nullus, ita statuendum esse existimavit, post v. 104 excidisse versus nonnullos quibus contineretur descriptio Apollinis in coelo cithara canentis, in quo quum versaretur etiam *Μῶμος* deus, poetam recte induxisse Apollinem eadem cavillatione petitum, qua ipse in terris peteretur. Quorum omnium equidem nihil probo ac ne hiatum quidem talem sententiarum agnosco. nam id ipsum, quod *ἐξέτι κεῖθεν* homines Delphis semper breve illud *ἰὴ ἰὴ Παιῆον* acclamant Apollini, Phthonus aliquando vituperavit ob eamque rem in aurem Apollini susurravit non laudare se qui non canat multa. Sed haec si voluit Callimachus, ut puto eum voluisse, non potuit *ἀσυνδέτως* vv. 105 seqq. adicere iis quae praecedunt. aliter enim isti versus vix intelligi recte poterant. itaque persuasum mihi est, scripsisse eum *ὃ Φθόνος* i. e. *quapropter* Ph., ut I, 67 *ὃ καὶ πέλας εἷσαο δίφρον*, Apollon. Rhod. I, 205 *ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦεν πᾶσιν ἀριστήεσσιν*. cf. Valcken. ad Eurip. Phoen. 157, a quo quae collecta sunt exempla docent *καί* addi solere. sed sine *καί* etiam Isocrat. VIII, 7 dixit *ὅπερ ἄξιόν ἐστι δεδιέναι μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύταις ταῖς ἀνοίαις*, et ipse Callimachus in frag. CCCCXXXVII dixisse videtur *ὃ δὴ μήκωνα πατεῖται.* Et ut in simili significatu Callimachus *τῷ καί* habet I, 58, 80. III, 251. IV, 275 cum aliis, velut Apollon. Rhod. I, 633, 1025. II, 15, 175, 183, 979, 1203. III, 5, 428. IV, 670, 802, 1168, ita tamen etiam simplici *τῷ* usus est III, 62, 80. IV, 15 (cf. Hom. Il. XIII, 669. Apoll. Rhod. I, 334, 827. II, 247, 324, 799, 873, 1224. III, 74, 978, 1108. IV, 368, 1104). praeterea *τὸ καί* idem valet in Hom. Il. III, 176, Apoll. Rhod. III, 894, sed simplex *τό* habemus Il. XVII, 404. XIX, 213. Arat. 27. Nicandr. Ther. 508. — Postremo verbo monendum Merkelio in Mus. Rhenan. I (1842) p. 601 et Prolegom. in Apollon. p. XVIII visum esse his Callimachi versibus respondisse Apollonium III, 932: *ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν οἶδε νόῳ φράσσασθαι*, quam opinionem nec ipsa res ab Apollonio tractata nec verba quibus usus est commendant. debebat certe, si *παρῳδεῖν* voluisset, etiam aliis ex Callimachi oratione assumptis ver-

bis dicere: *οὐκ ἄγαμαι τὸν μάντιν ὃς οὐδ' ὅσα κ. τ. λ.* alia enim ratione qui sperare potuit quemquam *παρῳδίαν* esse sensurum? atque istud *οὐκ ἄγαμαι* etiam alii ex Callimacho sumserunt, ut Nonn. Dion. XXV, 111, 180. XLVII, 520 et alibi. add. Naeke Opusc. I p. 247. —

105. In verbis *ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν* adeo insolens est *ἐπί* cum accusativo constructum, ut iure Davesius de lectionis integritate dubitaverit. accedit quod duo poetae qui diligenter Callimachi carmina legebant et in usum suum convertebant, Nonnus et Agathias, alter dixit Dionys. XXXIII, 107 *Ἔρωτος ἐς οὔατα μάρτυρι σιγῇ ψευδομένης ἀγόρευε δολόφρονα μῦθον ἀνάσσης,* alter Anthol. Planud. IV, 109, II p. 657 Iac. *Ἱππόλυτος τῆς γρηὸς ἐπ' οὔατι νηλέα μῦθον φθέγγεται*, ut alterutrum etiam Callimachus scripsisse videatur. Et *ἐς οὔατα*, quod etiam Davesius coniecerat, per se non reiecerim cum Meinekio, cui pluralis in hac formula neque in graeco neque in nostro neque in ullo alio sermone ferri posse videbatur. quidni enim recte habeat, ubi quis vel pluribus aliquid insusurrat (quam in rem Hecker. com. Call. p. 63 attulit Nonn. Dionys. XXII, 119 *εἶπεν ἑοῖς προμάχοισιν ἐς οὔατα μῦθον ἑκάστῳ.* add. Sophocl. Aiac. 149 *τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς*), vel uni eadem saepius repetit? At aliquanto exquisitius dictum *ἐπ' οὔατι* eoque magis dignum Callimacho, unde Agathiae tantum tribuendum esse duxi, ut cum Heckero et Mein. unice probarem *ἐπ' οὔατι*, praesertim quum totum hunc Callimachi locum infixum sibi fuisse Agathias etiam eo probet quod hinc sumpsit illud *ἄκρον ἄωτον* in Histor. II, 30, ut monuit Dilthey, Anal. Call. p. 33 not. 46. —

106. Satis mirari doctos viros nequeo, qui *οὐ δέ* ferri non posse putabant, quod mihi sanissimum videtur. nam ut in enuntiatione affirmativa recte dicitur: *ἄγαμαι, ὃς καὶ ὅσα πόντος ἀείδει,* particula *καί* retracta ex primaria sententia in secundariam, ita etiam in negativa enuntiatione recte habet eodem retracta particula *οὐδέ*, quae hic non significat *ne — quidem*, sed *nicht — auch*. —

108. Fuit qui *τὰ πολλά* a voce *λύματα* disiungendum esse putaret ut per se positum *plerumque* significaret, quod significat sane in Maxim. *περὶ καταρχ.* 601: *τὰ δὲ πολλὰ πέλοντ' ἀνεμώλιοι αὔτως μῦθοι.* add. Nicandr. Alex. 156 *τό τε πολλὸν ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν.* Suid. s. *πολλόν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον*·

ἐν Μύθοις· τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μέμφετο τίγριν. Numen. ap. schol. Nicandr. Ther. 237 *τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδραμεν αὐτόθεν οἶδος.* Sed causae non est cur istae voces disiungantur. nam cf. Callim. hym. I, 27 *τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.* Apoll. Rhod. III, 705 *τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ.* Quint. Smyrn. VII, 710 *τὰ δὲ πολλὰ δαϊκταμένων ἡρώων ἔντεά οἱ παρέκειντο.* IX, 133 *τὰ δὲ πολλὰ θοῶς κοτέοντο βέλεμνα.* Oppian. Hal. IV, 558 *τὰ δὲ πολλὰ καὶ αἰόλα σώμασι νεκρῶν ἕλκεα*, IV, 677 *τὸ δὲ πολλὸν ἐπιτρέχει ἀμφιτρίτῃ ὀλλυμένων φύσημα* etc., in quibus articulus vi sua non caret, qui quod paulo post ad *πολλὸν* — *συρφετόν* non est additus, ne in pedestri quidem sermone haberet quo offendere posset. —

110. *Ἀπὸ παντός* ferri non potest non adiecto nomine, quum non de rebus omnibus cogitandum sit, sed de omni genere *aquarum.* itaque *ἀπὸ παντὸς ὕδευς* scribendum putavi, ut ad *φορέουσι* e sequentibus suppleatur *λιβάδα.* *τὸ ὗδος* Callimachea vox est in Choerob. Dict. p. 384, *ἔστιν ὗδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήειρα κάμινος*, quam ab Hesiodo sumsit, Erg. 61, *γαῖαν ὕδει φύρειν*, habetque etiam Theognis 961, item ante Hermannum quidem Orpheus Argon. 1137. Et corruptum esse locum intellexit etiam Dilthey, Anal. Callim. p. 35, qui *οὐκ ἀπὸ πόντου ὕδωρ φ.* coniecit. eam enim esse imaginis rationem, ut vastae aquarum moli parvus lautusque humor, non ut certa quaedam aqua ceteris praeferenda declaretur. quae argutius sunt quam verius dicta. nam quum parvo et puro latici opponatur *πᾶν ὕδωρ*, quis non ex ipsa ea oppositione ultro intelligat, impurae aquae copiam a Cereris sacris alienam esse? accedit quod in nomine *πόντος* copiae quidem inest notio, sed impuritatis non item. quod autem maximum est, quominus *πόντου* scribatur obstat Callimachi versuum pangendorum ratio. nam ut rarissime Callimachus in tertio pede longam vocalem ante vocalem corripit, ita in ea quidem versus parte diphthongos $\overline{αι}$ et $\overline{οι}$ corripit solas, quas accentus quoque ratio docet ad corripiendum imprimis inclinasse. ita Callimachus scripsit III, 10 *αὐτίκα τεχνήσονται ἐμοί.* IV, 13 *πόντῳ ἐνεστήρικται, ὃ δέ.* IV, 18 *νῆσοι ἀολλίζονται, ἀεί.* IV, 179 *ἀμφιπεριστείνωνται, ἴδωσι* — IV, 254 *ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπί.* IV, 277 *οὐδ' Ἀίδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστ.* — et *καί* corripuit II, 36. III, 3. IV, 80. VI, 11 et 119, ubi *καί* in prima

brevi dactyli syllaba est tertii pedis, quemadmodum $\overline{\alpha\iota}$ et $\overline{o\iota}$ in eis quae modo produxi exemplis, in secunda autem brevi tertii pedis nullam Callimachus corripuit syllabam longam praeter solum *καί*, sed id, si recte numeravi, quater et septuagies. Eaedem autem diphthongi corripiuntur etiam in reliquis pedibus, maxime in primo et quarto, rarius in quinto, rarissime nec aliter nisi in *καί* (Epigr. XLIII, 3 et fortasse III, 81) in secundo. Et de *primo* quidem pede cf. *τέθμιαι* II, 87. *τλήσομαι* IV, 129. *εἴσεται* III, 35 coll. III, 69, 115. IV, 98, 167. V, 111. *καί* III, 139. IV, 59, 133. VI, 100, 108, 138. Epig. incert. V, 3. fr. XLVIII, 1. *ἄρχμενοι* III, 4 coll. III, 124. *μοί* III, 3, 15, 18. Ep. VI, 9. *τοί* III, 142. IV, 52, 114, 278. *οἵ* IV, 16 et 165, — in quibus omnibus quae corripitur diphthongus in secunda brevi est pedis syllaba. contra in prima habemus *ναῦται* IV, 43. *νῆσοι* IV, 18. *μοῦνοι* VI, 113. *τοί* IV, 305. *οἵ* VI, 104. *καί* III, 237. IV, 228. Sequitur *quartus* pes, cuius prima brevis syllaba in solo corripitur *καί* VI, 46, secunda corripitur saepissime: *ἱερώταται* IV, 3 coll. IV, 82. VI, 131. *ἀποδάσσομαι* IV, 9 coll. IV, 95, 123, 127, 163, 247, 273. *ἔρχεαι* III, 168 coll. IV, 195. V, 89. *ἐπιμίσγεται* I, 13 coll. I, 95. II, 9, 20, 22. III, 70, 125, 138. IV, 14, 170, 171, 193, 208, 222, 237, 269, 307. Epigr. XV, 1. *ἀπαύγασαι* IV, 125. *ὀδακτάσαι* IV, 322. *ἀλίπλοοι* IV, 15 coll. IV, 52, 278. *μοί* III, 18, 137. VI, 106. *τοί* I, 56. II, 83. III, 187, 239. IV, 152. *οἵ* IV, 61, 192. VI, 59. Epigr. LXXII. Restat *quintus* pes: *ἐπιμίξομαι* III, 20. *ἐμμάξεαι* III, 124 coll. IV, 221. *παρακέκλιται* IV, 72 coll. IV, 229, 233, 270. *καί* III, 133. IV, 225. VI, 28. *μοί* IV, 124. *οἵ* IV, 64, 133, quae in secunda brevi dactyli quinti corripiuntur, at in prima *ἵπποι* III, 165 et VI, 121, *ὑποδέχθαι* IV, 231, *καί* II, 44. — Sed trium horum pedum i. e. primi, quarti, quinti in angustum locum conclusae tenentur reliquae vocales longae et diphthongi, idque ita, ut in *quarto*, qui omnium saepissime hanc admittit correptionem, non corripiantur longae vocales nisi quae sint in secunda brevi: $\overline{\alpha}$ (ex α et ε contractum) semel IV, 204 *πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ*, item semel ᾳ, VI, 109 *Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ*, semel etiam *πώ*, IV, 40 *οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος* (*ἐνοικέω ἀλλά* in Epigr. est III). ter ῳ: III, 224 *φόνῳ ἀκρώρεια* coll. III, 257 et fragm. CXLV, 4. quater $\overline{ov}$: III, 171 *Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο*, coll. III, 218. IV, 42 et 174. item qua-

ter $\overline{\eta}$: IV, 275 *ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου*. fragm. CXLV *ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη — ἑβδόμη ἐστὶ τελείη*. IV, 209 *ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις*. quinquies $\overline{\varepsilon\iota}$: IV, 126 *ἔχει ὅς κέ με ῥεῖα* coll. IV, 93 et 303. VI, 52, et IV, 26 *ἀεὶ ἀστυφέλικτος*. In *primo* autem pede prima brevis dactyli syllaba corripitur in $\overline{ῃ}$ II, 59 *καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ* coll. IV, 29, frag. CX, 2 et IV, 276 *κλήζῃ, Ἀπόλλωνος*. in $\overline{\eta}$ II, 80 *ἰῇ* coll. 97 et 103. in $\overline{\varepsilon\iota}$ III, 71 *δύνει ἔσω* (V, 46 *πίνει* Mein. ex coniectura scripsit). in $\overline{\varepsilon\upsilon}$ VI, 54 *χάζευ ἔρα*. in *οῖ* IV, 122 *Δητοῖ ἀναγκαίη*. in $\overline{\omega}$ VI, 83 *Πίνδω ἀν' εὐάγκειαν* (ed. Mein.) coll. V, 71. in $\overline{ῳ}$ III, 47 *νήσῳ ἔνι* coll. III, 114, 117, 239. I, 48. IV, 13. sed secundam brevem syllabam primi pedis correptam habemus IV, 220 *γνησίη οὐλύμποιο* coll. IV, 325. fragm. CXLV (bis) et fragm. apud Apollon. Dyscol. de Coni. p. 504 *Περσίη, ἧς*, deinde III, 236 *ἡμέρῃ, οὕνεκα*, tum Epigr. VI, 11 *Κλεινίου ἀλλά*, postremo IV, 273 *ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι*. In *quinto* pede unum legimus exemplum III, 149: *πενθερὴ αὐτή*. Non casum autem in omni hac re regnasse, sed consilium, etiam eo perspicitur, quod ab eodem fere initio profectus Nonnus paulo etiam difficiliorem se praestitit imprimis quod ad secundum et tertium pedem attinet (cf. Lehrs. quaest. ep. p. 264 seq.). Quo minus dubito quin reicienda sit Dilthei coniectura, eandemque ob causam crediderim corrupta esse tum fragm. XLIV ex Hecale sumptum: *ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος*, tum fragm. CCXXII *ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει*, quae facillime in ordinem cogi possunt scribendo *κἀκεῖνον* et *τεῦχεν*. quamquam si quis dixerit Callimachum in senectute qua hymnos scripsit aliter de his iudicasse atque in iuventute, non habeo quod opponam. Contra laudanda alia est Dilthei coniectura, indicari hic a Callimacho Atticorum thesmophoria et *ἱερὰν πίδακα* esse Callirrhoam, quod probavit appositis schol. Pind. Pyth. IV, 104, Thucyd. II, 15, Pausan. I, 14. —

112. *Ἄκρον ἄωτον* Callimachus a Pindaro mutuatus esse videtur, Isth. VI, 18: *ἀμνάμονες δὲ βροτοί, ὅ,τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν*. adde incertum poetam (nisi et ipse Callimachus est, quod putabat Hecker. Com. p. 111) apud Suid. II, p. 452 Bernh. *κύματος ἄκρον ἄωτον, ὁ ἀφρός*. Quod autem in Etym. Magn. p. 53, 53 (add. Etym. Gudian. p. 29, 53. Etym. Neapol. ap. Gaisf. Praef. Etym. M. p. XLVI. Gram. in Cram. An. Ox. I p. 43) verbis his: *οὕτω δὴ*

ἅπαντες ἄκρον ἄωτον οἱ καθ' ἡμᾶς φιλοσοφήσαντες, τὴν ἀπαρχήν, interpretes ad hunc Callimachi locum respici putant, errasse eos docet Eustath. ad Od. p. 1429, 15: καί τις δὲ τῶν συγγραφέων ἄκρον ἄωτον ἐν λογίοις φησὶ τοὺς ἐν λόγοις οἷον ἀνθοῦντας. iste enim συγγραφεύς Agathias est, cuius haec verba sunt in Histor. II, 30 p. 131 Bonn. ab Etymolog. paululum corrupta: οὗτοι δὴ (i. e. philosophi quidam eius temporis eximii, quos modo commemoraverat) οὖν ἅπαντες τὸ ἄκρον ἄωτον, κατὰ τὴν ποίησιν τῶν· ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ φιλοσοφησάντων. Agathias autem utrum Pindarum an Callimachum respexerit non dubitabit qui cognitum habet quam studiose Agathias Callimachum legerit. cf. Dilthey de Cydipp. p. 101 not.

113. Mire dictum est quod praeter unum codices omnes habent et Meinekius etiam retinuit ἵν' ὁ φθόρος. cui qui conferunt notissimas formulas ἄπαγ' εἰς τὸν φθόρον, ἴτ' ἐς φθόρον, οὐκ ἐς φθόρον; — non intellexerunt in his non locum quo quis abeat, ut in Callimacho, sed consilium denotari. quis autem apte locus cogitari possit ubi ὁ φθόρος versetur? Itaque e scholiast. Gregor. Nazianz. recepi φθόνος, quod praeter cod. J habet etiam Aldina cum aliis quibusdam editionibus quae illam sequi solent, probaveruntque etiam Reiskius, qui ad explicandum locum addidit: „Phthonos habitat in Morbonia", et Welcker. in Mus. Rhen. (1842) I p. 414 not. sive in Alte Denkmäler III p. 256 interpretatione non addita, et Dilthey, qui de apta desperans interpretatione ἵν' οὐ φθόνος scribendum coniecit, quod ita interpretatur: Momus (Apollonius Rhodius) eo abeat (in Rhodum scilicet), quo abire ei non invidetur. Mihi tamen mutatione non opus esse videtur, modo Μῶμον et Φθόνον diversos esse concedatur. nam etsi plerumque poetae graeci Φθόνον et Μῶμον habent promiscuos (cf. Welcker. l. l.), discrimine tamen separari alterum ab altero posse et ipsa res docet et apparet ex Gregorii Nazianzeni, acerrimi Callimacheorum carminum imitatoris, loco qui est in carmin. moral. II, 45 seq. T. III p. 597 Mign. τούτοις μὲν ὁμὸν βίον ἀμφαγαπάζειν οὐ φθόνος, οὐδὲ πικρὸν καὶ ἀνάρσιον ἐνθάδε Μῶμος ὄμμα βαλεῖ, τρίζειν καὶ σάνδαλα πολλάκι φάσκων. Quo concesso plana sunt omnia. nam ut Φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται, quae Platonis sententia est in Phaedr. p. 247 a, multum illa a posterioribus celebrata (cf.

Heindorf. ad h. l. et Wyttenbach. ad Eunap. p. 102), ita etiam *Μῶμον* Callimachus a sacris Apollinis hymnoque in eius dei laudem cantato abesse ibidem iubet. —

HYMN. IN ARTEMIN.

2. Admodum memorabilis Hygini locus est, Poet. Astron. II, 33 (coll. schol. Caesar. German. 340 p. 80), ubi de signo coelesti cui lepori nomen sermo est: „hic dicitur Orionis canem fugere venantis. nam quum eum venatorem finxissent, voluerunt etiam hoc significare aliqua de causa. itaque leporem ad pedes eius fugientem finxerunt, quem nonnulli a Mercurio constitutum dixerunt eique datum esse praeter cetera genera quadrupedum, ut alios pareret, alios haberet in ventre. qui autem ab hac causa dissentiunt, negant tam nobilem et tam magnum venatorem — oportere fingi leporem venari. *Callimachum quoque accusari, quod cum Dianae scriberet laudes, eam leporum sanguine gaudere et eos venari dixisset.*" Vltima quae aperte ad hunc locum referenda sunt, non ad v. 95 vel 154, docent iam ante Meinekium fuisse, qui putarent *parum decore poetam in ipso hymni limine dixisse Dianam lepores venari, quorum loco omnes expectaverint alias feras commemorari.* Sed iidem tamen veteres critici ipsa sua nota indicant, se *λαγωβολίαι* hic legisse, non *ἐλαφηβολίαι*, quod Meinekius Callimachum scripsisse putabat, aut *ἑκηβολίαι*, quod M. Schmidt tamquam a Callimacho profectum commendabat. nec aliud quid Nonnum legisse crediderim, qui hinc sine dubio habet sua ista in Dionys. XV, 171: *καλλιφυὴς Νίκαια, λαγωβόλος Ἄρτεμις ἄλλη*. XXXIII, 126 *Ἰοχέαιρα λαγωβόλος*. XX, 71 *Ἰοχέαιρα — βαλίων ὀλέτειρα λαγωῶν*. —

3. In verbo *εψιάασθαι* num primae literae aspirandum an lenienda ea sit quum e codicibus nec hoc loco nec in VI, 39 discerni possit, ad grammaticos recurrendum est. Et veteres quidem technici quid statuerint cognoscitur ex Eustathii com. in Odyss. XVII, 530 p. 1831: *ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἑψιᾶσθαι ἤτοι λόγον παίζειν· καὶ δασύνεται, ὡς δῆλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκ τοῦ ἐφεψιόωνται γυναῖκες* (in unum Eust. conflavit Od. XIX,

331 et 370), καὶ ἐκ τοῦ ἀφεψιασάμην (fragm. Sophocl. 142 D. = 135 N.) ἤτοι ἀφωμίλησα, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ (adde καθεψιόωνται Od. XIX, 372). ἐκ τούτου δὲ ἴσως εἴρηται καὶ Φιλέψιος, τὸ κείμενον παρὰ τῷ κωμικῷ (Plut. 177). οἱ δὲ παλαιοὶ ἑρμηνεύοντες τὴν λέξιν φασὶν οὕτως· ἑψιᾶται ἀντὶ τοῦ γελᾷ, παίζει, διαλέγεται· καὶ ἑψία παιδιά, γέλως, χλεύη· καὶ ἑψίαι ἑορταί. εἴτε δὲ ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι γίνεται εἴτε παρὰ τὸ ἕπω τὸ λέγω κατὰ πνευματισμὸν Ἀττικόν, οὐκ ἔστι βεβαίως ἀπισχυρίσασθαι. Hinc patet antiquiores technicos existimavisse vocem ubique aspero spiritu insigniendum esse. Sed mox inventi sunt grammatici, qui significationis discrimina etiam spiritu indicanda censerent. cf. schol. Apoll. Rhod. I, 459 ἑψιόωνται: παρὰ τὴν ἑψίαν, ἥ ἐστι διὰ λόγων παιδιά, οἷον ἐπεσία τις οὖσα, παρὰ τὸ ἔπος. διὸ καὶ ψιλοῦται. ὅτε δὲ δασύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσιν, et auct. Etym. Magn. p. 406, 8 (coll. Gudian. p. 227, 14, Suid. Tom. I, 2 p. 702, gram. in Cram. Anecd. Ox. II p. 437, 24, Zonaras p. 944): ἔψια, τὰ ἀπὸ λόγων ἔχοντα παίγνια· οἷον ἔπεα ἔπη· καὶ φιλέψιος· δασύνεται μὲν φιλοπαίγμων· ψιλοῦται δὲ φιλόλογος, — qui tamen tam parum sibi constat, ut mox p. 406, 12 de verbo εψιάασθαι exponens, sive id παίζειν sive ὁμιλεῖν significet, aliud non noverit etymon nisi ἔπω τὸ λέγω, ut ubique leniendum esse verbum statuisse videatur. Etiam magis autem hanc doctrinam depravavit auct. lexici περὶ πνευμάτων p. 220 = p. 198 Lips. (add. Moschopul. p. 36 Titz.): τὸ ε̄ πρὸ τοῦ ψ̄ δασύνεται ἀεὶ οἷον ἕψω καὶ ἑψῶ, ἑψήσω. ἕψημα, ἕψητον. Ἕψω τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως οἷον ἐψιλωμένος —. σημείωσαι καὶ τὸ ἑψία, ὅ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδιά, ἐκ τοῦ ἔπω, ἕψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων, e quorum ultimis omnis asperi spiritus memoria plane evanuit, ac ne hoc quidem potest certe intelligi, utrum εψιάασθαι ad canonem generalem revocari et aspero insigniri voluerit an cum ἐψία ut etymo suo ubique leniendum putaverit. Verum si quaeritur, quantum huic doctrinae in edendis poetarum, qui post Homerum fuerunt, carminibus tributum sit, primum ἑψία invenimus convenienter Eustathii praecepto scriptum in Nicandr. Ther. 880 ἤ θ' ἑψίη ἔπλετο κούροις. et ita nunc legimus etiam in Hesych. II p. 23 ἑψία· γέλως, παιδιά, χλεύη. ἔφοδος· ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. ὁμιλία.

Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ, item in Theognost. Can. in Cram. An. Ox. II p. 8, 7, unde corrigendus Pseudoarcad. in epim. p. 39. adde Hesych. l. l. n. 13: ἕψεια· παίγνια, quod fortasse ἕψια scribendum, ut est apud Eust. p. 1868, 24 ἕψια τὰ παίγνια. Deinde derivatum hinc verbum ἑψιᾶσθαι nunc scribitur in Apoll. Rhod. I, 459. II, 811. III, 118, 950 addicente ubique praestantissimo codice Laurentiano praeterquam in I, 459, et in Nonni quoque Dion. X, 326 et XXII, 37 nunc ἑψιόωντο Koechly edidit, quorum locorum in altero olim psilosis regnabat. ad quam normam in Hesychio quoque scribitur ἑψιᾶται, ἑψιατέον, ἑψιάτιμον, ἑψιόωντο, quae leniuntur in Suida. His perpensis omnibus non dubium erit cuipiam, quin recte antiquiorum grammaticorum auctoritatem, quorum ap. Eustath. et Hesych. extant vestigia, praetulerim recentiorum hariolationibus, quas defendunt Suid. et Etym. M. cum pedisequis suis, et spreta Blomfieldi et Meinekii scriptura ad ἑψιάασθαι redierim, quamquam de originatione vocis non magis mihi constat quam Lobeckio, Elem. I p. 52, et Curtio, Grundzüge d. gr. Etym. p. 652 ed. II. —

4. Primus Blomfieldus memor fragm. CXIII, ubi optimi Strabonis codices assentiuntur, ἄρχμενοι dedit, quam formam defendit auctoritate Etym. Magn. p. 151, 38 et Phavorin. s. v. (add. Elem. Magn. p. 824, 11 et Ioann. Alex. p. 22, 22 coll. Lobeck. Elem. I p. 187 et 322), eandemque in Nicandri fragm. 74, 39 restitui voluit Mein. Exercit. phil. in Athen. II p. 41. Praeterea autem codicibus ABC tantum tribuendum fuit ut ἄρχμενος scriberetur, quod dictum ut Eurip. Iphig. Taur. 579 εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον, ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα κἀμοί, quae cum aliis eiusdem generis attulit Porson. praef. Hecub. p. XXXVIII. add. Elmsl. ad Eurip. Med. 552. cf. etiam infra v. 186 εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω. Sed paulo plus negotii facessunt iunctae particulae ὡς ὅτε, quos epicos non iungere constat nisi in comparationibus idque ita ut ad ὡς ex antecedentibus aptum subaudiendum verbum sit. ad eam autem normam qui hunc quoque locum revocandum censuit Aulin. de Elocut. Callim. p. 74 n. 88 ita interpretans: in Minerva celebranda ita incipiamus, ut *ipsa incepit* quum parentem sic alloqueretur, — non cogitavit in hac sententiae conformatione omitti non potuisse αὐτή. Aliter Lobeck. Elem. I p. 133 not., qui reiecta quam Bernhardy ad Dionys. p. 829 proposuerat sententia, ὡς ὅτε cum

ἦμος ὅτε comparandum et inter pleonasmorum argutias referendum esse, Callimachum dicit per inconsequens participio ἐφεζομένη videri usum esse pro indicativo. sed eius constructionis si qua certa et indubia exempla extant (cf. Wannowski de synt. anomal. p. 221 seq.), ea revocanda ad normam ab Hermanno ad Aeschyl. Agam. 404 propositam, cui hic locus non est. Itaque iam olim in Philol. VI p. 499 corruptum dixi locum et ὡς ὅτι scribendum censui. Vt enim vetustiores scriptores, si quando post verba dicendi vel similia ab ὡς orsi verba inde apta aliis interiectis ab eo vocabulo diremerant, interposita vocula ὅτι illius particulae memoriam renovabant, qua de re disputantem vide Foertsch. observv. crit. in Lysiam. p. 46, ita alii, maxime quidem posteriores scriptores, vel nullis interiectis orationis partibus ὡς ὅτι vel ὅτι ὡς iunctim ponere ausi sunt. ita poeta anonym. in Anthol. Pal. IX, 530: *οὐκ ἐθέλουσα Τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὡς ὅτι μέχρις σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται.* Arrian. Exp. Al. VII, 3, 9: *ὅτῳ γνῶναι ἐπιμελές, ὅτι ὡς καρτερόν τέ ἐστι καὶ ἀνίκητον γνώμη ἀνθρωπίνη.* Auct. hypothes. in Isocrat. Demon. T. I p. LVI Bens. *εἰρήκαμεν ὡς ὅτι κοινωφελεῖς βούλεται ποιήσασθαι τὰς παραινέσεις.* id. hypoth. in Nicocl. ibid.: *εἰρηκότα ὡς ὅτι — ἔπεμψεν.* id. hyp. in Busir. T. II p. III: *κατηγόρουν δὲ αὐτοῦ, ὡς ὅτι καινὰ δαιμόνια εἰσφέρει.* imprimis autem ista loquendi ratio ad grammaticos et scholiastas transiit. nam habet aliquoties Apollon. Dyscol., velut de Coniunct. p. 504, 6, post quem in deliciis fuit Herodiano filio (cf. Lehrs. de Aristarch. p. 34 = p. 29). add. schol. Aristoph. Pac. 507. Sed haec exempla, fateor, recentiorum sunt omnia nec Strabone et Diodoro antiquiora protulerunt interpretes ad Gregor. Corinth. p. 52 (nam qualia apud veteres saepissime leguntur, ὡς ὅτι βέλτιστον, ὡς ὅτι μάλιστα, ea longe alius generis esse patet. cf. Stallbaum. ad Plat. Sympos. p. 218 D. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 673). quamquam quaeri potest, num in Dinarchi orat. III, 7: *ἀλλ' ὑπομενεῖτε ἀκούειν τοῦ τοσαῦτα διαπεπραγμένου καθ' ὑμῶν, ὡς ὅτι τὸ συνέδριον τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ψευδεῖς πεποίηται τὰς ἀποφάσεις,* — iure recentissimi editores alterutram particulam deleverint. Sed ne sic quidem recte huic coniecturae obiectum est a Pohlio, recentiorem esse hanc particularum copulationem, quam quae Callimacho obtrudi possit. nam, ut hoc utar, quis in Epigr. XIX Mein. illud *ὤφελε*

μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες corrigere audeat, quod, quantum nunc quidem scimus, ante Callimachum nemo dixit? Nihilo tamen minus nunc spreta illa coniectura aliam amplexus sum *ἄτε* scribens, quod quam aptum huic loco sit neminem fugiet. — In sequentibus cum *παῖς ἔτι κουρίζουσα* cf. Nonn. Dion. IX, 246. XIV, 154. XLII, 679. —

7. Aliquanto plus quam ipse Callimachus elegantiarum studiosi fuisse mihi videntur, qui *δός πολυωνυμίην* poetam scripsisse putabant aut corrigendo expellere ex quarto pede spondeum (*μή μοι*) studebant. Et hi quidem non intellexerunt nihil esse in illo spondeo offensionis, ubi legentium vox nullo admisso hiatu a quarto pede ad quintum properat, quod apertum est fieri debere sicubi ante ipsum pedem quintum positae sunt articuli formae aliaque vocabula quae cum sequentibus arcte coniungi necesse est, ut in his: *ἔς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα* (VI, 11), — *Ἀρτέμιδος· Φοίβου δὲ λύρης εὖ εἰδότος οἶμους* (I, 78), — *λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα ἥξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ* (IV, 123, 124), quibus adde III, 99. IV, 4, 298. V, 85. VI, 60. Sed eadem res est ubi ex ipsa versus sententia satis apparet alibi esse atque post quartum pedem caesuram primariam, quod ut in eum de quo cummaxime disputamus versum cadit, ita cadit etiam in IV, 226 *ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις*. Atque in eandem fere sententiam dudum disputaverat Naeke, Opusc. II p. 104 seq., qui non refragari nisi unum vidit in Callimacheis locum (fragm. CVI, 3 *ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο καρχαρῆμ'. ὅσσα τ' ὀδόντων*) quantocius emendandum. *Μή σοι ἐρίζῃ* hinc habere videtur Nonnus Dion. XVI, 130. —

8. Hiatu offensus et ipse olim in Philol. IV p. 502 cum aliis corruptum putabam *τόξα*, ac *τόξ', ἃ ἔα* scribendum existimabam incaute in tertium pedem inserens ᾰ correptum (cf. ad II, 110). nunc autem nihil mutandum censeo, quoniam alibi quoque in tertii pedis caesura trochaica Callimachum toleravisse cum Homero hiatum video. nam IV, 264 dixit *αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα*, cui aptissime Mein. contulit hym. Hom. in Cer. 283 *μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι* (add. Il. XIV, 154 *στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω*, et Herm. ad Orphic. p. 726), item fragm. CXXVII *ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι*, quod defenditur Hom. Il.

XX, 20 ἔγνως, ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν. haec autem qui tolerabilia esse putat (quamquam non putabat Werneck. ad Triphiod. p. 41), nostrum quoque τόξα, ἔα satis defensum putabit Hom. Il. XIV, 6 εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρὰ ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη, et XXIII, 533 ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους, et XXIV, 733 ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο. quod autem τόξον, non τόξα in suo invenisse exemplari Nonnum dicunt propter hunc eius versum in Dionys. V, 525 ἀλλὰ βέλος καὶ τόξον ἔα, πάτερ, ὅττι βελέμνοις τέρπεται, presse quidem ille Callimachum imitatus est (paulo pressius quidem quam in simili re XXIX, 140 seq. πέμπε μοι ἐνθάδε Φοῖβον ἀδελφεόν, ἴδμονα τέχνης λυσιπόνου, καὶ κοῦρον ἀκέσσεται. ἴσχεο, φωνή· Φοῖβον ἔα κατ' Ὄλυμπον), sed in τόξα fieri non potuit quin ab eo recederet propter severissimas quas sibi de hiatu scripsit leges. ac τόξα Nonnus habet alio loco qui et ipse hinc pullulasse videtur, XXXVI, 111 πυρσὸν ἔα καὶ τόξα. Omnium autem maxime erraret si quis τόξον ἔα commendari existimaret eo quod statim sequeretur οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον. nam ita variare eiusdem nominis numeros, etiam ubi nulla iusta causa est, cum aliis poetis Callimacho elegans visum est. hoc quoque in illo loco (V, 525) imitatus est Nonnus, ubi proxime praecedunt haec v. 523: τόξα καὶ ἰοὺς πῆξον ἐμὸν παρὰ τύμβον· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων. ac vide Dionys. XXXVI, 58 ἢν δ' ἐθέλῃς, ἔχε τόξον, Ἔρως ὅτι τόξα τιταίνει, coll. XVI, 2 et 10. XXXIII, 161, 163. Et ita iam Homer. Od. XXI, 264 seq. τόξα — τόξον πειρώμεσθα. XXI, 344 seq. τόξον — τὰ δὲ τόξα. adde Il. XII, 25 ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη. Il. I, 480 ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. XVIII, 502 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί· κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Od. III, 399 seq. λεχέεσσιν — λέχος. XXII, 22 seq. δώματα — δῶμα. Theocrit. XX, 26 στόμα — στομάτων. Orph. Argon. 578 seq. ἄεθλον — ἄεθλα. —

11. Hunc versum cum proxime antecedentibus ita scribi iussit Maur. Schmidt, Verisimil. p. 31.

δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
ἀλλ' ἰοὺς καὶ τόξον ἔα, πάτερ· οὔ σε φαρέτρην,

οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
δὸς δὲ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω,

ut vv. 6 et 7 accurate respondeant versibus 11 et 12, at vv. 8, 9, 10 quasi mesodi vices expleant. „aliter enim," inquit, „vv. 8 et 11 non obediunt legibus quas sibimet ipsi poeta scripsit." Nimirum Schmidtius quoque ut alii multi, qui ex hac re summam scilicet criticorum facultatem metiuntur, ubique odoratur aequabiles et quasi antistrophicas sententiarum conformationes, quas ut concedo interdum a Callimacho admissas esse (cf. Mein. ad III, 130 p. 167 et Ribbeck. in Mus. Rhen. XVII p. 564), magnique esse momenti ad defendendam a criticorum coniecturis codicum scripturam, ita nego ei obtrudendas, ubi non possunt nisi corrigendo quae sunt sanissima aut expellendis transponendisque vel singulis vocibus vel totis adeo versibus constitui. Merito ridet haec recentiorum quorundam criticorum conamina Bergkius ad Poet. lyric. p. 738 ed. tert., quibus nisi fortiter resistatur, verendum est ne mox pro veterum poetarum nativa elegantia passim legamus recentiorum hominum artificiosos lusus et nugas. —

12. Hunc locum apertum est imitatum esse Christodorum, Ecphr. 309 et ipsum de Diana narrantem: *ἦν δ' ἐπὶ γούνων παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα.* minus liquet de Nonni locis quos Ruhnk. attulit, V, 239 *πέπλα φαεινομένης ἐπιγουνίδος ἄχρι φορῆσαι*, et XLII, 148 *πῇ λίπες ὃν φορέεις ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα*, quibus similia multa afferri possunt, velut Apoll. Rhod. III, 875 et Paul. Silent. in Anth. Pal. V, 255 v. 9. Sed aperte errabant qui eundem Callimachi locum respexisse putabant Erotianum s. *τὰ λέγνα*, ubi ita est scriptum ab recentissimo editore p. 127: *λέγνα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὰς τῶν ἱματίων ὤας, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι λέγων·*

τὸν τῶν κανόνων ἐσιπερὶξ λεγνότων χιτῶνα

ἐντεῦθεν δηλῶν, ὡς τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνει. debebat certe scribere: *ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι λέγων τὸν „τῶν κανόνων ἐσιπερὶξ λεγνωτὸν" χιτῶνα*, ut *τὸν χιτῶνα* ipsius essent Erotiani verba. Callimachi autem fragmentum, in quo emendando misere se torquent editores, aperte ita scribendum:

τῶν κανόνων ὤησι πέριξ λεγνωτὸν —,

nam nisi *ὤησι* fragmento restituitur, verum non est quod gram-

maticus inde apparere dicit, τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνειν. praeterea non dubito quin suum illud χιτῶνα Erotianus substituerit alii voci, quam et versus capiebat et ad τῶν κανόνων apte referri licebat. eam equidem ὕφασμα fuisse putaverim. —

13. Memor erat huius loci Nonnus quum scriberet XVI, 125 seqq. Ἀστακὶς ὁπλοτέρη πέλες Ἄρτεμις· ἀλλὰ καὶ αὐτὰς δμωίδας ἑξήκοντα χορίτιδας ἐς σὲ κομίσσω, ὄφρα χορὸν νήριθμον ὀπάονα σεῖο τελέσσω, ἀμφιπόλοις ἰσόμετρον ὀρειάδος Ἰοχεαίρης, εἴκελον Ὠκεανοῖο θυγατράσιν. et χορίτιδας, quod Callimachus habet etiam IV, 306; idem Nonnus alibi quoque hinc sumpsit, I, 504. V, 90. XXIV, 261. XXXI, 205. XXXIV, 37. XLI, 225. XLVI, 158. XLVII, 459. XLVIII, 281, ubi veteres editiones passim dant χορήτιδες eodem errore quo hic et IV, 306 in codicibus et editionibus nonnullis scribebatur χορήτιδες, aut ζευγήτιδες II, 47, ποταμήτιδες Apoll. Rhod. III, 1219 et Paul. Silent. Ecphr. magn. eccl. β 210, ζεφυρήτιδος Dionys. Perieg. 727 etc., quem errorem frustra defendere conatus est Passovius in cens. ed. Blomf. p. 118. cf. Lobeck. ad Buttmanni Gr. gr. II p. 431. —

14. Heckeri coniecturae non est nisi levissimum praesidium in codd. ABC scriptura (nam iidem libri infra v. 43 tenent vulgatum), aliquanto maius in ipsius Callimachi εἰναετιζόμεναι, quod infra legitur v. 179, item in Homerico εἰνάετες Od. XIV, 240, quod imitati sunt Crinagoras in Anthol. Pal. VII, 643, 2 et Auct. Lithic. 342. Sed Callimacho rariora captanti et singularia ad analogiam fingere solito placuisse videtur Homericam vocem, cuius formam servavit v. 179, hic ad nominum εἰνάκις, εἰνάνυχες, tum vocum ἑπτετής et δεκετής normam transformare. itaque nihil mutavi nisi quod in accentu ponendo meliores libros secutus sum (cf. ad Epigr. dub. I). et sic voluit etiam Auratus. Ceterum novennes puellas flagitasse Dianam propterea crediderim, quod et ipsa quum flagitaret novem esset annorum. tacite igitur indicavit, aequales sibi velle se puellas, quod apertis verbis indicandum fuisse Ruhnkenius putavit, qui οἰέτεας coniecit probatum Cobeto Mnemos. X p. 418. idem autem Ruhnkenius quod ad defendendam hanc coniecturam dicit, non esse cur Diana, novennes puellas expetens, tam sollicite caveat omnes ut sint ἄμιτροι, quam cautionem supervacaneam et frigidam esse, — aperte ille vim fecit vocabulo, quod, quantum quidem ad summam rem, nihil significat nisi puerilis aetatis

feminas. id quamvis post εἰνετέας addi fere supervacaneum sit, quis tamen nescit, simili verborum ubertate quantum in describendis hominum aetatibus poetae saepe luxurient. an minus verbosus fuit Apollonius Rhodius, quum scriberet II 707 κοῦρος ἐών, ἔτι γυμνός, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς, aut Oppian. Cyn. IV 347 εἰσέτι παῖδες, ἔτι χνοάοντες ἰούλους, aut poet. incert. in Append. Anthol. Palat. p. 854, n. 306, 1 πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου δευόμενον, quorum similia plurima afferri possunt. —

16. Ἐνδρομάδας, quod hic plurimi codd. habent, nec analogia satis firmatum est (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 450), nec poetarum usu, imprimis Nonni. cf. Dionysiac. V 237. XXXVI 50. XLIV 300. XLVIII 334. adde Polluc. VII 93 ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος ὑπόδημα. Et consentiunt in ἐνδρομίδας codd. omnes in Callim. IV 238. —

17. Non sum nescius eorum, quae de particularum οὐ — οὔτε, μή — μήτε cum Hermannus ad Elmslei Mede. v. 4 p. 330 seqq. (Opuscul. III) tum alii disputarunt, quorum aliquot nominat Ellendt. ad Arrian. Exp. Al. I p. 211. Sed ex exemplis quae affatim illi congerebant satis mihi videtur patere, particulas οὐ — οὔτε disiungere disparia quae, quoniam diversi sint generis, in unam notionem comprehendi nequeant, contra οὐ — οὐδέ coniungere quae eiusdem generis sint et facile in unam notionem coeant. iam quum ad summam rem nihil plane referat λύγκας an ἐλάφους Diana desinat venari, sed in universum intelligantur ferae quas venari Diana solet, patet praestare μηδέ. fieri quidem posse ut lynces et cervi discernantur non nego. sed hoc ante omnia quaeritur num apte Diana particula μήτε usa indicet interfore lyncasne an cervos desinat venari. Ita recte dictum III, 262 μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν — μηδ' ἐλαφηβολίην — ἐριδαίνειν. V, 13 et 15 μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως — οἴσετε. VI, 118 μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος — εἴη μηδ' ὁμότοιχος. Epigr. XXVII, 6 οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. sed recte dictum etiam Aeschyl. Pers. 589 οὐκ ἔτι δασμοφορεῦσιν — οὔτ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται. Ne quis autem obiciat huic doctrinae plane adversari copulativam particulam τέ, equidem persuasum habeo, in hac re non a copulativa particulae significatione proficiscendum esse, quod fecit Hermannus, sed a primitiva eius vi, quae est demonstrativa vel correlativa (cf. Schoemann. die Lehre von den Redetheilen p.

186 seq.). nam ut *μέν τε—δέ τε* (*μὲν—δέ τε* Il. IX, 593), *ἤ τε—ἤ τε* (Il. XI, 410), *εἴτε—εἴτε* (*εἰ—εἴτε*) non differunt a *μὲν—δέ* etc., nisi quod in hoc illa demonstratio, qua alterum ad alterum refertur, non iam apparet, ita *οὔτε* (*οὐκ*) *ἀνήρ*, *οὔτε γυνή* nihil aliud est atque *οὐκ ἀνήρ*, *οὐ γυνή*. ita autem qui loquitur, eum non coniungere utrumque sed disiungere velle apparet. —

Βάλλοιμι qui in *βάλλωμι* mutandum censebat Thierschius non cogitavit nec reperiri alibi in Callimacheis coniunctivum in *ωμι* formatum, et optativum in rebus praesenti futurove tempore saepius repetitis vel omni tempore fieri solitis legi etiam v. 30 *ὅτε μοι τίκτοιεν*. v. 66 *ἀλλ' ὅτε τεύχοι*. v. 151 *ὅτε φέροι*, etsi in simili re coniunctivum Callimachus habet I, 88. II, 21. III, 132. V, 101, quibus locis omnibus *ἄν* omissum est, indicativum II, 18. III, 21, 141. IV, 17, 84, 141, 176, 207, 296 (sed de indicativo futuri III, 170 et IV, 234 admodum dubia res est). —

Θοὰς κύνας, quod cum Brunck. et Blomf. ex paucis codicibus dedit Mein., quoniam de venaticis canibus femininum genus sit usitatius, firmari quis putet eo quod ipse Callimachus V, 114 dixit *αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες τουτάκι δειπνησεῦντι*, et IV, 229 *κύων ὥς Ἀρτέμιδος ἥτις τε—ἵζει θηρήτειρα*. sed idem III, 207 dixit etiam *θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κ. τ. λ.*, et v. 90 seqq. docet inter canes Dianae et mares et feminas fuisse. nec apud alios ubique legitur femininum, ut apud Homerum habemus Il. XV, 579 *κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀΐξῃ*, et XXII, 189 seq. et saepius alibi, apud Apoll. Rhod. II, 278 *κύνες δεδαημένοι ἄγρης* etc., codices autem non uno loco in diversa abeunt, cf. vv. ll. in Aristoph. Plut. 157, Plat. de rep. V p. 459 A, Nicand. Ther. 670. —

18. E Stephani coniectura quae duplici vitio laborat unum sustulit Cobetus, alterum reliquit, caesuram trochaicam in quarto pede. Sed mutandi causa fuit nulla. nam *ἥν τινα*, quod est pro *ἥτις ἐστί*, fere valet *aliquam*, de quo dicendi genere cf. Lobeck. ad Aiac. 178. idem alii ad alia relativa pronomina transtulerunt, ut Marcell. Sidet. 41 *ὁπόσοι* dixit pro *omnes*, in his: *τῶν ὁπόσων ἰήματ' ἔχει φύσις* i. e. *φύσις τούτων, ὁπόσοι εἰσίν*, cui conferri potest *ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι* in Homer. Il. X 418. Quod autem post illud *ἥν τινα* Callimachus intulit *ἥν τινα*

λῆς, idem fecit Lysias XII, 84: πῶς οὐκ αἰσχρὸν ὑμῖν καὶ ἡντινοῦν (δίκην) ἀπολιπεῖν, ἥντινά τις βούλοιτο παρὰ τούτων λαμβάνειν; — Sed plura etiam in hoc versu iniuria vituperat Cobetus p. 419, ut in σπαρνὸν ὅτε recte dici ὅτε negat. at mihi simillimum videtur Hom. Il. XIII 817 σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων ἀρήσῃ. —

21 seqq. Non uno nomine haec displicuerunt Cobeto l. l. p. 419. nam „in ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι," inquit „Callimachus melius praepositionem ὑπό omisisset, et in sequentibus pro γεινομένην rectius scribitur γιγνομένην, sed ipse poeta impegit quum verbo ἐπικληρῶσαι uteretur pro ἐπικλῶσαι et ἐπινῆσαι, quibus ex ipsa rei natura constanter in ea re veri poetae utebantur." At primum scire velim, num item male additum praepositionem Cobetus censeat in Hom. Il. XIII 667 νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, aut in Od. XI, 136 γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον, aliisque locis, quos libenter secuti sunt posteriores epici Homerum quoque rati Graece scivisse, non solos Atticos, ad quorum normam Cobetus haec quoque revocat iniuria. nam Attice scribere Callimachus nolebat. Deinde noverat sine dubio Callimachus illud vere scilicet poeticum ἐπικλῶσαι et ἐπινῆσαι, sed nolebat trita voce uti aliaque usus est, quae cur minus ex ipsa rei natura dicatur ne ipse quidem Cobetus indicare possit. an Pindarum quoque vituperabimus similiter dicentem Olymp. VIII 15: ὔμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνί — ? — Postremo quod γιγνομένην pro γεινομένην reponi Cobetus iussit, hic quoque oblitus est in epico poeta, non in attico se versari scriptore, cui si quando vel optimi codices γείνεσθαι obtrudere velle videantur, ut in Aeschyl. Suppl. 762 codex Mediceus, continuo alterum restituendum esse quis non concedat? Et in Homero quidem abhinc paucos annos vulgatum erat γείνεσθαι in Il. XX 128 ἅσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. XXIV, 210 et Od. VII, 198 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. item Il. X, 71. XXII, 477, XXIII, 79. Od. IV, 208, donec Bekkerus ubique γίγνεσθαι rescripsit a codicibus raro commendatum. Veteres autem illi grammatici, Aristarchi et Herodiani, quid de ea re statuerint hodie nescimus. nam non veterum magistrorum, sed recentiorum hominum doctrinam sapiunt quae Choerobosc. de Orthogr. p. 188, 26 (Cram. Anecd. Ox. II.) praecipit: γίνεται, σημαίνει δὲ τὸ ἀποτελεῖται, γράφεται διὰ τοῦ ῑ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ γείνεται, τὸ

γεννᾶται· τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. add. Etym. Magn. p. 232, 24, Gudian. p. 125, 32. Sed hoc certum videtur, *ἐν ταῖς κοιναῖς* et ante Aristarchos et post eos praeter aoristum *ἐγείνατο*, quod transitivum est, etiam praesens et imperfectum *γείνομαι*, *γείνετο* quae intransitivam significationem habeant, passim lectum fuisse (ut legitur etiam in Hesiod. Theogon. 82, 202, 219, Op. 179, Scut. 88), unde bona fide sumpserunt posteriores epici, velut Callim. praeter hunc locum etiam IV, 214, Theocrit. XVII, 75, Nicandr. Ther. 133, Dionys. Per. 941, Quint. Smyrn. XI, 275 et Plat. in Anthol. Pal. VII, 99, ubi raro nutant librarii. Hinc non mirum etiam de rebus dici *γείνεσθαι* Call. IV, 260. add. ad VI, 58. —

24. Hyperbaton quod est in hoc versu insuave et durum videbatur Cobeto p. 419, Callimacho non item, qui saepius usus est, cf. III, 8 *οὔ σε φαρέτρην, οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον.* add. ibid. 225 et 259, item IV, 194 *ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα*, V, 30 *ᾧ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης*, et III, 90 seqq. nec displicebat aliis velut Apoll. Rhod. IV, 1220 *πολλὰ δ' ἰοῦσιν Ἀλκίνοος Μινύαις ξεινήια, πολλὰ δ' ὄπασσεν Ἀρήτη*, Nonn. Dionys. XXX, 33 *καὶ στεφάνοις τρυφάλεια καὶ εἴκαθε νεβρίδι θώρηξ*, etc. Paulo autem durius ad nostrum quidem sensum id hyperbati genus est quod habemus IV, 324 *εὕρετο νύμφη παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν*, sed ne hoc quidem nec primus nec solus Callimachus usus est. cf. Hom. Od. III, 350 *οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν*, unde apparet quid statuendum sit de Il. II, 483 *ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.* Aeschyl. Eum. 277 *βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός.* Sophocl. Aiac. 186 *ἀλλ' ἀπερύκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.* Nicandr. Ther. 248 *γυίοις ἀδρανίῃ βαρύθουσα καὶ ἰξύι μέρμερος ἵζει.* Quint. Smyrn. VII, 286 *οὔ τι τέτυκται διζυρώτερον ἄλλο χήρης ἐν μεγάροισιν ἀκιδνότερόν τε γυναικός.* Orph. Lithic. 341 *αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης.* Ioann. Gaz. Ecphr. β 26 *ἀνθοκόμους τίκτουσα καὶ ὠδίνουσα κορύμβους.* Horat. Od. II, 8, 3 dente si *nigro* fieres vel *uno* turpior ungui. Ovid. Met. IV, 423 vertere *Maeonios* pelagoque immergere *nautas*. etc. —

251 seqq. *Κόλπων* quod deteriores libri habent sine dubio huc illatum ex I, 15 (coll. IV, 214). alterum propemodum iocu-

lare visum Cobeto l. l. at non meminerat hym. Hom. in Merc. 20 ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων. adde Maxim. περὶ καταρχ. 156 ἡμιτελῆ γυίων ἀποσείσεται ἀκλέα παῖδα. Non minus autem erravit Cobet., quod πολλὰς ἐτανύσσατο χεῖρας Callimachum putavit perperam dixisse pro πολλάκις. nam sine offensione olim legebant in Hom. Od. II, 151 ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά, nec Theocrit. XVI, 72 dubitavit de Solis equis dicere πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι, quibus similia attulerunt Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 266 et Blomf. ad h. l. —

28. Verba μέχρις ἵνα ψαύσειε si cum Ernest. explicaverimus: „usque dum contingeret," nulla iam erit iusta mutandi causa. nam ἵνα quin etiam temporale sit quis dubitet legens Hom. Od. VI, 27 σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται (cf. Hermann. de part. ἄν p. 132), cui loco Dindorf. in Stephan. Thes. apposuit Antiphont. de choreut. 9: ἐπεί τοί γε καὶ δεινόν, ἵνα μὲν ἐξῆν αὐτοῖς, εἴ τι ἠδίκουν —, ἀποφῆναι καὶ ἐξελέγξασιν ἄνδρα τε ἐχθρὸν τιμωρήσασθαι —, ἐνταῦθα μὲν οὐδεὶς πώποτε οἷός τε ἐγένετο αὐτῶν οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα ἐξελέγξαι ἀδικοῦντα τόνδε τὸν ἄνδρα. poterat praeterea ex Callimacho apponere hym. in Art. 12: ἵν' ἄγρια θηρία καίνω, quod aperte significat „quando feras perimo," ita autem μέσφ' ἵνα non diversum erit ab μέσφ' ὅτε, quo usus est Callim. III 195 et VI 112, agnitum ab Hesychio et Suida, et post eum Quint. Smyrn. III 623. VII 621. VIII 134. IX 325. XII 296, Maxim. περὶ κατ. 421. Optativum autem quum Callimachus poneret, ipsam Dianam haec ita cogitantem facere voluit. —

29. Nescio equidem cur Mein. et Maurit. Schmidt tantopere desideraverint mortalium mulierum mentionem quibuscum Iuppiter rem habuerit, ut corruptum locum dixerint. quarum mentionem tantum abest ut necessariam equidem putem, ut ne aptam quidem futuram fuisse existimem. Quum enim Diana Iovi cummaxime placeat propter blandimenta quibus ipsius animum scit devincire, apparet persuasum esse Iovi non timendam sibi fore Iunonis aemulationem et invidiam, si Diana vel quae alia sibi nata sit divina proles Dianae similis iisdem blandimentis Iunonis animum ad benevolentiam alliciat. idem autem effecturam ex mortali

muliere natam prolem, utpote quae et ipsa mortalis sit, sperare Iupiter non potuit. —

31. Ἐθελημοί Hesychius interpretatur πρόθυμοι, item ἐθελήμως (sic)· προθύμως, quae aptissima est huic loco explicatio nec intelligo quo iure dicat Cobet. l. l. ea voce nihil posse frigidius esse et magis supervacaneum verbo αἰτίζειν additum. minus placet Brunckii explicatio: quae ultro, sponte tua petis, et alia insuper maiora dabit de quibus ne cogitas quidem. Nibil igitur mutaverim cum Reiskio, certe si quid esset mutandum, non huic assentirer, sed Hesychii ἐθελημῶς putarem ex hoc ipso loco esse petitum. —

32. Utrumque, et καὶ δ' ἄλλα et καί τ' ἄλλα, quum loci ferat ratio, potiorem habendam duxi codd. ABC auctoritatem. atque καί τε ad coniungendas enuntiationes post Homerum Il. I 521. III 235. IX 509 etc. usi sunt etiam alii, Theogn. 138, Apoll. Rhod. I 1105. II 447, 717. III 815, 1243. Nicandr. Alex. 48 et saepius (cf. ad Alex. 92). Maxim. 308, 457, etc. — In sequenti versu οὐχ ἕνα, quod *plures* significat, et hic et I 89 vel ex hym. Hom. in Merc. 284 vel ex Aeschyl. Sept. 99 Callimachus sumpsit, ex quo habere videntur Nonn. Dionys. II 251. XX 379. XXV 472. XXVIII 184 et 185. XL 54, et Paul. Sil. Ecphr. β 8, Amb. 150. quamquam invenitur etiam apud alios. cf. Blomf. ad Aeschyl. Sept. l. l., Bast. ad Gregor. Cor. p. 55 seq. Naeke de Hecal. p. 34. add. Nicandr. Ther. 148 et 478. —

36. Huic loco patet nihil ad integritatem defuturum, si ita eum liceat explicari: „concedam tibi et urbes quae propriae tibi sint, et ut urbes condantur quae communes tibi sint cum aliis diis." licebit autem, si medium διαμετρήσασθαι, quod non potest nisi de ipsis conditoribus dici (cf. II 55), in ordinem coegerimus. nam quod priores quidam philologi, velut Dorvill. ad Charit. p. 358 Lips. et Schaefer. ad gnomic. poet. p. 166, persuasum habebant, aoristum primum generis medii vicem passivi explere posse, eorum doctrinam explosam nunc habemus a Lobeck. ad Phryn. p. 319 seq. aliisque. imo reponendum erat διαμετρήσεσθαι, quod pro διαμετρηθήσεσθαι dici posse nemo hodie nescit. cf. Ianson. in Iahnii Annal. Suppl. XIX (1854) p. 506 seqq. et Fr. Franke in Philol. Supplem. I p. 459 seqq. Hac autem admissa emendatione quae in tanta terminationum σασθαι et σεσθαι commutandi proclivitate lenissima est, Meinekii concidunt

opinationes, qui quum post *καλέεσθαι* plene intercideret et verbi *διαμετρήσασθαι* subiectum esse putaret Dianam, fieri non potuit quin de loci sententia erraret. nec probaverit quisquam quod ex v. 34 ad *ξυνῇ non sine magna duritie* suppleri posse dicit „cum aliis diis.“ —

37. Quum II 65 Callimachus *βαθύγειος* dixisset, nunc atticam formam *μεσόγεως* versui accommodavit non aliam ob causam nisi quod metro facilius constringebatur. idem fecit in forma item attica *νεώς* in frag. CX *ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείης ἐπίβαθρον*, quod imitatus est Apoll. Rhod. IV 208 *σπασσάμενος πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν*. nec desunt alia atticismi vestigia (ut fortasse etiam *μακράν* II 7), qualia prudens et sciens admisit Callimachus erravitque hac quoque in re Cobet. l. l. p. 420 seq. — Ceterum Callimachus aut *μεσσόγεως* in universum significare voluit urbes quae sunt in continente, quibus insulas opposuit (ut IV 168), aut *μεσσόγεως* posuit consueta significatione, *νήσους* autem intellexit non solum proprie dictas, sed etiam urbes mari adiacentes, de quo usu cf. Pseudoherodian. Epimerism. p. 49 et 181 Boiss., Bernhardy ad Dionys. Per. p. 670, Meinek. ad Steph. Byz. p. 49 et p. 181. sed quoquo modo *νήσους* intellexit, non minus recte atque *μεσσόγεως* ad *πόλιας* hoc nomen rettulit. nam etiam insulas dici *πόλεις* constat. cf. schol. V. ad Aristoph. Pac. 251 et Abresch. ad Aeschyl. Pers. 117. —

38. Mirum est quod Cobet. p. 421 scribit: „in *καὶ μέν* quid *μέν* sibi velit ne ipsum quidem poetam scivisse suspicor.“ noverat ille, opinor, ex Hom. Il. XXIV 732 *καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσιν* (*ὀχήσομαι*) aliisque locis (cf. Naegelsbach. Exc. I ad Hom. Il. n. 10 p. 165) scivitque usurpari ubi novi quidpiam cum affirmatione additur, quod scriptores dicunt *καὶ μήν* vel *καὶ μὲν δή*. illud legitur nunc etiam II 36, *καὶ μήν* III 206. Neque rectius idem Cobet. iudicavit de forma *ἔσσῃ* v. 39 cui conferendus Od. XIX 254 *ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε*, coll. Lobeck. Elem. II p. 126. —

41. Qui *ἐπί* scripserunt, non *ἔπι*, patet antecedentem vocem adiectivum putasse, non proprium nomen. quod recentiores editores omnes videntur fecisse scholiastam secuti: *ὄρος Κρήτης. ἑνικῶς οὗτος εἴρηκε. Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.* Non mirarer magnopere, si plurali, quo Theophrast. Hist. plant.

IV, 1, 3 (quem exscripsit Plin. Nat. hist. XVI 142), Strab. X 4 p. 475, Ptolem. III 17 utuntur, Callimachus substituisset singularem numerum, sed illius quidem montis mentionem ab hoc loco plane alienam arbitror. nam quum Cnosium agrum, ubi flumina sunt Caeratus et Amnisus, Diana adire vellet ut Amnisidas nymphas eligeret, quae tandem causa fuit cur prius Albos montes adiret, qui in occidentali Credae parte siti sunt et ab illa regione in quam contendebat remotissimi? Quodsi quem montem appellare Callimachus voluit, alium non potuit nisi Idaeum, qui ad Cnosum usque et mare procurrit. Hunc quin simpliciter Cretaeum montem appellare ei licuerit, propter huius montis celebratissimam famam, item propter eius altitudinem et latitudinem qua reliquos Cretae montes longe superat (cf. Strab. l. l.), dubitari non potest. nec defuit causa cur *λευκόν* hunc montem Callimachus appellaret. nam Theophrasto teste l. l. ex Idaeis montibus aeque atque ex Albis *οὐδέποτ' ἐπιλείπει χιών*. quod praeterea addit, *κεκομημένον ὕλῃ*, magis etiam Idaeis quam Albis montibus convenit. nam hi ab austro tantum silvis vestiuntur, ut refert Plin. Nat. hist. XXXI, 43, contra Ida est *καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα* secundum Dionys. Perieg. 503, ad quem locum Eustath. montem appellat *πολύδενδρον καὶ μεγαλόδενδρον*. Ceterum *λευκὸν ἐπὶ* etiam Volkmann. Com. epic. p. 19 scribi iussisse video propter metricam quandam rationem nimis illam incertam. — De mediali forma *κεκομημένον* dictum ad I 80. cui conferrem quod in Theocrit. IV 57 nuper edidit Ahrensius: *ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομέονται* (quod ionice dictum pro *κομάονται*), nisi praestaret ibi plurium et meliorum codicum sequi auctoritatem. —

42. Ante hunc versum cur lacunae signum ponerem causam me habuisse puto satis gravem. quis enim non miretur quod non dicit poeta, cur tandem Diana ab Olympo ad Oceanum profectura Cretaeum montem attigerit, praesertim quum dixerit cur ad Oceanum profecta sit. manifestum igitur est vel apertis verbis vel per ambages poetae indicandum fuisse, in Creta insula Dianam sibi elegisse *ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας*, quas a Iove expetierat v. 15, et revera accepit ut docet v. 162. atqui neutrum Callimachus fecit. nam ne quis dicat tacite indicari Dianae in Creta institutum delectum v. 42 et 43, *πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας, πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους*, tum v. 44

Caerati fluminis mentione, moneo has quidem sexaginta puellas novennes deam eligere voluisse *χορίτιδας* ex Oceaninis, in Creta autem alias viginti *ἀμφιπόλους* paulo puto provectiores aetate, ut docent v. 13 seqq. *δός δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας, πάσας εἰνετέας, πάσας δ᾽ ἔτι παῖδας ἀμίτρους, δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας.* Caerati autem mentionem vix intelligi posse puto, nisi addatur in Creta quoque Dianam delectum instituisse. Sed iam persentire omnes puto Callimachum se ipsum voluisse imitari *ὁμηρικῶς*. quod quum fecerit denuo memorans *νύμφας πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους*, apertum est etiam alterum nympharum genus, quarum ut necessaria mentio est, ita nunc fit nulla, a poeta memorari debuisse eodem modo. Itaque hac fere ratione scripsisse Callimachum puto:

βαῖνε δὲ κούρη
λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ,
λέξαθ᾽ ἵν᾽ ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
ἔνθεν ἐπ᾽ Ὠκεανόν, πολέας δ᾽ ἐπελέξατο νύμφας,
πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.

ceterum pro *λέξαθ᾽ ἵν᾽* non pugnabo pertinaciter, sed melius quid excogitari posse ultro largior, de reliquo autem versu eo magis mihi certum est, quod ita simul perspicitur qui excidere versus integer potuerit. atque eadem lacunae causa fuit etiam in codice Marciano II 27 et III 184. — Iam unum habeo quod addam. quum enim Caeratus, qui fluvius est Cnosum praeterfluens (cf. Strab. X p. 476, quem exscripsit Eustath. ad Dionys. Perieg. 498, et Hesych. s. *Καιράτιοι*), dicatur laetatus esse quod Diana *suas* filias elegisset, non Amnisi fluminis, Callimachus alterum flumen ab altero non diversum putasse videtur. —

42. Brunckii opinio *πολλὰς — νύμφας* scribentis pro *πολέας — νύμφας* hodie vix etiam digna est quae refutetur. cf. tamen IV 28 *πολέες ἀοιδαί* et IV 37 *βαθὺν τάφρον*, et quae dixi ad Nicandri Georg. III 12 p. 83, ubi tamen *πολέας* (*ῥίζας*) metro excludi videtur. —

46. *Αὖθι*, quod pro *αὖθις* non hic solum, sed etiam I 72. III 241. V 103. fragm. LXX 4 et fragm. CCLXXXVI Callimachus posuit, post Ammon. de Diff. vocab. p. 27 vituperavit Cobet. p. 421. qui si error fuit, Callimachus certe nec primus nec solus erravit. nam idem fecerunt Lycophr. 732 et Archias

in Anthol. Pal. IX 343, 4, et αὖθι pro αὖτε aliquot saltem codices habent etiam in Theocrit. II 150. Qui primus dicere ausus est eadem fallaci analogiae specie ducebatur, qua εὐθύ pro εὐθύς (cf. ad I 86) dici coepit. eodem autem modo orta sunt etiam χῶρι, quo pro χωρίς Callimachus usus est frag. XLVIII, 2, item γάλι pro ἅλις (Hesych. I p. 413). Ceterum Bekkero, Scid. Hom. p. 276, αὖθι hic et v. 241 pro αὐτίκα positum videtur. —

48 seq. Haec ante oculos habebat Dionys. Perieg. 770, de Chalybibus agens: βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑστηῶτες οὔποτε παύονται καμάτου καὶ διζύος αἰνῆς. contra Callimachus v. 51 memor videtur fuisse Hom. XII 208: ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. — De medio τετύκοντο, quod Cobeto bilem movit, dictum ad I 80. —

52. Πρηόνες pro πρηῶνες dixit etiam Nicand. Alex. 404 τήν τε Κίλισσαι πρηόνες ἀλδαίνουσι, feminino genere usus, de quo in Callimacho quoque cogitandum esse Lobeckius putabat ad Sophocl. Aiac. 222 p. 165 ed. III. qui videtur probaturus fuisse peiorum Callimachi codicum lectionem ὀσσείῃσιν scribentium. equidem tamen non intelligo cur in hoc nominum genere cum mutata declinatione mutandum etiam genus fuerit, praesertim quum masculino succurrat alter Callimachi locus infra v. 196 πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο, item Crinagor. in Anth. Palat. VI 253, 2 σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος. habeat igitur proprium sibi et singulare femininum genus Nicander, quem in nominum genere plura novasse constat. cf. Nicandr. p. 132. Huic nomini quod additum est adiectivum ab Ὄσσα derivatum quo modo Herodianus, quem accuratissime de his rebus egisse scimus, formandum existimaverit hodie nescimus, sive non attigit vocem technographus, sive in Stephano Byz. omissa est epitomatorum socordia. sed si τύπον ἐγχώριον sequimur, cui ille plurimum tribuebat, non Ὀσσεῖος, quod et hic legitur et in Aeschyl. epigr. in Anthol. Pal. VII 255, sed Ὀσσαῖος dicendum fuit. cf. Steph. Byz. p. 509, 11: Πάσσα πόλις Θρᾴκης, τὸ ἐθνικὸν Πασσαῖος, ὡς Ἰσσαῖος. itaque iure hoc et in Callimacho Meinekius, qui etiam poetas latinos antestatus est, et in Aeschyli epigr. Bergkius in Poet. lyr. p. 571 restituit. —

53. Cavillans Callimachi prudentiam Cobetus l. l. p. 421 „poeta," inquit, „quum exquisite vellet dicere plane aliud dixit ac volebat. habemus omnes φάεα μουνόγληνα, sed credebat

Callimachus se ita dicere posse Cyclopes esse *μονοφθάλμους*, quae eum opinio fefellit.“ Aperte vim fecit Callimacho qui *φάεα* non tam *oculos*, quam *lumina* significare voluit, ut non multum a *γλήναις* differant. huic autem nomini quod adiectivum apposuit cum nomine illi synonymo compositum, fecit quod dudum plurimorum usu sancitum erat. cf. Lobeck. Paralip. p. 371 seq. et p. 530. itaque ut *κόρος μονόπαις* Euripidi Alc. 916 est *filius unicus*, *Ἄργου πυκνόφθαλμοι κόραι* Menandro frag. incert. I 16 i. q. *πυκναὶ κόραι*, *κοιλώπεες αὐγαί* Nicandro Alex. 442 i. q. *κοῖλοι ὀφθαλμοί*, ita *φάεα μουνόγληνα* significant *lumina singula*. imprimis autem conferendum Theocriti epigr. VI (Anthol. Palat. IX 432, 2): *καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος*, ubi intelliguntur *δισσαὶ ὦπαι*, non oculi binis *γλήναις* instructi. Ab Callimacho pendet Nonn. Dionys. X 191: *βοογλήνων φαέων εὐφεγγέι κύκλῳ ὀφθαλμοὺς ἐλέλιξεν*, qui dicit etiam paulo simplicius *βοογλήνων βλεφάρων σέλας* Dion. VII 260, *μουνόγληνον πρόσωπον* XXVIII 227, *ὄμματα λιπογλήνοιο προσώπου* XXXVII 517, *πυριγλήνου προσώπου μαρμαρυγὴν ἀπηκόντιζον ὀπωπαί* XL, 413, *Ταντάλίδος προπάροιθε λιθογλήνοιο προσώπου* XLVIII 456, *ἀγλήνοιο προσώπου κύκλα* Paraphr. ι, 31, *ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου* Paraphr. ι, 124, *μαρμαρυγὴν θεογλήνοιο προσώπου* ibid. υ, 54. add. Colluth. 261: *ἀγλαΐῃσιν ἐυγλήνοιο προσώπου*, Ioann. Gazae. Ecphr. I 82: *μάρμαιρε πυριγλήνοισι προσώποις*. paululum differt Paul. Silentiar. Ecphr. magn. eccles. I 200 *φέγγεσιν εὐγλήνοισι περίρρυτον Ἠριγενείης*. Sed in illis locis apparet adiectivi compositi alteram vocem fere delitescere nullamque vim habere, quod magis etiam fit in eiusmodi compositis qualia sunt *βαρύγουνον πόδα* Nonn. Dionys. IV 306, *ποδήνεμα γούνατα* id XXVIII 283 et XXXIII 210, *ταχύγουνον ταρσόν* XXXI 13, *βαρύγουνον ἰσχίον* Colluth. 120, *εὔκολποι ἀγοστοί* Paul. Silent. Eccles. II 510 etc., in quibus quae insunt substantiva non synonyma sunt, sed diversas corporis partes significant. —

55. *Locus ita constituendus est, ut legatur ἐπὶ μέγα ἠχήσαντος et v. 61 ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, i. e. valde et magnopere. Suidas: ἐπὶ μέγα, ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ μεγάλως etc. nec ipse quidem Pyrrho de hac emendatione dubitare potuisset.* Bentleius. —

57. Etsi Callimachus *Τρινάκριον πόντον* dixit fragm. XVIII,

hic tamen cum Mein. *Τρινακίη* edidi pro vulgato *Τρινακρίη* et libros meliores secutus et Dionysii Perieg. 434 et 467 auctoritate permotus, ubi tametsi libri similiter variant (ut in Pausan. quoque VII 7, 2 et Nicandr. Ther. 529), tamen rariorem formam agnoscit Eustath. ad v. 467, p. 188 Bernh. *ὅτι τὴν παρ' Ὁμήρῳ Θρινακίαν Τρινακίαν οὗτός φησι, τουτέστι τὴν Σικελίαν*, et paulo post p. 189, 17: *Σιβύλλα δέ φησιν ἀπὸ Τρινάκου βουκόλου κληθῆναι, εἰποῦσα, — ἣν ἔκτισε Τρίνακος ἥρως*, quae sumpta sunt ex Steph. Byz. p. 635, ubi integer legitur versus *Τρινακίης νήσου, ἣν ἔκτισε κ. τ. λ.*, sed libri habent *Τρινακρίης* et *Τρίνακρος*. adde Strabon. VI, 2 p. 265: *Σικελία — Τρινακρία μὲν πρότερον, Τρινακὶς δ' ὕστερον προσηγορεύθη μετονομασθεῖσα εὐφωνότερον*, ubi tamen Kramerus *Θρινακίς* dedit. Equidem putaverim *Τρινακίαν* poetas dixisse ab *ἀκή* deducentes nomen velificantibus et Homerica insula *Θρινακίη* et urbe *Τρινακία*, quam memorat Diodor. XII, 29. atque hanc urbem hic quoque intelligendam esse affirmat Toup. animadv. in schol. Theocrit. p. 487 Berol. ineptire dicens Callimachi editores qui verterint: Aetna cum tota Sicilia concutiebatur. cuius iudicii equidem causam non video, etsi Toupium sequitur Meinekius. —

61. *Ἀμβολαδίς* hinc habere videtur Ioann. Alex. p. 38, 30, ubi nunc *ἐμβολαδίς* scribitur, sed recte *ἀμβ.* correxit L. Dindorf. in Thesaur. Paris. III p. 816. — De *τετύποντες* dictum ad I, 53. Mox egregia Meinekii coniectura est *ἐπὶ μέγα μυχθίσσειαν*, quam recepissem, nisi vidissem de *ἐπὶ μέγα*, quod correctionis ansam Meinekio dabat, etiam aliter statui posse atque Meinekius cum aliis statuit. nihil enim impedit quominus solum *μέγα* cum *μοχθήσειαν* coniungatur, *ἐπὶ* autem adverbium sit (*ἐπὶ τούτῳ τῷ ἔργῳ*) vel praepositio tmesi a verbo suo diremta. certe verbum *ἐπιμοχθεῖν* agnoscit Hesychius: *ἐπιμοχθῆσαι, σὺν μόχθῳ ἐπιπονῆσαι.* neque huic interpretationi adversatur quod paulo ante *ἐπὶ μέγα* longe alia significatione legitur. —

64. *Μάλα* cur tantopere offenderit Cobetum p. 422, ut *αἱ μηκέτι τυτθαί* quidem ferri posse dixerit, quod sit *grandiores puellae*, sed addito *μάλα* Callimachum peccasse putaverit, causam equidem non video. non debebat Cobetum paulo liberius positum *μάλα* offendere. nam cf. IV, 86 *ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη* (coll. Theocrit. II, 137 *καὶ νύμφαν ἐσό-*

βησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῦσαν). IV 205 ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀνεπαύσατο λυγρῆς. —

65 seqq. Delicatissimum eorum fastidium qui totam hanc scenam paene ridiculam inepteque e terra in caelum translatam putabant, ob eamque causam vel singula verba mutabant vel versus aliquot expellendos existimabant, egregie refutavit Hauptius in Verhandlungen der Sächsischen Gesellschaft der Wissenschaften 1849 p. 42. sed nec Hauptii nec Valckenarii iudicio (ad Adoniaz. p. 347 B = p. 184 Berol.) obsecutus Cobet. l. l. p. 421 puerile sibi videri dicit Callimachi commentum et ἀπειροκάλως ab hominibus ad Deos translatum. contra quem disputavi in Leutschii Philolog. XX p. 136 seqq. —

66. Ἀπειθέα plurimi vexabant coniecturis quarum mihi quidem nulla videtur probabilitatis speciem habere, qui unice aptam huic loco inoboedientiae et contumaciae notionem putem. itaque retinui ἀπειθέα, etsi nove dictum est de iis quae contra alius voluntatem fiunt. — De τεί̓χοι, quod Meinek. p. 162 poenituit a se relictum nec in τεύχει mutatum esse, ad v. 17 diximus.

69. Ἑρμείης contra usum Homeri, quem ubique sequitur Apollonius Rhodius, Callimachus habet etiam III, 143 et IV, 272 cum Arat. 269 et Nicandr. Alex. 561. Ἑρμείας quidem et Ἑρμείαν Nonnus dicit XIII, 25. XX, 62. I, 337. IX, 217. XXX, 272. XXXVIII, 97, sed Ἑρμείῃ VIII, 354. XLVIII, 358. in Manethonianis per omnes casus utraque forma legitur. Hinc apparet quid de Schaeferi sententia iudicandum sit ad Hesiod. Erg. 68 (in Gnomic. poet. Brunckii p. 245), ubi Ἑρμείαν pro Ἑρμείην Goettlingius primus scripsit. — Κεχρημένος frustra defensum ivit Hemsterhusius, quem mirum est imponi sibi passum frequentissimo librariorum errore η et ι commutantium, praesertim quum legisset in Plut. Cim. 1 χρίονται αἰθάλῳ τὰ πρόσωπα, et paulo post de eadem re (at hic quidem ex Reiskii emendatione, nam in libris est χρησάμενον) πρὸς τὸν φόνον ἀσβόλῳ χρισάμενον, in Lucian. Saturnal. 2 ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον, Aelian. Var. hist. I, 15 τοὺς θρόνους ἀσβόλῳ κατέχρισαν, quae propterea etiam attuli, ut Carolum Dilthey erroris coarguam qui nisi de rebus liquidis vel liquore temperatis usurpari verbum χρίειν negabat. add. Nonn. Dionys. VI, 170 γύψῳ κερδαλέῃ χρισθέντες ἐπίκλοπα κύκλα προσώπου. —

70. Verbum *μορμύσσεσθαι*, quod recurrit IV, 297, Cobeto p. 422 Callimachus videtur ex *μορμώ* procudisse breviorem captans formam pro eo quod probati scriptores dixissent *μορμολύσσεσθαι*. Quod eo minus credo quo numerosior eius vocis fuit familia. nam Hesych. habet *μόρμοι· φόβοι κενοί. μόρμη· χαλεπή, ἐκπληκτική. μύρμος· φόβος. μορμύνει· δεινοποιεῖ. μορμύρει· — δεινοποιεῖ.* quod autem maximum est, Hesychius affert etiam *μορμύσσεσθαι· ἐμβριμᾶσθαι*, quae significatio cum ea quam hic habemus facillime consociari potest. —

72. Ne *κοῦρα* quidem utpote Aeolicum epico sermoni immixtum Cobeti vituperationem effugit. debebat igitur ipsum reprehendere etiam Homerum qui *νύμφα φίλη* dixit Il. III, 130, Od. IV, 743, quem secuti sunt Bion. II, 28. Callimach. IV, 215. poet. incert. in schol. ad Hom. Il. XXIII, 254. Nonn. Dion. III, 248. XXXII, 60. XXXIII, 28. Triphiod. 457. quid mirum igitur quod ad eandem normam Callimachus dixit *κοῦρα*, praesertim quum nec primus nec solus dixerit. nam confer Theocrit. XXVII, 51 *θάρσει, κῶρα φίλα*, et Naumach. Monit. nuptial. 70 *πῶς δ' ἄν, κοῦρα, δύναιο δαήμονι φωτὶ φανῆναι.* — Sed vix credas narranti, Cobeto *τριέτηρος* pro *τριέτις* novum, sed non elegans Callimachi inventum fuisse visum p. 423. non meminerat igitur Homerum dixisse *βοῦν πενταέτηρον* Il. II, 403. VII, 315. Od. XIX, 420, *ὗν πενταέτηρον* Od. XIV, 419. Hesiod. Op. 434 *βόε ἐνναετήρω*. adde *τετραέτηρος* ap. Hesych. s. v. (cf. ad II, 58), *δεκαέτηρος* Plat. de Legg. VI p. 772B, *δεκέτηρος* Anth. Pal. IX, 461, 7. ibid. 462, 5 et 474, 3 (*δεκαέτηρος μάχη*), *ἑξαέτηρος* Nonn. Dion. XXXVIII, 14 (*ἑξαέτηρος βοείη*), *ἑκατονταέτηρος* Orph. Argon. 1113, *διέτηρος* Epigramm. in Welckeri Syllog. p. 230, *ἰσοέτηρος* Nonn. D. XXI, 175, 182. XLI, 150, qui etiam Callimacheum *τριέτηρος* habet XLV, 294 (add. Agath. in Anthol. Pal. VII, 552, 7) ab Arcadio quoque agnitum p. 81, 14 = 71, 12. — Maiore autem iure Cobetus offendit in voce *προτέρω*, quamquam quod dicit *προτέρω* de loco tantum, non de tempore dici, non ab omni parte verum est, certe de tempore *προτέρω* legitur apud Apollon. Rhod. II, 864, ubi *diutius* significat. hic autem valet *prius* (*quam eodem venit arcum et pharetram petitura*). quamquam ne hoc quidem primum ausum Callimachum puto, sed ab aliis sumpsisse, praesertim quum plurimarum analogia vocum defendatur, quarum a loco ad tempus

traducitur notio, et in aliis quoque adverbiis terminationes $\overline{ov}$ et $\overline{\omega}$ sine ullo significationis discrimine commutentur, ut in *ἀνωτέρω* et *ἀνώτερον*, *κατωτέρω* et *κατώτερον*, *περαίτερον* et *περαιτέρω*, *ἀσσότερον* et *ἀσσοτέρω*, *ἐγγύτερον* et *ἐγγυτέρω*, *μακρότερον* et *μακροτέρω* etc. —

74. *Ὀπτήρια* hic non esse *ἀνακαλυπτήρια*, sed significare dona quae dantur quando cui consanguinei cuiusdam infans recens natus primum ostenditur, ex scholiast. Aeschyl. Eumen. 7 docuit Spanhemius, ut non esset cur de hac significatione vocis dubitaret Cobet. p. 423. Ac firmat Spanhemii interpretationem Nonn. Dionys. V, 139: *Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον, ὅπερ κάμε Κυπρογενείῃ, τοξευτῆρος Ἔρωτος ὅπως ὀπτήριον εἴη*, qui locus aperte hinc ductus est. alterum idque vulgarius *ὀπτηρίων* genus idem Nonnus intelligi voluit Dionys. XXX, 69 *δῶρα καλυπτομένης ὀπτήρια Περσεφονείης*. —

76 seq. *Στήθεος ἐκ μεγάλου* cur corruptum putem causam non video, modone coniungatur cum *δράξατο*, sed cum *χαίτης*, ut sit: *λασίης ἐκ μεγάλου στήθεος* (*πεφυκυίας*) *χαίτης*. Sed ipsum *χαίτη* mihi nove dictum videtur de crinibus, qui sunt in pectore, etsi nihil de hoc monuit Cobetus. — *Μεγάλου* autem contra Mauritium Schmidt defendent quae apposui in not. crit. ad I, 15. Cum *ὤλοψας* apte Ruhnken. composuit Nonn. Dion. XXI, 70 *ἀνδρὸς ἀμαιμακέτοιο κόμην ὤλοψε Πολυξώ*, minus apte eiusdem XL, 104 *ὤλοψεν ἀκηδέα βότρυν ἐθείρης*. nam ibi de luctu dictum ut in Callim. fragm. ap. Orion. p. 113. — Mox iterum incaute egit Cobetus *ἄτριχος* vitiosam appellans formam pro eo quod est *ἄθριξ*, an vitiosum appellabit etiam Euripideum *εὐτρίχου γενειάδος* in Herc. furent. 924, quod agnoscit Pollux II, 22 afferens *εὔθριξ*, *εὔτριχος*, *καλλίτριχος*, idemque paulo post § 24 ex Philonide comico profert *ὦ πολυτρίχου πώγωνος*, nulla apposita nota, quod in simili re fecit Phot. lex. II p. 37: *οὐλόθριξ*, *οὐχὶ οὐλότριχος· καὶ οὐλότριχα*, *οὐχὶ οὐλότριχον*. Et *ἄτριχος* habet etiam Nonnus III, 392 *ἄτριχον εἰσέτι δειρήν*, ex hoc fortasse loco, nam is alibi vulgarem formam praefert, non solum in *ἄτριχα κόρσην* XVIII, 348, sed etiam in *νεόθριξ* (III, 414. XXV, 462), *δασύθριξ* (V, 372. XIV, 70. XXI, 82. XXIX, 261), *λασιόθριξ* (VII, 275. XXXVIII, 359), *πυκνόθριξ* (VII, 322. XXXII, 108), *σκολιόθριξ* (XV, 137), *καλλίθριξ* (XXV, 160) etc., nisi quod XXVI, 155 nunc legitur *ἐκάλυπτε λιπότριχον ἄντυγα*

κόρσης, quod *λιπότριχος ἄντυγα κόρσης* scribendum censeo coll. *λιπότριχι κόρσῃ* XI, 510 et *λιπότριχος καρήνου* XIX, 202 (ambigua sunt *δασύτριχα χείλεα* V, 548, *δασύτριχα κύκλα* XXV, 488, *νεότριχα γένεια* XLVI, 201). Ex aliis poetis addo Theocrit. VIII, 3 *ἄμφω τώγ' ἤστην πυρροτρίχω*, et Oppian. Cyneg. I, 474 *γυρόν, ἀσαρκότατον, λασιότριχον*. —

79. Coniectum a me olim in Philol. VI p. 499 *ἀπενείματ'* quum recepisset Mein., improbavit hoc Cobetus p. 423, qui docet nos, *ἐπινέμεσθαι* proprie dici morbum aut ulcus, quod carnes aut capillos depascitur. Qui quum *de*pascendi verbo utatur, et ipse sensisse videtur non sufficere hic notionem *pascendi per locum* — nam hoc *ἐπινέμεσθαι* significat —, sed aliquanto fortiorem *absumendi* in pascendo. aliter enim *ἄτριχον* fieri pectus non potuit. — Paulo ante ex melioribus libris reponendum censui *ἐνιδρυθεῖσα*. nam aoristum *ἱδρύνθην* ne in Homero quidem III, 78 et VII, 56 libri omnes habent, in Apollon. Rhodio semel agnoscit praestantissimus codex Mediceus III, 1269, sed bis omittit *ν*, IV, 532 et 723, in Theocrito XIII, 25 Ahrensius ex melioribus libris *καθιδρυθέντες* edidit, in Paul. Silent. Descript. Amb. 131 codex habet *ἱδρυθέντος*, sed in Anthol. Palat. X, 9, 5 *ἐνιδρυνθέντα*, tametsi *ἱδρυθείς* dat ibid. IX, 249, 2. iam quoniam etiam in scriptorum libros librarii saepe intulerunt *ἱδρύνθην* (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 37 not.), non dubito quin iure *ἐνιδρυθεῖσα* hic reposuerim. cf. etiam G. Dindorf. in Thesaur. Paris. IV p. 523. —

81. Optima est Meinekii emendatio *κῆμοί*, ut quae proxime accedat ad meliorum librorum scripturam *ἤ ἤ μοι*, nam *η̅* et *κ̅* in libris manuscriptis saepe confundi constat. Firmat emendationem Epigr. XLI, 5 Mein. *κήπέμνσ' ἐκείνων* (sed *κῆτι* in carmine legitur quod doricum est totum, Epigr. LII, 2 Mein.). — Mox Cobet. p. 423 infeliciter admodum et ineptissime novatum a Callimacho dicit quod *εἰ δ' ἄγε* mediae orationi interposuerit, item soloecum esse *εἰ δ' ἄγε — τεύξατε* pro *εἰ δ' ἄγετε*. Et in ultimo quidem mirum quantum erravit nec memor fuit Hom. Il. VI, 376 *εἰ δ' ἄγε μοι, δμωαί, νημερτέα μυθήσασθε*, ne afferam Il. II, 331 *ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες*, Od. XXI, 281 *ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον*, qualia plura apud Homerum leguntur quibusque similia habent Attici, velut illud *βούλεσθε, εἰπέ μοι*, de quo dixit Weber. ad Demosth. Aristocrat. p. 346. Vel hoc docet

illud *εἰ δ' ἄγε* plane in formulam abiisse, in qua singula verba non debent ad vivum resecari, ut non sit magnopere mirandum quod Callimachus *εἰ δ' ἄγε* mediae orationi interposuerit, ut in simplici *ἄγε* fecit Homerus Il. VII, 299 *δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω*, XIV, 314, et aperte fecit etiam in formula *εἰ δ' ἄγε* locis iam a Naegelsb. ad Il. I, 302 allatis, Il. XXII, 378 seq. *ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν*, et Od. IV, 832 *εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς, εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀιζυρὸν κατάλεξον*, cui similis est Apollonii locus quem ad defendendum Callimachum attulit Mein., IV, 758 *Ἶρι φίλη, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς, εἰ δ' ἄγε λαιψηρῇσι μετοιχομένη πτερύγεσσιν δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν*, item eiusdem Apollonii locus III, 897 *ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα καὶ οὐ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν, εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν*, nec diversi plane generis sunt et ipsi a Naegelsbach. allati loci Il. XVII, 685: *Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ὄφρα πύθηαι*, et XXIII, 581 *Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ἣ θέμις ἐστίν*, quibuscum comparari possunt Apoll. Rhod. I, 657 *ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν*, id. IV, 1073 *ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων παρθενικήν*, et Antiphil. in Anthol. Pal. IX, 415, 7 *ναυτίλοι, ἀλλ' ἄγε πάντες ἐμῆς ἐπιβαίνετε πρύμνης*. —

89. *Εἶδαρ ἔδοιεν* ab Anna Fabri non satis defendit Meinekius apponens Hom. Od. IX, 84 *οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν*, et Il. XIII, 35 *ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ ἔδμεναι*, quorum in altero additum est adiectivum (ut Od. XI, 123 *ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν*, coll. XXIII, 270), in altero *εἶδαρ* ne coniungitur quidem cum *ἔδειν*. Nec his persuasit Cobeto ut integrum putaret locum esse. nam servato *ἔδοιεν* additum *εἶδαρ* frigidissime *παρέλκειν* dicit. Sed sufficit similium admonere quae sat scio non impugnaturum esse Cobetum, *τέκνα τεκέσθαι* in Hom. Od. XIX, 264 et hym. Hom. in Cer. 136, *δαίνυσθαι δαίτην* in Od. VII, 50 quaeque similia ex Homero attulit diligentissimus Ameis. in append. crit. ad Od. VII, 50, ex aliis Lobeck. Paral. p. 505 seq. —

90. *Πηγούς* certissimum videtur non esse *obesos*, ut Aulin. de elocut. Callim. p. 47 not. coniecisse video, sed colorem

significare vel album vel nigrum. utrumque enim statuunt Grammatici, Hesych. s. v., schol. ad Il. IX, 124, ad Od. V, 388, Eust. ad Il. IX, 197, gram. in Cram. An. Ox. I p. 358, Etym. Mag. p. 669, 27. at Lycophron certe de canis senum capillis dixit v. 336. Sed dubium est quales Callimachus dixerit canes ἡμισυ πηγούς, quos qui interpretantur *ex dimidia corporis parte albos*, his canibus venaticis colorem tribuunt quem veteres non probabant, certe Xenoph. de Venat. IV, 7 eligendos canes venaticos dicit quibus sit χρῶμα ἁπλοῦν καὶ θηριῶδες. praestat igitur interpretari, quorum color inter album et nigrum interiacet i. e. *cinereos*. quod si est, nescio an futuri sint qui scribendum censeant ἡμισυπήγους, ut ἡμισύδουλος habet Maneth. IV, 600 pro eo quem Eurip. Androm. 922 dixit ἡμίδουλον, et Hesych. affert II p. 280 ἡμισύθλαστον i. e. ἡμίθραυστον. sed cf. Lobeck. Elem. I p. 571. At plus negotii facessunt canes παρουάτιοι, qui quales sint quum nemo facile dixerit, corruptam vocem esse putabimus. atque Ruhnk. Ep. crit. II p. 170 Callimacho optime consultum putabat si corrigeretur πόρ' αὐατίους, quod probavit Blomf., iniuria. nam etiamsi concedatur illam vocem significare *auritos*, tamen coloris notionem requiri patet, quum ea vox inter πηγός et αἰόλος collocata sit, quae et ipsa colorem significant. Quod iam olim contra Ruhnkenii coniecturam monui in Schneidew. Philol. VI p. 505, ubi ἀργουατίους scribendum esse conieci, sed non probavi Meinekio, qui me dicit tum demum recte formaturum fuisse vocem si ἀργώτους scripsissem. Hoc quidem non dixerim, nam etiam δολιχούατος, μονούατος, χρυσούατος, ἀνούατος, ὑπουάτιος dicta esse constat, sed relinquenda illa coniectura fuit, postquam certiorem emendandi viam iniit Mauritius Haupt in Ind. lect. univers. Berol. $18^{58}/_{59}$ p. 5. Is enim ἵππων παρωῶν admonens, quorum color subrufus est (cf. Aristot. Hist. animal. IX, 45, Hesych. s. παρωάς et s. πάρωος, Phot. s. παρῶαι), suspicatur scribendum esse τρεῖς δὲ παρωαίους i. e. *tris subrufos*. Hoc ego ita accipio ut mutando in παρουαίους paulo etiam magis ad librorum scripturam revocem, a qua non differt nisi una literula. Idem autem hoc significabit atque Hauptianum illud. neque enim negari poterit ἵπποις παρώαις aliquam nominis societatem esse cum eo serpentium genere quod plerique παρείας, Apollodorus autem (de quo dixi in Nicandr. p. 182 seqq.) appellabat παρούας. nam hi quoque rufi erant.

Testis est Aelian. Hist. an. VIII, 12: ὁ παρείας ἢ παρούας (οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει) πυρρὸς τὴν χρόαν κ. τ. λ., ab hoc autem nomine ductum adiectivum παρουαῖος significabit canem qui παρούου serpentis colorem habet, ut ἀσπὶς τεφραία ap. Aelian. l. l. VI, 38 significat serpentem coloris cinerei, βατραχέη κύμη in Nicandr. fr. 85, 5 cymam quae ranae colorem habet etc. —

92. Quod Cobetus p. 424 dicit Callimachum non perspexisse quid esset Homericum αὐερύειν, facile concedimus nec putamus quemquam perspicere potuisse qui ignoraret literae digammi vim, qua perspecta recte hodie demum de ea voce iudicamus (cf. Lobeck. Elem. I p. 592 seq. Doederl. gloss. Hom. III p. 225. Curtius, Grundzüge der Etymol. p. 496 ed. II). sed quod addit Cobetus, Callimachum illi verbo significandi potestatem affinxisse quam numquam habuerit, aperte falsus est. an aliter Callimachus voce usus sit atque Homerus fecit Il. XII, 261 στήλας — τὰς οἵ γ' αὐέρυον —? Ac ne hoc quidem liquido affirmari potest, ipsum Callimachum non scripsisse αὖ ἐρύοντες (sed αὐερύοντες) atque vocem αὖ voluisse significare ἄψ, quod fecerunt Grammatici veteres (cf. Lobeck. Elem. I p. 41. II p. 370). Certe utroque modo scribi solitum fuisse, αὖ ἐρύειν ἐν παραθέσει δύο λέξεων, ἢ αὐερύειν ἐν συνθέσει κατὰ ὑφέν, testatur Eustath. ad Il. p. 134, 15. add. varr. lectt. in Il. XII, 261 et Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 110. hoc nunc evaluit in Homeri exemplaribus, sed αὖ ἐρύειν hodie legitur in locis numero XXXV Oppianorum et Nonni quos Lehrsius protulit Quaest. ep. p. 277, quibus assimulandus videtur etiam Ioann. Gazaei locus in Ecphras. II, 105 ἔμπαλιν αὐερύουσα ῥόον. Et sic in Callimacho cum libris scripsi, sed ita ut inde de Callimachi super hac voce iudicio quicquam colligi nolim. —

93 seq. Recte correctum esse εἷλκον manifesta docet Nonni imitatio XXV, 185 seq. λασίου δεδραγμένος ἀνθερεῶνος φοίνιον εἷλκε λέοντα —, εἷλκεν ἔτι ζώοντα. — Mox nescio cur Meinek. cum reliquis editoribus κυνοσουρίδας scripserit litera initiali minore aut dubitaverit de scholiastae fide qui dicit: τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας, ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ τόπος Λακωνικῆς, ubi ille Κυνουρίς scribendum coniecit. Atqui de Laconiae loco Κυνόσουρα vel Κυνοσουρίς satis hodie constat apposuitque iam veterum testimonia Spanhemius, quibus adde Hesych. II p. 555, Phot. II p. 359,

Herodian. de monad. p. 18, 24 (cf. Curt. de Peloponn. II p. 227). nec improbabile profecto est istas ex cane et vulpe natas canes, quas ἀλωπεκίδας appellabant, Callimachum a patria appellasse Κυνοσουρίδας. —

98. Ernestii opinionem μετὰ δὲ κύνες ἐσσεύοντο praeferentis refutavit Gerhard. Lect. Apollon. p. 57 sat multis appositis locis, inter quos est etiam Callim. III, 166. eos qui repetit Haupt. Observ. crit. p. 59 et hic μέτα et v. 166 ἔν scripsit. atque hic certe μέτα dederunt Blomf. et Mein., quod nec codices firmant et adversatur doctiorum grammaticorum praecepto qui praepositionum accentum negant retrahi ubi adverbiorum significationem induant. cf. Lehrs. Quaest. epic. p. 95 seq. —

99. Nescio cur Blomfieldo tantopere displicuerit vox προμολή, ut ubicunque legitur fere corrigendam putaverit. itaque et hic scripsit προβολῆς et infra v. 142 προβολῇσι, in quo nollem eum secutus esset Meinekius. nobis potior auctoritas scholiastae Apollon. Rhod. I, 260, qui dicit: τὰς πρώτας προβάσεις τῶν ὀρῶν προμολὰς λέγουσι, quae significatio huic loco accommodatissima. altero Callimachi loco significat τὴν προστάδα vel τὰ πρόθυρα, ut in Apoll. Rhod. I, 260, 1174 et Colluth. 310 (nisi ibi cum cod. Mutin. praeferendum προθύροισι) eamque significationem agnoscit Etym. Magn. p. 689, 34. Quod autem in codice Vindobon. id ipsum quod Blomf. voluit legitur, nullam apud me vim habet qui sciam utramque vocem etiam alibi a scribis confundi. cf. varr. lectt. in Arat. 239, in Dionys. Per. 1118, in Colluth. 310. —

100. In nomine χρέος non iniuria significationis insolentiam notavit Cobet. p. 424. quamquam quis ausit negare hoc quoque cum aliis eius modi multis Callimachum debere antiquiorum alicui poetarum? — De ὄχθης, quod ὄχθῃς olim scribebatur, dictum ad II, 86. —

101. Non feliciter verbo βουκολεῖσθαι usum esse Callimachum pro νέμεσθαι de cervis libere vagantibus Cobetus dicit l. l. βουκολεῖσθαι enim dici quibus custos additus sit. Sed quoniam semel hoc verbum generaliorem verborum βόσκεσθαι vel νέμεσθαι significationem induit, quod apparet ex Homerico illo ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο, Il. XX, 221, item ex Eupolid. fragmento βουκολεῖσθαι αἶγας, II, 1 p. 435 Mein., et ex Nonn. Dionys. XXVII, 29: Πᾶνας — ἔθνεα βουκολέοντας ἐρημονό-

μων ἐλεφάντων, — non est profecto mirum, quod ab hac quoque parte illorum usum verborum secutum est. quod factum est etiam IV, 176. — Μελαμψήφις, quod legitur etiam IV, 76, Callimacho debet Nonn. Dionys. XXVI, 236. — Mox quum Ἄναυρος fluvius prope Parrhasium montem nullus memoretur a veteribus, diu est ex quo ego ἀναύρου scribendum censui, quod nunc dedit etiam Meinekius. Est autem is ipse fluvius intelligendus quem v. 107 poeta Κελάδοντα appellat (cf. Hom. Il. VII, 134 coll. Unger. Theban. Parad. p. 394), ἄναυρον autem quodvis flumen appellari, imprimis χείμαρρον, constat tum ex poetarum locis, Nicandr. Alex. 235, Mosch. II, 31, Dionys. Perieg. 1118, Colluth. 104, Paul. Silent. Ecphr. eccl. α 75, 157, β 596, tum ex grammaticorum admonitione, Diogeniani in Etym. Magn. p. 101, 1, schol. Apoll. Rhod. I, 9, Tzetz. ad Hesiod. Scut. extr. add. Unger. Theban. Parad. p. 393 et Lobeck. Proleg. Path. p. 259. —

102 seq. Cobet. l. l.: „μάσσονες ἢ ταῦροι ita Callimachus dicit quasi μάσσονες et μείζους idem esset, sed quia μάσσονες est μακρότεροι, errasse eum apparet." imo ipse erravit Cobetus qui non recordabatur Hom. Il. VII, 155 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα. add. Od. XI, 309. nec aliorum desunt loci in quibus μακρός pro μέγας, μῆκος pro μέγεθος valet. cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 130. — Alterum hemistichium fortasse obversabatur Colluthο quum scribebat v. 319 κεράων ἀπελάμπετο κόσμος. Quod autem cervas Callimachus fecit cornigeras, de ea re praeter interpret. ad h. l. videndus Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 111. —

103. Iterum eadem chorda oberravit Cobetus p. 425, dum Callimachum vituperat, quod ἔταφες voluerit esse ἐθαύμασας, nam ταφών apud Homerum pro καταπλαγείς, ἐκπλαγείς poni de attonito et consternato. Nisi forte attonitus est Achilleus in Il. XI, 777, qui ταφὼν ἀνόρουσε —, ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν (Nestorem et Vlixem), κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν κ. τ. λ. add. Il. IX, 193. XXIII, 101. Od. XVI, 12. VI, 168. Sed errorem errore cumulavit Cobetus p. 425, ubi Callimachum vituperat quod h. v. ὅν dixerit pro σόν, et in poetas Alexandrinos invectus omnes qui pronomina possessiva mirum in modum confuderint neque originem cuiusque formae respicientes neque constantissimam Homeri et antiquiorum omnium consuetudinem, ita perorat: „ante Aristarchum neminem talia offendebant. itaque ridiculum in modum

omnia permiscebant Callimachus, Theocritus, Apollonius Rhodius." Quasi vero nobis hodie ridendi sint prisci homines qui persuasum habebant terram quidem fixam et immotam stare, solem autem circumvolvi. Ac ne post Aristarchum quidem in ipsius Homeri exemplaribus constantia in his rebus fuisse videtur. qui tametsi edixerat ἀδιάπτωτον ἐν ἀντωνυμίαις fuisse Homerum (Apollon. Dyscol. de Pronom. p. 139 = 399) vel τηρεῖν τὸν ποιητὴν τὴν ἐν ἀντωνυμίαις διαφοράν (schol. Od. XIII, 320), tamen non omnes in suam traxisse sententiam videtur, certe in Il. XIX, 174 e nonnullis libris enotatum est σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς (add. Bekk. scid. Hom. p. 77) et in Od. I, 402 hodie praeter Bekkerum omnes legunt κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις. Postremo videat Cobetus, ne ipse inconstantiae reus agatur, ut qui Alexandrinos quidem poetas vituperet quod ὅς pro ἐμός vel σός valere voluerint, Atticos autem scriptores non vituperet ubi ἑαυτῶν dixerint pro primae et secundae personae reflexivo. quibus si hoc concesserit (nec putem eum ipsis erepturum), etiam Alexandrinis concedet id, quod idem atque illud principium habet. cf. I. H. Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 49 coll. Schoemann., die Lehre von den Redetheilen, p. 109. Restat ut moneam, ὅς pro *tuus* Callimachum etiam dixisse in fragm. ab Apoll. Dyscol. de Pron. l. l. servato: ἑά τοι κήδεα λέξον. praeterea vide ad III, 229. —

104. Rariore voce πρωτάγριον ter usus est Nonnus, sed mutata paululum significatione, Dionys. XIII, 247. XIX, 194. XXXVII, 467, item poeta incertus in Anthol. Pal. IX, 656, 8. —

108. Pravam scripturam αἰνεσίῃσιν certatim reiecerunt Piers. Verisim. p. 209, Ernest. ad h. l., Brunck. ad Apoll. Rhod. I, 7, nec dubium est quin orta sit ex hoc scribendi genere: ἐνεσίῃσιν, quod proxime ab origine abest et olim lectum fuisse videtur in Hom. Il. V, 894, certe ab Hesychio notari video praeter ἐννεσίῃσι· βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν, etiam ἐνεσίῃσιν· ἐννοίαις καὶ βουλῇ. tertiam formam idem praestat, εἰνεσίαι· ἐπιστολαί, quam ut non reicerim cum Piers. l. l., ita sine codicum auctoritate nusquam probaverim. —

109. Ὕστερον probavit etiam Naek. de Hecal. p. 165, quum cerva illa non ultimum fuerit Herculis ἀέθλιον. Sed ὕστατον defendi potest, modone cum ἀέθλιον iungatur, sed cum γένοιτο, „tandem ut ἀέθλιον esset Herculi." cf. Hom. Od. XX,

116 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν. Aliter vulgatam defendit Passow. in cens. Blomf. p. 115. —

113. Quod Bergkius dicit in Ind. schol. Halen. 1864/65 p. XI, ποῖ potius quam ποῦ scribendum esse arguere proximi versus prima verba Αἵμῳ ἐπὶ Θρήϊκι, vereor ut satis doctissimi viri verba intelligam. qui si hoc voluit, cum curru Dianam Haemum montem petivisse, non video cur Haemum maxime poeta memoraverit. nunc autem pedibus in Haemum ivisse censenda est Diana, ubi materiam currui faciendo quaereret, quae firmior ibi, quum frigidus Aquilo in eo monte regnet plurimumque arborum firmitati conferat (cf. Plin. Nat. hist. XVII, 10). itaque in Haemo factus currus primum ibi deam sustulit. — Mox idem Bergkius contra Cobetum, qui p. 426 dixerat duriter admodum currum cervis iunctum ipsum nominari cornigerum, egregie monuit vocabulis ἅρμα et ὄχος haud raro apud Graecos poetas significari iugales qui currum trahant, in quam rem citat I. H. Vossii Epist. mythol. I p. 172 (II). Nos addimus non durum hoc visum fuisse Nonno, qui loci Callimachei memor non solum de eadem Diana dixit Dion. XXXVI, 55 ἀλέγιζε καὶ εὐκεραόν σέο δίφρον, et XLVIII, 312 κεραὴν ἤλαυνε θυελλήεσσαν ἀπήνην, sed etiam de Triptolemo XIII, 191 δίφρον ἐχιδνήεντα δι' ἠέρος ἡνιοχεύων. Paulo aliter interpretatur Lobeck. ad Aiac. 7. —

114. Αἵμῳ, non Αἱμῳ, quod cum prioribus editoribus etiam Meinek. retinuit, ex melioribus libris dedi hic et IV, 63. cf. Theocrit. VII, 76 μακρὸν ὑφ' Αἷμον, et Lex. περὶ πνευμάτων p. 239: ἡ $\overline{αι}$ δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται — εἰ μὴ τὸ $\overline{μ}$ ἐπάγοιτο, οἷον αἷμα — Αἷμος, ὄρος. coll. Lentz. Pneumat. elem. p. 770. De aliorum usu cf. Dindorf. in Thes. Paris. I p. 990. — In eodem hoc versu κατᾶιξ pro vulgato κατάιξ dant meliores libri ABC, etsi in simili causa II, 4 iidem habent φοίνιξ. sed talis inconstantia in scribis non miranda, sed miranda in editoribus, qui φοῖνιξ scribentes II, 4 docent probari sibi quae praescribunt grammatici ab Ellendt. Lex. Sophocl. I p. 956 seq. producti, $\bar{ι}$ et $\bar{υ}$ ante ξ breves esse, etsi in obliquis casibus producantur, sed idem praeceptum obliti sunt scribendo κατάιξ, ut legitur sane in optimis libris Apoll. Rhod. I, 1203. sed in Hesych. s. v., Etym. Magn. p. 28, 20, Suid. s. v. editores demum κατάιξ dederunt, nam libri fere habent καταίξ (ut

Sylburg. dedit in Apollinar. XLIX, 7. LXVIII, 3, 31. CVI, 50) vel *κάταϊξ*. at in Hesychio Maurit. Schmidt scripsit *καταΐξ*, ut in Hom. Il. V, 811 Bekkerus dedit *πολυάϊξ*. — In sequenti versu quod legitur *δυσαέα κρυμόν* in usum suum convertit Dionys. Perieg. 669. —

122. „Haec ita a Callimachi manu profecta esse persuaderi mihi non patiar. quae enim causa sit cur quarto ictu dicat deam petiisse urbem, *non iam quercum*, quum *quercus* cu riterum memoretur non plus causae sit quam vindicaverint sibi *πτελέη* et *θήρ* et ipsa antea memorata. imo una ex tribus modo memoratis rebus si repetenda fuit, concedes *θηόρς* cummaxime memoriam renovandam fuisse. nam *θήρ* et ultimo loco memoratum fuit et eam rem significat quam solam sagittis petiisse Dianam quilibet putaverit. at solius *θηρός* repetitam memoriam si quis restituere velit corrigendo *τὸ τέτρατον οὐκ ἐπὶ θῆρα* (vel *οὐκ ἔτι θῆρας*), vereor ut causa excogitari possit cur istud a librariis mutatum sit. Itaque nihil reliquum est nisi ut trium istarum rerum iunctim memoriam restauratam a poeta fuisse credamus. Quod quum duobus modis fieri posset, ut aut uno nomine tres illas res comprehenderet aut privo quamque nomine insigniret, alterum illud non factum arbitror, qui aptum inveniri posse vocabulum negem quo *δρῦς*, *πτελέη*, *θήρ* comprehendantur. multo autem credibilius est hoc, librarium omisisse post *τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν* versiculum quo *πτελέη* etiam et *θήρ* memorabantur. is versus talis esse potuit: *οὐδ' ἔτ' ἐπὶ πτελέην*, *οὐδ' ἀγροτέρους ἐπὶ θῆρας*." Ita olim scripsi in Philolog. VI p. 554. nunc Meinek. refert Hauptium quoque versum excidisse suspicatum esse, cuius baec sententia fuisset: *οὐκ ἔτ' ἐπὶ πτελέην ἧκας βέλος, οὐκ ἐπὶ θῆρα*. Probavit hoc Mein. et lacunae signum posuit, quamquam olim putabat etiam sic in ordinem cogi locum posse ut v. 121 scribatur *τὸ τέτρατον οὐκ ἐπὶ θῆρα* (vel *οὐκ ἔτι θῆρα*), quod et ipse olim conieceram. —

123. Meliores libros secutus cum Mein. restitui *πολλὰ τέλεσκον*, praesertim quum etiam in frag. CCCCXXXIV legatur *πολλὰ τέλεσκον*. quod autem Pohl. p. 13 idem commendat propterea, quod Callimachus in versuum exitu trium syllabarum voces vocibus quadrisyllabis praetulerit, id in hac quidem re parum valet, ubi de augmento agitur. nam ut III, 158 Callimachus scripsit *θῆρα πονεῖτο*, ita tamen II, 41 *πάντ' ἐγένοντο* scribere maluit quam *πάντα γένοντο*, quod Meinek. praetulit, iniuria quidem.

nam etiamsi concedatur in Homero Bekkerum in eiusmodi locis omisso augmento trisyllabam verborum formam iure restituisse (de quo non sine causa dubitat W. C. Kayser. in Philol. XVIII p. 685 seqq.), tamen ante Aristarchum in Homeri exemplaribus quadrisyllabas formas praevaluisse docet Apollonius Rhodius (cf. Merkel. Proleg. p. CXI), apud quem praeter alia eius generis multa legitur etiam ipsum illud *πάντ' ἐγένοντο* I, 502. Magis etiam improbo quod idem Mein. ad eandem normam IV, 223 *οὐδὲ δέχοντο*, (ut VI, 12 et 17 *οὐδὲ λοέσσω*) scripsit. nam post particulas *ἀλλά*, *γέ*, *δέ*, *ἠδέ*, *οὐδέ*, *τέ*, *ῥά* etiam Homerus augmentum servasse et quadrisyllabas formas praetulisse videtur (cf. Kayser. l. l. p. 682 seq.), quod fecerunt etiam recentiores epici, ut Quintus. cf. Koechly, Proleg. XLV seq. Ceterum cf. etiam ad III, 180 et ad III, 206. IV, 263. —

124. *Ἐμμάξεαι* corruptum dicit Cobet. p. 426, quum locus notionem *concipiendi* iram requirat. Sed quidni dicat Callimachus Dianam conceptam iram sceleratis illis *impacturam* esse? Illud autem verbum cum compositis suis ab Alexandrinis poetis ea fere significatione usurpari Ahrensius docet in Philol. VII p. 431 allatis Theocrit. XVII, 37, Nicandr. Ther. 181, 772. add. Eurip. fragm. 614N, Opp. Hal. II, 502, Anth. Pal. IX, 548, 5. —

125. Laconicum *φίν* etsi interdum librariorum socordia in codices male irrepsit, velut in Empedocl. fr. 188 Stein., Theogn. 66, et in ipsum fortasse Homerum — aliter certe in Lexic. suum non recepisset Apollon. Sophist. addita tamen nota: *οὐκ εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν* —, Callimacho tamen non erat cur Blomf. eriperet et hic et III, 213 et fr. CLXXXIII, praesertim quum habeat etiam Nicander. Ther. 725, Al. 124, fragm. 73. — Continuo *λοιμός* coniectura quidem docti cuiusdam Itali esse videtur, sed recte tamen in editiones omnes praeter Froben. transiit. nam non tam famem, quam pestem gregibus immittit ut Apollo (Hom. Il. I, 50), ita etiam Diana soror. cf. Strab. XIV p. 635: *τὰ λοιμικὰ δὲ πάθη* — τ ο ύ τ ο ι ς *ἀνάπτουσι τοῖς θεοῖς*. — De proximo vocabulo haec scripsit Bentl.: „*restitue ex priscis editionibus ἐπιβόσκεται. nesciebant scilicet posteriorem syllabam in λοιμός produci posse per caesuram, ut h. in Cerer. 22. ἐπιβόσκεσθαι est comedere, consumere, apud Homerum et alios passim, καταβόσκεσθαι autem est βόσκεσθαι κατά τινα τόπον, ut Homer. Il. V, 162.*“ Ita ille, quem iure non secuti sunt edi-

tores. nam neque *ἐπιβόσκεται* ullam habet a codicibus commendationem, et verbi *καταβόσκέσθαι* ea quam Bentl. desiderabat significatione usus est etiam Nicand. Ther. 244, item Apollinar. Psalm. LXXVII, 109 *καὶ κτῆσιν σφετέρην κατεβόσκετο καιομένη φλόξ*. CV, 37 *σφωιτέρας κλισίας κατεβόσκετο καιομένη φλόξ* coll. LXVII, 141 et LXIX, 27. —

127. *Βληταί* scholiasta explicat *βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος*, ut VI, 102 legitur *βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν*. in quo loco ut Apollinis nomen additum est, ita etiam hic Mein. Dianae nomen desiderat, ob eamque rem corrigendum locum existimat. Cui equidem non assentiar. nam *βλητός* etiam alibi absolute dicitur significans ictum ab Apolline aut Diana (cf. Welcker., Goetterlehre I p. 540), quorum qui hic intelligendus deus sit ex totius narrationis ratione facile perspicitur. Potest tamen *βληταί* non minus bene dictum esse pro *βεβλημέναι ὑπ' Εἰλειθυίας*, ut *βέλος* pro eo quod est *βέλος Εἰλειθυίας* (Hom. Il. XI, 269 seq. Theocrit. XXVII, 28) legitur in Oppian. Halieut. I, 591: *σκορπίος αὖ τετόρεσσι φέρει βέλος ὠδίνεσσιν*. — De proxime sequentibus optime meritus est Cobet. l. l. p. 427, qui vidit post *τῶν* delendam esse particulam *δέ*, ut dixerit Callimachus: „aut vitae periculo liberatae ea pariunt, quorum nihil recto talo stetit." quod autem idem Cobetus *φυγοῦσαι* minus recte dictum putat pro *ἀποφυγοῦσαι* vel *σωθεῖσαι*, de solis cogitabat scriptoribus Atticis. tu vide Hom. Il. XXI, 609 *γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι, ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ*. —

129. *Οὗς*, quod nunc editiones habent omnes, editoris principis videtur coniectura esse, quae tandem cedere debebat librorum mss. auctoritati. pronomen relativum accommodatum est sequenti demonstrativo, quod saepe factum, velut in Isocrat. I, 33: *πολλάκις γὰρ ὧν τοῖς λόγοις ἐλύπησαν, τούτων τοῖς ἔργοις τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν*. —

131. Non dubitavi recipere egregiam Meinekii coniecturam *οἶκος* scribentis pro eo quod libri omnes habent *ὄλβος*. num quum Callimachus aperte voluerit accurate respondere sibi ea quae pravis hominibus eveniant (vv. 125—128), et ea quae bonis (vv. 129—132), nisi recepta Meinekii coniectura non habent quod sibi respondeat ea quae v. 127 et 128 narrantur de puerperis aut nihil aut pravam prolem generantibus. —

132. Quod olim in Philol. VI p. 510 putabam Ernestium

et Huschkium (Anal. crit. in Anthol. graec. p. 128) secutus, quos ἔρχεσθαι ἐπὶ σῆμα dicat Callimachus ipsos esse senes mortuos, non affines qui mortuum senem efferant, quod cum Hemsterh. putavit Blomf. et probabat etiam Mein., id etiam nunc teneo. nam affines non aliter nisi mortuum efferentes ad sepulcra ivisse quis credat, quum eos consentaneum sit saepe eo venisse etiam flores et taenias ferentes aut χοάς vel ἐναγίσματα in tumulo facturos. ipsum autem loquendi genus apte Huschkius illustravit allato loco Propert. II 13, 39: *tu quoque si quando venies ad fata, memento, hoc iter ad lapides cana veni memores.* Quod autem in altero hemistichio scribendum putabam πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι περῶσιν, id nunc reicio et sic potius iudico, πολυχρόνιόν τι φέρειν significare *sat multos annos habere*, id quod etiam Aulin de Elocut. Callimach. p. 48, n. 3 statuere video. —

134. Multus est Cobet. l. l. p. 427 ut doceat Callimachum exquisitiora quaedam quaerentem ad ineptias delapsum et nominibus γαλόῳ et εἰνάτερες inepte abusum esse. haec enim nomina esse τῶν πρός τι et nisi addatur cuius qua sit εἰνάτηρ aut γάλως, prorsus nihil dici. At quum paulo ante memorentur οἶκοι, simul audiuntur ii quorum illi οἶκοι sunt, i. e. domini dominaeque, ut non nimium sit obscurum, quorum sint γαλόῳ et εἰνάτερες intelligendi, nimirum uxorum quarum sunt domus officia. Quod autem concordem domum descripturus Callimachus non viros feminasque simul, sed solas nominat mulieres, profecto non ignorabat irritabile mulierum genus imprimis praeceps esse ad turbandam affinium concordiam. Ceterum non puto poetam dicere voluisse fratrias et glores semper cum uxore domini in eadem domo versari, sed adesse ad epulas vocatas. quo vel nomen θυωρός ducit quod non mensam in universum, sed laute extructam mensam significat, ut apparet ex Hesychii glossa θυωρεῖσθαι· θυωθεῖσθαι(?), εὐωχεῖσθαι. —

136. Nihil mutandum esse iure monet Valcken. ad Eurip. Hippol. 925 extr. Sed recte tamen comma post μέν posuit Ernest., si quidem haec sententia est: inter eos quos tu auges et beneficiis ornas, velim sit etiam, qui verus mihi amicus est, ac velim ipse inter eos sim. —

143. Fuit sane Ἑρμῆς Ἀκακήσιος ab Arcadiae monte vel urbe nominatus (cf. Pausan. VIII 36, 6), quo Erastosthenem etiam Ἑρμείαν ἀκάκητα rettulisse constat (cf. Etym. Mag. p. 547, 2

et Cram. Anecd. Paris. III p. 21 coll. schol. Il. XVI 185). sed Callimachum puto, quum non presse sequi vellet Homerum, ab *ἄκακος* duxisse *ἀκακήσιος*, ut *βροτήσιος* ducitur a *βροτός*, id ut ipsum illud *ἀκάκητα* significaret. —

146. *Ἄκμων* pro *ἀκάματος* dictum ridet Cobet. p. 429 et cum *νηὸς ἰσχάδα* et *ἕκτορα* pro *ancora*, *ναυαγός* pro *navis rectore* similibusque comparat de quibus videndi Mein. ad Euphor. p. 135 et Lobeck. Aglaoph. p. 856. Sed habebat certe Callimachus quo se defenderet, Aeschyli locum, Pers. 52, *Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες*. nec ridiculus Callimachus visus Nonno, qui Dionys. XXV 337 dicit *τεύχεα ταῦτα, τάπερ κάμε Λήμνιος ἄκμων*, XXVIII 6 *δαίδαλα πολλὰ πέπαστο, τάπερ κάμε Λήμνιος ἄκμων*, XXXVII 126 *θώρηκα — τὸν μὲν ἀριστοπόνος τεχνήσατο Λήμνιος ἄκμων*. quamquam idem XXIX 207 *χειρὶ δὲ Λήμνιον ἔγχος, ὅπερ κάμε πάτριος ἄκμων, δεξιτερῇ κούφιζεν*, de incude cogitare videtur. sed reliqui loci fidem faciunt in hunc modum illum versum scribendum esse: *χειρὶ δὲ πάτριον ἔγχος ὅπερ κάμε Λήμνιος ἄκμων κ. τ. λ.* add. Paul. Silent. in Anth. Pal. V 286, 5 *τὰ Λήμνιος ἥρμοσεν ἄκμων δεσμά*. —

150 seq. Non ignoro illam elegantiam quae est in isto *ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν ἢ ὅγε χλούνην*, praedicatam ab Ernest. et Blomf. (cf. Naegelsbach. ad Hom. Il. p. 217 ed. I). Sed eam quum ab editore principe demum Callimacho obtrusam esse appareat ex codd. lectionibus, non dubitavi tandem restituere *ὅτε*. Ceterum quum dii non propterea rideant, quod Hercules feras de curru fert, sed quod astuto illo sermone utitur, apparet in altera hac enuntiatione (v. 152) praecipuam prae illa vim esse, ad quam significandam aptissimum est asyndeton, quod paene intolerabile visum Meinekio. tu vide acutissime disputantem Naegelsb. Excurs. ad Il. p. 277 seqq. Itaque solam post *ἀσπαίροντα* mutavimus interpunctionem, quam alii habent minimam, alii maximam, nos posuimus mediam, ut in simili causa factum v. 49, *φέροι* autem v. 151 intactum reliquimus (cf. ad v. 17). Quod autem Meinekius poetam miratus v. 158 subito ad praeterita tempora delapsum esse, v. 152 *κίνυσκεν* scribendum censebat et post v. 151 duos versus excidisse putabat, non meminerat vir egregius eadem ratione praesentibus temporibus praeteritum intermixtum esse v. 166. adde v. 128. —

154. Qui naevum abstergere se Callimacho putabant et scriba codic. Parisin., qui κικλήσκουσιν (ω) dedit, et editores post Stephanum omnes, non intellexerunt se exquisitiori dicendi generi substituere vulgare. nam Callimachus verbum quod utrique enuntiationi commune est, non primariae, ut vulgo fit, sed secundariae accommodavit. cf. Theogn. 541 δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις, ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν, ubi Schaefer. in Brunck. Gnomic. p. 42 antestatur Porson. ad Eurip. Orest. 1035. adde Theocrit. V 28: ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον ὡς τὺ πεποίθεις, σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον. —

157. Βόες sunt ἄγριοι, ut σύες v. 156 (add. Nonn. Dion. XVI 167, 217. XXV 195) et αἶγες in Epigr. LXIII, et ταῦροι in Nicandr. Ther. 171. non erat igitur cur quicquam mutaretur· infelicissima autem Hauptii correctio est, in Indic. lect. Berolin. 1858—59 p. 6 prolata, καὶ λίες. nam certum est Herculem memorare non potuisse nisi eius modi feras quarum carne vescebatur. an carne leonina Herculem delectatum fuisse putabimus? — Mox ne quis βάλλ' ἔτι καὶ τούς scribendum censeat, καί traiectum est post praepositionem, ut in Pind. Ol. II 28 λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ. cf. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 1064 b. βάλλειν ἐπί τινα legebamus modo v. 153, legiturque etiam ap. Thucyd. VIII 75. —

159. In Phrygia, quod Oetae montis cacumen est (cf. Mein. ad h. l.) natam quercum esse, cuius *sub umbra* crematus Hercules ex homine factus deus sit, propter tantam montis altitudinem plane incredibile est. itaque probarem Ruhnkenii coniecturam, quam paululum immutatam recepit Mein., nisi putarem vulgatam lectionem ita quoque intelligi posse, ut Callimachus dixisse putetur, Herculem in Phrygia *quercina materia* combustum inter deos receptum esse. atque ita postea etiam Mein. statuit, qui scribendum censebat ἀπὸ δρυὶ γυῖα θεωθείς. at videtur servari posse praepositio ὑπό, quae cum dativo iunctum saepe significat rem cuius aliquid vim sentit subiectum et expositum, ubi sufficiebat simplicem ponere dativum. nolo nunc afferre frequentissima illa ὑπὸ δουρί, ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι, ὑπὸ ζάγκλῃσι κείρειν ὀπώρην (Nicand. Alex. 180) etc., in quibus praepositio ὑπό propria sua vi non caret. sed eam quo modo quis putet interpretando servari posse in eius modi locis quales sunt Orph. Argon. 1006 φωνὴν

σιγαλέην ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπον. Paul. Silent. Ecphr. eccl. I 38 *μέλψομεν εὐφήμοις ὑπὸ χείλεσιν εὔποδας ὕμνους*. Quint. Smyrn. IV 135 *εἴδατα—χερσὶν ὑπ' ἀμβροσίῃσι θεαὶ—παρενήνεον*. id. VIII 164 *χερσὶν ὑπὸ κρατερῇσιν ἀπειρεσίην λάβε πέτρην*. Oppian. Hal. V 384 *βίῃ τ' ὀνύχων θ' ὑπ' ἀκωκαῖς ῥήξει*. add. Callim. I 83 *οἵ τε δίκῃσι λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵτ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν*. — Quod *γυῖα* Callimachus significare voluit *σῶμα*, non pedes manusque, notatus propterea a Cobeto, non Homerum ille, sed Pindarum secutus est Nem. VIII 38 *ἐγὼ δ' ἀστοῖς καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμι*. —

160. Wernickii et Cobeti (p. 405) dubitationem de correpta ultima vocis *νηδύς* syllaba diluit Choerobosci ex Herodiano (cf. Arcad. p. 92 = p. 105) ducta observatio, Comm. in Theodos. p. 359 *ἰστέον ὅτι τὸ νηδὺς κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν συστέλλει τὸ ῠ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ὅτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνου* (sic), *καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ, καὶ νηδὺν ἐξαμβλούμενος αὐτὴν λέγεις*. Euripidis versus est paululum corruptus, Androm. 355, cui addere poterat eiusdem poetae Cyclop. 569 *τέγξας ἄδιψον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖ*, item Aeschyli Choeph. 744 *ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων*. add. Nonn. Dionys. XLVI 318: *νηδὺς Ἀγαύης παιδοκόμος με λόχευσε*. Agath. in Anthol. Pal. IX 662, 4 *νηδὺς ἐπεγδούπει*. Pallad. ibid. IX 170 *νηδὺν ἀναίσχυντον*. Ioann. Gazae. Ecphr. tabul. mund. II 11 *νηδὺν ἀνευρύνουσα*. De aliis eius modi vocibus cf. Naek. Op. II p. 182, Mein. ad Theocrit. p. 344 et ad Callim. p. 286 not. add. Apollinar. XXIV, 38: *πληθὺν ἐμῶν δηίων*, qui etiam *ἐλεητὺν* dixit paene centies. —

165. *Ὠκύθοον* non puto ex duobus synonymis compositum esse, quae Lobeckii sententia fuit, Paralip. p. 462, sed a *θεῖν* venit (ut *βοηθόος*), quod quo modo fieri potuerit docent Aelian. de Nat. an. II 36: *δένδρον τεθηλὸς καὶ εὖ μάλα ἀναθέον*, Theocrit. XVIII 29 *ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ ἢ κάπῳ κυπάρισσος* etc., ad quam normam Meinek. Addend. p. 304 etiam hic legi posse putabat *ὠκὺ θέον*. id proxime quidem ad librorum mss. fidem accedit, sed praestare videbatur Hesychii auctoritas. Ceterum Dilthey, Anal. Call. p. 30, Medicam herbam intelligendam putat conferens Plin. Nat. hist. XVIII, 146. —

166. *Ὑποληνίδας* interpretor alveos minores altioribus *ληνοῖς* suppositos, unde in illos aqua defluat quo facilius sit pecori adi-

tus. ita non opus erit Meinekii coniectura, quae vel propter *ἐν* parum est probabilis. De medio *ἐπλήσαντο*, quod Cobeto offensioni fuit, dictum ad I 80. —

170. Futurum *κυκλώσονται*, quod omnes tenent, hic non magis aptum quam IV 234 *ἐρείσει*. nec dici potest coniunctivum Aoristi esse, in quo longam vocalem non puto corripi posse nisi metrica necessitate ut factum IV 229. Ut igitur in simili causa IV 175 et 179 *ὁππότ' ἂν* — *ῥώσονται* — *ἀμφιπεριστείνονται* ab editoribus correctum est, ita idem hic quoque faciendum erat, de quo monere neglexi in not. crit. Ceterum erit fortasse qui praeterea *ἐνικυκλώσωνται* scribendum censeat. at *χορός* hic significat locum choreis destinatum, unde liquet etiam cur postea *Πιτάνης* poeta dixerit (quod in *Πιτάνῃ* mutavit Mein.), et *κυκλοῦσθαί τινα* saepius etiam legitur apud Nonnum (cf. Hermann. Orphic. p. 816), ex cuius locis imprimis huc facit Dionys. IX 202 *ἀμφὶ δὲ πέτρῃ Πᾶνες ἐκυκλώσαντο χοροίτυπον υἷα Θυώνης ποσσὶ δασυκνήμοισι περισκαίροντες*. —

173. *Ἅλαι*, qui pagus Atticus est, et *Ἁλαεύς* ipsos dixisse Atticos, non *Ἄλαι*, *Ἀλαεύς*, et per se credibile est et firmant grammatici (Steph. Byz. p. 68, 2, Anec. Bekker. I p. 380, 27) atque inscriptiones (cf. Westerm. ad Leake, d. Demen von Att. p. 223). In Callimacho autem quum optimi libri tueantur psilosin, quae ante M. Schmidt. fuit etiam in Hesych. I p. 112, 34, cum Mein. nihil mutandum duxi. Satis autem insolenter, sed ut non omni plane analogia destitutum sit, dictum *ἵνα Ἀλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα ἦλθες* pro *ἐν Ἀλαῖς Ἀραφηνίσιν ἵνα ἦλθες αὐτὰς οἰκήσουσα*. —

177. Bentleius: *κεκμηνῖαι veteres editiones, non ut hodie, κεκμηκυῖαι. Hom. Il. XI 802 ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ, et in XXIII 232 κλίνθη κεκμηώς, et alia multa in hanc formam, πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο, κεκορηότε ποίης, κεκοτηότι θυμῷ, κεχαρηότα νίκῃ. quam ob rem reducenda est antiqua lectio κεκμηνῖαι.* —

178. Cur *redeundi* notio plane necessaria hic sit nec sufficiat *eundi*, ne ipse quidem qui affirmabat Cobetus dicere possit. non corrigendum igitur verbum *προγενέσθαι*, quod ex Hom. Il. XVIII 525 Callimachus sumpsit cum aliis. cf. Spitzner. — Mox libris obsecutus restitui *Στυμφαιίδες*, quod primi Salmas. et Holsten. correxerunt *Τυμφαιίδες* propter Stephan. Byz. p. 641:

Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν· καὶ Τυμφαία πόλις. τὸ ἐθνικὸν Τυμφαῖος καὶ θηλυκῶς Τυμφαίαι καὶ κτητικὸν Τυμφαϊκόν. καὶ Τυμφαιίς ὡς Ἀχαιίς. Sed σ̄ nomini praepositum invenimus etiam in aliorum scriptorum libris, Diodori et Arriani (cf. Ellendt ad Arr. I p. 36), Strabonis (cf. Kramer ad vol. II p. 64), Hesychii s. *Δειπάτυρος· θεὸς παρὰ Στυμφαίοις.* nec deest grammatica ratio, quam indicavit Lobeck. Elem. I p. 131 seq. Quod autem Hecker. Com. Call. p. 83 putavit Suid. II 2 p. 1242: *Τυμφαΐς. πόλις καὶ βοῦς Ἀρτέμιδος*, huc respexisse scribendumque ibi esse: — *πόλις καὶ βοῦς. Καλλίμαχος Ἀρτέμιδος ὕμνῳ*, ea nimis incerta coniectura est. —

178. *Εἰναετιζόμεναι* adeo displicuit Cobeto p. 432 ut nihil Graecitatem umquam simile quod esset tulisse diceret. at falsus est vir doctissimus. nam similiter anonymus poeta in Append. Anthol. Palat. n. 207 p. 822: *ἡνίκ' ἐγὼ πενταετιζομένη παρθένος ἐν γονέεσσιν ἐθήλεον*, ubi male mutavit Iacobsius, ut docet Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 727. add. eundem sub *μακροετίζω* et sub *τριετίζω*. — Tum *κερεαλκέες* pro *κεραελκέες*, quod non pars codicum habet, ut Mein. dicit, sed quibus quidem aliqua fides est omnes, primus scripsit Lascaris defenditque post Thomam Bentleium Ernesti, non enim hic referre, cornibus trahere boves, sed de robore quaeri, quod maxime habeant in cornibus, et debere esse aliquid proprium, e quo virium magnitudo intelligatur. Persuasit is Meinekio, mihi autem vel forma *κερεαλκής* suspecta, quae nec in Apollon. Rhod. IV 469 omnium codicum consensu edita est, nec in Oppian. Cyneg. II 103, ubi nunc *κεραалκέες* legitur, quod Apollonio quoque reddendum arbitror. nam a nomine *κέρας* alia nulla formantur composita quae a *κερε-* incipiunt. In Callimacho autem *κεραελκέες* aptissimum est sententiae, modone cum autecedentibus coniungatur, id quod omnes fecerunt, sed ad sequentia retrahatur commate ante *αἵ* deleto. Ac firmat codicum lectionem praeter Apollinarium LXV 32 (*βόας κεραελκέας*), CV 39 (*κεραελκέα μόσχον*) Nonni usus, apud quem decies sexies nunc legitur *κεραελκής*, postquam Arminius Koechly priorum editorum libidini mutandi obstitit. quamquam Nonnus Callimacho invito significare vocem voluit etiam *κεραός* vel *εὐκέραος* ut XV 273 *Θρινακίην οὐκ οἶδα καὶ οὐ κεραελκέα ποίμνην*, ubi ne cogitari quidem de trahentibus per coruna bobus potest, ut nec XV 36, XXIX 66,

Paraphras. δ 102. praeterea cervos ita vocat et in cervum mutatum Actaeonem V 20, 537. XLVI 342, Ionem III 282, Silenum XI 352. XXI 201, Panes XIV 72. XXIV 87, Hydaspem XXV 359. XXIX 309. restant XI 344 Ἄρτεμις ἐξ ἐλάφων κεραελκέα δίφρον ἐλαύνει, et XX 225 κεραελκέα τόξα (quae τόξα κερουλκά sunt Euripidi, et ubi proxime quidem ad Callimacheam significationem, at passiva significatione dicta vox est). —

180. Quod in praef. p. X Mein. dolet a se non receptum θοός, idem ego quoque conieceram et firmaturus eram eius modi locis quales sunt Mimnermi fr. XI 5 ὠκέος Ἠελίοιο ἀκτῖνες, Quint. Smyrn. IV 75, δέγμεναι Ἠελίοιο θοὸν φάος, Oppian. Cyn. I 15 μειδιόωσα θέει κλυτὸς Ἠριγένεια etc. sed mox cogitare coepi sitne cum emphasi dictum θεός, ut tam pulchra dicatur nympharum chorea fuisse quam vel deus admiraretur. nec me movet quod Mein. dicit θεός ab Ἥλιος male esse diremtum. nam idem factum in Hom. Od. XIX 396 θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν Ἑρμείας, Apoll. Rhod. I 802 θεᾶς πορσύνετο μῆτις Κύπριδος, II 423 φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν Κύπριδος, Quint. Smyrn. XIII 377 θεὸς ἐξετέλεσσε πρέσβα Δίκη etc. Nec imitari Meinekium velim mox scribentem (ut IV 295 et Epigr. XIX 3) οὔποτε κεῖνον, veritus Homeri Il. 646 ὁππότ' ἐκείνων. nam quod infra scribitur v. 204 καὶ δέ σε κείνης, et IV 91 ἀλλ' ἔτι κεῖνο, IV 275 ἐξέτι κείνου, nihil hoc contra valet. cf. Voss. ad Arat. p. 16 et Bekk. sched. Homer. p. 154 seq. —

181. Cobetum p. 432 non puto θεῆται reprehensurum fuisse ut doricum, si meminisset a Zenodoto editam in Homero scripturam ὁρῆτο (cf. Düntzer. de Zenod. p. 63), quam ille sine dubio vetustis exemplaribus debebat, aut si meminisset etiam nunc in Homero sine offensione legi προσαυδήτην, συλήτην etc. (cf. Bekk. sched. Hom. p. 49 seq.). Equidem miror potius quod non reprehendit a Callimacho usurpatum Atticum θεᾶσθαι pro Homerico θηεῖσθαι. quamquam alibi quoque Atticos secutum Callimachum novimus, quod in hoc verbo fecit etiam (Orph.) Lith. 527 τερπωλὴ δ' ἡδεῖα θεωμένου ἐς φρένα σεῖο βήσεται. sed quod ibidem v. 531 repetitur θεωμένου metrum iubet corrigi. —

182. Conferri potest Nonn. Dion. XVII 273: Ἠέλιε — στῆσον ἐμοὶ σέο δίφρα, et ibid. XV 279 δίφρον ἑὸν στήσασα φαεσφόρος ἥρπασεν Ἠώς. Mox φάεα significat ἤματα ut VI 83

(add. Nicandr. Alex. 401: *ἐν δὲ μονήρει ῥηιδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα*). *ἤματα* autem quum Homer. dicat *μακρά*, Od. X 470. XVIII 367. XXII 301, non vituperandus Cobeto erat Callimachus quod *φάεα μηκύνονται* dixit. ac vid. Apoll. Rhod. IV 961 *ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα κ. τ. λ.* quod autem addit Cobetus, non licere vocabula tropica et figurata componere cum illis verbis, quibuscum propria notione per rei naturam componi nequeant, hoc poetae graeci non uno loco docent falsissimum esse. cf. Dissen. ad Pind. Pyth. IV 158. —

189. Ante hunc versum Mein. lacunae signum posuit unius versus, cuius haec fere fuerit sententia: *νυμφέων δ' αὖ πολλὰς ἑταρίσσαο, πότνια δαῖμον*, vel *νύμφας δ' ἡρῴσσας τε, θεά, ἑταρίσσαο πολλάς*, nam poetae pergendum fuisse in hunc modum: „ad nymphas autem quod attinet, maxime omnium Gortynida adamasti." At id ipsum quod vir egregius desiderat plane et aperte Callimachus eadem qua in antecedentibus usus brevitate dixit v. 189, in quo paulo etiam dilucidius scribere poterat *φίλαο ν υ μ φ ῶ ν*, sed malebat semel positum nomen propiori voci *Γορτυνίδα* quam remotiori *ἀλλάων* accommodare, quod saepissime fecisse et poetas et scriptores docet Lobeck. ad Aiac. 277. cf. Nonn. Dionys. XVIII 139 *δεξιὸν ἐκ λαιοῖο μετήλυδα ταρσὸν ἑλίσσων* (coll. XIX 197), ibid. XXII 162 *δεξιὸν ἐκ λαιοῖο κέρας κυκλώσατο*, etc. —

191 seq. Verissime Mein. monet *κατατρέχειν* non posse significare *pererrare*, id quod loci natura flagitat, veritus tamen sum probare quod coniecit *διέδραμεν*, quum facilior in promptu esset emendatio scribendo *καὶ ἔδραμεν οὔρεα*, in quo *ἔδραμεν οὔρεα* dictum ut infra v. 193 *ἐφοίτα παίπαλα*, v. 235 *οὔρεα πλαζομένας*, Eurip. Helen. 1117 *ἔδραμε ῥόθια*. cf. IV 44 et Lobeck. ad Aiac. 30. *Καί* autem leviter et strictim indicat Minoem etiam campos pererrasse, quos apertis verbis Callimachus memorare nolebat quum ad ipsum rei eventum parum pertinerent, cf. v. 195 seq. quamquam videtur memorare, nympham dicens nonnunquam *ἐν εἰαμενῇσι* se occultasse, eaque causa fuisse videtur cur Mein. *διέδραμεν οὔρια* i. e. *fines* scribendum censeret probaretque quod ego olim ob eandem causam in Philol. VI p. 541 seq. statuebam, post v. 193 excidisse eius modi fere versum: *ἄλλοτε μὲν λειμῶνα πολυτρόφον, ἄλλοτε δ' αὖτε.* At enim *εἰαμεναί* non propriae sunt campis, sed montes etiam habent

τόπους καθύγρους vel τεναγώδεις, τέλματα (ita enim sunt inter veteres grammaticos qui vocem explicent. cf. schol. Apoll. Rhod. IV 316 et Stephan. Thes. s. v.), unde apparet nec illis coniecturis locum esse nec fuisse cur v. 192 Meinek. praeeunte Schaefero ad Long. p. 360 ex duobus codicibus non admodum bonis reciperet ὑπ' ὀφρύσι, quod scilicet melius opponatur palustribus locis et depressis. —

193. De spiritu vocis ειαμεναί non constitisse inter grammaticos veteres vel eo patet, quod Herodian. in schol. Il. IV 483 et XV 631 δασυντέον εἶναι vocem monet utpote ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν ὑδάτων denominatam. non persuasit tamen omnibus, ut docent et codicum in locis Homericis variae lectiones, et Etym. Magn. p. 295, 17 coll. Choerob. in Cram. Anecd. Ox. II p. 203. accedit quod in Euphorion. fragmento CI afferendo Harpocrationis codices omnes consentire videntur in hoc scribendi genere: οἷόν τ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος, etsi οἷόν θ' εἰαμ. edidit Mein. . sed Euphorioni repugnat Apollon. Rhod. II 795 ubi nunc ὑφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο editur cum optimo codice Mediceo. sed idem codex quum III 1202, 1220, IV 316 habeat εἰαμεναί, in II 795 autem grammatici (Etym. Magn. p. 93, 2 coll. Gaisford. ad p. 780, 50) non ὑφ' εἰαμ. sed παρ' εἰαμ. invenerint, quaeri potest sitne Apollonio quoque εἰαμεναί reddendum (ἐπ' εἰαμεναῖς), quod ex melioribus libris Ahrensius etiam Theocrit. IX (XXV) 16 restituit et codices omnes habere videntur in Dionysii Bithyn. fragment. ap. Stephan Byz. p. 303, 7 vel in Etym. Magn. p. 437, 51, tum in Dionys. Perieg. 1032 et in Colluth. 221. add. Apollon. Archib. s. v., Hesych. s. εἰαμεναί et εἰαμενή, s. ἰαμεναί et ἰαμενάς et ἰαμενῇ, et quoniam haec quoque vox huc pertinet, s. ἴαμνοι coll. Nicandr. Ther. 30, 200, 538, 901, Nonn. Dionys. XII 315 et Steph. Byz. p. 322, 1: ἰάμνους ἐκάλουν τοὺς καθύγρους καὶ τεθηλότας τόπους. Quae quum ita sint, nemo mirabitur quod in Callimacho meliores ipsius poetae codices quam recentiores Homeri editores sequi maluerim. —

194. Παίπαλα Cobet. p. 432 nihili vocabulum dicit esse, quod ex Homerico παιπαλόεις grammatici elicuerint, sed quo nemo unquam veterum usus sit neque ante Callimachum neque postea. at nos quidem fidem habemus scholiastae Aristophan. Nub. 260: παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα, praesertim quum Archilochum fr. 115 inveniamus καὶ βήσσας ὀρέων

δυσπαιπάλους, Nicandr. Ther. 145 *δυσπαίπαλος Ὄθρυς* dixisse. quod autem maius est, etiam Aeschylus, quem saepe secutum esse Callimachum constat, Eumen. 379 dixit *λάχη — δυσοδοπαίπαλα*. quo in loco suspicetur aliquis in antiquis quibusdam exemplaribus exaratum fuisse *δύσοδα παίπαλα* et a Callimacho lectum probatumque esse. quamquam equidem *δυσοδοπαίπαλα* satis defensum arbitror alio eiusdem Aeschyli nomine quod eiusdem plane fabricae est, *ἐναροκτάντας*, fr. 157, coll. Lobeck. ad Aiac. p. 193 seq. — Mox quod libri scripti et impressi praebent omnes, *κρημνούς*, persuaderi mihi non poterit ut a Callimacho profectum putem. apparet enim dicendum fuisse Minoem et *δύσβατα* et *ἔμβατα* loca in montibus omnia pererrasse. at vero *κρημνοί* et ipsi ut *παίπαλα* sunt *δύσβατα χωρία* itaque *κνημούς* scripsi, illud autem puto olim voci *παίπαλα* interpretandi causa superscriptum mox genuinum *κνημούς* expulisse. —

197. *Ἐσάωσαν* codices omnes habere videntur, non *ἐσάωσεν* quod Lascaris dedit grammaticorum legibus nimis obstrictus, sed nec Homerici memor usus (cf. Naegelsbach. ad Il. II 36) nec Callimachi I 25, 64, 65. III 182. IV 142. V 120. *Σφέ* autem *αὐτήν* significat etiam IV 15 (ubi vide), quod Callimachus tragicis poetis debere videtur, maxime Aeschylo, cuius vid. Prometh. 9. Pers. 197. Sept. 450, 596, 598, 1012. Agam. 1612. Eum. 233, 600. cf. Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 36. In extremo versu Cobet. p. 433 Callimachum perperam *μετέπειτα* cum praesenti tempore *καλέουσι* coniunxisse dicit. Sed quidni quod olim post saltum factum est etiam ad ipsius poetae tempora perduraverit? cf. etiam I 45. Gravius autem est, quod Strab. X p. 479 fuisse dicit qui Callimachum reprehenderent quod Britomartin Dictynnam, montem *Δίκτην* appellatam a *Cydoniatis* dixisset, *οὐδὲ γὰρ ὅλως ἐκ γειτόνων ἐστὶ τοῖς τόποις τούτοις ἡ Κυδωνία.* at illi non intellexerunt, Callimacho *Κύδωνας* non eius urbis incolas, sed Cretenses in universum esse, ut est etiam I 45, III 81 et fragm. CCLXXXIV. cf. etiam Nonn. Dionys. XIII 226. XXXIII 374. XLVII 298. —

204. Huc si respexit Hesych. s. *Ὦπι ἄνασσα*, quae quorundam fuit sententia, pro *Οὖπι* restituendum quis putet *Ὦπι*, qua forma usus est etiam Alexandr. Aetol. p. 225 Mein.: *ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλήτειραν ὀιστῶν, ἥ τ' ἐπὶ Κεγχρίῳ τίμιον οἶκον ἔχει*, ubi eadem quae hic (cf. Naek. de Hecal. p. 45. aliter

Welcker., Goetterlehre II p. 395) intelligitur Diana venatrix. ac possit Ὦπι etiam eo commendatum videri quod statim sequitur εὐῶπι. Verum huic nihil tribuendum propter IV 325: Ἱστίη ὦ νήσων εὐέστιε, mutandumque simul esset III 240. praeterea quae apud Hesych. l. l. adduntur alium docent respici locum. Ceterum apparet sententiam loci esse hanc: ut a retibus Britomarti Cretenses cognomen Dictynnae, ita tibi a nympha idem cognomen dederunt (cf. Welcker. l. l. vol. I p. 597). ergo forte non *καὶ δέ σε*, sed *καὶ δὲ σέ* scribendum fuit. erravit autem Blomf. qui *καί σε δέ* edidit eidem obnoxius errori quo Cobet. p. 420 Callimachum perverse fecisse dicit quod *καὶ δέ* coniunxerit, non separaverit interposita voce. nam Homerum constat nusquam eas voces separavisse, recentiores epicos rarissime (cf. Nicandr. p. 238 seq., ubi adde Opp. Cyneg. II 314 et Paul. Silent. Ec. eccl. α, 30). Blomfieldum tamen secutus est Meinekius, qui ad v. 210 existimat, *καὶ σὲ δέ φασιν* esse: *et te quoque dicunt* esse, *καὶ δέ σε* autem: *et vero dicunt te esse*. imo apud Homerum illud dicitur *καὶ δὲ σέ*, ut Il. XX 105, XXIV 563 (*καὶ δὲ σοί* Il. XXIII 80), hoc autem: *καὶ δέ σε*, ut Od. XIII 302. XVI 418 etc. —

205. *Κρηταέες* ethnicum alibi non legitur, nisi quod coniectura non satis certa restitutum nuper est poetae de virib. herbar. 149, nec agnoscit Stephan. Byz., qui *Κρηταιεύς* saepius memorat, p. 384, 8. 573, 2. 658, 10, quod habent Apoll. Rhod. I 1129, Leonid. Tarent. in Anth. Pal. VII 448 et VII 654. Neque tamen de illa forma dubitari potest, nam similiter dicebantur *Ἡραιεύς* et *Ἡραεύς* (Steph. Byz. p. 303, 12), *Κυναιθαιεύς* et *Κυναιθαεύς* (ibid. p. 393, 5), *Νικαιεύς* et *Νικαεύς* (ibid. p. 475, 2), *Νυσαιεύς* et *Νυσαεύς* (p. 479, 13), *Φωκαιεύς* et *Φωκαεύς* (p. 675, 22), in quibus ᾰ recte corripi docent Epigram. adesp. in Anthol. Pal. VII 155, 2: *γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων*, item anonym. in Anth. Plan. p. 711 n. 281 Iac.: *Νικαέων ἱερεύς, σοφίης ἐρικυδέος ἀστήρ* (cf. Arist. Pac. 145 *ἐν Πειραεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν*). ac recte in Callim. fragm. CCIX Valckenaer. restituisse videtur *Φωκαέων*. —

206. Nec hoc loco (cf. ad I 48. III 123. 180) a me impetrare potui ut Meinekium sequerer, qui integritati vocis *ποτε* gratificatus augmentum, contra codices omnes scripsit *τῇ ποτε δῶκας*, etsi *ἑπτὰ δ' ἔδωκεν* scripserat III 93. nam ne Apollonius Rhodius quidem, quem in talibus accuratissimum fuisse constat,

dicere dubitavit ὅν ποτ' ἔδειμαν IV 469, ἐνθάδ' ἔβημεν I 866 (III 558), ἄκρα δ' ἔκοψαν etc. ac similiter Quintus Smyrn. habet οὔποτ' ἔλειπεν IX 375. Magis etiam dubito de Callim. IV 52, ubi Mein. pro οὔνομ' ἔθεντο malle se dicit οὔνομα θέντο. nam ubi ᾰ cum augmento de loco certat, ne in Homericis quidem carminibus constantia est (cf. Kayser. in Philol. XVIII p. 684 seq.). nec magis sibi constat Apollon. Rhodius, qui saepe quidem hoc modo locutus est: φάρμακ' ἔπασσεν, πείσματ' ἔδησαν vel ἔλυσαν, οὖατ' ἔβαλλεν, sed dixit tamen etiam πώεα λεῖπεν IV 316, eiusdemque inconstantiae, si quidem inconstantia est, reum invenimus Quintum qui praeter γούνατ' ἔλυσεν (ἔθηκεν), πείσματ' ἔλυσεν dixit etiam εἴρια θέντο, τεύχεα δῶκεν (Koechly Proleg. p. XLVI), ut mirum non sit quod Callimachus, qui IV 52 οὔνομ' ἔθεντο praeferebat, VI 19 et 73 malebat τέθμια δῶκεν, ξυνδείπνια πέμπον. —

207. Optimos libros secutus scribere debebam αὐτῇ, quo significatur Dianam Cyrenae *soli* tantum tribuisse ut canes venaticas daret. Recte autem Spanhemium puto locum interpretatum esse de leone a Cyrene apud tumulum Peliae, Iolci regis, i. e. in radicibus Pelii montis interfecto. Sed Meinekius venatus certamen in funebribus Peliae ludis institutum fuisse conicit. Ceterum οἷς ἔνι non recte Spanheim., quem Blomf. sequi videtur, explicat *quorum opera*, quum sit μεθ' οἷς (ὧν), *inter quos*. nec recte Cobet. putat abusum poetam forma ἔμμορε pro ἤρατο vel ἠνέγκατο. nam ἔλαχε significat ut in Dionys. Perieg. 239: οὐ μὲν γὰρ ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς coll. Hom. Il. I 278, XV 189, Od. V 335, XI 338. —

213. Facilitate quidem mutandi quivis dixerit nostrum inventum praestare ceteris. nam cum in archetypo ΑΣΥΛΩΤΟΙ scriptum idque ita correctum esset ut post Σ omissum Α literae Υ superscriberetur, illud Λ male est habitum pro Α alienoque loco repositum. Sed significatione etiam putamus aptissimum esse. nam σαῦλος, quod proprie de molli et delicato ingressu dici constat, in latiorem significationem succrevisse omnemque mollitiam significasse videtur. nam Hesychius σαυλοῦσθαι interpretatur τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ut σαύλωμα θρύμμα, σαῦλον τρυφερόν. itaque ὦμοι ἀσαύλωτοι sunt humeri *non emolliti*, cuius rei causa erat quod humeros gestabant nudos. Poterat autem hoc poeta ἄσαυλος dicere, sed ἀσαύλωτος praetulit, ut VI 125 non ἀπέδιλοι cum Aeschyl. Prometh. 135, sed ἀπεδίλωτοι dixit.

quamquam qui hoc perperam formatum putabat Cobetus etiam *ἀσαύλωτος* vix probaverit. Sed erravit vir egregius voci *ἀπεδίλωτος* infamiam inferens nec recordabatur similiter dixisse Homerum Il. XXIII 270 *φιάλη ἀπύρωτος*, qui paulo ante v. 267 dixerat *ἄπυρος λέβης*, tum pro *στόμα ἄθυρον* (Plutarch.) Aristophani Ran. 838 placuisse *στόμα ἀθύρωτον* (vel *ἀπύλωτον*), pro *ἄσειρος ἵππος* (Hesych.) Euripidi Ion. 1152 *ἀσείρωτον ὄχημα*, pro *ἄπυργος* (Eurip. fragm. 749) Homero Od. XI 264, Apollon. Rhod. I 736, Nonno D. V 50 *ἀπύργωτος*, pro *ἄκνισος* (Anthol.) *ἀκνίσωτος* Aeschylo fr. 284 N. Et ad eandem normam sua fecerunt Hesiodus Erg. 593 *ἀθόλωτος*, Aeschylus Agam. 230 et Aristophanes Lys. 217 *ἀταύρωτος*, Aeschyl. Eum. 706 et Sophocl. Aiac. 176 *ἀκάρπωτος*, Sophocl. fr. 228 *ἀμόρφωτος*, idem fr. 276 *ἀφύλλωτος*, Aristophanes Ran. 204 *ἀθαλάττωτος*. Et si forte Cobetus obiecerit, verbum *πεδιλοῦν* esse nullum, nos *ἀπεδίλωτος* defendemus hoc Sophoclis versu (fragm. 550): *ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ*. —

215. *Ποδορρώρην*, quod ob consensum optimorum librorum tandem aliquando restituimus, quid sit primus intellexit Mauricius Schmidt ad Hesych. III p. 439. nam cum Hesychii *ῥωρός* i. e. *σφοδρός* composuit, quod ad *ῥώομαι* refert Lobeck. Rhem. p. 286, ut *ναρός* ad *νάω*, *θραῦρος* ad *θράω*. nec sine exemplo Callimachus adiectivo quod ex substantivo et adiectivo compositum est, femininam positionem attribuit. cf. Lobeck. Paralip. p. 466. — De nomine *Iasius*, quem alii *Ἴασον* vel *Ἰασίωνα* appellaverint, satis dictum a Spanhemio. add. Lobeck. Elem. II p. 303. —

218. Non iniuria Valcken. in epist. ad Ernest. p. 54 Tittm. dubitavit de librorum lectione quae est *ἐπίκλητοι*, et *ἔτι κλειτοί* scribendum dixit. atque *ἔτι* quidem plane necessarium mihi videtur propter praesens tempus *μέμφονται*. nam intelligi nequit, cur nunc tanto intermisso spatio non vituperent Atalantam, nisi obiter addatur *olim* eos vituperasse puellam ut quae femina virorum negotio se immiscuerit. praetera *ἐπικλητοί* non possunt esse nisi quos Meleager ex aliis terris advocavit. sed non hos solos, sed indigenas quoque qui venationi intererant, ut Thestii filios, vituperasse Atalantam consentaneum est. Quamquam autem Valckenaerianum *ἔτι* probo, tamen *κλητοί* mutare non ausus sum, quum ex Hom. Il. IX 165 sumptum videatur, ubi constat nonnullos

κλητούς interpretatos esse *ἐπιλέκτους*, *ἐνδόξους*. cf. Eustath. p. 744, 30 et Hesych. s. v. Ceterum ad *μέμφονται* patet ex v. 222 repetendum esse *ἐν Ἅιδι*, quod quo facilius fiat, in extremo versu 220 sustuli interpunctionem maximam quam etiam Meinek. habet, et verba *τὰ γὰρ — ὀδόντας* putavi *παρενθέτως* scribenda esse. —

221. Qui centaurum illum a Latinis uno consensu Rhoetum, non Rhoecum appellari docuit Bentleius ad Horat. Carm. II 19, 23 hic tamen propter Callimachi cum Apollodor. Bibl. III 9, 3 et Aelian. Var. hist. XIII 1 consensum quicquam mutare nolebat. errat enim Meinekius qui dicit recte corrigere Bentleium sibi videri *Ῥοῖτον*. —

222. Probum quidem est *οὐδέ περ* cum participio iunctum post sententiam negativam. nam habent Aeschyl. Suppl. 384 *οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἂν οὐδέ περ κρατῶν.* id. Choeph. 498 *οὔτω γὰρ οὐ τέθνηκας οὐδέ περ θανών.* Eurip. Phoen. 1626 *οὐκ ἂν προδοίην οὐδέ περ πράσσων κακῶς.* Aristoph. Acharn. 224 *μὴ γὰρ ἐγχάνῃ ποτὲ μηδέ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας.* verum et ratio et scriptorum usus docet *οὐδέ περ* esse: *ne tum quidem* (*quod maximum est*), *si*, quod huic loco non convenit. nam Hylaeum et Rhoecum ab Atalante interfectos *semper* huic irasci olim consentaneum est. Sic iam olim indicavi in Philol. VI p. 500 scribendumque conieci *ὧδέ περ*, quod nunc recepi, etsi Mein. vulgatum defendi posse putat, modo *ἐχθαίρειν* eo sensu intelligatur quo Homerus Od. IV 105 dixit *ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν* (add. Maxim. *περὶ καταρχ.* 67: *ἀνέρι καὶ ποθέοντι θοῶς ἤχθηρεν ἄκοιτιν*, ubi non recte nunc ex Iacobsii coniectura, Anthol. Pal. vol. III p. 383, editur *ἤχθρηνεν*). quae interpretatio vereor ut admitti possit. nam qui tandem cogitari in orco possint, quibus invisam illi Atalantam reddiderint, praesertim tales qui proni in eius odium fuerint? nam fere ab aliis odium nobis non concitatur nisi in eos quos et ipsi habemus cur oderimus. quales si fuerunt, eorum poetae mentionem iniciendam fuisse patet. praeterea ad Homeri et Maximi locorum normam si interpretatio dirigenda esset, tales oportebat cogitari qui invisi redderentur, quum haberent adeo cur *diligerent* Atalantam, quales ut nominaret etiam magis curandum poetae fuit. —

225. *Πουλυμέλαθρος* hinc sumpsit Nonn. Metaphr. Ev. Ioann. ξ 6. —

226. *Νηλέα* Nestoris patrem, et *Νείλεων* vel *Νειλέα* Codri filium, Mileti conditorem, grammaticos quidem veteres discrevisse docent quos nominat Mein. Anal. Al. p. 221, ubi adde gram. ap. Cramer. Aned. Oxon. II p. 296, 19, ipsi autem scriptores num constanter Mileti conditorem *Νείλεων* vel *Νειλέα* vocaverint incertum admodum est. nam quamvis apud Herodotum IX 97 legatur *Φίλιστος Νείλεῳ τῷ Κόδρου ἐπισπόμενος ἐπὶ Μιλήτου κτιστύν*, item apud Theocrit. XXIX, 3, Plutarch. de Virt. mul. 16, de Glor. Athen. 7, de Exil. 10, Pausan. VII 2, porro in Alexandr. Aetol. fragm. p. 219 Mein. sit v. 1 *Ἱπποκλῆος Νειληιάδαο*, et v. 26 *Φοβίου Νειλεΐδαο*, item *Νειλειδῶν* in Parthenii narrat. XIV, — tamen Mileti conditorem *Νηλέα* vocant Aristoteles ap. Plutarch. vit. Hom. I 3 (Rose, Arist. pseudepigr. p. 85), Polyb. XVI 12, Strabon XIV p. 633 et 635, Aelian. Var. hist. VIII 5, Conon narr. II, Polyaen. VIII 35, schol. Apollon. Rhod. I 959, Zenob. IV 3 et V 17, Apostol. XVI 44, Harpocrat. p. 87, 4, Suid. s. *Ἰωνία*, ipsos autem Milesios *Νηλείδας* Apoll. Rhod. I 959, et *ἑορτήν* a Milesiis celebratam *Νηληίδα* Plut. de mul. virt. l. l. et Polyaen. l. l. Neque id mirum. nam Codri ille filius qui Miletum condidit, *ἐκ Πύλου τὸ γένος ἦν* (Strabo l. l.) et nepos Melanthi, qui erat *ἔκτος ἀπὸ Νηλέως οὗ καὶ Νέστωρ* (Zenob. IV 3 coll. Pausan. II 18, 7. Conon. narr. 39) et ab Heraclidis ex Messenia pulsus cum reliquis *Νηλείδαις* (ita Paus. loco modo laudato) Athenas se contulit (Strab. et Pausan. ll. ll.), unde apparet iure virum vindicasse sibi nomen *Νηλέα*, ut si tamen passim *Νείλεως* vel *Νειλεύς* vocetur, ea non sit nisi ionica vel attica eiusdem nominis forma, quo etiam pertinet quod grammatici *Νειλέα* pro *Νεολέα* positum dicunt $\overline{εο}$ in $\overline{ει}$ converso ut in Attico *πλεῖν* pro *πλέον*. cf. Lobeck. Elem. I p. 474. II p. 87. Itaque quum utraque forma recte habeat, patet ubique ex codicum auctoritate suspensum esse iudicium. qui quum hic in *Νηλεύς* consentiant, nihil mutandum censuimus, etsi in fragm. XCV Callimachus dicere malebat *Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νείλεω δήμου.* —

227. Blomfieldus confidenter, ut dixit, reposuit *ἡγέμον' ἦν*, quum *ἡγεμόνη* nihil aliud quam *ductum* significare possit. In quo egregie fallitur. cf. Steph. Byz. p. 277, 13: *Ἑρμιὼν καὶ Ἑρμιόνη — ὡς 'πὸ — τῆς χιτῶνος ἡ Χιτώνη καὶ ἡγεμόνος Ἡγεμόνη*, ubi ut *Χιτώνη* (add. p. 694, 8) ex Callim. I 77 vel III 225 sumptum, ita *Ἡγεμόνη* ex hoc loco ductum videtur. A

16*

Stephano Byz. allata et ipse affert Arcad. p. 116 (= 102) additque praeter εὐφρόνη etiam Σωφρόνη a σώφρων, Ἀμυμώνη ab ἀμύμων ducta, quibus Χιόνη adicit Etym. Magn. p. 87 extr. ac plura etiam habet Lobeck. ad Buttmanni gr. gr. II p. 405. praeterea frequens est apud veteres Artemidis Ἡγεμόνης memoria, cf. Welcker. Goetterl. I p. 398, ubi add. Antonin. Liberal. Narr. IV, Hesych. s. v. Ἡγεμόνη· Ἄρτεμις. καὶ Ἀφροδίτη. καὶ ναῦς τις οὕτω καλεῖται, et Orph. hym. LXXVI 3, qui Τύχην appellat Ἄρτεμιν ἡγεμόνην. (Ἄρτεμις ἡγεμόνεια Orph. Argon. 912). quod nomen qui probe cognitum habebat Cobetus tamen Callimachum confudisse diversa pronuntiat ut qui ποιήσατο Ἡγεμόνην pro ἡγεμόνα dicere maluerit. sed quidni Callimachus dixerit: *Neleus te suam sibi* Ἡγεμόνην *fecit?* —

229. Νηὸς σφετέρης est τῆς ἑαυτοῦ νηός, ut IV 233 σφετέρης ἕδρης, et fortasse fragm. CXXX τόξον σφετέρου. Ob hoc quoque (cf. ad v. 103) Callimachus cum reliquis Alexandrinis infelix Homeri imitator audit in Cobeti Callimacheis, p. 435. qui non fecerunt nisi quod ante se fecisse videbant Hesiodum Scut. 90, Pindarum Ol. IX 78, XIII 61, Pyth. IV 83 etc., Aeschylum Agam. 732, Pers. 881 etc., quamquam illi multo saepius fecerunt quam hi. cf. Theocrit. XII 4. XXII 209. XXIV 60. Mosch. II 26, 163. IV 12, 21, 55. Apoll. Rhod. I, 167. II 1040. III 186, 302, 622, 643, 817. IV 1493. Rhian. frag. apud Stob. Flor. IV 34 (Mein. Anal. Al. p. 199) v. 5, Dionys. Perieg. 776. Quint. Sm. I 246, 709. II 90. IV 453. V 523. VII 24. IX 427. X 413. XI 449, 452. XIII 224. Oppian. Hal. I 393, 700, 711. II 130. III 149. IV 355. V 83. sed nolo plura afferre. —

230. Μείλιον in singulari numero praeter Callimachum dixerunt etiam Apollon. Rhod. I 135 et Paul. Silent. in Anthol. Palat. VI 75, 8. De ἀπλοΐα cf. Lobeck. Elem. II p. 20. —

233. Pro ἦ μέν nescio an praestet scribi καὶ μέν (cf. ad III 38). nam illud non solet usurpari ubi quis in eodem perseverans argumento addit quod eiusdem atque reliqua generis sit, sed alium usum habeat. cf. Naegelsbach. excurs. ad Il. p. 159 sq. conferri tamen illi potest ab recentioribus epicis frequentatum ναὶ μήν vel ναὶ μὴν καί, de quo cf. Lehrs. quaest. ep. p. 322 seq. — Tum Προῖτός τε, quod codd. ABC habent, recepissem, si vel unus ex reliquis addixisset codex. nam τέ saepe ita ponitur, ut alterum, in quod intendit τέ, non accurate illi

respondeat, sed paulo liberius formatum sit ἀνακολούθως, ut hic post Προῖτός τε ἐκαθίσσατο νηούς sequi debebat: καὶ Ἀμαζονίδες σοι βρέτας ἱδρύσαντο. cf. Aeschyl. Pers. 477 et Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 278 B. — Postremo codicum lectiones eo ducunt ut potius ἐκαθίσσατο poetam scripsisse putemus quam ἐκαθείσατο, quod ex Blomfieldi coniectura edidit Meinekius. quamquam IV 309 Callimachus scripsit ἥν ποτε Θησεὺς εἵσατο, item fr. LXXVI τὴν ὠγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο. At similiter Apollon. Rhod. IV 119 quidem dixit βωμοῖο — ὅν — εἵσατο Φρίξος, sed in simili re IV 1219 βωμοί, τοὺς Μήδεια καθίσσατο. add. II 947 et IV 278. errat enim Mein., qui in Apollonii his locis libros καθείσατο habere dicit. imo in Eurip. Hipp. 31, ubi nunc editur ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο, vel optimi libri dant ἐγκαθίσατο. praeterea cf. Hesych. ἐκαθίσατο — ἱδρύσατο, et καθίσατο· ἱδρύσατο. —

234. Κορίη, quod Blomf. coniecit, propter τοί necessarium videtur Cobeto p. 435 vituperatque Meinekium qui reicerit. sed quidni ex ἄλλον (νηόν) suspensum esse possit nomen, ut est in Hom. Od. XI 76: σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, ἀνδρὸς δυστήνοιο. quod autem v. 236 sequitur dativus Ἡμέρη, ea variatio contra non valet. —

238. Etsi formis neo-ionicis saepius usus est Callimachus, velut λάξιν I 80, ἐκόησε fragm. Hecal. LIII etc., tamen nec mihi videtur nec Naekio Op. II p. 82 visum est credibile, poetam qui in hoc hymno ter, in hym. in Del. bis posuerit ποτέ, hic semel praeter necessitatem posuisse κοτέ, ut nec ὅκως, ὅκου, κού, κοῖος in hymnis dicere ausus est (praeterquam in dorico hymno VI 31), etsi admisit in epigrammatis. Itaque ut in fragmento choliamborum XCIII et in fragm. lyrico CCLXXXXVII κοτέ recte dictum est, ita hic dici non potuit. Sensit hoc scriba codicis H, qui ἔν ποτε καρρ. hic scripsit, quod recepit Blomf., sed plus quam huic codici tribuendum reliquis est codicibus etsi conspirant in lectione aperte falsa hac: ἔν κοτε vel ἔνκοτε, in quo latere videtur ἐγκυτί. Firmat hanc emendationem Suid. Tom. II, 1 p. 93: ἐγκυτί. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτω Καλλίμαχος, quod male scribitur in Zonar. p. 612, item in Etym. ms. Parisin. apud Ernest. ad Call. fragm. CCCXI sic: ἐγγυτί. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτω Κ. sed suum illud Suidas denuo profert p. 287: ἐν χρῷ, εἰς χρῶτα, πάνυ ἐγγὺς ὡς καὶ ἐφάπτεσθαι (coll. Etym. Magn. p. 313, 51).

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἐγκυτί, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, ἐν χρωτί, πλησίον τοῦ χρωτός· τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω (fragm. Call. CCCXI). In utroque autem loco quum Suidas explicet *ἐγγύς*, non *ἐγγὺς τῷ κύτει*, apparet eum indicare voluisse, *ἐγκυτί* in universum significare, *esse aliquid proximum quaecumque sit rei*, non solum cuti, atque eius vocis significationem in maiorem ambitum excrevisse a tenui initio, quod quale fuerit demonstrat apposito Callimachi fragmento, in quo sane nisi de cute cogitari non potest. ac similiter *ἐν χρῷ* interpretatur *ἐγγύς* (non *ἐγγὺς τῷ χρωτί*), quae quin vera sit interpretatio non sinit dubitare magnus locorum numerus ubi *ἐν χρῷ* (vel *ἐγχρῶ*. cf. Lobeck. Elem. I p. 598) in universum idem valet quod *πλησίον*, velut in Thucyd. II, 84 *οἱ Ἀθηναῖοι περιέπλεον αὐτοὺς ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες καὶ δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν*, aut in Synes. Catast. p. 304 B: *ἐν χρῷ τῆς πόλεως*, cuius generis multa habent Iacobs. ad Philostr. p. 406 seq. et ad Achill. Tat. p. 675, Hermann. ad Lucian. de consc. histor. p. 158 iique quos nominat Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 786. quidni igitur putemus idem factum esse in *ἐγκυτί*, praesertim quum etiam *ἐν χερσίν*, *in manibus* similiter usurpari sciamus? (cf. Schoemann. ad Plut. Cleom. p. 240 et Unger. Elect. crit. p. 9.). Atque haec iam olim disputavi in Philol. VI p. 511, unde nunc *ἐγκυτί* in verborum ordinem recepi, etsi invito poeta illud me coniecisse Meinekius existimat, qui *ἔν κοτε* retinuit non maiore iure quam quo in Euphorionis fragm. 47 scripsit: *κλαίοντες δέ τε κοῦρον ἐπ' ἀγχιάλοις πιτύεσσιν κάτθεσαν, ὁκκότε δὴ στεφάνων ἄθλοις φορέονται*, ubi *ὧν τότε δὴ στεφάνους ἄθλοις φορέοντο* coniecit Koechly in program. Turicens. 1851 p. 17, quod probo, nisi quod *στεφάνωμ' ἄθλοις* praestare putaverim. Ceterum Dionys. Perieg. 827 *παρραλίην Ἔφεσον* (nam sic scribendum, non *παραλίην Ἔ.* illud enim firmant antiqui codices quos Eustath. memorat ad v. 927, item codices optimi in Apollon. Rhod. IV 1560) hinc sumpsit in eiusdem rei narratione, in qua sunt tamen, quae cum Callimacheis vix conciliaveris. nam Dionys. exstructum *νηὸν πρέμνῳ πτελέης* dicit, ubi Scaliger *πρέμνῳ ἐπὶ πτελέης* legendum putavit. quod si recte coniecit, in Callimacho posset quis conicere *φηγῷ ἔπι πρυμνῷ* vel certe *φηγοῦ ἔπι πρέμνῳ*. sed ego elegantem Heckeri coniecturam cum Mein. praetuli. —

240 seq. Iure in his offendisse mihi videtur Meinekius, non

quo putem ad *περί* addendum fuisse accusativum obiecti ut factum in simili loco I 52 — nam quivis per se intelligit Amazonas *περὶ βρέτας* illud saltasse, ut ne Bergkii quidem lenissima mutatione *ἄναξ σὲ πέρι* opus esse existimem —, sed quod non recte opponi sibi dicit *πρύλιν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον* et *χορὸν ἐν κύκλῳ*. ita enim distingui inter *πρύλιν* sive pyrrhicham armatam et non armatam, quod ineptum sit quum pyrrhicha numquam nisi ab armatis saltari solita sit. accedit quod, si Callimachus *πρύλιν ἐνόπλιον* et *χορὸν κύκλιον* (ita enim cum aliis appellat IV 313) opponi sibi voluisset, necessario addendum fuit, post *πρύλιν ἐνόπλιον* Amazonas arma deposuisse ad saltandum *χορόν*. Me quidem quid rei sit dudum docuit Homeri locus ab omnibus neglectus editoribus, quem imitatum esse Callimachum manifestum est, XVIII 597 seqq. — — — — — — — *οἱ δὲ μαχαίρας*
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.

ubi vides eosdem iuvenes armatos mox saltare *κατὰ στίχας*, mox *χορὸν κύκλιον*. nam *διὰ τῆς τοῦ τροχοῦ παραβολῆς ἐγκύκλιον αὐτῶν τὴν πορείαν* (*χορείαν*?) *ὑφιστᾷ Ὅμηρος*, ut dicit schol. A. Eadem autem pyrrhichae genera indicare voluisse Callimachum nemo negabit semel monitus. Hinc diu est ex quo scribendum conieci *πρῶτα μὲν ἐν στιχέεσσιν*, laetorque summopere quod eandem emendandi viam ingressum video Ungerum, de Sinid. p. 145, qui etsi nec ipse memor erat loci Homerici, vidit tamen quid ratio postulet commendans *πρῶτα μὲν ἐν στοίχοισιν*. sed spero doctissimum virum huic suo invento praelaturum nostrum *ἐν στιχέεσσιν* et propter Homeri locum et quod ob eius formae insolentiam verisimilius est hoc quam illud a librariis mutatum esse. admonemus autem ad formam illam tutandam de *ῥαγέεσσι* in Nicandr. Alex. 184, *ἀλωπεκέεσσι*, *Φρυγέεσσι*, quae Lobeck. memoravit Rhem. p. 291 n. 4 et Element. I p. 425. his iam olim ad Nicandr. p. 285 addidi *πλακέεσσι* in Orph. Argon. 571, nunc addo *ἁρπαγέεσσι* in Gregor. Nazianz. carm. LI 140 Bill. (p. 1532 Mign.) et quod fortasse ante omnia memorandum erat *κατωρυχέεσσι* in Hom. Od. VI 266 et IX 185. conf. ad IV 242. Praeterea ineptum mihi videtur *ἐνόπλιον* ad *πρύλιν* relatum,

quum et plane otiosum sit nec eo positum loco quo alias videmus epitheta otiosa posita, i. e. proxime nominibus ad quae referuntur, sed eo, quo indicaretur, quae nunc esset armata saltatio, postea factam inarmatam, quod falsum est. rectissime autem habet *ἐνόπλιοι*, quo Hipponi armis depositis ut credi par est sacrificanti opponuntur reliquae quae cum armis saltant Amazones. —

243. Posset qui *πλήσσωσιν* defendere vellet admonere de IV 306 *πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας*, ut hic loci illud verbum absolute positum esse diceret quem ad modum *ῥήσσειν* in Hom. Il. XVIII 571 *τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ* (add. hym. Hom. in Apoll. 516), cui *πέδον* addit Apollon. Rhod. I 539: *περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσσι πόδεσσιν.* ac firmari possit haec coniectura eo quod etiam in Homeri Od. VIII 251 *ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι παίσατε* fuerunt qui ultimum verbum repeterent a *παίειν* et explicarent *τύψατε, πλήξατε, κρούσατε τὴν γῆν.* cf. schol. et Eustath. Sed quum *πλίσσειν* fere ubicunque legitur in *πλήσσειν* a librariis male sit mutatum (cf. Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 1235), nulla fere est mutatio Arnaldi et Reiskii *πλίσσωσι* legentium, quos merito secuti sunt Brunck., Blomf., Mein. Qui et ipse sequitur Cobetus p. 436 tamen indiligentem appellat Callimachum, quum veteres *πλίσσομαι*, non *πλίσσω* dixerint. in quo falsus est. nam Hesychius III p. 347 non solum habet *πλίσσοντο· διέβαινον*, sed etiam *πλίξαντα — διαβάντα.* Maiorem etiam errorem commisit Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 83, *ἵνα πλήσσοιεν* scribi iubens. tu confer III 106 *ἕλες — ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.* IV 34 *καὶ τὰς μὲν κατὰ βυσσόν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται, πρυμνόθεν ἐρρίζωσε.* Epigr. VI 7 *ἐς τ' ἔπεσον — ὄφρα γένωμαι*, et Hermann. ad Orphic. p. 736 et p. 812, Wellauer. ad Apoll. Rhod. I 17, Koechly in praef. ad Quint. Smyrn. p. LXXXVI et praef. ad Maneth. p. XX. —

248. Quis non assentiatur Meinekio *θέμεθλον* neganti significare posse *templum* sive *ἕδεθλον*, quod huius loci ratio postulat? nam ne ex Pindari quidem loco, Pyth. IV 16 *Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις*, quicquam huic interpretationi praesidii peti potest, ubi etsi non *fundamenta*, at *fundum* (Grund und Boden) vox significat, quod et ipsum ab hoc loco alienum est. recte autem ita Pindari locum interpretatum esse Meinekium do-

cet neglectus a viro egregio Nicandri locus, Ther. 608 Νάρονος ὄχθαι, Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἁρμονίης τε, ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι νομῆες. Iure igitur corruptum Callimachi locum dixit Meinek., in quo emendando tamen Bergkium (ad Pind. Pyth. IV 180) quam Meinekium sequi malui, nisi quod optimis libris tantum tribuendum putabam ut non εὐρυθέμεθλον, sed εὐρυθέμειλον scriberem, quae vox legitur in titulo ab Osanno Auct. lex. gr. p. 74 edito, item in Pauli Silen. Ec. eccl. β 204. cf. Wernicke ad Triphiod. p. 94 seq. et Callim. II 57, 58. IV 260. Dionys. Perieg. 1170. Δῶμ' ἤρθη ipse firmavit Bergk. (Ind. scholar. Hal. 1864/65 p. VI) allatis Sapph. fragm. 91 ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες, et Thucyd. I 90 ἕως ἂν τὸ τεῖχος ἱκανὸν αἴρωσιν. —

253. Ἤλασε exquisitius est quam quod putari possit a grammaticis fictum. cf. Pind. Ol. X 66 ἷκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων. Quint. Smyrn. VIII 34 τούς (ἵππους) οἳ ἐελδομένῳ νηῶν ἄπο λαὸν ἐλάσσαι ὤπασεν Αὐτομέδων. Herod. I 164 Ἅρπαγος ὡς ἐπήλασε τὴν στρατιήν, ἐπολιόρκεε αὐτούς, ubi cf. Krueger. —

254. Κεκλιμένοι, quod libri omnes habent, non puto a Callimacho esse profectum, certe explicari non potest ea ratione qua volebant Ernest. et Blomf., qui admonuerunt talium locorum quales sunt Hom. Il. V 709 ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε — λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. XV 740 πόντῳ κεκλιμένοι ἕκας ἥμεθα πατρίδος αἴης. Theogn. 1216 πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν καλὴ Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ. Apoll. Rhod. I 595 Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες πόντῳ κεκλιμένην. Dionys. Per. 847 πρὸς δ' ἅλα κεκλιμένοι Λύκιοι χθόνα ναιετάουσι, id. 1003 ναιετάουσιν — οὔρεσι κεκλιμένοι ποταμοῦ πρόπαρ Εὐφρήταο. Sophocl. Trach. 100 ναίει — δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς. nam in his similibusque locis omnibus qui afferri possunt, recte reique convenienter additur id cui quid adiacet vel vicinum est, quod hic secus habet, nam πρὸς αὐτὸν — πόρον cum ναίουσι iungendum esse apparet. praeterea si vel hoc concedatur, ad κεκλιμένοι ex sequentibus verbis cogitando assumendum esse πόρῳ, inanis infertur pleonasmus. nam quod voce κεκλιμένοι significari volunt, satis hoc indicat illud παρ' αὐτὸν πόρον. ac ne potuit quidem absolute a Callimacho dici κεκλιμένοι, quod ubi fit, potius *interfectos* vel *sepultos* (cf. Iacobs. ad Anthol. Palat.

p. 346) quam *vicinos* significat. Itaque corruptum puto κεκλιμένοι, cui quod substitui κεκριμένοι ea ratione positum puto qua Tacit. Germ. 16 dicit: *colunt* (Germani) *discreti et diversi, ut fons, ut campus, ut nemus placuit.* —

255. Ernest. si recte interpretatus esset: *ah, stultissimus regum, quantopere erravit!* apertum est non οὐ γὰρ ἔμελλεν, sed οὐκ ἄρ' ἔμελλεν Callimacho dicendum fuisse. nunc autem poeta dicit: *miserrimus regum fuit, quod tantopere peccavit*, quibus recte iam additur, cur miserrimus dici possit. —

258. Insolentius sane dictum πρόκειται, quod Cobet. p. 437 negabat quemquam aequo animo laturum, sed non ita tamen dictum est quin defendi possit. nam tutandi significationem habet etiam in Polybii loco IV 71: καθ' ὅσον ἐπέκειτο (ἡ Ψωφίς) τοῖς Ἀχαιοῖς τότε καὶ τοῖς Ἀρκάσι καὶ πολεμητήριον ὑπῆρχε τοῖς Ἠλείοις ἀσφαλές, κατὰ τοσοῦτον πάλιν κρατηθὲν ἔμελλε τῶν μὲν Ἀρκάδων π ρ ο κ ε ῖ σ θ α ι, κατὰ δὲ τῶν Ἠλείων ὁρμητήριον ὑπάρξειν τοῖς συμμάχοις εὔκαιρον, ubi quae aliquatenus servata est propria iacendi notio, ea in Callimachi loco plane evanuit, quod in aliis plurimis nominibus et verbis factum esse nemo nescit. ne longius abeam, vide mihi huius hymni v. 250, ubi Dianae templum dicitur facile παρελθεῖν Πυθῶνα. —

259. Leve est, sed non negligendum tamen vitium quod Blomf. demum intulit interpungens sic: χαῖρε, Φεραίη, quum in simili causa v. 225 recte scripsisset χαῖρε Χιτώνη. nam non proba est in eo versus loco interpunctio (cf. Gerhard. lect. Apoll. p. 223 seq.), et Φεραίη atque Χιτώνη non tam pro vocativis sunt quam pro enuntiatis (*salve tu, quae es* Χ ι τ ώ ν η), ut in Theocriti illo loco ὄλβιε κῶρε γένοιο. ceterum χαῖρε patet etiam ad Μουνυχίη λιμενοσκόπε cogitando retrahendum positumque esse ut αἰτέω v. 8: οὔ σε φαρέτρην οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον. —

261. Vitiosum ἀτιμάσαντι quod veteres editiones omnes habent primus correxit Brunckius scribendo ἀτιμήσαντι, quod duo habent codices. sed quum plurimi codices ἀτιμάσαντι teneant, corrigendum potius erat ἀτιμάσσαντι, nec id refellitur eo quod proxime antecedit ἀτιμήσῃ. nam Callimachus variare orationem quam constare sibi maluit, ut fecit etiam IV 6 et 10, ᾔνεσε — αἰνήσῃ. cf. ad I 94. —

262. Peccasse Cobetus dicit p. 437 Callimachum quod ἐριδαίνειν iunxerit cum accusativo rei, quum in tali re dativum

loquendi usus postulet. Qui ne quem in errorem inducat neve persuadeat leni mutatione scribendum esse ἐλαφηβολίῃ — εὐστοχίῃ, monendum similiter saepe verbum ἐρίζειν construi. cf. Hom. Il. IX 389 οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι. Od. V 213 οὐδὲ ἔοικε θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. Hesiod. Scut. 5 νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε. id. Theog. 534 ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέι Κρονίωνι. Theocrit. IV 8 φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν. Oppian. Hal. V 29 εἰναλίαις οὐκ ἄν τις ἀναιδείην ἐρίσειεν. —

263. In vulgata scriptura ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μίσθῳ merito offendit Valckenaer. epistol. ad Ernest. p. 54 Tittm. nam nec compositum ἐπικομπάζειν locum hic habet et *mercede aliquid facere* graece non dicitur μισθῷ ποιεῖν, sed μισθοῦ vel ἐπὶ μισθῷ. cf. Schwidop. observ. Lucian. I (Koenigsb. 1848) p. 15. Ob eam rem Valcken. correxit ὀλίγῳ ἐπ' ἐκόμπασε μισθῷ. Hanc egregii viri coniecturam qui ignorabat Meinekius ob easdem causas aliquanto melius scripsit ὀλίγῳ ἐπὶ κόμ. μ., quod recepi. cf. Aeschyl. Sept. 461 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, a quo paululum differt eiusdem Agam. 1360 ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον. —

267. Pro librorum et edd. omnium scriptura quae est ἀκλαυτεί Blomf. ἀκλαυτί commendavit lectorem ad ea ablegans quae disputavit ad Aeschyl. Prometh. 216. Quae disputatio etsi multis partibus et corrigi et augeri potest adhibitis quum Grammaticorum veterum praeceptis, quorum loci postea memorabuntur, tum recentiorum philologorum admonitionibus, equidem tamen in eo me continebo horum adverbiorum genere quae a verbis ducuntur. Horum ea quae in κτι, πτι, στι et in universum in τι cadunt grammatici vetant per τει scribi, nisi quod summo consensu ἀκηρυκτεί excipiunt Etym. Magn. codicis Voss. ap. Gaisf. p. 206, Etym. Gud. p. 101, 29, anonym. περὶ ποσότητος in Cram. Anecd. Ox. II p. 314, 6, Theodos. p. 76, 19 et 77, 22, gramm. in Boisson. Anecd. I p. 406 (ubi in ἀμηρυκτεί corruptum est) aliique quos Fixius nominat in Thes. Paris. I p. 1200. atque agnoscunt hanc formam non solum Suidas s. v., sed etiam scriptorum codices optimi. Sed illi adverbio alii alia addunt velut ἀγελαστεί Herodian. Epim. p. 257 et auct. περὶ ποσότ. p. 313, 20 et 32, etsi ἀγελαστί unice probant Etym. Gud. l. l. et Theognost. Can. p. 159, 20, ut nunc fere in scri-

ptorum editionibus legitur etsi nutantibus saepe codicibus, — tum *ἀκλητεί* auct. *περὶ ποσ.* p. 314, 18, etsi *ἀκλητί* agnoscit Theodos. p. 75, 26. — *ἀνοητεί* auct. *περὶ ποσ.* p. 313 extr., Etym. Gudian. p. 101, 29 (ubi male scribitur *ἀνουτεί*), *ἀπλευστεί* auct. *περὶ π.* p. 313, 21 et 32, *ἀπληστεί* Herodian. Epim. p. 257 et gram. in Boissonad. Anecd. I p. 406, *ἀτελεστεί* gram. in Boiss. A. I p. 406, *ἀφετεί* Herodian. Epim. p. 256 et Etym. Gudian. p. 101, 29 (ubi *ἀφιετεί* editum), *δακτυλοδεικτεί* Herodian. Epim. p. 257 et gram. in Boiss. Anecd. I p. 406. Horum duo habet etiam Choerobosc. de Orthograph. in Cram. Anecd. Ox. II p. 172, 18, *ἀκηρυκτεί* et *ἀφετεί* (nam ita corrigendum quod Gaisf. edidit sic: *φιετεί*), sed multo plura addit, inter quae est etiam *ἀκλαυστεί* (vel *ἀκλαυτεί*, ut legitur in cod. Paris. ap. Goettling. ad Theodos. p. 231), quod defendere posse videatur vulgatum in hoc Callimachi loco *ἀκλαυτεί*. At videtur tantummodo defendere obiter inspicienti locum, revera autem alia omnia probat. nam sic habet locus: *ἀκονιτί*, *ἀμοϊτί* (leg. *ἀμογητί*), *ἀμισθί* (leg. *ἀμυστί*) *καὶ τὰ τούτων ὅμοια διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς ἐπιρρήματα· ἀνωϊτί* (leg. *ἀνωιστί*), *ἀκλαυστί* (*ἀκλυστί* cod. Par.), *ἀνηθέλητι* (leg. *ἀνεθελητί*) *καὶ ἀπορί* (leg. *ἀπαρτί*) *καὶ τὰ τούτοις ὅμοια πάντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται· πλὴν τῶν διὰ τοῦ θ̄, λ̄, μ̄, ξ̄, ρ̄, φ̄, χ̄· ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, οἷον διὰ τοῦ θ̄ ἀμυθεί* (corr. *ἀμαθεί* vel *ἀμοθεί*), *ἀθεεί* (hoc aut expungendum aut commutandum cum *ἀμοχθεί*)· *τοῦ λ̄, ἀσυλεί. τοῦ μ̄, πανδημεί. τοῦ ξ̄, αὐτολεξεί. τοῦ ρ̄, ἀμετρεί. τὸ αὐτοχειρὶ δὲ διὰ τοῦ ῑ· τοῦ φ̄, παμψηφεί. τοῦ χ̄, τριστοιχεί. καὶ τὰ σύνθετα δὲ ὁμοίως διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔχοντα τὸ ῑ· ἀμηνυτεί· ἀνιδρωτεί· ἀναιμωτεί· ἀκηρυκτεί· ἀνωμοτεί· ἀμφιετεί· ἀνοτητεί* (*ἀνουτητεί* corr. Gaisf.)· *ἀκληρωτεί· ἀνιδιτεί· ἀκλαυστεί* (*ἀκλαυτεί* cod. Paris.)· *ἀμαρτεί· ἀθεωρητεί· ἀνεθελητεί· ἐγρηγορητεί* (leg. *ἐγρηγορτεί*)· *ἐθελοντεί. ἄνευ δε τούτων διὰ τοῦ ῑ γράφονται τὰ λοιπὰ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.* Haec inter se non uno modo repugnant. neque enim qui primo probavit *ἀκλαυστί*, *ἀνεθελητί* postea probare potuit *ἀκλαυστεί*, *ἀνεθελητεί*. praeterea quod dicit: *τὰ σύνθετα ὁμοίως διὰ τῆς ει διφθόγγου*, non potuit oblitus esse antea iam se non attulisse nisi *σύνθετα*, nec ita caecutire ut inter ea quae iam sequuntur *σύνθετα* tria etiam pone-

ret simplicia, ἐγρηγορτεί, ἐθελοντεί, ἁμαρτεί, quorum ultimum, quod affert etiam Theodos. p. 77, 27 et ab ἁμαρτῇ i. e. ὁμοῦ distinguit (quamquam etiam ἁμαρτεί· ἅμα nuper in Hesychio editum est I p. 139), si idem est quod ἁμαρτίᾳ (ut dicuntur πανστρατί et πανστρατιᾷ, πανομιλί et πανομιλίᾳ, πανσυδί et πανσυδίᾳ), non sic, sed ἁμαρτί scribendum erat, cf. Ellendt. Lex. Soph. p. 145. Ac reliqua quoque quae cum ἁμαρτεί Choeroboscus coniungit, si alios testes audiverimus, non per τεί sed per τί veteres scripsisse putabimus. nam pro ἀμηνυτί pugnant gram. in Boisson. Anecdot. I p. 405, Apollon. Dysc. de Adverb. p. 571, 9, gram. περὶ ποσότ. p. 313, 29 et 315, 9 (si in Apollon. et gram. περὶ ποσ. recte ita reposuit Lehrs. ad Herodian. περὶ διχρόνων p. 374 pro ἀμυνητί, ἀμνητί). pro ἀνιδρωτί stant Theognost. Canon. p. 159, 20, auct. περὶ ποσότ. p. 314, 6, Hesych. et Suid. s. ἀνιδιτί, Phot. s. ἰδίειν, et codd. ut videtur omnes in Homeri Il. XV 228 et in Xenophontis aliorumque locis, — pro ἀναιμωτί Herodian. περὶ διχρόνων p. 374, 22. Etym. Gudian. p. 101, 27, Etym. Magn. cod. Voss. p. 206 Gaisf., Theognost. Can. p. 159, 19 (ubi αἱμωτί editum), Theodos. p. 75, 27 et 77, 26. Herodian. Epimer. p. 256, gram. in Boisson. Anecd. p. 405, Hesych. s. ἀναιμακτί, Suid. s. ἀναίμονες, gram. in Bekk. Anecd. p. 390, 21, Eustath. ad Il. XVII 497, — pro ἀνωμοτί Phrynich. Bekk. p. 20 extr., — pro ἀνιδιτί Herodian. Epim. p. 256, gram. in Boiss. Anecd. p. 405, Hesych. et Suid. s. v., — pro ἀθεωρητί Apollon. Dysc. de Coni. p. 499, 1, de Adverb. p. 571, 7 et 17, Herodian. περὶ μον. p. 97 Lehrs., Suid. s. v. — Quae quum ita sint, non est credibile Choeroboscnm in his obloqui voluisse reliquis grammaticis, sed librarios corrupisse quae ita ille scripserat: καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ὁμοίως διὰ τῆς $\overline{\epsilon\iota}$ διφθόγγου, ἔχοντα τὸ $\overline{\tau\iota}$, ἀμηνυτεί κ. τ. λ., ut non veteribus adtribueret ista ἀμηνυτεί, ἀνιδρωτεί etc., sed ut pravam suae aetatis consuetudinem notaret, qua ῑ longum et scribi et vero etiam pronuntiari solebat $\overline{\epsilon\iota}$. Ex qua consuetudine cum pleraque omnia adverbia quae per $\overline{\tau\epsilon\iota}$ grammatici scribi iubent quaeque etiam hodie in codicibus passim ita scripta invenimus, nata esse existimo (nisi si qua non a verbis descendunt, sed a nominibus, ut ἀνατεί, cf. Ellendt. l. l.), tum sine dubio natum est etiam ἀκλαυτεί, cui iam patet nec in Choerobosci loco nec in Callimachi codicibus quicquam esse praesidii, praesertim quum grammatici

solum agnoscant ἀκλαυτί vel ἀκλαυστί, Apollon. Dysc. de Coni. p. 499, 1, de Adverb. p. 571, 8 et 19, Herodian. περὶ διχρ. p. 374, 22 Lehrs. (Cram. Anecd. Ox. III p. 300, 21, Drac. de metr. p. 96, 10), Suid. et Zonar. s. ἀκλαυστί, Theognost. Can. p. 159, 19, ac ne in Callim. frag. CCCCXVIII quidem certum sit ἀκλαυστεί. Itaque non dubitavi Blomfieldo obsequi, etsi facere noluit Meinekius. ac videbatur illud ipse flagitare Callimachus, qui in eodem hoc hymno v. 25 μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων, et v. 65 οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες, quorum illud ex Hom. Il. XI 637 sumpsit mutata ultimae syllabae mensura, quod Apollon. et Herodian. ll. ll. licuisse poetis concedunt, alterum quod alibi apud poetas hodie non legitur firmat gram. περὶ ποσότ. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 314, 5. —

268. Incaute Cobet. p. 437 dicit peccasse Callimachum, qui e notissimo adiectivo εὐάντητος de suo verbum εὐάντησον commentitus sit. nihil enim obstat quin putemus εὐαντεῖν descendere ab εὐάντης, quo et ipso semel usus est Apollon. Rhod. IV 148 pro εὐάντητος, quem ad modum dicebant δυσάντης Oppian. Hal. I 370, Cyneg. II 360. III 262, Nonn. Dion. IV 310. XLII 380. XLIV 258, Paraphr. θ 123, Musae. 324 (contra δυσάντητος Nonn. Dion. XXIV 169, XLII 406, Paraphr. ρ 55, Paul. Silent. Eccles. β 576). —

HYMNVS IN DELVM.

1. Mirum est tolerari tam diu potuisse illud τίνα χρόνον ἤ πότε, quod certe defendi non potest Demosthenis loco ab Ernest. in auxilium vocato, Olynth. III p. 37, τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρόν. nam χρόνος et καιρός quum aperte differant, consentaneum est utrumque iungi posse suo loco (cf. Weber. ad Demosth. in Aristocrat. p. 409 seq.). neque iuverit attulisse πῆ καὶ πῶς, ὅπῃ τε καὶ ὅπως (cf. Lobeck. Paralip. p. 137) et quae similes sunt coacervationes synonymorum *copula* iunctorum a Lobeck. ad Aiac. 145 memoratae, quarum nulla cum isto τίνα χρόνον ἤ πότε comparari potest. Corruptum locum esse primus vidit Eldik. Suspic. specim. cap. IV extr. p. 199 Lips., sed parum placet quod reponendum putavit τίνα τρόπον ἤ πότε. imo

corrigendum fuit *τίνα χρόνον, εἴ ποτ', ἀείσεις*, quod Reiskium quoque suasisse postmodo vidi. — Haec quum dudum scripsissem in Philolog. VI p. 500, Meinekius quoque Reiskium secutus est. —

3. Callimachum ante oculos habuisse hym. Homer. in Apoll. Del. 38, *ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται*, iam monuit Meinek. —

10. Rectissime Lascaris scripsit *Κύνθιον*, quod meliorum codicum auctoritate nititur et propter Delum multo est aptius quam quod Mein. ex codicum minus bonorum scriptura elicuit *Κλήριον* vel *Κλάριον*. —

11. Difficillimus hic versus est, in quo placet ordiri ab ultimis verbis, *οἷά θ' ἁλιπλήξ*. in his qui *ἁλιπλήξ* pro adiectivo esse putant idque ad Delum referunt, quod plerosque omnes facere video, etiam Haupt. in Observ. crit. p. 64, ii mihi non recte ratiocinantem facere videntur Callimachum. Nam *ἁλιπλήξ* natura sua non certo cuidam insularum generi proprium nomen, sed commune omnibus insulis est. certe etiam Thera insula *ἁλίπλακτος γᾶ* appellatur a Pindaro Pyth. IV 14, et Salamis *θαλασσόπληκτος νῆσος Αἴαντος* audit in Aeschyl. Pers. 302. quodsi Callimachus ex eo quod *ἁλιπλήξ* Delus est concluderet aut *incultam* esse insulam (sumamus enim paulisper, hoc significare *ἄτροπος* vel recte in eius locum restitutum esse *ἄσπορος*, *ἄτροφος*, *ἄτρυγος*), aut *αἰθυίης μᾶλλον ἐπίδρομον ἠέπερ ἵπποις*, aperte iaceret conclusio. ergo aut *οἷά τε* pro corrupto habendum aut de *ἁλιπλήξ* aliter statuendum erit. Atque ego quidem *ἁλιπλήξ* hic puto pro substantivo esse et per se idem significare quod *ἁλιπλὴξ πέτρα* in Flacc. epigr. in Anthol. Palat. VI 193 v. 3 vel *κυματοπλὴξ σκόπελος* in Archiae epigr. ibid. X 7 v. 1. quod quo auctore Callimachus fecerit nescio, sed hoc scio, inter adiectiva ad eam normam formata plurima substantivorum induisse naturam. velut *rupem* significaturus Callimach. VI 41 cum aliis multis (cf. Iacobs. ad Philostr. p. 497) dicit *ἀπορρὼξ πέτρα*, eandem autem Lobeck. Paral. I p. 283 monet Agathiam simpliciter dixisse *ἀπορρῶγα*, Hist. I 10: *σήραγγες καὶ ἀπορρῶγες ἐκτεινόμενοι*. add. Quint. Smyrn. I 304: *φαίνεται αἰπήεσσα πέτρη Σιπύλοιό τ' ἀπορρώξ*. et similiter *κατῶρυξ* Homero aliisque adiectivum est, sed sûbstantivum Sophocli Antigon. 770, *διαπήξ* Philoni (*μόχλοι διαπῆγες*)

adiectivum, reliquis substantivum (Lobeck. Paral. p. 279), *οἰκότριψ* Babrio 107, 2 adiectivum, substantivum ceteris. ac plurima in substantivorum naturam ita se insinuaverunt, ut ab initio adiectiva fuisse demonstrari iam non possit, velut *διῶρυξ*, *διασφάξ*, *καταῖξ*, *ἐπιβλής*, *χέρνιψ* et quod ante omnia memorandum fuit *βουπλήξ*. Nihil igitur impedit quin hoc dixisse putemus Callimachum: *Delus velut ventosa — rupes in mari stat mergis magis quam equis habilis.* — Iam videamus *ἄτροπος* quomodo sit emendandum, quod nisi vim facias voci apte explicari non potest. an non fecit vim scholiasta qui *ἀγεώργητος* interpretatus est? Hoc qui iure improbabant critici eiusdem tamen significationis vocabulum quaerebant coniectando et *ἄσπορος* vel *ἄτροφος* vel *ἄτρυγος* commendabant, quorum ultimum a Meinekio coniectum et vel in verborum ordinem receptum minus etiam quam reliqua probaverim. nam *ἄτρυγος* non idem est quod *ἀτρύγετος*, sed id significat quod faece caret. sed non magis aptas huic loco ceterorum coniecturas arbitror. nam si Callimachus ventosae et *incultae* rupi comparasset Delum, quis non exspectaret eandem mox dici mergis magis quam *hominibus* aptam? nunc autem quum insulam dicat parum *equitabilem*, verisimile est praecessisse aliquid, unde cur parum equitabilis insula sit perspiciatur, quemadmodum Homerus dixit Od. XIII 242 *ἤτοι μὲν τ ρ η χ ε ῖ α* (Ithaca) *καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν.* at tale quid priorum criticorum coniecturae non significant, significat autem quod iam olim in Philol. VI p. 504 commendabam, *κατάτροπος* i. e. *κατάντης*, ut explicat Hesych. II p. 437 (cf. eundem s. *κάτροπος*, p. 449). Hoc igitur nunc recepi. — In initio versus *δέ* non ferendum, sed in *γέ* mutandum esse monui in Philol. l. l. probavique Meinekio. —

12. Valckenaerium qui spurium hunc putavit versum refutavit Naeke, Opusc. I p. 61. Copulam, quam traiectam (*καὶ αἰθυίης μᾶλλον*) statuebat Haupt. l. l., coniectando restituere conatus est Mein. *αἰθυίῃσί τε* commendans, quam ne quis faceret coniecturam dudum praecaverat Haupt. l. l. p. 65 perstringens eius modi versus inelegantiam. ac ne locum quidem esse copulae patet, postquam *ἠνεμόεσσα* et *κατάτροπος* ad substantivum *ἁλιπλήξ* referenda esse monuimus. Hermanni autem coniecturam ne quis probet, moneo *καὶ μᾶλλον* id ipsum fere significare quod ille coniectura inferre voluit, *πολὺ μᾶλλον*,

etiam magis. cf. Hom. Od. IV 819 τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου. add. Od. II 334. XV 198. XVIII 22. Il. VIII 470. XIX 200. XXII 235. Arat. 819. idem *potius* significat Od. VIII 154. XVIII 216. Il. XIII 638, quod hic non aptum puto. neque enim in universum negare voluisse Callimachum existimo Delum esse equitabilem, quum sciret sine dubio Apollinis festos in Delo dies celebrari etiam ἱπποδρομίαις, quod testatur Thucyd. III 104 extr. — Ceterum in voce ἐπίδρομος paululum ab Homeri usu Callimachus descivit, sed sectatores ei non defuerunt. cf. Gregor. Nazianz. Epigr. Tom. IV p. 82 Mign.: ἄλλος μὲν Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, quod tamen non a Callimacho Gregorius sumpsit ut alia multa, sed exscripsit ex Antipatr. Anthol. Pal. IX, 58, 1: καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος. idem Gregorius in simili re utitur voce ἐπίτροχος, T. III p. 1530 et 1538. —

13. In activo ἑλίσσων, cui medium substituit infra v. 105, nolim quis offendat. nam similiter Dionys. Perieg. 104 πόντος — νοτίην περὶ Σύρτιν ἑλίσσων, et 497 Ἀχελώιος ἀμφὶς ἑλίσσει. Orph. hym. XII 15 Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων. Maneth. II 63 οὐρανὸς ἐν στροφάλιγγι περὶ χθόνα δῖαν ἑλίσσων (cf. IV 321). ac notus est Arcadiae fluvius Ἑλισσών. —

14. Elegans sane Ruhnkenii in Epist. crit. II p. 149 coniectura est π ο λ ι ὴ ν — ἄχνην, quam a se non receptam queritur Blomf. et fortasse veram appellat Mein. Poterant afferre Quint. Smyrn. IX 441: πολιὸς δὲ περίζεε πάντοθεν ἀφρός. sed cohibere eos debebat Mosch. II 96: ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο. ac fortasse in repetito πουλὺς — πολλήν Callimachus aliquam captavit elegantiam. —

15. Σφέ num sanum sit magnopere se dubitare dicit Koechly ad Quint. Smyrn. I 110, quum epici σφέ pro ἕ non posuisse videantur nisi metro coacti et ultima in σφέ litera elisa. Sed hoc nec Aeschyli confirmat usus (cf. ad III 197), nec tanta est huius modi exemplorum apud epicos copia, unde tale quid certo colligi possit. postremo si τ ῷ ἕ hic scripsisset Callimachus, ut statuere videtur Koechly, qui apposuit III 217, equidem non putaverim librarios hoc in σφέ mutaturos fuisse. —

17. Valckenaerii in Ruhnken. Ep. crit. II p. 130 proposita

coniectura, ὁππόσαι Ὠκεανόν, quam Blomf. probavit, mihi nec necessaria omnino videtur, nec praestare vulgato ὁππότε. nam ὁππόσαι νῆσοι ἀολλίζονται non aeque atque ὁππότε (αἱ) νῆσοι ἀολλίζονται nos cogit de *omnibus* omnino insulis cogitare quae Oceanum adeant visitantes. de *omnibus* autem cogitandum est, non de nonnullis quotquot sunt, quo magis appareat Deli existimatio. —

20. Hinc habet suum istud Ἀβαντιὰς Μάκρις Dionys. Perieg. 520. De forma orationis Callimacheae cf. v. 160 Κόων Μεροπηΐδα νῆσον. Apoll. Rhod. IV 769 Ἀλκινόου Φαιηκίδα νῆσον, id. IV 1780 Ὀπούντιά τ' ἄστεα Λοκρῶν. —

21. Verbum ἐπενήξατο sanum negabat Meinekius, quoniam qui adnatent ad insulam, non ideo etiam in eam escendere putandi sint. Sed escendisse Cyprin satis indicavit Callimachus addito hoc hemistichio σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων, quod quum ad explendam quae relativa enuntiatione inchoata erat sententiam necessarium sit, non debebat a Meinekio reliquisque editoribus fortiore interpunctione post τὰ πρῶτα posita ab antecedentibus separari. nam μίν pro altero relativo pronomine positum est, ut in illo: γρηὶ — ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ ἤσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν, Il. III 388, aliisque multis. Nec persuadet Meinekius addens, ἐξ ὕδατος in edita scriptura fere ridiculum esse. nam ἐξ ὕδατος significat *relicto mari in quo nata erat.* — De vocis ἐπίβαθρα significatione ita ad hunc locum disputat Bentleius: *verte: colit autem et tutatur eam pro naulo sive mercede. Venus iam mari nata et ἀναδυομένη cum ad Cyprum primum appulisset et eam tellurem velut navim conscendisset, hanc ei gratiam quasi naulum rependit, ut in tutelam suam veniret. Hesych.* ἐπίβαθρον, μισθὸς τῆς βάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, τουτέστι ναῦλον. *habes apud Homerum* (Od. XIV 449) *et Apollonium Rhodium* (I 421), *imo et ipsum Callimachum in fragm. CX.* Probo hanc explicationem quam firmari video etiam Nonn. Dionys. IV 258. XIII 364. sed idem Nonnus, ubi eandem quam hic Callimachus attingit rem, XIII 457, ipsam insulam appellat ἐξ ὑδάτων ἐπίβαθρον ἀνερχομένης Ἀφροδίτης. adde eund. XLI 117. — Ceterum in recensu insularum Oceanum visitantium Meinekius desiderat Siciliam, Cretam, Lesbum. probabile enim videri poetam septem illas quae proprie αἱ μεγάλαι νῆσοι vocatae

sint appellare voluisse insulas, quas recenseat Alexis in fragm. incert. XXX (Vol. III p. 517):

τῶν ἑπτὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις
θνητοῖς μεγίστας, Σικελία μὲν ὡς λόγος
ἐστὶν μεγίστη, δευτέρα Σαρδώ, τρίτη
Κύρνος, τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφός,
Εὔβοια πέμπτη στενοφυής, ἕκτη Κύπρος,
Λέσβος δὲ τάξιν ἑβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

videri igitur post v. 20 unum alterumque versum excidisse. At nolebat, opinor, geographum agere poeta, cui satius erat ex toto omnium insularum numero eligere aliquot, quae suis quaeque virtutibus celebratae erant. itaque bis appellavit par insularum quarum altera ad occidentem, ad orientem altera vergit. —

23. Callimachum imitatus est Dionys. Perieg. quum scriberet v. 245: *οὔρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέεσσιν ἐρυμνόν.* —

25. *Λᾶες* Meinekius interpretatur *arces* vituperatque Ernestium qui *τεῖχη καὶ λᾶες* per hendiadyn dictum statuens verterit *muros lapideos.* Sed *λᾶες* significare arces certo demonstrari nequit, saepe autem ita ut Ernest. statuit materiatum et materia coniunguntur, ut in illo: *pateris libamus et auro* vel in hoc Phalaeci, Anth. Palat. XIII 6, 3: *κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν* (*redimita floribus coronisque* Curt. IV 17, 5). add. Lobeck. ad Aiac. 145. nec repugnaverim si quis *λᾶες* statuerit esse *πέτρας* quibus *τεῖχη* sive arces inaedificata sint. — In iis quae mox sequuntur, *ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν Στρυμονίου Βορέαο,* quis non assentiatur Pohlio in Program. Posnaniens. 1860 p. 14 affirmanti, per se necessarium non esse, *ὑπαί* ut pro *ὑπό* ponatur, quum brevis vocalis ante *ῥ* saepe producatur etiam apud Callimachum (cf. Hoffmann. Quaest. Homeric. I p. 165 seq.)? At patet non hoc quaeri, quid nostrae aetatis critici in edendo Homero, quem Callimachus imitabatur, probent, sed quid ipse Callimachus in iis quibus utebatur Homeri exemplaribus invenerit. Ac vel hodie in codice Veneto A (cf. La Roche, die homerische Textkritik im Alterth. p. 370) legimus Il. XV 171 et XIX 358 *ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο,* quos locos imitatus hic est Callimachus, item in aliis codicibus Il. XII 462 et Odyss. VIII 192 *λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς,* non *ὑπὸ ῥιπῆς.* Aristarchus his locis quid scripserit nescimus, sed in universum eum *ὑπαί* non improbasse constat (cf. La Roche, l. l.), ut certum sit in vetustis

exemplaribus hoc eum invenisse. atque sine dubio invenit hoc in Il. XV 171 et XIX 358 etiam Apollonius Rhodius, quem certe II 1229 *ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμοιο* scripsisse optimorum codicum, inter quos est etiam Laurentianus, consensus evincit, etsi III 970 Laurentianus habet *ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο*. Iam in Callimachi loco quum codices omnes in *ὑπαί* conspirent, quidni putemus Callimachum quoque hoc in Homeri illis locis invenisse et in imitando retinuisse? Itaque impetrare a me non potui ut cum Brunckio, Blomf., Mein. ederem *ὑπό*, praesertim quum etiam in Dionysio Perieg., acerrimo Callimachi imitatore, legatur v. 962 *ὑπαὶ ῥιπὴν ζεφύροιο*, etsi v. 674 nunc editur *ὑπὸ ῥιπῆσι μένοιεν*, nec codicibus illud prae altero magis munitum, nec concordans cum v. 197 *ὑπαὶ βοΐ μετρηθῆναι* (coll. Il. II 711 *παραὶ Βοιβηίδα λίμνην*), v. 338 *ὑπαὶ πόδα Πυρηναῖον*, et v. 1039 *ὑπαὶ πόδα Κασπιάων* (coll. Il. II 824 *ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης*). —

28. Pro *περιτροχόωσιν* quis non exspectet tale verbum quale est *περιψοφέουσιν* aut aliud eiusdem modi? Sed Callimachus illi eandem attribuit significationem paulo pinguius exprimens illud Homeri: *περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ φόρμιγγος γλαφυρῆς*, Od. XVII 261. adde Od. VI 122, Il. X 139. Sophocl. Antig. 1209 *τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς*. —

32. *Πάσας* ferri non posse primus monuit Meinekius. neque enim *insulas*, sed *οὔρεα* in mare provolvit. Parum tamen placet quod ille reposuit: *νέρθε δ' ἐλάσσας*, ex Hom. Od. XIII 162, ut videtur: *ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας*. Ac minus etiam placet Bergkii sententia in indice schol. Hal. $18^{64}/_{65}$ p. V, videri novissimum versus verbum in archetypo penitus obliteratum et a librariis pro arbitrio redintegratum esse, itaque non tam curandum esse quid ad literarum vestigia proxime accedat, quam quid instituta sententia desideret, scribendumque videri *νέρθε δὲ βάθρων ἐκ νεάτων ὤχλισσε*. Cui equidem praetuli quod non eo solum firmatur quod sententiae aptissimum est, sed altera etiam laude commendatur, quod ad literarum vestigia proxime accedit: *νέρθε δ' ἐπάρας*. nam etsi ad Homeri consuetudinem Callimachus IV 134 *ἀείρας* dixit, I 23 *ἠείρεν*, III 113 *ἀείρειν*, frag. CCXVI *ἄειρεν*, III 59 et fragm. CCXLVI *ἀειράμενοι*, *ἀειραμένη*, tamen Atticos secutus dixit etiam *ἆραι* VI 35. atque Homerus quoque non solum *αἴροντας* Il. XVII 724 dixit, sed etiam *ἀρθείς*

Il. XIII 63, Od. V 393 praeter ἀερθείς Od. VIII 375. XII 432 (ἄραντας nonnulli in Il. XVII 724), ac video etiam Iulium in Stob. Flor. LXXIX 9 p. 454 dixisse

Κάδμον δ' ἀραμένη τλήμων ἐξῆλθεν Ἀγαυὴ
ὃν πατέρα τρομέοντα, φέρεν δέ μιν ὧν ὑπὲρ ὤμων
γήραϊ κεκμηῶτα, καλῷ δ' ἐβαρύνετο φόρτῳ,

item Orph. Arg. 557 πείσματα δ' ἀράμενοι, Oppian. Cyn. III, 10 ἀρτίγονόν μιν ἐόντα ἀραμένη, nam longe aliter Homerus suo illo ἤρατο utitur. —

33. Cf. Nonn. Dionys. VI, 291 Ἐννοσίγαιος ἑὴν ἔρριψεν ἀκωκὴν ἀσχαλόων, τίνα γαῖαν ἀνοχλίσσειε τριαίνῃ. —

34. Vix dubitari posse videtur quin recte emendatum sit βυσσόν pro βυθόν, ut quae confundantur etiam apud Hom. Il. XXIV 80, Orph. Argon. 1296, et quem Mein. attulit Athen. III p. 89 C. sed quaeri tamen potest, scripseritne Callimachus βυθμόν. cf. Hesych. I 1 p. 405 βυθμός· ἄντρον, πυθμήν coll. ibid. p. 407 βυσσός, βυθός, ἄντρον, πυθμήν. —

35. Qui cum Valckenaerio (cf. Thesaur. Paris. VI p. 1578 C) πρεμνόθεν scribendum censebant Blomf. et Mein. non puto omnem vocis πρυμνόθεν usum a Graecitate alienum iudicasse, certe Ioannes Alex. p. 35, 6 et 15 (cf. Lentz. Herod. I p. 500) iuxta πρύμνηθεν affert πρυμνόθεν, habentque vocem Arat. 343 ἡ δὲ Κυνὸς μεγάλοιο κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ πρυμνόθεν, Apoll. Rhod. IV 911 νῆα δ' ὁμοῦ ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα πρυμνόθεν ὀρνύμενον, Orph. Argon. 242 (et 279) πρυμνόθεν ἀρτήσας, ubi significat *a puppi*. Sed illi persuasisse sibi videntur πρυμνόθεν non posse significare *funditus*, *radicitus*, unde factum, ut tum in Aeschyl. Sept. 71 μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε, et 1042 αἴτ' Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν οὕτως corrigerent πρεμνόθεν, quod vel Hermannus recepit, tum eandem coniecturam facerent in Apoll. Rhod. IV 1686 πεύκη — ἣ — πρυμνόθεν ἐξαγεῖσα κατήριπεν, et in Oppian. Hal. I 455 ὑπ' ἀήταις πρυμνόθεν εἰλεῖται. cui coniecturae neque in his quicquam est a codicibus praesidii neque in illis qui illorum subterfugerunt manus, Orph. Arg. 1000: δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης, Nonn. XLV 201 πρυμνόθεν αὐτόρριζον ἐκούφισε θάμνον ἐλαίης, eiusd. XLVI 185 πρυμνόθεν αὐτόρριζον ἀνέσπασε δένδρον Ἀγαυή (cf. XLIV 67).

Contra πρεμνόθεν neque legitur uspiam a poetis scriptoribusve usurpatum aut a grammaticis commendatum, et altero multo est minus aptum ad illam sibi vindicandam significationem. nam πρέμνον proprie significat extremam arboris partem eam quae proxime supra terra est, non radicem. cf. Harpocrat. p. 74, 29: τὰ πρέμνα, τουτέστι μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη, unde fit ut nonnumquam πρέμνον et ῥίζα sibi opponantur, velut in Quint. Smyrn. I 490: ἀλλὰ μὲν ἐκ ῥιζῶν χαμάδις βάλε δένδρεα μακρὰ ἄνθεσι τηλεθόωντα, τὰ δ' ἐκ πρέμνοιο κέδασσεν. hinc quis non intelligat πρεμνόθεν si in usu fuisset, minus aptum futurum fuisse ad significandum *radicitus* vel *funditus*? Contra πρυμνόθεν aptissimum ad hunc significatum. nam τὸ πρυμνόν quum in universum valeat *ultimum*, non solum significat id quod *extremum* est (ut in νηῦς πρυμνή), sed etiam *summum* (cf. Seidler. ad Eurip. Electr. 443) et *imum*, ut in illo: λᾶας — πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξύς, Il. XII 446, ut recte etiam ad ῥίζαν referatur. cf. Hesych. IV p. 400: πρυμνόν — τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον, — ἐκ ῥιζῶν. Quamquam fuisse videntur qui τὰ πρυμνά et τὰ πρέμνα confunderent. cf. Hesych. l. l. πρυμνά· τὰ πρέμνα, et paulo post: πρύμναδε· (πρύμναθε?) πρυμνόθεν· πᾶν γὰρ τὸ πρόσγειον κάτωθεν πρυμνὸν λέγεται, unde tamen hoc tantum demonstrari potest, πρυμνόν, quippe cui latius pateat significatio, interdum pro πρέμνον esse positum cuius angustior est significatio, nec sequitur ut πρέμνον pro πρυμνόν usurpatum umquam fuisse putandum sit. Sed ab duabus his quas defendimus vocis πρυμνόθεν significationibus (*a puppi* et *funditus*) differt ea quae apud Callimachum hic obtinet: *ab infima parte*, de qua cur dubitetur ne levissima quidem causa excogitari potest, ut certum sit errasse eos qui hic quoque πρεμνόθεν Callimacho obtrudere voluerint. — Mox ἐρρίζωσε Callimachus ex Hom. Od. XIII 163 (νῆα) λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν, ex Callimacho Dionys. Per. 491 Λιβυρνίδες (νῆσοι) ἐρρίζωνται, et Nonn. XXXIII 340 Ἀστερίην — ἐνερρίζωσεν (coll. XLII 411) sumpsisse videntur. cf. infra v. 54. —

37. In *mare* se praecipitasse Asteriam narrant Apollodor. I 4, 1, Hygin. fab. LIII, schol. Lycophr. 401, alii, unde Callimachi verba βαθὺν τάφρον de mari interpretantur quantum scio omnes. At quo iure quave auctoritate Callimachus τάφρον de

mari dixerit nemo interpretum quaerendum putavit, quasi in confesso res esset. quae mihi admodum incerta videtur. Multa equidem excogitavi quibus librorum manu scriptorum lectionem defenderem, velut Ὠκεανὸν ποταμόν (Hom. Il. XVIII 607) intelligendum esse, quum certe Cicero in Pison. XXXIII 81 dicat *Rheni fossam* pro flumine Rheno, aut cogitandum esse de aliquo freto sive euripo qui proprio nomine Τάφρος vocatus sit, quem ad modum fretum quod est inter Sardiniam et Corsicam Τάφρος appellabatur, cf. Plin. Nat. hist. III 83. atque hanc interpretationem firmaverit, quod similis significationis vox (cf. Eurip. Rhes. 111 seq.) αὐλών et ipsa nonnunquam *fretum* significat, ut in Dionys. Perieg. 136 et Plin. Nat. histor. V 130: *mare quod* (Cypro Ciliciam versus) *praetenditur vocant Aulona Cilicium.* sed huius vocis analogiam si sequimur, videri possit Callimachus nomine τάφρος adeo pro mari in universum usus esse, certe habemus apud Aeschyl. Prom. 732 αὐλῶνα Μαιωτικόν, qui euripus certe non est. accedit quod in Sophocl. Trachin. 100 ποντίους αὐλῶνας scholiasta interpretatur πελάγη, quod ita excusat Ellendt. Lex. Sophocl. I p. 260, quum Graeciae maria insulis montuosis et praecipitibus distincta undecunque ingentibus saxorum molibus coarctentur. Itaque analogiae ope certe hoc lucrabimur, ut τάφρος suo loco potuisse de mari dici existimemus. at ita potuisse, ut hic putatur, propterea non concesserim, quoniam deest adiectivum vel substantivum quo ad mare referre τάφρος cogimur, quemadmodum πελάγιοι αὐλῶνες Sophocles dixit. Ergo certe βυθοῦ ἤλαο τάφρον scripserim. Sed magis tamen eo inclino, ut τάφρον corruptum putem, Callimachum autem scripsisse credam aut ἐπεὶ βυθοῦ ἤλαο τάρφῃ coll. Apollon. Rhod. IV 1238 πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο τάρφεα (de omissa praepositione εἰς cf. III 195), aut ἐπεὶ βαθὺν ἤλα' ἐς ἀφρόν (coll. Hom. Od. XXIV 33: μέγα κλέος ἤρα' ὀπίσσω), aut ἐπεὶ βυθὸν ἤλαό τ' ἀφρόν (cf. Heindorf. ad Horat. Sat. I 6, 43). —

39. Τόφρα pro ὄφρα esse positum docent quae his opponuntur v. 51: ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι κ. τ. λ. cf. ad II 94. —

41. Xanthus quum intelligi non possit rex aliquis Troezeniorum, a quo nomen urbs Troezen acceperit ut a conditore vel rege — nam nec inter reges Troezenios quos omnes ex ipsorum Troezeniorum memoria enumerat Pausan. II 30, 6 seq., apparet

Xanthus, et a Troezene Pelopis filio urbem nomen accepisse tradunt Pausan. l. l. § 8, Strab. VIII p. 374, Steph. Byz. p. 639, 5, — equidem olim in Philol. I p. 272 seq. suspicabar a Troezene diversam quidem fuisse hanc *Ξάνθοιο πολίχνην*, sed ut portum ad illam urbem pertinuisse, eumque portum a Xantho Lycio, Triopae filio, qui *τῶν ἐξ Ἄργους Πελασγῶν ἐβασίλευσεν* (Diodor. V 81, 2) appellatum esse videri, praesertim quum qui in Troezene memoretur portus *Κελένδερις* (Pausan. II 32, 9) reperiatur etiam in Ciliciae confiniis (Strab. XIV p. 670). Sed haec nunc video nimis esse incerta et concedo criticis Xanthi nomen corruptum esse, nisi quod faciliore ratione emendari et posse et debere existimo. Constat enim e Pausan. II 30, 7 seq. Anthan, Neptuni et Alcyones filium, condidisse et a se appellasse *Ἄνθειαν*, quam urbem postea Pittheus cum Troezene coniunxit, quae urbs et ipsa tum ab eodem sine dubio heroe *Ἀνθανίς* appellata est (cf. Steph. Byz. p. 639, 7), quem ad modum etiam Anthana Laconiae urbs (Steph. Byz. p. 95, 12), item Anthedon (Pausan. IX 22, 5) ab eodem traxisse nomen dicuntur. Hinc non dubium est quin Troezen a Callimacho appellari potuerit *Ἄνθαο πολίχνη*. quod ita eum fecisse puto, ut *πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὲξ Ἄνθαο πολίχνης ἐρχόμενοι* scriberet, in quibus *ἀπέξ* (de quo cf. hym. Hom. in Apoll. 110 et Quint. Smyrn. IV 540) non tam cum *πολίχνης* quam cum *ἐρχόμενοι* iungendum. Quamquam si considero quam saepe nomina propia in $\overline{ας}$ et in $\overline{ος}$ eosdem significent homines, non solum pura (de quibus cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 420 et p. 498), sed etiam impura, ut idem appellatur *Ἄρτος* qui *Ἄρτας* (Preller. de Polemon. p. 145), *Βούθηρος* qui *Βουθήρας* (Keil. in Mus. Rhen. XVIII p. 268), *Ὕρρος* qui etiam *Ὕρρας* (Arcad. p. 85, 11 = Herodian. I p. 204, 23 Lentz.), *Κίλλος* (schol. Hom. Il. I 38) qui etiam *Κίλλας* (Pausan. V 10, 2), ut dicuntur *Κλειταγόρας* et *Κλειτάγορος* et similia (K. Keil. zur syllog. inscript. Boeot. p. 575), *Ἴλλος* et *Ἴλλας* (Choerob. in Theodos. I p. 36, 27), *Σίλλος* et *Σίλλας* (ibid.), *Λάμπρος* et *Λάμπρας*, *Κόδρος* et *Κόδρας* (Choerob. l. l. p. 39, 8) etc., coll. Ahrens. in Philolog. XXIII p. 21 —, putaverim Callimachum, qui in fragm. CCCLXIX *Ἄνθην* vocaverit hominem hic appellasse *Ἄνθον*, ut alii audiunt apud Antonin. Liberal. 7, Plin. Nat. histor. VIII, 81 et in Inscriptionibus (cf. Lobeck. Paralip. p. 164). quod si concesseris, etiam propius ad codicum lectionem corrigi poterit

πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὲξ Ἄνθοιο πολίχνης ἐρχόμενος. Initio autem eius versus opus non est ut πολλάκι σ' ἐκ Τ. cum Graevio vel πολλάκι σε Τ. cum Meinekio scribatur. nam saepe cum aliis Callimachum omittere pronomina personalia, ubi non plane sint necessaria, monui ad I 2. —

43. Meinekius pro ἐπεσκέψαντο edidit ἀπεσκέψαντο, quum illud sit *accurate contemplari*, hoc autem *ex longinquo conspicere*. equidem ob hanc ipsam causam vulgatum praetulerim. nam nautas probabile est rei miraculo commotos non ex longinquo spectasse insulam, sed propius accessisse et accuratius contemplatos esse. —

44. Παρά locum hic non habere primus monui in Schneidew. Philol. VI p. 519, ubi στεινοῖό περ ὀξύν corrigebam. Quod etiam nunc probo. certe παρ et περ non minus saepe confunduntur (cf. Schaefer. ad Greg. Corinth. p. 386 not.) quam παρά et κατά, quorum hoc Meinekius praeferebat sublestae fidei codicem Vindobonensem secutus, cuius scriba quum κατά scriberet et ipse coniecturam periclitabatur. de solo accusativo πόρον cf. ad III 191. — Mox καναχηδὰ ῥέοντος Callimachus debet Hesiod. Theogon. 367, Callimacho Dionys. Per. 644. —

47. Μέσσῳ' ἐς ἄκρον προσενήξαο iure offensioni erat Ernestio nec tollit dubitationem Sophoclis locus Antig. 1204 quem Mein. attulit: πρὸς κόρης νυμφεῖον εἰσεβαίνομεν. nam hic quidem εἰς locum non habet. itaque μέσσῳ' ἐπ' scripsi. quamquam nescio an vulnere etiam graviore locus affectus sit. Nam quum narret Callimachus Delum, quae mane fuerit in Saronico sinu, altera diei parte longissime iam ab eo afuisse ut cerni a nautis Saronicum sinum pernavigantibus non iam potuerit, parum apte facit Delum per Euripi undas perlapsam in eam regionem (Σούνιον ἄκρον) redeuntem ubi cerni etiam a nautis potuit, tum ad Asiae oram natantem. quis enim non exspectaverit e Saronico sinu per Euripum recta via in Asiam eam perrexisse? Non sum quidem nescius veteres poetas interdum „haud anxie geographiae curare veritatem in percensenda locorum regionumque serie“ (Dilthey de Callim. Cydipp. p. 48 seq.), sed hic tamen vix dubito quin pro Atheniensium Sunio alium locum Callimachus nominaverit a Saronico sinu magis remotum, velut Σίγριον, Lesbi promontorium. quod si fecit, scribere potuit μέσσφα Μεθυμναίων

προσενήξαο Σίγριον ἄκρον. nam *μέσφα* cum accusativo sine praepositione iunctum habemus etiam V 129. —

48. Cum verbis *νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν* iam Spanhemius contulit Archestrat. Athen. III p. 111 F.:

ἐν Λέσβῳ, κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ,

ubi scripserim non *εἰν Ἐρέσῳ κλεινῆς Λέσβου* cum Meinek. philol. exercit. in Athen. I p. 11, sed *ἐν Λέσβου κλεινῆς, Ἐρέσῳ, περικύμονι μαστῷ*, ubi appositio quae dicitur eadem ratione est posita ut in Hom. Od. XXIV 335 *ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρός* et alibi saepissime. — Mox *ἔην Σάμος* videtur esse: nondum *vivebat* Samos, Ancaei filius, unde postea nomen insula accepit. cf. Asium ap. Pausan. VII 4, 1 coll. Strab. XIV p. 637 et schol. Apoll. Rhod. I 187. —

50. Nescio quo modo cum Spanhemio Ernestius dicere potuerit parum interesse *γείτονος* an *γείτονες* scribatur. nam illud si legitur, *νύμφαι Μυκαλησσίδες* erunt *Ἀγκαίου* vel filiae vel deae, quod probari veterum testimoniis nequit. —

52. *Ἀντημοιβόν*, quod post alios reposuimus, recte esse formatum docent *ἐπημοιβός, ἀντωμοσία*, alia (cf. Lobeck. Parerg. in Phryn. p. 701 seqq. et Elem. pathol. I p. 28 seqq.). Sed quaeri tamen potest scripseritne Callimachus *ἀντιαμοιβόν* ad normam vocis *ἀντιάνειρα* (Hom. Il. III 189, VI 186. Nonn. Dionys. XXXV 82, XLVIII 248) factum. —

54. *Ἐνὶ πόντου κύμασιν Αἰγαίοιο* apparet esse: *alicubi in Aegaeo mari*, ut causa non fuerit cur Meinek. *πόντου πυθμέσιν* vel *ἕρμασιν* maluerit scriptum esse. Nec video cur idem pro *ἐνεθήκατο* fortius vocabulum *ἐνερείσαο* requisiverit. —

56. Contra Fabrum, qui primus commendabat *ἐπεβριμᾶτο*, Ernest. monuit poetas saepenumero verba quae proprie de bestiarum clamore dicantur honeste transferre ad deos hominesque ad exprimendam aliquam vehementiam irae sonumque terribiliorem, quam in rem affert Herculem *μυκώμενον* ex Aristoph. Ran. 570, Sibyllam *remugientem* e Virgil. Aen. VI 99, Cererem omnibus *admugientem* e Claudian. Rapt. Pros. III 443, *rudentem* Cacum e Virgil. Aen. VIII 248, *θυμὸν βαΰζοντα* ex Aeschyl. Pers. 11, Persas *ὠρυομένους* ex Herodot. III 117. poterat alia addere, velut *βρυχᾶσθαι, γρύζειν, μηκᾶσθαι, ὑλακτεῖν, χρεμετίζειν*, quorum testimonia e lexicis peti possunt, tum Varron. de Ling. Lat. VI, 6 qui *multa ab animalium vocibus translata in homines*

esse docet adhibitis Ennii, Plauti, Caecilii, Lucilii, aliorum exemplis, sed ne sic quidem Ernestius evicisset, ut βρωμᾶσθαι, quod asino proprium esse dicunt, apte et venuste ad Iunonem referri existimaretur. Docendum potius erat neque in sono neque in primitiva verbi significatione quicquam inesse quod uni vindicari asino verbum βρωμᾶσθαι iuberet, ad homines autem deosve trahi vetaret. Et Pausanias quidem ap. Eustath. ad Il. p. 919, 40 βρωμᾶσθαι dicit ἐπὶ ἀρσένων ὄνων τίθεσθαι ὅτε λιμώττουσιν, ἵνα ᾖ βρωμᾶσθαι τὸ βρώμης ὅ ἐστι τροφῆς δεῖσθαι, quem in summa re sequuntur Hesych. II p. 4 s. ἐβρωμήσατο, schol. Aristoph. Vesp. 617, Suid. I 1 p. 1048, Etym. Magn. p. 215 extr. Vel hinc patet βρωμᾶσθαι longe differre ab ὀγκᾶσθαι, quo verbo reliqui Graeci praeter Atticos, qui illo utebantur (cf. Moer. Att. p. 98 Piers.), asini clamorem significabant. nam hoc vel sono suo asino proprium esse indicat, βρωμᾶσθαι autem latius patet. itaque non dubito quin verum sit quod in Pseudoherod. Epimer. p. 10 legitur βρωμώμενος λέων ὁ βρυχώμενος (cf. βρέμει de leone Apoll. Rhod. I 1247, item ἐπιβρομέει Oppian. Cyneg. III 36), i. e. βρωμᾶσθαι dici etiam de aliis animalibus, velut leone, quamquam quae proxime praecedunt βρῶμος ἡ δυσωδία docent; aliam hunc grammaticum atque Pausaniam probasse originationem, quam si sequeremur, parum sane aptum Iunoni esset verbum. Verum enim vero mihi certum est de etymo verbi βρωμᾶσθαι errasse veteres grammaticos, quod ad βρέμειν (βρόμος) eadem ratione pertinere videtur, qua τρωπᾶν (ἀπετρώπων infra v. 69), τρωπᾶσθαι ad τρέπειν (τροπή), στρωφᾶν, στρωφᾶσθαι ad στρέφειν (στροφή), νωμᾶν ad νέμειν, τρωχᾶν ad τρέχειν etc., de quibus vide Spitzner. Exc. XX ad Hom. Il. Quod si recte affirmavi, causa non est, cur putetur βρωμᾶσθαι minus apte ad deam relatum a Callimacho esse quam βρυχᾶσθαι a Nonno refertur ad Calamum XI 430 ἱμερόεν στενάχων κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ, ad Syringem nympham XVI 353 μαζοὺς πληξαμένη κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ, ad Erigonem XLVII 192 παρθένος ἀχνυμένη κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ, quae exscripsi, ut obiter docerem eundem Nonnum etiam X 83 non scripsisse quod nunc editur de Inone dictum κινυρὴν βρυχήσατο φωνήν, sed ut in tribus reliquis locis κινυρῇ — φωνῇ. Tantum igitur abest ut ἐπεβριμᾶτο, *minitabatur*, (de quo verbo cf. Blomf. gloss. Aeschyl. Sept. 457), a Callimacho scriptum putem, ut

consilio eum hoc verbum sprevisse et paulo insolentius in hac re verbum ἐπιβρωμᾶσθαι praetulisse existimem, quod ab illo significatione non plane diversum erat. nam βρέμειν Hesychius tradit significare etiam ἀπειλεῖν, ut ἐπεβρωμᾶτο idem plane sit quod infra v. 87 dicitur ἐπαπειλεῖν. —

60. Conferatur Oppian. Hal. I 263: περὶ δή τι καὶ οὐ φατόν, id. V 468: ἔκπαγλόν τι καὶ οὐ φατόν. de μέγα δή τι cf. ad V 122. —

64. Cum libris ABC quum consentiant secundi ordinis codices meliores, non dubitari posse videtur quin δὲ σὺν ἔντεσι ab ipso poeta scriptum, non a librariis profectum sit, praesertim quum in AB post Ἄρης legatur interpunctio media, quae docet conscios sibi fuisse librarios quid facerent δέ interponentes. advertit hoc etiam Mein. qui δέ ex solo codice Parisino (E) notatum noverat, corrigendumque putavit: Ἄρης, ἐφύλασσε δ' ἐν ἔντεσι. ego non tam σύν, quam ἐφύλασσε corruptum putaverim, quod videtur nominis φυλακή interpretatio fuisse. post Ἄρης patet cogitandum esse ἐπώπτευεν. —

65 seq. Ἑπτάμυχος (θάλαμος) hinc habere videtur Nonn. Dion. IV 14 et X 66 et πολύμυχον intellexisse, ut hic fecit schol. (cf. Lobeck. Elem. I p. 211). Mox quis pro certo affirmare ausit, Martis equos non alicubi prope Boreae antrum, sed in ipso illo antro stabulavisse? Itaque causa non fuit cur Mein. κατὰ σπέος scriberet. nec magis probo quod idem mox edidit ἡ δέ τε. nam ἐπί hic dictum ut in illis ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου etc., quem ad modum video etiam Bernhardy. statuisse, Synt. p. 247. Illud autem miror ne Meinekium quidem offendisse in adiectivo εὐρειάων. quum enim νῆσοι opponantur πέδῳ ἠπείροιο, apparet desiderari aliquod epitheton quod ad *omnes* pariter insulas pertineat. at illud solas significat *maiores* insulas (cf. Hom. Od. XIV 252 ἀπὸ Κρήτης εὐρείης. XIII 256 coll. Il. XIII 453 ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ. XIV 199 et XVI 62 Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων. XIII 243 οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται (νῆσος). Antiphil. Byz. in Anthol. Pal. IX 413, 3 (νῆσοι) μεγάλαι τε καὶ εὐρέες) excluditque minores. itaque hic quoque Callimachum ut IV 32 et 154 εἰναλίας vocasse insulas puto. Fuit tamen quum εὐειλάων (*apricarum*) Callimachum scripsisse putarem, quo significaret quid de Homerico εὐδείελος, quod insularum epitheton est, cogitaret. —

71. Memoratus hic *Φεναιός*— ita enim codd. habent omnes — aliunde non notus est, sed cum celeberrima Arcadiae urbs fuerit *Φενεός*, recentiores editores non dubitaverunt quin recte Arnaldus Ann. crit. c. 13 p. 71 emendaverit *Φενειός*. at erravit tamen ille quum ipsam urbem *Φενεόν* intelligendam diceret, ut fecerunt etiam qui *Φεναιός* esse pro *Φενεός* putabant aut, ut Voss. ad Catull. p. 294, *Φενεαῖος* scribendum censebant, id ut synizesis ope versui accommodaretur. Sed quum *φεύγειν* *Ἀρκαδίην* dixisset (i. e. Arcadiae urbes. cf. v. 68) Callimachus, non potuit addere fugisse Pheneon, quae et ipsa Arcadiae urbs fuit. Multo rectius Salmas. ad Steph. Byz. s. *Φενεός* iudicaverat non posse nisi de fluvio aliquo cogitari. ita praeter urbes Arcadiae etiam flumina fugisse poeta indicat, ut paulo post dicit *φεῦγε καὶ Ἀονίη* —, *αἳ δ' ἑφέποντο Δίρκη τε Στροφίη τε*, — *ὁ. δ' εἵπετο* — *Ἀσωπός*, simulque apparet non inscite Callimachum aliquid novasse (si quidem novavit) in nominis scriptura, *Φενειός* scribens. nam ea terminatio cum isto accentu plurimis adhaesit fluminum nominibus. intelligo autem eum rivum quem hodie *Φενεατικόν* dicunt, veteres *Ὄλβιον* vel *Ἀροάνιον* appellabant. cf. Curt. Pelop. I p. 186. Quamquam autem lenissima est Arnaldi coniectura, quaeri tamen potest scripseritne potius Callimachus: *φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπιν Φενεαῖος*, ut idem rivus intelligatur. Ethnicum *Φενεαῖος* agnoscit Steph. Byz. p. 662, 9. —

73. *Αἰγιαλόν* non puto de ea Peloponnesi parte dictum esse quae postea *Ἀχαΐα* appellabatur — nam haec regio non *παρακέκλιται Ἰσθμῷ*, et postea eam Latona adiit, cf. v. 100 seqq. —, sed potius de Sicyone, quam Strab. VIII p. 382 C dicit antiquissimis temporibus *Αἰγιαλούς* vocatam esse, et cuius cives Pausaniae (II 5, 5) narrabant, *ὡς Αἰγιαλεὺς αὐτόχθων πρῶτος ἐν αὐτῇ γένοιτο, καὶ Πελοποννήσου δὲ ὅσον ἔτι καὶ νῦν καλεῖται Αἰγιαλός, ἀπ' ἐκείνου βασιλεύοντος ὀνομασθῆναι.* iste autem *Αἰγιαλεύς* sine dubio (cf. Pausan. VII 1, 1) non diversus fuit ab eo Inachi filio, a quo Stephan. Byz. p. 40, 13 (Eust. ad Il. p. 362, 20) totum istum tractum, ubi postea *Ἀχαΐα* fuit, appellatum fuisse dicit, ad quem referendum etiam Argorum nomen *Αἰγιάλεια* (Steph. Byz. p. 112, 19 coll. Eustath. ad Dionys. 419) videtur, et a quo tota adeo Peloponnesus (schol. Hom. Il. I 22, Etym. Magn. p. 122, 11. cf. Gompf. Sicyoniac. specim.

I p. 57 n. 23) *Αἰγιάλεια* vocabatur. Hinc repetenda illa Sicyonis cum Argolide coniunctio quam statuit Callimachus, quum dicit Latonam ideo non adiisse Sicyonem et Argos, quoniam Here sortita fuerit Inachum (cf. fragm. CVIII: (*Ἄργος*) *Ἥρης ἴδιον λάχος*). Non debebam igitur in Schneidew. Phil. VI p. 543 post v. 74 putare versum intercidisse. — Verba *λάχεν Ἴναχον Ἥρη* binc sumpsit Nonn. Dionys. XLVII 476. —

75. Eundem cum reliquis cursum quum Aoniam Callimachus fugere dicit, non intelligit cursum in eundem locum institutum, sed ob eandem causam susceptum. Ab hac igitur parte de veritate lectionis non dubitandum, sed de articulo addito dubitaverit aliquis cum Reiskio et Blomf., praesertim quum in hoc dicendi genere articulus omitti soleat,* velut in Nonn. Dion. II 98 *δαφναίη φυγόδεμνος Ἁμαδρυάς, εἷς δρόμος ἔστω ἀμφοτέραις*. Arat. 1011 *καὶ δ' ἄν που γέρανοι μαλακῆς προπάροιθε γαλήνης ἀσφαλέως τανύσαιεν ἕνα δρόμον ἤλιθα πᾶσαι*. Aeschyl. Choeph. 79 *ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες*. Quint. Smyr. II 551 *ἀῆται μητρὸς ἐφημοσύνῃσι μιῇ φορέοντο κελεύθῳ*. Oppian. Hal. I 53 *οὐ γάρ τι μίην ὁδὸν ἔρχεται ἰχθύς*. id. I 420 *πάντα δ' ὁδὸν μίαν εἶσι, μίαν δ' ἀνελίσσετ' ἀμοιβήν*. id. II 592 *μίαν δύνουσι κέλευθον*. id. V 203 *τέτραπται μίαν οἶμον*, etc. verum iam olim in Schneidew. Philol. VI p. 544 attuli articuli additi exemplum Theocrit. XVIII 19 *Ζηνός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν*, quod et ipsum tamen postea una cum Callimacheo exemplo in vitii suspicionem adduxit Meinekius. At enim etiam plura sunt additi articuli exempla ubi *εἷς* eam rem significat quae pluribus communis est: Anthol. Pal. VII 381, 1 *ἡ μία καὶ βιότοιο καὶ Ἄϊδος ἤγαγεν εἴσω ναῦς Ἱεροκλείδην*. ibid. IX 13, 7 *ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἤρκει φύσις*. ibid. XI 328, 1 *τὴν μίαν Ἑρμογένης κἀγώ ποτε καὶ Κλεόβουλος ἤγομεν εἰς κοίνην Κύπριν Ἀριστοδίκην*. Plat. Criton. p. 48 A *οὐκ ἄρα πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον, τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅ τι ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ὁ εἷς, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια*, ac non dubito quin plura etiam exempla reperiat qui attendere huc voluerit. nam per se nihil in articulo offensionis est, ubi id quod pluribus commune esse dicitur, vel re ipsa omnibus notum est, vel antecedenti oratione est memoratum sive id ipsum quod pluribus est commune expressis verbis indicatur, sive alia affertur res quacum illud ita con-

iunctum est ut hac memorata illud simul definitum sit. quod quum in reliquos locos, tum in Callimacheum hunc cadit, ubi ὁ *εἷς δρόμος* eundem *illum* cursum significat quem v. 70 seqq. dixerat. —

76. *Στροφίην* fontem vel rivum quum praeter Callimachum inter Boeotiae fontes nemo memoraverit, Ruhnkenius *Γαργαφίη* coniecit, Meinekius autem *Τροφίη* edidit. at neuter satis attendit ad proxime sequentia verba *ἔχουσαι Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός*, quibus quum Dirce dicatur et Ismeni filia (quod fecit etiam Nonn. Dionys. XLIV 9: *σὺν Ἰσμηνῷ δὲ τοκῆι κυκλάδας αἰθύσσουσα ῥοὰς ὠρχήσατο Δίρκη*) et patris manum tenens, ut quae cum Ismeno coniuncta sit (cf. Unger. Parad. Theb. p. 140 seq.), apparet etiam alterum quem Callimachus nominat fontem talem cogitandum esse cuius ob eandem causam pater dici Ismenus possit. quod nec in Gargaphiam cadit quae in Asopum influit, nec in Trophiam, siquidem Meinekius hunc vel lacum vel fontem fuisse statuit prope Trophiam urbem cognominem, quae longo tractu ab Ismeno et Dirce distat. Itaque nihil mutare ausus sum et cum Ungero l. l. p. 242 Strophiam intelligo unum ex iis fontibus quos multos in agro Thebano fuisse constat. —

78. Manifesta imitatione hunc locum expressit Nonn. Dionys. XXVII 270 seqq., *ἡνίκα — ἤιε Λητώ, κέντροις παιδογόνοισιν ἱμασσομένη τοκετοῖο, ὁππότε Πηνειοῖο φυγὰς ῥόος, ὁππότε Δίρκη μητέρα σὴν ἀπόειπεν, ὅτε δρόμον εἶχε καὶ αὐτὸς Ἀσωπὸς βαρύγουνος ὀπίστερον ἴχνος ἑλίσσων, εἰσόκε Δῆλος ἔμεινε μογοστόκος, εἰσόκε Λητὼ οὐτιδανοῖς πετάλοισι γέρων μαιώσατο φοῖνιξ.* adde XLVII 532 *οὔ σε διδάξω Ἀσωπὸν βαρύγουνον ἔτι ζείοντα κεραυνῷ.* et XXIII 232 *ἅζεο μὴ βαρύγουνος, ὅπως Ἀσωπός, ἀκούσῃς.* imprimis autem Nonno placuit istud *βαρύγουνος*, quod etiam ad alios rettulit, IV 306. V 140. VI 178. VII 44. XIII 395 et 541. XVII 27. XIX 271. XXIX 243. XXXII 218 et 260. XXXVIII 227. XLVIII 761, et ad cuius normam suum illud *ταχύγουνος* finxit Dionys. I 91. IX 155. X 50. XI 55 et 404. XVII 229. XXV 31. XXI 13. XXXIII 2. XXXIV 306. XXXVII 643 et 652. XXXIX 352. XLIV 232. XLVI 217. XLVIII 315. Paraphr. *α* 181. *λ* 101. *μ* 69. *ν* 153, quo praeter Nonnum nemo usus esse videtur. — Mox *πεπάλακτο* puto esse inquinatum fulmine i. e. turbidum. paulo aliter Doederlein. Gloss.

Hom. III p. 267. At Lobeck. Prol. Pathol. p. 88 pro *ἐπέπληκτο* dictum putat. —

79 seq. *Νύμφην Μελίην* intelligimus aliquam *Ἁμαδρυάδα* Nonni iudicium secuti qui quum Dionys. XIV 212 dixisset *συμφυέες Μελίαι δρυὸς ἥλικος*, postea XXII 114 ita locutus est: *Ἁμαδρυὰς ᾤχετο νύμφη — ἥλικος αἴσσουσα κατὰ δρυός*, ubi iterum usus Callimacheis verbis *ἥλικος δρυός* aperte docet Callimachum se interpretari. adde II 92: *Ἀδρυάδες δὲ ἥλικες ὠδύροντο λιπόσκια δένδρεα νύμφαι*. cf. Unger. Theb. Parad. p. 230. ipsa autem quae hic memoratur res Blomfieldo ad illud tempus spectare videbatur quo Iuppiter Asopum fulmine percutiebat. illo enim tempore quercus eum in Helicone nascentes ita commovisse, ut Melie de arbore coaetanea pallidam haberet genam. Quo nihil profecto excogitare Callimachus potuit quod magis esset ab hoc loco alienum. immo nympha hamadryas perterrefacta est fuga Asopi qui Latonam fugiens incitatior ferebatur et super ripas ut fit effusus quercui *quae in ripa erat* interitum minabatur, certe ita concutiebat ut frondes eius tremiscerent, quem ad modum in simili re *τῶν Ἁμαδρυάδων τινὰ νυμφῶν κινδυνεύουσαν καὶ μέλλουσαν φθαρῆναι ὑπὸ χειμάρρου ποταμοῦ ἐν τῇ δρυΐ, ἐν ᾗ γεγοννῖα ἦν ἡ νύμφη*, memorat Charon ap. Tzetz. schol. ad Lycophr. 478. Nescio autem qua iudicii perversitate factum sit, ut ad hunc usque diem editores et interpretes omnes non ad ripam Asopi, sed in monte Helicone nascentis alicuius quercus frondem commotam fuisse putaverint et ita interpunxerint: *ὡς ἴδε χαίτην σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ κ. τ. λ.* Quod ubi fit, aut Helicon quoque Latonam fugisse putandus est, quod Callimachus non dicit, celare autem non potuit, aut cum Ernestio fabula aliqua de quercu in Helicone eo tempore excisa quaerenda erit. qualem fabulam nec Ernestio ut reperiret contigit neque Ungero, qui (l. l. p. 440) Heliconis mentionem idcirco iniectam putavit quod is Cithaeronis frater fuisse diceretur, quod quam parum aptum sit, quum ne levissime quidem Cithaeron aut fugiens Helicon indicati sint, demonstrare non opus est. Imo ut dixi cogitandum de quercu ad ripam Asopi nascenti supplendumque ex proxime antecedentibus verbis hoc: *χαίτην ἥλικος δρυός*, sed *Ἑλικῶνος* referendum ad sequentia et cum *Μοῦσαι* coniungendum hac instituta interpungendi ratione: *ὡς ἴδε χαίτην σειομένην. Ἑλικῶνος, ἐμαὶ θεαί, εἴπατε Μοῦσαι,*

ut *Μοῦσαι Ἑλικῶνος* sit pro *Μοῦσαι Ἑλικωνίδες*. Quod quum iam olim monuissem in Schneidew. Philol. VI p. 544 seq., idem Meinekius proposuit in Fleckeisen. Annal. Phil. et Paed. 1860 p. 54, sed postea mutavit sententiam, quia nullo unquam exemplo doceri possit, *Ἑλικῶνος Μοῦσαι*, *Ζεὺς Ὀλύμπου* et similia dicta esse pro *Μοῦσαι Ἑλικωνίδες*, *Ζεὺς Ὀλύμπιος*. Sed si Hesiodo licuit dicere *Μοῦσαι Πιερίηθεν*, quod alii imitati sunt (cf. ad Nicandr, p. 95), si Musaeo 153 *ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντῃ* (cf. Schrader. p. 191 Lips.), non est profecto nimium ausus Callimachus, si *Μοῦσαι Ἑλικῶνος* dixit pro *Μοῦσαι Ἑλικωνίδες*. certe minus audax fuisset quam si *Μοῦσαι Ἑλικῶνες* scripsisset, quod postea Mein. coniecit eum scripsisse, quem ad modum dicantur *Κύδωνες* et *Κυδώνιοι*, *Βαβυλῶνες* et *Βαβυλώνιοι*. quamquam autem non minus facilis coniectura esset haec: *Ἑλικωνόθεν αἱ θεαί*, mutare tamen in his quidem nihil volui. Nec in reliquis quicquam mutandum censui. nam *ἀσθμαίνουσα*, quod in optimis libris partim scriptum extat *ἀσθαίνουσα*, in *ἀσταίνουσα* mutandum censebat Ruhnkenius probavitque Heckero in Com. Callim. p. 137 et Meinekio, mihi timenti nymphae magis convenire videtur quam alterum verbum, quod Hesych. I 1 p. 303 interpretatur: *δυσπαθεῖ*, *ἁμαρτάνει* (*ἀδυνατεῖ*?), *μοχθεῖ*, et similiter Etym. Magn. p. 159, 36 *ἀσθαίνω* (*ἀσταίνω* codd. P et D), *δυσπαθῶ*, *ἀδυνατῶ*, *κακοπαθῶ*, *μοχθῶ*, *χαλεπαίνω*, *ταλαιπορῶ*, quorum testium critici non tam hic quam in epigr. Anytes in Anthol. Palat. IX 313 memores esse debebant:

ἷζευ ἅπας ὑπὸ καλὰ δάφνας εὐθαλέα φύλλα,
ὡραίου τ' ἄρυσαι νάματος ἁδὺ πόμα,
ὄφρα τοι ἀσθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυῖα
ἀμπαύσῃς πνοιῇ τυπτόμενα Ζεφύρου,

ubi non dubito quin semel monitus mecum quisque miretur *ἀσθμαίνοντα γυῖα* et reponat *ἀσταίνοντα γυῖα*. Quod autem Ernest. scribere malebat *ἐμοὶ θεαὶ εἴπατε*, incommodum hoc est propter fortiorem pronominis formam, atque *ἐμαὶ θεαί* satis defenditur Epigr. XLVI, 3 *εὖ γ' ἐμὸς Ἑρμᾶς*, Nonn. Dionys. I 41 *μὴ καὶ ὀρίνω Φοῖβον ἐμόν*, aliisque locis quos collegit Hecker. Com. crit. de Anthol. graec. p. 100. Postremo Meinek. v. 82 pro *σειομένην* malebat *κειρομένην*. sed haec cum ea cohaeret coniectura qua totum hunc locum a v. 79 usque

ad v. 85 ex hym. in Cerer. (ubi olim fuerit post v. 40) male huc illatum sibi persuasit, quod neminem puto probaturum esse Sed a Meinekio etiam in eo dissentiendum mihi video, quod v. 79 *ὑποδινηθεῖσα* de saltanti nympha interpretandum putabat. quod si voluisset Callimachus, non aoristo usus esset, sed praesenti *δινευομένη*, nec id composuisset cum *ὑπό*. imo nympham dicit celeri terrae fluminisque fuga et ipsam paululum *circumactam* esse et chorum reliquisse. — *Ὑπόχλοος*, quod alludit ad Homericum *χλωρὸν δέος*, hinc habet Nonn. Dion. XLIV 80. cf. etiam Apollon. Rhod. II 1216 *χλόος εἷλε παρειάς*. ibid. IV 1279 *χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς*. adde III 298 et Nonn. XXXIII 23: *καὶ χλόος — παρηίδος ἄνθος ἀμείψας*. —

83. Etsi alibi saepissime legitur *ἐτεόν γε* (cf. Passov. ad Musae. 219), hic tamen frustra metro timuisse puto scribam codicis G, qui solus interposuit *γέ*, ut ob similem causam II 19 scripsit *ἢ κιθάρην ἢ τόξα*, non *ἢ κίθαριν ἢ τόξα* ut reliqui. Atque etiam in hym. Homer. in Merc. 371 *σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο*, item in Arat. 706 *τείνεται, ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται* codices nonnulli post *νέον* inferciunt illud *γέ*. Similia ex Callimacho exempla, ubi breves syllabae in consonantem exeuntes arseos vi producuntur, iam Meinek. diatrib. in h. Cerer. p. 221 attulit II 2, 19, 20. III 193, 194, 229, 238, 263. V 22. —

85 seq. Iniecta *ἥλικος δρυός* mentione quum quaereret poeta: *ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι*; apertum est ad hanc quaestionem etiam respondendum fuisse, ut in simili causa factum III 186 seq., ut Theocrit. XXII 116 fecit, ut Homerus fecit Il. II 761, Od. I 10 et ubicunque invocavit *Μούσας Ὀλύμπια δώματ' ἐχούσας*, ut Hesiodus fecit Theogon. 114 seq., aliique multi. Verum hoc loco nihil responsum videmus. nam quae continuo poeta addit v. 84 seq. *νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει, νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα*, — ea patet ita comparata esse, ut et ad negandum et ad affirmandum, quercus et nymphas coaevas esse ac nasci morique simul, aeque valeant nec doceant quid ipse Callimachus iudicaverit. Itaque non dubito quin post v. 85 plures versus lacuna hauserit, quam meam opinionem non mediocriter confirmatam sensi his Ungeri verbis quae leguntur in Theban. Parad. I p. 439: „videtur non de nihilo in declaranda nympha-

rum natura Callimachus commoratus esse pluribus verbis, verum credo aliquid eum secutum, notationem Apollonii Rhodii maxime (II 479 seqq.). namque evidens est Apollonium spreta eorum opinione, quibus Hamadryades viderentur et vivere cum arboribus pariter et cum illis simul exstingui aut inde progigni, sic existimasse: fuisse arbores e terra submissas quasi quoddam natarum documentum nympharum. id ipsum autem, uti mea fert coniectura, tradiderat in priscis literis inventum Callimachus praeiveratque Apollonio verbis etiam quid iudicaret. Quam ob rem faciendum sibi hoc loco putavit ut decus aptissime positae vocis (ἥλικος) ad se vindicaret atque de ea re sic disputaret quid sentiret, ut Musas vel carmina sua testificatus exponeret nymphas seorsum ab aequaevis arboribus fere aetatem egisse. quumque non intra eas se tenerent, diligentissime tamen quae ad illarum pertinerent condicionem curavisse omnia earumque vicem et laetatas esse et doluisse." Nam ex his patet Ungero quoque de lacuna suspicionem subortam esse, quae enim Callimachum hoc loco exposuisse Ungerus statuit, ea poeta duobus quidem istis versibus exprimere nullo modo potuit. Ungeri autem iudicium ita sequimur, ut Callimachum, postquam vv. 84 et 85 monuerit, nymphas gaudere, quum quercus imber nutriat, et flere rursus, quum quercubus nulla iam folia sint, eius rei causam memorasse putemus hanc, quod natis nymphis natas simul quercus dii dederint suam cuique sedem et quasi quandam domum, unde factum sit ut, etsi non moriantur cum quercubus suis, tamen doleant arbores arescentes et extinctas. hinc doluisse etiam hamadryadem, quum Asopus eius quercui interitum minatus esset in communi illa urbium fontiumque et fluminum Boeoticorum fuga. „quibus iam minabatur Apollo etc." Quodsi ita scriptum fuit a Callimacho:

νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα·
ταῖς μὲν γὰρ * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * * *

τοῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη κ. τ. λ.

perspicitur simul quo modo quos desideramus versus excidere potuerint. Ceterum quum inter fugientes memorentur non solum urbes et fontes, sed etiam Ismenus et Asopus, apparet v. 86 non ταῖς — χολώθη, sed τοῖς dicendum fuisse. — Haec omnia

iam olim proposui in Philol. VI p. 545 seq., Meinekius tamen nec lacunam agnovit nec τοῖς probavit, sed vulgatam lectionem ne verbo quidem defendit. Paene omiseram, quamquam non magnum hoc, Ἀπόλλωνα ὑποκόλπιον Callimacho acceptum referre Nonn. Dion. VIII 78, qui eadem voce paulo aliter usus est II 72 (coll. Paraphr. ν 23) et VIII 30. —

87. Quum non dicatur ἀπειλεῖν ἐπί τινι, sed ἐπαπειλεῖν τινι, vulgatum ἐπὶ Θήβῃ iam olim in Philol. I p. 269 correxi ἔπι Θ. probavique Meinekio. De αὐτίκα in versu sequenti cf. ad I 79 extr. —

89. Inutilis Blomfieldi coniectura est μή πω καί. nam post μή πω (quod hic dictum ut in Hom. Il. XVII 422 μή πω' τις ἐρωείτω πολέμοιο, et alibi) repeti negatio potuit, ut in illo Hom. Il. XXIII 43 οὐ μὰ Ζῆν' ὅς τίς τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, οὐ θέμις ἐστί, et in Xenoph. Anab. VI, 6, 11 οὐ μὰ τὸν Δία, οὔ τι πυνθανόμενος, ubi cf. Krueger. adde ad Callim. VI 18. —

90. Τριποδηΐς ἕδρη hinc habet Nonn. Dionys. IX 257. —

91. Non debebat Blomf. veterem scribarum errorem οὐδ' ἔτι πω scribentium renovare. praeter locos a Mein. appositos, Empedocl. 268 Stein., Theocrit. I 59, Apollon. Rhod. III 658 cf. Hom. Il. II 252 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, et Apollon. Rhod. IV 262 οὐδέ τί πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι. —

92. Vitium quod est in vulgata scriptura καθέρπων primus detexit Meinekius. nam Python Parnassum cincturus non potuit καθέρπειν, sed ἀνέρπειν debebat. Itaque aut ἀνέρπον reponendum, in quo non est cur quis propter hiatum offendat (cf. ad v. 264) aut, quod propter frequentem praepositionum κατά et παρά confusionem paulo verisimilius est, cum Mein. scribendum παρέρπον. idem etiam ποθέρπον scribi posse monet. —

94. Τομώτερον frustra defensum ibat Spanhemius docta de Iovis Dodonaei τομούροις (i. e. vatibus) instituta disputatione. Egregia est Th. Canteri emendatio, quam firmaveris Aeschyl. Prom. 605: ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. add. ibid. 610: λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν. Mox quod sequitur ἀπὸ δάφνης ita mihi ineptum esse videtur ut persuadere mihi non possim a Callimacho profectum esse. nam ἀπὸ δάφνης vaticinari quid aliud possit signi-

ficare nisi hoc: *vaticinari insidentem lauro arbori?* At Delphis vaticinabantur insidentes tripodi, qui altis lauri ramis ita revinctus erat ut qui insidebant *ex lauro* vaticinari dicerentur. cf. Lucret. I 740 *Pythia quae tripode ex Phoebi lauroque profatur.* Hym. Hom. in Apoll. Pyth. 215 *ὅττι κεν εἴπῃ* (Apollo) *χρείων ἐκ δάφνης.* Ad hanc normam Callimachum *ὑπὸ δάφνης*, i. e. *ὑπὲκ δάφνης*, scripsisse puto. Atque video nunc in vulgato *ἀπὸ δάφνης* offendisse etiam E. Scheer, Callim. *ὁμηρ.* p. 16, ipsi ille Callimacho tribuens et sponte atque ultro etiam augens illas ineptias, quas ego librariis deberi puto hic quoque ut alibi saepe confundentibus voces *ἀπό* et *ὑπό*. —

95. De *λούσων* praeter Mein. ad Theocrit. XXII 172 cf. Iacobs. ad Anthol. Palat. Vol. III p. 331. add. Triphiodor. 20 *φάσγανον ἐχθρὸν ἔλουσε μεμηνότος αἵματος ὄμβρῳ.* Nonn. Dionys. XLVII 217. XLVIII 431. — *Κακόγλωσσον* Nioben appellat etiam Nonn. Dion. II 161. —

98. Male *εὐαγέων* genet. plural. esse putabat Reiskius, ut sensus esset: *μελοίμην καὶ τέκνοις εὐαγέσι τοκέων εὐαγῶν.* quid Callimachus dicere voluerit docet Theocriti locus iam a Spanhemio allatus XXVI 30 *αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι*, ad cuius loci normam erit fortasse qui reponendum hic censeat *εὐαγέοιν* (cf. ad fragm. CCXCI). —

102. Ex integrioribus in Callimachum scholiis hausta videntur quae leguntur in Etym. M. p. 209, 42: *Βοῦρα, πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἣν ᾤκησεν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος· καὶ ἐκεῖ αὐτοῦ τὰ βουστάσια ἐφυλάττετο. Διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τὰς βοῦς ὠρεῖν ὅ ἐστι φυλάττειν· Βοῦρά τε Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο.* eadem enim iisdem fere verbis habet scholiasta ad hunc locum, ultima inde ab *ἐφυλάττετο* omittens. Offendit in his, quod centaurus appellatur Dexamenus. nam centaurus si fuit, *Οἰκιάδης* appellari non potuit. Vix autem dubitari posse videtur, quin Dexamenus intelligendus sit is qui Oleni rex fuit, cuius propter filiam factum est, ut Hercules Eurytionem centaurum interficeret. cf. Apollodor. II 5, 5. Diodor. IV 33. Pausan. V 3, 4 et VII 18, 1. Hygin. XXXI extr. nam Buram aliquando Oleno urbi addictam fuisse ex certis indiciis constat (cf. Curtii Peloponn. I p. 490 n. 12). Sed ne hunc quidem Dexamenum centaurum a quoquam appellatum invenio, nam quod Meinekius, fragm. comic. gr. I p. 429, ex Timoclis comici fabu-

lae indice qui fuit *Κένταυρος ἢ Δεξαμενός* hoc colligere videtur, vereor ut certa coniectura sit, quum appellari illa fabula simul et a Dexameno et ab Eurytione centauro potuerit. Quod si tamen vera narrat scholiasta et centaurus fuit Dexamenus, *Οἰκιάδαο* patet corruptum esse, cui ita mederi possimus ut reponamus *Ὠλενίδαο*, id ut non patronymicum, sed pro ethnico sit (cf. Meinek. Delect. poet. anthol. graec. p. 238). Equidem tamen eo potius inclino ut existimem errasse de centauro scholiastam recteque habere *Οἰκιάδαο*, quod sive ab *Οἰκεύς* sive ab *Οἶκις* (cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. V p. 1781 A) derivatum putas, nihil offensionis habet. atque usus erat eodem nomine Simonides, fr. 244, et legi etiam in Curtii Anecd. Delph. 43, 2 Meinek. monet. —

103. Non probo quod Mein. *φεῦγεν* edidit pro eo quod libri habent *φεῦγε δέ*. nec illi quicquam accedit auctoritatis e codice Parisino, cui quum Mein. tribuat *φεῦγεν δέ*, aperte erravit, nam nihil eius modi ex eo codice notavit Pohlius. apodosin autem certum est non ab *φεῦγε δέ*, sed ab *ἂψ δ' ἐπί* ordiri, in quo *δέ* non habet quod offendat. —

110. Frequens est inde ab Homero dicendi genus *γενείου ἁψάμενον λίσσεσθαι, λαβεῖν γενείου λισσόμενον, ὑπ' ἀνθερεῶνος ἕλοντα λισσόμενον προσειπεῖν, γναθμοῖο κατασχόμενον προσειπεῖν* etc. (cf. Hom. Il. I 501. X 454. VIII 371. Apoll. Rhod. III 128 et alios), sed *περιπλέκεσθαι γενείῳ λισσόμενον* ridiculum est. Pridem hoc monui in Philol. VI p. 513, ubi quod *περιπλέξασθε γονῆι* scribendum censebam, non probavi Meinekio, qui tametsi vulgatum mirifice dictum esse concedit, ita tamen defendendum putat ut *γένειον* de cervice dictum sit. quod nemini puto persuadebit. Coniecturae autem olim a me propositae nunc praetuli *γενείων*, id ut ab *λισσόμεναι* pendeat, quem ad modum Eurip. Hecub. 735 dicit *ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων καὶ σοῦ γενείου*, et Orest. 282 *πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτάς* (*λίσσεσθαι γούνων* Hom. Il. IX 451, Od. XXII 337). *γένεια* autem de uno aliquo homine Callimachus dixit etiam V 75, dixerunt item Theocrit. VI, 36 et Nonn. Dionys. XLVI 201. —

111. Nihil in his neque scribae veteres neque recentiores editores mutassent, si meminissent saepe omittere Callimachum pronomen personale, ubi quis sit intelligendus ultro pateat. cf. ad I 3. Ac plane similiter in Hom. Od. VIII 466 Odysseus de se ipso loquens dicit *οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, ἐρίγδουπος πόσις*

Ἥρης, οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. Ceterum *ἐν ὕδασι* apertum est significare *prope fluvium*, ut saepe dicuntur deae vel nymphae circa fluvios peperisse (cf. Unger. Sin. p. 99), quos petebant propter *χύτλωσιν*. cf. I 16 seq. —

112. Nonn. Dionys. XX 397: *ἀφραίνεις, Λυκόοργε, μάτην ῥοθίοισιν ἐρίζων* iam contulit Ruhnken. —

114 seq. Stephani coniecturam *ἀπ' ἐμεῖο* scribentis probaverunt Blomf. et Mein., quos non sequar. nam *ἐπί* dictum ut in Platon. Republ. III p. 399 A *ταύταις* (*ταῖς ἁρμονίαις*) *ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν ἔσθ' ὅ τι χρήσει*; Contra verissime *μοῦνοι* idem Stephanus mutavit in *μοῦνον*. nam tametsi *μούνης* dici debebat, tamen saepe sic adverbium adiectivo praelatum videmus. cf. Quint. Smyrn. IX 88: *οὐ γὰρ Ἀλεξάνδροιο πέλει πέρι μοῦνον ἄεθλος οὐδ' Ἑλένης, ἀλλ' ἔστι περὶ πτόλιός τε καὶ αὐτῶν*, ubi qui *μοῦνος* scribebant eodem quo in Callimachi verbis errore vocem referebant eo quo referri non debebat. Alia habet Maetzner. ad Lycurg. p. 275. —

116. *Ὁ δ' ἀνήκοος* patet et ipsa Latonae verba esse, in quibus cur Blomf. *ὅ* mutare in *σύ* voluerit nemo facile dicat. — *Ἄχθος* Callimacho debere videtur Maxim. 199: *ἡμιτελὲς ῥίψασα γυνὴ ἀνεμώλιον ἄχθος*. —

117. Deteriorum aliquot librorum scripturam *πῇ σε φέρω*; non improbabat Mein., inter alia afferens hym. Hom. in Merc. 307 *πῇ με φέρεις*; poterat afferre etiam v. 195 huius hymni: *τῇ με φέροις*, sed mutandi causa est nulla. —

120. *Ὠμοτόκος* quum nemo interpretum apte explicavisse videretur desperaremque de sana interpretatione, olim in Philol. VI p. 509 seq. non solum hic, sed etiam IV 53 et in Nonn. Dionys. XV 200 scribendum putabam *ὠμόκοτος*, id ut esset *ὠμόφρων*, cui conferebam *ἀλλόκοτος, νεόκοτος, παλίγκοτος*. Nunc autem in Meinekii sententiam discedo qui *ὠμοτόκους λεαίνας* interpretatur foetus *informes, inchoatos*, *ἀδιαρθρώτους* enixas, coll. Aristot. H. A. VI 27 et Plin. Nat. hist. X 176 (add. Arist. de Gener. IV 6 et Plin. l. l. VIII 45), quod patet quantillo spatio a vulgari vocis significatione distet. Hoc autem loco ad ipsos foetus transfertur vocabulum (*ὠμότοκος*), quod si cui displicuerit, facile poterit efficere ut secum ipso Callimachus consentiat scribendo *ὠμοτόκοι ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι*. (*Ὠμοτόκους ὠδῖνας* aliter dicit Maneth. VI 245). — De *θῆρες λέαιναι*

cf. Mesomed. in Anthol. Pal. XIV 63, 4 *βρέμουσα λέαινα θήρ* et quae praeterea afferunt Lobeck. Paralip. p. 266 n. 4 et Hecker. Com. crit. de Anthol. (I) p. 8, quorum exemplis adde Nicandr. Ther. 886 *θὴρ σκορπίος*. —

121. De *καί* particula ne quis dubitet, posita ea est Homerico modo, ut significet Peneum non solum audivisse quae Latona dicebat, sed etiam respondisse. Et Homerum in hoc imitati sunt etiam alii, velut Theocrit. I 100: *τὰν δ' ἄρα χὡ Δάφνις ποταμείβετο.* id. VIII 8: *τὸν δ' ἄρα χὡ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.* —

122. *Ἀναγκαίη μεγάλη θεός* hinc critici restituerunt corrupto Nonni loco Dion. X 90. —

125. *Δαψιλὲς ἠπείλησεν* interpretor: *πολλὰ* vel *μέγα ἠπείλησεν* Hesychium secutus I p. 464: *δαψιλή· πολλή*, qui quin vera tradiderit non sinunt dubitare Empedocl. fragm. v. 146 Stern.: *εἴπερ ἀπείρονα γῆς τε βάθη καὶ δαψιλὸς αἰθήρ*, Lycophr. 780 (*Ὀδυσσεῖ*) *δαψιλὴς σφραγὶς* (i. e. *οὐλή*) *μενεῖ*, id. 957 *ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία.* certum igitur est vocem a primitiva significatione ita deflexisse, ut quamlibet copiam et magnitudinem significaret, etiam malarum rerum. quod qui negabat nec in deteriorem partem usurpari vocem putabat Ruhnkenius, adeo tenax erat opinionis, ut ne Philonis quidem loco, de vit. Mos. Tom. II p. 82: *δαψιλεστέρας μὲν αὐτοῖς ἀνίας, τῷ δὲ τιμωρίας ἐκπορίζοντες*, quicquam tribueret. add. Plutarch. Moral. p. 500 E *ἡ κακία, πολύχυτος καὶ δαψιλὴς οὖσα τοῖς πάθεσιν.* Non opus igitur nec Ruhnkenii nec Meinekii coniecturis esse arbitror. —

127. Haec ita intelligo: *quid faciam ne me perdat? an placet tibi perire Peneum? esto, veniat fatalis dies, nam tua causa omnia feram, etc.* Ita causa non est neque cur *μήσομαι* mutetur cum Meinekio aut *εἰ δ' ἀπολέσθαι* scribatur cum eodem Meinekio (nam interrogatio ut saepe pro ipsa est quam ille requirit enuntiatione conditionali), neque cur post *ἴτω* interpungatur et *πεπρωμένον ἦμαρ* iungatur cum *τλήσομαι* (nam defectus particulae concitatae Penei orationi accommodatissimus est). Ceterum *ἀπολέσθαι* patet nihil diversum esse ab eo quod v. 130 dicitur *διψαλέην ἄμπωτιν ἔχοντα αἰώνιον ἔρρειν.* —

132. Istud *ἠνίδ' ἐγώ* omnes ita intelligere video ac si perfecta et absoluta sit oratio. Sed hoc si esset, vereor ut

nominativum *ἐγώ* Callimachus positurus fuerit. nam *ἠνίδε* nisi absolute positum est (ut Epigr. I 8, fragm. LXX. Theocrit. II 38. III 10. V 23. Philipp. in Anthol. Pal. VI 236, 3. Nonn. Paraphr. *α* 106. *δ* 162. *π* 21. *σ* 101. *τ* 25, 141. Synes. philos. in Brunckii Anal. Tom. II p. 449, ubi *ἠνίδε* orationi praeponitur, et Theocrit. XXVII 54 et Meleagr. in Anthol. Pal. XII 101, 4, ubi orationi interponitur), aut enuntiationem interrogativam adiunctam sibi habet (velut Nonn. Dion. XX 62 *ἠνίδε πῶς γελόωσι καὶ Ἑρμείας καὶ Ἀπόλλων*, coll. ibid. XLII 301, Paraphr. *η* 98, *λ* 126), ita igitur nisi usurpatur, non cum nominativo solet iungi, sed cum accusativo. cf. Antiphil. in Anthol. Pal. VII 399, 5 *ἠνίδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα*. Anonym. ibid. IX 373, 5 *ἠνίδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνίδε τόσσους ψᾶρας*. Nonn. Dionys. XLVIII 362 seq. *ἠνίδε μορφὴν — ἠνίδε μαζούς*. id. Paraphr. *τ* 140: *ἠνίδε παρθένου υἷα*, unde iudicandum etiam de Nonn. Dionys. XLVII 601 *ἠνίδε φοινίσσοντα θεμείλια παρθενεῶνος*, XLVIII 224 *ἠνίδε κεῖνα κάρηνα*, item de Theocrit. I 149 *ἠνίδε τοι τὸ δέπας*, et de Anonym. in Anth. Pal. IX 157, 3 *ἠνίδ' ἄπιστα σκῦλα*. Singularis igitur loci Callimachei ratio est, cuius defendendae afferre quispiam possit eius modi locos, quales plures leguntur in libris sacris (cf. Bos. de Ellips. p. 644 et Dindorf. in Thesaur. Paris. III p. 211 B), ubi post *ἴδου* vel *ἴδε* sequitur nominativus, ut in Evang. Luc. I 38 *ἴδου ἡ δούλη Κυρίου*, viri docti autem de ellipsi verbi *παρεῖναι* cogitant. At in Callimachi loco non tam de ellipsi, quam de aposiopesi cogitandum esse aperte docent quae sequuntur *τί περιττά;* Eam igitur scripturae genere exprimendam curavi. — In extremo versu singulari quadam Ilithyiae nominis forma poetam usum esse suspicetur aliquis ob codicum inter se dissensum, qui in I 12 et alibi fere consentiunt, nisi quod in uno alterove legitur *Εἰλήθυια*, quae frequens est in libris manu scriptis lectio quam plerique reprobant (cf. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 911), inuria, puto. nam *Εἰλήθυια* agnoscunt Herodian. I p. 281 Lentz. Theognost. p. 102, 28. Steph. Byz. p. 261, 15. cf. Schoem. ad Isae. p. 311. Sed *Εἰλήθειαν*, quod optimi codices commendare videntur, aliunde non firmatur, etsi plurimae sunt eius nominis formae: *Ἐλευθώ* (cf. ad IV 276), *Ἐλευθουσα* (Meinek. ad Callim. p. 206. Welcker, klein. Schrift. III p. 204 seq.), *Ἐλεύθυα* (titul. Cretens. 3058), *Εἰλύθυια* (Hesych. II p. 29), *Ἰλύθυια* (Le Bas,

Attiq. n. 89), *Εἰλύθεια* (Ross. Dem. p. 95), *Ἐλείθυια* (Pind. Ol. VI 41, Pyth. III 9, Nem. VII 1. Call. IV 257. VI 133), *Εἰλείθεια* (Eustath. in Il. *T* 103), *Εἰλίθυα* (Mus. Rhen. XXIII p. 15) cf. K. Keil. in Philol. XXIII p. 619, 620, 621. Usener. in Mus. Rhen. XXIII p. 332. —

133. *Ἠρώησε μέγαν ῥόον* nihil aliud significat nisi quod postea v. 149 dicitur *θοὰς ἐστήσατο δίνας*. Videtur autem Callimachi animo obversatus esse Homeri versus ex Odyss. V 451 *ὣς φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,* sed *ἠρώησε* paulo liberiore interpretatione assumpsit ex Il. XIII 776 et XIX 170. cf. Scheer. Callim. Homeric. p. 11. —

139. *Φόβῳ δ' ὠρχήσατο* sumptum ex Aeschyl. Choeph. 161 *ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.* rursus Callimachum sequitur Nonn. Dionys. II 38. XXI 102. XXIV 155. —

140. Non ausus sum repudiare quod optimi libri habent *ἔβραμεν,* firmatum illud etiam codice Parisino, praesertim quum *βραχεῖν* de rebus quae strepitum edunt dici soleat, non de strepitu ipso. contra *βρέμειν* ita dictum in Eurip. Heraclid. 832: *πόσον τίν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν;* Musae. 193 *ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή,* item paulo aliter — nam transitivum ibi est — in Nonn. Dion. XXVIII 317: *βοείῃ κλεψιτόκοις πατάγοισι σακέσπαλον ἔβρεμεν ἠχώ,* et Paraphr. *η* 155 *πολλοὶ — πολύστομον ἔβρεμον ἠχώ.* Aoristum autem alibi non lectum non corrigendum quisquam, sed notandum esse putabit. —

141 seqq. De hoc loco multis multorum coniecturis vexato in universum monendum hoc est, vv. 141—143 pro protasi, v. 147 pro apodosi esse, vv. 144—146 autem Homerico more protasi ad uberius exornandam imaginem additos esse (ut *κινυμένοιο·* scribendum fuerit). Non perspexit hoc Hecker. Com. Call. p. 127, qui puncto post *ἰαχεῦσι* v. 146 posito minoreque post *εὐκύκλοιο* v. 147 collocata distinctione, v. 147 cum sequentibus iungi voluit. non vidit igitur Heckerus, ea ratione vv. 141—143 apodosi carere. quo cautior fuit Ruhnkenius, qui et ipse quidem eiecto v. 147 post *ἰαχεῦσι* plene interpunxit, at pro deleta ita apodosi versuum 141—143 aliam his versibus apodosin quaesivit v. 140: *τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἐ. ἦχος.* at huic conatui obstat particula *δέ* in v. 141 *ὡς δ' ὁπότε,* quae certe delenda Ruhnkenio fuit. praeterea eam enuntiationem quae a *τοῖος γάρ* incipit (v. 140) per se esse absolutam et praeter praecedentia nihil indigere docent III 146

τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων, IV 27 τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν, IV 216 τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις, Homer. Il. IV 390 τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη, aliique plurimi apud Homerum reliquosque epicos loci. —

144. In θερμαυστραι codices omnes editionesque veteres consentiunt, nisi quod eae, quae θερμαῦστραι habent, vocem quattuor syllabarum commendare velle videntur. Sed levis hic primi editoris error est incaute et contra suam ipsorum consuetudinem retinentis hoc loco veterum scribarum morem, qui literis ϋ et ϊ duo puncta superimponere solent quasi ad propriam harum literarum formam pertineant eodem iure quo nos literae i unum superimponimus punctum. cf. La Roche, die Homer. Textkritik, p. 440, p. 449, p. 452. idem moris fuisse in archetypo unde codices Callimachei manarunt, docent codd. A et B, in quibus non hic solum scriptum est θερμαῦστραι, sed etiam προθέλϋμνα v. 134, δίνῃσῒν 135, δϋσαεῖς 138, ἐσχατιαί 139, πϋρί 141, ἐπωμίδα 143, κίνυμένοιο (B), κινϋμένοιο (A) 143, βρέμουσῒν 144, similiaque quam plurimis locis. Itaque non erat cur Ernest. diceret durius esse ῡ ante στ correptum, sed confidenter scribere debebat θερμαῦστραι, ut fecerunt Thom. Bentl., Brunck., Boisson. At anomalum dicit θερμαύστρα Blomfieldus, cui profecto assentiendum esset, si simplex esset vox et a θερμάζω vel θερμαίνω descenderet. Sed ab hoc recte derivaretur θερμάντρα (quem ad modum dicitur σήμαντρον), ut θερμαντήρ (Poll. Onom. VI 89 et X 66), a θερμάζω autem derivantur tum θερμάστρα (quem ad modum dicuntur κόλαστρον, σκέπαστρον, στέγαστρον, χείμαστρον, δελεάστρα), quod agnoscit Hesych. s. v. θερμάστραι· κάμινοι, et s. θερμαστρῆθεν· ἐκ καμίνων, tum θερμαστρίς (ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, Poll. X 66), nullis autem machinis effici poterit, ut recte inde formentur θερμαύστρα et θερμαυστρίς. Nihilo minus tamen recte habet vox θερμαύστρα, modone tamquam simplicem a θερμάζω vel θερμαίνω derivatam putes. imo compositum est et ab antiquo verbo αὔω descendit, quod est ἅπτω vel αἴρω (cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 805 et Rhemat. p. 12). unde fit αὐστήρ, ἐξαυστήρ, αὔστρα (cf. Valcken. Animadv. in Ammon. p. 27 Lips.). indidem venit πυραύστης, Lichtmotte, indeque recte etiam factum θερμαύστρα i. e. ad verbum *forceps*, unde denuo descendit θερμαυστρίς, σκεῦός τι παραπλήσιον καρκίνῳ ᾧ χρῶνται οἱ χρυσοχοῖ (Hesych. cf.

eund. s. *πύραυνον*) et saltandi quoddam genus (cf. Atheo. XIV p. 629 D aliosque locos ap. Schmidt. ad Hesych. II p. 310), saepius illud male scriptum *θερμαστρίς*, ut in Hesychii lexico, ubi ceterum recte distinguitur inter *θερμάστραι* i. e. *κάμινοι*, et *θερμανστρίς*, in prioribus certe editionibus, nam Mauricius demum Schmidt edidit *θερμανστραί· κάμινοι*, parum ille sibi constans ut qui paulo ante edidisset *θερμαστρῆθεν· ἐκ καμίνων*. Similiter Iungermannus demum in Poll. On. X 66: *ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, θερμαντῆρες, θερμανστρίς, θερμαστρίς* mediam vocem intulit, quam *θερμαντρίς* scribendam esse recte monet Blomf. ad h. l. contra in Aristot. Quaest. mech. 21: *ὅτι ἡ ὀδοντάγρα δύο μοχλοί εἰσιν ἀντικείμενοι, ἓν τὸ ὑπομόχλιον ἔχοντες τὴν σύναψιν τῆς θερμαστρίδος*, equidem *θερμανστρίδος* potius scribendum censeo. Sed hoc utut est, illud certe patet, propter formam non fuisse causam cur in Callimachi loco *θερμαῦστραι* mutaretur, quod primus fecit Blomf. qui *caminorum* mentionem cum reliquis editoribus desiderans *θερμάστραι* scripsit. Verum enim vero caminorum mentio ab hoc loco aliena est. qui enim *camini et ἔργα simul fremant sub Hephaesti forcipe,* quae fremunt potius Aetnae quadam eruptione? Intellexit hoc qui cum Blomf. *θερμάστραι* edidit Meinekius, sed inconcinnitatem illam ut devitaret, *σὺν Ἡ. πυράγρῃς* scripsit. At ita vereor ne nova exoriatur inconcinnitas. nam quum aperte intelligantur ea opera quae nunc cummaxime forcipe Hephaesti tenentur et a deo perficiuntur, perfecta autem opera postea demum memorentur, concinnitatis lex flagitare videtur ut dicatur *σὺν Ἡ. παράγρῃς ἔργοις θ' ὁμοῦ*. Teneamus igitur quod libri praebent *θερμαῦστραι* et interpretemur convenienter nominis formae: *quae θερμά capiunt,* intelligamusque non de forcipe toto, sed de *γένυσιν πυράγρης* (Nicandr. Alex. 50) i. e. ima forcipis parte qua cummaxime tenentur *τὰ θερμά*, i. e. *τὰ ἔργα* quae eo ipso tempore deus perficit. Iam ut recte totus intelligatur versus, nihil opus est nisi ut pro *ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης* scribatur *ὑφ' Ἡ. πυράγρῃ* (quem ad modum Hom. Il. VIII 402 dicit *γυιώσω μέν σφωιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους*). At improbat haec omnia — nam in eandem sententiam disputaveram iam in Philol. VI p. 547 — Meinekius exilemque ita imaginem emergere putat prae magnifica illa et sublimi ut dicit hac: *fremunt camini, fremunt forcipes.* Qua in re parum ille tribuit Hephaesti mentioni,

cuius quum memoretur *πυράγρα*, cogitare cogimur de ipso Hephaesto forcipem tenente et in perficiendis operibus occupato. quod si probe tenemus, imago existit aliquanto etiam magnificentior et sublimior quam Meinekiana talis: *concusso Aetna* (ubi Hephaesti officina est) *fremunt vel in manibus Hephaesti forceps et quae eo tenentur opera.* Ceterum hucusque statui verum esse *βρέμουσιν* quod libri habent. sed est quod de eius vocis integritate magnopere dubitem. quo modo enim *fremant* opera quae forcipe tenet Hephaestus? perfecta quidem opera cur mox dicantur fremere apertum est, quippe quae montis motu alia super alia corruant. ob solum autem montis motum si fremerent *θερμαῦστραι*, hoc nimium esset. itaque pro graviori vocabulo fortasse quaerenda vox paulo tenuior scribendumque *τρέμουσιν*. Praeterea autem in hoc sequentique versu quicquam mutandum esse nego. —

147. Hunc versum apodosin esse versuum 141—143 nec careri eo posse supra monui. Sed habet tamen quo offendat versus, quum *τόσος* non in initio versus positum sit, sed alio loco illatum paene lateat. quae causa fuit cur Ernest. et Meinekius de corrigendo versu cogitarent, ego autem olim (cf. Philol. l. l.) lacunam statuerem. At aliter nunc iudico. nam alios etiam poetas liberiori hac collocatione usos esse video, ut Theocrit. XIII 61:

ὡς θ' ὁπότ' ἠυγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν οὔρεσιν ὠμοφάγος λὶς
ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα,
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθῶν δεδόνητο,

ubi ob eandem causam offendit Hermannus et *τημοῦτος* pro *τοιοῦτος* scribens post *δαῖτα* omissum esse versum statuit. Adde Nonn. Dionys. XXXVII 633:

φιληλακάτοιο δὲ κούρης
οἷα κανὼν στέρνοιο πέλει μέσος, ὅν τινι μέτρῳ
παρθένος ἱστοπόνος τεχνήμονι χειρὶ τανύσσῃ,
Ὠκυθόου πέλε τόσσον ὀπίστερος.

id. Paraphras. o 36:

ὑψινεφὴς δὲ
ὥς με πατὴρ ἐφίλησεν ἀλωφήτῳ τινὶ θεσμῷ,
ὑμέας ὣς ἀγάπαζον.

Cum his conferri possunt aliquot alii loci ubi enuntiatio relativa omissa est et sola legitur demonstrativa vox, Homer. Il. II 330.

XIV 48: *κεῖνος ὣς ἀγόρευε.* Nonn. Dionys. III 164: *ὅρχατος ἔπλετο τοῖος ἐύσκιος.* id. XIV 290: *Βάκχων τοῖος ἔην κερόεις στρατός.* id. XXXVI 251: *Κολλήτης πέλε τοῖος ὑπέρτατος.* Hanc igitur libertatem etiam Callimacho concedendam nihilque iam mutandum esse censeo. —

150. Inscite egit Ernestius, qui ex E recepit *εἰσόκεν οἱ.* cf. Hermann. ad Orphic. p. 774. Libri quidem manu scripti saepe in hac re peccant, velut in Oppian. Cyneg. II 210, ubi vel novissimae editiones habent *εἰσόκεν οἱ νηδύς τε μέση διὰ πᾶσα ῥαγείη* (ut Bekkerus in altera demum Homeri editione correxit illud *εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε* Il. XXI 567 quod in prima editione cum reliquis editoribus omnibus ediderat). Difficilior autem quaestio est, quam Meinekius movit, sitne *εἰσόκε* in *εἰσότε* mutandum, quia non verisimile sit Callimachum iis poetis accensendum esse qui *εἰσόκε* cum indicativo construxerint. Et Apollonio quidem Rhodio I 820 (*εἰσόκε — ἔμβαλε*) et 1001 (*εἰσόκε — ἐδάιξαν*) et IV 164 (*εἰσόκε — ἤνωγεν*) nescio an recte Mein. restitui *εἰσότε* iusserit, ut ego quoque suaseram ad Nicandr. Ther. 342. item fortasse corrigendus Hym. Hom. XXVIII 14 (*εἰσόκε — εἴλετο*) et Nicandr. Ther. l. l. et Hermesianact. v. 67 (*εἰσόκε — εὕρετο*), sed in Callimacho *εἰσόκε* tueri videtur frequentissimus Nonni usus, cuius cf. Dionys. XII 91. XIII 151 et 208. XXI 210. XXII 144. XXV 202 et 376. XXVII 276. XXXVI 431. XXXVII 432 et 694. XXXVIII 8. XL 519. XLV 193. XLVIII 98, 326, 471. Paraphr. β 33. ι 13. τ 89. add. Musae. 258. Triphiod. 335. Anthol. Palat. I 10, 41. Oppian. Cyneg. I, 199, Hal. II 674. Apollinar. LXX 145. CIV 35. nam hos quoque locos corrigendos esse ne quis putet, obstat et locorum multitudo et quod uno alterove legitur non *εἰσόκε*, sed *εἰσόκεν*, quod non eadem facilitate corrigi licet. — Mox *Κοιηίς*, quod in *Κοιαντίς* (Orph. Hym. XXXV 2) scholiasta mutandum putabat, recte formatum a *Κοῖος*, ut formantur *Καδμηίς, Κολχηίς, Ζεφυρηίς*, alia (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 468). sed quod in Lobeckii not. ad Buttmanni Gr. graec. II p. 440 ex Callimacho citatur *Κοιηνίς*, typothetarum hic, non viri incomparabilis error est. — Cum *σώζεο χαίρων* cf. Nonn. Dionys. IV 182 *σώζεο πάτρη, χαίροις.* ibid. v. 186 et XV 412. XLVI 199 seq. et 344 seqq. Paulus Silentiar. in Anthol. Pal. V 241, 1. Pallad. ibid. IX 171, 3. Anonym. ibid. IX 372, 6. —

151. Editiones, etiam Meinekiana, vocabulo *τῆςδε* ad sequentia retrahendo et commate ante eam vocem posito post *εἵνεκα* pausam fecerunt eaque re inconcinnitatem intulerunt quam cum Callimacho reliqui poetae qui quidem elegantiae studebant anxie vitabant. cf. schol. in Hom. Odyss. II 77: *οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἡρωικοῦ στιγμὴν ἐπιδέχεται*, coll. Gerhard. Lect. Apollon. p. 227 seq. Friedlaend. ad Nicanor. p. 128 seqq. At tamen causa non erat cur ab antecedentibus *τῆςδε* disiungeretur, nam *ἐμοῖο* — *εἵνεκα τῆςδε* dictum ut in Hom. Il. XIX 140 *δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν*. cf. Ameis. ad Od. I 76 et Matth. Gramm. graec. § 471, 12 extr. Si quis tamen praeferendum putaverit quod codd. ABC praebent *τῇδε*, id ut sit *hic loci*, *τῆςδε* et *τῇδε* in iisdem libris confusa esse moneo etiam infra v. 244, ubi *τῇδε* locum non habet. —

154. *Εἰναλίδας* quum meliores libri omnes habeant, Lascaris censendus est *εἰναλίας* ex v. 32 reposuisse pro altero. at fieri potuit ut Callimachus, qui vocum formas variare amat, masculino *ἔναλος* affingeret femininum *εἰναλίς* aut ab aliis affictum in usum suum converteret. ita certe masculinis *θοῦρος*, *μάχλος*, *πάροικος*, aliis adiacent feminina *θοῦρις*, *μαχλίς*, *παροικίς* etc. Longam in *εἰναλίδας* ultimam syllabam satis defendet *Ἀρτέμιδος ἥτις τε* infra v. 229. — Mox *ὅρμον ἔχουσαι* in usum suum convertit Dionys. Perieg. 617. —

156. Inutilis Ernestii est coniectura *οὐδ' αὐτὴ Κέρκυρα* commendantis, quoniam durior sit pronominis *ἥτις* transpositio. quem deterrere a mutando vel unus Callimachi locus debebat II 111: *ἀλλ' ἥτις καθαρή* — *ἀνέρπει πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς*. Nec recte puto Bernhardy, Synt. graec. p. 442, statuisse, *ἥτις φιλ.* ita a Callimacho hic positum esse ut pro *ἡ φιλοξεινωτάτη τις* dictum esset. cf. ad II 23. — In postremo versu *ἄλλων*, cuius loco quispiam *πασῶν* expectaverit, dictum est ex notissimo usu Homerico (cf. Il. I 505 *ὠκυμορώτατος ἄλλων*. II 637. X 434. XXIII 532. Od. V 105. XV 112), quem posteriores quoque poetae sequuntur, ut Theocrit. fragm. Berenic. p. 127 Mein. *φιερώτατος ἄλλων*. Arat. 1056 *ἔσχατος ἄλλων*. Nicandr. Ther. 158 *ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων*. ibid. 396 et 498 *προφερέστατον ἄλλων*. Apollon. Rhod. I 180 *ποδωκηέστατον ἄλλων*. Dionys. Perieg. 47 *προφερέστατος ἄλλων*. id. 142 *στεινότατος — ἁπάντων τῶν ἄλλων*. Oppian. Hal. I 276

γλυκερώτατον· ἄλλων. Marcell. Sidet. 53 χαριεστάτη ἄλλων. id. 87 προφερέστατον ἄλλων. Nonn. Dionys. XIII 253 λοίσθιος ἄλλων. Apollinar. Paraphr. Psal. CV, 2 χθαμαλώτατος ἄλλων etc., nec plane defugiebant scriptores, velut Plato et Isocrates (ἄριστα τῶν λοιπῶν XV 69), cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. II p. 20, et Tacitus quoque dixit, Agricol. 34: *ceterorum Britannorum fugacissimi* (cf. Doederlein.). Quamquam a plerisque omnibus hoc dicendi genus non recte explicari video. nam qui superlativum pro comparativo positum esse aut ἄλλων abundare dicunt, nihil plane dicunt. Utuntur autem Graeci post superlativum non solum genetivo eo quem partitivum appellare solemus, sed etiam eo qui significat id *a quo quid differt*, idque eadem plane ratione qua post comparativum. nam ut καλλίων τῶν ἄλλων significat eum ὃς μείζονι κάλλει διαφέρει τῶν ἄλλων, ita κάλλιστος τῶν ἄλλων eum indicat ὃς μεγίστῳ κάλλει τῶν ἄλλων διαφέρει. —

157. Quod Ernestium secutus ex Vossiano et Vindobonensi codice Meinekius edidit ἀφ' ὑψήλοιο Μίμαντος σπερχομένη necessarium esset, si σπερχομένη significaret *properans*. nunc quum significet *irata* ut v. 60, utrumque et ἐπί et ἀπό per se recte habere patet. itaque melioribus codicibus obtemperandum esse duxi. —

158. Ὑφ' ὁμοκλῆς Lascaris demum ut videtur invexit. nam codices qui quidem aliquam habent fidem ὑπ' ὁμοκλῆς praebent, quod Ernestius vulgatam ille lectionem retinens probabat tamen propter Hesiod. Scut. 341 τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. qui versus repetitur in Hym. Hom. in Cerer. 88. Probavi ego quoque cum Meinekio, etsi infra v. 231 codices fere omnes habere videntur ὁμοκλήν. Bentleius: *male hic rem gesserunt interpretes. ego sic verterim: illae vero, ad quamcunque accederet Latona, simul omnes fugiebant per fluctum ob comminationem Iridis. quis nescit* φοβεῖσθαι *esse fugam capere prae metu passim apud Homerum et alios? Hesych.* πεφοβημένοι, εἰς φυγὴν τετραμμένοι. —

159. Hic quoque editiones omnes praeter Blomfield. et Boisson. non a codicum auctoritate pendent, sed a Lascaris arbitrio, qui πασσυδίῃ edidit secutus sine dubio quibus utebatur exemplaria Homeri. Nam in hoc etiam nunc Il. II 12, 29, 66.

XI 709, 725 Bekkerus πασσυδίῃ edidit, etsi πανσυδίῃ praeferebat Aristarchus (cf. schol. ad Il. II 12), quod quin hic antiquissimis exemplaribus debuerit nemo dubitabit. Ex iisdem igitur exemplaribus etiam Callimachum πανσυδίῃ sumpsisse existimo, ut sumpsit sine dubio etiam Arat. 649 et 714 (ubi Bekkerus demum ex uno codice non admodum bono edidit πασσυδίῃ) et ὁ τὴν Λέσβου κτίσιν ποιήσας apud Parthen. XXI v. 22. sed alius aliorum usus fuit poetarum, ut docet Gerhard. Lect. Apollon. p. 94 seq., quem sequitur Wernicke ad Triphiod. p. 167, ego omni ex parte sequi nolim. nam quod posteriores poetas omnes πανσυδίῃ praetulisse putat, de eo ampliandum censeo. non negligenda autem in tota hac quaestione erit Lobeckii adnotatio ad Sophocl. Aiac. 836. Obiter moneo in Nonni Dionys. bis legi, XXVII 243 et XXXII 230, πασσυδόν, quam vocem neglexerunt qui Passovii copias auxerunt, etsi alterum certe locum attulerat G. Dindorf. in Thes. Par. VI p. 162 D. —

160. Ut VI 88, ita hic quoque codd. et editiones veteres habent δ' ἤπειτα, quod frequentissimum esse constat scribendi genus etiam in Homeri codicibus, cf. La Roche Homer. Unters. p. 282. Dissident inter se de ea re doctorum virorum iudicia. velut Spitzner. ad Il. XV 163 δ' ἤπειτα formam Graecis auribus inauditam appellat, contra Gerhard. Lect. Apollon. p. 95 δ' ἤπειτα intactum relinqui iubet cum in Apollonio Rhodio et Arato, tum in Callimacho. At recte in Apollonio Merkelius ubique restituit δἤπειτα secutus optimi codicis vestigia, in quo δ ἤπειτα legitur II 435, 899. III 770. IV 1393, δ' ἤπειτα II 1169, δ' ἔπειτα IV 70, unde nihil auxilii est formae δ' ἤπειτα, plurimum alteri δἤπειτα. Atque hoc etiam in Callimacho restituere eo minus dubitavi, quo plura is habet crasis exempla. cf. Naeke de Hecal. p. 94. Meinekius autem, qui δ' ἤπειτα cum Blomfieldo et Ernestio retinuerat, in Addend. p. 305 δὴ ἔπειτα vel δή 'πειτα rectius scribi dicit, quorum illud nunc ubique in Homero legitur, alterum commendabat etiam Voss. ad Hym. Hom. in Cer. 91. — Ceterum huic in Callimachi loco Nonnus Dionys. XIII 278 suum illud debet Μεροπηίδι νάσσατο νήσῳ (coll. Koehler. de Nonni Dionys. p. 37 not.), et pertinere ad hunc Callimachi locum videtur etiam Eustathii memoria, ad Il. p. 97, 40: οἱ Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι Μέροπες ἰδίως καλούμενοι ὀνόματι ἐθνικῷ καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηΐς. —

162. Ineptum est, quod tamen editores ad unum omnes video patienter tulisse, illud *μή σύ γε — τῇ με τέκοις.* quasi vero Apollo non a Latona, sed ab alia quapiam muliere in hac insula edi in lucem velit. Debebat certe omisso pronomine *μέ* scribi: *μή σύ γε — τῇδε τέκοις.* nam in insula Co Latonam partum edere Apollo nolit, quoniam ibi Berenice, Ptolemaei Lagidae uxor, editura sit Ptolemaeum illum quem postea Philadelphum cognominabant (cf. Theocrit. XVII 58 seqq. et Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 320 seq.). At quum in sequentibus ne nominetur quidem Berenice, sed Cos dicatur Ptolemaeo destinata esse ut incunabula et possessio, apparet pondus omne, quod nunc apposita particula *γέ* inest pronomini *σύ*, huic demendum et in vocem *τῇ* transferendum esse. Itaque *μή σύ με — τῇ γε τέκοις* scripsi. —

163. Non puto causam fuisse neque cur Blomf. *οὐ μὴν* scripserit aut Mein. *οὔκουν* ediderit (quod, nisi me fallit opinio, ab epico sermone plane alienum est), neque cur Dindorf. in Thes. Paris. V p. 631 B commendaverit *οὔτε μεγαίρω.* Nam *οὔτε — οὐδὲ* quis in Callimacho improbaverit, quum legatur etiam in Hom. Odyss. XIII 207: *νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ καλλείψω.* Apollon. Rhod. I 1190 *οὔτε τι πολλοῖς ἀχθυμένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν.* ibid. IV 1076 *Αἰήτης δ' οὔτ' ἄρ ναίει σχεδόν, οὐδέ τι ἴδμεν Αἰήτην.* cf. eiusdem III 679 *ὄφελλέ με μήτε τοκήων δῶμα τόδ' εἰσοράαν, μηδὲ πτόλιν* (add. *οὔτε — δέ* in Hom. Il. VII 433, *τὲ — δέ* ibid. XVIII 211, et alibi), nec a prosa oratione abhorreat, praesertim si voci *οὐδὲ* additum sit *γέ* vel *μήν* (cf. Stallbaum. ad Plat. Apol. p. 19 D et ad Symp. p. 177 E, Baeumlein. de particul. graec. p. 223, alios). In qua orationis conformatione quum a partitione transeatur ad oppositionem, cui et ipsi propter sententiae rationem locus est, patet levem quandam subesse anacoluthiam, qua excusatur etiam *οὔτ' οὖν* (quod sequente *οὐδὲ* Blomfieldo vix graece dici videbatur), nam *οὔτ' οὖν — οὔτε* frequentissimum esse constat. cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. II p. 222 et Rost. de part. *οὖν* (Gothae 1859) p. 11. — Verbo *μεγαίρω* vereor ne iniuria novam plane et inauditam significationem affinxerint, qui interpretantur *odisse* (ut Passow.) vel *contemnere, repudiare, reprehendere* (Stephan. Thesaur.). nam accusativus qui huic verbo adiungitur ubique significat id quod

quis *alii* invidiose denegat, non significat id quod *ipse sibi* aliquis denegat vel *repudiat* et *contemnit oditque*. Itaque hic quoque explicandum erat: *non denego tibi insulam, ubi me edas*, in quo etsi reprehendi non potest quod omissum est pronomen σοί (cf. ad I 4), ipsa tamen sententia minus apta videtur esse. Longe autem aptior hoc, ut Apollo dixisse existimetur: *non denego insulae, quominus in ea nascar*, in qua sententiae conformatione tametsi νήσῳ scribendum erat, non νῆσον, tamen hoc ita quis excusare possit ut νῆσον dicat non pendere ab μεγαίρω, sed ab ἐπιμέμφομαι, Lobeckium antestatus ad Sophocl. Aiac. 475 (cf. Hom. Od. II 370 οὐδέ τί σε χρὴ πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι). Sed quum causa excogitari non possit, cur νήσῳ scribere Callimachus noluerit, quod per metrum licebat (cf. III 47 νήσῳ ἔνι), ne hoc quidem probo, sed μεγαίρω absolute positum puto, ut in Hom. Il. IV 54 τάων οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω. Od. VIII 206 δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω — ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν, οὔτι μεγαίρω. Apollon. Rhod. III 405 ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω. III 485 ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω, ad quorum locorum similitudinem hoc dicit Apollo: *noli me in hac quidem insula edere. non vitupero* (*hoc*) *nec recuso* (*quominus hic me edas*). Sed hoc ut fiat necesse est νῆσον ad sequentia trahi scribique οὐδὲ μεγαίρω, νῆσος ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος. Ultima quae modo apposui verba bis in usum suum convertit Dionys. Perieg. 502 πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, et 921 λιπαρή τε καὶ εὔβοτος ἔπλετο χώρη. —

166. Leve quidem est, sed non indignum tamen quod memoretur, cum bonis quibusdam codicibus veteres editiones habere non ἐστί, sed ἔστι. idem quum etiam legatur in Apollon. Rhod. III 205 (οὐδ' ἐνὶ γαίῃ | ἔστι θέμις — ἐπὶ σῆμα χέεσθαι), quem poetam et ipsum habemus a grammaticis Byzantinis adornatum, pronum est suspicari Byzantinos grammaticos Herodianorum praeceptum, ἔστι scribendum esse ubi καταρχάς positum sit (cf. Etym. Magn. p. 301, 2), paulo latius interpretatos esse et retraxisse accentum vocis etiam ubi in initio versus legebatur interpunctione ab antecedenti versu non diremta. Ac scribi ita a nonnullis editoribus (sed non ab Hermanno) video etiam in Aeschyl. Agam. 1190 (1242): ἄρσενος φονεὺς | ἔστι, et in Theocrit. XXI 33 οὗτος ἄριστος | ἔστιν ὀνειροκρίτας a Meinekio, qui tamen

in Callimacho cum Stephano reliquisque editoribus veterum editionum scripturam deseruit. —

167. Verbum *κοιρανέεσθαι* ab *οὐκ ἀέκουσα* pendere puto ut in Hom. Il. XVIII 240 *πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι*. De forma *Μακήδονι* cf. Bernhardy ad Dionys. 427, qui quidem poeta hic quoque a Callimacho pendere videtur, ut pendet etiam Nonnus Dionys. II 400 *Μακηδονὶς ἴαχεν ὕλη*. adde Anthol. Palat. VII 240, 1 *τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος ἤν τις ἀείδῃ*, et ibid. 246, 3 *ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος*. —

168. *Μεσόγειαν*, de qua nominis forma videndus Lobeck. ad Phryn. p. 298, Callimachum de continente dixisse apparet, quod quo iure quave auctoritate fecerit nescimus. idem tamen III 37 dixit *πόλεις μεσσόγεως νήσους τε*, et contrario modo cum aliis *ἤπειρος* intellexit de *μεσογείᾳ* v. 178. Mox *κέκλινται* temeraria est codicis Vindobonensis interpolatio, quam praeter alia exempla a Meinekio apposita redarguit Aeschyl. Pers. 871 *νᾶσοί θ' αἳ — τᾷδε γᾷ προσήμεναι*. add. Callim. fragm. CXXII. idem Meinekius ad *αἵ* ex *μεσόγεια* assumendum esse *γαῖαι* monuit. —

169. *Περάτη* alii de oriente dixerunt, velut Apoll. Rhod. I 1281. II 165. Quint. Smyrn. VIII 2 et 28. IX 2. Paul. Silent. Amb. 132, Callimachum autem apertum est de *occasu* intellexisse, quod quin recte facere potuerit non sinit dubitari ipsius vocabuli ratio. atque agnoscit illum usum Etym. Magn. p. 663, 17. Ceterum cur Meinekius *τέ* non ferendum, sed *περάτη 'στί* scribendum putaverit causam non video. de forma orationis cf. VI 11 *ἔστ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὄπα τὰ χρύσεα μᾶλα*. III 96 *καὶ κοίτην ἐλάφοιο καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ σημῆναι*. —

170. Nec Hemsterhusii coniecturam probo quamvis sit elegans, nec Reiskii inventum qui et in Animadv. crit. Tom. V et ad Theocrit. XVII 123 *εἴσεται* scribi volebat, quod interpretabatur: templum (*ἤθεα*) constituet consecratum patri. Equidem putaverim *ἤθεα εἴσεται* dictum esse ad normam Homeri locorum ubi *μήδεα εἰδώς, αἴσιμα, πεπνυμένα, κεδνά, ἀπηνέα εἰδέναι* etc. legitur. —

173. *Ἀναστῆσαι Ἄρηα* Callimachus dixit Homerum Od. XI 314 *φυλόπιδα στήσειν* (add. IX 54. Il. XIII 333. XVIII 172) secutus cum aliis, velut Eurip. Ion. 994 *μάχην — Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς*, Oppian. Hal. IV 685 *ὡς δ' ὅτε δυσμε-*

νέεσσιν ἐπιστήσωνται Ἄρηα, Nonn. Dionys. XIII 386 *ἀναστήσειεν Ἐνυώ* (XVII 170. XX 270. XXIV 164. XXVI 378. XXIX 380. XXXI 247. XXXVI 416), XXVIII 289 *ἔστησεν Ἐνυώ* (XXXVI 143. XXXVII 773. XXXIX 185), XIV 307 *μάχην — ἀναστῆσαι*, XXIII 121 *φύλοπιν ἀναστῆσαι*, XLIV 155 *μόθον στήσειεν*. Sed *μάχαιραν ἀναστῆσαι* nemo quantum quidem scio dixit, Callimachus autem ita dixisse videtur, ut *μάχαιραν καὶ Ἄρηα ἀναστῆσαι* significaret *bellum facere barbarico ense gerendum*. —

174. Callimachum ante oculos habebat Nonnus quum diceret Dionys. XLIV 211 *Ἥρη ὀψίγονον Τιτῆνα νέῳ θώρηξε Λυαίῳ*. Quod mox aliquot libri non admodum boni offerunt *ἐσχατόεντος*, frequentem hunc constat librariorum errorem esse (cf. Spitzner. ad Il. II 508. Bernhardy ad Dionys. p. 541. Ahrens. ad Theocrit. VII 77). nam vocis *ἐσχατόεις* patrocinium vel Lobeckius Rhem. p. 181 suscipere noluit. Vulgatum firmat etiam Nonnus Dion. XXX 82. —

175. *Ῥώσωνται* verissima est editoris principis correctio, quam aut non deserere Ernestius, aut etiam v. 179 cum libris scribere *ἀμφιπεριστείνονται* debebat. quamquam huic quoque repugnat quod mox sequitur *ἴδωσι*. —

176. Quod olim in Philol. I p. 265 conieceram *κατ' αἰθέρα* scribendum esse, nunc reponere dubitavi, quum animum subeat cogitatio fuerintne in antiquis Homeri exemplaribus saepius permutata *αἰθήρ* et *ἀήρ*, priusquam Aristarchus in utriusque vocis discrimen accuratius inquisiverit (cf. Lehrs. de Aristarch. p. 164 et 169 ed. II). Atque confundit utramque vocem etiam Apollon. Rhodius (cf. III 1379 et Merkel. Proleg. p. LXXVI), et Callimachus iterum confundit in com. Berenic. frag. 1 *Κόνων ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης βόστρυχον*, et tametsi non ignoro *αἰθήρ* et *ἀήρ* in libris manu scriptis a librariis nonnumquam permutata esse (cf. Wernicke ad Triphiod. p. 73, Dindorf. ad Athen. p. 668F, Koechly ad Quint. Smyrn. III 708, Heyler. ad Iulian. Epist. p. 227), tamen locorum, ubi in usu ab Homero recedenti librarii consentiunt inter se, tanta est multitudo, ut qui corrigere eos vellet, vix finem inveniret corrigendi. Infinitum est omnes afferre locos, itaque consistam in certis quibusdam generibus. Ac primum quidem poetas interdum in eadem significanda re in eademque elocutione modo hac modo illa voce usos esse video. Ita Apollonius Rhodius ad indicandam ingentem rei

cuiusdam magnitudinem II 363 dicit *αἰθέρι κύρειν* cum Callimach. VI 38, sed idem Apollonius IV 945 malebat dicere *ἠέρι κύρειν*. Similiter in eadem exprimenda re Nonnus usurpavit *αἰθέρι γείτων* Dionys. XXIX 321. XXXVI 251. XLV 141. XLVII 657. Paraphras. ε 1, sed idem *ἠέρι γείτων* praetulit XXIX 92 et XLV 143. consimile est, quod XXXVI 306 legimus *αἰθέρα τύπτων*, cui XXIX 321 praetulerat *ἠέρα τύψε καρήνῳ*, etsi idem plane significaturus erat. Sed horum omnium vim ita fortasse quispiam diluat, ut utrumque, et *ἠέρι γείτων* etc., et *αἰθέρι γείτων* etc., rectissime suo esse loco positum, hoc autem altero paulo fortius dictum esse affirmet. At quis in Maximi loco, *περὶ καταρχῶν* v. 18 *εἰ δὲ πέλοι Τιτηνὶς ἐν ἀστράσιν ἠερίοισι Σκορπίου αἰθερίοιο*, quis igitur in hoc loco aliquid discriminis esse inter *ἠέριος* et *αἰθέριος* aut prius vocabulum mutandum esse pronuntiare malit quam concedere nobis eandem utriusque vim esse, poetam autem illum utroque adhibito vocabulo variare orationem studuisse? Ac plura sunt huius generis loci ubi in unius narrationis ambitu utraque vox sine ullo inveniatur discrimine posita, velut in Manethon. IV 509 *Ἠέλιος δ' ἀκάμας, πυρόεν σέλας, ἡνίκ' ἂν ἔλθῃ ἀρσενικοῖς ζώοισι κατ' αἰθέρος ἠερόπλαγκτον ζωφορίην*, a quo usurpatum vocabulum *ἠερόπλαγκτος* redit in Hym. Orph. VII 8 *ἀστέρες — ἠερόπλαγκτοι*, etsi *αἰθερόπλαγκτος* dixit VI 1 cum Maneth. IV 9. Porro eadem variatio est in Nonn. Dionys. XLVII 259 seq. *αἰθερίου δὲ ἄγχι κυνὸς κύνα θῆκεν (ψυχὴν Ἠριγόνης) —, Ἰκαρίου δὲ ψυχὴν ἠερόφοιτον ἐπεξείνωσε Βοώτῃ*, cui comparo *Σελήνη — ἠεροφοῖτις* hym. Orph. IX 2, *Μήνην ἠερόφοιτον* in Maximi proleg. *Καταρχῶν* p. LXXIII[b] Dübn. et *ἠερόφοιτος ἄνασσα* (i. e. Selene) ibid. 485. — Idem Nonnus eodem modo variat orationem etiam VI 332 ubi dicit: *ἐν ἠερίῃ δὲ κελεύθῳ μαρμαρυγαὶ Φαέθοντος ἐθηλύνοντο ῥεέθροις*, sed paulo post de eadem re ita loquitur: *ῥόῳ κυμαίνεται αἰθήρ.* atque *ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης* dixit etiam Orpheus in Argonaut. 748 (contra Dionys. Perieg. 717 sideribus tribuit *αἰθερίην ὁδόν*). Adde Nonn. II 48: *ἠερίους δ' ὄρνιθας ἐδαίνυτο γείτονι λαιμῷ ἱπταμένους ἀβάτοιο δι' αἰθέρος*, et ibid. 477: *αἰθέρος ὀρχηστῆρες ἐβακχεύοντο κεραυνοί —, βροντὴν μὲν σάκος εἶχε, νέφος δέ οἱ ἔπλετο θώρηξ, καὶ στεροπὴν δόρυ πάλλε, διιπετέες δὲ κεραυνοὶ ἠερόθεν πέμποντο.* — His

satis demonstratum existimo voces αἰθήρ et ἀήρ ipsos etiam poetas, non solos commutasse librarios, nec ubique illos Aristarchi rationem probasse. Sed si quis obiciat, seriores maxime poetas a me ad testimonium esse vocatos, hos nego facturos fuisse ut utramque vocem confunderent, nisi priorum poetarum exemplo tueri et defendere causam potuissent. —

177 seq. Qui duos hos versus in archetypo misere mutilatos ita suppleverunt:

φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν καὶ Δελφίδες ἄκραι

καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἠπείροιο πολῆες (vel *φάραγγες*),

adeo se et historiae et artis Callimacheae praestiterunt ignaros, ut mirum sit fuisse qui vel punctum temporis de Callimacho auctore cogitarent. Primum enim Callimachus non potuit *Λοκρῶν φρούρια καὶ κώμας* memorare, sed si alios praeter Delphos, de quibus cummaxime agitur, nominare voluit, Phocenses poetae memorandi erant inter quos Delphi sedem habebant suam. *Locros* autem Galli non attigerunt, sed superatis Thermopylis recta via Delphos contenderunt (cf. Pausan. I 4, 4 et X 23, 1). ergo Galli neque *Epicnemidiorum* Locrorum castellis vicisque obsidendis immorari potuerunt neque longiore via proficisci ad obsidendos vicos castellaque Locrorum *Ozolarum*. Deinde memoratis Delphorum iugis (*Δελφίδες ἄκραι*) non iam commode potuerunt memorari *ἠπείροιο φάραγγες*, inter quas ipsae illae sunt *Δελφίδες ἄκραι*. Tum in isto supplemento offensui est copulae defectus, quo fit ut unde pendeat *ἀμφιπεριστείνωνται* nemo iam videat. istum autem defectum qui resarcire studebat Reiskius in Animadvers. Tom. V scribendo *φρούρια δὲ κῶμαί τε Λ.*, quod receperunt Brunckius et Boissonadius, is non cogitavit corrigere se quae certa sunt, servare quae incerta. Postremo istud supplementum cum tribus suis continuis spondeis, quorum unus iusto levior est, plane a Callimachi arte metrica abhorret (cf. Philolog. I p. 261 coll. Hermann. in dissertatione *de loco Callim. hym. in Del. et quibusdam epigram.* Lips. 1847 edita, p. 5) neque ad ordinem revocari potest scribendo *φρούρια καὶ κῶμαί τε Λοκρῶν καὶ Δελφίδες ἄκραι* (cf. Herm. l. l.). ita enim castella nescio cuius populi opponerentur et Locrorum vicis et Delphorum iugis in unius quasi notionis ambitum coniunctis, quod ferri nequit. — His autem eiectis e verborum ordine recentiorum hominum ineptis supplementis relicta in duobus illis versibus Callimachi verba haec:

φρούρια καὶ
καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἤπειροι

ne sinamus incertis coniecturis pessum dari. Id quum ipse olim fecissem, in Philol. I p. 263 plane deleri iubens v. 177, iure quidem me notavit Hermannus l. l., sed ut non multo magis libris scriptis fidem adiungeret. Ita enim loquitur p. 6: „etsi *πλεῖστα* referri ad *τείρεσιν* potest, tamen insuave est remitti lectorem vel auditorem ad praegressum nomen, ubi concinnitas et elegantia orationis potius novum addi nomen postulabat. id nomen sumamus *φρούρια* esse. tum quae sequitur copula iustum narrationi nexum restituet neque iam opus erit ut ante *φρούρια* versus deesse credatur. at stellas *φρούρια* dici eaque *κατ' ἠέρα βουκολούμενα*, vix in poeta dithyrambico ferremus. *quare credibilius videtur φρούρια ortum esse ex obscurata alius vocabuli scriptura. optime omnia procedent si putabimus scripta fuisse* *ἡνίκα πλεῖστα κατῄορα βουκολέονται φέγγεα.* vituperari hanc coniecturam non posse intelligo, verum praestare in tanta hymni depravatione non ausim.“ — At habeo equidem cur omnem istam argumentationem vituperem qua ductus ad illam coniecturam pervenit vir eximius. Tantum enim abest ut ad *πλεῖστα* novum addi nomen opus sit quod item astra significet, ut perspicuitas orationis omitti istud nomen iubeat. nam quum in adiectivo *πλεῖστα* omnis sit orationis vis, eam quis non sentiat plane debilitatam addito nomine *φέγγη* vel alio quopiam eiusdem significationis, praesertim quum eo loco ab Hermanno positum sit, ubi et ipsum maximum habet pondus i. e. in extrema sententia et versus initio. Ab hac quidem parte multum praestaret Meinekii coniectura, cui (nisi forte ut in Laconico agro, ita etiam in Delphico locus fuerit *Φρούρια* dictus) *φρούρια* ex *μυρία* corruptum idque ad praecedentia trahendum videbatur hoc modo: *ἡνίκα πλεῖστα κατ' αἰθέρα βουκολέονται, μυρία. καὶ* — Sed causa nulla est cur verbo *βουκολέονται* negemus enuntiationem terminari. quid enim impediat quominus *φρούρια καὶ* putemus initium esse novae sententiae cum antecedenti enunciatione arctissime iunctae non verbo finito, sed participio aliquo unde pendebat *φρούρια καί*? an male locutus esset Callimachus, si in hunc modum scripsisset:

τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται,
φρούρια καὶ νύχιόν τιν' ὁδοιπόρον εὐφραίνοντα,

aut, si quidem levissimae mutationi locus detur non in v. 177, sed in v. 176, ubi *βουκολέονται* singulari plane ratione dictum est, in hunc modum:

τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα, βουκολέοντα
φρούρια καὶ νύχιόν τιν' ὁδοιπόρον ὀτλεύοντα,

ubi *βουκολεῖν* ea significatione positum putabam, de qua Valckenaer. Animad. ad Ammonium p. 45 (= 35 Lips.) et ad Eurip. Hippol. 151, Blomfield. ad Aeschyl. Agam. 652, Boissonad. ad Babr. XIX 7 egerunt, *φρούρια* autem putabam esse castellorum custodes quibus, si quis hoc forte nesciat, saepe illud accidit quod de se dicit *φύλαξ* ille Aeschyleus: *ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν, καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι ἀστέρας.* Ut sit autem quod ludibundus conieci vituperandum propter singula verba, ipsam tamen illam rationem qua *φρούρια καί* cum reliquis iuncta fuisse suspicatus sum, non puto vituperari posse, ut non iam causa sit ulla cur *φρούρια καί* mutetur. Nec magis puto causam esse cur a Callimacho profectum negemus et *πεδία Κρισαῖα* et *ἤπειροι*. de illo dubitavit Meinek., cum constanti usu *πεδίον Κρισαῖον* dicatur. at non vituperandus Callimachus, quod metro coactus plurali numero usus est, quo ut saepe significatur simul unius cuiusdam rei insignis quaedam magnitudo, et si vitio hoc Callimacho Meinek. vertere voluit, idem facere debebat Sophocli, qui etsi *πεδίον Τρώων* vel *Τρωικόν* noverat ex Homer. Il. X 11. XI 836. XV 739. XXIII 464, tamen in Philoct. 920 dixit *ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών*, et ibid. 1376 *ἢ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως ἔχθιστον υἱόν*, et ipse ut Callimachus metri necessitate coactus, quae non fuit necessitas v. 1435: *ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν.* Idem autem Mein. quod etiam *ἤπειροι* (ita enim, non *ἠπεῖροι*, optimi codices) mutari in *ἡ Πλειστοῖ[ο χαράδρῃ]* voluit, equidem hanc quoque vocem non mutandam, sed explicandam esse censeo. Mutarunt autem praeter interpolatorem vetustum et Meinekium etiam Thiersch. Act. Monacens. I p. 208 et Hecker. Com. Callim. p. 75 seq., qui *Ἠπείροιο μελαίνης* scribentes docere debebant quod doceri nequit, Gallos irrupisse etiam in Epirum. praeterea ita parum apte Callimachum locuturum fuisse pro se quisque videbit. qui enim etiam in Epirum factam a Gallis incursionem esse memorare potuit, postquam iam dixerat hostium multitudine

oppletam fuisse terram Delphorum, in quorum solorum infortunio celebrando totus erat? Non minus ineptum est, quod Spohnio ad Isocrat. Panegyr. § 174 in mentem venit, *ἤπειρον* de Asia minore intelligendum esse. Dixi autem iam olim in Philol. I p. 262, *ἤπειρον* hic de mediterranea Delphicae regionis parte dictum esse, ut *πεδίοις Κρισαίοις*, quae *παραθαλάσσια* sunt, opponatur *ἤπειρος* ut *μεσόγαια**). quod ut firmarem alios quosdam apposueram locos ubi item *ἤπειρος* non de terra continenti in universum, sed de interiore eius parte dicitur opponiturque litori, Hom. Od. IX 49, Herodot. VII 109, Dionys. Perieg. 251. 266. 736. 876. 904. 1068. 1085. Pausan. II 38, 5, quibus nunc addo eiusdem Pausaniae locum IX 32, 4: *ἀπὸ δὲ Θεσπίας ἰόντι ἄνω πρὸς ἤπειρον*. Sed illorum locorum Hermannus l. l. p. 7 nullam dicit ad probandum vim esse, quia in iis aperte a locis ad mare sitis remota a mari distinguantur, campi autem Crisaei quum nominentur, campos, non litus eoque nihil quod diversum sit ab eo quod *ἤπειρος* vocetur, nominari. Verum enim vero Callimachus tantum tribuit lectorum vel auditorum eruditioni, ut scire eos putaret *πεδία Κρισαῖα* ad mare usque procurrere (cf. Strabon. IX 2 p. 418: *πόλις ἀρχαία Κίρρα ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη —. πρόκειται δὲ τῆς Κίρρας τὸ Κρισαῖον πεδίον*), unde ea *τὰν Κρῖσαν βουνόμον ἀκτάν* appellavit Sophocl. Electr. 180, eosdemque, tametsi campos Crisaeos ipse diceret, non litus Crisaeum, tamen de regione mari vicina sponte cogitaturos esse. Ac similiter Herodotus l. l. Maroneam, Dicaeam, Abdera nominat non addens urbes esse mari vicinas, quoniam de hoc constare lectoribus putavit, et tamen his postea opposuit *πόλεις ἠπειρώτιδας*. itemque Homerus l. l. ubi dicit *Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν, Ἰσμάρῳ. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον,* — nihil quidem nominat quod diversum sit ab *ἠπείρῳ* quam nominat paulo post: *τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν, οἵ σφιν γείτονες ἦσαν — ἤπειρον ναίοντες* —, at diversitatem pro se quem-

*) Non dixi quod Hermann. l. l. p. 6 dicentem me fecit, *Crisae, ut loco ad mare sito, ἤπειρον ut μεσόγαιαν* opponi. nam Crisam a Cirrha diversam neque ad mare sitam esse persuaserat mihi et persuadebit, opinor, omnibus Ulrichs., Reisen und Forschungen in Griechenland I p. 18 seqq. adde Preller. Opuscul. p. 224 seq. coll. Lobeck. Element. I p. 499. —

que sponte intellecturum putavit. Itaque Hermannum non crediderim meam redarguisse opinionem ac persto in ea sententia, Callimachum πεδίοις Κρισαίοις ut ad mare usque procurrentibus opposuisse ἠπείρους i. e. remotiores a mari Delphicae regionis partes montuosas, quod maiore etiam iure factum videri oportuit addito post ἤπειροι nomine aliquo quod frequentes ibi montes fuisse indicabat, velut in hunc modum: καὶ ἤπειροι πολύκρημνοι (vel βαθύκρημνοι). Iam finem imponam longiori adnotationi, cuius haec summa est, eiectis semidoctorum Italorum supplementis de reliquis nihil mutandum, sed lacunae signa ponenda esse. nam plura quam nunc habemus a Callimacho hic scripta esse concedendum est libris manu scriptis, quibus — ut hoc quoque addam — fidem non habebat Auratus, qui, si Heckero l. l. p. 75 credendum est, nihil scribi voluit praeter hoc: φρούρια καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἠπείροιο. —

179 seqq. His quae non uno modo corrupta esse patet primus salutarem operam praestitit Bentleius, qui *sine dubio*, inquit, *legendum* φάλαγγας. *nam versu sequenti legitur* ζωστῆρας *et* ἀσπίδας, *casu accusativo.* αὐγάζομαι *et* ἀπαυγάζομαι, *video, cerno. sic v. 125 huius hymni.* Tum Reiskius pro καρπόν scribendum vidit καπνόν, in quod et Bergkius incidit in epistola multis abhinc annis ad me data et God. Hermannus in dissert. supra laudata p. 7 seq., et quod in verborum ordinem recepit Meinekius. Quod autem Hermannus simul post γείτονος αἰθομένοιο excidisse putat tale quid: πρὸς οὐρανὸν ἀΐσσοντα τείχεος vel ἄστεος, pridem Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 1490 comparaverat Virgilianum illud *proximus ardet Ucalegon*, unde patet illis quidem verbis nihil ad integritatem deesse, quamquam ipse Valcken. malebat hoc commendare a se inventum: ἴδησι δὲ πίονα καρπὸν γηπόνος αἰθόμενον καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκούῃ, quod probari vel propter productum καί nullo modo potest. Ceterum γείτονα hunc, cuius καπνόν vidisse dicuntur Delphis vicinae regiones, non ipsos Delphos vel templum Apollinis interpretor — nam hos non incensos fuisse ab invadentibus Gallis constat —, sed fortasse Aetolos Callienses; quorum urbi eodem fere tempore, quo Brennus cum suis Delphos accurrebat, Gallorum quaedam manus ignem intulerat teste Pausan. X 22, 4. — At ulterius progressus Hermannus „interiisse plus uno versu,“ inquit, „dubitare non sinit oratio duplici in leges grammaticas

peccato vitiosa, quorum alterum, quod est in optativo coniunctivi vicem tenente (*ἀπαυγάζοιντο*), tolli non potest, alterum quod in omissa *ἄν* particula est, removendum sit necne iudicari posset, si haberemus quae praecesserunt.“ Sed ultimum quidem hoc vitium quo modo removeri posset ipse postea indicavit Hermannus v. 180 *οὔ κ' ἔτι* scribi posse monens, alterum autem vitium vereor ne ipsi editores et interpretes in poetae verba intulerint. apertum enim est hanc enuntiationem, quae incipit a verbis *καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ*, Hermannum cum prioribus editoribus ita adiunxisse antecedentibus verbis, ut et ipsa pendeat ab *ὁππότ' ἄν* v. 172, quo facto exspectandus sane erat coniunctivus modus. Nihil autem impedit quominus ab istis verbis novam incipere enuntiationem putemus fortiore post *αἰθομένοιο* interpunctione posita, id quod praeter modos variatos commendat vel hoc, quod aliter nimis longa esset periodus. Qua admissa interpunctione patet tamen *ἀκουῇ* non magis intelligi posse quam olim quum antecedenti enuntiationi arcte adiungebatur. nam neque quid *ἀκουῇ* factum sit ex *ἴδωσι* vel ex *ἀπαυγάζοιντο* intelligi potest, nec — si vel concedatur ex *ἴδωσι* vel *ἀπαυγάζοιντο* posse *audiendi* verbum suppleri — *quid* audiverint quisquam dixerit. His qui ita succurrendum esse existimabat novissimus editor, ut posita mecum post *αἰθομένοιο* graviore interpunctione scribendum putaret *καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουή, ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζουσι φάλαγγας*, quod interpretatur: *non fama tantum et auditio est*, *sed suis ipsi oculis cernunt hostilem exercitum*, is mea quidem sententia non omnes superavit difficultates. nam tertia restat difficultas haec, quod non docemur, *quinam* homines viderint hostes prope templum Delphicum stantes. Ut nunc res est, cogitare cogimur de *ἠπειρώταις* et Crisaei campi incolis qui viderint, nam hi soli praeter ipsos barbaros indicantur in versibus antecedentibus. Atqui quo modo credibile sit campi Crisaei incolas vidisse barbaros prope templum et tripodas Apollinis versantes in recessibus Parnassi montis, qui nimis erant remoti quam quos videre illi possent? Nisi igitur statuendum sit ex vicinis regionibus omnes Delphos concurrisse, putabimus potius alios nominasse Callimachum qui vidissent, ipsos Delphos cum Apollinis hierodulis et sacerdotibus atque ipsa Pythia. Itaque sic statuo, post *ἀκουῇ* unum excidisse versiculum, quo tria illa quae desiderabamus continebantur. Quod a

veritate non abhorrere optime demonstrabimus facto explendi hiatus periculo. id tale fecimus:

ἴδωσι δὲ πίονα καπνὸν
γείτονος αἰθομένοιο. καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ
λαὸς ἐμὸς γνοιέν κ' ὀλοὴν ὁδὸν ὁρμαίνοντας,
ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας κ. τ. λ.

cuius modi aliquid si olim scriptum erat, nihil iam desiderabatur habebatque etiam optativus ἀπαυγάζοιντο particulam suam, quae recte ex γνοιέν κεν repeti poterat. et si recte conieci versum illum incepisse a voce *ΛΑΟΣ*, patet simul quo modo scriba ab *ΛΑ* aberrans ad *ΑΛ* quod in sequentis versus initio fuit, illum omittere versum potuerit. — Atque hanc sententiam ante multos iam annos proposui in Schneidewini Philol. VI p. 549 seq. neque nunc quidem eius me poenitet, etsi non persuasi Meinekio qui *tanto molimine opus esse* negans eam quam memoravi proposuit coniecturam, qua duabus licet vocibus mutatis non effecit tamen ut locus intelligi possit errorisque causa quae librario fuerit pateat. atque eo magis Meinekii miror iudicium, quo saepius et ipse archetypum lacunis depravatum fuisse statuit. —

181. Παρά me auctore (cf. Philol. l. l.) reduxit Meinekius pro περί, quod primus edidit Stephanus (non Benenatus, ut cum Ernest. dicit Mein.) sequentibus editoribus omnibus. iniuria. nam nec per se male habet παρὰ νηόν (cf. praeter Herodoti locum ab Ernest. indicatum IV 62 παρὰ τὸ ἱρὸν ποιεῦσι τάδε, Quint. Smyrn. XIV 325 τάρχυσε — παραὶ Γανυμήδεος ἱρόν. Orph. Lith. 229 ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν, alia multa hodie vel pueris nota), nec quod v. 182 sequitur παρὰ τριπόδεσσιν, non παρὰ τρίποδας, quum saepe ita praepositionum constructionem variaverint et poetae et scriptores, ubi nulla causa fuit, ut Hom. Il. I 485 νῆα — ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. ibid. V 92 ὑπ' αὐτοῦ — ὑπὸ Τυδείδῃ. Pind. Isth. VI 8 ἀμφὶ βουλαῖς — ἀμφ' Ἰόλαον. Antiphan. frag. Sapph. I 3 (Mein. fragm. poet. com. III p. 112) καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης. Apollon. Rhod. I 538 seq. φόρμιγγος ὕπο — ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ. id. IV 934 seq. ἑλίσσωνται περὶ νῆα — εἱλίσσοντο Ἀργῴῃ περὶ νηΐ. IV 1320 (coll. 1359) ὅσ' ἐπὶ χθονός, ὅσσα τ' ἐφ' ὑγρήν. Quint. Smyr. IX 134 ὑπ' ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον, αἳ δ' ὑπ' ἀκόντων καὶ ξιφέων. Herodot. IV 17 πρὸς βορῆν — πρὸς

ἑσπέρης. Xenoph. Anab. IV 8, 11 ἐπὶ πολλοὺς — ἐπ' ὀλίγων. id. Memorab. I 1 extr. περὶ τοὺς θεοὺς — περὶ θεῶν. Plutarch. Them. 13 ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον — ὑπὲρ τῶν καλουμένων Κεράτων, et alii multi similiter, ne quid de eorum libidine dicam, qui semel positae praepositioni duo diversos casus adiunxerunt, de qua re disputaverunt Wesseling. ad Herodot. IV 122, 2 et Koch. ad Antonin. Liberal. p. 184 seq. Ceterum Bentleius: *sine dubio,* inquit, *legendum* φάλαγγας. *nam versu sequenti legitur* ζωστῆρας *et* ἀσπίδας, *casu accusativo.* αὐγάζομαι *et* ἀπαυγάζομαι, *video, cerno. sic v. 125 huius hymni.* —

184. Haud valde placebant Hermanno l. l. p. 9 Γαλάτῃσι et ἄφρονι φύλῳ coniuncta et suspicabatur aptiorem fuisse scripturam hoc modo conformatam: αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι τύφῳ στήσονται. quae ut elegans coniectura sit non minus quam Meinekii qui ἀφροσιβούλοις vel ἀφρασιβούλοις commendat, nihil tamen mutandum arbitror. comparari potest Hom. Il. XIX 30 πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, μυίας. Quod autem Hermannus etiam Γαλάτῃσι suspectum cuipiam videri posse dicit propter Pausaniae verba I 3 extr., ὀψέ ποτε αὐτοὺς καλεῖσθαι Γαλάτας, Κελτοὶ γὰρ κατά τε σφᾶς τὸ ἀρχαῖον καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὠνομάζοντο, — nihil frequentius est eius modi prolepsi historica. —

185. Στήσονται insolentius dictum Hermannus l. l. putat, sed ut defendi tamen possit. recte. nam cf. Aeschyl. Eum. 811 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα, cui Hermannus apposuit Sophocl. Oed. Col. 1041 πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων. nam quod ibi activum genus legitur, hic medium, nihil hoc offensionis habet in Callimacho, quem saepe vel praeter rationem medio usum esse pro activo monuimus ad I 80. ac vide Hermesianact. 79 οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο ἀνθρώπων, quamquam ibi medium suo iure positum est, ut in στήσασθαι μάχην Hom. Od. IX 54 (cf. Ameis.), μόθον ἐστήσαντο Nonn. Dion. XXVII 144, θιάσους ἐστήσαντο id. XLIV 5, ἐστήσαντο — ἅλμα χορείης id. XLIV 29, τελετὰς στήσαντο XLVII 730, et in Theocrit. XVII 99 βοὰν ἑστάσατο, ubi ἱστάναι item valet τιθέναι. — Mox pro τέων Hermann. l. l. mallet Callimachum demonstrativum τῶν posuisse. sed demonstrativum si ponere voluisset, τῶν δ' eum scripturum fuisse puto. itaque relativum esse puto cum Naek. Hecal. p. 84, qui confert

τάων III 224 *λαγόνες, τάων* (add. Hom. Il. VIII 156 *Τρώων ἄλοχοι — τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας*), et conferre potuit etiam *αὐτέων, πολλέων, πρωτέων* ex Homero nota (cf. Lobeck. Elem. II p. 96 et 97). sed quum certe Nicandr. Alex. 2 *τέων* etiam pro masculino esse voluerit, quaeri potest, posueritne etiam Callimachus *τέων* pro *ὧντινων*. cf. ad Nicandr. p. 157 et infra ad Callim. Epig. XXX 2. Atque ita etiam explicat ad hunc locum scholiasta. —

186. Rei memoriam unus quantum scio scholiasta ad h. l. servavit, qui haec habet: *ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων* (*ἐν Δελφοῖς Κελτῶν*) *Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρῃζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου τοῦ στρατεύματος. οἳ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε.* Ubi cod. Paris. non *κατέκλυσεν*, sed *κατέκαυσεν* habet. quod ne quem transversum agat, moneo videri hanc coniecturam hominis parum perspicacis esse qui *κατακλύζειν* putabat repugnare *πυρός* mentioni a Callimacho factae. At parum ille attendebat ad participium aoristi *ἀποπνεύσαντας* quo non significatur scuta vidisse dominos *ἐν πυρὶ* morientes, sed mortuos illos esse in flumine ac dein scuta eos vidisse in rogum illatos. *Κείσονται* puto esse pro *ἀνατεθειμέναι ἔσονται*, ut in Epigr. LXIII, 2 *τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι*. Simonid. in Anthol. Pal. VI, 1 *τόξα τάδε — κεῖται*, et alibi saepissime. —

189. *Εἰν ἔτι* (vel ut Meinekius scripsit *εἰνέτι*) a Fabro coniectum et codicis Vossiani scilicet auctoritate commendatum probarunt doctissimi viri, Ernesti, Naeke de Hecal. p. 71., Lobeck Elem. I p. 617, Meineke. quibus si *γαστέρι* pro *ἐν γαστέρι* dictum offensui fuit, non perspicio cur hic *τὸν γαστέρι μάντιν* ferre noluerint, qui V 18 aequo animo ferebant *τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν*, aut quod etiam magis ad huius loci similitudinem dictum est in Nicandr. Alexiph. 138 *τὰ δ' ἀθρόα νειόθι βράσσοις — ἔτ' ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα.* atque alia plurima sunt dativi localis non ad verbum, sed ad nomen relati exempla, ut Hesiod. Theogon. 119 *ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου τάρταρά τ' ἠερόεντα μύχῳ χθονὸς εὐρυο-*

δείης, cuius generis quaedam apposuit Lobeck. Elem. I p. 555 not. 16. Sed si quis non tam in omissa praepositione *ἐν*, quam in *εἰσέτι* offenderit et explicari sibi hanc vocem et grammatice illustrari cum Ernest. voluerit, eum monebimus voce *εἰσέτι* saepe Alexandrinos poetas ita usos esse ut a simplici *ἔτι* aut a fortiore *εἰσέτι νῦν* vel *εἰσέτι καὶ νῦν* (quod habemus III 77) nihil plane differat. cf. Theocrit. XXVII 4 *καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμέλξω*. Mosch. II 19 *εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας*. ibid. 45 *εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα*. id. III 52 *εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα*. ibid. 93 *εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μυτιλάνα*. Triphiod. 165 *εἰσέτι θυμὸν ἔχων πεπνυμένον*. id. 540 *εἰσέτι κοῖτον ἔχοντας*. Nonn. XXIII 13 *Αἰακὸς εἰσέτι μίμνεν*. id. XXIV 68 *ὄφρα μὲν εἰσέτι Βάκχος ἐπέπλεεν*. 248, 252, 254 et aliis locis multis inter quos digni sunt ad quos attendatur XVI 211 *μὴ τελέσῃ φυγόδεμνον ἐμὴν πλέον εἰσέτι νύμφην*, et XXII 290 *μάρνατο δ' εἰσέτι μᾶλλον*, quod patet non diversum esse ab *ἔτι πλέον*, *ἔτι μᾶλλον*. De hac igitur voce non inepte cum nostro loco Ruhnk. contulit Nonni Dion. XLVII 698 *εἰσέτι γαστρὶ φέρουσα τεὸν τόκον ὤλετο μήτηρ*, qui aperte imitans Callimachi locum alia tamen constructione usus est. ac Callimachi imitationis vestigia agnosco etiam in Apollinar. Paraphr. Psalm. XXI 18: *μυχὰ νηδύος εἰσέτι ναίων*, qui *εἰσέτι* alibi non utitur. idem tamen dicit LXX 12 *αὐτός μοι σκέπας ἦσθα φίλης ἐν γαστέρι μητρός*, et CXXXVIII 30: *εἶδες ἄναξ μ' ἀτέλεστον ἔτι ἐνὶ γαστρί τεκούσης*. conferatur etiam Christodor. 127: *Στησίχορον — λύρης ἐδίδαξεν Ἀπόλλων ἁρμονίην, ἔτι μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἐόντα*. —

191. *Ὕδατι*, quum de mari paulo insolentius dictum videretur, Meinekius in *οἴδματι* mutandum censuit probavitque hoc Bernhardy in Paralipomen. synt. graec. continuat. (Hal. 1862) p. 50. sed ipse Meinekius in Addend. p. 305 mutavit sententiam et sanam librorum scripturam pronuntiat. recte. neque enim *mare* hic per se significat *ὕδωρ*, sed *aquam* in universum, quod quin etiam de maris fluctibus intelligi possit, ubi vel addito epitheto vel ipsa narrationis forma ad mare refertur, nemo dubitabit. Et sic Hom. Od. IX 227 dixit *ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ*, Nonn. Dion. I 94 *νήχεται ἀτρυγέτοιο δι' ὕδατος ἀγρονόμος βοῦς* (Europae) etc. hic autem ut IV 22 insularum mentio docet *ὕδωρ* ad mare referendum esse. —

192. Ab Ernest., Valcken. ad Adoniaz. p. 365 A aliisque coniectum οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, cui ab antiquis editionibus parum est auctoritatis, probavit cum aliis etiam Hermann. ad Aeschyl. Agam. 78, et in verborum ordinem receperunt Blomf. et Mein., qui vellem certe χώρῃ scripsissent (cf. Apoll. Rhod. III 170 ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες), vel χώρῳ (cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 10 n. 8). Notissima quidem est et a multis (cf. quos memorant Herm. l. l. et Winckelmann. ad Plutarch. Erotic. p. 155) illustrata formula ἐν χώρᾳ εἶναι vel κατὰ χώραν μένειν, qua quis dicitur stationem suam et locum qui attributus ei est tueri. at Delo quum ante illud tempus numquam certus locus fuerit, patet parum apte ea formula hic usurum fuisse Callimachum, addendumque certe fuisse οὔπω. atque propter sequentia multo aptius est dici Delum plurimis versari locis, nam hoc significat οὐχ ἐνὶ χώρῳ. cf. ad III 33. —

194. Vereor ne Meinekius p. 208 seq. Callimachum fecerit nimis studentem elegantiae (si quidem elegantia est) negans eum scribere potuisse ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ κ. τ. λ. non ter, sed bis repetita eadem particula locali. artis enim esse Callimacheae ut in eodem versu aut eadem forma ter repetatur, ut V 139, aut ter eadem forma leviter immutata, ut VI 31. itaque ᾗχι νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα scribendum censuit, quod firmari putat locis acerrimorum in his rebus Callimachi imitatorum, Dionysii Perieg. 416 ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων, et 645 οἵ μὲν πρὸς βορέην, οἵ θ' ἐς νότον, οἵ θ' ἐπὶ ῥιπήν, Nonni Dionys. V 224 δῶκε βόας, πόρεν αἶγας, ὀρίτροφον ὤπασε ποίμνην, cui addi potuit eiusdem XXIII 135 ἔκτοθι πηδαλίου, δίχα λαίφεος, ἐκτὸς ἐρετμῶν. Sed primum obloquitur qui et ipse imitari Callimachi elegantias consuevit Gregor. Nazianz. Carm. II, 1, 241, vol. III p. 988: οἶσιν ξυνὸς ἔρως, ξυνὸν κακόν, ἄλγος ὁμοῖον, tum Nonnus, qui praeter ista dixit etiam hoc XXXVIII 348 εἰς Νότον, εἰς Βορέην, Ζεφύρου σχεδόν, ἐγγύθεν Εὔρου. adde eiusdem XLI 44 seq. (nam nihil interesse videtur in unone versu hoc fiat an in una sententia per plures versus protracta) ὅπῃ — ὅθι — ὅπῃ, et XLVI 145 seq. ὅθι — ᾗχι — ᾗχι (coll. Theocrit. V 45 τουτεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος, ὧδε καλὸν βομβεῦντι — μέλισσαι). Sed prae ceteris ipse obloquitur Callim. VI 137 φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν, et III 56 seq., ubi ter

repetitam vocem αὖε sequitur ἀΰτει. Ceterum totum versum Callimachus ad loci Homerici, Od. III 300, similitudinem fecisse videtur: *Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ*, ubi *ὕδωρ* est pro *ὕδατος ῥόος* (vel *κῦμα ῥόος τε* Od. IX 80), quod et ipsum suo modo imitatus est Callimachus. — Bentleius: *pone comma post ὧς* (v. 193), *non plenae sententiae notam, et verte sequentia in hunc modum: quo auster, quo aquilo, quo ferat mare.* —

200. Quae e verborum ordine hic eiecimus supplementa in iisdem codicibus vides reperiri quorum in v. 177 seq. redarguimus mala explendae lacunae conamina. nec melius illis hoc loco cessit explendi negotium. Nam primum in hoc supplemento quis ferat omissum dicendi verbum, quod necessarium propter sequentem Asteriae orationem et cuius defectum recte sensit qui in codicis Taurinensis margine ascripsit: *ἄλλως πλαζομένην τάδ' ἔλεξας*. Deinde illud supplementum per se nimis est ineptum. cur enim misericordia ducta Asteria omnem quae ipsam sequebatur algam combusserit? tum quo tandem igne flagraverit nemo intelligat. intelligere quidem sibi visus est Spanhemius, qui Plin. Nat. hist. IV § 66 et Solin. XVII antestatus, ubi Pyrpole (sic enim ille cum Salmasio scripsit) olim Delus appellata dicitur *igne ibi primum reperto* (ignitabula inventa addit Solinus), cuius rei memoriam hic celebrare Callimachum voluisse putabat. Cui ne hoc opponam, ex illa inventione colligi nequaquam posse quod Spanhemius sumpsit, famam apud veteres fuisse omnem Delum insulam olim flagrasse, — quis putet et hoc loco et hac ratione eius rei memoriam a Callimacho celebrari potuisse? Quis igitur dubitet, in tanto praesertim meliorum codicum consensu, quin etiam hic habeamus semidoctorum hominum supplementa quantocius illa e verborum ordine expellenda? Semidoctos autem appellavi qui non viderint voce *φλέξας*, unde proficiscendum in explenda lacuna, aliud quid significare posse atque quod illi statuebant. Sumamus de *amore* dictum verbum fuisse, quod fieri posse docent Moschus VI 3 *ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ*, Nonn. Dion. VII 271 *βαιὸς Ἔρως ἔφλεξεν ὀιστευτῆρα κεραυνοῦ*, id. XLII 352 *καὶ πλέον ἔφλεγε Βάκχον*, Musaeus 19 *Ἔρως — ἠίθεον φλέξας καὶ παρθένον*, Alcaeus in Anthol. Pal. V 10, 3 *τί πλέον εἰ θεὸς (Ἔρως) ἄνδρα καταφλέγει*; ac recordemur Asteriam Iovis amorem inflammasse. tunc in hunc vel similem modum Callimachus scribere potuit:

φθέγξαο δ' οὐκ ἀλέγουσα θεῆς χόλον, ὃν πρὶν ὄρινες,
Ζῆν' ὅτ' ἔρῳ κατέφλεξας· ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι
τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρόωσα.

nam *κῆρι* cum Cantero et Bentleio (qui hoc habet: *καίεο πυρί ineptissima lectio et contra metri rationem, cuius servantissimus est Callimachus. corrigo: ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι, quia corde flagrabas, prae amore scilicet et misericordia. Hesych. περὶ κῆρι, κατὰ ψυχήν. Homerus: τὴν περὶ κῆρι φίλησε. idem alibi περὶ κῆρι τιέσκετο, περὶ κῆρι θεὸς ὥς τιμήσουσιν, αἰδέομαι περὶ κῆρι, et e contrario ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη, νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.*) scribendum esse evidentissimum est. priorem enim in *πυρί* productam syllabam qui defensum ibat Schrader. ad Musae. 41 corrupto usus est Orphei Argon. 873 loco, *ὡς δὲ βόας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πυρὶ πνέοντας*, quem dudum correctum legimus. Quod autem Spanh. affert ex Homer. Il. II 848 (coll. XVI 287) *αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους*, eius nominis alia ratio est sive barbarum est, ut statuit Mein. p. 190 not., sive graecum quidem, at in prima syllaba propter arsin productum, ut putavit Lobeck. Elem. II p. 307. Ob eandem causam Stephanus in Thes. Par. VI p. 2266 A, quem sequitur Kreusler. in Passow. II 1 p. 1299, primam in *πυριγενής* produci in hexametro poetae ap. Macrob. I 17 sibi persuasit, sed non hexameter, sed glyconei Euripidis frag. 937 Nauck. ibi leguntur: *πυριγενὴς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγεῖται τετραμόρφοις κ. τ. λ.* Iam unum quod conferri possit exemplum restat Aeschyli fragm. 328 Herm. (= 280 Nauck.): *δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον.* sed hunc quoque locum corruptum esse non dubito quin iure statuerit Mein. p. 190 not. quamquam vereor ut recte vir egregius correxerit *πυρκαύστου*. neque enim credibile est Aeschylum in proverbiali elocutione usum esse non trito inque communem usum recepto bestiolae nomine, sed alio, quod distincte et dilucide illam significare nemo facile dixerit. at si datum sit Aeschyli versum ex dramate satyrico sumptum esse, potuit poeta in quartam sedem immittere anapaestum in hunc modum: *δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου τὸν μόρον*, qui versus eodem plane modo tornatus est ut Euripidis hic in Cyclop. 341: *πῦρ καὶ πατρῷον τόνδε λέβητά γ', ὃς ζέσας*, et commendatur imitatione Manuelis Philae, carm. V 564: *ἀλλὰ*

δεδοικὼς τῶν πυρανστῶν τὸν μόρον. — Restat ut moneamus, *καίεσθαι* aut de misericordia dictum esse aut de ira, ut in Aristoph. Lysistr. 9, nihil autem nos aliud efficere hoc supplendi conamine voluisse nisi ut pateret causam nullam fuisse, cur Reiskius, Brunckius, Boissonadius, Meinekius *φλέξας*, quod codicum auctoritate munitum est, mutarent corrigendo *λέξας* vel *κατέλεξας*. —

205. In archetypo patet *ἄρητον* scriptum fuisse solito librariorum more, qui simplex ῥ scribere solent ubi duplicandum fuit. cf. Bast. Com. palaeogr. p. 788. illud recte emendavit Lascaris, (quamquam etiam in libris Homericis *ἄρητον* et *ἄρρητον* scribebatur. cf. La Roche, Homer. Untersuch. p. 62), sed aberrarunt qui alia moliebantur et librarii veteres et recentiores homines docti. quid enim facilius aut aptius quam *ἄρρητον*, quod non diversum est ab *ἄφατόν τι διψάσας* V 77, *ἄφατόν τι κοτέσσατο* VI 58, *οὐ φατὸν σπερχομένη* IV 60. quod autem ea vox a *λυγρῆς*, quo pertinet, avulsa est, eius modi hyperbaton frequentissimum esse constat cf. I 63. IV 86. VI 96. Theocrit. XIII 56 *μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα.* id. XVI 22 *ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος.* id. II 137 *ἐσόβησ' ἔτι δάκρυα θερμά.* Quint. Smyrn. XIII 278 *κάλλιπε τυτθὸν ἐνὶ μεγάροις ἔτι παῖδα.* Orph. Lith. 554 *θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι.* id. 120 *ἤδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι*, et alia plurima. —

206. Ante hunc versum (non *post*, ut dicit memoriae errore) Meinekius suspicabatur aliquid excidisse, quo Latonam in litus insulae escendisse dictum erat. Sed nec opus erat hoc addi, ut ipse intellexit Mein. in diatrib. p. 129, nec commode poterat hoc loco addi, ubi *ἀπεπαύσατο ἄλης* et *ἵζετο δέ* arctissime cohaerent. nam hoc est pro *ἷζε γὰρ Ἰνωποῖο*, nisi id ipsum scripsit Callimachus. —

212. Non ausus sum cum aliis sequi Ernestium *ἀλυσθαίνουσα* scribentem, quoniam illud omni videretur carere analogia. mihi enim secus videtur. ab *ἀλύω* est *ἀλυσμός*, medicorum usu satis munitum, nec incredibile est praeter *ἀλυσμός* in usu fuisse etiam *ἄλυσμα*, ut dicebantur *δάγμα* et *δαγμός*, *δεῖμα* et *δειμός* et id genus alia innumera. tum pro *ἄλυσμα* potuit etiam *ἄλυθμα* dici atque adeo *ἄλυσθμα*, ut *ἆσθμα* dicitur et *ἰσθμός*. iam ut ab *ἄω* fit *ἆσθμα*, *ἀσθμαίνω*, ita ab *ἀλύω* recte fiet *ἄλυσθμα*, *ἀλυσθμαίνω*. — Sequentis versus haec est sententia: *hic tibi est illa insula, quam dicebas mari innatare (v. 191).*

Ita si haec intelligimus, apparet causam non esse, cur post v. 214 intercidisse versum cum Mein. statuamus. —

215. Quod librorum omnium auctoritate dedimus *σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος* Callimachum docet in Hom. Il. V 205, 686. XVIII 98 legisse nec *οὐκ ἄρ ἔμελλον*, quod habet cod. Ven. A (cf. Kayser. in Philol. XVIII p. 685 not.) nec *οὐκ ἄρα μέλλον*, quod auctore Hermanno ad Orphic. p. 694 Bekkerus edidit, ut in Quint. Smyrn. XIII 368 fecit Koechly. Receptam in Callimacho scripturam tuetur etiam Arat. 657 *ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλεν ἐκείνῃ*. Sed haec iam attulisse video Naekium de Hecal. p. 32 seq., qui sine iusta causa verebatur caesuram in quarto pede trochaicam. nam ea propter elisionem nulla hic est, non magis quam in I 21 *αὖτις, ἐπεὶ τημόσδε 'Ρέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην*, de quo rectissime Naekius statuit. —

216. Vereor ne quid hic turbaverint librarii, Callimachus autem narrationis perspicuitati magis prospexerit quam nunc est factum. Nam quae illa fuerit nuntia neque hic indicat poeta neque ipsam nuntiam facit indicantem, sed postea demum finita oratione et resumpta iam per aliquot versus narratione v. 232 proditur, ut interim ex vv. 66 et 157, ubi Iris dicitur speculatrix insularum sedisse, coniciendum nobis sit, hanc speculatricem illud nuntiasse. Nec multum proficiemus, si statuerimus Callimachum intelligi voluisse *nuntiam Iunoni propriam*, quae sane Iris fuit (cf. Ovid. Met. I, 270: *nuntia Iunonis varios induta colores concipit Iris aquas*, coll. Preller. Mythol. I p. 288 seq.). nam ne hoc quidem ita, ut non adderetur pronomen possessivum, dici potuisse videtur. Itaque suspicor, aut *ἄγγελος Ἶρις* scripsisse Callimachum aut post hunc versum aliquid intercidisse. —

217. Qui *timoris* mentionem ab hoc loco alienam putabat Heckerus non cogitavit verendum fuisse Iridi ne sibi Hera irasceretur ac negligentiae suae tribueret, quod in Delo Latona pareret. —

220 seq. Non intelligere se professus Meinekius, quonam hic consilio Iris Heram nominaverit *legitimam* in Olympo dominam, *γνησίη* corruptum et *χρυσέη*, quae blandientium vox sit, corrigendum arbitratur. Videtur tamen hoc addidisse Iris, quo magis appareret eam esse Herae potestatem, cui non facile nec alia ulla deae ministra, nec ipsa Iris obniteretur. Nam verita ne omnis deae ira in se convertatur, Iris Herae persuadere studet

non se in culpa fuisse, cur Latonae locus ad pariendum datus fuisset. quod quum illo modo docuisset parum verisimile esse, addere potuit: *tu iam cognosces re narrata quis iram tuam moverit, egone an Delus*, *σὺ τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς*, ubi cur *αἴτιον* in *ἄξιον* mutandum censeat Meinekius, equidem non video. —

226. Profuisse haec videntur Agath. Scholast. in Anthol. Palat. VI 76, 5: *ἀλλά, θεά, δύνασαι γάρ*. add. Paul. Silent. Ecphr. Eccl. I 91: *ἀλλά, μάκαρ, δύνασαι γὰρ κ. τ. λ.* quamquam etiam apud alios frequens est formula *δύνασαι γάρ*, *δύναται γάρ*. cf. Hom. Od. V 25 et Hemsterh. ad Lucian. Somn. 2. Mox *ἀμύνειν* est pro imperativo. —

228. Libris omnibus obsecutus non *ἷζε* dedi, quod primus intulit Stephanus, sed *ἵζε*, quo modo in antiquis Homeri exemplaribus exceptis Aristarcheis scribi solitum fuisse constat. cf. La Roche, die Homer. Textkrit. im Alterth. p. 287 et 404 coll. Lobeck. Paralip. p. 406. —

230. Coniectum a me olim in Philol. VI p. 501 not. *τηρήτειρα παρ' ἰγνύσιν* diu est ex quo reieci meliore inventa interpretatione, non Meinekii demum victus argumentis, quae admodum infirma sunt. Primum enim quod *θηρήτειρα* dicit a voce *κύων* esse in enuntiationem relativam retractum, non negamus hoc multis esse et poetarum et scriptorum locis factum, sed non putamus admitti posse nisi ubi transposita vox etiam enuntiationi relativae apta sit, hic autem vocem *θηρήτειρα* aptam esse enuntiationi relativae, in qua canis non iam venari dicitur, sed potius cessare a venando (*θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης*), Meinekius quidem non demonstravit. Deinde statuit quidem etiam Meinekius canem dici assidere pedibus vel genibus Dianae, sed idem tamen *ἴχνος* non raro ita poni dicit, ut nihil differat a *πούς* vel *γόνυ*. quod ut demonstraret ex Rhiano in Anth. Pal. VIII 315 attulit *μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφον ἐρείδῃ ἴχνος*. verum tametsi frequentissima est elocutio *ἐρείδειν ἴχνος* (cf. Meleagr. in Anth. Pal. XII 84, 2. Thall. ibid. VI 235, 5. Dionys. Per. 406. Oppian. Cyn. I 515. Orph. Argon. 258. Nonn. Dionys. X 151, 361, 368. XV 3. XVIII 15. XLII 54, Paraphr. ε 31. Colluth. 231. Paul. Silent. in Anth. P. V 301, id. Ecphr. Eccl. I 163, Amb. 194. Apollinar. Paraphr. XVI 10. XVII 73. XXIII 10. LXV 19. CXIII 31. CXXXIV 39. Gregor. Nazianz. p. 218 et p. 223 Dronk. etc.),

tamen nec hac frequentia demonstrari potest ἴχνος alicubi pro πούς, nedum pro γόνυ poni posse, nec eo quod praeter ἴχνος ἐρείδειν dicitur etiam πόδα ἐρείδειν (Apoll. Rhod. I 1010. Nonn. Dionys. III 169. XLIII 302. XLIV 68), ut variant etiam ἴχνος ἑλίσσειν et πόδα ἑ. Nonn. D. IV 293, — Eurip. Or. 171. Nonn. D. XLV 60. XLVI 156, ἴχνος ἐρέσσειν et πόδα ἐρ. Nonn. D. XLI 240, — Paraphr. ε 25, ἴχνος πάλλειν et πόδα π. id. XLII 442, — id. XLII 2 et Paraphr. γ 65, etc. Ac ne potest quidem hic de Artemidis pedibus vel genibus cogitari. quis enim ita non exspectet ad ἴχνεσιν additum Ἀρτέμιδος vel θεῆς vel aliud quid quod eius esse ἴχνη intelligenda doceat? nunc autem quum nihil eius modi additum sit, vereor ne erraverimus omnes qui Artemidis pedes vel genua intelleximus. ac profecto non propterea Iris cum cane venatica Dianae comparatur, quod utraque prope dominam suam sedet, sed ut Iris etsi relicta statione tamen non obliviscitur ministerii sui (v. 233) et vigilis custodis officiis etiamnum satisfacit, ita etiam canis illa dicenda erat, etsi finita venatione non desiisse tamen θηρήτειρα esse et venationis plane oblita, sed etiam nunc divelli non potuisse a *ferarum vestigiis* et prope ea sedisse arrectis auribus exspectans repetentis venationem Dianae voces ad venandum incitantes (ὁμοκλήν v. 231). Ita iam apparet, θηρήτειρα non ex primaria enuntiatione in hanc secundariam esse retractam, sed suum sibi et proprium in hac habere locum, item patet cur ad ἴχνεσιν nihil additum sit, nam venans canis si vestigiis assidere dicitur, cuius haec sint vestigia nisi alicuius *ferae?* — Mox οὔατά τ' Blomf. scripsit, *ob* τέ, ut dicit, *in versu praeeunte*. non vidit igitur ἤ τις τε pro simplici esse ἤ. cf. ad Nicandr. p. 95. —

231. Hunc versum in usum suum convertit Triphiod. 79: οὔατα — ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα μένειν σάλπιγγος ἀκουήν. cf. etiam Nonn. Dion. V 233: ὄρθια λοξοκέλευθον ἐπὶ δρόμον οὔατα τείνων. —

234. Ληθαῖον πτερὸν ὕπνου hinc habet Nonn. Dionys. VII 141. XL 438. XLVIII 622. idem simplex πτερὸν ὕπνου saepius usurpavit: V 411 et 535. XV 88. XVI 261. XXV 64. XXVI 375. XXVII 1. XXXI 27. XXXIII 318. XXXV 263. XLIV 81. XLVIII 564 et 627. Mox ἐρείσει ferri nullo modo potuit. cf. ad III 170. —

236. Καρήατα de unius capite dictum adeo offensioni fuit

Meinekio, ut *κάρη κατὰ λέχριος εὕδει* corrigendum putaret. Sane nec ego alibi me legere memini ita dictum, sed satis defendi pluralem numerum putabam aliis vocibus quae item corporis partem significant pluraliter dictis de uno aliquo (cf. Lobeck. ad Aiac. 231). proxime autem ad huius vocis insolentiam accedit *κάρηνα* pro *κάρηνον* positum in Eurip. fragm. Meleagr. 18 (541 Nauck.): *εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται κάρηνα πυρσαῖς γέννσι Μελανίππου σπάσας*. adde Nonn. XVIII 296 *ἠέρταζεν — Γοργόνος ἄκρα κάρηνα*, et XXIV 37 *Γοργείων βλοσυρὸν μίμημα καρήνων* (coll. ib. IV 391 *Ἀθήνη — δονέουσα προάγγελον αἰγίδα νίκης Γοργείῳ κομόωσαν ἐχιδνήεντι καρήνῳ*). Colluth. 182 *σιδηρείη σε τομὴ — πατρῴων ἀλόχευτον ἀπεβλάστησε καρήνων*. Pseudoanacr. 15, 5 *ἐμοὶ μέλει μύροισιν καταβρέχειν ὑπήνην, ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν καταστέφειν κάρηνα*. —

239. Quum non adsint quos Here alloquatur, corrigendum olim existimabam (cf. Philol. VI p. 501) *ἀλαστήσασ' ἔπος ηὖδα*, in quod postea etiam Meinekius incidit, firmarique hoc putabam Hom. Il. XII 163 *ἀλαστήσας ἔπος ηὖδα*. Sed mox dubitare coepi de eius mutationis necessitate. nam quum ad Hom. Iliadis XV 114 verba *ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὖδα* (ubi item absentes alloquitur Ares) Didymus annotaverit: *οὕτως καὶ ἡ Ἀριστάρχου καὶ πᾶσαι* (i. e. editiones omnes ex Aristarchea derivatae coll. La Roche Hom. Textkrit. p. 140) *ἔπος ηὖδα, οὐ προσηύδα*, et quum eadem variatio etiam in aliquot aliis Homeri locis appareat (cf. La Roche l. l. p. 258), vix dubitari posse videtur quin *ὀλοφυρόμενός σε προσηύδα* ante Aristarchum omnes occupaverit editiones, quos h. l. Callimachus expresserit. nec mirum aliquem dici *προσαυδᾶν* absentes, modo vividius hi loquentis animo obversentur, quasi coram adsint, factumque hoc est in Homeri loco, quamquam ibi Ares *deos* absentes alloquitur, item in Odyss. XXIV 191, ubi Achillis *ψυχή* quae in orco est *προσφωνεῖν* dicitur Ulixem qui in Ithaca versabatur, item in Il. XX 448, ubi Achilles Hectorem, quem non iam videt quippe ab Apolline abreptum, *δεινὸν ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*. quem locum qui imitatur Quint. Smyrn. IX 260 ita loquitur: *Πηλείδαο παῖς τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν, ὦ κύον, ἐξήλυξας ἐμὸν μένος κ. τ. λ.* idem autem eadem elocutione etiam ibi utitur ubi non alius aliquis compellatur, sed secum ipso quis loquitur,

IV 19. X 470. XIII 14, qui loci admonent Hom. Od. XIII 199: *ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα· ὤ μοι ἐγώ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;* ubi item codices non mali praebent *ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα* non probatum quidem La Rochio l. l., quia Odysseus non habeat quem compellet, sed tribus Quinti locis satis firmatum. — Quod autem Mein. *προσηύδα* etiam propterea hic corrigendum putavit, quod omissus esset accusativus obiecti ob eamque causam correxit etiam hym. Hom. in Apoll. 61 et Apoll. Rhod. III 100, paulo calidius se iudicasse ipse postea intellexit vir egregius p. 313 afferens hym. Hom. in Cer. 112 et 247. addere poterat Homericos locos sat multos, ubi *ἐποτρύνων* (*παριστάμενος, ἀμειβόμενος*) *δὲ προσηύδα* similiter dicitur omisso obiecto, quos locos La Roche l. l. composuit. —

242. Pro *δυστοκέες* Ruhnk. Ep. crit. II p. 32 (= p. 206 Lips.) cum Lennepio unice probavit *δυστοκίαις*, ne voci *ἀλετρίδες* dua epitheta sine copula iungantur, quod non esse Callimacheae consuetudinis sibi persuasit. refutavit hoc Hecker. Com. Call. p. 104 allatis Callimachi locis IV 307 sq. V 121 seq. VI 88. (adde IV 278). at gravius est quod Meinekius vulgatae scripturae dicit aversari, *δυστοκής* nihili esse vocem. verum quidem hoc, sed poterat tamen Callimachus metro coactus *δύστοκος* in analogiam adiectivorum in *ης* formatorum traducere, quod saepe factum esse constat. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 294 ed. II et Elem. Path. I p. 423. ita iam Homer. Od. V 493 dicit *δυσπονέος καμάτοιο*, etsi dicitur non *δυσπονής*, sed *δύσπονος*, et in Hym. Hom. in Merc. 447 legitur *ἀμηχανέων μελεδώνων*, quamquam *ἀμήχανος* cum aliis dicit Homerus, nemo *ἀμηχανής*. adde quae dixi ad Nicandr. Ther. 856, et cf. ad hym. in Cer. 130. —

246. Verba *μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ* recte Ernest. rettulit ad proxime antecedentia, ut significent, cur Asteria puniri debeat. Contra qui *καλῶς ἐχ. Λ.* scribendum putabat Dobraeus non potuit ea verba nisi ad v. 244 referre, ut Here diceret propterea se non irasci Asteriae, quod *καλῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ.* at eius rei causam ipsa Hera mox memorat potius hanc, quod Asteria lectum suum non violaverit. Ceterum recte etiam vertit Ernestius in hunc modum: *nam pessime fecit quum Latonae gratificata est,* ut saepe adverbium totius enuntiationis instar est. cf. Hom. Il. II 253: *οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν*, i. e. *rectene an male faciamus*

quod redibimus. id. ibid. XII 62 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν, i. e. *stulte facimus, quod fossam transimus*, cuius generis plurima sunt in utraque lingua. —

248. Levissimum archetypi vitium, quod in codices nostros transiit omnes, non imposuit editori principi qui recte emendavit. at Meinekius aegre sese continuisse scribit quin ἀνθέλλετο reciperet, quum aeolicum sit nimisque exquisitum quam quod ab imperito librario profectum videri possit. Verum enim vero Aeoles dicebant ἕλεν, ἕλετο (Sapph. frag. 51, 2. Alcae. 68), non ἕλλετο, nec ullum novimus grammaticum qui ἕλλετο attulerit. quod autem maius est, non potest hoc neque cum ἔστελλα (cf. ὀφέλλειεν in Hom. Il. XVI 651 et Od. II 334) comparari neque cum μέλλιχος, χέλλος, ἐλλαπίνα i. e. μείλιχος, χεῖλος, εἰλαπίνη. nam in his quae duplicato λ correpta est vocalis origine sua longa fuit, in illo autem thema est ἑλ., non εἱλ. —

249 seqq. Ruhnkenii coniecturam alteram, θεὸν μέλποντες ἀοιδοῖς, Naek. de Hecal. p. 10 ita probavit, ut simul leni interpunctione post λοχείῃ v. 251 inserta ita scriberet: κύκνοι δὲ θεὸν μέλποντες ἀοιδῇ. Sed vel sic restat quod offendat. nam si θεὸν μέλπειν ἀοιδῇ cygni dicuntur eodem temporis momento quo ἐκυκλώσαντο περὶ Δῆλον et deus nascebatur, mirum est addi a poeta ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ, acsi θεός v. 249 intelligi possit aut Latona aut Apollo iam *natus*, qui v. 255 demum dicitur nasci. sin autem μέλποντες ἀοιδῇ ad futurum tempus Naekius referri voluit quo cantu celebrare Apollinem soliti sint ut eius θεράποντες (Aelian. Hist. an. II 32) et πάρεδροι (Lucian. de Electr. 4, Tom. III p. 237 Iacobitz.) et πρόπολοι καὶ ὑποφῆται (Themist. orat. XVIII p. 223 D), Callimachum opinor id dicturum fuisse aliquanto expressius. iam vero quum credibile sane sit v. 249 non idem poetam dicere voluisse quod v. 251 dixit paulo rectius, sed aliud quid, nec facile quicquam magis huic loco sit aptum quam hoc, adventasse cygnos, qui *Apollinis ministri futuri fuerint*, lenissima mutatione pro μέλποντες scribendum esse μέλλοντες indicavimus in Schneidew. Phil. VI p. 506, nescii tum idem iam placuisse Reiskio, etsi μέλλοντος ἀίσσειν scribens plane immutavit sententiam. ac μέλλοντες postea invenit etiam Meinekius. idem iam antea in Bergkii Diar. antiq. stud. 1845 p. 1088 sive in Exercit. philol. in Athen. II p. 13 acute perspexerat Callimachum non ἀοιδοί, sed ἄοζοι scripsisse revocandamque huc

esse Hesychii glossam ἄοζοι· μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι· Καλλίμαχος (quod Bentleio fuit fragm. 353). add. eiusdem Hesychii ἀόζεον· ἐθεράπευον, et ἀοζήσω· διακονήσω, ὑπουργήσω· Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις (coll. Aeschyl. Agam. 239), nec ego obloqui Meinekio debebam in Philol. l. l., nam θεοῦ μέλλοντες ἀοιδοί nescio an non satis aptum sit propter versum 252: Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν, qui versus correcto versu 249 non iam causa est cur cum Valcken. insiticius putetur, praesertim interpunctione post λοχείῃ posita cum Naekio et ἐπήεισάν τε mecum scripto pro ἐπήεισαν δέ, quod minus aptum est. Illud autem miror, quod Mein. Μουσάων ὄρνιχες recepit ex codice Vindobonensi, cuius scribae auctoritas nulla est, sed cui suum illud in calamum irrepsit ex Theocrit. VII 47 μοισᾶν ὄρνιχες de *lusciniis* dicto. de iisdem Theocrit. XII 7 intellexit ἀοιδοτάτη πετεηνῶν (coll. Eurip. Helen. 1108: τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα, μελῳδὸν ἀηδόνα). —

255. Ἔκθορεν ex hym. Hom. Mercur. 20 (ex quo loco certe III 25 Callimachus sumpsit γυίων) μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων sumptum esse dicerem, nisi idem verbum in eadem re frequentari viderem etiam ab aliis. cf. hym. Hom. in Apoll. Del. 119 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε. oracul. apud Euseb. Praep. Ev. III 14 ἀνὰ δ' ἐξέθορες, μάντι Λυκωρεῦ, τοξότα Φοῖβε. Philipp. in Anth. Pal. IX 311, 6 νηδύος ἐξέθορον. Oppian. Cyneg. III 60 νηδύος ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔκθορον. id. ib. 520 νηδύος ἐκτὸς ἔμβρυον ἐκθρώσκει. Nonn. D. VIII 39 κόλπου — διαθρώσκοντα. id. IX 2 et XXXVIII 146. Maxim. 226 ὅτ' ἂν βρέφος ἐκπροθόρῃσιν. Maneth. VI 33 γαστέρος ἐκπροθορόντες, et ibid. 100 ἀπ' ὠδίνων προθοροῦσιν, etc. —

257. Etsi paulo insolentius dictum sit εἰπεῖν μέλος, quae Meinekii sententia fuit, non debebat tamen de corrigendo loco cogitare, quem a vitii suspicione planissime vindicat Nonn. Dionys. XLIII 392: καὶ γάμιον μέλος εἶπεν. —

261. Πανήμερος non puto tentaturum fuisse Wakefieldum, si vidisset pertinere vocem etiam ad praecedentem versum, item ad duos sequentes. —

262. Verissime Hemsterhusium correxisse ἐκόμησε nunc nemo iam negabit. Sed γενέθλιον quo modo explicandum sit non item certum est. Et Bergk. Ind. schol. Halens. $18^{64}/_{65}$ p. X post Ernestium *genitalem* olivam intellexit, quoniam oliva non minus

quam palma Latonae laboranti adfuerit. Sed recte iam contra Ernestium monuerat Meinekius, Callimachum supra v. 210 non olivam memoravisse ad quam Latona peperisset, sed solam palmam, consentientem illum cum hym. Hom. in Apoll. 117 et Theognid. 4. quodsi hic *γενέθλιον* ita intelligi voluisset, quis neget etiam v. 210 poetam olivam memoraturum fuisse? Quod autem Meinekius *ἐλαίη* de fructu intelligendum et genetivum a *γενέθλιον* pendere existimat, ut sit *arbor olivarum ferax*, non ob unam causam displicet. Mihi facillimum semper visum est ita interpretari, ut *γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης* sit pro *γένεθλον* sive *γενέθλη ἐλαίης*. comparari potest, quamquam hoc aliquatenus tantum simile est, quod Sophocles Oedipum dicentem facit in Oed. Colon. 976 *ὅς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.* —

263. Laudo quod Meinekius pro *δὲ πλήμμυρε* in plerisque iisque melioribus codicibus invento reponere tamen malebat *δ' ἐπλήμμυρε*, non quod codici Vindobonensi per se tantum tribuendum censeo, sed quod, quantum quidem ex codicibus colligi potest, etiam in hac versus sede (cf. ad III 123), ubicunque vocularum *δέ, τέ, γέ, τότε, ποτέ* ultima syllaba cum augmento de loco certat, apud omnis aetatis epicos non illa potior est, sed augmentum. vin rationem subducamus? Et in Homeri quidem editionibus quae prodierunt ante Bekkeri novissimam, in Iliade legebantur *αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, Γλαῦκος δ' ἔγνω* aliaque eius modi, si quidem recte numeravi, *vicies et semel*: I 487 (III 187. IV 378). III 360 (VII 254). IV 420. V 37. XI 45. XII 208 (XV 436, 466). XII 395 (XIII 178). XIII 66 (XVI 530. XXII 296). XIII 134. XV 126. XXII 414. XXIII 367. XXIV 364 rarissime contradicentibus codicibus nec iis optimis. contra *semel* editum *Ἕκτορα δὲ φράσσαντο* XV 671. Et ad hanc quidem normam Bekkerus in novissima editione ob causam quam in sched. Homer. p. 141, 30 protulit parum gravem etiam reliqua reformans ubique scripsit *αὐτοὶ δὲ σκίδναντο, Τρῶες δὲ ῥίγησαν*, nisi quod et ipse edidit *Γλαῦκος δ' ἔγνω* (XIII 66. XVI 530. XXII 296), *ἔγχος δ' ἔστησεν* (XV 126), *οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας* (XXIV 364), quod casune an consilio factum sit non habeo dicere. In Odyssea autem olim plura refragabantur, sed La Roche codicibus obsecutus *undecies* dedit *ἵππους τ' ἐζεύγνυντο, ἅρματα δ' ἔκλιναν* etc.: III 492 (XV 145 et 190). IV 42 et 301.

XIV 265 (XVII 434). XX 103. XXII 245. XXIII 3. XXIV 265, *semel* reliquit *κοίτου τε μνήσαντο* XVI 481, etsi hic quoque alteri scripturae non deerat codicum auctoritas. sed Bekkerus etiam hic augmentum expulit praeter XXIII 3, ubi *γούνατα δ' ἐρρώσαντο* retinuit. Pergamus ad Quintum Smyrnaeum, in quo Koechly augmentum cum libris dedit *novies:* II 549 (III 585). IV 556, 561. V 657. IX 195. XII 201, 409, 436, e coniectura *semel* VI 641, contra exulare sivit *bis*: XI 1 (*Τρωαὶ δὲ στενάχοντο*) et XII 495 (*ὥς ἥγε στενάχιζε*). Transeamus ad Nonnum, in quo *Ἄρης δ' ἐσμαράγησε, αἰθέρα δ' ἐστέψαντο* ac similia legimus *sexiesdecies*: Dion. II 420, 705. III 61. IX 122. XVII 13, 345, 346. XVIII 103. XXIV 5, 214. XXV 439. XLVI 106, 332. XLVII 108, 734. Paraphr. β 35, contra *bis: αἴλινα δὲ φθέγξαντο* XV 380, *κύμβαλα δὲ κροτάλιζε* XXIX 286, quorum alterum hoc vel propter XVII 346 (*κύμβαλα δ' ἐκροτάλιζε*) mutandum erat. Vel ex his liquido patere existimaverim in hoc augmenti et vocum illarum de principatu certamine primas semper partes delatas esse augmento. atque probant hoc etiam reliquorum loci poetarum quos dabo quantum scio omnes: Hesiod. Theogon. 535, 608. Hym. Hom. in Cer. 280. Hym. Hom. XXXIII 15. Theocrit. XXII 33. XXV 137. Mosch. III 74. Arat. 110. Apoll. Rhod. II 1115. III 1218, 1333. IV 1033, 1141. Nicandr. Ther. 403. Dionys. Per. 1160. Oppian. Hal. II 240. V 394, Cyneg. III 402. IV 247, 300. Orph. Argon. 438, 999, Lith. 199. Maneth. III 166. Triphiod. 475, quibus tam multis locis unum invenio Triphiodori 367 (*πάντη δὲ βρυχᾶτο*) qui obloquatur, sed frustra opinor obloquetur. Ceterum non oppugnare his eius modi locos quales sunt Hym. Hom. in Cer. 239 (*νύκτας δὲ κρύπτεσκεν*), Nonn. D. XI 274 (*καί οἱ, ὅτε σπεύδεσκεν*) etc. quivis per se intelligit, consilioque etiam tales exclusi locos, quales habemus in Theocrit. XXVII 23 *πολλοί μ' ἐμνώοντο*, et Mosch. IV 91 *πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε*, etc., aut quales in Hom. Il. XIX 277. XXIII 3. Od. II 258: *οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο*, aut in Od. XXII 245: *ὅσσοι ἔτ' ἔζωον*, ut Bekkerus quoque scripsit, aut in Hym. Hom. in Merc. 417: *ῥεῖα μάλ' ἐπρήυνεν*, Hesiod. Theogon. 679: *γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησε* (quibus repugnat Quint. Smyrn. V 339, XII 539, XIV 28: *καί ῥα μέγα στονάχησε*), quamquam in talibus quoque augmentum videtur praeferendum esse. — Iam redeamus ad Callimachi locum, in quo *χρυσῷ δ'*

ἐπλήμμυρε commendat etiam hoc, quod IV 136 Callimachum *ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε* scripsisse codices omnes consentiunt. —

264. Wernickii coniecturam ad Triphiod. p. 41 prolatam, *χρυσείου ἀπ' οὔδεος*, minime esse necessariam docent praeter Homeri Il. XIV 154 *στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου* loci plurimi apud Hermann. ad Orphic. p. 726. add. Koechly ad Quint. p. XL et Hecker. Com. crit. in Anthol. I p. 69. —

266. Terram esse quam alloquatur Delus una est et consentiens editorum opinio, etsi prudentiores, quum nec in antecedentibus versibus nec in ipsa allocutione ulla sit terrae mentio, concedunt hoc fieri non posse nisi poetae verbis aliquantum immutatis. Sed quum ipsa oratione de Apolline maxime agatur isque et ante eam memoretur et finita oratione denuo v. 274, quid rationi convenientius quam statuere Apollinem intelligi? Atque ita rem instituisse Callimachum apparet ex optimorum codicum quae nunc demum innotuit lectione: *ὦ μεγάλε, πολύβωμε*, quae exquisitior est quam ut putari possit a librariis profecta esse. Debet autem Callimachus vocativum *μεγάλε* Aeschylo, cuius in Sept. 802 legitur *ὦ μεγάλε Ζεῦ*, agnoscere autem noluerunt nec librarii nec editor princeps (nam eius patet coniecturam esse *ὦ μεγάλ' ὦ*) quoniam metro timebant, iniuria quidem. nam Callimachus Homer. imitatus est Il. XXI 474 *νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως*; Od. III 230 *Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων*; et alios locos apud Spitzner. de vers. Graec. heroic. p. 37. At miretur fortasse aliquis Apollinem recens natum dici urbes multas et aras habere, quas postea demum accepit. Sed vaticinanti licuit Delo Apollinem appellare *πολύπτολιν* et *πολύβωμον* (ut appellantur Diana III 225 et Asterie IV 316), quem ad modum et ipse vaticinans Apollo IV 88 Theben appellat *τάλαιναν* et IV 96 Nioben *κακόγλωσσον γυναῖκα*, etsi postea demum futuras. ac vel sine vaticinatione in Hym. Hom. Apoll. 123 et 126 Apollo infans incunabulis colligatus dicitur *χρυσάωρ* et *τοξοφόρος*, nec ignorant qui aliquem cum poetis habent usum, saepe eos admisisse eius modi *προλήψεις* historicas, de quo aliquoties nuper Hesiodi Theogoniam interpretans admonuit Schoemannus. Postremo de Apolline appellato propterea dubitare quispiam possit, quod postea Delus Apollinem non iam appellat, sed ab appellando transit ad narrandum dicens v. 269 *Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται*, non *κε-*

κλήσεαι. poterat quidem alterum hoc corrigendo restitui non improbabiliter — nam terminationes *εαι* et *εται*, *εο* et *ατο* iam saepius vidimus in codicibus Callimacheis male commutari, nec obstaret huic coniecturae quod v. 273 dicitur *ὥς ἐγὼ Ἀπόλλωνι*, non *ὥς ἐγὼ σοί* (cf. ad I 79) —, sed necessariam esse correctionem nego negabitque mecum qui contulerit Hom. Il. XIX 270 seqq.:

Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα.
οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεὺς
ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα,

ubi item ab invocatione Iovis iniecta Atridae mentione ad narrationem de Iove transitur. His satis nobis videmur demonstrasse priorem versus partem non esse contra optimorum codicum fidem corrigendam. sed restat in extremo versu *πολλὰ φέρουσα*, quod cum iam ad sequentem versum trahendum sit, apparet requiri *φέρουσι.* quamquam nescio an *φέρουσαι* praeferendum sit, quum $\overline{\alpha\iota}$ et $\overline{\alpha}$ constet saepissime a librariis esse permutata (cf. Bast. ad Gregor. p. 190 seq., p. 705, p. 884), sive hoc est pro *φέρουσι*, ut in Il. X 547 *αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο* illud *ἐοικότες* est pro *ἐοίκασι* (de quo loco cf. Lehrs. de Arist. p. 385), sive *ἀνακολούθως* habet oratio, quum dicere in animo habuerit poeta: *πολλὰ φέρουσαι ἤπειροι ὁρῶνται* vel simile quid. —

268. Nondum mihi potui persuadere *αὐτή* mutandum esse in *αὐτάρ*. nam *αὐτή* si putaverimus esse *sola*, quid iure reprehendat quisquam in hac sententia: *vos multa fertis, ego sola, utpote talis, sterilis sum. sed appellabitur a me Apollo Delius* —? nam asyndeton certe reprehendi non potest, sed aptissimum est huic loco. —

271. Hemsterhusii coniecturam *Λεχαίῳ* necessariam putavit Blomf. cum Ernestio, qui, *Lechaeum dictum Neptunum*, inquit, *nec reperit quisquam, nec dici posse crediderim.* Cur dici non possit, frustra quaerimus (nam Neptuni in portu Lechaeo templum memorat Pausan. II 2, 3), sed videtur tamen Ernestius vel L. Dindorfio persuasisse qui ethnico *Λεχαῖος* locum in Thesaur. Paris. V p. 232 non concessit. fugit igitur virum doctissimum

Stephani Byz. locus s. *Κάναστρον*, p. 353, 6: *Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ* (Apollonii Rhod. I 599) „*Κανα στραῖον*,“ *φησίν*, „*ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης*.“ *ἀλλ' ἐναντιοῦται τὰ ἐθνικά, εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἐκλάβοιμεν παραπλησίως τῷ Λέχαιον καὶ Λεχαῖος, καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον καὶ Λυκεῖος Ἀπόλλων, καὶ Νύμφαιον καὶ Νυμφαῖος*. Hinc etsi ne ipse quidem colligere velim Neptunum dictum esse Lechaeum (quamquam non improbabilis est coniectura propter sequens *Λυκεῖος Ἀπόλλων*), tamen de ethnico *Λεχαῖος* dubitari non potest, quo ita usus est Callimachus ut Neptunum diceret *κρείοντα Λεχαῖον*, ut idem deus *Ἑλικώνιος ἄναξ* audit in Hom. Il. XX 404. eius modi autem in appositione hyperbaton frequentissimum esse constat. cf. Hom. Il. XI 322 *θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος*. XXIII 612. Od. II 386. XIX 416. XXIV 334. Apoll. Rhod. IV 971, 1069. Dionys. Perieg. 593. Nonn. Dion. V 208. XLVI 336. Colluth. 32 et 71, Musae. 321: *ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης*.

274. Alterum hemistichium profuit Nonno Dionys. IX 223 *Βάκχῳ μαζὸν ὄρεξε, τὸν ἔσπασεν ὑψιμέδων Ζεύς*. id. XLVIII 956 *παιδὶ δὲ μαζὸν ὄρεξε, τὸν ἔσπασε μοῦνος Ἐρεχθεύς*. IX 234 *ἕως γλάγος ἔσπασε μαζῶν*. —

276. „Pro *Ἐνυώ* certissima coniectura restituo *Ἐλευθώ* fretus Thucydidis verbis III 104: *πᾶσα ἐκαθάρθη* (*Δῆλος*) *τοιῷδε τρόπῳ. θῆκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ πάσας ἀνεῖλον καὶ τὸ λοιπὸν προεῖπον μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε ἐντίκτειν, ἀλλ' ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι*. nam *Ἐλευθώ* non diversa est ab *Εἰλείθυια* (cf. Naeke de Hecal. p. 189). quis enim ferat Enyo ita, ut in vulgata lectione factum, a Marte disiunctam?“ Ita multis abhinc annis scripsi in Schneidewini Philol. VI p. 505, eandemque coniecturam aliquot annis post proponentem vidi non sine laetitia Meinekium, qui puerperium cum contagio coniunctum veteres credidisse docuit ex Eurip. Iphig. Taur. 382 et Theophrast. Charact. XVI. Ac plane etiam incredibile est Callimachum partus mentionem omisisse, belli bis fecisse. quod autem olim vulgatae lectioni etiam hoc vitio vertebam, *Ἐνυώ* et *Ἄρης* ita male disiungi, nunc nollem factum. nam in enumerandis rebus veteres video non semper coniungere quae eiusdem sunt generis. cf. Hom. Il. IX 365 *χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολιόν τε σίδηρον ἄξομαι*. id. XV 663 *παίδων ἠδ' ἀλόχων*

καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων. Quint. Smyrn. VI 620 *θῆκαν ξύλα — μῆλα — φάρεα — βοῶν φῦλα — ἵππους*. id. VI 174 *αὐλῶν φορμίγγων τ' ἰαχὴν ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων σύριγγός τε*. VII 679 *χρυσὸν — ἄργυρον — γυναῖκας — χαλκὸν — σίδηρον*. VII 690 *μένος — εἶδος — μέγεθος — θάρσος — φρένας*. Nonn. Dionys. XXXVII 114 *ποικίλα δ' ἦεν ἄεθλα, λέβης, τρίπος, ἀσπίδες, ἵπποι, ἄργυρος, Ἰνδὰ μέταλλα, βόες, Πακτώλιος ἰλύς*. cf. Strang. in Iahnii Annal. Suppl. IV p. 358. —

278. Quae durior dicendi forma Ernestio videbatur *δεκατηφόροι ἀπαρχαί*, ea tamen frequentatur a lyricis et tragicis nec plane abhorret a scriptoribus. cf. egregium Lobeckii excursum ad Sophocl. Aiac. 324. Imprimis autem Aeschylus hoc dicendi genere usus est, quem in hac quoque re Callimachum imitatum esse putamus. Vt igitur ille *δαφνηφόρους τιμάς* Suppl. 676 voluit esse honores qui fiunt oblata laurea, aut *μίασμα μητροκτόνον* Eumen. 278 piaculum quod fit matre occisa, aut *βουφόνους θοίνας* Prom. 531 epulum quod fit mactatis bobus, aut *καθαρμοὺς χοιροκτόνους* Eum. 280 piacularia quae fiunt porcis mactatis etc., ita Callimacho *δεκατηφόροι ἀπαρχαί* sunt *ἀπαρχαὶ φερομένης δεκάτης*, primitiae quae constant vel fiunt oblata decima. in qua interpretatione de accentu qui est in *δεκατηφόροι*, actorem significanti, non actum, dubitari non potest, quum in his Graeci agentium epitheta soleant ad tempus locumve quo quid fit, aut ad rem, in qua quid fit transferre, quasi tempus, locus, res ipsa faciant hoc quod priore adiectivi compositi parte indicatur. cf. Lobeck. l. l. Patet autem his, ex duabus interpretationibus ab Ernestio propositis, quarum altera est *primitiae decumanae i. e. decimae ipsae,* altera *primitiae et decimae,* priorem unice veram esse. —

279. Callimacho hic obversatum esse Thucyd. locum III 104: *χοροὺς ἀνῆγον αἱ πόλεις*, Callimachi autem locum Dionysio Perieg. 527 *χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι*, iam ab aliis monitum. —

280. In Hesychii glossa II p. 284: *ἠοίην, ὀρθρίαν, ἢ τὴν πρὸς ἀνατολήν*, alteram interpretationem ad Callimachi hunc locum referendam esse vidit Meinekius. —

281. *Κλήρους ἐστήσαντο* quod libri habent, si quicquam, nihil significare potest nisi *ἐκλήρωσαν*, ad normam earum locu-

tionum quarum ad v. 185 mentionem fecimus, στήσασθαι βοήν, μάχην, ἅλμα. sed id alienum ab hoc loco, in quo requiritur notio τοῦ κληρουχεῖν. itaque cum Meinekio perfacilem recepi Dobraei emendationem. cf. fragm. CLXXXV. —

282. Huc respicit schol. Dionys. Perieg. 560: τινὲς δὲ τὸ τῶν Μακροβίων (υἱῆας) εἰρῆσθαι τῶν Ὑπερβορέων φασί, ἐπεὶ καὶ τούτων ὁ Καλλίμαχος ἱστορεῖ μακρὸν εἶναι τὸν χρόνον λέγων καὶ πολυχρονιώτατον. sed errarunt quos ita interpretatos esse dicit scholiasta, nam Callimachus non *longaevos* intellexit (ut III 132. V 128), sed *gentem vetustissimam*, ut πολυχρονιώτατα τῶν ἀνθρωπίνων, πόλεις καὶ ἔθνη Xenoph. dicit, Memorab. I 4, 16. Ceterum imitatur Callimachum Nonnus Dion. XLVIII 443: Τιτήνων γεγαυῖα παλαίτατον αἷμα καὶ αὐτή. —

283. Apertum est dici, si quotannis Hyperborei ἀπαρχὰς κεκρυμμένας ἐν καλάμῃ πυρῶν (sic enim interpretandum illud καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα, secundum Pausan. I 31, 2) mittant, non iam, ut primo factum (cf. v. 291 seq. coll. Herod. IV 33), ipsos Hyperboreos perferre eas Delum, sed Hyperboreos primos ferre usque ad fines (cf. Herod. IV 33, 2 et Plin. Nat. hist. IV § 91) Epiri, tum excipi eas a Pelasgis Dodonensibus ferrique per Epirum indeque per manus traditas ferri Delum usque. Hinc patet errasse eos qui πρῶτοι non recte dictum putabant, quod necessarium est, quum primi ferentes Hyperborei opponantur iis qui post eos ferunt, — et errasse Reiskium, qui φορέοντες — ἔρχονται scribi voluit, quum ipsi Hyperborei non eant usque ad Malida terram, — nec recte statuisse Meinekium pro φορέουσι legendum esse πέμπουσι. nam etsi non omnes Hyperborei φορέουσι illas primitias, ex Hyperboreorum tamen gente sunt qui usque ad Epiri fines ferunt. Quod autem necessariam eam coniecturam etiam propterea Meinekius dicit, quod particula τοί inusitata sit Callimacho, nescio cur ἦ τοι quidem tolerare voluerit (cf. p. 312), noluerit ferre μέν τοι. Postremo improbandum esse censeo quod idem vir egregius scripsit Δωδώνηθι Πελασγαί. id enim tum demum necessarium esset, si in ipsa urbe Dodona primitias exciperent. nunc autem nihil impedit quin putemus Pelasgos Dodonenses (nam hoc significat Δωδώνηθε Πελασγοί. cf. quae dixi in Nicandr. p. 95, ubi adde Platon. Epigr. in Anthol. Pal. IX 506: ἐννέα τὰς Μούσας φα-

σίν τινες· ὡς ὀλιγώρως· ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη) Dodona profectos in finibus Epiri eas excepisse. Sed his spretis Meinekii coniecturis aliam eiusdem viri coniecturam laudemus necesse est quam dubitanter ille proposuit, non ἐκβαίνοντα, sed εἰςβαίνοντα (vel potius ἐςβαίνοντα) scribendum esse. nam ἐκβαίνειν (i. e. ex finibus Hyperboreorum) si uti voluisset Callimachus, non ἐκβαίνοντα, sed ἐκβάντα scribere debebat. itaque in ordinem verborum haec quidem recipienda erat Meinekii coniectura. Ac firmat aliquatenus coniecturam imitatio Dionys. Perieg. 107: τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημμυρίδα πόντου. —

286. Adiectivum ἀσίγητος a Dodonaeo oraculo ad Delphicum transtulit Nonn. Dionys. IV 290 ἔνθα κιχήσας Δελφὸν ἀσιγήτοιο μεσόμφαλον ἄξονα Πυθοῦς. —

287. Ἱερὸν ἄστυ quaenam urbs Maliensium per excellentiam appellari potuerit neminem docuisse dicit Meinekius. equidem non dubito quin omnes cogitaverint de Anthele, quae nobilitata fuit Cereris Amphictyonidis templo et Amphictyonum conventibus. Itaque nolui cum Meinekio recipere coniecturam ab ipso prolatam, Ἱρέων ἄστυ, praesertim quum nec de nomine huius Maliensium gentis nec qua parte Maliensis agri habitaverint satis constet. cf. Bursian. Geograph. Graec. I p. 95 seq. nec probo quod Meinekius οὔρεα Μηλίδος αἴης de Trachiniis, altera Maliensium gente, intelligit, tertiam, Παραλίους, propterea omissam a Callimacho putans, quod primitiae Paraliorum fines non attigerint, ut qui septentrionem versus Trachiniis incoluerint. Imo οὔρεα totam Maliensium terram montuosam significat et Callimachus quum dicere deberet δεύτερον οὔρεα καὶ ἱερὸν ἄστυ Μηλίδος αἴης, inverso ordine dixit δ. ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μ. αἴης eodem iure prothystero usus quo Homerus utitur ubi dicit ἱκέσθαι οἶκον ἐυκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν (Od. IV 476 et alibi), de qua figura egregia notavit Classenus, Beobachtungen über d. Homer. Sprachgebrauch, p. 210 seq., eadem figura etiam Thucydidem et Demosthenem usos esse monens p. 204. —

291. Πρῶται, non πρῶτοι, quod olim in Philol. VI p. 545 conieceram, Callimachus scripsit, quoniam re vera virgines primitias ferebant, non iuvenes, quorum non erat nisi comitari illas et in itinere tueri. at quum neque hi redierint, sed et ipsi

gloriam honoremque assecuti sint, recte mox dicitur *οἵ γε* et *ἐκεῖνοι*, quae ad utrumque genus referenda sunt. — Ad hunc locum respicere videtur Stephan. Byz. p. 650, 6: *Καλλίμαχος δὲ (τοὺς Ὑπερβορέους) τοὺς αὐτούς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς*, ubi olim *Ἀντίμαχος* legebatur. sed Callimachus hoc potius dicere voluisse videtur, virgines inde a finibus Arimasporum, quibus hi Hyperboreos attingebant, tulisse primitias. —

292. Tribus his virginum Hyperborearum nominibus usus est etiam Nonn. Dionys. V 489 seq. et XLVIII 332 seq., sed Naiadas appellat et Dianae facit comites. In eodem hoc versu *εὐαίων* vix dubito quin corruptum sit. ex duabus etiam eius vocis interpretationibus, quas proponit Hesychius II p. 217, altera, quae est *εὔγηρως*, hic plane inepta, altera autem, *εὔμοιρος*, quam ipsius firmat Callimachi usus V 117 et Epigr. LII 3, propterea admitti nequit, quod postea demum *εὔμοιροι γενέσθαι* virgines dicuntur (cf. v. 295), ut hoc loco alio epitheto utendum poetae fuisse videatur. Iure autem Hecaerge appellari potuit *ε ὐ α ί μ ω ν*, quippe quae esset *αἵματος ἀγαθοῖο* (Hom. Od. IV 611), ut Boreae filia. Non invenitur quidem nisi proprium *Εὐαίμων*, sed tamen etiam adiectivo *εὐαίμων* uti Callimacho licuit, quum in usu essent *ὁμαίμων*, *συναίμων*, *αὐθαίμων*. Illo autem epitheto si Callimachus usus est, apparet idem ad ceteras etiam duas virgines cogitando retrahendum esse. —

297. *Ἤθεα* frustra in suspicionem vocatum rectius ceteris, qui *thalamos* intelligi volebant, interpretatus est Meinekius, nisi quod non in universum *mentem* explicaverim, sed animum solitum et proprium virginibus i. e. pudoris plenum. Mox *ἥλικα χαίτην* (i. e. coaevum virginibus Hyperboreis. capillum) hinc habent Nonn. Dion. XIII 92 et Triphiod. 637. adde Nonn. XXV 162 *ἥλικα πορφυρέης ἀπεκείρατο βότρυν ἐθείρης*. —

298. *Παρθενικαῖς*, quod in margine codicis Paris. scriptum est, non codicis lectio videtur, sed docti scribae coniectura, quam fecit etiam Stephanus. Quae tametsi a multis laudata est, Reiskio, Ruhnkenio, Valcken. ad Herodot. IV 34 extr., Dilthey de Cydipp. p. 165 seq., aliis, mihi tamen admodum dubia esse videtur. Nam primum quum *virgines* comam obtulisse constet, *Δηλιάδες* nimis vage dictum est quam ut definiri epitheto, quale est *παρθενικαί*, non debeat. praeterea tametsi Herodot. IV 33 iuvenibus illis qui virgines comitati fuerint quique suo tempore *περφερέες*

appellentur, magnos tribui honores dicit, tamen nec is nec alius quisquam memorat, his quoque comam oblatam esse a nubentibus, sed solis virginibus Hyperboreis simul a puellis iuvenibusque Deliis offerri Herodotus dicit. Itaque certe ἠιθέῃσιν scribendum fuit, qua voce usi sunt Nicandr. fragm. LXXIV 64 p. 93: αὐτάς τ' ἠιθέας ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροίῃσι (sic enim ibi scribendum) et Antipat. in Anth. Pal. IX 241, 3. Sed quum in magno cum Herodoto consensu (cf. Valck. ad Herod. IV 33, 2) tamen in sat multis magnisque rebus Callimachus ab eo dissentiat, tutissimum sane videtur statuere Callimachum dixisse virgines Delienses virginibus Hyperboreis, iuvenes iuvenibus comam in nuptiis totondisse. At ne sic quidem ferri potest ἠιθέοισιν. nam quis hoc patienter ferat nunc de utroque sexu dictum, quum paulo ante v. 294 de solis dictum sit iuvenibus? quaerenda igitur quaedam vox est, qua et apte hic utrumque genus significetur et ipsi hi iuvenes virginesque paulo dilucidius indicentur. Quibus quum heroum honores pateat tributos esse, pronum fuit corrigi ἡμιθέοισιν. nam ἥρωας appellatos fuisse ἡμιθέους constat vel ex Hesiod. Op. 158. atque confusa utraque vox est etiam in Theocrit. XIII 69, Anthol. Palat. V 94, 4 et IX 64, 8. — Iam unum restat quod moneam. nam παῖδες ἄρσενες parum apte opponuntur Δηλιάσιν παρθενικαῖς, quum ἄρσενες sexus potius quam aetatis notionem habeat. itaque εἴρενες scribendum duxi, i. e. κοῦροι τέλειοι (Hesych. coll. Nauck. de Aristoph. Byz. p. 97 not. 19), praesertim quum eodem nomine Callimachus usus sit etiam in fragmentis. ἄρσενες autem (quod cum illo permutatum etiam in Xenoph. de Rep. Laced. II 4) una cum ἠιθέοισιν fluxisse videtur ex v. 293 ἄρσενες — ἠιθέων. —

300. Non imiter Bernhardy. ad Dionys. p. 756, nedum Meinekium, quorum ille πέρι commendabat, hic p. 306 etiam ἄμφι scribendum esse dubitanter proponit. Sed ab ἀμφί praepositione veteres grammatici anastrophen prorsus abiudicant (Lehrs. Quaest. ep. p. 71), reliquis non concedunt, ubi praepositio a voce sua alia interposita voce diremta sit (Lehrs. p. 75). Quod autem simplici περί vel ἀμφί factum est, id quin etiam in coniuncta utraque praepositione faciendum sit dubitari nequit. coniunguntur autem haud raro, quamquam praeter hunc locum nondum ita inveni coniunctas, ut voci suae postpositae sint, sed aut

praeponantur aut pro adverbiis sint, quotquot huius coniunctionis formae extant. Ita in Hom. Il. XVII 760 est *περί τ' ἀμφί τε τάφρον*, in Hesiod. Theogon. 848 *περί τ' ἀμφί τε κύματα*, in Apollon. Rhod. III 633 *περί τ' ἀμφί τε τοίχους*. contra pro adverbio sunt *περί τ' ἀμφί τε* in hym. Hom. in Cer. 276. Apoll. Rhod. II 1208, IV 158. Arat. 46. Orph. Lithic. 358. Altera forma est in Hom. Il. II 305 *ἀμφὶ περὶ κρήνην*. Od. XI 609 *ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν*. Orph. Lithic. 595 *ἀμφὶ περὶ σταχύεσσιν*. Epigram. in Append. Anthol. Palat. n. 191 extr. *ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασιν*, et ubi pro adverbiis sunt, in Hom. Il. XXI 10 et XXIII 191. Tertiam formam, quae paulo frequentius est, eius modi habent loci quales sunt Hom. Il. XV 647 *ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος*. Nicandr. Alexiph. 338 *ἀμφὶ δὲ γαστρὸς ἄλγεα δινεύοντα περὶ στομάτεσσιν ὄρωρεν*. Quint. Smyrn. IX 364 *ἀμφὶ κόμαι περὶ κρατὶ κέχυντο*. Theocrit. VII 142 *πωτῶνται ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι*. Quartam formam solis nunc debemus grammaticis (cf. Bernhardy ad Suid. II 2 p. 193), *περιαμφί*, ad cuius normam Bekkerus in Homero etiam *ἀμφιπερὶ κρήνην* etc. scripsit. —

301. Quod codices habent omnes nec quisquam editorum infestabat, *ὥς χόρον ἀμφεβάλοντο*, vereor ut per linguae leges aliter explicari possit atque in hunc modum: *insulae velut chorum sibi circumdederunt.* nunc autem ipsae insulae sunt chorus quo circumdatur Asterie. Iure igitur me puto correxisse *ὡς χόρος*, ut ad *ἀμφεβάλοντο* ex antecedentibus suppleatur *σέ*. cf. Apollinar. Paraphr. Psalm. XLVII 23: *σπεύσατέ μοι Σιῶνα περισταδὸν ἀμφιβαλέσθαι*. —

302. Mira est Blomfieldi interpungendi ratio, quam partim ex veteribus editionibus retinuit: *ἀμφεβάλοντο, οὔτε σιωπηλήν, οὔτ' ἄψοφον· οὖλος ἐθείραις Ἕσπερος ἀλλ' ἀεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον*, etsi verum viderat iam Stephanus. Blomfieldum tamen sequitur Haupt. observ. crit. p. 63. Ceterum poterat sane Callimachus scribere *οὐδὲ σιωπηλὴν οὐδ' ἄψοφον*, nunc autem asyndeto usus est ut in simili causa VI 73. add. Hom. Od. V 32 et alibi. — *Οὖλος* recte interpretatur Doederlein. Gloss. Hom. II p. 44. sed quod *ἐθείρας* scribere mallet causa erat nulla. —

308. *Κύπριδος ἀρχαίης ἄγαλμα* adeo offensioni fuit et Spanhemio et Meinekio, alter ut pro *Κύπριδος ἀρχαῖον ἄγαλμα*

dictum putaret, alter ut *Κύπριδος Ἀκραίης* scribendum existimaret, quem ad modum deorum multi *Ἀκραῖοι* dicuntur, quos inter Venus tamen non est. At *ἀρχαίην* quum Venerem dicit Callimachus, non Iovis ex Dione filiam intelligi voluit, sed eam quam ex testiculis Urani in mare abiectis natam fabulabantur. nam *ἀρχαίους* id vocabant deorum genus quod fuit antequam Iupiter cum suis regnabat. ita Erinyas Aeschyl. Eumen. 720 *ἀρχαίας θεάς*, et Nonn. Dionys. XVI 230 dicit *ἀρχαίην Μελίην*, quae et ipsae cum castratione Urani cohaerent (cf. Hesiod. Theog. 185, 187). ita *ἀρχαίη Νύξ* dicitur in Arat. 408, et *Ἀστραῖον ἄστρων ἀρχαῖον πατέρα* habemus ibid. v. 99 (coll. Hesiod. Th. 381), et ita intelligendus etiam Stephani Byz. locus p. 705, 14: *Ὤγενος, ἀρχαῖος θεός*, siquidem is deus non diversus fuit ab Oceano (cf. Schoemann. ad Hesiod. Theog. p. 97). sed paulo aliter Pindar. fragm. hymnor. 7, 5 Bergk. Themin appellat *σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διός* (coll. Nonn. Dionys. XXIX 332). alibi heroes et heroinae vocantur *ἀρχαῖοι*, ut Io Aeschyl. Suppl. 49, Pyrrha Rhian. fragm. ap. Mein. Anal. Alex. p. 186, Polyphemus Theocrit. XI 8, Metanira Nicandr. Ther. 487 et Nonn. Dion. XIX 82 etc. — Cum iis quae mox sequuntur cf. Theognid. 11 *Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων εἵσατο*, ipsumque Callimachum in fragm. LXXVI. —

310. Patet intelligendum esse mugitum Minotauri, filii Pasiphaes. at qui Callimachum hoc ita dixisse putant: *χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες Πασιφάης*, vereor ne balbutientem faciant poetam. ita enim non video cuius intelligi possit mugitus praeter Pasiphaes. Fuit quidem quum Meinekius putaret, *μύκημα καὶ υἷα* per hendiadyn esse dictum ac significare *mugientem* Pasiphaes filium. verum nec haec mihi recte aliquid mente concipientis apteque et perspicue loquentis oratio videtur esse, ac desidero eius modi figurae illius exemplum, ubi duorum nominum ita coniunctorum alterum abstractum, concretum alterum sit, utrique autem suum adiungatur attributum. Atque ipse postea (p. 306) Meinekius hanc interpretationem sprevit et tria dicit Callimachum nominasse quae pueros terruissent, horribilem Minotauri mugitum, crudelem Minotauri feritatem, inobservabiles labyrinthi errores. sed quis in tali sententiarum iunctura concesserit hoc aliter dici potuisse atque sic: *χαλεπὸν μύκημα καὶ ἀγριότητα υἱέος Πασιφάης* —? Itaque hic quidem non

dixerim Meinekii τὰς δευτέρας φροντίδας σοφωτέρας esse, qui antea corruptum locum iudicaverat. cui iudicio subscribendum esse existimo. nam ne hoc quidem cuiusquam arbitror assensum laturum, si quis vulgatum ita interpretetur ut sit χαλεπὸν κατὰ τὴν φωνὴν καὶ ἄγριον υἷα Π. Potuit autem una mutata litera restitui quod et rei conveniat et apte enuntiatum sit: χαλεπὸν μυκητά (i. e. μυκητήν) καὶ ἄγριον, cui deinceps appositionis loco additum υἷα Πασιφάης. Non dedecuit profecto Callimachum Homerica illa imitari μητίετα, αἰχμητά, ἱππότα etc., ad quorum normam efficta apud recentiores epicos hic illic emergunt alia. velut solus, quantum quidem scimus, Oppian. Hal. V 6 dixit: Ἰαπέτοιο γένος, πολυμῆτα Προμηθεύς (coll. Hesych. IV p. 357: πολυμήτης· πολύβουλος, πολύφρων), nec aliunde nisi ex Orph. Lithic. 307 notum πολεμιστὰ σίδηρον, ubi accusativus est, quem etiam in Callimacho statuimus convenienter grammaticorum observationi qui aclita eius modi vocabula esse observant (cf. Lobeck. Paralip. p. 183 seq.). Significare autem μυκητά volumus *bovem mugientem* (quod fieri licet, quum μυκᾶσθαι proprium sit bubus et Theocrit. VIII 5 dicat μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι), vel simpliciter *taurum*, quem ad modum Ananio fragm. V 6 ἠχέται sunt *cicadae*, quas ἠχέτας τέττιγας alii dicunt, Nicandro fragm. LXXIV 30 βρωμητής est *asinus*, μηκάδες (non μηκάδες αἶγες) Theocrito et Oppiano sunt *caprae* etc. cf. quae dixi in Philol. XXIII p. 428. ac similiter δασύποδες multis sunt lepores (cf. Bergk. comm. de rell. comoed. att. antiq. p. 254). praeterea χαλεπόν et ἄγριον ad idem nomen retuli, ut relata sunt etiam in Hom. Od. I 198 χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι, et VIII 575 ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, et in ipso Callim. VI 67, duorum autem adiectivorum ad unum nomen relatorum eandem hanc collocationem haud raro legimus. cf. Hesiod. fragm. XVI 6 Markscheff. ἄλλοτε δ' αἰνὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος. Solon. fr. XIII 68 εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν. Theocrit. XXIII 19 ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ. Bion. I 52 πὰρ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον. Quint. Smyrm. VI 151 ἐς μέγα δῶμα καὶ ὄλβιον. eiusd. XII 75 ὡς ἐπέοικεν ἀμύμονι φωτὶ καὶ ἐσθλῷ, etc. nec desunt exempla apud tragicos et scriptores. cf. Aeschyl. Choëph. 368 μεγάλης δὲ τύχης καὶ Ὑπερβορέου. eiusd. Eumen. 154 ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν. eiusd. frag. CCXC 4 παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυές.

Xenoph. Anab. IV 3, 6 τραχὺς ἦν ὁ ποταμὸς μεγάλοις λίθοις καὶ ὀλισθηροῖς. Plutarch. Cleom. 2 extr. πρὸς τὰς μεγάλας φύσεις καὶ ὀξείας, etc. —

311. Ἕδος Λαβυρίνθου conferendum cum Θήβης ἕδος Hom. Il. IV 406. add. Od. XIII 344 Ἰθάκης ἕδος, Quint. Smyr. XIV 623 εὔορμον ἕδος λιμένων. Nonn. Dion. XIX 124 Κυπαρίσσου ἕδος (coll. ibid. 163 Σιρίδος ἕδρην). Apollinar. XVIII 2 ἕδος οὐρανοῦ, etc. cf. Meinek. ad Steph. Byz. p. 140. —

314. Constat putasse Athenienses theoridem illam quam Delum mittere solebant eandem fuisse navem qua Theseus a Creta rediisset, etsi putri nova subinde substituta materia plus semel nova facta esset. cf. Boeckh. Staatshaush. II p. 81 et Urkund. ueber d. Seewesen p. 76. Hanc famam patet hic significasse Callimachum, sed ita ut non ipsam theoridem diceret aeternam, sed sola τοπήια appellaret ἀειζώοντα. neque enim video quo modo aliter haec intelligi possint atque ita: mittunt Athenienses Phoebo ἀειζώοντα τοπήια navis Theseae, quae sacra facta sunt theoridis. Improbanda certe Ernestii interpretatio: perennia theoridis sacra Phoebo mittunt, arma navis illius. At illud ut intelligeretur interpungendum erat ita: ἀειζώοντα, θεωρίδος ἱερά, Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια ν. ἐ. quamquam vereor ne librarii alterius in utroque versu hemistichii sedem male transmutaverint corruperintque quae in hunc modum Callimachus scripserat:

ἔνθεν ἀειζώοντα τοπήια νηὸς ἐκείνης
Κεκροπίδαι πέμπουσι, θεωρίδος ἱερά, Φοίβῳ.

quam scripturam vix temperavi mihi quin reciperem. — Ἀειζώων, quo Nonnus quoque et Paulus Silent. usi sunt (cf. Steph. Thes. Paris. I p. 739 C), causa non fuit cur Nansius dirimi vellet. cf. Lobeck. Elem. I p. 590 seq. Tum τοπήια, quod ex hoc loco habere videtur Hesych. IV p. 165: τοπήια· ὅπλα νεώς, σχοινία, τοπεῖα, κάλοι —, male in τυπήια mutare voluit I. G. Schneiderus in Lex. graec. s. τοπήια. Animi causa moneo Reiskium τοπήια interpretatum esse mercedem stationis nauticae. — Postremo quum in antecedentibus nulla navis commemorata sit, Meinekius νηὸς ἐκείνης negat intelligi posse nisi statuatur excidisse versum huiusce modi: τῇ τότε Δηλιακαῖς Θησεὺς ἐπεκέλσατ' ἐπ' ἀκταῖς. quod si non probetur, certe νηὸς ἐκείνου corrigendum esse. equidem neutrum probo. nam qui paulo ante

(v. 311) legerunt ἀνέπλει, sine ulla haesitatione hic intelligent *navem illam qua in altum vehebatur Theseus.* —

318. Mutavi interpunctionem quae in ἄηται fuit minima post Stephanum (veteres enim editiones cum codd. AB ἄηται· vel ἄηται. habent). nam quae sequuntur parum cohaerent cum superioribus, sed nova inde incipit enuntiatio, quae non item ut v. 318 complementum suum in vv. 316 seq. habet, sed in illis quae incipiunt ab ἄλλα τὰ λαίφη, et sic intelligenda sunt: sed *si* vel maxima necessitas urget, tamen vela subducunt (coll. VI 85 seq.). Apte cum his Vergil. Aen. III 453 contulit Anna Fabri. —

320. Αὖθις, quod hic libri fere omnes habent, tametsi scio ab aliis epicis praelatum esse Homerico αὖτις (cf. Koechly ad Quint. p. LIII), non dubitavi tamen mutare cum Meinekio, quum in I 21. IV 99, 148. V 141. VI 69 optimi libri in αὖτις consentiant, et in fragm. quoque CXIII nunc editum sit αὖτις (adde fragm. CXCV). atque etiam in Apollonio Rhodio optimi codicis Laurentiani scriba, qui tot locis dedit αὖτις, ad αὖθις aberravit II 574 et III 741. —

321. Βωμὸν ἑλίξαι ut possunt interpretantur *aram circuire.* sed nemo facile obloquatur Meinekio qui negat illud significare aliud quid posse nisi *volvere aram*, neutrali autem significatione si dictum sit ἑλίσσειν, addendam esse vocem aliquam qua istum volutatum κύκλῳ περί τι factum esse appareat. Recte igitur supra v. 13 Callimachus dixit (πόντος) ἀμφί ἑ (Delum) πουλὺς ἑλίσσων, recte item Eurip. Phoen. 777 μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι (ita recte Reisk.) Καδμείων πόλιν ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν, aliique quorum locos apposuimus IV 13. Atque idem fit ubi pro ἑλίσσειν eadem significatione dicitur ἑλίσσεσθαι. cf. Apoll. Rhod. IV 1198 ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον (coll. Dionys. Perieg. 841) et Triphiod. 342 μολπῇ τ' ὀρχηθμῷ τε περὶ βρέτας εἱλίσσοντο. At erunt fortasse qui intransitivum ἑλίσσειν cum accusativo constructum ita defendant, ut conferant Eurip. Hercul. fur. 689 Λατοῦς εὔπαιδα γόνον εἱλίσσουσαι καλλίχοροι, aliosque eius poetae locos (cf. Seyfferth. ad Sophocl. Antig. 1153). sed in his ἑλίσσειν non est circumvolvere se, sed *saltare* (πόδας ἑλίσσειν), cui accusativus additur eadem ratione qua additur verbo χορεύειν, ut sit *saltando celebrare aliquem* (cf. Matthiae Gr. graec. § 414 n. 14), quam significationem nemo putabit hic admittendam esse, quum non βωμός, sed Delus

saltando celebretur. His perpensis nemo iam, opinor, dubitabit quin locus corruptus sit, id quod etiam Meinekius statuit. sed is quod περὶ βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι corrigendum esse putat, vereor ne hoc paulo violentius sit remedium. quidni autem non tam σέο quam ἑλίξαι in mendo cubare credamus? quod si in ἐλελίξαι mutaverimus simulque pro πληγῇσι scripserimus πληγῆς (quae terminationes commutatae sunt etiam II 88), comparaverimusque Hom. Il. I 530 (coll. VIII 199) μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, facillima mutatione lucrabimur quod rei convenientissimum sit. Constat quidem ex Hesychii loco I p. 480: Δηλιακὸς νόμος· τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν καὶ τύπτεσθαι (sic enim verissime emendavit Meinek. ad Callimachi hunc locum) homines aram Deliacam *circuisse* sub verberibus, sed Callimachus huic narrationi non obstat, si ἐλελίξαι scripsit, circuitum autem illum non memoravit. nam alterum alteri non repugnat, et aram concussam esse poetae paulo gravius visum prae altero, fortasse etiam paulo aptius, quoniam hoc magis quam illud idoneum erat risui movendo, ob quem totam olim rem institutam fuisse poeta dicit v. 324. Itaque non dubitavimus ὑπὸ πληγῆς ἐλελίξαι reponere, praeterea autem nihil in his mutandum censemus. Primum enim ἤ non habet quo offendat, modone ad πρίν, sed ad καί in v. 322 referas, ut ἤ — καί sibi respondeant, quem ad modum ἠμὲν — καί in Il. XV 664 et 670, τὲ — ἤ vel ἤ — τέ apud Homerum et alios (cf. quae dixi in Nicandreis p. 117, ubi add. Naegelsbach. ad Il. II 289, Stallbaum. ad Plat. Menon. p. 95 B). — Deinde quod μέγαν ita positum est acsi ad utrumque membrum pertineat, quamquam ad prius tantum pertinet, eam negligentiam apud optimos quosque poetas inveniri multis exemplis docui in Philol. XXIII p. 432 seq. idem factum certe V 28 πρώιον οἷαν ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροιάν, ubi πρώιον ad ῥόδον tantum referri potest. sed III 62 τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι, paulo aliter habet, quoniam σφέας forma tantum sua ad primum membrum pertinet, sed significatione etiam ad alterum retrahendum est, de quo genere eodem quo dixi loco exposui p. 433. sufficere haec mihi videntur ad defendendum μέγαν ἤ. quibus non videntur, ii faciliore ratione quam qua Meinekius usus est emendare poterunt μέγα δή (etsi μέγαν βωμόν habemus etiam in

Apoll. Rhod. Argon. II 522). — Tum *ῥησσόμενον* Meinekius cum aliis corruptum putat, quoniam quo spectet prorsus intelligi non possit. sed quidni intelligamus *arae basin pedibus pulsatam* ab circumeuntibus nautis? nam ut Apollon. Rhod. I 539 *περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν* dicit, ut Nonn. Dion. XIX 111 (XL 241) *ἐπιρρήσσων χθόνα ταρσῷ*, ut idem XLI 189 *βαρύδουπον ἐπιρρήσσων πέδον ὁπλαῖς*, ita Callimacho licuit dicere *ῥησσόμενον βωμόν*, modone cum scholiasta intelligas *τυπτόμενον*, sed pulsatam prae dolore pedibus a nautis verberatis. scholiastae autem error inde natus est, quod *ὑπὸ πληγῇσι* cum *ῥησσόμενον* ita coniunxit, ut significetur causa efficiens, quum significetur potius id quod simul cum alia quapiam re fit eique rei quodam modo moderatur, velut in Apoll. Rhod. I 540 *ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς πόντου λάβρον ὕδωρ*, aliisque locis plurimis. cf. interpretes ad Thucyd. V 70. — Postremo reiciendum erat quod Stephanus coniecerat *ἀποστρέψαντες*, non quo Graecum non putem (quae Meinekii sententia fuisse videtur, qui *πρίν* in tali orationis forma cum nominativo et infinitivo coniungi posse nescio cur neget), sed quod codicibus obtemperandum fuit et quod accusativus etiam alibi ita legatur, ut in Platon. Sophist. p. 217 B (quem locum attulit Lobeck. ad Phryn. p. 750 not.): *πρὶν ἡμᾶς δεῦρο ἐλθεῖν διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν*. — *Πρέμνον ἁγνὸν ἐλαίης* hinc habet Nonn. Dion. V 476. —

324. Hunc versum ante oculos habuit Nonn. Dionys. XXV 195 *Λυαίῳ παίγνια κουρίζοντι σύες καὶ φῦλα λεόντων*, unde alterum eiusdem locum, IX 128, correxit Ruhnkenius. De hyperbato cf. ad III 24. —

326. *Ἣν ἐλοχεύσατο* corruptum esse viderunt Stephan. et Spanhem., quos neglexerunt Ernest. et Blomfield. iniuria. nam ut nunc res est poeta salvere iubet non Latonam, quod aptissimum est, sed Dianam, cuius in toto hymno nulla mentio facta est a poeta illorum secuto opinionem qui Dianam una cum Apolline in Delo natam esse negabant. Ego tamen non probandas censui Stephani et Spanhemii coniecturas, nedum Arminii Koechly inventum, *ᾗ σφ'* (i. e. *ᾗ αὐτόν*), nemo enim facile dixerit hoc quo modo in *ἣν* corrumpi potuerit, sed uno addito apice scripsi *ἧ 'νελοχεύσατο* (coll. V 47 *ἧ 'ς Φυσάδειαν*), nisi scribere praestat *ἥνελοχεύσατο* (ut *δῆπειτα* IV 160). atque hoc iam com-

mendaveram in Philolog. VI p. 500, sed non probavi Meinekio, qui Koechlyanum secutus est, quum in ἐνελοχεύσατο istud ἐν (id est ἐν σοί) non satis commode referatur ad remotius αὐτῇ. id parum grave mihi videtur argumentum esse praesertim quum id, ad quod referri volumus ἐν, per totum hymnum celebratum sit et cuiusque animo obversetur. De usu eius modi verborum cum ἐν compositorum cf. Wesseling. ad Herodot. IX 7. adde Theocrit. V 10 τὶν δὲ τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομᾶτα· οὐδὲ γὰρ Εὐμαρίδᾳ τῷ δεσπότᾳ ἧς τοι ἐνεῦδεν. —

LAVACRVM PALLADIS.

1. cf. Asclep. in Anthol. Pal. V 202, 4 ἑσπερινῶν πώλων ἄρτι φρυασσομένων. —

3. Quum nondum veniat Pallas et v. 14 videatur tantummodo venire, tum vv. 33, 43, 55 oretur ut tandem veniat, et v. 137 demum re vera exeat, hic dici non potuit ἕρπειν nisi ita, ut haec oratio non tam videntis prodeuntem, quam conicientis deam mox venturam putetur esse. in qua quidem interpretatione putaverit quispiam acquiescendum esse. sed me hoc quoque offendit quod non additur ad quam rem dea parata sit. Quae causa fuit cur ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπεν (i. e. ἕρπειν. cf. φέρεν VI 10, πέλεν VI 53) scribendum censuerim. Εὔτυκος cum infinitivo iunctum habemus etiam in Aeschyl. Suppl. 940 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος, ubi εὔτυκος verissime restitutum est a Spanhem. pro εὔτυκτος, quod ibi omnes, hic aliquot habent codices. eidem Aeschylo restituta vox etiam Suppl. 926 et 963, item εὐτυκάζου Sept. 134. Ab Aeschylo Callimachus illam vocem sumpsisse videtur ut alia plurima, velut quod mox sequitur σοῦσθε lectum in Suppl. 805. Sept. 31, —

8. Γηγενεῖς Gigantes appellantur etiam ab Orph. Argon. 18. add. Sophocl. Trach. 1058 γηγενὴν στρατὸς Γιγάντων. —

14. Σύριγγες non sunt ὑπαξόνιοι, sed περιαξόνιοι, ut πλῆμναι περίδρομοι dicuntur Hom. Il. V 726 — nam πλῆμναι a σύριγγες (i. e. χνόαι vel χοινικίδες) non multum sunt diversae. cf. Polluc. On. I 144 seq., schol. ad Il. l. l. et Blomf. ad Aeschyl. Sept. 141 —. scribendum igitur συρίγγων ἀίω φθόγγον ὑπ' ἀξονίων, ut Homerus dixit Od. XVI 10 ποδῶν δ' ὑπο

δοῦπον ἀκούω i. e. *ὑπὸ ποδῶν*. Haec dudum scripseram in Schneidew. Phil. I p. 265 probavique Meinekio, qui tamen fortasse praestare dicit *ἀπ' ἀξονίων* coll. Rhian. in Anthol. Pal. VI 173, Alcae. Mess. ibid. VII 412, Hermesian. I 36. Ego addere debebam, simplex *ἀξόνιος* legi etiam in Nonn. Dionys. I 188 *ἀξονίοιο διέτρεχεν ἄντυγα κύκλον* (paulo aliter ibid. XXXIII 288 *ἀξονίῳ δὲ τένοντι πολυπλανὲς ὄμμα τιταίνων Καλλιστὼ σκοπίαζε*), et Statyll. in Anthol. Pal. IX 117, 5 *πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εὔρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς*. —

18. Bentleius: „*quid est Ἴδαν ἔριν? ab Ida monte gentile est Ἰδαῖος, non Ἴδος. lege τὰν Ἴδᾳ i. e. τὴν ἐν τῇ Ἴδῃ. dativus sine praepositione in loco rem aliquam gestam esse significat.*" Probarunt hanc emendationem omnes nec iam vulgatam lectionem defensurum esse puto Godofredum Bernhardy, qui olim ad Eratosth. p. 148 Bentleium perperam Callimacho sustulisse indicavit *τὰν Ἴδαν ἔριν*. certe nihil nec ibi neque in Synt. graec. ling. p. 48 allatum video quod cum hoc conferri iure possit. nam *Σκύθης οἶμος, Φρὺξ τρίγωνος, Ἕλλην πόλεμος* (Thucyd.) et similia, ad quorum normam Callimachus dicit III 114 *Αἵμῳ ἐπὶ Θρήικι*, IV 280 *κρημνοῖο Αἰθιοπῆος* etc., tum demum defenderent *Ἴδαν ἔριν*, si ethnicum esset *Ἴδος*. nunc autem ab *Ἴδα* monte ethnicum ducitur *Ἰδαῖος* vel *Ἰδηίδης*. cf. Steph. Byz. p. 326, 19. ne quis autem *Μένδητα κρημνόν*, quem ex Pindar. fr. 215 Bernh. Synt. p. 48 affert, in auxilium vocet, rectius ibi novissimi editores (Bergk. p. 355 n. 184) interpunxerunt: *Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρ κρημνὸν θαλάσσας, ἔσχατον Νείλου κέρας*. nec cuiquam auctor sim ut afferat Sophocl. Electr. 180 *ὁ τὰν Κρῖσαν βουνόμον ἔχων ἀκτάν*, ubi Hermann. monet ad *Κρῖσαν* appositionis loco appositum esse *βουνόμον ἀκτάν*. —

19 seq. Pro *οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον — οὐδὲ Σιμοῦντος* cur tacite Meinekius scripserit *οὔτ' — οὔτε* causam non invenio. nam si nihil offensionis habet Hom. Od. VIII 176. *οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε*, aut Isocrat. IX 43: *οὐδὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπιπτόντων οὐδὲ περὶ ἓν πεπλανημένως εἶχεν*, ubi alterum *οὐδὲ* ad totam enuntiationem, alterum ad unam aliquam vocem refertur, non potest etiam offendere tale quid: *οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν, οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον — ἔβλεψεν*. His quod tertium hic additur *οὐδέ*, id

nihil plane refert. nam hoc dixit Callimachus: nec quum in Ida Paris litem iudicavit, *ne* orichalcum *quidem vel* aquam, quibus pro speculis utuntur, inspexit, nedum verum speculum, ut fecit Cypris. nam *διαυγὴς χαλκός* verum speculum significat etiam in Nonn. Dion. V 594 et XLII 79, quos locos iam ante Ruhnken. attulit Spanhem., item Philet. Sam. in Anthol. Palat. VI, 210 (non 202), quem citat Mein. Add. Leonid. Tar. in Anth. Pal. VI 211, 4 *τὸ χάλκεόν τ' ἔσοπτρον.* — *Εἰς δίναν* inspicientem deam ne quis miretur, cavet Mein. Anal. Alex. p. 166. —

22 seq. Nescio cur Meinekius neget *πολλάκι* bene coire cum *δίς*. quid enim vituperandum sit in hac sententia: non semel, sed saepe factum est ut eandem comam bis aliter Venus disponeret. nam *κόμη* hic non omnem in capite comam, sed unum aliquem cirrum significare apertum est. Mox quod idem Mein. *διαθρέξαισα* malebat, nihil huic mutationi a libris scriptis editisque praesidii est in V 49 (*μίξας*), V 77 (*διψάσας*), V 91 (*ὀλέσσας*), VI 36 (*ὀπλίσσας*), VI 51 (*ὑποβλέψας*). Sed v. 25 verissime Mein. emendavit *ἐνετρίψατο.* —

27. Vereor ne paulo severiorem criticum egerit Meinekius, qui cum *ἔρευθος ἀνέδραμε* recte comparari negans Homericum illud *σμώδιγγες ἀνέδραμον* Il. XXIII, 717 (quod ab Homero sumpsit Nonn. D. XXXVII 574) *ἐπέδραμε* magis pobat. Sed quidni ea quae ex interiore corpore ad superficiem celeriter surgunt, dicantur *ἀνατρέχειν*, etsi in ipsa superficie in altum non ascendunt? — Mox *πρώιον* ad solum *ῥόδον* referendum est (cf. ad IV 321). qui ad *ἔρευθος* referebant commate ante *οἷαν* posito, eos refutavit Ernestius. —

28. Heckero ut *κίκκος* scriberet pro *κόκκος* causa haec fuit, quod granuli mali punici color non sit ruber. Sed varia erant mali punici genera, inter quae Aegineticum, cui Nicander Alex. 492 tribuit *κάρφη φοίνια* i. e. *ἐρυθροὺς κόκκους*, ut interpretatur scholiasta. ac vide I. G. Schneiderum ad eum Nicandri locum p. 237 seq. et p. 339. non opus igitur erat cum Meinekio, qui et ipse Heckero obloquitur, de alia quadam quae *σίδη* vocabatur planta eaque aquatica cogitare, cui *κόκκους ἐρυθρούς* fuisse Theophrast. Hist. Pl. IV 10, 3 narrat. magis tamen hoc probaverim quam quod sibi verisimilius videri Meinekius dicit, *κόκκον* de floris colore mali punici interpretandum esse, ut Callimachus genarum ruborem assimilaverit purpureo, quo flos

granati niteat, splendori. Singularem formam σίβδη agnoscit Hesych. IV p. 26 σίβδαι· ῥοιαί, et σιβδία· σιδία, defendit Lobeck. Aglaoph. p. 1034 n. 44. idem videndus de forma χροΐα Elem. Path. II p. 20 coll. Ahrens. de dial. Aeol. p. 105. —

29. Quam libri praebent omnes voculam τέ qui defendere velit, ei ad anacoluthiam confugiendum dicendumque erit, ita scripsisse Callimachum, quoniam v. 31 daturus erat καὶ κτένα παγχρύσεον, non novum illaturus verbum (οἴσετε). Sed quis non praeferat ἄρρεν τι, quod in epistola ad me data proposuit Bergkius, praesertim quum τέ et τί saepissime a librariis confusa constet, velut in Orph. Lithic. 729 καὶ λίπα τ', ἠδ' ἐρατόν τε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ, ubi sribendum censeo: καὶ λίπα τ' ἠδ' ἐρατόν τι μελίσσης ἀνθινὸν εἶαρ. nam ἠδὲ — τέ non videtur defendi posse tali utriusque particulae coniunctione, qualem legimus in Maxim. περὶ κατ. 551 ἐν Σκορπίῳ ἠδέ τ' ἐλαφρῷ τοξευτῇ, Doroth. 6 et 73 (p. 115 et 117 Koechly.) aliisque locis quos attulit Dindorf. in Thesaur. Paris. IV p. 95 A. — De significatione vocis ἄρσεν, de qua errant Spanh. et Blomf., vid. Hermann. ad Sophocl. Trachin. 1168 coll. Lobeck. Proleg. p. 26. —

31. Paene vereor ne ego in errorem induxerim viros doctissimos, Meinekium et Mauricium Schmidt, quorum ille ὡς ἄρα, hic autem in Mus. Rhenan. XX p. 468 ὡς ἕο scribendum existimant. nam ego primus in Philol. VI p. 506 negaveram ἀποπέκειν χαίτην aliud quid significare posse atque *pectendo auferre.* At eius iudicii iam diu factum est quum me poeniteat. Nam ut in Apoll. Rhod. I 366 ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη — ἀποκλύζειν non est luendo auferre, sed *luendo purgare*, ut in Homero Il. VII 425 quidem (νίζοντες ἄπο βρότον) et Od. XXIV 189 (ἀπονίψαντες μέλανα βρότον) ἀπονίπτειν significat lavando auferre, sed Od. XXIII 75 (οὐλὴν — τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην) valet *lavando purgare* (add. Od. VI 95 λάιγγας ἀποκλύνεσκε θάλασσα), ita nihil impedit quin in hoc Callimachi loco ἀποπέκειν interpretemur *pectendo ab omni sorde purgare.* —

32. Σμαξαμένα si ex codice aliquo meliore quam est Vindobonensis notatum habuissem, non dubitavissem recipere, ut fecit Meinekius. nam σμᾶν Atticum est, epicum autem σμήχειν, ut docet Hom. Od. VI 226 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον.

accedit quod Nonnus quoque semper usus est σμήχειν. cf. Dion. IV 209. V 604. VII 173. XX 12. XXV 331. XXIX 106. XXX 92. XXXII 289. XXXVII 462. XXXVIII 219. XLVII 288. XLVIII 348. Paraphr. γ 115. ι 41. add. Paul. Silent. Ecphr. Eccl. β 608 et Apollinar. LXVIII 59. At fortasse non Atticum solum, sed etiam Doricum fuit σμᾶν. certe in Theocrit. XV 30 nunc ex Hermanni coniectura σμᾶμα editum a Meinekio, qui eodem iure in Callimachi hoc loco σμασαμένα ferre debebat. —

34. Ut in re obscurissima nolim sequi Meinekium qui cum Valckenar. Ἀρεστοριδᾶν scribendum censebat, de genere Arestoris Argivorum regis cogitans, quem praeter Apollon. Rhod. I 112, Apollod. II 1, 3, Tzetz. ad Lycophr. 883 a Meinekio citatos etiam alii agnoscunt velut Charax ap. Steph. Byz. p. 508, 21, qui Pelasgi filium dicit. At tam saepe obscurae alicuius memoriae unum solum Callimachum testem afferunt veteres, ut si praeter hunc poetam nemo Ἀκεστορίδας Argis fuisse memorat, id non sit mirandum. Nec causam video cur de scholiastae fide dubitemus affirmantis Ἀκεστορίδας φυλὴν ἐπίσημον ἐν Ἄργει fuisse, quos cum Eteobutadis, Thaulonidis, Eumolpidis Atticis Spanhemius comparabat, qui et ipsi peculiaria sacra faciebant, quamquam hi gentes erant, non φυλαί. —

36 seq. Ἀργείως num recte Meinekius pro Ἀργείων scripserit diiudicari non potest, nisi prius de reliquis constiterit, in quibus nec Meinekium nec alium quemquam criticorum offendisse summopere miror. Quid enim? aliterne, ut nunc leguntur, verba ista intelligi possint atque ita, antiquiorem fuisse illum morem, sed postea ab Eumede renovatum? atqui aperte dicendum fuit, Eumedem primum hunc morem induxisse ut simul cum simulacro Palladis clipeus Diomedis ad Inachum ferretur abluendus. quae ut evadat sententia, primum servato Ἀργείων positaque in prioris versus fine interpunctione minima pro ἐδίδαξε scribendum erit ὃ δίδαξε, deinde pro παλαιότερον corrigendum παλαιότατον, qualem terminationum τερος et τατος confusionem frequentissimam in libris scriptis esse constat. cf. Cobet. Nov. Lect. p. 119, p. 552, p. 628. Ita iam dicet poeta quod dicere debebat hoc: *quem ad modum id* (hoc est τὸ φέρειν τὴν τοῦ Διομήδους ἀσπίδα) *vetustissimus Argivorum mos est, quod primus docuit Eumedes.* —

38. Hunc versum etsi non ab omni parte sanum crediderim,

tamen *βουλευτόν*, quod Mein. et Bergk. attentasse video, non mutaverim. tam frequens enim dicendi genus est *βουλεύειν τινὶ θάνατον* vel *φόνον*, cuius testes sat multos produxit Wyttenbach. Adnimadv. ad Iulian. orat. p. 185 Lips., ut indubitabile sit *θάνατος βουλευτός*. atque agnoscit in Callimacho vocem Hermann. ad Aeschyl. Choeph. 488 *αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν*. Explicaverim autem *mortem insidiose excogitatam* (nam *insidiarum* notio ubique formulae *θάνατόν τινι βουλεύειν* inest), ut *θάνατος βουλευτός* opponatur supplicio a iudicibus secundum leges decreto. Hoc igitur non est cur in vitii suspicionem adducamus. sed *ἐπί οἱ* iure nobis videmur suspectare. neque enim *θάνατον βουλεύειν ἐπί τινι* dicitur, sed *τινί*. nam *ἐπί οἱ* ad *ἑτοιμάζοντα* referri vetat ipsa harum vocum inter *βουλευτόν* et *θάνατον* collocatio. facillimum autem fuit mederi loco scribendo *γνοὺς ἔπι*, ut saepe *ἐπιγιγνώσκειν* a simplici *γιγνώσκειν* parum distat, velut in Sophocl. Aiac. 18 *καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα*. quamquam nescio an praestet *γνοὺς ἔτι*, i. e. in tempore, noch zur rechten Zeit, ut in Thucyd. V 111 *πολλοῖς προορωμένοις ἔτι εἰς οἷα φέρονται τὸ αἰσχρὸν καλούμενον — ἐπεσπάσατο — ξυμφοραῖς — περιπεσεῖν*. —

39. Severiorem dorismum *ἑτοιμάσδοντα*, quem hic et alibi Meinekius restituere voluit, nec hoc loco neque in V 52, 100, 105. VI 50, 54, 116 codices firmant. —

41. Ruhnkenius sub *Κρεῖον ὄρος* v. 41 aliud quid latere putabat, quod *Κρεῖον ὄρος* non tantum respondere videretur illis *Κρεῖον δ' εἰς ὄρος*, quantum in eius modi repetitionibus usitatum esset Graecis. At falsum esse Ruhnkenium Meinekius docuit inter alia afferens Hom. Il. XXI 85 *Ἄλταο γέροντος, Ἄλτεω, ὃς κ. τ. λ.* Dionys. Perieg. 380 *μέσσ' Ὑρίοιο, παραλίης Ὑρίου.* Apollinar. Psalm. LXVII 36 *ὄρος μάλα πῖον ἐτύχθη, πῖον ὄρος·* quibus alia plurima addi possunt. velut proxime ad loci Callimachei similitudinem accedit Hom. Il. II 850 *ἀπ' Ἀξίου εὐρυρέοντος, Ἀξίου*. id. II 838, 871. VI 154. VII 138. XX 128. XXIII 642. Apollon. Rhod. I 957. Oppian. Hal. III 17 et 86. Orph. Lithic. 65, 562. Nonn. Dion. III 93. V 400. XLVII 486. Paraphr. *π* 57. *σ* 44. Apollinar. LXVI 12 *ἡμέτερος θεὸς ἄμμι πόροι χαριέστατον αἶνον, αἶνον ἄναξ πόροι ἄμμι.* Gregor. Naz. carm. Vol. III p. 549 Mign. *ἦλθες ἄνασσα, ἤλυθες*. id.

ibid. p. 1543 κόρος ἐστὶν ἀπάντων, πάντων μὲν κόρος ἐστί. id. in Anthol. Pal. VIII 33, 4 ὑμετέροις αἵμασιν ἑσπομένην, αἵμασιν ὑμετέροισιν, etc. —

42. Haereat aliquis dubius, οὔνομα scribendum sit, ut πουλυμέδιμνος VI 2, 120 et νούσῳ VI 68, an ὤνομα, ut βωλά V 33. γώνατα V 84. δῶλαι V 47. VI 96. κῶραι V 27, 85, 138. VI 91. λωτροχόοι V 1, 15, 134. μῶνος V 29, 75, 132. VI 8, 94, 113. ὤρεσιν VI 52. Sed primum in his quoque unum est et alterum, de quo dubitari possit. velut βωλά quidem titulorum auctoritate firmatum habemus (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 160), non item reliqua, ut recte iudicasse videatur Ahrens. l. l. p. 162, haec non ex ipsa Doride petita, sed a poetis secundum analogiam ficta esse, qua in re singulos poetas interdum inter se non consentire quis miretur? velut γώνατα finxit Callimachus, sed Theocrit. XIII 53. XXIV (XIX Ahr.) 76 fingere noluit, — λωτροχόοι dixit Callimachus, sed Theocrit. XXIII (incert. idyll. V Ahr.) 57 praetulit λουτρῶν, ut nec consentiunt, quamquam in alia causa, in βωλά, quod posthabuit Theocrit. XV 15 βουλάν scribens. contra consentiunt in δῶλαι (Ahr. p. 163), κῶραι (Ahr. p. 161), μῶνος (Ahr. p. 162), ὤρεσιν (Theocrit. III 45. VII 111, 152. XX 35. add. Bion. I 7, 34. Mosch. III 127). maiore autem iure miretur quispiam, quod interdum ne ipsis quidem sibi poetae consentiunt, quem ad modum praeter ὤρεσι in Theocrit. XIII 62 etiam οὔρεσι, praeter κῶραι cum suis in Theocrito, Bione, Moscho saepe etiam κούρη etc. legimus, sed quod imprimis tenendum, non in uno eodemque carmine. unde hanc quoque inconstantiam desinemus mirari. quidni enim eidem poetae placuerit in alio carmine fingere formas Doricis similes, in alio servare vulgares? Ex his autem omnibus nobis lex et norma emendationis Callimacheae prodiit haec, ut ubicunque in alterutro carmine poetae dorico aliquis ex melioribus codicibus formam per ω̄ praebebat, eam per totum carmen restitueremus, alteri autem carmini non obtruderemus ex altero, nisi illius codices addicerent, nusquam autem solitariam quandam vocem per ω̄ scriberemus, ubi omnes codices tenerent ο̄ῡ. Hinc patet οὔνομα hic retinendum fuisse (ut alibi πουλυμέδιμνε et νούσῳ), quamquam ὤνομα certe olim legebatur in Theocrit. VII 13. — In extremo versu vix temperavi mihi ut a Meinekio coniectum reciperem Παλλασίδες, quod a Παλλάς, Παλλάδος eadem ratione formatum est ut ab Ἀρκάς, Ἀρκάδος formatum Ἀρκα-

σίδης legimus III 216. at fortasse ipsum imperitum vulgus Argis dicebat *Παλλατίδες*, qualem vulgi errorem nemo non agnoscat etiam in *Ἀρκασίδης*. —

45 seq. Haec foede depravata esse nemo facile negaverit. Apertum enim est, *ὑδροφόρους* iuberi non ex Inacho flumine, sed ex fontibus hodie haurire. nunc autem, quoniam *μὴ βάπτετε* non facile aliter atque cum *ἀπὸ κρανᾶν* coniungi possit, hydrophori quidem *vetantur* ex fontibus haurire, sed Argivi omnes *iubentur* ex fontibus bibere, non ex flumine, quae adversa fronte secum pugnant, nam unde bibendum, inde etiam hauriendum est. His difficultatibus in editionibus omnibus usque ad Blomfieldianam ita occursum est, ut post *μὴ βάπτετε* plenius interpungeretur, quo fit ut hydrophori omnino haurire, undeunde est, vetentur, ita ut Argivis, si bibere velint, ipsis sit ad fontes adeundum. Hoc quidem ineptum est. sed quod Ernestius putat ad *βάπτετε* intelligendum esse *τὰς κάλπιδας εἰς Ἴναχον*, id quo modo fieri possit nemo demonstraturus erit nisi qui quidvis sententiarum ex quoque loco eruere didicerit. Prudentiores ii qui eandem secuti interpunctionem *βάπτετε* interpretabantur *lavate*, quamquam vim inferentes verbo, quod non *lavare* significat, sed *haurire* (cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. 121). Iam unum restat, ut Callimachum, quum dicere voluisset *σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, σάμερον Ἄργος μὴ πίνετε ἀπὸ τῶ ποταμῶ, ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν*, putemus *ἀνακολούθως* inverso ordine extremarum duarum enuntiationum ita ut vulgo editur dixisse, id quod olim commendavi in Philol. VI p. 507, sed dudum reieci, quum haec balbutientis potius quam loquendi periti hominis oratio videatur esse. quamquam probat Aulin. de elocut. Callim. p. 70 n. 76. Quanto autem melius oratio procedet, si *μή* quod ante *βάπτετε* est discedere e verborum ordine iusserimus. voluerat hoc etiam Heckerus, qui *σάμερον ὑδροφόροι μοι βάπτετε* commendavit, cui praetuli *σ. ὑδροφόροι μὲν βάπτετε*, ubi ne quis dicat *μέν* esse *παραπληρωματικόν* et vi sua carere, monendum, hac particula *τὰς ὑδροφόρους* opponi *ταῖς λωτροχόοις*, quas antea compellaverat. nam illis quidem non licet ex flumine haurire, his autem licet inde petere aquam, nimirum ad lavandum Palladis simulacrum. atque *μή* et *μέν* interdum a librariis esse confusa constat (cf. Bast. ad Gregor. p. 1006). Praetuli autem hoc etiam emendationi a Meinekio propositae qui et ipse alterutram negati-

onem expellendam esse intelligens, scribere malebat μὴ βάπτετε — νᾶμ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ, id quod aliter fieri non potuit nisi ut quae de Argivis leguntur verba ab reliquis divulsa per παρένθεσιν dicta putarentur et in hunc modum mutarentur: (σάμερον Ἄργος πίνει ἀπὸ κρανᾶν), quamquam per se sanissima sunt. nam quod Meinekius affirmat, duriusculum esse hoc: *hodie, o Argos, bibite e fontibus*, certo scio hoc eum affirmaturum non fuisse, nisi tum forte immemor fuisset notissimi Euripidis versus ex Telepho, n. 723 Nauck. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. add. Eupolid. fragm. Dem. 11 vol. II 1 p. 463 Mein. ἅπασα γὰρ ποθοῦμεν ἡ κλεινὴ πόλις. Apollinar. XCV 2 πᾶσα μεγασθενέτην ἀναμέλψατε ποιμένα γαῖα. XCIX 1 πᾶσα μεγακλείεντ' ἀνολύξατε ποιμένα γαίη. CXXXIV 43 seqq. μέλψατέ μοι βασιλῆα σοφὸν δόμος Ἰσραήλου, πᾶς δόμος Ἀρῶνος κελαδήσατε παμβασιλῆα, Δαυίδα κλυτὸς οἶκος ἀείσατε ποιμένα κόσμον, coll. Callim. VI 43 τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν δαμοσίαν ἕστασαν. Ac si illud quod Meinekius putat dicere Callimachus voluisset, retineri potuit πίνετ', id ut esset πίνεται. non recte enim nunc πίνομαι (pro πίνω) concessit Nicandro, etsi aliter, et rectius quidem, puto, vir optimus iudicaverat in Fragm. com. graec. III p. 516. Alia autem est eiusdem Meinekii coniectura, quam in Fleckeisen. Annal. LXXXI p. 58 proposuit, haec: σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος πίνει ἀπὸ κρανᾶν) μὴ ἀπὸ τῶ ποταμῶ, ut μὴ cum vi repetitum sit, quae scriptura non magis quam altera placere cuiquam poterit propter avulsum alterum membrum. Meinekio tamen hoc ita placuit, ut in verborum ordinem reciperet scribens σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος πίνει ἀπὸ κρανᾶν) μὴ δ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ. — In extremo versu altero verissime Heckerus l. l. scripsit τῶ ποταμῶ, nam de aliis quoque praeter unum Inachum fluminibus cogitari non posse apertissime indicant quae sequuntur vv. 49 seq. —

50. Φορβαῖα ὄρη fuerunt qui *montes pascuis abundantes* vel (ut Dindorf. in Thes. Paris. VIII p. 1005) *montes pascuos* interpretarentur, quae interpretatio vel propterea reicienda est, quod φορβή numquam *pascuum*, sed *pastum* vel *alimentum* significat. Atque effecisse haec interpretatio videtur, ut nonnulli de ipsa voce φορβαῖος, quae hoc solo loco legitur, dubitarent. Equidem putaverim Callimachum idem significare voluisse, quod γῆ

φορβάς in Sophocl. Phil. 700 et fragm. 285 Dind. (279 Nauck.), φορβὰς ὕλη in Nonn. Dion. I 411 et II 1, φορβὰς λόχμη ibid. XVI 183, φορβὰς ἄλμη in Paraphr. φ 60 significant i. e. montes *nutrientes*. Atque hoc quidem nomine Callimacho propter metrum non licuit uti, licuit autem inde formato adiectivo φορβάδιος, quod ut commendem — nam ne hoc quidem uspiam legitur —, moneo similiter dici βοσκάδιος, ἠθάδιος etc. praeter βοσκάς, ἠθάς etc. (cf. Lobeck. Prol. Path. p. 351 seq.). Et scripsissem φορβαδίων — ὀρέων, quae admodum facilis correctio est, nisi suborta esset suspicio, ipsam illam quam libri tenent vocem ea qua volumus significatione poni potuisse. certe sic ex simili vocum genere ἀραῖος apud tragicos saepe est *exsecrans*, ἀστραπαῖος est *fulgurans*, βρονταῖος *tonans*, ὀμφαῖος *vaticinans* (cf. Nonn. Dion. III 99. VI 89. IX 283. XII 42. XIII 373. XXVII 252) etc. Olim (in Philol. VI p. 507) φορβάμων conieceram, quae nec ipsa in Lexicis legitur vox, sed reperitur in Hym. in Isid. a Rossio reperto editoque a Sauppio, v. 9: ἀκτὶς ἀελίω σελάγεσκε βολαῖς φορβάμονα γαῖαν. sed ita Meinek. monet non apte epitheto carituram esse vocem ὀρέων. —

55. Μέσφα pro μεταξύ dictum quum alio exemplo Meinekius firmare non posset, in deteriorum librorum scriptura aliud quid latere putabat. Sed etsi hoc unicum est eius significationis exemplum, non est tamen de ea dubitandum, quam satis tuetur analogia. Tenendum enim μέσφα coniunctionem esse parumque differre ab ἕως ut apud alios Alexandrinos, ita apud Callimachum VI 93, fragm. CCXXI, qui etiam μέσφ' ὅτε dixit III 195 (cum Quint. Smyrn. III 623. VII 621. VIII 134. IX 325. XII 296. Maxim. 420), ut ἕως ὅτε dixerunt Xenoph. Cyrop. VI, 24. Parthen. Narrat. amat. VI et alii. iam ut apud Homerum omisso verbo ἕως saepius (cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. I p. 157 seq.), ὄφρα semel (Il. XV 547) ita dicta sunt ut pro adverbio posita esse videri possint, ad eandem normam Callimachus μέσφα dixit, quum dicendum esset μέσφα δ' ἂν ἐξίῃς, pro quo etiam μεταξύ dici potuisse patet. —

57. Qui nesciebat in libris ABC ἐκ ποκα Θήβαις esse Valcken. ad Eurip. Phoen. 321 hinc poterat firmare coniecturam suam ἐκ ποκα Θηβᾶν (non Θηβῶν ut referunt Ernest. et Mein.). sed ἐκ et ἐν saepe deprehendimus a scribis permutatas (cf. Bast. ad Gregor. p. 47, Boissonad. ad Theophylact. p. 261), nec perspici

potest cur Callimacho non licuerit dicere Thebis in urbe dilexisse Minervam virginem illam. — De collocatione particulae *ποτέ* sat multa aliorum exempla attulit Naeke de Hecal. p. 71 omissis tamen quae antiquissima sunt Pind. Pyth. II 33 *ἔν ποτε θαλάμοις*, et Nem. VIII 18 *ἔν ποτε Κύπρῳ*. add. Anth. Pal. IX 17, 1 *ἔς ποτε βένθεα*, ibid. IX 248, 2 *σύν ποτε καὶ Σατύροις*, coll. Lobeck. Elem. Path. I p. 617. —

58. Codicum auctoritate magis firmatum est *ἑταρᾶν*, quam quod Meinekius dedit *ἑτερᾶν*, nec ab sententia hoc magis quam alteru mcommendatum. A Meinekio autem etiam eo recessi quod *περὶ* scripsi, non *πέρι*. nam nihil vetat cum *τᾶν ἑταρᾶν* praepositionem iungi estque hoc ob verborum collocationem paulo etiam magis probabile. —

60 seq. Vereor ne non recte Meinekius *ἀρχαιᾶν* scripserit pro vulgato *ἀρχαίων*. cur enim *urbis* nomen hic aptius sit quam *civium Thespensium?* praeterea si urbem nominare Callimachus voluisset, debebat *Θεσπιᾶν* dorice dicere, non *Θεσπίεων* ionice, qualis formae nullum est in duobus his hymnis vestigium. ac video etiam Bergkium in indice schol. Halens. 1864/65 p. V ob eandem causam locum pronuntiasse vitii immunem. — Aliquanto autem difficilius est diiudicatu quid de sequentibus statuendum sit, in quibus dubitationem inicit bis positum *ἢ 'πὶ Κορωνείας* v. 61 et 63. Quae repetitio Reiskio adeo offensioni fuit, ut secundo loco scribere mallet *ἢ Χαιρωνείας* (quod in *ἢ εἰς Χειρωνείαν* (sic), *ἵνα οἱ* depravavit Volgerus) illudens veterum memoriae, qui non prope Chaeroneam, sed prope Coroneam flumen *Κωράλιον* fuisse dicunt. cf. Strabon. IX p. 411 C. (631 A.). praestaret certe *prius* *ἢ 'πὶ Κορωνείας* mutare scribendo *ἢ ἐπὶ Κορσείας*, nisi nimis longe oppidum *Κορσεία* (cf. Pausan. IX 24, 5) a reliquis quas Callimachus memoravit urbibus distaret et causa si. dici posset cur Corseam poeta adiunxisset Thespiarum et Coroneae Haliartique memoriae, quas coniunxisse eum apertum est propter vicinum illis urbibus Minervae Itoniae fanum. Fuerunt tamen etiam qui duplicem eiusdem urbis mentionem ferendam putarent. inter quos Ernestius fuit qui „repetitio *ἢ 'πὶ Κορωνείας*,“ inquit, „in ordine recepto est inepta, sed si posterius distichum praeponitur, post parenthesin *ἵνα οἱ — Κουραλίῳ* apta est.“ quasi vero post *talem* parenthesin, i. e. post enuntiationem relativam, causa ulla fuerit repetendi eius nominis,

ad quod enuntiatio illa relativa refertur. Adscripsi autem ipsa Ernestii verba, quo pateret non cogitasse eum de epanalepseos figura, de qua cogitantem eum facit Meinekius, quamquam ne sic quidem Ernestii sententiam, quam secuti erant Brunckius, Blomfieldus, Boissonadius, probandam esse ratus propterea, quod epanalepseos figura poetae non utantur nisi ita, ut repetitis verbis aliquid addant quod propositam sententiam amplificet. Qua in re vereor ne paulo severiorem iudicem vir egregius se praestiterit. quamnam enim amplificationem agnoscat quispiam in hoc Homeri loco, Il. XXII 126:

οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαριζέμεναι, ἅ τε παρθένος ἠΐθεός τε,
παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν,

aut in his Nonni, Dion. XLII 61:

οἰώθη Διόνυσος ἐρημαίῃ παρὰ νύμφῃ,
οἰώθη Διόνυσος. Ὀρειάδες εἴπατε Νύμφαι,
τί πλέον ἤθελεν ἄλλο φιλαίτερον ἢ κ. τ. λ.

Paraphras. κ 43:

κρυπτὸς ἀλυσκάζων ὑποδύεται ὀξὺς ἐάσας
βοσκομένων ἀφύλακτα πολύπλανα πώεα μήλων·
κρυπτὸς ἀλυσκάζων ὑποδύεται. οὐκ ἀλέγει δὲ
μήλων ἀλλοτρίων, ὅτι μίσθιος αὐτὸς ἀκούει·

ibid. λ 160:

ἄπνοον ἄνδρα κάλεσσε, καὶ ἔτρεχε νεκρὸς ὁδίτης
στείχων αὐτοκέλευθος ὁμοπλέκτῳ χθόνα ταρσῷ·
ἄπνοον ἄνδρα κάλεσσε, καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀκούσας
ἐξ Ἄιδος νόστησε φυγὰς νέκυς.

ibid. ο 55:

δοῦλος ἀνὴρ οὐκ οἶδε τί κοίρανος ἔργον ὑφαίνει,
δοῦλος ἀνὴρ οὐκ οἶδεν· ἐμὸς δ' ὀνόμαινον ἑταίρους
ὑμέας.

ibid. σ 33:

υἷα θεοῦ παρέδωκεν ἀτέρμονος ἐλπίδα κόσμου,
υἷα θεοῦ παρέδωκε. Καὶ ὡς ἐφθέγξατο λαῷ κ. τ. λ.

Ceterum ipse etiam Meinekius statuit Callimachum hic epanaphorae illa figura usum esse in eaque nullam hic offensionis causam esse existimat. Equidem tamen fateor mihi nondum scrupulum omnem exemptum esse. Inter exempla enim quae Meinekius attulit nullum est, quod cum Callimachi hoc loco plane congruat,

quum omnia ita sint comparata, ut praeter eam notionem quae per epanaphoram repetitur, in praecedentibus alia non sit memorata. Sunt tamen etiam alius generis exempla, velut Hom. Il. XVIII 398 seq.

εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.

Callim. III 33:

τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω·
τρίς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν.

Nonn. Dionys. XIX 229 seqq.:

ὄργανα κεῖτο κύπελλα μεμηλότα καὶ Διονύσῳ
καὶ δίδυμοι κρητῆρες * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * *
ὄργανα κεῖτο κύπελλα.

id. ibid. XXXVI 55 seq.:

σῶν δ' ἐλάφων ἀλέγιζε καὶ εὐκεράου σέο δίφρου,
σῶν ἐλάφων ἀλέγιζε· τί σοι Διὸς υἷα γεραίρειν.

id. Paraphr. δ 156 seq.:

εἶδαρ ἐμὸν πέλε μῦθος, ἐμὸν ποτὸν ἔργα τοκῆος·
εἶδαρ ἐμὸν πέλε μοῦνον, ὅπως ἄτρεπτον ἐέλδωρ
πατρὸς ἐμοῦ τελέοιμι.

In his *duo* praecedunt quorum per epanaphoram repetitum est primum. sed est etiam ubi *tria* praecedant, quem ad modum in Nonn. Dion. XV 257 seq.:

αἴθε βέλος γενόμην ἢ δίκτυον ἠὲ φαρέτρη,
αἴθε βέλος γενόμην θηροκτόνον.

et ibid. XLII 74 seqq.:

καὶ γλυκὺν αὐχένα Βάκχος ἐδέρκετο, καὶ σφυρὰ κούρης
νισσομένης καὶ κάλλος, ὅπερ φύσις ὤπασε νύμφῃ,
κάλλος ὅπερ φύσις εὗρε.

et in Paraphr. σ 143 seqq.:

ποῖον ἔπος φθέγγεσθε κατήγορον ἀνέρι τούτῳ;
τίς πρόφασις θανάτοιο; τί τηλίκον ἤλιτεν ἀνήρ;
ποῖον ἔπος φθέγγεσθε κατήγορον ἀνδρὸς ὀλέθρου;

Plura etiam praecedunt in Nonn. Dionys. XIII 288 seq.:

οἵ τ' εἶχον Λασιῶνα καὶ ἄλσεα καλὰ Λυκαίου
καὶ κραναὴν Στύμφηλον, ἀειδομένην τε πολίχνην
Ῥίπην καὶ Στρατίην καὶ Μαντινέην καὶ Ἐνίσπην
Παρρασίην τ' εὔδενδρον, ὅπῃ πέδον ἐστὶ θεαίνης

ἀστιβὲς ἀρχεγόνοιο λεχώιον εἰσέτι Ῥείης,
καὶ δάπεδον Φενεοῖο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ὀρχομενὸν πολύμηλον, ἐδέθλιον Ἀπιδανήων.

Huius igitur modi exempla Meinekio afferenda erant. quod si fecisset, desiisset opinor de epanaphora a Callimacho hic admissa cogitare. nam ex tribus pluribusve notionibus si qua *ἐπαναφορικῶς* repetitur, aut primam aut ultimam videmus repeti, non intermediam aliquam. nec id mirum aut casu factum videri debet. repetitur enim notio, cui praecipua quaedam vis et pondus inest, eandem autem in prima quidem enumeratione poni consentaneum est vel primo vel ultimo loeo, ubi imprimis in oculos incurrit, non secundo, ubi nimium delitescit. Ob hanc igitur causam non putamus probari posse Meinekii rationem. alia Bergkii ratio est, qui in epistola multis abhinc annis ad me data et ipse utrumque *ἢ 'πὶ Κορωνείας* a Callimacho profectum censebat, sed alterum ad novam ipsius poetae recènsionem referebat. et alterius quidem recensionis fuisse putat vv. 60, 61, 62, alterius vv. 60, 63, 64, in altera autem hoc post v. 64 secutum esse distichum quod proxime accederet ad verborum *ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι* similitudinem, male illud a librariis omissum. At duarum recensionum vestigia inesse Callimachi hymnis non puto invictis quaeque in assensum rapiant argumentis demonstrari posse. certe neque de I 35 seq., neque de II, 43 (ubi Bergkius v. 43, 45 ad alteram recensionem, v. 44, 45 ad alteram refert), neque V 13 seq. aut V 45 aut V 71, neque VI 71 seq. aut VI 85 seq. vir egregius mihi quidem persuasit. — Sed ut aliquando dicam quid mihi statuendum videatur, non nego utrumque distichum ab ipso Callimacho simul editum esse, sed ea ratione coniunctum esse contendo qua usus est in hoc ipso hymno v. 13 seq.:

ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως
  (συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπ' ἀξονίων)·
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μηδ' ἀλαβάστρως
  (οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε μηδὲ κάτοπτρον.

ubi apparet aliquam causam fuisse, cur poeta ad interruptos ita reverteretur versus 13 et 15, ut repeteret quae ante interpositos versus 14 et 16 dixerat. nam quae his interpositis versibus continentur nihil pertinent ad rem quam cummaxime tractat. Ad huius

autem loci similitudinem vv. 60 seqq. sic puto conformandos esse:

ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων
61 *ἢ 'πὶ Κορωνείας ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι*
(ἵππως εἴσαῖω θᾶσσον ἐπερχομένας)
εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
62 *ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,*
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος κ. τ. λ.,

aut quomodocunque post v. 61 de adventante Minerva poeta admonuit. nam ipsa me repperisse Callimachi verba stultus essem si existimarem. at fuerunt certe eius modi, ut cur exciderint causa fuerit, i. e. aliquod *ὁμοιόαρκτον* vel *ὁμοιοτέλευτον*. Atque hanc sententiam iam pronuntiavi in Schneidew. Philol. VI p. 551 seq., sed non probavi Meinekio qui multa me dicit in hoc loco praeter omnem probabilitem molitum esse. qua in re sine dubio *δεινώσει* usus est vir egregius, mitiusque iudicium ab iis exspecto, qui inter meam Meinekianamque sententiam iudices sedebunt. —

61. In *ἢ εἰς Ἁλίαρτον* ne quis offendat propter productam in thesi voculam *ἤ*, idem moneo Homerum fecisse in Il. XXII 152 *ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ*, XXIV 769 *δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων*, et alibi. cf. Hoffmann. Quaest. Homer. I p. 63. Adde Callim. fragm. XLIII cum not. Naekii de Hecal. p. 239 seq. —

64. *Κωραλίῳ* olim a me coniectum pro *Κουραλίῳ* recepit Meinekius. Qui *κῶρος*, *κῶραι* dixit Callimachus non videtur *Κουράλιος* dicturus fuisse. accedit quod Strabo IX p. 411 C. fluvium istum *Κουάριον* appellatum fuisse dicit, quod in *Κωράλιον* mutaverit Alcaeus (fr. 9 Bergk. — *Κωραλίω ποτάμω παρ' ὄχθαις*). ab hoc igitur sumpsisse nomen Callimachum probabile est. —

65. Recte puto Meinekium pro *μίν* scripsisse *νίν*. id quum libri habeant V 105 et 121, et huc reducendum fuit et V 96 et VI 73, 75, 104. Mox *ἑῶ — δίφρω* scribendum esse verissime monuit Hecker. Com. Call. p. 126. sed quod idem etiam *ἐπεβάσατο* suspectavit aoristum hunc medium activa significatione usurpari negans pro *ἐπέβησε*, falsus est. confer enim Hom. Od. XV 475 *οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα νὼ ἀναβησάμενοι*, et Simiam in schol. Eurip. Androm. 14 p. 281 Geel.:

(Neoptolemus) *αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν*. Sed Hermannus dubito an non recte in Hom. hym. Merc. 166 scripserit *αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥτις ἀρίστη, βουλεύων, ἐμὲ καὶ σέ.* Contra quaeri potest, sitne in Orph. Argon. 1200 servanda librorum omnium scriptura haec: *Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους ζευξάμενος κούρην ἐπεβήσατο* (i. e. *ἐπεβήσατο ἵππων* vel *ἁρμάτων*) *δαίμονος αἴσῃ*, ubi *ἐβιήσατο* corrigunt. —

67. „*Veteres editiones habent ὅθ' οὐχ, quod rectius* (quam *ὅτ' οὐχ*). *ὅθ' est ὅθι, ubi, ὅτ' est ὅτε, quando. cf. hym. in Del. 241.*" Bentley. adde codd. lectiones. non dubitandum autem est de *ὅθ'* propter elisionem. nam vide Hom. Il. VII 143 *στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε.* eund. Il. XVII 54 *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ.* Apoll. Rhod. IV 1235 *προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι νόστος ὀπίσσω.* Oppian. Cyn. II 152 *Μεμνόνιον περὶ νηόν, ὅθ' Ἀσσύριοι ναετῆρες.* add. *ὁππόθ' ὄλωλεν* Hom. Od. III 89. *ὁππόθ' ἄρ' ἐσμέν* Orph. Argon. 1191. *αὐτόθ'* Hom. Il. XX 340. XXI 344. XXIV 707. Quint. Smyrn. IX 212. *ὑψόθ'* Hom. Il. XVII 676. Arat. 404 etc. — Mox *ἀγοῖτο* ego ex bonis codicibus reposui. cf. v. 61 *εὖτε — ἐλαύνοι.* —

68. *Ἔτι* significat, nympham vel tanto deae amore nondum tutam a futuro infortunio fuisse, sed vel sic etiam ei fuisse obnoxiam. Quod moneo, ne quis *ἐπὶ — ἔμενε* scribendum esse censeat. —

69. Doricam formam *ἔσσαν* ab Ahrens. de dial. Dor. p. 324 aliunde satis firmatam et a Meinekio iure receptam etiam aliquanto meliorum librorum quam quos Meinekius noverat auctoritate commendatam vides. —

72. Ioannes Schraderus Praef. ad Emendat. p. 19 appositis Theocriti, Orphei, Nonni locis, quibus addere poterat locos Apollonii Rhodii, Nicandri, Meleagri, Manethonis ab Iacobsio in Anthol. Pal. Tom. III p. 602 collectos, sibi persuasit in *μεσαμβρινά* paenultimam corripiendam esse atque imposuit hoc Blomfieldo. Tu vide Herodian. Arcadii p. 195, 9 (Lentz. I p. 528, 26): *τὰ διὰ τοῦ ινος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύτονα παρὰ καιροῦ συντιθέμενα συστέλλει τὸ ι· ἐαρινός, νυκτερινός, θερινός. οἱ ποιηταὶ δὲ πολλάκις ἐκτείνουσι.* cui firmando iudicio Herod. *περὶ διχρόνων* p. 362, 24 Lehrs. ex Homero affert Il.

V 5 *ἀστέρ' ὀπωρινῷ*, XXI 346 *ὡς ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης*, poterantque afferri etiam Il. XVI 385. Od. V 328. Hesiod. Erg. 676 (coll. tamen 672). Arat. 417. Nicandr. Alex. 517. Oppian. Hal. I 152. II 447. III 399 (coll. tamen III 371), Cyneg. I 124. Quint. Smyrn. VIII 91. XIII 69. Anonym. in Anth. Pal. X 12, 7, Anonym. in Anthol. Planud. 227, 7 p. 695 Iacobs., ubi item iota productum est. Huic voci recentiores grammatici addiderunt *ὀρθρινός*, cuius mediam syllabam productam legimus in Nonni Dionys. VI 45. XLIV 82. Ioann. Gaz. Ecphr. *α* 50. Phaedim. Anth. Pal. VII 739, 5. Posidipp. in Append. Anth. Pal. 64, 4 et qui imprimis notandi sunt loci Arati 948 *ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών*, incerti poetae epici in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 16 (Etym. Florentin. Milleri p. 247) emendati a Mein. Anal. Alex. p. 402: *οὐδ' ἵπποι ὀρθρινὰ κατὰ κλισίας χρεμέθεσκον*, Antip. Sidon. VI 160: *κερκίδα τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ μελπομέναν*. hi enim loci docent non verum esse quod a Passovio alicubi affirmari memini, in his adiectivis paenultimam non produci nisi sequatur syllaba longa. Quod autem maximum est, ipsius vocis *μεσημβρινός* mensuram eam qua hic Callimachus utitur Ruhnkenius Ep. crit. II p. 165 (p. 212 Lips.) inveniri docuit in Oppian. Cyneg. I 299 *καί τε μεσημβρινὴν δίψους δριμεῖαν ἐνιπήν*, ibid. II 17 *θῆρας ἕλε ξυνοχῇσι μεσημβρινοῖο δρόμοιο*, et in Synes. in Anal. Brunckii Tom. II p. 449 *κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα συνηλύσεως*. —

73 seq. Ruhnkenii iudicium, hoc distichum ut *ταυτολόγον* minusque concinnum e verborum ordine eiciendum esse, in quo iudicio assentientes sibi habebat Hemsterhusium et Ernestium, ita probarunt Brunckius et Blomfieldus, ut ille plane eiceret, hic uncis includendum curaret. qui et ipse a Callimacho profectum negabat Heckerus in Com. Callim. p. 139 genuinos Callimachi versus intercidisse statuebat. Contra Bergkius olim per litteras mihi significavit, utriusque distichi, et vv. 71, 72, et vv. 73, 74, Callimachum sibi videri esse auctorem, sed alterum hoc eum destinavisse alteri editioni, addito ante v. 73 disticho quo Helicon mons describeretur. Sed hanc medelam maioris puto molimenti esse quam ut admittere quispiam velit. ego certe prae hoc eorum probo sententiam qui nihil hic turbatum, sed sana omnia existimant. Quorum alii alias protulerunt iudicii sui causas. velut Reiskius in Animadvers. Tom. V p. 734 alterum distichum ita de-

fendit: „poetam, qui media in turba rudium et superstitiosarum „mulierum et puellarum de infima faece plebis concionatur tam- „quam sacerdos aliquis, nihil magis decet quam ut eadem iisdem „paene verbis ingeminet, quae vel maxime tenere et meminisse „vult plebem. in quibus hoc etiam est, ut meridie nolint solae „per agros et per silvas errare, quod tempus illud diei a spe- „ctris occurrentibus non sit tutum.“ quae referre est refellere. Boissonadius autem ad Babr. p. 65 hanc repetitionis causam sibi finxisse se dicit: „dum incedit magna cum pompa Minervae statua „Inachi fluento lavanda, narrat poeta virginibus Chariclus ac Ti- „resiae fabulam. interea pompa tarde procedit et ob pondus sta- „tuae et quod ipsa religionum maiestas a celeritate eundi aliena „est. fieri etiam stationes valde est probabile, quas inter ner- „vorum concentus et vocum lyrica canentium audiebantur, sile- „batque Callimachus. ac denuo incedentibus ministris usus est „illa epanaphora, qua solutum narrationis contextum ac quasi filum „resarciret. *monendis oculis inter disticha spatium erit relin- „quendum deinceps, mihi si creditur.*“ sed haec quoque senten- tia, ne quid gravius dicam, inepta est. quasi vero poeta iam tum, quum in pangendo carmine occupatus erat, scire potuerit in pronuntiando inter pompam carmine eo narrationis loco statio- nem pompae futuram esse, aut, si in ipsius poetae potestate situm erat, ubi stationem faciendam curaret, in media narratione facere maluerit quam finita aliqua narrationis parte. — Postremo Meinekius ad defendendum utrumque distichum excusat Callima- cheam dicendi rationem, cuius haec sit proprietas, ut saepe ean- dem sententiam vel iisdem propemodum verbis repetat, vel oratione paululum tantummodo mutata dilatare soleat, cuius loquacitatis exempla affert Epigr. XLIV et XLVII 5—8. Hym. I 92 seq. II 26 seq. V 141 seq. VI 73—87. Verissimum hoc, sed parum eo proficietur ad persuadendum, utrumque distichum ge- nuinum esse, nisi simul demonstratum erit, cur hoc cummaxime loco Callimachus loquacior videri voluerit. Atque eius rei cau- sam equidem persentiscere mihi videor. nam repetendo poeta eius rei veritatem praedicare velle videtur, ne qua virgo diffidat sibi affirmanti deam comitemque eius non dubitasse lavari in monte plerumque venatorum pastorumque vestigiis trito. ita igi- tur hoc distichum intelligendum est, quasi dicat poeta: *ita est, o virgines. neutra mulier dubitavit lavari in fonte Heliconis, nam,*

credite mihi, meridianae tum horae erant, quibus non solent venatores pastoresque vagari, et altum silentium tum montem tenebat. Ita nunc quidem iudico. olim repetitionis causam putabam eam hic fuisse, quae fuit v. 13 seqq. et quam statuebam v. 60 seqq. fuisse, i. e. interposuisse poetam post v. 73 quaedam verba, quae ad pompam venientem pertinebant, sed ea verba casu excidisse. —

74. *Recte hic vidit perspicaci vir ingenio Tanaquillus Faber, τῆνο vitiosum esse. quid enim? an non et alii montes sub aestu meridiano silescebant? proinde reposuit ille τουτάκις, tunc, meridie scilicet, apposite quidem ad sententiam, sed lite rae nimium quantum abeunt a vestigiis receptae lectionis. Quid ergo, quod et sensum et vocabulum integrum praestet? Lege: πολλὰ δ' ἀσυχία τηνικάδ' εἶχεν ὄρος, vel τανικάδ'. τηνικάδε et τηνικαῦτα, tunc. Hesych. τηνικάδε, τότε δέ. imo τότε sine δέ, nisi pro τηνικάδε scripserit τηνίκα δέ. nam δέ paragogicum est, ἔνθα, ἐνθάδε, τοῖος, τοιόσδε, τῆμος, τημόσδε, τηνίκα, τηνικάδε.* Ita Bentleius, quem merito nemo secutus est. nam alios etiam montes tum silescere non negabat Callimachus, ubi, quod res ferebat, de solo loquebatur Helicone. —

75. Doricum ἀμᾷ, quod ex Pindaro, Theocrito, Aristoph. Lysistr. extr. novimus (cf. Dindorf. in Thes. Paris. I, 2 p. 6D), primus reposuit Brunckius, sed ἁμᾶ scripsit, non ἁμᾷ. at ι agnovisse videtur Herodianus (cf. Lentz. I p. 490) et firmat codicum Callimacheorum scriptura, quae aperte nata est ex male intellecta codicis maiusculis literis exarati scriptura hac: *AMAI.* quod autem Meinekius, qui recte dedit ἁμᾷ, fortasse aeolicam tonosin servandam sibi fuisse dicit, equidem vereor ne ἆμᾳ non magis graecum sit quam κρύφᾳ, quod ubicunque sic scribatur, vel in atticum κρύφα, vel in doricum κρυφᾷ mutandum esse verissime Meinekius monet in Philol. XIV p. 10. praeterea illi scripturae parum est praesidii in codicum lectione ἅμαι, in quod ἁμᾷ alibi quoque correptum est. cf. vv. lect. in Theocrit. IX 4. —

78. Ultimam versus vocem in archetypo paene evanuisse, eo apparere videtur quod qui ex eo id fecit apographum, cuius exemplar habemus in codd. ABC, omittere vocem malebat. Alii quum θέμιτα aut θέμιδες cognoscere in scriptura evanida sibi

visi sint, cautus aestimator neutrum omnes in se veritatis numeros habere iudicabit, sed tertium aliquod, quod ad utrumque proxime accedat. Haec causa fuit quod θέμιτ' ἦν correxi. formae ἧς nec ex VI 38 praesidium est. —

80. Non assentior Heckero in Schneidewini Philol. IV p. 481, neque particulam οὐκέτι cum futuro male esse coniunctam, neque recte dictum esse ἀποφέρεσθαι ὀφθαλμούς pro eo quod res requirat, *abire oculorum lumine salvo.* Quum paulo post v. 92 poeta dicturus esset, Heliconem habere lumina Tiresiae, eundem nunc recte dicere poterat non iam ablaturum inde lumina. Ceterum οὐκ ἔτι hic ut saepe indicat aliquid, quod antea facile fieri poterat, nunc commutatis rebus fieri non iam posse, ubi nostrates fere dicere solent *nimmermehr*. exposuit de hoc usu Schoemannus ad Aeschyl. Prometh. 512 (p. 310): τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἂν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει, cui conferri potest Plutarch. Them. XXVII 3: τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιτό τις πρότερος βασιλέως. adde Hom. Il. XXII 86 εἴ περ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσιν. ibid. IX 418 ἐπεὶ οὐκ ἔτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς. cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. II p. 27. —

82. Recepi cum Meinekio ἔλαβεν non ob codicis Vindobon. auctoritatem, quae admodum exigua est — in tam frequenti enim verborum βαλεῖν et λαβεῖν commutatione non mirum est eius codicis scribam contrario modo errasse atque quo archetypi scriba erravit —, sed quod ipsa res ἔλαβεν flagitare videbatur. Defendi quidem posse vulgatum ἔλαβεν Ernest. putabat Homeri loco Il. X 535 (cf. Apoll. Rhod. II 554) κτύπος οὔατα βάλλει, cui similia velut ὀσμή με βάλλει, φθόγγος με βάλλει, alia, saepe leguntur. at in his sermo est de rebus cito praetereuntibus, quae vis in ista re non haeret, hic autem requiritur notio rei durantis, ut sit sane ad normam Homerici loci in Il. V 83 κατ' ὄσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος corrigendum hic ἔλαβεν, id quod etiam Heusingero in Emendat. Callim. periculo p. IX et Ungero de Sinid. p. 217 placuit. —

83. Aperte Callimachus imitatus est Aeschyl. Pers. 205 φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην, φίλοι, Callimachum autem in simili re paulo liberius secutus est Nonn. Dionys. XLVI 273 αὐτοπαγὴς ἄφθογγος ἐπὶ χρόνον ἵστατο μήτηρ. Loci Aeschylei qui non meminerat Buttmannus Gr. graec. II p. 209 not. ἐστάκη scriben-

dum coniecit non solum propter $\bar{\alpha}$ contra communem usum productum, sed etiam quod passiva forma non apta videretur esse. Sed in hoc quidem erravit vir egregius. nam iste usus, ut σταθῆναι dicatur pro στῆναι, apud poetas frequentior est quam de quo ulla possit esse dubitatio. Unum ad refutandum Buttmannum locum Lobeck. ad Buttm. l. l. attulit Pindari, Isth. VII, 10 Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις σταθείς, cuius addere poterat Ol. III 32. IX 31. Pyth. IV 84. Nem. X 66. sed antiquior hic loquendi usus est et omnis poetarum generis sermone tritus. cf. Hom. Od. XVII 463 ὁ δ' ἐστάθη ἠύτε πέτρη. id. ibid. XI 243. Sapph. fr. 53 ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν. Aeschyl. Suppl. 458. Sept. 33. 300. Agam. 1441. Choeph. 20. 859. Sophocl. Ai. 1171, Oed. Tyr. 1463. Trach. 340. 608. 1192. Eurip. Helen. 1592 et reliquis eius poetae locis quos congessit Bekker. sched. Hom. p. 147 n. 14. Apoll. Rhod. I 380 ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθεν. id. IV 1330. 1778. Itaque de forma ἐστάθη per se non dubitandum est, illud autem quaeritur, num Callimachus putari possit mediam in eo verbo syllabam produxisse. putarunt hoc Buttmannus l. l., qui contrario modo in ἔστησαν interdum mediam syllabam corripi monet apud Homerum aliosque (cf. Meinek. Delect. poet. Anthol. gr. p. 234), Bernhardy autem ad Dionys. Perieg. p. 805 ἐστάθη excusari putat verbo ἐτμήγη frag. CCC. Sed haec disparia sunt nec dubito accedere Heckero, Meinekio, Bergkio, qui ἐστάθη formam nihili esse statuunt. Sed si quid corruptum est in hoc versu, tamen propter apertam Aeschyli imitationem nec ἐστάθη mutandum est, quod illi fecerunt ἔστα δήν vel ἔστα θήν vel ἔστα δ' ὧδ' corrigentes, nec ἄφθογγος recte mutabitur. ac ne hoc quidem probari posset, si quis ἐστάθη ἄφθογγος, κατεκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι scribere vellet, nam simplex ἐκόλλασαν tutum ab omni mutatione praestat schol. Hom. Il. XXII 452. Iniisse certe veram emendandi viam mihi videor in Leutschii Philol. XX p. 146, ubi in δ' pronuntians mendum latere pro eo commendavi ἦ, hanc particulam non tam affirmantis, quam lamentantis esse ut in Hom. Il. XXIV 749, 763. Od. XVIII 257 etc. statuens eamque ab initio in mediam orationem retractam, quem ad modum Hom. Od. III 348 dixit ὥς τέ τοι ἦ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠδὲ πενιχροῦ, et ibid. XIX 109 ὥς τέ τευ ἦ βασιλῆος ἀμύμονος ὅς τε θεουδής (cf. Bekker. sched. Hom. p. 200). ac similiter mediae orationi intericiunt ἦ

γάρ Nicand. Alex. 82 et fragm. 74 v. 45, *ἦ μάλα* Arat. 290, *ἦ θάμα* Apoll. Rhod. I 631. IV 1242, *ἦ τάχα* Quint. Smyrn. V 415 et Nonn. Dionys. XVII 13, *ἦ πολλά* Pind. Ol. XIII 63, *ἦ μέγα* ipse Callimachus in huius hymni v. 122. ad quam normam in Anonym. ep. in Anthol. Pal. IX 126 correxi *πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος ἢ κατὰ μαζῶν; γαστὴρ ἦ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί*, ubi *γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσεν* Iacobsius edidit. At nunc faciliore etiam ratione sanari posse Callimachi locum video. quantillum enim inter se distant *ΕΣΤΑΘΗΔΑΦΘ*... et *ΕΣΤΑΘΗΑΑΦΘ* . . . i. e. *ἐστάθη, ἆ, ἄφθογγος*. nam interiectiones quoque interdum ita mediae orationi interponuntur, velut in Anth. Pal. VII 558, 6 *φεῦ* et in Anth. Pal. IX 103, 7 ipsum hoc *ἆ*, et *αἰαῖ* in Callim. frag. LXXI, 5 *ὅτε Κρανώνιος, αἰαῖ, ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας*, et in Anth. Pal. VII, 338, 5, et Aeschyl. Pers. 278 *ὡς πάντα παγκάκως θεοὶ ἔθεσαν, αἰαῖ, στρατοῦ φθαρέντος*, et Agam. 1184 *οἰκουρόν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ*. Aristoph. Eccles. extr. *δειπνήσομεν, εὐοῖ εὐαί, εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ*. —

86. *Τοιαῦται δαίμονες ἐστέ* editiones dant omnes praeter Meinekianam, in qua est *τοιαῦται, δαίμονες, ἐστέ*. recte hoc, nisi quod *δαίμονές, ἐστε* fortasse rectius est. cf. Lobeck. Elem. II p. 322 seq. —

90. Nescio qui cum reliquis omnibus criticis etiam Meinekius tolerare potuerit istud *οὐκ ἔτι μοι παριτέ*, quod mihi, si quid aliud, corruptum videtur esse. Vertunt quidem interpretes: *non iam adeunde mihi*, quasi *παριτὸς τόπος* aliud significare possit praeter locum *praetereundum*. Non ignoro quidem Hesiodum in Scut. 353 dixisse *Τραχῖνα δέ τοι παρελαύνω ἐς Κήυκα ἄνακτα*, et Sophocl. in Antig. 1255 *δόμους παραστείχοντες*, et Euripidem in Hippol. 108 *παρελθόντες δόμους* (cf. Elmsl. ad Med. 1105), ubi nihil vetat *παρέρχεσθαι* etc. vertere *ingredi*. re vera autem *παρά* hic quoque *praeter* significat et ad eam regionem refertur quam quis praeterit, ubi in alium locum tendit, accusativus autem qui adiunctus est, non obiectum quod dicunt indicat, sed locum in quem quis tendit. Ita Callimachus, ut poeta, recte quidem potuit dicere *οὐκ ἔτι ἐξέσται μοι παριέναι Ἑλικῶνα*, si significare voluit, Heliconem non iam adeundum esse, sed inde colligi nequit recte dici posse eadem significatione etiam *Ἑλικῶνα παριτόν*. Quod autem supra dixi, neminem criticorum

in hac re offendisse, unum excipere debebam Bergkium, qui ante aliquot annos mihi scripsit Callimachum sibi videri *χαριτεῦν* (i. e. *χαριτόεν* cf. Anacreont. fr. 43 = 46) dedisse. Cui praetuli quod etiam emendandi facilitate se commendabat, *περιτέ*, i. e. *περιιτέ*, *peragrande*, in quo elisionem ultimae in *περί* syllabae firmatam illam Pindari (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 357 et 574) et Theocriti XXV 242 usu, eo minus reiciet aliquis, si etiam Hesiodum et Quintum Smyrn. (cf. Koechly p. LIII), item Tragicos (cf. Franz. ad Oreste. p. 346) et Comicos (cf. Mein. Com. fr. vol. II p. 348 et 685) et ipsos fortasse scriptores Atticos (cf. Schneidew. ad Hyperid. p. 66) eam admisisse meminerit. imprimis autem ipsum hoc quod tractamus verbum *περιιέναι* eam elisionem passum est, ut docet Dindorf. in Thesaur. Paris. VI p. 815 coll. Lobeck. Element. I p. 290 et II p. 61. addo *πέρ* dictum esse etiam sequente litera consona, ut in *Περφίλα*, *Περγένης*, de quibus disputavit Carolus Keil in Inscript. Boeot. p. 47 et Zwei Inschrift. aus Spart. u. Gyth. p. 9. —

93 seqq. In horum versuum primo quod usque ad Blomfieldum legebatur *ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι*, propter *ἐπί* iure recentioribus omnibus offensioni fuit. nam si vel maxime Bernhardyo Synt. ling. graec. p. 200 concedas consociari posse praepositiones *ἐπί* et *περί*, quis credat Chariclo *in manibus* gestasse Tiresiam virum iuvenem, ut anniculum vel bimulum *νήπιον*, *ὅς θ' ἅμα μητρὶ θέων ἀνελέσθαι ἀνώγει* —? Itaque magnam hic locus excitavit coniecturarum copiam, quarum nulla probabilitatis speciem habet, quae vel tantillum tribuit voci *ἐπ'*. eam enim vocem per se, ut monuimus, suspectam non agnoscunt libri manu scripti, ut in emendando ista vox plane negligenda sit. ea igitur exturbata ex verborum ordine voce inficetissima ecquisnam faciliore emendatione putet in integrum restitui versum posse quam nostra est haec quam proposuimus in Schneidew. Phil. VI p. 517: *ἁ μὲν ἅμ' ἀμφοτέραισι κ. τ. λ.* coll. Hom. Il. VII 255 *τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω.* ibid. XXIII 686 *χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω.* hym. Hom. in Merc. 39 *χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν*, hym. Hom. in Cer. 15 *ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω.* Apoll. Rhod. I 90 *οὐ μὲν ἅμ' ἄμφω.* Theocrit. XXII 130 *ἀνέσχεθε νεῖκος ἀπανδῶν ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας.* Orph. Lithic. 255 *ἅμ' ἄμφω* etc. Atque eandem coniecturam post me fecit Meinekius, qui *φᾶ μέν, ἅμ' ἀμφοτέραις δὲ* edidit, mihi

autem iniuriam fecit dum dicit: „Blomfieldus edidit εἶπε καὶ ἀμφοτέραισι, quae certe graeca oratio est, quod non dixerim de conatu Schneideri qui coniecit ἃ μὲν ἅμ' ἀμφοτέραισι, quamquam ἅμα recte inseruit." nihil ego conieci nisi ἅμ', quod Meinekius quoque reposuit, sed praeterea nihil mutavi, quia reliqua sana videbantur, nec intelligo quid non graecum sit in hac oratione ἃ μὲν ἅμ' ἀμφοτέραισι — λαβοῦσα μάτηρ μὲν — ἆγε βαρὺ κλαιοῖσα. vellem paulo explicatius vir egregius dixisset, in illo quid offenderet, nunc suspicor in verbis ἃ — λαβοῦσα μάτηρ — ἆγε Meinekio minus graecum visum esse articulum a nomine suo avulsum, quem ad modum in VI 121 ei displicuit αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι, ubi negavit ferendum esse articulum αἱ interpositis verbis τὸν κάλαθον a substantivo suo sic ut factum diremtum. At in Lavacr. Pallad. quidem loco ἃ aperte pronomen demonstrativum est, cui postea per epexegesin additum est nomen μάτηρ more Homerico. Simplicissima huius schematis forma est in III 68 ὃ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο ἔρχεται Ἑρμείης coll. II 61, 68. III 192. IV 66, 75, 77, 79, 196, 306. VI 90. Epigr. I 9, ubi epexegemati praeponitur verbum. sed plane ut in nostro loco postponitur etiam IV 172 ὁππότ' ἂν οἳ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα ὀψίγονοι Τιτῆνες — ῥώσωνται. add. IV 62 et 255. Nihil igitur offensionis habet ἃ a μάτηρ diremtum, et ne tum quidem habebit, si ἁ putaveris articulum, non pronomen esse. nam solet quidem articulus a substantivo suo non dirimi, nisi ubi articulo additum est epitheton quod et ipsum ad nomen refertur, velut in II 22 ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος, vel in IV 111 τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα γενέσθαι, vel V 111 οὐδ' αὐτὸν ὅ τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι (add. II 1. IV 19. V 18. VI 32. 37. 96. Epigr. LXIII 1). sed ulterius progressus Callimachus etiam dixit III 134 ταὶ δὲ θυωρὸν εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται, et VI 121 χὼς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι τέσσαρες, qui loci inter se tuebuntur, etsi alter a Cobeto in Mnemos. vol. X p. 429 vituperatus, alter a Meinekio in vitii suspicionem vocatus est, iniuria, praesertim quum qui inter articulum et nomen casus interponitur accusativus est, cui proprium quoddam ius in hac re fuisse videtur. cf. Theogn. 575, 813, 861 οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν. Callim.

Epigr. LVI 1 τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις πλούσιον ἁ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ (quod non recte Hecker. Com. crit. de Anthol. I p. 76 composuit cum Call. fragm. CXCI τόν με παλαιστρίταν ὁμόσας θεόν). Herod. I 115 οἵ γάρ με ἐκ τῆς κώμης παῖδες ἐστήσαντο βασιλέα. quamquam etiam dativum pronominis interpositum invenio in Hom. Od. III 306 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς. Iam apparere arbitror, quod dedimus ἁ μὲν ἅμ' ἀμφοτέραισι — μάτηρ μὲν reprehendi non posse propter ἅ a voce μάτηρ disiunctum, nec magis puto reprehensurum quemquam propter repetitum μέν, cuius repetitionis similia exempla vel ex prosa oratione afferri possunt, velut Lys. XIII 54 Ἱππίας μὲν καὶ Ξενοφῶν — οὗτοι μὲν ἀπέθανον. — In sequenti versu interpretando et emendando nutat Meinekius. primo enim scribendum coniecerat οἶτον ἀηδονίδων εἶχε, quod voluerat etiam Brunckius, et attulit praeter alios locos hunc Homeri Il. IX 563 μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, et Nicaenet. apud Parthen. Erot. XI p. 314 ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα. at mihi non videtur Callimachus dicere potuisse, flebilem *lusciniarum sortem* habuisse Tiresiae matrem, ut quae non ut illa orbata fuerit filio, nedum ipsa eum interfecerit, sed habuerit tamen etsi oculorum lumine privatum. nec potuit hac in sententia poeta commode uti plurali numero ἀηδονίδων, sed singulari uti debebat. Postea autem Meinekius οἶτον ἀηδονίδων ἦχε praetulit, i. e. ἤχεε, ad quam confirmandam formam attulit Apollon. in Etym. Magn. p. 419, 40 (coll. ibid. p. 503, 10 τὸ ἄχειν καὶ λυπεῖσθαι) et titul. aeolic. ap. Letronne, com. de Memnon. p. 161. ac praeiverat huic interpretationi Ernest., qui afferebat Sophocl. Aiac. 629 οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος, cui addere poterat Aeschyl. fragm. 283N. = 412D θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον. Nicom. tragic. fr. I p. 591N. μέλπουσιν ἀηδόνιον κλαγγήν. Aristoph. Ran. 684 ῥύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον. Hanc ego quoque interpretationem nunc probo (indicta enim vellem quae disputavi in Philol. Vol. VI p. 518), sed ut nec cum Meinekio ἆχε, nec cum Ernest. ᾆδε corrigendum, sed ἆγε hic dictum putem quem ad modum in Pratin. fr. I 7 Bergk. ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος. Eurip. Phoen. 1350 ἀνάγετε κωκυτόν. Sophocl. Trach. 210 παιᾶν' ἀνάγετε. Las. Hermion. fr. I 2 ὕμνων ἀνάγων ἁρμονίαν. Christod. Ecphr. 40 ἔνθεον ἱμείρων

ἀνάγειν μέλος, ut Callimachus Chariclo fecerit *lamenta tollentem*. Iam unum restat quod offensionem habeat. vereor enim ut οἶτος significare possit quod loci ratio postulat, *lamentationem*. affirmant quidem hoc grammatici, Hesych. III p. 191 *οἶτος· μόρος. θρῆνος. κακοπάθεια. ὄλεθρος.* Etym. Magn. p. 619, 27 et Zonar. p. 1431 *οἶτος· θρῆνος, μόρος, θάνατος* (ubi tamen Etym. Gud. p. 423, 10 et Orion p. 113, 8 *θρῆνος* omittunt). Theognost. Can. p. 24, 15 *οἶτος ὃ δηλοῖ τὸν ὀδυρμόν.* at quum nec per se hoc sit probabile, nec ullus reperiatur locus, ubi certa eius significatio sit, suspicor eam interpretationem deberi corrupto cuidam loco, ubi *οἶτος* et οἶκτος inter se confusa erant, ut confusa sunt in Sophocl. Antig. 858, Aiac. 895, Triphiodor. 636, et confusa putantur in Aeschyl. Suppl. 66 ab Hermanno, in Simonid. frag. IV 3 a Bergkio. eodem igitur modo in Callimachi hoc loco errasse existimo scribam codicis archetypi, et contrario errore ad verum rediisse scribam codicis N, in quo fuisse *οἶκτον* refert Robortellus Annot. I p. 149. atque hoc probarunt etiam Stephanus et Valcken. ad Adoniaz. p. 309 B. —

102. Correxit sive potius meliorum codicum scripturam *μισθῶ* — *μεγάλω* reduxit Meinekius, rectissime. neque enim *μισθῷ ποιεῖν τι* dicitur, sed vel *ἐπὶ μισθῷ* vel *μισθοῦ*. cf. Schwidop. Observ. Lucian. spec. I (Königsb. 1848) p. 15. —

103. Meinekio nullum certum omissae particulae *ἄν* in Callimacho exemplum extare putanti et ob eam rem *τό κεν οὐ* corrigenti non assentiar. nam certissimum mihi videtur quod II 26 seq. extat exemplum, nec intelligo cur Callimachus anxie vitaverit quod post Homerum (cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. I p. 174 et 206) omnis generis poetae licere sibi putabant (cf. Hermann. de particul. *ἄν* p. 160 seq.), imprimis autem poetae Alexandrini. velut ex Oppiano notavi Hal. I 218. 670. II 301. V 37, ex Anonymo de herb. virib. 23. 44. 127. 189, et Maxim. 17. 194. 234. 239. Videntur autem alia verba aliis frequentius carere particula *ἄν*, velut *εἶναι*, cui detractum *ἄν* in Pind. Ol. III extr., Nicandr. Ther. 702, Heliodor. 10 ap. Mein. in Anal. Alex. p. 382, Dionys. Perieg. 718 et 1062. Ac variatur nonnumquam ab iisdem in iisdem dicendi formulis, ut *ἐςίδοιο* dixit Dionys. Perieg. 826, sed *ἴδοις ἄν* 478. 813. 923. 991. 1075, *ἀθρήσειας* idem 209. 319, sed *ἀθρήσειας ἄν* 851. In Callimacho autem eo magis dubitavi *μέν* mutare in *κέν*, quoniam *μέν* firmare videtur Calli-

machum imitans Apoll. Rhod. II 444 iam a Spanhem. allatus: *Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος ἔστ' ὀπίσω,* quamvis alia is constructione usus sit. —

104. Quod libri habent *ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα* merito displicuit Bentleio, qui, *non placet,* inquit, *τὸ ἐπένευσε. nimirum imitatus est Homer. Il. XXIV 210 ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, et Il. XX 128 ἅσσα οἱ αἶσα γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ. lege igitur apud nostrum ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα. et tamen nove dictum est pro μοῖραι ἐπένησαν λίνοις. sed haec Callimacho solemnia sunt.* Eandem emendationem fecerat Spanhem. firmatque eam Meinekius (quem vide etiam in Philol. XIV p. 3) allato epigram. Cyzic. in Anthol. Palat. III 15, 4 *οὕτως γὰρ Μοιρῶν (τῷδ') ἐπέκλωσε λίνα.* —

109. Archetypi vitium *ἀκταίωνα* recte correxerunt et Lascaris et scriba eius codicis, unde profecti sunt GHI. imitatus Callimachus videtur Eurip. Bacch. 230 *Ἀκταίονός τε μητέρ', Αὐτονόην λέγω,* quem locum affert Choerobosc. ad Theodosii Can. I p. 72. alia correptae vocalis exempla dedit Dindorf. in Thes. Paris. I p. 1360. —

111. Non latebit opinor attentum lectorem cur *οὐδ' αὐτόν* scribere maluerim quam quod libri scripti editique omnes habent *οὐκ αὐτόν.* nam quum Tiresias cum Actaeone comparetur, quippe qui multo meliore conditione usus sit quam ille ut comes venantis Dianae, non iam dici potuit, non servasse eum communes cursus communesque venationes, sed potius *ne eum quidem* illas res a morte defendisse. —

113. Sufficere mihi videbatur ad emendandum versum corrigere *ὀππόκ' ἄν.* nam quod Meinekius dicit Callimachum neque in hoc hymno neque in hymno in Cererem unquam dixisse *ἄν,* hoc alii casu factum esse dicent et tum demum probaturum aliquid, si reliqui quoque qui dorice scripserunt *ἄν* sprevissent, aut aliquanto maioris ambitus essent duo hi hymni. ac simili casu factum quod in hymno in Cererem *κέν* non legitur nisi semel v. 27. — Mox Meinekius suspectat *χαρίεντα,* quod ad undas translatum sit, quum de *lavante* dicendum esset. equidem putabam lavacrum intelligendum esse, quod gratum Actaeoni adspectum erat praebiturum. —

115. Ab Ernestio coniectum *δειπνασεῦντι* Meinekius rectius

dictum putabat quam δειπνησεῦντι, cuius tamen iudicii postea p. 308 eum poenituit. recte. neque enim illud cum δίνασε, φώνασε, ἐξεπόνασε aliisque (cf. Ahrens. II p. 148) comparari potest, quoniam probari nequit nec in usu fuisse δειπνᾶν praeter δειπνεῖν, nec δειπνή praeter δεῖπνον. —

116. Humani quid accidit Ernestio affirmanti „*melius esse* δεξεῖται (cui minus est a codicibus auctoritatis) *propter v. 118. Tu filium recipis, quamquam coecum, tamen vivum. at illa diu quaesito filio nihil ex montibus nisi ossa recipiet.* Non vidit igitur ita non ἐπερχομέναν, sed ἐπελθοῦσαν dicendum poetae fuisse. Atque in eadem re Nonn. Dionys. V 546, quem Spanhemius iam attulit, dixit ὀστέα δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χυτῇ μεμερισμένα γαίῃ λείψανα πεπτηῶτα μόγις συνελέξατο μήτηρ. aliter ὀστέα λέξαι dicunt Hom. Il. XXIII 239, 253: Odyss. XXIV 72. Pind. Pyth. VIII 53. Mosch. IV 35. Quint. Smyrn. I 796, alii, ubi intelliguntur ossa mortuorum in rogo combustorum. —

117. Hunc locum bis imitatum esse Nonnum Dionys. VI 99 et XXXI 32 ὀλβίστην ἐνέπω σε, iam annotavit Ruhnk., ubi non magis quam in Callimachi hoc loco iisque omnibus unde huius adiectivi exempla afferunt Bast. atque Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 896 seq. et Dindorf. in Thesaur. Par. V p. 1866 (quibus adde Apollinar. XLIX 8. LXXI 39. LXXXIII 7. CXXVII 4), codices firmant Buttmanni sententiam, Gr. gr. I p. 264 ὀλβιστός, ὀλβιστάν, non ὄλβιστος, ὀλβίσταν etc. scribendum esse existimantis, nam adiectivum verbale esse, non superlativum. At non concesserim Buttmanno superlativum ὄλβιστος analogiae adversari. nam sive recta via ab ὄλβος descendit, ut ab ὕβρις ὕβριστος (de quo cf. Lobeck. Paralip. I p. 40 seq.), a κάλλος κάλλιστος, sive ab ὄλβιος derivatum est, ut ab ὀνήιος factum ὀνήιστος in Apoll. Rhod. II 335 et Phoen. Coloph. fr. III 1 Mein., non habet quo offendat. nec putaverim quemquam assensurum esse Buttmanno, in superlativo aliquid immane et monstruosum inesse affirmanti, modone interpretatus esset *felicissimam,* sed μάλα ὀλβίαν. Postremo nolim quemquam offendere in coniunctis superlativo et positivo gradibus. hoc enim satis frequens est nec apud seriores tantum scriptores, quibus solis concedere videtur Bernhardy Synt. p. 436. certe invenio in Pindar. Pyth. IX 7 τόθι νιν πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός, et in Thucyd. III 59 ὅπερ δὲ ἀναγκαῖόν τε καὶ χαλεπώτατον τοῖς

ὧδε ἔχουσι. alia dederunt Lobeck. Paralip. I p. 41 not. 41, II p. 540, et Ioseph. Strange in Iahnii Annal. (1835) Supplem. III p. 562, ubi eius quoque modi exempla extant, in quibus antecedit superlativus, sequitur positivus. — In sequenti versu summo iure pro ὑποδεξαμέναν Meinekius dedit ἀποδεξαμέναν. —

119. Edebatur: τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἀλλὰ — μενεῦντι γέρα, in quo vel τῷ vel γὰρ patet corruptum esse. nam quum τῷ significet, propterea non lamentandum esse Tiresiae matri, quod multo meliore condicione utatur quam mater Actaeonis, quum vivum e montibus receperit filium, non potuit uno tenore ita ut hic factum nova addi causa haec, quod Tiresias multa alia habiturus sit a Minerva dona. Huic vitio ut mederer olim conieci τῶ scribendum esse, μινύρεσθαι putans cum genetivo construi posse ut ὀδύρεσθαι in Hom. Od. IV 819 τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου, et alibi. Sed quum optimi codices commendent non τῷδε, sed τῷ δέ, tutius visum hoc recepto γάρ mutare in παρ', quod sive ad τῷ referendum sive cum μενεῦντι coniungendum putabis utique aptissimum erit. Postea vidi Meinekium ob eandem causam hunc versum suspectasse, duasque proposuisse coniecturas, quarum tamen neutram in verborum ordinem recepit. ego num nimis audax fuerim lectorum iudicium exspecto. — In sequenti versu ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν fluxit ex Homer. Il. VI 358. —

122. Inutilis est Hertzbergii coniectura in Bergkii Zeitschrift für die Alterthumsw. 1847 p. 128 prolata, ἦ μέγα τῶν ἄλλων τοῦτο περισσότερον. nam neque necessarium pronomen est, et μέγα δή τι Callimachus (cf. III 60. Epigr. XLIV 5) amat cum reliquis poetis Alexandrinis, quorum quae notavi testimonia praecepta video a Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 762 praeter Orph. Lith. 296 ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα ἠέλιος. add. πέρι δή τι Opp. Hal. I 263, μάλα δή τι Dionys. in fragm. Bassaric. ap. Steph. Byz. p. 195, 2, πάνυ δή τι Straton. in Anth. Pal. XII 200, 4. —

123. Ὄρνιθας nolui cum Ernest. Brunck. Blomf. Meinek. mutare in ὄρνιχας, quae forma nec in Theocrito et Moscho constanter legitur (cf. Theocrit. VIII 58. XXIV 64. Mosch. III 48) nec ita fixa est apud Pindarum, quin is praeter ὄρνιχα certe ὄρνιν quoque dixerit (cf. Ahrens. p. 243). Mox de ἦλιθα cf. Merkel. ad Apoll. Rhod. p. CLXXX seq. —

125. *Θεοπρόπα* qui pro *θεοπρόπια* vel *θεοπροπίαι* dixerit praeter Callimachum novimus neminem nec tamen est de ea voce dubitandum, quum proprie adiectivum sit et non solum dicatur *θεοπρόπος οἰωνιστής* in Hom. Il. XIII 70, *θεοπρόπος ὄρνις* in Nonn. Dionys. III 120, *θεοπρόπον ἦτορ* in Quint. Smyrn. XII 534 etc., sed etiam *θεοπρόπον ἔπος* in Sophocl. Trach. 822, quod proxime a Callimacheo abest. In his recte scribitur *θεοπρόπος παροξυτόνως*, si quidem vere statuunt Buttmann. Lexilog. I p. 20 et Doederlein. Gloss. Hom. I p. 243 coll. Etym. Gud. p. 258, 38, *τοὺς θεοπρόπους* significare *τοὺς τὸν θεὸν (τὸ θεῖον) σημαίνοντας*, Callimachus autem quaeri potest num significare voluerit *τὰ ὑπὸ θεῶν σημαινόμενα, τὰ θέσφατα*, ut scribendum sit passive *θεόπροπα*, quemadmodum optimi hic libri habent. quamquam etiam activa significatione *θεόπροπος* scribi video in Hesych. II p. 307, 94, in schol. Venet. Il. XII 228, in Quint. Smyr. l. l. etc. —

128. Incertior est codicis Romani nescio cuius (inter meos certe non est) apud Wernick. ad Triphiod. p. 41 auctoritas quam cui tantum tribuendum sit, ut inde cum Meinekio reponatur *πολυχρονίῳ*. utrumque recte dici nemo negaverit. nam in Nonn. Dionys. XXXII 213 legimus *ᾧ πόρε Κύπρις μηκεδανὴν βιότοιο πολυχρονίοιο πορείην*, sed in Quint. Smyrn. XI 141 *Μοῖραι μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίου τέλος ἐκλώσαντο* (quo loco in eiusdem XIV 117 cum codd. tuebimur *ἠνύσαμεν πολέμοιο μακρὸν τέλος* contra Koechly, qui *μακροῦ* scripsit). atque alterum hoc illo paulo exquisitius est adiectivo ad primarium potius casum quam ad genetivum apposito (cf. Lobeck. ad Aiac. 7). quod autem Meinekius ad suam tutandam opinionem dicit, solere pentametri versus partes sibi respondere ita, ut alterum hemistichium adiectivo, alterum substantivo terminetur, cuius legis ex hoc uno hymno exempla affert viginti sex, equidem nego eius legis hanc esse vim ut quae legi non obtemperent sine idonea codicum auctoritate corrigantur. nec ausus est Meinekius in hoc hymno v. 36 corrigere *ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιοτέρων*, sed intactum reliquit *ἔθος — παλαιότερον*. —

130. Ne defraudemus lectores egregia Bentlei annotatione quae haec est: „*praeter Etym. Magn. ubi hic ipse locus laudatur, meminit et Hesychius: Ἀγεσίλαος, ὁ Πλούτων. et alibi: Ἀγήσανδρος, ὁ Ἅιδης. Lactant. de fals. rel. I 11: ergo*

illud in vero est, quod regnum orbis ita partiti sortitique sunt, ut orientis imperium Iovi cederet, Plutoni, cui nomen Agesilao, pars occidentalis obtingeret. Athenae. III p. 99 B οἶδα γὰρ ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἅιδην Ἀγησίλαον. *Nicander ap. eund. XV p. 684 D* (frag. LXXIV 72) χθονίου στέφος Ἡγεσιλάου. *vetus epigramma apud Gruterum MCXXX* (Iacobs. Anth. Pal. II p. 830):

μή μου ἐνυβρίσῃς ἀγνὸν τάφον ὦ παροδῖτα,
 μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπαγεσιμη
Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος· ἅμα παρέρπων
 εἰπὼν Ἀρατείῳ, γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.

lege: ἐπ' Ἀγεσίλᾳ — ἀλλὰ — εἶπον. *at Scaliger in indice Inscriptionum commentitiam illam Epagesimam mirifica quadam* ἀποθεώσει *inter Deas collocavit.*" Adde Hegesipp. in Anthol. Pal. VII 545, 4 Χαιρεστράτου οὐκ ἀδάκρυτος παῖς Ἡγησίλεω δῶμ' Ἀΐδος κατέβη. —

131. Non suspecta fuerunt criticis verba ᾧ κ' ἐπινεύσῃ, neque tamen video quo pacto dativum ᾧ apte explicem. nam si Callimachus hoc dicere voluit (nec dubitari potest quin voluerit, imitans Hom. Il. I 527 οὐκ ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω), perfici quae Minerva promiserit capitis nutu, aperte scribendum erat ὅ κ' ἐπινεύσῃ. dativus enim ei verbo appositus eum significat cui quid promittitur, res autem quam quis promittit, accusativo significanda est. Iam ipsum quidem illud pronomen ὅ restitui nullo modo poterit. sed licuit poetae pro *pronomine* relativo ponere *adverbium* ὡς, quod cum alibi saepe factum est (cf. quos nominat Wellauer. ad Apollon. Rhod. I 1051), tum in hoc Homeri loco, Il. XVIII 74: τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών. Ad hanc igitur normam locum correxi, sed ἐκτελές pro ἐντελές scribere cum Meinekio nolui. —

132. Miror Blomfieldo τό γε adeo displicuisse ut contra librorum omnium auctoritatem reponeret τόδε, magis miror Meinekium qui hoc a Blomfieldo sumpsit. cf. Hom. Il. VIII 7 μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην πειράτω διακέρσαι. id. Od. XXI 126 ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ νευρὴν ἐντανύσειν. sed quid opus est exemplis, quum res ipsa loquatur. nam etsi alia aliis diis concessit Iuppiter, hoc quidem certe, ut

omnia sua habeat Minerva (cf. Naegelsb. Hom. Theolog. p. 107), uni huic concessit deae. —

134. Nolim assentiri Bergkio in Ind. scholar. Halens. 1864/65 p. IV, nomen λωτροχόοι inane esse versus complementum virginumque appellationem hoc loco plane esse praeposteram, nec puto ita iudicaturum fuisse virum egregium, nisi post φέρεσθαι minimam pro maxima posuisset interpunctionem. Mox pro μάτηρ δ' οὔτις cur μάτηρ γ' οὔτις scribere maluerim neminem latebit. —

135 seq. Non tanta est auctoritas codicum nonnullorum lectioni ἀλλ' αὐτή, cui iure Meinekius superstruxerit coniecturam, qua simul evertitur eximia illa vis quae inest in repetito κορυφὰ Διός. Ceterum scribenti haec Callimacho ante oculos versatum esse Aeschyli locum Suppl. 83 κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον, iam ab aliis monitum est. —

136. Apparet in codice archetypo hunc versum scriptum fuisse tam evanidis literis, ut vix in initio ψεύδεα, in fine θυγάτηρ cognosci posset. qui primus explere conatus sit non constat nec operae pretium est indagare, imposuit tamen is Bentleio, qui, *lego*, inquit, ὡς αὔτως ᾧ κε καὶ ἁ θυγάτηρ, *quod aut fallor, aut elegantius paulo est lectione vulgata.* Ex vano hausta sunt etiam aliorum supplementa, anonymi apud Ernest. hoc: οὐδὲ Διὸς κορυφᾶς εἰς ἄλιον θυγάτηρ, Rittershusii ap. eundem: τῶν τέλος οὐκ ἔσται οὐδὲ Διὸς θυγάτηρ, Reiskii: ψεύδεα· τί μᾶλλον ψεύσεται ἁ θυγάτηρ, vel πατρὸς ἔχει πᾶν γέρας ἁ θυγάτηρ, Brunckii: ψεύδεα, μήδ' ἀτελῆ νεῦσε Διὸς θυγάτηρ, Boissonadii: κ' οὐ κορυφᾶς τᾶς Διὸς ἁ θυγάτηρ, et quod omnium elegantissimum Meinekii: ψεύδε'· ἀλαθεύει καὶ Διὸς ἁ θυγάτηρ. —

139. Pro ὀλολυγαῖς Meinekius malebat ὀλολυγᾷ, non solum propter pluralem, cuius nullum exemplum esse putabat, sed etiam ut numerus substantivorum Callimacheo more alternet. At alterum argumentum falsum esse ipse postea p. 313 docuit Meinekius allato Hym. Hom. in Ven. 19 φόρμιγγές τε χοροὶ διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαί —, alterum autem infirmius est quam cui iure quid tribuatur. —

141. *Omnes editiones veteres habent* ἐς πάλιν, *non* ἐς πόλιν. *quod posterius a mala manu est, illud genuinum.* καὶ ἐσελάσαις πάλιν αὖτις· τῷ ἐξελάοισα *oppositum est*

τὸ εἰσελάσαις. postremo τὸ πάλιν αὖτις vocabulum omnibus poetis familiarissimum est. Hom. Il. V 257 τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι, et alibi passim. Bentley. Ἐς cum ἐλάσσαις coniungendum esse intellexit etiam Ziegler. ad Theocrit. V 78, nec probari potest Stephani opinio ἐς cum πάλιν iungendum esse ut in ἐσαῦθις (de quo cf. Lobeck. Elem. I p. 616), nisi scribatur ἐς πόλιν. Sed haec inutilis coniectura est, speciosior autem Thomae Bentlei opinio, Callimachum scripsisse *καὶ ἐς πάλιν ἡνίκ' (ἁνίκ') ἐλάσσαις.* nam quoniam Minerva salvere iubetur et quum e templo egrediatur et quum redeat, Thomae Bentlei admissa coniectura paulo melius sibi quae opponuntur verba respondebunt. sed quum nihil impediret poetam quin plane ad amussim respondentia sibi illa verba faceret scribendo καὶ ἐξελάοισα καὶ ἐς πάλιν αὖ (vel αὖτ') ἐλάοισα, censendus est noluisse haec verba externa etiam forma accurate sibi respondere, sed paulo liberius orationem formare voluisse idque ad eam normam quae extat in Homer. Od. IX 339 οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, ἤ τι ὀισάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν, cuius generis multa congessi in Leutschii Philol. XXIII p. 442. Atque ita etiam Meinekium statuere video. —

142. Bentleius, *lege,* inquit, *ἵπποις. nam si accusativus hic locum haberet, scriptum fuisset ἵππως.* Non dubium est quin iure Brunckius scripserit ἵππως. cf. v. 62 ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι ἵππως. Ceterum ad rem confer Aristoclem ap. Aelian. Var. hist. XI 4: ἵλαος εἴης καὶ πάντων θἄλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ, et Apollinar. Psalm. XXIV 24 λαὸν σὸν καὶ κλῆρον ἐνκλήεντα σαώσεις. —

HYMNVS IN CEREREM.

1. *Δημητρειακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ δηλοῖ.* Eustath. ad Hom. Od. p. 1488, 60. —

2. *Πολυτρόφε* pro πολύτροφε hic et v. 120 correxi in Schneidewin. Philol. VI p. 515 nescius tum idem iam factum esse a Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 1445. me monitore mutavit

etiam Mein. p. 306. Similiter *πάντροφε* male editur in Orph. hym. X 12. XXVI 2. Nonn. Dionys. XXIII 285 (sed in Nonn. D. XLIV 191 recte editum *παντρόφε*). —

3. Huc respexit scholiasta Platonis quum ad Symp. p. 218 verba haec: *οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε*, hoc adscripsit: *ἐντεῦθεν παρῴδησε Καλλίμαχος ἐν ὕμνῳ Δήμητρος καλάθου τὸ θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.* Quibus ita abusus est Hecker. Com. Call. p. 138, ut olim huius hymni initium tale fuisse diceret:

τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
Δάματερ, μέγα χαῖρε, πολυτρόφε, πουλυμέδιμνε
** * * * * θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβαλοι.*
*τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε * * **
μήδ' ἀπὸ τῶ τέγεος κ. τ. λ.

in quo egregie fallitur. nam ad *παρῳδεῖν* non solet addi accusativus eius quod quis imitando effecit, sed eius quod imitatur. ergo Callimachus non ipse usus est verbis *θύρας ἐπίθεσθε βέβαλοι*, sed eam formulam, quae ex Orphica disciplina fluxit et Pythagorica etiam disciplina nobilitata fuit (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 450 seq.) imitando expressit aliis verbis, sed sine omni ludificandi et vituperandi studio (hoc enim sensu *παρῳδεῖν* dicunt Platonis scholiastae et qui Platonem interpretati sunt philosophi. cf. doctam Teuberi commentationem de usu parod. apud Aristoph. p. 3), Platonis libertatem secutus (*ἐντεῦθεν παρῴδησε*), qui *πύλας πάνυ μεγάλας ἐπίθεσθε τοῖς ὠσί* dixerat. Apparet igitur facile scholiastam illud Platonis cum Callimacheis hisce *χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι, μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος κ. τ. λ.* propterea comparavisse, quod utrumque ipsi ex Orphica illa formula fluxisse videbatur. unde simul Blomfieldi error convincitur, qui pro verbis Callimacheis *χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι* in verborum ordinem recepit *θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβαλοι.* — Ipsa autem illa Callimachi verba *χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι* Hemsterhusius a reliqua oratione seiungenda et parenthesios signis includenda esse iudicabat, quod certe non aliter fieri poterit nisi ut mox scribatur *μήτ' ἀπὸ τῶ τέγεος μήτ' κ. τ. λ.* atque ita correxit qui Hemsterhusio obsecutus est Meinekius. At cur vel tantillum mutemus, quum rectissime procedat sic instituta oratio: humi

profani spectate calathum *neve* desuper aspicite —? Postremo ne hoc quidem Meinekio concesserim, *θάσασθε* scribendum esse, futurum autem *θασεῖσθε* in tali exhortatione inusitatum esse tempus. an aliter futurum habet in Hom. Od. XII 25 *ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον αὖθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν πλεύσεσθε*, aut Il. X 235 *τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα, φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί. μηδὲ σύ γε αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων.* XXIII 858 *ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, πάντας ἀειράμενος πελέκεας οἶκόνδε φερέσθω· ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών, — ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.* XXIV 717 *εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν, αὐτὰρ ἔπειτα ἄσεσθε κλαυθμοῖο.* —

4. Qui haec ita interpretentur: *neve e tecto aut aliunde ex alto* (*ex arbore puta vel colle*) *aspiciatis*, eos Meinekius vituperat ut qui suo arbitrio inferant aliquid quod in verbis non insit. at si recte dicitur, de quo dubitari nullo modo potest, *μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγους μηδ' ἀπὸ ὕψους αὐγάσησθε*, i. e. *ἀπ' ἄλλου του ὕψους* (coll. infra v. 14 *ποταμῶν* i. e. *ἄλλων ποταμῶν*), recte etiam licebit sic loqui: *μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε.* ac vide similiter dicentem Hom. Od. VII 320 (X 60) *ὄφρ' ἂν ἵκηαι πατρίδα σὴν καὶ δῶμα καὶ εἴ πού τοι φίλον ἐστίν*, i. e. *εἰ ἄλλου πού τοι φίλον ἐστίν*, et Oppian. Hal. II 489 (*τρυγὼν*) *καὶ ἔρνος καὶ πέτρην ἑκάκωσε καὶ εἴ ποθι κεῖνο* (*βέλος*) *πελάσσῃ*, quibus locis Callimachum satis a Meinekii coniectura defensum esse arbitror. —

5. Post *μηδ' ἀπὸ τ. τ. μηδ' ὑ. αὐγάσσησθε* cum vi repetita negatio est *μὴ παῖς μηδὲ γυνά*, ut saepe post *οὐδὲ* (ne — quidem) ita repetitur negatio e. g. in Hom. Il. VIII 482 *οὐδ' ἢν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σεῦ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω* (cf. Poppo ad Thucyd. II 97 et Schoemann. ad Isae. p. 470, Franke de part. negat. III (Misen. 1859) p. 13 seq.), sed etiam post simplex *οὐ*, ut Hom. Od. III 28 *οὐ γὰρ ὀίω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.* — Mox quaenam sit ista *ἃ κατεχεύατο χαίταν* inter interpretes dissensio est. alii enim meretricem intelligunt, alii de femina cogitant quae aliquo ex necessariis recens defuncto capillos detonderit vel quae matrimonium initura comam in honorem dei heroisve alicuius posuerit,

alii tenerrimae aetatis puellam interpretantur, plerique autem de innupta virgine intelligunt. quorum nihil probo. nam nec opus est ut praeter παῖς et γυνά quicquam addatur, nec tam proprium est virginibus τὸ καταχεῖσθαι τὴν χαίτην, ut inde peculiaris *eius* aetatis significatio duci queat. Equidem tantum abest ut μηδ' ἃ κατεχεύατο tanquam tertium aliquod ad verba μὴ παῖς μηδὲ γυνά referendum censeam, ut contra cum v. 6 coniungendum existimem, ubi aliae praeter βεβήλους aspicere calathum vetantur, quae sunt ieiunae. has arceri suspicor, ne eius temporis dea admoneatur quo et ipsa *ieiuna* per totam terram quaereret filiam (cf. Voss. ad hym. Hom. in Cerer. p. 141 et infra cf. v. 12). Ob eandem autem causam consentaneum fuit arceri eas omnes, cuiuscunque erant aetatis, *quarum comae libere vagarentur.* verendum enim erat, ne hac quoque re Ceres illius infortunii admoneretur, nam et ipsa tum ἀμφὶ χαίταις ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλησι, ut est in Hym. Homer. in Cer. 41. Et Ceres quidem hoc fecerat dolore percita ob amissam filiam', sed illae mulieres, quae secludendae sunt ab aspectu calathi, parum refert in luctune capillum effusum habeant an curiosiorem sui cultum negligentia tum forte spernant, ut Medea Apollonii Rhod. III 830, cui ἐθεῖραι — ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο, aut Archylis ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας πολλάκι τοὺς ἱεροὺς χευαμένη πλοκαμούς in Rhian. epigr. in Anthol. Pal. VI 173, aut Μιμαλλόνες καὶ Βασσάραι καταχεχυμέναι τὰς τρίχας in Athenae. V p. 198 E. —

6. Voci quae est αναλέος interdum etiam in aliorum libris scriptorum aspirari invenio, velut in Nicandr. Ther. 938, sed qui soli aliquam probandi vim habeant loci contrarium suadent, ut Nicandr. Ther. 953 ἐπ' αὐαλέοισι. nolui tamen obsequi Stephano ἀπ' αὐαλέων corrigenti, quum certe αὔω i. e. ξηραίνω grammatici agnoscant. cf. Lentz. Pneumatol. p. 707. — Post hunc versum Meinekius correcto in v. 6 μήθ' eius modi fere versum excidisse putabat: μήθ' ὅκα δειελινοὶ λιπαρᾶς τερψώμεθα δαιτός, ut haec esset sententia: ne quis calathum adspicere audeat neque mane, quo tempore calathus ex templo effertur et pompa instituitur, neque vespera, quo tempore in locum suum reponitur. At non concedi potest quod Meinekius concedi sibi vult, ἀφ' αὐαλέων στωμάτων πτύειν indicare tempus *matutinum.* imo quae sequitur hesperi memoria docet, *nocturna* agi sacra, unde

efficitur ut non possit cogitari nisi de iis quae etiamnum sub vesperum ieiunae sunt. —

7. Hunc versum Ernest. post scholiastam (ἕσπερος μόνος ἐθεάσατο τὸν κάλαθον) ita interpretatur: *hesperus e nubibus prospexit, cum procedit*, a qua interpretatione reliqui fere non discedunt, nisi quod nonnulli pro *prospexit* ponunt *prospicit* (Hesperus e nebulis gradientem aspectat opacis, vel: Hesperus blickt vom Gewölk der Ankunft des Korbes entgegen, vel: aus dem Gewölk hervor blickt Hesperus, wann er daher zieht). Sed huic interpretationi adversatur et diversa temporum ratio (ἐσκέψατο et νεῖται), et verbum νεῖσθαι quod futuri temporis significationem habet (cf. III 148 et VI 82), et particula πηνίκα, quae interrogativa est nec poni potest pro ἡνίκα (τηνίκα). Contra melius omnia procedent, si interpunctionem in hunc modum mutaverimus: ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο (πανίκα νεῖται;), ἕσπερος, ὅστε κ. τ. λ. Hoc dicit poeta: iam in coelo affulsit hesperus, quo tempore calathus prodire solet. sed nondum calathus prodit. *quando tandem prodibit?* Quamquam ne sic quidem omnia expedita sunt. neque enim intelligi potest, cur e *nubibus* prospicientem Hesperum poeta faciat, non a coelo sereno. quasi vero tum, quum carmen scribebat, scire potuerit poeta in ipsa pompa coelum nubibus obductum fore. Haec causa fuit cur ἐκ κνεφέων scribendum censerem, i. e. *e crepusculo*. Similiter autem Callimachus hic rem instituit atque in hym. V, ubi, dum Pallas in templo moratur, poeta spectatoribus morae impatientibus ex Tiresiae fabula delectationem quaerit. In hoc hymno equi calathum vehentes (v. 121) non prodire censendi sunt ante v. 119. Epanaphora quae est in Ἕσπερος legitur etiam in Nonn. Dion. XXVI 144: ἀμαρύσσεται Ἕσπερος ἀστήρ, Ἕσπερος, ἑσπομένης λιποφεγγέος ἄγγελος ὄρφνης. —

9. Recte Ernestius ὅκα scribit, quod quum V 7, 18, 101. VI 6, 32 vel in omnibus libris vel in plerisque legatur, non dubitari potest quin etiam hic et infra v. 112 et 114 restituendum sit, ubi servavit ὅτε Meinekius. Similiter ποκά scribendum fuit V 38 et 70 propter V 5, 57, 59, item τόχ' ὁ VI 115, ubi Meinekius quidem sibi non constitit. —

10 seq. Nescio an recte Brunckius scripserit ἕστ'. nam ita Dores dixisse tradit Etym. Magn. p. 382, 8 et agnoscunt hoc codices Theocritei. cf. Meinek. ad Theocrit. V 22. Ahrens. de dial. Dor. p. 37.

Lobeck. Element. path. I p. 299. — Quum primum ad solis occasum, deinde ad ortum (nam ibi sunt nigri illi homines, οἳ πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς, Aeschyl. Prometh. 809) profectam Cererem narret Callimachus, non videtur ut novum deae iter memorare potuisse id, quo ad aurea Hesperidum mala contendebat, quippe quae et ipsa fuerint in extremo occidente, „ad oceanum Atlanticum," ut dicit Spanhemius. at hic error est doctissimi interpretis, qui tum forte non recordatus est alios alias finxisse Hesperidum sedes (cf. Salmas. Exercit. Plin. p. 264 seq.) —, ut in Cyrenaica, ubi etiam urbs postea fuit Ἑσπερίς. vid. Stephan. Byz. s. v. et Callim. Epigr. XXXVIII. sin vero non ad occidentem, sed vel ad Cyrenaicam vel ad Hyperboreos (cf. Apollodor. II 5, 11) referimus Hesperidum hortos cum pomis suis aureis, recte habebunt omnia neque offendendum in eo est, quod qui medius inter solis ortum et occasum iacet Hesperidum hortus ultimo loco memoratur. is enim solemnis fere rerum ordo est, quem inde ab Homero (ut in illo πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα) observabant scriptores omnes. cf. Schaefer. ad Theogn. Eleg. 3. ac vide Callimach. IV 280. —

12. Quum poeta monuisset calathum ne eas quidem cernere debere mulieres initiatas, quae ieiunae essent et incomptae, huius edicti ipse causam apposuit hanc v. 10 seq., quod quum Ceres filiam quaereret, totum peragraret orbem ieiuna et incompta. unde patet quam vim habeat v. 12, quem iniuria expellendum putabat Ruhnkenius in errorem ille inducens Brunckium, Paldamum in Zimmermann. diar. antiq. stud. 1838 p. 1139, alios, non item Naekium de Hecal. p. 10 et Meinekium. tantum enim abest ut „puerilis glossa sit margini olim ascripta ad interpretandum v. 16," ut summo iure eadem sententia bis sit aptissimo loco a poeta posita, quippe in qua praecipua totius loci vis cernatur. —

13. Διέβης e coniectura esse scribae eius codicis profectum, e quo deteriores codices manarunt, meliorum docet librorum fides. Sed satis certam esse iudico illam coniecturam, nisi quod, quum Lascaris διέβαινεν scribens in codice suo certe διεβα invenisse videatur, prae διέβης auctoritatem habet διέβας, quod Meinekius reposuit. Ἀχελώιον ἀργυροδίνην legimus etiam in Hesiod. Theogon. 340 et Dionys. Perieg. 433. —

15. *Omnes (?) editiones vetustae sic habent:* τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί. *primus mutavit*

Frischlinus. lego: τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμαὶ ἐκαθίσσαο φρητί. χαμάδις *non est humi, sed ad humum, et significat motum ad locum.* φρέαρ Καλλιχόρου, *ut* ἄστυ Κυρήνης, *hym. in Apoll.* Bentleius. Frustra vir eximius operam in emendandum versum impendit. nam Callimachi genuina verba hic non habemus nisi haec pauca: τρὶς δ' ἐπὶ καλλι vel καλλίχορον, reliquam autem versus partem docti Itali suppleverunt. Docent hoc per se varia supplendi conamina, quae quattuor sunt, alia aliis audaciora. nam fuerunt qui licere sibi putarent archetypi fidem (quae talis fuit: τρὶς δ' ἐπὶ καλλι vel καλλίχορον) immutare in hanc speciem: τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης (vel καλλίστην) κ. τ. λ. (cf. n. cr.). qui autem in archetypo apparentes literarum ductus pressius sequi malebat coniciebatque τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί, proposuit is quod a Callimachi consilio plane alienum esset. Patet enim omnia quae usque ad v. 16 leguntur ad idem tempus referenda esse quo Ceres filiam quaesitura ieiuna et incompta per orbem terrarum *errabat.* iam vero quis non ineptum existimaret poetam, si, quum v. 10 dixisset πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν, — v. 15 diceret ter in eo itinere deam *consedisse* ad fontem Callichorum? imo dicendum fuit deam ter ad Callichorum fuisse sine ulla sessione, nec potuit *considendi* verbum a Callimacho poni quod ab interpolatore positum videmus. Sed reliquam quoque lacunosi versus partem male ab eo expletam esse docet sequens versus αὔσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω, de quo hoc quivis concedet semel monitus, duo eius hemistichia, αὔσταλέα ἄποτός τε, et οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω, non posse ad unam eandemque enuntiationem referri. nam hoc si voluisset Callimachus, aut in secundo quoque hemistichio posuisset adiectivum, ut fecit in primo (ἄσιτος et ἄλουτος vel simile quod versui aptum esset), aut etiam in primo verbum, ut est in altero. Offendit haec res etiam Godofredum Hermannum in Zimmermann. diar. antiq. stud. 1838 p. 461 qui, quo ista inconcinnitas evitaretur, statuit post ἄποτός τε finem eius versus itemque initium sequentis excidisse, ubi alia maerentis deae epitheta locum habuissent. sed praeterquam quod ita interpositis aliis divelluntur quae sunt eiusdem generis, ipsa illa inconcinnitas ea ratione non est sublata. Itaque mihi quidem certissimum videtur duo ista versus 16 hemistichia a Callimacho ad diversas enuntiationes relata esse. Quod si fecit, similitudo

versus 12 (οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδὲ λοέσσω) docet, Callimachum non potuisse deam αὔσταλέαν tantum (i. e. illotam et incomptam) et ἄποτον appellare, sed addere debuisse nihil eam *edisse*. Atque hoc probabile poetam fecisse antecedenti versu, quem — ut sumam recte interpolatores Italos cogitasse de Callichoro — ita credo expleri posse melius:

τρὶς δ' ἐπὶ Καλλίχορον φρέαρ ἵκεο δαιτὸς ἄπαστος,
αὔσταλέα ἄποτός τε,

quibus nova iam additur enuntiatio haec: καὶ οὐ φάγες οὐδ' ἐλοέσσω in hunc sensum: quae ad Callichorum ter veneras esuriens et aqua abstinens ad potandum et lavandum, ne ibi quidem cibum potumque cepisti et lavasti. nam φάγες de esu et potu simul intelligendum ut in Hom. Od. V 197 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν coll. V 94 seq. V 197. X 176 seq. Il. XIX 161, 163. XXIV 475 seq., non quo *edendi* verba sua vi etiam potandi vim habeant, sed quod, si quando duae res quae inter se coniunguntur repetendae sunt, saepe non utraque simul, sed altera utra repetitur sola. cf. Hom. Il. XIII 288 seq. εἴ περ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ. X 361 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης, ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς. XXIII 694 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς θίν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν, ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτο. XXIV 456 τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων, τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος. XXIV 641 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην. καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔ τι πεπάσμην. Od. III 98 αἴ κ' ἐθέλῃσθα κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας πλαζομένου —, ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. Od. IV 206 ἐπεὶ τόσα εἶπες ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη· τοίου γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις. Od. XX 109 ἐπερρώοντο γυναῖκες, ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα μυελὸν ἀνδρῶν. αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν. Herodot. I 109 οὐδ' εἰ παραφρονήσει τε καὶ μανέεται κάκιον, ἢ νῦν μαίνεται, οὔ οἱ

ἔγωγε προσθήσομαι τῇ γνώμῃ. Aristoph. Av. 78 δεῖ τορύνης καὶ χύτρας, τρέχω 'πὶ τορύνην, ubi Meinekius in Vind. Aristoph. p. 84 apposuit Sophocl. Phil. 138 τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει καὶ γνώμας, et Horat. Carm. IV 4, 24 *fortes* creantur *fortibus et bonis*, in quibus contrarius est ordo, ut etiam in Hom. Od. XII 104 seq. τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀνορροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ· τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ δεινόν. rursus aliter Caes. de bell. Gall. VII 14 *haec si gravia aut acerba videantur, multo illa gravius aestimare.* id. ibid. II 21, 5 *quam quisque ab opere in partem casu devenit quaeque prima signa conspexit, ad haec constitit.* — At nondum licet ab hoc loco discedere. nam quum scholiasta Clementis Alexandrini a Klotzio editus ad Protrep. p. 16 Pott. — ἀλωμένη ἡ Δηὼ κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς θυγατρὸς — φρέατι ἐπεκαθίζει λυπουμένη — adscribat haec tom. V p. 101, 30: τὸ φρέαρ Καλλίχορον οἱ παλαιοὶ ὀνομάζουσι· Καλλίμαχός φησιν·

Καλλιχόρῳ ἐπὶ φρητὶ καθέζεο παιδὸς ἄπαυστος

— consensu mirabili, qui facile incautum abripiat, Naekius de Hecal. p. 11, Schneidewin. in Coniect. crit. p. 12 seq. et Meinekius illum versum ad nostrum hunc in Cererem hymni locum retulerunt in extremo versu corrigentes ἄπυστος. At equidem in horum partes non transierim qui alienam a Callimachi consilio credam esse eam sententiam quam scholiasta Clementis servavit. depinxit enim poeta per totum terrarum orbem *usque* errantem Cererem. qua in re non apte memoratur ad Callichorum Cererem *ter consedisse*, nam is *finis* fuit erroris. Et cur tandem ad hunc in Cereris hymnum scholiastae memoria referenda sit, non ad carmen aliquod deperditum, quum scholiasta hymni mentionem non faciat et Callimachus saepe eandem fabulam bis attigerit? — Postremo Vossii supplementum ad hym. Hom. in Cer. p. 35 propositum: τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ ἀχαρεῖ ἐκαθίσσαο πέτρᾳ — ob eandem causam reiciendum est. —

17 seq. Multo fortius est μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες quam quod Blomfieldo placuit μὴ δή. cf. IV 89 μή πω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο, Aristoph. Vesp. 1418 μὴ μὴ καλέσῃς, Pac. 927, quos contulit Mein. add. Sophocl. Aiac. 191 μὴ μή μ', ἄναξ. Oed. Colon. 210 μὴ μὴ μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι. Theocrit. XXI 63 μὴ σύ γε μὴ τρέσσῃς. Meleagrum in Anthol. Pal. XII 80, 30

μή μή πρός σε Διός, μή πρὸς Διός. cf. Mein. ad Com. fr. Vol. III p. 211. — In fine versus *Δηοῖ* satis certum videtur interpolatoris nescio cuius supplementum esse, sed in sequentis versus parte ultima quum sublestae codices fidei soli lacunam expleant, meliorum codicum repraesentanda lectio fuit. dubito etiam de codice Parisino (E), cuius scribam non putaverim ex archetypo, sed ex ingenio hausisse. idem valet de extremo versu 23. —

20. „*Legendum πράτα. non primos manipulos, sed prima Ceres.*“ Bentleius. — Ante hunc versum unius versus iacturam factam esse suspicatur Meinekius, quum verisimile sit, quod primo loco ponatur, et ipsum, ut tertium v. 23 seq., duobus versibus includi. At ne hic quidem persuasum habeo tantum poetam tribuisse membrorum aequabilitati. — Ceterum Callimachus se ipsum imitatur IV, 283 *καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι ἀσταχύων φορέουσιν.* —

26. Quum in tota hac parte non iam poeta alloquatur Cererem, iure Ernest. *τίν* alienum ab hoc loco iudicavit, sed non ausus est quicquam mutare. quod primus fecit Reiskius, quo tamen melius rem administravit Heckerus in Com. Call. p. 141 *τεῖνδ' αὐτᾷ* coniciens, quod Meinekio probavit. Hunc autem miror Theocriti scholiastae ad V 32 affirmanti in aliis antigraphis legi *τεῖνδε* pro *τεῖδε* vel *τῇδε*, et deteriorum quorundam codicum scripturae in aliquot Theocriti locis (cf. Ahrens. de Dial. Dor. p. 362 et 371) non tantum tribuisse ut *τεῖνδε* Theocrito restitueret, sed Callimacho vindicare voluisse. equidem quum nec intelligam quo modo *τεῖνδε* firmem nec probatos inter veteres grammaticos testes huic formae inveniam, praetuli *τεῖδ' αὐτᾷ.* —

28. In singulari *πίτυς* cum pluralibus coniuncto non est cur quis offendat. cf. Hom. Il. II 363 *ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.* Nicandri fragm. XXXI, 1 *οὐκ ἔχις οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθέες οὐδὲ βαθυπλὴξ — σκορπίος.* Orph. Argon. 645 *οὐ σύας ἢ πόρτιν κεραὴν ἢ ἄγριον αἶγα.* Nonn. Dionys. XVI 143 *πόρδαλιν ἠὲ λέοντας ὑποζεύξασα χαλινῷ.* id. XXIX 75 *συνερρώοντο δὲ λαοὶ σὺν δορί, σὺν σακέεσσι.* Quod autem Meinekius putat concinnitatem perire, nisi *ὄχνα* scribatur, ut singulari singularis, pluralis plurali respondeat, vereor ut ubique Callimachus eius modi artificio studuerit. —

30. Ad similitudinem vocis *ἐπιμαίνεσθαι*, quam Meinekius

suspectabat, quum fere in malam partem dicatur de amore impotente vel incesto, proxime fere accedit locus Parthenii, fragm. XXIV p. 277 Mein.

παρθένος, ἥ Κιλίκων εἶχεν ἀνακτορίην·
ἀγχίγαμος δ' ἔπελεν, καθαρῷ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ
Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη,
εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μῖξε δ' ἔρωτι
Κύδνου καὶ νύμφης ὑδατόεντα γάμον. —

31. *Τριόπῳ* nunc demum patet Aldinae coniecturam esse, parum illam scriptorum usu confirmatam. nam *Τριόπιον* vel *Τριοπία* eum locum appellatum fuisse testatur Stephanus Byz. p. 636, *Τρίοπον* autem qui dixerint praeter Theocriti locum XVII 68 nunc correctum non invenimus nisi schol. Pindar. Pyth. II 27 et schol. Theocrit. XVII 68. at in illo quidem pro *τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου* cod. Goetting. praebet *τὰ ἱερὰ ἐκ Τριοπίας*, quod sine dubio praeferendum, ac similiter in schol. Theocrit. l. l. codex Ambrosianus CCXXII a Zieglero nunc editus bis habet p. 96 *Τριοπίῳ* — *Τριόπιον*, ut cum peioribus scholiastarum libris Aldum deceptum putem. Revocata autem codicum scriptura *Τριόπᾳ* suum Callimacho Meinekium restituisse non dixerim, etsi etiam Bergkius Ind. schol. Halens. 1864—65 p. IV *Τριόπᾳ* non ex librariorum errore ortum existimat, sed ipsius poetae negligentiam culpandam esse. nam *Τριόπᾳ* non solum propterea suspectum est, quod illa nominis forma aliunde non innotuit, sed etiam *θ'* vel *δ'* quod sequitur simul suspectam illam vocem reddit. quis enim particulam istam patienter tolerabit medio membro additam, non item tertio? Ac quid scripserit Callimachus, ex meliorum librorum scriptura *Τριόπαι δ'* ita in oculos incurrit, ut qui hanc scripturam cognovisset, pridem visurus fuerit a Callimacho profectum esse *Τριοπᾶδ' ὅσον*. ac percommode accedit quod Stephan. Byz. l. l. *ἐθνικόν* agnoscit *Τριοπηίς*, ὡς *ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς*. conferri autem potuerunt in doricum sermonem converso huic nomini *Νικολᾶδες* Machon. in Mein. Com. gr. IV p. 497, *Κωπᾶδες* Aristoph. Pac. 1005 et Stratt. in Mein. Com. gr. II p. 779, *ἐλᾶδες* Arist. Ach. 997, *Νεολάδας*, *Φιλολάδας* (cf. Mein. Delect. Anthol. p. 114), et in Aeschyl. fr. 183 Herm. *δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων κορῶν* etc. ac *Νηρῇδες*, *Βρισῇδες*, *Χρυσῇδες*, *Καδμῇδες* citant Etym. Magn. p. 604, 54 et Zonar. p. 1398 et alii. Verum enim

vero Meinekio permirum videtur Triopium hic commemorari, quod postea demum a Triopidis occupatum Cereris cultu inclaruerit. atque tanto mirabiliorem anachronismum esse quum ipse poeta expressis verbis dixerit οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον. qui anachronismus ut evitetur, Meinekius suspicatur Callimachum Τριπόλι scripsisse. Sed equidem neminem existimo anachronismum sensurum esse, dum modo ad ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριοπᾳδ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ non cogitet ἐπεμαίνετο, sed ἐπιμαίνεται. —

33. Non erat cur in apposito articulo Ernestius offenderet. nam ubi peiora quaeque opponuntur rebus melioribus vel expressis verbis vel tacite, locus est articulo, quum genus generi opponatur. cf. Hom. Odyss. XVIII 229 et XX 310 οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα, quod imitatur Quint. Smyrn. VII 71 οὕνεχ' ὕπερθεν ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Il. I 576 οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. et sic ubicunque alterum genus alteri opponitur, sive utrumque pluribus rebus continetur sive una, ut paulo ante hic v. 32 ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων. Meinekius autem quod ἅ coniecit, non articulus in causa fuit, sed quod in Vindobonensi scriptum esse ἁ cognovit, cui profecto nihil tribuisset, si intellexisset eius codicis quam infirma esset auctoritas. —

38. Ἧς quin uni receptum referatur Lascari non potest dubitari. Itaque ἦν restitui eo maiore iure, quod ne in Theocrito quidem ubique critici ἧς restituere maluerunt, ut in carminibus XX 37. XXI 40, 60. XXIII 4, 15, quippe minus severo dorismo scriptis, quod cadit etiam in Callimachum. vide tamen Epigr. XLVII, 7. —

39. Non debebant contra librorum optimorum fidem Stephanum sequi Blomf. et Meinekius. nam tametsi poeta nymphas intellexit *sub arbore* ludentes, potuit tamen hoc ita dicere, ut ἐπί scriberet, i. e. *proxime* arbori. cf. Apoll. Rhod. II 479 ἁμαδρυάδος νύμφης —, ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ, μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἐπὶ πουλὺν αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές. Sed aliud est quod hic me offendat, etsi omnes invenio patienter tolerasse. mirum enim est et plane intolerabile, in duabus enuntiationibus liberis quae iuxta positae sunt eundem arborem αἴγειρον mox neutrali vel masculino pronomine

dici τῷ, mox feminino ἅ. Hoc ita demum videtur concedi posse, ut prior enunciatio non iam libera sit, sed fiat *relativa*, quae arctissime coniungatur cum appositione illa μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον. Itaque deleta post τῷ vocula δέ, ad quam intrudendam pronos fuisse librarios invenimus, enuntiationem relativam fecimus. ac commendatur hoc etiam eo quod haec vox cum vocibus monosyllabis in initio versuum ter deinceps repetita parum videtur gratiae habere. minus placet τῷ τ' ἐπί. —

45. Aperte dixit Callimachus simulatam sacerdotem habuisse clavem, sacerdotis signum, ab humero pendentem, non reposuisse humeris clavem, ut vertit Ernestius, quem sequitur Bergk. in ind. schol. Halens. $18^{64}/_{65}$ p. XII. Plane similis Moschi locus in Epigr. VIII (= Anthol. Planud. IV 200, p. 686 Iac.): βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην. adde Nonn. Dionys. XLII 4 κατωμαδίη δὲ καὶ αὐτὴ μειλιχίου πλήθουσα πυρὸς κεχάλαστο φαρέτρη. Christodor. 308 οὐδὲ φαρέτρην ἰοδόκην ἀνέχουσα κατωμαδόν. Apollon. Rhod. II 679 ἀμφὶ δὲ νώτοις ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν. Christod. 140 φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδόν. Callim. fragm. CCXI θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον. paulo aliter Dionys. Perieg. 946 νεβρίδας μὲν ἐπωμαδίας ἐτάνυσσε, et Nonn. Dion. I 34 ὠμαδίην δὲ νεβρίδα — σφίγξατέ μοι στέρνοισιν. At enim Heckerus in epist. ad Schneidewinum data in Philolog. vol. IV p. 480, quum sacerdotes deorum claves aedium ab humero pendulas gestasse a nemine demonstratum sit, coniecturam periclitatus est parum probabilem. nam quod Heckerus dicit non demonstratum esse, hoc mihi ex earum rerum genere videtur esse, quae nemo sibi demonstrari cupiat. non cogitabimus igitur cum Heckero de iugulo iuvenis a Nicippa apprehenso, pro quo quis non expectet potius ipsum humerum? Abeat igitur Heckerianum istud κατωμαδίας δ' ἕλε κλαιδός, quod improbavit etiam Meinekius, qui tametsi olim et ipse de humero Erysichthonis cogitandum putavit, postea tamen ad vulgarem clavis significationem rediit. —

46. Cum Meinekio secutus sum Heckerum l. l. corrigentem καταψήχοισα. cf. Apoll. Rhod. III 1102 ὣς φάτο μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισιν. nondum tamen poenitet quod olim in Philolog. VI p. 508 conieci κάρα ψήχοισα coll. Sophocl. Oed. Col. 1131 ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα. Herodot.

VI 61 καταψῶσαν τοῦ παιδίου τὴν κεφαλήν. cuius generis plura collegit Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 234 Lugd. —

48. Ἐλίνυσον scribendum esse, non ἐλίννυσον, docent quos nominat Bredow. de dial. Herodot. p. 98 not. De πολύθεστε haec disputat Bentl.: *scholiastes:* πολύθεστε, πολυπόθητε. *et similiter Hesychius:* πολύθεστος, πολυαγάπητος, πολύσεπτος. *Phot. Lex.* πολύθετον, πολύσεπτον, ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον. *lege* πολύθεστον. *Henricus Stephanus et feminarum doctissima Anna Fabri fatentur ignorare unde fluat hoc vocabulum. fluit a verbo* θέσσομαι, *quod notat* orare, desiderare, petere. *A* θέσσομαι πολύθεστος, *simili plane ratione atque a* λίσσομαι πολύλιστος, τρίλλιστος. *Hesych.* θεσσόμενος, δεόμενος, ἱκετεύων. Θέσσεσθαι, αἰτεῖν, καθῆσθαι, ἱκετεύειν. Θέσσαντο, ἐζήτησαν, ἐκάθισαν, ἱκέτευσαν, ἐνεδύσαντο. *unde vero illud postremum* ἐνεδύσαντο? *neque enim ea significatio est* τοῦ θέσσαντο, *sed* τοῦ ἕσσαντο. *Homerus:* αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν. *Ipse Hesychius:* ἐσσάμενος, ἐνδυσάμενος. Ἕσσασθαι, περιβαλέσθαι. Ἕσσο, ἐνέδυσο, *leg.* ἐνεδύσω. *Crediderim sic olim scriptum fuisse in quibusdam Homeri exemplaribus:* αὐτὰρ ἐπειθ' ἕσσαντο *etc. Ea verba, quia tunc temporis nulla erant accentuum signa nec intervalli quidquam inter singula verba, sic legisse videtur Hesychius, sive alius quis a quo iste mutuatus est:* αὐτὰρ ἐπεὶ θέσσαντο. *Talia apud priscos grammaticos non raro usu venisse certum est. Idem Hesychius alio loco:* θεάσατο, ἐνεδύσατο. *ex ipsa literarum serie constat legendum esse* θέσατο, *id vero depravatum est similiter pro* ἕσατο. *Quid porro illud* θέσσεσθαι, καθῆσθαι, *et* θέσσαντο, ἐκάθισαν —? *quid nisi merae oscitationes grammaticorum? Vera scriptura erat* Ἕσσεσθαι *et* Ἕσσαντο. *ipse Hesych.* Ἕσσας, καθίσας. Ἕσσεν, ἐκάθισεν. Ἐφέσασθαι, ἐπικαθῆσθαι. Ἐφέσσεσθαι, ἐφέζεσθαι, καθέζεσθαι. *Ut illuc redeam unde diverteram,* θέσσομαι, *unde manat compositum* πολύθεστος *occurrit etiam apud Apollon. Argon. I 824, ubi scholiastes* θεσσάμενοι *interpretatur* ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. θέσθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. καὶ Ἡσίοδος· θεσσάμενος γενεὴν Κλεα-

δαῖον κυδαλίμοιο. καὶ Ἀρχίλοχος· πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον. In loco illo Hesiodi pro Κλεαδαίου legendum videtur Κλεοδαίου. Suidas: Κλεόδαιος, ὄνομα κύριον· vel forte Κλεολάου· nescio enim an de Cleolai Herculis filii progenie loquatur, de quibus consule Apollod. II 8. — Egregia Bentlei adnotatione carere editionem meam nolui. ceterum add. Naekium de Hecal. p. 251. —

50. Cur *Δαμάτηρ· τᾶς* scribere maluerim quam *Δαμάτηρ, τᾶς* quod editiones tenent, dixi ad I 51. — De *Τμαρίοισιν* v. 52 dignus est qui conferatur Lobeck. Elem. I p. 295, de *ὠμοτόκος* v. 53 cf. ad IV 120. —

55. *Θασεῖ* nunc demum patet Lascaris coniecturam esse, quam qui retinebant certe non a *τιθέναι*, sed a *θᾶσθαι* vocem derivare debebant, ut fecit etiam Ahrens. de dial. Dor. p. 342. In extremo versu a melioribus libris commendatum *δαίτας*, quod nonnulli habent etiam v. 64, recipere dubitavi, quum voce *δαίτη* poetae epici usi non esse videantur nisi ubi usitato *δαίς* propter metrum locus non erat. atque ita etiam Lobeckium iudicare video Elem. Path. II p. 165. Praeterea Spitzner. ad Hom. Il. IX 336 non *θυμαρέας* cum libris, sed *θυμάρεας* scribere malebat, quippe ex *θυμήρεας* in dorismum conversum. at quis pro certo affirmet, non tam *θυμαρής* Callimachum ex Homero Il. l. l. sumpsisse, quam *θυμήρης*, quo ipse sane usus est IV 29 cum aliis (cf. Spitzner. l. l. Lobeck. Proleg. Path. p. 269), in dorismum convertere voluisse? —

57. Ex hoc loco primus Cunaeus in Nonn. Dionys. XXXVII 423 correxit *Νέμεσις δὲ τόσην ἐγράψατο φωνήν*, ubi olim legebatur *ἐφθέγξατο*. quam coniecturam firmat eiusdem Nonni I 481 *Ἀδρήστεια τόσην ἐγράψατο φωνήν*. —

58. *Ἐγείνατο*, quod libri omnes habent, non putavi ferendum esse, quum aoristus *ἐγεινάμην* non videatur nisi transitivus esse. ac quod reposuimus *ἐγείνετο* convenienter epicorum ipsiusque Callimachi consuetudini (cf. ad III 23), id etiam IV 260 in libris deterioribus mutatum erat in *ἐγείνατο*. — Mox certissima est Bergkii in Ind. lect. Halens. hiemal. $18^{64}/_{65}$ p. VIII emendatio *αὖ* scribentis, nam articulus *ἁ* vix locum tueatur. Postremo *θεῦς* cum editoribus omnibus, etiam Meinekio quem Bergkius l. l. sequitur, scribere nolui. accusativum quidem *θεῦν* scribendum

esse constat Herodiani praecepto apud Arcad. p. 130 sive p. 150 Schm. coll. Lentz. Herodian. I p. 415, sed inde non efficitur ut etiam nominativus scribendus sit *θεῦς*. Ac legitur *θεύς* in Herodian. *περὶ μον. λ.* p. 15 Lehrs. et *θεὺς Ἄρης* in Suid. I 2 p. 1177, et ita optimi Callimachi codices in hoc loco habent. —

59. Imitatur Callimachum Nonn. Dion. XXIX 320 *καὶ ἥψατο χερσὶν Ὀλύμπου, καὶ χθονὶ ταρσὸν ἔπηξε.* —

61. Aperte falsus est Meinekius *ἐνὶ δρυΐ* scribendum censens. nam de una tantum arbore supra dictum esse quod affirmat vir egregius, redarguunt hoc v. 40 (*ἃ πράτα πλαγεῖσα*) et v. 42 (*τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;*). praeterea cui Erysichthon securim immisit arbor non *δρῦς* fuit, sed *αἴγειρος*, v. 38. ergo debebat certe suum illud *δρυΐ* Meinekius intelligere de arbore in universum, secundum Hesych. I p. 539 *δρῦς· πᾶν ξύλον καὶ δένδρον*, coll. schol. Hom. Il. XI 86, schol. Eurip. Androm. 167, schol. Nicandr. Ther. 28. In proximo versu verba *ἃ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν* expressa esse ex Hom. Il. XV 87 iam ab aliis monitum. —

63. De *ὑπὸ χεῖρα* cf. ad I 75. de *δεσποτικήν* cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 321. *Βαρύν* non recte Ernest. interpretatur *improbum*, quum sit *molestum*. aliter dicitur *βαρὺς ἀνήρ* Nicandr. Alex. 401, item aliter *βαρεῖαι* (*γυναῖκες*) infra v. 131. —

64. *Ναὶ ναί* ita repetitur etiam in Theocrit. IV 54, Glauc. in Anth. Pal. IX 341, 3, Posidipp. ibid. XII 45, Asclep. ibid. XII 166, 4, Agath. ibid. V 276, 5. Nonnum attulit Mein. ad v. 18. —

68. Vix dubium mihi quin ante oculos Callimachus habuerit epigramma apud Aeschin. contra Ctesiph. 184 *λιμόν τ' αἴθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα*, unde in usum suum convertit Callimachus *λιμὸν αἴθωνα*, sed *κρατερόν* abusus est. Paulo aliter Apoll. Rhod. I 1245 *λιμῷ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται.* — Suum illud *ἐστρεύγετο λιμῷ* hinc habet Nonn. Dion. XXVI 113. —

71 et 72. In hoc loco, in quo codices ad unum omnes conspirant, vereor ne nodum, ut aiunt, in scirpo quaesiverint critici. Ac primus Ruhnkenius posteriorem versum tam certis indiciis falsi teneri dicit, ut mirandum sit eum tam longo temporis intervallo indeprehensum latere potuisse. Ruhnkenium quidem ita secutus est Blomfieldus, ut v. 72 eiceret. Contra Erne-

stius priorem potius versum spurium esse iudicavit, in qua sententia se quoque dudum fuisse scribit Valcken. in Epist. ad Ernest. p. 54 Tittm., fuitque Reiskius, eandemque sententiam ut novam multo post Paldamus protulit in Zimmerm. diar. 1838 p. 1139. Sed postea Ernestius utrumque versum servari ita posse sibi persuasit, si locum inter se commutent, in quo assentatores nactus est Brunckium, Boissonadium, Meinekium, ne quid dicam de infimo criticorum genere, Volgero et eo qui Tauchnitzianam paravit. Ab his omnibus dissidet Bergkius qui in epistola ante hos viginti annos ad me data versum 71 prioris recensionis, v. 72 posterioris esse sibi videri scripsit. Quorum omnium ego quidem nihil probo. neque enim quicquam in his invenio adeo *ταὐτολόγον*, ut cum altero versu alter stare simul non possit. Vellem autem viri docti animum satis attendissent ad *praesens* *χαλέπτει*, quo quum Callimachus quid plerumque fieri soleat indicaverit, consentaneum fuit addi, idem etiam tunc factum esse in Erysichthone, ut cum Cerere simul ei irasceretur Dionysus. Nihil igitur hic abundanter dictum, quod etiam magis apparebit si v. 71 recte explicaverimus, quod Ernestius certe non fecit. is enim vertit: *eadem enim Bacchum quae Cererem laedunt*, non desciscens illa a prioribus, Stephano (*eadem enim Bacchum quae Cererem offendunt*), Frischlino (*namque eadem Bacchum, Cererem quae crimina laedunt*), Vulcanio (*nam Ceres et Bacchus culpa laeduntur eadem*), quos secuti sunt etiam recentiores, Ahlvardtus (*alles was Daeo beleidigt, beleidiget auch Dionysos*) et Schwenckius (*denn Dionysos kränkt, was irgend Demeter verletzet*). Hi igitur omnes *τόσα* putabant nominativum esse parum illi attendentes ad sequens *ἅ*, pro quo quis non expectet *ὅσα* positum? at subiectum est *ταῦτα ἅ*, *τόσα* autem accusativus est et significat *in tantum* (in dem Verhältniss), i. e. quam rationem duodecim ad viginti, eandem rationem Bacchi poena habet ad Cereris. Apparet igitur in v. 71 propter sequentem quidem versum nihil offensionis esse. nec in eo est, quod *γάρ* tertio loco positum videmus, id quod Meinekius a Callimachi elegantia et arte alienum esse putabat. sed fugit eum Epigr. XIV 2 *ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή*, quod intentatum reliquit. recte. nam quum *γάρ* non solum apud recentiores epicos saepe tertium locum obtineat (cf. Hermann. ad Orphic. p. 826), sed etiam apud Homerum suo quidem loco (cf. Bekker. sched. Homer. p. 286),

a quo positos terminos iam transiliebant cum tragici velut Aeschyl. in Prom. 29 *θεὸς θεῶν γάρ*, Agam. 703 *χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων* (cf. Ellendt. Lex. Sophocl. I p. 339), tum comici (cf. Mein. ad Menandr. p. 7), — non mirandum est etiam Callimachum a simplici dicendi ratione abiisse et tertio loco *γάρ* posuisse, ubi quidem iusta causa erat. nam quis non intelligat in voce *Διώνυσον* tantam vim esse ut iure ei *γάρ* de loco cedat? Deinde rectius explicato versu 71 etiam hoc apparere putaverim, tam arcte hunc versum cum antecedenti cohaerere, ut ab hoc divelli et post v. 72 poni nequeat. — In versu 72, quem ab interpolationis suspicione satis tuetur Nonnus Dion. XI 213 *ἀχνυμένου Βρομίοιο συνάχνυται ὄμπνια Δηώ*, in Philol. VI p. 554 conieci scribendum esse *καὶ γὰρ τῷ Δάματρι*. nam Erysichthonis mentione vix carere posse versus videtur. Propter duplicem dativum iam olim attuli Sophocl. Oed. Colon. 1397 *ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαί σοι*. Ceterum vix est quod moneam, hunc quoque versum pariter ut v. 71 referri ad v. 70, quod dicendi genus non infrequens esse constat. cf. Hom. Il. XXI 439 *ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε καλόν*. cf. quae dixi ad Isocrat. Panegyr. 172. — De accentu vocis *προχανά* v. 74 cf. Lobeck. Rhem. p. 265. —

76. Non *ἠρνήσατο*, quod libri habent, sed *ἀρνήσατο* scribere malui propter *ἄρτυε* v. 79, *ἄροσε* v. 138, *ἅψατο* v. 59, *ἄγετο* v. 86, *ἄγαγε* V 81, *ἆγε* V 95, ubi omnes libri consentiunt, qui inter se dissentiunt in *ἄχθετο* VI 32, *ἅψατο* VI 33. unde quum pateat librarios pronos fuisse ad restituendum Atticismum, eorum consensus nos non debet deterrere a mutando in *ἤγαγε* VI 17, *ἀπηρνήσαντο* VI 107, ut nec hoc loco deterruit nec in *ἥσθετο* VI 41. —

77. Adverbium *ἐνδοι* si qui citant grammatici, mox *ἔνδοι*, mox *ἐνδοῖ* scribitur. cf. Dindorf. in Thes. Par. III p. 1041 D, sed *ἔνδοι* agnoscit Apoll. Dyscol. de Adv. p. 610, 25 et hic firmant optimi codices. Mox in *βέβακε* secutus sum Brunckium. nam quum Callimachus dixerit *διψάσας* V 77, *προσέφασεν* ibid. 79, *ἐκόλλασαν* 83, *ἐβόασε* 85, et imprimis *ἐπεβάσατο* V 65 (ut *ἀναβάσομαι* Pind. Pyth. II 62), non videtur in hac verbi *βαίνειν* forma Dorismum spernere voluisse, praesertim quum *βέβακεν* dicat Pind. Isth. IV 41, *ἐμβέβακεν* id. Pyth. 12, *βεβακώς* Theocrit. XIV 65. Quod autem olim offensus iunctura per-

fecti temporis cum voce χθιζός in Philol. VI p. 508 scribendum putabam βεβήκει, — etsi facilis coniectura est (nam similiter in Apoll. Rhod. II 989 male edebatur μέμηλε pro μεμήλει, in Theocrit. XXV 64 μέμονε pro μεμόνει, in Quinto Smyrn. I 2 κέκευθε pro κεκεύθει) et commendata etiam a Meinekio, tamen eam non iam probo. nam recte habet perfectum, quoniam mater Erysichthonis eius rei quae heri facta sit eventum in praesens tempus durare indicat. Ac plane similiter in Theocrit. XXV 56 quaerenti Herculi senex dicit: χθιζὸς δ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, i. e. *heri venit Augias et etiamnum adest* (aliter in Od. II 262 χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, nam non iam aderat). Non opus igitur est ut ad defendendam vulgatam lectionem recurramus ad Nonni usum, quem praeter aliorum verborum perfecta etiam βέβηκε pro aoristo usum esse constat. cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 274. —

83. Qui Πίνδου vel potius Πίνδῳ scribendum censebant, inter quos etiam Heckerus fuit in Com. in Anthol. I p. 118 et Dindorf. in Thes. Paris. III p. 2179, ii aperte putabant εὐάγκεια substantivum esse (ut sunt μισγάγκεια et συνάγκεια), quod fecit etiam Meinekius. qui p. 307 quod amoenae Pindi convalles in re tristi et exitiosa commemorantur habere aliquid offensionis ratus Εὐάγκειαν certam Pindi partem designare hoc nomine appellari solitam suspicabatur. At quid impedit quin εὐάγκεια adiectivum esse putemus? Adiectivum est εὐαγκής in Pindar. Nem. V 46 ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ, unde Callimacho ducere licuit feminini generis formam εὐάγκεια (nam ἡ Πίνδος dicitur) eodem iure, quo ad masculina ἠριγένης (ἠώς, Apoll. Rhod.), ἡδυεπής, ἀρτιεπής, μονογενής, ὠκυπέτης, ἡδυμελής etc. referuntur feminina ἠριγένεια (Hom.), ἡδυέπεια (Hesiod.), ἀρτιέπεια (Hesiod.), μουνογένεια (Apoll. Rhod.), ὠκυπέτεια (Marcell. Sidet. 17), ἡδυμέλεια (Nonn. Dionys. XXIX 287) etc. cf. Lobeck. Paralip. p. 462. —

87. De accentus inconstantia in nomine Ὄθρυς cf. Goettling. de Accent. p. 260, ubi adde Nicandr. Ther. 145: φέρει δυσπαίπαλος Ὄθρυς. nam sic ibi codices omnes. Mox Lascaris coniecturae ἀριθμεῖ, quam fecit etiam scriba codicis Parisin., multum praestat Valckenarii et Ruhnkenii ἀμιθρεῖ, quod docte hic defendit allato fragm. Callim. CCCXXXIX, fragm. Phoenic. Coloph. apud Athen. XII p. 530 F (= fr. II, 8 Mein.) et Etym. Magn.

p. 83, 43: *ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης* (fr. 228 Bergk.) *τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν*, ubi Etym. Florent. p. 28 Mill. addit: *οἷον κύματ' ἄμιθρον*, qui locus si non Simonidis fragmentum, sed e Theocriti XVI 60 petitus est, quod quidem magis credo, egregie firmat Wartoni coniecturam, in Theocrit. legendum esse *κύματ' ἀριθμεῖν* pro *κύματα μετρεῖν*. In Callimachi autem loco cum Meinekio praestare puto *ἀμίθρει* praesenti tempori *ἀμιθρεῖ*. —

88. Nonni locum Dionys. VIII 329 *ἐνδόμυχος σέο Κάδμος ἀλυσκάζει πάτον ἀνδρῶν αἰδόμενος ναέτῃσι φανήμεναι* iam apposuit Ruhnkenius. quamquam ille nomine *ἐνδόμυχος* saepius usus est, II 487. IV 176. VII 348. VIII 28, 329. XI 382. XIV 364. XIX 319. XX 383. XXI 96. XXVIII 191. XXXI 163. XXXIV 358. In extremo versu poetae animo obversabatur Aeschyli locus in Prom. 1028 *ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος*. De *δῆπειτα* dictum ad IV 160. —

89. Propter *μυρία πάντα* cf. Arat. 113 *μυρία πάντα παρεῖχε Δίκη*, et Nicandr. Ther. 109 *μυρία πάντα ταράσσειν*. add. Dindorf. in Thesaur. Par. V p. 1287 D. Mox codicum lectionem *ἐξάλλετο* veritus sum mutare, quod critici coniecturis suis vexabant, inter quas nisi una non digna est memoratu, Blomfieldi dico *ἐξάλδετο*. nam etsi verbi *ἄλδομαι* alibi vestigium non extat, satis tamen defenditur Nicandri loco Alex. 532, *φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι*. Sed hoc quidem inventum scholiastae interpretatio *ηὐξάνετο* certe non ita firmat, quin eadem etiam ad *ἐξάλλετο* applicari possit. Constat autem *ἅλλεσθαι* dici de plantis laetius et quasi luxuriose efflorescentibus, ut Erycius in Anthol. Pal. VII 36 dicit *αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἅλοιτο πόδας*, cui praeter Philippi locum ibid. XI, 33 a Iacobsio appositum, *λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας*, ego cum Nonni Dionys. XLI 8 comparo, *θορὼν ἐπιβήτορι παλμῷ κισσὸς ἀερσιπότητος ἐμιτρώθη κυπαρίσσῳ*, tum *arbusta salientia* ex Lucret. I 187 et *ἄλσος — παρὰ τὸ ἄλδω — ἢ παρὰ τὸ ἅλλω τὸ ἀλλόμενον* Etym. Magn. p. 70, 55 seq. coll. Lobeck. Rhem. p. 292. Quidni igitur Callimachus simili metaphora ventrem in immensum excrescentem dixerit *ἐξαλλόμενον* i. e. *αὐξανόμενον* —? Ac suspicetur aliquis Callimachum memorem fuisse illius *γαστέρος ἀνάλτου* (cf. Bergk. Comm. de com. att. p. 254)

eamque quodam modo voluisse *παρετυμολογεῖν*. certe etiam alii Homericum *ἄναλτος* ducebant ab *ἅλλομαι*, ut cognoscitur ex Etym. Magn. p. 97, 17: *ἄναλτος — παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω — ἢ τὸν ἄλλεσθαι μὴ δυνάμενον*. quo etymo si Callimachus ita utebatur, ut *γαστέρα ἄναλτον* putaret esse *ἀναλλόμενον* i. e. luxuriose excrescentem, *γαστέρα* potuit dicere *ἐξάλλεσθαι*. Sed hoc in medio relinquam, cetera autem quae apposui satis mihi videntur illud *ἐξάλλετο* ab omni mutatione tueri. Ceterum non intercedam, si quis in Callimacho ventrem *exsultantem* (i. e. superbientem vel immoderate gestientem) intelligere malit, quem ad modum *affectiones exsultantes* habemus in Gellii Noct. att. XII 5, 8. atque ita fere interpretatur Ernestius, qui commode affert Iuvenal. VI 318 *quae vox saltante libidine!* quamquam ex graecis litteris nihil habeo quod plane simile sit. Postremo addam etiam hoc, recentissimum Lex. Passoviani editorem *ἐξάλλεσθαι* interpretari *modum excedere*. —

92 seq. In nominis *πλαγγών* accentu, qui alibi quoque variat, sequor Lobeckium ad Sophocl. Aiac. p. 167 ed. II. Ceterum quod *ἀελίῳ ἔνι* etiam ad prius membrum *ὡς δὲ Μίμαντι χιών* referendum esse Meinekius dicit, mihi non aeque atque Meinekio certum videtur. nam nives non tantum solis vi (cf. Aeschyl. fr. 305 Hom. *ἥλιος πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονὶ τήκει πετραίαν χιόνα*), sed etiam vi ventorum imbres et calidiores auras afferentium solvi docebit, si quis forte hoc nesciat, Hom. Od. XIX 206: *ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, ἥν τ' Εὖρος κατέτηξεν, — ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήια δάκρυ χεούσης*. Sed hoc leve est, gravius autem, quod idem Meinekius offensus vocis *μεῖζον* cum verbo *ἐτάκετο* coniunctione *μᾶλλον* scribi voluit, quod tacite scripsit etiam Cobet. Mnem. X p. 395. at videtur mihi, quod pace viri optimi dixerim, *μᾶλλον* plane ineptum esse. quo modo enim qui quidem sanae mentis sit Erysichthonem dicat magis extabuisse quam nivem? hanc enim videmus ita resolvi ut omnino evanescat, quod non item factum in Erysichthone. ac paene ridiculum est hunc hominem cum cerea pupa comparatum hac magis dici tabuisse. Ab eodem autem vitio laborabit vulgata lectio, quando quidem *μεῖζον* putatur idem esse quod *μᾶλλον*, ut omnes statuere video. Quum autem sine dubio omnis haec nivis ceraeque cum homine illo similitudo eo contineatur, quod ut illae, ita Erysichthon sen-

sim et paulatim contabescit, si quo adverbio opus est quod ad *ἐτάκετο* addatur id non potest esse *μᾶλλον* vel *μεῖζον*, sed unum hic aptum eius modi quod *lentius* nive et cera tabuisse Erysichthonem indicet. nam hoc et rei convenit nec quicquam aptius est ad commovendam misericordiam quam hoc, per longum tempus hoc morbo laborasse hominem. Quo concesso facile restitui potest quod a litterarum ductu non nimis recedit, hoc dico: *καὶ τούτων ἐπὶ μᾶσσον* i. e. *diutius*. cf. IV 255 *αἳ δ' ἐπὶ μακρὸν — εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος*, ubi tamen paulo aliter dictum. Thucyd. IV 41 *καὶ ἐπὶ μακρότερον*. — In extremo versu qui meliorum librorum lectionem *νευράς* probabant fere vertebant: *tabescebat donec praeter nervos misero et fibrae et ossa sola relinquerentur*. cui interpretationi non convenit vox *νευραί*. nam nervi quibus artus continentur Graecis sunt *νεῦρα*, non *νευραί*, certe praeter hunc locum nullum qui contrarium probaret noverat is, qui quicquid est graece scriptum in numerato habebat, Lobeckius, Pathol. serm. graec. proleg. p. 14. Hinc iudicandum etiam de Valckenarii coniectura, Eleg. Call. fragm. p. 27: *μέσφ' ἐπὶ νευραῖς δειλαίῳ ῥινός τε καὶ ὀστέα μ. ἐ.*, qui et ipse statuit *νευράς* esse nervos et fere non diversas ab *ἶνες* et propterea pro *ἶνες* scripsit *ῥινός* (quod probavit Cobet. l. l.). Prudentiores ii, qui non *ἶνες*, sed *νευράς* corruptum putabant, quamquam quis nunc probet quod Blomf. et Boisson. codicem Vossianum (cui accedit ex eodem fonte ductus unus e Vaticanis) secuti sunt? nam eorum codicum nunc patet non eam esse auctoritatem, quos reliquis dissentientibus tuto sequare. Ob eandem autem causam reicienda etiam Meinekii coniectura est, qui *ἐνὶ πλευραῖς* scripsit et *πλευράς* de toto trunco corporis intelligebat, quod quo iure fecerit non intelligo. At a melioribus codicibus proficiscenti etiam meliora licet invenire, dummodo poetae consilium paulo accuratius consideret. Quum enim is dixisset, Erysichthoni usque evasisse ventrem promissiorem et in maris profunditatem crevisse (v. 89), apparet non apte poetam locuturum fuisse, si dixisset praeter nervos (vel costas) nihil mox iuveni superfuisse quam fibras et ossa. imo *ventrem* superfuisse prae ceteris dicendum fuit. itaque non dubito quin Callimachus scripserit: *μέσφ' ἐπὶ νειρᾷ δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν*, quod id ipsum quod quaerebamus significat, praeter *ventrem* homini fibras

et ossa relicta esse sola. nam *νεῖραι* Hesychio III p. 146 auctore sunt *κοιλίας τὰ κατώτατα*, ubi statim sequitur *νειρὴ κοίλη· κοιλία ἐσχάτη*, quod equidem putaverim corruptum esse ex *νειρὴ κοιλίη· κοιλία ἐσχάτη*, vel ex *νειρή· κοιλία ἐσχάτη*. quod enim novissimus editor commendat *νειαίρῃ κοίλῃ* vel *νειαίρῃ κοιλίῃ* propter turbatum literarum ordinem parum probabile est. contra nihil causae excogitari potest cur negemus epico cuidam poetae aetatis Alexandrinae, ne nimis videretur ab Homero pendere, placuisse illius *νείαιρα γαστήρ* mutare in *νειρὴ γαστήρ* vel *κοιλίη*, adiectivo *νειρός* adhibito, quod praeter Lycophr. 896 firmat Hesych. l. l., *νειρόν· ἔσχατον*. Callimachum autem quod statuo *νειρήν* voluisse pro substantivo esse et non tam significare *ἐσχάτην κοιλίαν* quam ventrem in universum, ea re nemo obstupescet qui audiverit Callimachum etiam pro *νείαιρα γαστήρ* simpliciter *νειαίρη* dixisse ita ut nihil praeter *ventrem* in universum significaret, in fragm. CVI, 4: *ὅσσα τ' ὀδόντων ἐνδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ, καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον.* ac fortasse illud Callimachus fecit Aeschylo auctore. cui Casaubonus quidem cum aliis in Agam. 1447 reddendum arbitrabatur *ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς νείρῃ* (potius *νείρᾳ*) *τρέφεται*, ubi libri habent *νείρει*. Eo minus autem dubitavimus quod iam olim in Phil. VI p. 513 commendabamus hic restituere *ἐπὶ νειρᾷ*, quod idem significat atque *ἐπὶ γαστέρι* in Hom. Od. VII 216, i. e. *praeter ventrem* coll. Hermann. ad Orph. Lith. 432. Restat levis de accentu admonitio. nam *νεῖραι* in Hesychio scribitur, sed *νειρή* et *νευρόν* ibidem, de qua inconstantia iudicandum ex iis quae Lobeckius dicit Paralip. p. 346. — In extremo versu 94 in optimis codicibus scriptum *ἔλιφθεν* adeo imposuit Ernestio et Brunckio, ut in verborum ordinem reciperent, imposuit etiam Buttmann. Gram. gr. I § 100, 4 extr. At *ἔλιφθεν* ex itacismo fluxit ut hic, ita in Apoll. Rhod. I 1325 (ubi Brunck. aliter iudicabat quam in hoc Callimachi loco), Quint. Smyrn. VI 279, in Aristot. H. A. V 19 (22), 7 quem locum Lobeckius attulit ad Buttmann. Gr. gr. II p. 235, et alibi, eodemque errore natum est quod saepe legitur *ἔληφθεν* pro *ἔλειφθεν* (cf. Boissonad. ad Herodian. Etym. p. 269, Ellendt. ad Arrian. I p. 13). Verissime igitur iam Blomf. *ἔλειφθεν* restituit. Hoc ipsum autem verbum Heckerus in Comm. crit. de Anth. (I) p. 201 scribendum censebat *ἐλείφθεν*, scholiastam Theocrit. VII 60

antestatus: *ἐφίλαθεν· ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ αἰολικόν. ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει*, cui fidem habuerunt praeter Heckerum Blomf. ad Aeschyl. Pers. 994 et Ahrens. de dial. Dor. p. 29, sed is ultra Dorica carmina negans ei praecepto quicquam tribuendum, fidem habere dubitat Goettlingius de Accent. p. 69. Et recte dubitavit. nam *ἐκόσμηθεν* quo scholiasta utitur exemplo aperte est ex Hom. Il. III 1 depromptum, *αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι*, ubi in scholiis longe alia leguntur atque quae propter schol. Theocrit. quisque exspectaverit. ita enim habet schol. ad Homeri locum: *ζητεῖται δὲ πῶς δεῖ τὸν αὐτὰρ σύνδεσμον προφέρεσθαι, πότερον ὀξυτόνως, ἢ βαρυτόνως· οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνεγνώκασιν, ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρυτόνως λόγῳ τῷδε κ. τ. λ.* quae repetita sunt ab Etym. M. p. 172, 28, Etym. Gud. p. 94, 5, gram. in Cramer. An. Oxon. I p. 2, 19 et schol. cod. Parisin. 2679 in Cram. An. Paris. III p. 8. Hinc manifestum arbitror scholiastam Theocriti negligenter inspecto scholiasta Homeri male ad *ἐκόσμηθεν* transtulisse quae paulo aliter de *αὐτάρ* dicta erant. Verum ne quis forte posthac servata quidem in hoc Callimachi loco librorum tonosi *ἔλειφθεν* tamen in eiusdem poetae III 143, VI 100 etc. propter schol. Homeri scribat *αὖταρ*, addendum etiam hoc, ne in Homeri quidem scholiasta videri recte habere Callimachi memoriam. Quid enim? Callimachumne de accentu aliquo monuisse, quum vel eius, qui accentuum doctrinae princeps et pater est, Aristophanis Byzantii, vix tres supersint de accentu aliquo observationes? Atque non longe quaesitus prodit qui in Callimachi locum succedat. nam quum alter grammaticus, qui in schol. Iliad. cum Callimacho componitur *αὐτάρ* scribens, Ptolemaeus Ascalonita sit, ut apparet ex Apollon. Dysc. de Coniunct. p. 508, huic recte eum dabimus comitem quo etiam in schol. Hom. Il. XIII 137 utitur in re simili, *Comanum*, praesertim quum hic a Callimacho loco suo deturbatus sit etiam in Etym. Magn. p. 629, 30 (cf. Gaisford. et Etym. Gudian. p. 432, 50) et nisi fallor in Etym. Gudian. p. 261, 31 et 265, 36. quem errorem quum semel admisisset primus scholii in Hom. Il. III 1 auctor, secure ab iis propagatus est qui isto scholio usi sunt veteres et recentiores grammatici. Ita iam olim in Schneidew. Philol. VI p. 514 de schol. Theocrit. loco scripsi, quorum vel nescius vel tum forte immemor Ahrens. ad schol. Theocrit.

p. XLI seq. et ipse negat poetam Callimachum de accentu monuisse, sed de iuniore aliquo Callimacho cogitandum esse statuit. —

95. Verissime Mein. pro *ἀδελφαί* restituit *ἀδελφεαί*. nam ut Hermanni verbis utar ad Sophocl. Oed. Col. 1059, *ἀδελφός* communis vitae est, *ἀδελφεός* autem antiqui et poetici sermonis. Hoc ita esse eo maxime perspicitur, quod longiore forma poetae ibi quoque utuntur ubi nisi per synizesin versui aptari non potuit, ut in Pindar. Nem. VII 4 *τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν*, ubi antistrophicus versus talis est *ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί*, et aliquot tragicorum locis ap. Seidler. ad Eurip. Electr. 134. in quibus quum librarii saepe nutent, non dicendus est temere agere qui vel sine codicum auctoritate exquisitiorem formam Callimacho restituat. atque idem suaserim ut fiat in Bion. II 27 *ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί*, et Theocrit. XXII 5 *κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς*. —

96. Pro *μαστός* erit fortasse qui *μασδός* scribere malit ut magis doricum, ex Theocrit. III 16. sed inter se dissentiunt ibi cum libris scriptis editores, et *μαστόν* omnes habent in Theocrit. XVIII 42, item in Pind. Pyth. IV 8. Mox autem dubitari non potest quin recte Meinekius (cf. ad Theocrit. p. 295) Callimacho restitueriť Aeolum et Boeotorum (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 523) *πώνειν*. Ceterum pro insiticio alius hominis fetu hunc versum habuisse Valckenarium refert Ernestius. Quod si ille fecit propter singularem nominis *μαστός* significationem, quod *nutricem* hic significat, vereor ne erraverit vir egregius. nam certe etiam *τιτθός* non solum *μαστόν*, sed etiam *τροφόν* significat, si recte interpretor Hesych. IV p. 160: *τιτθίον, τιτθή, τιτθός, μαστὸς ἢ τροφός*, quae M. Schmidt. ita dispescere volebat: *Τιτθίον· τιτθός. μαστός. — Τιτθή· ἡ τροφός*, ego autem ne literarum ordo negligatur, ita potius dissolvenda censeo: *Τιτθίον· τιτθή. — Τιτθός· μαστὸς ἢ τροφός*. praeterea I. Voss. ad Catull. p. 193 monet etiam *mammam* poni pro *nutrice* praecipue in vetustis inscriptionibus, cuius generis exemplum apponam ex Lexic. Forcell. ed. Schneeb. petitum hoc: *Diis propitiis. Claudia Ti. F. Quinta C. Iulio Hymeto paedagogo suo, item tutori a pupillatu ob redditam sibi ab eo fidelissime tutelam, et C. Iulio Epitynchano fratri eius, et Iuliae Sporidi mammae suae fecit.* Nec in imperfecto quod pro plusquamperfecto (cf. ad v. 114) ulla

est dubitationis causa. — In extremo versu verborum *δέκα πολλάκι* mira est Reiskii interpretatio haec: *multae decuriae, centenae.* nec Meinekius acquievit in vulgari vocis *πολλάκις* significatione, quoniam si *saepe* ingemuisse servae illae dicerentur, eo sententiae vis mirifice debilitaretur. qua propter aliam significationem voci tribuit quam ipse dicit tam subtilem et quasi aeriam esse, vix ut uno verbo commode et plene exprimi possit, plerumque tamen respondere germanico *wol, etwa*, vel latino *si res ita ferebat.* At nego esse cur quis in hac sententiarum conformatione offendat: *plorabant mater sororesque et nutrix, saepe etiam servae.* nam illas, quae naturali quadem caritate Erysichthonem amplectebantur, non mirum est dici aliter deploravisse iuvenem atque has servas, quibus par est non tam cordi fuisse herilem filium quam illis. Ceterum de collocatione adverbii cf. Theocrit. II 156 *καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν*, Apollinar. Paraphr. Psalm. CXXXV 25 *ἄνδιχα ῥηξάμενος ἐρυθραῖον πολλάκι πόντον*, et quae diximus ad IV 205. —

98. Cf. Nonn. Dionys. XXIV 213 *εἶπε τὸν οὐκ ἀίοντα κινυρομένη παρακοίτην.* —

99 seq. *Τεοῦ* non est a Callimacho ex Il. VIII 37 *ὀδυσσαμένοιο τεοῖο* ductum, ut statuit Scheer. de Callim. Homerico p. 8, sed purum putum Doricum est. cf. Apollon. Dysc. de Pronom. p. 96 coll. Ahrens. p. 250. Fortasse autem huic formae assimilandum est etiam illud *σεῦ* quod legitur v. 100, praesertim quum etiam V 120 legatur *τεῦ χάριν* (cf. Ahr. l. l.) nec aliter dixerit Theocritus. —

101. Quod *βρέφος* Callimachus de viro iuvene intelligi voluit, quae vox infantem recens editum vel adeo nondum editum significare solet, non videtur sine exemplo dixisse, nam Aeschylus certe Thyestae filios ab Atreo mactatos in Agam. 1056 *βρέφη* appellat. ac similiter Erota Moschus I 11 appellat *δόλιον βρέφος.* Moneo hoc, ne quis forte ex Sophocl. fr. 159 N (166 D.) *σὺ δ', ὦ Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφο ς*(ubi variatur inter *τρέφος* et *βρέφος*) corrigat *τρέφος*, *fetus*, aut abutatur Hesychii glossa IV p. 180 *τροφός· νεώτερος δεσπότης.* —

103. Nolim cuiquam auctor sim ut *βώβρωστιν* scribat propter *βῶν* v. 109. nam ne hoc quidem certum est num ad Dorismum referendum sit an ex Hom. Il. VII 238 *νωμῆσαι βῶν* repetitum a Callimacho. cf. Ahrens. l. l. p. 165 seq. et 240. ac

βωκόλος, *βωκολιάσδεο*, *βῶται* et similia editores in Theocrito iam coeperunt spernere melioribus libris obsecuti. — Callimachi versum ante oculos habebat Agath. in Anth. Pal. XI 379, 3 *εἰ γὰρ ἀεὶ βούβρωστιν ἔχεις Ἐρυσίχθονος αὐτοῦ κ. τ. λ.*, unde tamen cognosci nequit quo modo intellexerit illud *ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.* Hoc Goettling. Animadvers. crit. in Callim. Epigram. (Ienae 1811) p. 17 reiecto Slothouveri conamine ita interpretatur, ut fames in oculis Erysichthonis sedem habuisse dicatur, quem ad modum *τὸ κάλλος* et *τὸ δέος* (adde *ἡ αἰδώς* Quint. Smyrn. XIV 39 *αἰδὼς ὄμμασι κυανέοισιν ἐφίζανε* coll. Apoll. Rhod. III 93 et 1068 et Dissen. ad Pind. Nem. VIII 2) saepe dicuntur in oculis insidere. Quod iure, si quid video, sprevit Meinekius, qui aspernatus (p. 307) quoque quae ipse antea temptaverat ad simplicissimam interpretationem rediit hanc: *nunc autem tamquam dira fames ante oculos mihi sedet.* nam *βούβρωστιν* de ipso homine dictum tum aliis firmat p. 232, tum Constantini Manass. Chronic. 3659 loco a Boissonadio p. 178 pridem allato, ubi Phocas dicitur *ἡ βούβρωστις, ἡ κοσμικὴ φάρυγξ, ὁ παντοφάγος.* —

106 seq. Imitationis vestigia deprehendat aliquis in Bion. I 59 *χήρα δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' ἔρωτες.* In Callimachi autem versu frustra coniecit *κενεαὶ δ' ἐμίν* Brunckius, qui nimium ubique rimabatur Dorismos, velut v. 105 edidit *τράπεσδαι* (cf. ad V 39). — De alterius versus sinceritate primus dubitationem movit Meinekius, qui nec *γάρ* nec verbum *ἀπηρνήσαντο* satis aptum esse ratus *ἤδη γὰρ ἀπηναρίσαντο* (i. e. *iam enim stabula exspoliarunt*) edidit. Hoc si certum esset Callimachum dicere voluisse, multum puto praestaturam esse Bergkii (cf. ind. lect. Hal. l. l. p. VI) coniecturam *οὐδὲν γὰρ ἀπηρνήσαντο.* nam in Meinekiano *ἀπηναρίσαντο* nec medium genus placet et ipsius verbi usus adeo singularis est et a communi usu recedit, ut sine exemplis nemo facile credat *ἐναρίζειν τετράποδα* esse *interficere animalia*, aut *ἐναρίζειν μάνδρας spoliare stabula*, cui quod conferam non invenio nisi Quint. Smyrn. VII 693 *ἡ γὰρ ἔολπα σῇσιν ὑπαὶ παλάμῃσι καὶ ἔγχεϊ δήια φῦλα καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἐναρίξαι.* ac ne ibi quidem Quintum *πόληα ἐναρίξαι* dicturum fuisse arbitror, nisi praecessisset *δήια φῦλα.* Sed quod maximum est, nullam fuisse mutandi causam persuasum habeo. Quid enim offensionis habeat haec sententia: *vacua iam sunt stabula, iam enim a se coqui me reicerunt* (wie-

sen mich zurück, scil. coenam flagitanti) vel *iam enim coqui me destituerunt* — ? statuo enim ad verbum ἀρνεῖσθαι esse μέ supplendum (cf. ad I 4) sive potius id ex praecedenti μοί v. 106 assumendum. ita autem nanciscemur eandem verbi significationem quam habemus IV 100 Ἀχαιιάδες μιν ἀπηρνίσαντο πόληες i. e. *reiciendi*, vel quae est in Colluth. 175 ἀλλά σε πᾶσαι (Gratiae) σήμερον ἠρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὗρες ἀρωγόν, i. e. *destituendi*. Sed tamen non fuit sine ulla mutatione ab hoc loco discedendum. nam Dorismus, quantum quidem eo usus est Callimachus, ἀπαρνήσαντο flagitare videbatur. cf. ad VI 76. —

109. Suspectum fuit Meinekio βῶν, quoniam Vestae non tam boves quam sues sacrificari consuevissent. at unum certe exemplum iuvencae huic deae immolatae ex Plutarch. Parall. p. 309 attulit Spanhemius ex Romana quidem historia petitum. hoc tamen exemplo etiam Graecis hunc morem vindicavit Gerhard. griechische Mythol. I p. 282 n. 4. — Mox etsi Ἱστία Doriensibus proprium fuisse grammatici dicunt, nihil tamen mutare ausus sum, quum parum certa res sit. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 120 seq. —

110. Bergkium l. l. p. VI male habuit καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον. non enim diversos esse ἵππον ἀεθλοφόρον et ἵππον πολεμήιον, sed iisdem equis quibus in bello veteres usos esse etiam in certaminibus curulibus, quod docere Aristoph. Nub. 28 πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια. Hoc saepe atque adeo plerumque ita fuisse quis neget? sed cur incredibile sit Triopam olim ut regem ditissimum ad bellum alios equos, alios ad certamina curulia aluisse? Praeterea Bergkio offensioni fuit etiam subita subiecti in v. 109 mutatio. nam quum de coquorum opere locutus esset, Callimachum statim de Erysichthone verba fecisse nomine non addito. At poterat opinor sine ullo damno hoc committere poeta ut Erysichthonis nomen reticeret, quum qui intelligendus esset ex ipsa re satis appareret et additum nomen μάτηρ errorem omnem procul arceret. Postremo etiam hoc Bergkius vituperat quod Triopae oratio quo loco subsistat plane non indicatum sit. quod ipsum Callimachum commisisse negat, sed post 111 nonnulla intercidisse statuit. At mihi posito v. 112 nomine Triopae satis indicatum videtur ab v. 112 narrationem resumi. nec in proxime praecedentibus versibus quicquam est quin a Triopa putari possit dictum esse. —

111. De Davesii insomniis qui propter vocem αἴλουρος hunc

hymnum abiudicabat Callimacho, satis dictum est a Pierson. ad Moer. p. 36 (p. 27 Lips.). —

114. Scheerium in dissert. de Callimacho ὁμηρικῷ p. 24 male habuit οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες, quum ἀναξηραίνεσθαι non dicantur nisi quae humida sint vel humore aliquo impleta, et ὀδόντες ἀνεξήραινον οἶκον plane absurdum sit. itaque ἀνεξέρραισαν scribendum esse coniecit, quo doctius ei videtur redditum esse a Callimacho Homericum illud οἶκον ἔδει, οἶκος ἐσθίεται. Miror autem non meminisse Scheerium loci Homerici Od. II 49 τάχα οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαρραίσει, quo coniecturam a se propositam fulciret. At ne sic quidem probari potest, nam in ἀνεξέρραισεν quid sibi velit ἀνέκ nemo facile dixerit. ac vereor ne librorum omnium lectio emendandi quidem conamina omnia eludat, non item explicandi. videtur autem illud ἀναξηραίνειν ex communis vitae usu petitum esse, quo pertinent praeter Homerica τρύχειν οἶκον et κατακείρειν οἶκον vel βίοτον etiam ἀντλεῖν πατρῴαν κτῆσιν δόμων Sophocl. Electr. 1283, ἐξαντλεῖν ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας Alciphr. I 21. ἐκχεῖν τὸν πλοῦτον Anth. Pal. IX 367, καταφαγεῖν, καταπιεῖν τὴν οὐσίαν (Valcken. ad Eurip. Hipp. 626), *dilapidare rem omnem* Front. ep. ad Marc. II 15, 7 coll. Terent. Phorm. 898, alia. Ad hanc igitur normam dictum puto etiam ἀναξηραίνειν οἶκον metaphora sumpta a siccatis fluminibus sed ita ut in universum significet *consumere* nec iam ulla propriae *siccandi* notionis ratio habita sit. Qua in re quod imprimis offendebat Scheerius et *bibacem* quidem hominem recte dici posse putabat ἀναξηραίνειν οἶκον, *edacem* autem dici inepte, hoc tenere eum velim, in eius modi dicendi genere vulgus non anxie curare proprietatem sermonis, ut docent etiam κατακείρειν, ἐξαντλεῖν, χεῖν πλοῦτον a nobis allata. ac simile quid in ξηρός indeque derivatis accidisse docet Theocriteum illud πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ I 50 (cf. Mein.), cuius iam Ernest. meminit, item consimilium vocum αὗος et αὑαίνω usus. nam αὑανῶ βίον, *consumam vitam*, dicit Sophocl. Electr. 809, et αὗος saepe dicitur is qui consumptis bonis pauper factus est. cf. Iacob. ad Lucian. Toxar. p. 71 (*aridus cliens* Martial. X 87, 5). adde Aristoph. Vesp. 1147 αὕτη γέ τοι (καυνάκης) ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως. — Contra aliis non ipsum verbum ἀναξηραίνειν, sed quae eius hic apparet forma suspecta fuit.

imperfectum enim ab hoc loco alienum videbatur Ernestio qui *ἀνεξήρανον* necessarium esse putabat, qua in re eum secuti sunt Brunck. Blomf. Boiss. Mein.. Sed equidem nescio cur non putari possit imperfectum pro plusquamperfecto positum esse, cuius vicibus aoristus quidem multo etiam saepius fungitur. cf. Hom. Od. XI 523: *αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός, Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, ἔνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου· κεῖνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον οὔτε παρειῶν δάκρυ ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν ἱππόθεν ἐξίμεναι*, ubi metrum quidem poetae in causa non fuit cur imperfecto *κατεβαίνομεν* aoristo praeferret, nam *κατεβήσαμεθ' ὃν* non minus recte dici potuit. atque ipsum vide Callim. IV 309 *ἥν ποτε Θησεὺς εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει*, quod nemo dubitabit quin sit *quum in altum vectus esset*, sed poeta, quamquam poterat, noluit tamen dicere *ἀνέπλω*. add. I 42 *εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἀπὸ Κνωσσοῖο φέρουσα, τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἄπ' ὀμφαλός*, coll. Hom. Od. XII 403 *ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων* (coll. XIV 301 seq.). —

116. Ab Homero Od. XVIII 222 *αἰτίζων ἀκόλους* Callimachus mutuatus est, cum Callimacho Agath. Anthol. Pal. X 66, 6 *αἰτίσσας ἀκόλους*. Mox *λύματα δαιτός* legitur etiam in Nicandri Ther. 919. —

118. *Κακογείτων* pro *substantivo* esse posse cum Meinekio nego nec credo Bergkio l. l. p. IV contrarium affirmanti. At quid impedit quin *adiectivum* esse et quidem *praedicatum* putemus? an inepta sit haec sententia: ne sit mihi amicus qui tibi est infestus. ne sit autem is etiam vicinus, nam mihi qui sunt inimici, hos existimo malos mihi esse vicinos —? Constat autem nomina ex adiectivo et substantivo composita saepe ita dici pro adiectivis, sive addita sunt substantiva eiusdem vel similis formae (ut *δαίμων κακοδαίμων* coll. Lobeck. Paral. p. 536, *κόρος μονόπαις* coll. Lobeck. l. l. p. 371 seq.) sive aliud ex vicino repetendum est substantivum (Lobeck. l. l. p. 372 extr.). Quod autem Meinekius dicit *κακογείτων* ex indole et ingenio graecae linguae nihil aliud significare posse atque *κακοῖς γείτων*, nolim credas

egregio viro. certe *κακόδουλος*, etsi Meinekio fortasse concedendum est in Cratini fragm. Thratt. 7 (vol. II p. 65) significare eum qui malis servis utitur, aperte tamen *malum servum* indicat in Lucian. Philopatr. VII: *Ἑρμείαν — μή μοι* (i. e. *εἴπῃς*) *τὸν κακόδουλον τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς*. — Altera autem Meinekii in hoc hemistichio coniectura est, *ἐμίν* scribendum pro *ἐμοί*, quam fecerat etiam Brunck., ego autem ut probarem a me impetrare non potui. nam librarios *ἐμίν* in alterum corrupisse, etsi in antecedenti versu pepercerant ei legentes, parum credibile est, imo aliquanto credibilius hoc, Callimachum consulto ad variandam orationem doricam et epicam vulgaremque formam miscere voluisse, ut in carmine tertio fecit Theocritus v. 3 et 48 dicens *ἐμίν*, sed v. 27 *ἔμοιγε*. Praeterea autem quis praefracte negaverit *ἐμοί* esse *possessivum* pronomen, non personale? cf. Thucyd. VI 89 *τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς δύναμιν δι' ἐκείνων πράξαντες*. —

119. Nihil eorum quae in huius versus initio codices dant tamquam Callimacheum, vel propter hunc ipsum codicum dissensum quisquam putabit esse genuinum poetae fetum. inter quae cur *ᾄσατε* probari nequeat Meinekius docuit ad IV 257, ubi *ἀείδειν*, non *ᾄδειν* dixisse Callimachum monuit. sed alia praeterea causa est quae huic coniecturae communis est cum Lascaris invento quod editores omnes ad hunc usque diem probarunt (*εἴπατε*). nam quid tandem *canant* vel *dicant* virgines, huic ut mox accinant mulieres? mirum ni ipsum illud *Δάματερ μέγα χαῖρε κ. τ. λ.* haec autem verba cur tandem virgines quidem iubentur praeire, sed acclamare his mulieres, non contra? equidem putaverim utrasque simul iuberi acclamare poetae nunc ipsum exclamaturo *Δάματερ μέγα χαῖρε κ. τ. λ.* ut factum est v. 1, unde patebit ad prius quoque subiectum pertinere *ἐπιφθέγξασθε*. Praestaret igitur in codice Parisino inventum *δεῦρ' ἴτε*, nisi alia eodem iure coniectari possent, velut *εἰ δ' ἄγε*, quod proposui in Schneidew. Phil. VI p. 515. melius igitur fatebimur nescire nos quid hoc loco Callimachus scripserit. —

121 seq. In articulo *αἱ* a nomine suo dirempto non esse cur quis offendat monui ad V 93. Parum autem aptum est quod Meinekius articulo *αἱ* in relativo *αἳ* mutato Callimachum dixisse putat: *quem ad modum qui equi calathum vehunt quattuor sunt, ita nobis quattuor anni tempora dea fortunet* (cf. in Fleckeisen.

Annal. phil. et paed. 1860 p. 47), quo fit, ut omnis sententiae vis cadat in numerum quaternarium, licet quid primarium esse poeta voluerit satis indicaverit bis repetita post λευκότριχες voce λευκόν. Hoc enim precatur, ut candidus equorum calathum vehentium color portendat candida anni tempora i. e. *fausta*, quem ad modum λευκὴν ἡμέραν dici constat. cf. Blomf. ad Aeschyl. Pers. 306 et Mein. ad Menandr. p. 107. neque enim probo quod Bergkius l. l. p. IV statuit, alios quidem ver λευκόν nuncupavisse propter arbores candidis floribus onustas, sed Callimachum fortasse de splendido et sudo caelo cogitavisse, itaque ad eundem modum etiam θέρος eodem ornavisse epitheto. Eiusdem autem coniectura χῶς οἵ scribentis etsi multum praestat Meinekianae, nulla tamen causa fuit cur vulgatae lectioni cederet. — Mox e v. 122 probabilis Piersoni est opinio, Verisim. p. 254, in Hesych. II p. 217 corrigendum esse εὐρυάνασσα· ἡ Δημήτηρ, ubi nunc legitur εὐάνασσα. —

124. Verba καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φυλαξεῖ recte si quid video contra Ernestium Meinekius ita interpretatur: *felicia praesentis anni tempora etiam in posterum nobis praestabit*, ut εἰς ἔτος ἄλλο poeta dixerit ut fere dici soleat εἰς ὥραν, εἰς νέωτα. Hoc firmare poterat Moschi loco III 103: αἰαῖ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται — ὕστερον αὖ ζώοντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι. —

125 seq. Hic locus, quem critici sine ulla dubitatione tamquam sanissimum transierunt, equidem vix dubito quin aliquid vitii contraxerit. si quid enim video, hoc dicere voluit poeta: ut nunc sine calceis et reticulo per urbem procedimus *innoxiae*, ita semper pedes et capita habebimus salva. In quo quod in priore enuntiatione addidimus *illaesae*, id ad absolvendam sententiam adeo necessarium est, ut non videatur, quem ad modum nunc fit, careri posse. Si quis autem hanc notionem ex vocula ὡς extorquere interpretando voluerit, ut ὡς sit *quem ad modum sine noxa*, intolerabilem ille vim voci inferet nec cuiusquam assensum inveniet, praesertim quum ὡς et v. 121 et v. 127 simplicem suam significationem obtineat. At dicat quispiam quam desideramus hic notionem (*illaesae*) supplendam esse ex altera sententiae parte in hunc modum: ὡς ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες πόδας καὶ κεφαλὰς παναπηρέας ἐχοῦσαι, ὣς κ. τ. λ. atqui si ita placuerit, demonstrandum erit, stare sic posse verbum finitum

πατεῦμες, cui quis non substitutum velit participium *πατεῦσαι* —? nam ita demum nihil offensionis habebit oratio: *ut nunc sine calceis et reticulo per urbem procedentes, ita semper pedes et capita salva habebimus.* nam ne *nunc* quidem illud, quod de nostro demum addidimus latinis verbis, in graecis iure aliquis desiderabit, qui meminerit saepe Graecos, ubi praesens tempus, in quo cummaxime versantur, cum futuro vel praeterito tempore comparant, *νῦν* omittere, quippe quod ipsa re ultro subministretur. Ita in Hom. Il. XXII 374 *ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ*, i. e. *νῦν ἢ ὅτε*. Lys. contra Eratosth. (XII) 2 *τοὐναντίον δέ μοι δοκοῦμεν πείσεσθαι ἢ ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνου.* adde quae dixi ad Isocrat. Philipp. 83. Quamquam autem *πατεῦμες* in *πατεῦσαι* mutato locus facillime in ordinem cogi posse videtur, equidem tamen aliam emendandi viam ineundam esse existimo. ita enim iudico, id quod omissum aegre ferebamus non poetam omisisse, sed omisisse librarios verborum quadam similitudine deceptos et ab altero ad alterum aberrantes. fingito enim Callimachum qualem lusimus versum addidisse et ita scripsisse:

ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες
οὐ ποδὸς, οὐ κεφαλᾶς ὀλίγαν πεφοβημέναι ἄταν,
ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί,

et non iam erit quod iure desideres. Iam restat ut errorem castigemus Spanhemii, qui *ἀνάμπυκες* interpretabatur *sine vittis ac passis proinde capillis.* Sed passos mulierum capillos ab hac solemnitate alienos fuisse patet ex v. 5. praeterea *τὸν ἄμπυκα* ad *τὰς ἐμπροσθίους τρίχας* grammatici referunt, schol. Hom. XXII, 469. Etym. Magn. p. 86, 18. Eustath. ad Il. p. 1280, 55. nihil igitur faciebat ad cohibendos capillos occipitios, ne panderentur, sed potius *κόσμος* erat ad frontem vel ornandam vel tegendam gestari solitus. certe aliter si fuisset, non potuit in Hom. Il. XXII 469 praeter *ἄμπυξ* memorari *πλεκτὴ ἀναδέσμη*. Hanc igitur *ἀναδέσμην* gestasse illas mulieres putamus indeque non iam passos habuisse capillos. De *ἀπεδίλωτοι* cf. ad III 213 et poet. incert. apud Plutarch. de sera num. vind. 12 p. 557 C. —

127 seq. Verissime Meinekius restituit *ὡς δ'*, de quo eo minus dubitandum quum similiter v. 125 unus certe codex *δ'* omittat. quod autem idem Meinekius *πασαίμεσθαι* non ferendum ratus malebat *πασεύμεσθα*, quod tacite scripsit etiam Dindorf.

in Thes. Paris. I 2 p. 2623, equidem optativum arbitror aptissimum esse. Nec probo quod Spanhemius *λίκνα χρυσῶ πλέα* interpretatur *aurea*, sed videntur esse canistra plena vasorum aureorum ad sacra facienda pertinentium, qualia in pompis ferri solebant. cf. Mommsen. Heortol. p. 179. dubitat tamen Mein., qui *χρυσώδεα* vel *χρυσόχλοα* scribi posse putabat. Sed *ἀφειδέα* omnes recte explicant *copiosum*, ut dictum etiam in Nonn. Dionys. VII 169 *καὶ πλοκάμους ἐδίηναν ἀφειδέες αἵματος ὁλκοί*, et in Macedon. epigr. Anth. Pal. XI 59, 3 *Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα Λυαίου.* aliter in Callim. epigr. XLVII 7 *ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα.* — De scriptura vocis *λίκνον* dictum ad I 48. —

129 seqq. Leviter corruptam librorum omnium scripturam *τὰς δὲ τελεσφορίας* primus mutavit Stephanus corrigens *τᾶσδε τελεσφορίας*, id ut cum *ἀτελέστως* coniungatur, quem secuti sunt Vulcanius, Ernest., Brunck., Blomf., Boisson. At hac coniectura Stephanus cui mederi studebat malo magis etiam augebat. apparet enim duo certe mulierum genera distingui, quas ut sequi omnes Callimachus iubet, ita vetat sequi usque ad deae templum omnes promiscue. quorum generum quum unum sint *αἱ ἀτέλεστοι τῆσδε τῆς τελεσφορίας*, consentaneum est alterum esse *τὰς μεμνημένας*. atqui pro his memoratas videmus *mulieres sexaginta annis minores*, quae non recte opponuntur *ταῖς ἀτελέστοις*, quum etiam inter has possint esse mulieres sexaginta annis minores. Manifestum igitur est Stephani admissa coniectura desiderari *initiatarum* mentionem, quam olim in Schneidewini Philol. VI p. 556 ita restituendam arbitrabar, ut post v. 130 excidisse versum statuerem quo Callimachus initiatas memorasset, addens simul post *θεῦν* particulam *δέ*. Atque assentientes tum habebam mihi in litteris ad me datis Godofredum Hermannum et Theodorum Bergkium, quorum tamen alter postea in Ind. lect. Halens. 18⁶⁴/₆₅ p. VII initiatarum mentionem non plane necessariam esse putabat, nam poetam figura usum esse quae *κατὰ τὸ σιωπώμενον* dicitur. At enim non debebamus omnes Stephani coniectura in errores induci, qua spreta multo facilior patet emendandi via. simplicissimum autem est ita statuere, mulieres initiatas a poeta esse indicatas eo loco ubi nunc legitur *τὰς δέ τελεσφορίας*, non quo hoc pro *τὰς δὲ τῆς τελεσφορίας* dictum esse statuam cum Heusingero in Emend. Periculo (Guelpherb. 1766)

p. X, aut pro *τὰς τελεσφόρους* positum intelligi velim, quem ad modum sane in Epigr. XLI 4 dicitur *προστασίη* pro *προστάτις*, sed ut cum Thoma Bentleio corrigendum censeam *τὰς δὲ τελεσφορέας*, quod ipse auctor firmavit Homerico *δυσπονέος καμάτοιο* et Callimacheo *δυστοκέες*. cf. ad IV 242. atque in eandem sententiam Meinekius correxit et edidit *τὰς δὲ τελεσσιφόρως*, quod illi non praeferam, quum etiam alias ob causas dubitabile sit (in contextu male editum *τᾶς* pro *τάς*). —

131. Initiatarum eae tantum ad ipsam deam usque procedere iubentur *αἵ τινες ἑξήκοντα κατώτεραι* i. e. *quae LX annis sunt minores.* Hoc enim illa verba significant nec erat cur olim (cf. Philol. l. l. p. 555) propter omissam vocem *ἔτος* de loci integritate dubitarem. nam eius defectus certissimum exemplum habemus in illo *οἱ τὰ δέκα* (*τετταράκοντα*) *ἀφ' ἥβης* i. e. *οἱ τὰ δέκα ἔτη ἀφ' ἥβης ἔχοντες* in Xenoph. Hellen. II 4, 32 et alibi. Et ut *κατώτεραι* hic singulari usu *minores natu* significat, ita certe *κάτω* saepe dicitur de tempore insequenti. cf. Iacobs. ad Aelian. p. 69. Sed his nondum tamen puto satis expeditum locum esse. etsi enim pro *κατώτεραι ἢ ἑξήκοντα ἔτη* recte dicitur *κατώτεραι ἑξήκοντα ἐτῶν*, vereor tamen ne omisso *ἐτῶν* etiam *ἢ* omitti possit. itaque *ἢ 'ξήκοντα* scribere malui. Memoratis autem initiatarum iis quae iuniores sunt quaeque ad ipsam deam accedere iubentur, nominantur aliae ex initiatis, quibus salva re tantum liceat procedere quantum patiantur genua, aetate provectiores, partui proximae, corporis doloribus conflictantes. nam *βαρεῖαι* patet esse *graves annis,* quod qui absolute ita usurpaverit praeter Callimachum scio neminem, alii enim *βαρὺς ὑπὸ γήρως* vel *βαρὺς πολλοῖς ἐνιαυτοῖς* (Theocrit. XXIV 102) dicere solent. quae autem *ἐν ἄλγει* esse dicuntur, non sunt *luctu afflictae* ut interpretatur Meinekius, nam hae pompae adesse vetabantur v. 5, sed *corporis doloribus cruciatae.* Haec autem tria initiatarum genera quum opponantur iis quibus ad ipsam deam procedendum sit, manifestum est recte scripsisse Ernestium *αἱ δὲ βαρεῖαι*, cui libri substituunt *αἵ τε β.* —.

134. Meinekius cur *ἐπίμεστα* ad sententiam aptam esse neget non intelligo. neque enim verum est quod affirmat, *ἐπίμεστα πλουτεῖν* et similia de iis dici qui largo agrorum proventu ditescant, sed dicitur etiam de vasis nimium plenis (Poll. IV 170) et de mensa epulis exstructa (Pherecr. fab. incert.

p. XXXIV, vol. II p. 350), ut dubitari non possit quin *πάντα διδόναι ἐπίμεστά τινι* sit *affatim* vel *cumulatim* dare alicui omnia. cf. Bergk. Com. de rel. Comoed. antiq. p. 305. Praeterea pervelim scire, in eo quod Meinekius huic voci substituit, *ἐπίθεστα*, quid *ἐπί* significare putaverit. — Ultimum hemistichium, *καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται*, ita vertit Stephanus: *et tamquam si ad ipsum usque templum venerint*, qui de suo in verba intulit quae non insunt. Et extrinsecus aliquid intulerunt etiam Spanhemius vertens: *velut si ad templum advenerint*, et Ernestius, qui graeca verba ita explicat: *utque post ad aedem ipsam veniant*, in quibus istud *post* adeo necessarium est ad sententiam, ut in graecis verbis taceri non potuerit. Quod si recte Ernestius poetae mentem assecutus est, debebat certe scribere: *καὶ ὥς ποτε* (vel *ποκα*) *νηὸν ἵκωνται*, ut abhinc multis annis Bergkius mihi scripsit sibi legendum videri et nuper commendavit Meinekius. Quamquam in ea sententiae conformatione quis post *δωσεῖ* non exspectaverit potius consecutivum *ὥς* vel simplicem infinitivum (*καὶ* [*ὥς*] *ποτὶ νηὸν ἱκέσθαι*)? Multum autem huic coniecturae praestat a Godofredo Hermanno olim per litteras mecum communicatum hoc: *δωσεῖ πάντ' ἐπίμεσθ' ἃ καὶ αἷς ποτὶ νηὸν ἵκωνται*, quod recepissem, nisi mutatione etiam faciliore inveniri potuisset quod ad sententiam certe non minus accommodatum esset. nam quum tria haec initiatarum genera non ad ipsam deam accederent, sed eo tantum progrederentur quo genua paterentur, timendum iis erat ne non omnia sibi quae reliquis cumulatim dea daret. has igitur consentaneum erat consolari, bono animo essent, nam deam iis omnia affatim daturam esse, *etiam si eo usque tantum ad templum venissent*. Atque hoc ut dicat poeta non opus est nisi duobus mutatis apicibus: *κα ὶ ὣς ποτὶ νηὸν ἵκωνται*, in quibus *ὥς* eodem modo explicandum ut in initio versus antecedentis: *οὕτως ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ*. praeterea quum ut in hymno *δωριστί* scripto Callimachus dorico *αἰ* uteretur pro *εἰ*, omittere potuit *κέ* vel *κά*, quo ut apud Homerum et reliquos epicos non caret particula *αἰ* cum coniunctivo iuncta, ita interdum caret apud eos qui *δωριστί* vel *αἰολιστί* scripserunt. cf. Theocrit. XXIX 21 *αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς*. Sapph. in Anthol. Pal. VI 269 *αἴ τις ἔρηται*. formula pacis ap. Thucyd. V 77 extr. *αἰ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ*. Archyt. apud Stobae. Flor. tit. I 70 p. 13 G. *αἰ γὰρ μὴ ἔχῃ φῶς*. frequens autem crasis est vocum *καὶ αἰ* in *καί* (cf.

Ahrens. l. l. p. 220), saepe illa a librariis male mutata in *καί* (cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 250). Atque hoc iam in Schneidew. Phil. VI p. 557 a me propositum nunc in verborum ordinem recipere non dubitavi. Praeterea nunc quidem nescio an simul *ταῖσί γε Δηώ* scribendum fuerit. *ναόν* autem quod Ernest. magis probabat recipere non ausus sum propter ea quae Mein. dixit p. 243. —

135. Nihil plane auctoritatis est ab libris manu scriptis vulgatae hucusque lectioni *ἔν θ' ὁμονοίᾳ* quae in Vascosaniana demum apparuit, parum auctoritatis habet *ἔν τ' ὁμονοίᾳ*, at plurimum *ἐν δ' ὁμονοίᾳ*. Sed quod secundo loco posui putet aliquis egregie firmari illo *μετ' ὁμονοίας*, quod cum aliis similibus (*ἐπ' ἱερέως*, *ὑπ' ἀλίῳ*, *ἐπ' ἁμέρας* etc.) Ahrensius l. l. p. 39 enotavit ex inscriptionibus Doricis. Equidem tamen reducendum duxi quod optimi plurimique libri habent, *ἐν δ' ὁμονοίᾳ*. nihil enim habet quod vituperari possit hoc: *serva hanc urbem, sed serva in concordia et felicitate,* quo apparet aptissime extolli istud *in concordia et felicitate.* in simplici *σάω* Callimachus acquievit V extr. *Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.* —

136. *Restituenda est vetus lectio quam Etymologus nobis servavit. εὐηπελία, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθυνία (leg. εὐθηνία) καὶ τὸ εὖ εἶναι, ὥς φησι Καλλίμαχος· ἔν τ' εὐωπελία. φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα. sed vera scriptura est εὐηπελία. Εὐπελία ab εὖ et πέλω (ut εὐεστώ, ab εὖ et εἰμί) et epenthesi τοῦ η, εὐηπελία, ut εὐγενής, εὐηγενής. Hesychius: εὐηπελεῖς, πρᾶοι, εὐήνιοι. Εὐηπελία, εὐθηνία, εὐεξία. Oraculum Onomacrito datum, ap. Euseb. Praeparat. Evang. V 23*

ἔν τε τοῖσιν εὐπελέεσσιν ἠδ' Ἀχαιοῖσιν χρέος
θήσεται, τόδ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἕξεται.

quod nollem a Luca Holstenio in notis ad Porphyrium V. P. c. 26 mutatum in εὐμελέεσσιν. Unum addam: cum in hoc hymno dialecto Dorica utatur Callimachus, scribendum foret εὐαμερίᾳ. sed τὸ η in εὐηπελίᾳ ἐπενθετικόν non mutant Dorienses. Theocrit. II 27 ἐξ εὐηγενέων. sine dubio igitur legendum εὐηπελίᾳ. Huius contrarium ὀλιγηπελία, et ὀλιγηπελής. vid. Hesych. et Etym. Hoc vocabulum restituendum est Crinagorae (Anthol. Pal. VII 380, 6) κεῖται δὲ τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος. codex Mtus habet τωλιγηπερές.

Haec Bentleius, quibus quod addam non habeo nisi hoc, in Etym. Florentino legi ἐν δ' εὐωπελία. cf. Miller. p. 132. — In eodem versu nego probandum esse quod plurimorum interpretationem (*ex agris fer matura omnia*) secutus Meinekius commendabat φέρε δ' ἀγρόθε. neque enim dubitari posse videtur quin haec poeta explicare voluerit versu sequenti φέρβε βόας κ. τ. λ., quo concesso apparet boum mentionem cum ἀγρόθε non iam congruere. ac ne cogitasse quidem [poeta videtur de *agris*, sed de *agro* i. e. rure, nam *urbi* illud ἀγρόθι opposuit, ut hoc potius dicere voluisse videatur: *agro affer optima quaeque*. nam ἀγρόθι potest esse pro ἀγρόνδε. cf. ad I 30. —

137. *Μᾶλα* plerosque omnes interpretari video *oves*, quae interpretatio non ob unam causam admodum dubitabilis est. primum enim Doriensibus μᾶλα plerumque non sunt *oves*, sed *mala*. cf. Ahrens. l. l. p. 153 coll. p. 142, qui μᾶλα (i. e. oves) nec Doricum nec Aeolicum esse, sed hyperdoricum et in Pindaro quidem librariis debitum, et μῆλα etiam Theocrito I 109 invitis codicibus reddidit, etsi eidem VIII 2, 16, 59 μᾶλα reliquit. praeterea Cereri ovium curam mandatam fuisse aliunde non constare videtur nec id efficitur ex Pausan. I 44, 4 quem post Spanhemium plurimi afferunt: ἱερὸν Δημητρός ἐστι (ἐν Νισαίᾳ) Μαλοφόρου· λέγεται δὲ καὶ ἄλλα ἐς τὴν ἐπίκλησιν, καὶ τοὺς πρώτους πρόβατα ἐν τῇ γῇ θρέψαντας Δήμητρα ὀνομάσαι Μαλοφόρον, unde non potest, quod propter Callimachi locum volunt, iure colligi id nomen inditum Cereri fuisse quod praecipuam aliquam ovium curam habuisset. nihil enim impedit quin μαλοφόρον deam appellatam fuisse putemus, quod ab hominibus oves alentibus *accepisset* oves quae inmolarentur, non alias victimas. Sed concedamus doctis viris, oves in tutela fuisse Cereris non in Megaride solum, sed etiam alibi, et concedamus vel sine teste alio, quum plurimarum rerum alium praeter Callimachum testem non habeamus, quin ultro adversariis concedamus etiam hoc, per se veri non dissimile esse a Cerere peti curam ovium, etsi ad illius munus ea cura proprie non pertineat (nam Artemis quoque iis quibus favet ἀέξει γενέθλην τετραπόδων, III 130), — at quis sibi persuadeat ita Callimachum usurum fuisse verbo φέρειν, ubi propter praecedens φέρβε βόας quivis aliud desideraret magis aptum verbum, sed propter sequens φέρε στάχυν nemo exspectaret φέρε μᾶλα, praesertim quum in

promptu esset dicere *φέρβε βόας καὶ μῆλα.* ac *μῆλα* (*oves*) *φερβέμεναι* habet etiam Dionys. Perieg. 922. At his occurrit Welcker., Kleine Schriften, vol. V p. 32 et 57, qui et ipse hic *oves* intelligens *φέρειν* dicit non hoc esse verbum quod omnes novimus, sed aliud cum *φέρβειν* et originis et significationis communione coniunctum. Quod dum aliunde atque ex hoc loco et incertis quibusdam originationibus mythologicis probatum et ad liquidum perductum fuerit, ego interim *φέρειν* putabo esse *ferre* et *μᾶλα* cum Ernestio et I. H. Vossio ad hym. Hom. in Demet. p. 137 credam significare *poma*, quamquam ne hoc quidem aliunde constare videatur poma in Cereris tutela fuisse. certe quod Gerhard. griech. Myth. I p. 448 ad hoc demonstrandum apposuit Cereris cognomen *μαλοφόρος*, abusus est hac voce, quum paulo ante p. 439 extr. apposuisset ad probandam Cererem gregum custodem. sed fugit eum locus schol. Il. IX 542 (*ἄνθεσι μήλων*): *μηλοφόρον καὶ τὴν Δήμητραν τιμῶσιν.* Nec ab illa opinione me deterret, quod praeter veteres editiones certe codex Parisinus ex correctione habet *φέρβε μᾶλα* (nam codd. dLM in censum non veniunt). apertus enim error est, qui mox recurrit in *φέρβε στάχυν*, quod Meinekius in *φερέσταχυν* mutare malebat. ego praetulerim *φερέσταχυς*, quod Cereris cognomen est in Nonn. Dionys. XXVII 338. at nulla mutatione opus est. —

138. *Κεῖνος* quum in his dorice scriptis hymnis praeterquam hoc loco Callimachus nunquam habeat, sed *τῆνος* posuerit V 17. 68. 74. 110. VI 12. 117, non credibile est poetam hoc solo loco usum esse vulgari forma. itaque *τῆνος* cum Brunck. et Blomf. restitui, quod non fecisse Meinekium sero poenituit p. 242. conf. tamen Ahrens. l. l. p. 271. In extremo versu malui, etsi *ὡς* cum futuro coniunctum etiam alibi reperitur (cf. Schaefer. Appar. Demosth. I p. 108), ex *ἀμάσει* facere *ἀμάσῃ* cum Stephano quam *ἀμασεῖ* cum Ernestio, quum *ει* et *ῃ* saepissime confundi constet. —

139. In epica forma *θεάων* ne quis offendat conferat Theocrit. XVII 45 *κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα.* —

IN EPIGRAMMATA EXCVRSVS.

I.

Bentleius postquam unde epigramma hoc petitum sit indicavit, hoc addit: *monendus est lector, nusquam in uno aliquo codice msto extare haec epigrammata, sed hinc inde collecta esse a viris doctis, uti et breviora illa* ἀποσπασμάτια, *quae fragmenta inscribuntur.* — In cod. Palat. margine tale legitur scholium: *τοῦτο Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. πλὴν πάντα Διογένους εἰσὶ τοῦ τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγραψαμένου*, ubi Paulssen. notat, ista *πλὴν — ἀναγραψαμένου* recentiore charactere et nigrantiore pigmento scripta esse. sed quum Diogenes apertis verbis Callimachum citet auctorem, scholiastam corrigendum puto in hunc modum: *λέγει ἐν τοῖς τ. φ. βίοις ὡς Καλλιμάχου, οὐχ ὡς ἴδιον*, quibus alius ista *πλὴν κ. τ. λ.* ascripsisse videtur. Quod autem in margine superiore scholiasta dicit: *τοῦτο Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον*, quibus non statim, ut refert Iacobsius, sed ad v. 13 (cf. Pauls.) adduntur: *ὅτι Πιττακὸς εὐμήχανος ἦν στρατιώτης· διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναῖον ἐμονομάχησεν*, iure haec nugas dicit Iacobsius, cui etiam in eo assentior quod felicioris esse venae epigramma dicit quam ut Diogenis videri possit. prorsus autem ab eodem dissentio, quod epigramma non sapere Callimachi ingenium putat. — Versu 1 in summa re assentiens Diogeni I 74 Suidas II 2 p. 285 Bernh. hoc habet: *Πιττακὸς Μιτυληναῖος υἱὸς Καΐκοῦ* (*Καΐκου*? cf. Mein. Delect. poet. Anth. Pal. p. 154) *ἢ Ὑρραδίου Θρακός*, quae vulgari hic lectione firmantur *παῖδα τὸν Ὑρραδίου.* Sed sibi ipse non constat Suidas II 2 p. 1386 scribens: *Ὕρρα παῖς ὁ Πιττακός. καὶ Ὑρράδιος ὄνομα*, quae fere redeunt apud grammaticos, Dionys. Thrac. in Bekkeri Anecd. II p. 634: (*τῶν πατρωνυμικῶν*) *ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος Ὑρράδιος· Ὕρρα*

γὰρ παῖς ὁ Πιττακός. gramm. in Cramer. Anecd. Oxon. IV p. 326: Ὑρράδιος δέ ἐστιν ὁ τοῦ Ὕρρα παῖς. Ὕρρας δὲ Μιτυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πιττακὸς εἷς τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων. gram. in Bachmanni Anecd. I p. 426: Ὕρρας ὄνομα κύριον, ἐξ οὗ ὁ Πιττακός, ὁ παῖς αὐτοῦ, Ὑρράδιος ἐκλήθη. gram. apud Boissonade ad Callim. p. 181, qui eadem habet quae gramm. Bachmanni, Priscian. Instit. II p. 65 Hertz.: (patronymicorum forma) *αδιος, quae est Aeolica, ut Hyrradius, Hyrrae filius, Pittacus.* Hinc apparet Ὑρράδιον patronymicam formam fuisse (quam agnoscunt etiam schol. ad Dionys. Thrac. in Bekker. Anecd. p. 849. Eustath. ad Il. p. 13, 45. Const. Lascar. gram. p. 24 av. ed. Venet. 1512) et Pittacum ita appellatum fuisse, non patrem eius. Quod si quaeritur, Diogenisne sententia cum priore Suidae inde ducta magis probanda sit an grammaticorum (inter quos cum altero loco Suidas quoque stat, in cuius fine iam videbitur scribendum esse, καὶ Ὑρράδιος ὄνομα πατρωνυμικόν), mihi non videtur dubitari posse quin grammaticorum potior sit auctoritas, Diogenes autem, quem secutus in priore loco Suidas, deceptus sit vulgata nunc in Callimachi epigrammate lectione, quae si olim talis fuit: παῖδα τὸν Ὑρράδιον, et grammaticorum doctrina salva erit, et nihil locus Callimachi habebit quod reprehendi queat. Sic enim statuimus, poetam loquendi usum imitatum esse Sophoclis, cui Electr. 176 παῖς Ἀγαμεμνονίδας audit filius Agamemnonis Orestes, et Euripidis, apud quem Helen. 1497 παῖδες Τυνδαρίδαι sunt Tyndari filii Dioscuri, cui congruum est etiam quod in Orphei Argon. 150 legitur: υἱοὶ ἄμωμοι ἦλθον Ἀβαντιάδαι, nisi corrupta ibi lectio (cf. Schneid.), sed cui in Homero nihil simile inveniri ad Il. XI 490 scholiastae monent (cf. Lobeck. ad Buttm. II p. 436), etsi κούρη Βρισηΐς, κούρη Νηρηίνη, κούρη Θειαντίς, κούρη Τιτηνίς et alia apud Homerum aliosque epicos saepe leguntur. Ceterum Eustathio l. l. obsecutus Aeolicum posui spiritum, et Ahrensium quoque de dial. Aeol. p. 158 laetus vidi eandem quam me coniecturam proposuisse. — V. 11. Quum de praeterito tempore sermo sit quo haec gerebantur, forsitan quispiam malit scribere φῆσε, quod et ipsum orationi intericitur, etsi multo rarius quam ἔφη, ut in Machonis fragmento ap. Athen. XIII p. 583 A v. 36 τί γάρ, ἔφησεν, ἄλλο πλὴν ἀλλ' ἡ κορώνη. Sed φησί quoque saepe ita de tempore praeterito legitur mediae orationi insertum. nam ut in eodem

poeta consistam, confer eius fragm. l. l. p. 578F v. 5, p. 579C v. 32 et v. 39, p. 580C v. 41, p. 581B v. 10, p. 583B v. 44 et 48 et 59 etc. sed ego eos potius huius poetae locos notabo, ubi inter *ἔφη* (*εἶπε*) et *φησί* variando sibi non constitit, sive *ἔφη* orationi anteponitur, *φησί* autem intericitur, sive utrumque vel eiusdem hominis vel duorum colloquentium hominum verbis insertum legitur, p. 580E v. 59 et 61: *Γνάθαινα δ' αὐτῆς εἶπε πρὸς ἐραστήν τινα —, Στρατοκλῆς ἐπ' ἐρίφοις, φησί, χειμῶνας ποιεῖ.* p. 582C v. 64 et 67, p. 582E v. 15 et 16. p. 583A v. 30 et 31 *ἡ δ' εἶπε γελάσασ', Εὖ γ' ἵνα Σοφοκλεῖ λαβὼν δῷς, φησί, παρ' ἐμοῦ φίλτατε.* — p. 580D v. 50 seq.: *εἶτ' ἰδοῦσα κατὰ τύχην ἑστῶτα κρεοπώλην — ὦ πρὸς τῶν θεῶν, μειράκιον, ὁ καλός, φησί, πῶς ἵστης; φράσον. ὁ δὲ μειδιάσας, κύβδ', ἔφη, τριωβόλου. Τίς δ' οὐπιτρέψων ἐστί σοι, φησίν, τάλαν κ. τ. λ.* p. 580B v. 32 et 37. p. 582A v. 50 seq.: *τάλαν, ἔφη, τέκνον· περίλαβε, φησί, καὶ φίλησον.* p. 582D v. 5 et 7. p. 583C v. 51 et 53. Mox Bentleius, *scribe*, inquit, *ut extat in Anthol. Plan. ἐπέστη, prope adstitit auscultans.* legebatur ibi et in Diogen. *ὑπέστη*, in Pal. *ἐφ' ἕστη*. — V. 15 seq. Bentleius: *omnino ridiculus erat, qui primus apud Laertium commata posuit post ὀλίγην et κεῖνος et interpretatus est parvam, sicut ipse. Quasi vero ὡς κεῖνος significaret καθ' ἑαυτόν. Longe autem venustius est ἐς οἶκον ἐπήγετο, quam ἐς οἰκίον ἤγαγε, et σὺ δ' ἰὼν vel σύ γ' ἰών, quam σύ, Δίων. Ut ille Atarnensis suae conditionis uxorem duxit, ita tu abi, quisquis es, et quaere tibi aptam et commodam.* At de *ἐς οἶκον ἐπήγετο* dissentiendum a magno Bentleio erat. nam habet ingratam illam in quarto pede caesuram trochaicam, quam post Homerum (cf. Hermann. ad Orph. p. 692 seqq.) poetae Alexandrini anxie vitabant. vid. Naeke de Hecal. p. 32 seqq. coll. Mein. Delect. poet. Anth. gr. p. 127 seq. itaque Naekium p. 33 secutus sum, nisi quod non *ἤγαγε* dedi, sed cum Mein. *ἤγετο*. etsi enim non inusitatum est dicendi genus *γυναῖκα ἄγειν* (cf. Hesiod. Theog. 994, Aeschyl. Prom. 556 etc.), medium tamen frequentius est. cf. Valcken. ad Herod. IV 78. ac vide Hesiod. Op. 693 *γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι*, et Lysiae atque Pausaniae locos apud Valcken. Ex Hesiodo autem si quis corrigere malit *ἐς οἶκον ὃν ἤγετο*, ego certe non obsistam. quamquam

οἰκίον eo commendatur, quod singularis eius vocis numerus rarissimus est et invenitur etiam in Callim. fragm. CXCVIII *Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.* add. Anth. Pal. VI 203, 7 *Συμαίθου πατρὸς — ὑγρὸν οἰκίον.* quod autem ap. Suid. II, 2 p. 1264 post *οἴκημα* olim ferebatur: *καὶ οἰκίον μικρὸν οἴκημα*, codicibus obsecutus iure Bernhardy delevit, praesertim quum *οἰκίον* dictum esse *ὑποκοριστικῶς* demonstrari nequeat, etsi credidit Eustath. ad Il. p. 1196, 14, quem exscripsit Phavorin. s. *οἰκία.* viderit igitur Naekius, quo iure *οἰκίον* significatione deminutivi propria huic loco imprimis aptum dixerit, ubi opponatur *μείζονος οἴκου* v. 13. — Postremo *σύ γ' ἰών* recte fortasse Bentleius contra Diogenianeum *σὺ Δίων* tuitus est. nihilo tamen minus quaeri potest, posueritne potius Callimachus nomen proprium ac scripserit *οὕτω καὶ σύ γ' Ἴων.* cf. Antipat. Thess. in Anth. Pal. IX 82, 3 *καὶ γὰρ Ἴων ὅρμῳ ἐνικάππεσεν.* —

II.

In Anth. Palat. margine est: *εἰς τὸν αὐτὸν* (Heraclitum nimirum, de quo ep. LXXIX egerat Meleager) *Καλλιμάχου. οὐχ ἁρμόσει τοῦτο εἰς τὸν Ἐφέσιον φιλόσοφον.* recte, est enim poeta Halicarnassensis intelligendus, Callimachi amicus, de quo Strabo XIV, 16 p. 656 coll. Diog. Laert. IX 17. — V. 3. *In Anthologiae ed. Flor. et Ald. sic habetur: ἠέλιον ἐν λέσχῃ. legendum igitur: ἠέλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν. λέσχη enim hic est ipsa confabulatio, non locus ubi confabulantur. Virgilius* (Ecl. IX 51) — *saepe ego longos Cantando puerum memini me condere soles.* Sic Bentleius, cui de ipsa re adde Iacobs. ad Ael. Var. hist. VI 58 p. 239. — V. 6. *Ἁρπακτὴς ἀΐδης legitur in Anthologia. verum non placebat auribus nostris sonus iste repetitus ης — δης. quamobrem reponebam ἁρπακτὴρ ἀίδης, ut apud Homerum* Il. XXIV 262 *ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Observaveram etiam huius formae nomina libenter usurpare Callimachum, ut h. in Dian.* 218 *ἀγρευτῆρες, et ibid.* 207 *θηρητῆρε. postea inspectis Diogenis Laertii editionibus vetustis plane ut emendaram ibi reperi ἁρπακτήρ, quod perperam in recentioribus mutatum est.* At primum nec Bentleius nec Iacobsius in talibus rebus ad fallax aurium iudicium provocare debebant, quod quam infirmum sit docet Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 726. praeterea Epici quidem in nominativo singulari voces in ης desinen-

tes magis amant, etsi in reliquis casibus praeferunt formas in ηρ. velut Callimachus, qui in hym. Dian. l. l. ἀγρευτῆρες dixit, in Epigr. tamen XXXII ἀγρευτής dicere malebat, item τοξευτής habet fragm. CXXX cum Arat. 306, qui tamen τοξευτῆρος praetulit 400, 506, τοξευτῆρι 685. ac vide Lehrs. Praef. ad Oppian. et Nicandr. p. VI seq. Sed fortasse latius hic canon pertinet. certe in Aeschyl. Sept. 36 legimus κατοπτῆρας στρατοῦ, sed ibidem v. 41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἴμ' ἐγώ, et v. 883 διαλλακτῆρι usus est, etsi nominativus est διαλλακτής. Itaque tametsi ἁρπακτῆρα dixerunt Nonnus et Triphiodor., ἁρπακτῆρες Homer. et Oppian., ἁρπακτῆρας Lycophron., nondum tamen quisquam inventus est qui in nominativo ἁρπακτήρ dixerit. iure igitur nobis ἁρπακτὴς Ἀΐδης retinendum fuisse existimo. —

IV.

Necessaria est Graefii et Iacobsii emendatio, quod non item dixerim de Hauptiana. nam quod suum illud Hauptius Callimachum dixisse putat pro ἶσον ἐμοί ἐστι χαίρειν καὶ τὸ μή σε πελᾶν, non offendit quidem illud propter collocationem particulae καί, sed quod ita τὸ χαίρειν poetae scribendum fuisse videtur. Recte autem habet vulgata, modone ita interpreteris, ut vulgo fit: ἶσον ἐμοί ἐστι τὸ μή σε πελᾶν τῷ χαίρειν, in quo τῷ omitti non potuisse manifestum est. quum autem articulus verbo πελᾶν quidem addatur, sed detractum sit verbo χαίρειν, apparet hoc praedicative dictum esse, ἐστί autem esse *significat*, ut in illo Platonis in Cratyl. p. 398 D τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστίν, quo fit, ut ἶσον attributive ad χαίρειν appositum esse putandum sit hoc sensu: *aeque caram mihi gratulationem* (atque ea quae vera est) *significat id, quod non propius ad me accedis.* —

VI.

V. 1. Bentleius: *lege* π α λ α ί τ ε ρ ο ν *i. e. olim, prius. Olim eram concha, sed nunc etc. Callimachus alibi* (fragm. CLXIII): ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ. Sed recte de hac aliorumque coniecturis Goettling. monet p. 5, concha quum dedicata esset Ζεφυρίτιδι, non desiisse tamen concha esse. Fritzschius autem quod a me correctum τέρας non intelligere se fatetur, vereor ut totum legerit quem cum aliis affert Plin. nat. hist. IX § 88: *inter praecipua autem* m i r a c u l a *est qui vocatur*

nautilus, cui ipsum hoc Callimachi epigramma ante oculos fuisse videtur. certe in scribendo libro IX Plinius Callimachum ad manus habebat, ut docet Elench. libri IX. add. Nicandr. Ther. 463: δή-εις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας. Oppian. Hal. II 113: ἑλεῖν τέρας Ἀμφιτρίτης (canem marinum). Nonn. Dionys. IV 342 χθόνιον τέρας (de scorpione Orionis). De πάλαι cf. Anth. Pal. IX 408, 5: Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας. Atque nisi ita scripsit Callimachus, qui excusari poterit quod nautili naturam copiose v. 3—6 descripsit? Praeterea de Ζεφυρῖτι Bentleius haec notavit: *Stephan. Byz. u.* Ζεφύριον (p. 295 seq.): Ζεφύριον — ἐστὶ καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. *in animo habuit hoc ipsum epigramma.* Fusius de ea re disputat Hecker. Com. crit. de Anth. p. 73. — V. 2. ἄνθεμα πρῶτον, quod Heckero quoque Com. crit. de Anth. I p. 161 suspectum fuit, cur in ἄνθεμ' ἔρωτος Mein. mutaverit causam non video. nam additum Κύπρι satis indicare videtur Selenaeam propter amorem concham dedicasse. dicit autem hoc primum se donarium obtulisse, quod mox sequantur alia. Aliter Fritzsch. l. l.: *satius est deleto post* ἔχεις *commate haec verba* πρῶτον ναυτίλον *construere: nunc autem*, inquit, *ab Selene dedicatum me habes ut primum* (*tempore*) *nautam* (*non ut concham vulgarem*). Ceterum Σεληναία, quod ut mulieris nomen alibi non videtur inveniri, cum Ἀθηναία confero, de quo vide C. Keil. spec. onomat. p. 22. ac Σελήνη plures audiebant mulieres (cf. Steph. Thesaur. Paris. VII p. 145). — V. 4. λαῖφος ἀπὸ προτόνων ex Eurip. Hec. 113 σχεδίαι λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας expressum esse suspicatur Schmidt. quaest. Hesych. CXLVI. — V. 5. Γαληναίη, λιπαρὴ θεός recte contra inutiles aliorum coniecturas defendit Goettlingius, de Γαλήνῃ θεῷ citans Hesiod. Theog. 244. add. Eurip. Helen. 1456 seq. De οὖλος ἐρέσσων cf. h. in Iov. 52. — V. 6. quod cum Hermanno plurimi admittebant pronomen νίν, admodum friget. id enim vel ubi desideres omittere solet Callimachus. et quaeritur, num ea forma hic uti potuerit. praestare igitur videbatur quod reposui, praesertim quum ea dicendi ratio his poetis usitatissima sit. cf. Theocrit. V 37: ἴδ' ἁ χ'ρις ἐς τί ποχ' ἕρπει. Archelaus fr. 2 ap. Antigon. Caryst. XIX: ἴδ' ἐξ οἵων οἷα τίθησι φύσις. Meleag. in Anth. Pal. V 187, 1 ἴδ' ὡς ἐπίκτητα φίλουσα ἥλως. ibid.' V 106, 4. IX 123, 4.

216, 5. 220, 1. 253, 7. 261, 3. 279, 3. 740, 3. XII 97, 4. Nossis ibid. IX 605, 3: ἴδ' ἁ χάρις ἀλίκον ἄνθεῖ. reliquos ex Anthol. locos apposuit Iacobs. ad Anth. p. 861. — V. 7 quid sit θῖνας Ἰουλίδας non intelligere se fatetur Hecker. l. l. p. 161. sed tametsi Ἰουλίς urbis nomen est, non videtur tamen dubitari posse, quin Ἰουλίς etiam pro adiectivo usurpari potuerit, ut Ἑλλὰς στολή et alia plurima dicuntur. ac constat τὴν θῖνα, non τὸν θ., Callimachum dixisse. cf. in Del. 281 et fragm. CXXVI. concha igitur in Iulidis litore inventa mercatu aut alio quopiam casu Smyrnam delata erat et in manus Selenaeae venerat. nam cur Meinek. prope Smyrnam ad θῖνας Ἰωνίδας (ita enim scribit) eiectam concham poetae dicendam fuisse putet, causae nihil video. — V. 9 seq. Bentleius: *haec connectenda sunt cum praecedentibus: ut essem tibi nobile ludicrum, o Arsinoe, neve mihi in cubilibus ut antea ova parerent halcyones, mortua enim sum, i. e. neve amplius victitarem ovis alcyonum. lego autem: τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνος. νοτερῆς autem utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης. at αἰνοτέρης, hoc est gravioris, horribilioris, quid rei cum alcyone habeat sane nescio.* Assentior Bentleio, nisi quod non intelligo quae de concha ovis alcyonum victitante dicit. imo concha ad litus Iulidis deiecta quum mortua ibi iaceret, alcyon in ima concha ova pepererat, quale dedecus, ut conchae videtur, a se defendere non poterat, utpote ἄπνους i. e. *mortua*. nam hoc significat ἄπνους (cf. Anth. Pal. IX 734: ταῦρε, μάτην ἐπὶ πόρτιν ἐπείγεαι· ἔστι γὰρ ἄπνους), ut πάρος id tempus denotat, quod inter mortuam concham et inventam Arsinoaeque dedicatam interiacet. Ita si haec interpretamur, nec causa ulla est mutandi nec obici potest, quod obici memini, numquam quemquam audivisse vel nautilum alcyonum ovis victitare aut alcyones in nautilo vel in nautili cubili ova parere. neque enim qui mos fuerit alcyoni aut nautilo poeta describit, sed quid in illa concha factum sit. alcyonem autem ἐν θαλάμῃσι conchae ova peperisse, sine dubio ex certis indiciis cognovit is qui concham invenit. — V. 12. Cliniae filiam aliquid apud Arsinoam commendationis habuisse etiam eo, quod in eadem atque Arsinoe urbe Smyrna nata fuerit, Meinekius dicit, qui Arsinoam Smyrnae natam esse ex hoc demum Callimachi loco collegit et hic et ad Theocrit. XVII 58 p. 317. Satis, opinor, Selenaeam apud Arsinoam commendabat,

quod in nobilissima urbe Smyrna oriunda erat, quae fortasse eadem quoque qua Selenaea arte excellebat et famam habebat. nam ἐσθλὰ ῥέζειν non ad mores Selenaeae, sed ad artem qua ipsa hoc epigramma nautilo insculpserit, aut ad colorandi artem referendum esse assentior Hauptio et Meinekio. —

VII.

V. 1. Bentleius: *apud Sextum legitur Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν, quod magis placet.* contra Iacobsius τοῦ Σαμίου praetulit, ne (ut dicit) in ipso epigrammatis initio metrum violetur, etsi in ultimo versu omnes consentiant in Κρεωφύλῳ. Quae mira profecta ratio est. nam quum paenultima syllaba longa sit ut in Πάμφυλος, priores autem syllabae μονοσυλλάβως sint legendae κρω (ut vel scribitur etiam κρωδαίτης· ὁ δαιτρός, Hesych. II p. 542), de metro non dubitandum erat. quamquam aliae etiam huius nominis formae erant (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 695) quarum Κρεώφιλος etiam in hoc epigrammate (Κρειοφίλῳ) maxime probabat Meinek. ad Delect. poet. Anth. p. 204, ego cum C. Keil. in Specim. Onomat. graec. p. 69 seq. Κρεώφυλος, etsi de Keilii originatione vocis dubito. aliam proposuit Welcker., der episch. Cyclus p. 219 seq. Ceterum τοῦ Σαμίου vel propterea poeta praetulit, ne bis in hoc carmine nomen viri proprium poneret metro sane paulo inhabilius. — V. 4. Bentleius: *interpres perperam: nonne Creophylo, Iupiter, hocce grave est? nam delenda est interrogationis nota et locus ita vertendus: hoc magnum est Creophylo, poema suum non indignum visum esse quod Homero adscriberetur. hanc esse Epigrammatis huius sententiam confirmat Eustath. ad Il. p. 331, 43 seq. Clemens Alex. poema illud non solum Homero et Creophylo, sed et Panysiadi a quibusdam adsignatum esse memorat Stromat. VI p. 751 Pott.* Accuratissime de hoc poemate, cui Οἰχαλίας ἅλωσις inscriptum erat et quod a nonnullis ab Homero datum Creophylo putabatur, Welcker. egit, der ep. Cycl. l. l., cuius disputationi fortasse addendum hoc, quod monet Dilthey de Callim. Cydippa p. 8 seq., cyclica carmina non magni fecisse Callimachum eumque in ultimo hoc epigrammate hoc dicere voluisse: poetae tam mediocri, qualis est Creophylus, vel hoc aliquid honoris habet. —

VIII.

V. 1. Bentleius: *si cippus adeo parvus, quo pacto puerum potuit occidere? lego itaque μιαρὰν λίθον, scelestum lapidem, μιαιφόνον, caede contaminatum.* —

IX.

Lege ut extat in Anthol. εἰ δ' ἐπὶ κ. τ. λ. (vulgo enim ἢ δ' ἐπί). *Theaetetus ille fabulam docuerat vel carmen recitaverat Dionysiis in certamine poetarum, sed prava iudicum sententia victus est. quem solatur epigrammate Callimachus. testatur eum veram viam ad victoriam instituisse. quod si propter iudices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam sive victoriam non ducat, attamen a sera posteritate laudem consequetur Theaetetus, cum eorum qui vitiosis suffragiis coronam adepti sint, honos et memoria brevi intercident.* Bentleius. Quis autem poeta ille dramaticus fuerit Theaetetus non constat, probabilis tamen Meinekii suspicio est, eundem esse qui nobilissimum in Cratinum epigramma fecerit quod est ap. Athenae II p. 39C. cf. Phot. Lexic. p. 615 (= II p. 237 Naber.) et Suid. II 2 p. 1297 Bernh. —

X.

Eius qui vicit in certaminibus poeticis longissimum verbum hoc est: *vinco*, sed qui superatus est verborum ambagibus utitur quibus contumeliam quodam modo occultet et excuset. hoc velim iis accidat qui iniusta cogitant. mihi contingat opto, ut semper breve illud verbum eloqui possim. Ita epigrammatis sententiam post alios explanavit Iacobsius, cui tamen non concesserim πῶς ἔβαλες a talorum iactu repetendum esse. imo quum notissima metaphora poetae dicantur τοξεύειν ὕμνους, ἔπη (Pind. Isthm. II 3, Philipp. in Anthol. Pal. VII 405 extr. etc.), ipsaque carmina βέλη, ὀιστοί, τόξα, κῆλα (Pind. Ol. I 112. II 83 et 90. IX 5 et 12. XIII 95. Pyth. I 12. Isthm. V 47 etc.), Callimachum quoque hoc modo suum istud πῶς (i. e. utrum σκοποῦ ἄντα an παρὰ σκοπόν coll. Pind. Nem. VI 27 et Olymp. XIII 94) ἔλαβες dixisse puto. In secundo versu μέν ita demum haberet locum, si in primo praeter victorem etiam victus homo commemoratus fuisset. sed victore tantum ibi memorato μέν otiosum plane est, unice autem apta particula explicativa. Ibidem Meinekium puto recte coniecisse νικέω. nam etsi libri habent ἀδικῶν Ep.

XXVIII 2 et XLIII extr., et μισῶ Ep. XXX 3, tamen illud unice commendant ὀκνέω Ep. XXIX 2, ἀλγέω XXXIV 3, θαρσέω XLV 3, δοκέω XLVII 5. —

XII.

Timarchum Iacobsius suspicatur philosophum dum viveret fuisse et de natura animae eiusque post mortem condicione scripsisse. Pythagoricum fuisse putat Hecker. Com. crit. de Anth. p. 266, Meinek. autem p. 273 a Timarcho philosopho Alexandrino non diversum quem Metroclis philosophi discipulum dicit Diogen. Laert. VI 95. nam Alexandriae quoque Ptolemaidem phylen fuisse. Non aeque autem probabilis altera eiusdem Meinekii coniectura est qua v. 3 δίζησθαι scribendum censebat pro δίζεσθαι, quoniam illa forma Callimachus etiam in hym. I 16, Epigr. XVIII 2 coll. Epigr. inc. II 1 usus esset. qua de re ut certum iudicium ferri possit, operae pretium facturus mihi videor, si omnem illorum verborum usum, qui apud poetas quidem obtinet, describam. Atque δίζημαι legitur in Anacreont. fr. IV, Theognid. 1300, Theocrit. XVI 68, Alcae. Messen. Anth. Pal. VII 429, 1, Orph. Lith. 84, δίζηαι Hom. Od. XI 100, Eratosth. Append. Epigr. XXV 9 p. 762 Iac., Diodor. Anth. Pal. VII 370, 4, oracul. ap. Pausan. X 24, δίζηται poet. apud Plutarch. de Curios. 6 p. 518 A, διζήμεθα Theogn. 183, Apoll. Rhod. IV 396, δίζηνται Aeschyl. Suppl. 789, Callim. Ep. XVIII 2, διζήμενος undecies apud Homerum et in hym. Hom. in Mercur. 191, 216, 262, 370, Simonid. fragm. V 16 p. 1117 Bergk., Phocyl. fr. VIII et XIV Bergk., Theogn. 83, 403, 415, Theocrit. VII 61, Callim. Epigr. incert. II 1, Apollon. Rhod. III 1179, IV 124, 1473, Nonn. Dionys. VIII 113, Triphiod. 525, δίζησθαι Theogn. 180 (etsi in uno tantum codice, sed eo optimo Mutinensi), δίζητο Apoll. Rhod. I 1208, Callim. hym. I 16. Contra δίζομαι reperio in Nonn. Paraph. ϑ 151, δίζεαι in Theocrit. XXV 37, Nonn. Dion. V 470, 471 (δίζῃ coniunctiv. in Callim. Epigr. XII 1), δίζεται Oppian. Hal. I 334 et V 585, Nonn. Par. δ 135, διζόμεθ' Orph. Argon. 950, δίζονται poet. incert. in Etym. Magn. p. 544, 50 (κυλλοὶ οὐ δίζονται), δίζεο poet. incert. apud Etym. Magn. p. 153, 2, Maxim. 353, Nonn. Dion. IV 297, VI 355, VII 354, VIII 50, XVI 154, 178, 195, XXX 156, XXXI 131, XXXVIII 262, XLIII 173, XLVI 61, XLVII 161, Musae. 24 (bis), δίζεσθε Nonn. Dion. XV 409, διζόμενος Andromach. galen. 80, Epigr.

in Anthol. Plan. IV n. 146 Iacobs. p. 670, Quint. Smyrn. X 447, Oppian. Hal. III 118, Orph. Argon. 1217, Nonn. Dion. IX 293, Paraphr. μ 32, Triphiod. 240, δίζεσθαι Hesiod. Erg. 603, Phocyl. fr. X, Callim. Ep. XII 3, Apoll. Rhod. I 1303, IV 508, Orph. Lith. 624 (ante Tyrwh. et Herm.), ἐδίζετο vel δίζετο poet. incert. ap. Suid. s. ἄγκος, I 1 p. 57 Bernh., Bion. XI 2, Mosch. II 28, Nonn. Dion. I 418, II 24, III 331, IV 352, VI 81, XII 104, XIII 531, XVI 390, Paraphr. λ 166, υ 109, Colluth. 80, Musae. 109, δίζοντο Nonn. Par. λ 228. Ex hac autem enumeratione, quae tametsi fortasse non plena est, praebet tamen iudicandi facultatem, primum aperte hoc patet, vetustiores poetas alteram tantum formam δίζημαι cum suis novisse eamque ibi quoque probasse, ubi metri necessitas nulla erat, ut in δίζηνται et δίζησθαι, unde in Hesiod. Erg. 603 et Phocyl. fragm. X Bergk. δίζησθαι scribendum censeo vel obloquentibus codicibus, quorum scribae ex suae aetatis consuetudine saepe alteram formam tum alibi infarciebant, tum in Theognid. 180. non minus enim certum hoc est, apud posteriores demum poetas epicos in usum venisse δίζομαι, ita tamen ut vetustiore forma non plane abstinerent, sed fere non probarent ubi sine metri iactura novicia forma usurpari potuit. haec autem varietas quum iam Theocriti et Apollonii aetate invaluerit, non miramur variasse etiam Callimachum et cum Apollon. Rhodio scripsisse quidem δίζητο, sed cum eodem δίζεσθαι. unum restat quod huic canoni repugnare videtur. nam in Epigr. XVIII, 2 δίζηνται scribimus cum cod. Pal., etsi δίζονται commendat Planud. et horum poetarum usus, sed hic Aeschyl. Suppl. 789 ex more suo Callimachus videtur secutus esse quamquam metri necessitate non coactus. —

XIII.

Qui Planudeum δολιχόν defendendum suscepit Ruhnkenius Ep. crit. II p. 174 (= 219 Lips.) non dubitari posse dicit quin νικήσας supplendum sit, quod voluit etiam Mein. simul accentum retrahens, sine satis gravi causa. nam δόλιχός saepe etiam scribitur, ubi non adiectivum vox est, sed cursum significat. cf. Lobeck. Paralip. p. 341. Atque Ruhnkenianum probabant etiam Schaefer. ad Bosii Ellip. p. 321, Iacobsius, alii. ego tamen de ista ellipsi verbi νικᾶν iure dubitare mihi videor. nam quod Ruhnk. Simonid. Epigr. ex Anthol. Plan. III 2 attulit (ap. Iacobs.

pone Anth. Palat. p. 631 n. 23 = p. 1177 n. 154 Bergk.) *εἰπόν, τίς τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῇς; Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος*, non vidit ellipsi extrinsecus petita non opus esse, quum praecedat *νικῇς*, cuius modi in Callimachi epigrammate nihil legitur. nec minus lapsus est vir egregius, quum ad suam firmandam sententiam attulerit titulum apud Murator. Inscript. p. 649 (qui titulus emendatius legitur in Corp. Inscript. I p. 771 n. 1591) *Σάμιχος Ἐπαινέτου Λαρυμνεὺς παίδων τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν*. nam iste titulus truncatus est initio, ubi olim lectum fuisse *ἐνίκησαν* fidem faciunt similes tituli, n. 1583, 1584, 1585, 1586, alii. postremo quem Ruhnk. testem citat Dorvill. ad Charit. p. 310 (= p. 388 Lips.), is de ellipsi ista ne verbum quidem habet. Iam scire velim, quos viliores pedestris orationis scriptores Bernhardy in Synt. graec. p. 119 noverit, qui similiter ut in hoc epigrammate factum accusativo usi sint. Sed utut est, praeferenda tamen fuit Palatini codicis lectio, quam reposui (*δολιχὸς ὁ στίχος* vel *ὁ λόγος ἐστίν*). nam quum brevissime de mortuo, cuius in tumulo positus erat et qui vel parvae staturae homo vel paucorum verborum fuerat, se dicturum cippus promisisset, veretur ne *μακρολόγος* videatur, si post *ὑπό* vel unum verbum addiderit, nam etiam *ἐμοί* superfluum videri poterat. itaque se ipsum reprimens dicit: *hoc vero iam est nimium*, in eo quoque *βραχυλόγος*, ut qui post *λέξω* vocem *λόγος* non iam necessarium putet. Atque ita etiam Boissonad., nisi quod is ap. Duebn. ipsum haec Therin loqui, non poetam, existimat. Non negabo tamen *δολιχός* etiam de stadio intelligi posse, modone quis eam vocem propria sua significatione intelligat, sed metaphorica, ut dicitur *δολιχὸς* vel *δόλιχος λόγου, πολέμου, βίου* rem significans iusto longiorem. cf. Meinek. Com. graec. III p. 367, ex cuius exemplis proxime ad hunc locum accedit hoc ex Platon. Protag. p. 329 A *οἱ ῥήτορες σμικρὰ ἐρωτηθέντες δόλιχον κατατείνουσι τοῦ λόγου*. ita sensus erit: *hoc vero nimis longum verbum est*, quam interpretationem ab altera vix distare apparet. Sed paene vereor ne ipsi de brevissimo epigrammate disputantes *δόλιχον τοῦ λόγου κατατείνωμεν*. nihilo tamen minus addendum etiam hoc, Ovidii distichum, Amor. II 6, 59 *ossa tegit tumulus, tumulus pro corpore magnus, quo lapis exiguus par sibi carmen habet*, quod hinc sine dubio expressum

post Heinsium multi comparabant, manifesto docere Therin fuisse virum parvae staturae, non paucorum verborum, quae Iacobsii sententia fuit. —

XV.

Heckerus, qui de Charidante multa temere coniecit eumque non diversum fuisse ab helluone illo existimabat quem duobus locis Alexis (cf. Mein. Com. graec. III p. 483 et 496) memoravit, aperte in ea quoque re lapus est, quod Charidantem dicit omnibus cum vita amissis fateri relictum sibi in Orco esse genus nobile taurorum Pellaeorum quorum carne vesci possit. nam has carnes in deliciis ei fuisse videri (cf. Com. crit. de Anthol. p. 267 et 268 ed. prior.). quasi vero qui quae de Plutonis regno narrentur omnia fabulas esse affirmaverit, gloriari potuerit, quod inveniantur ibi quae ad laute vivendum sibi necessaria sint. Ob eandem autem causam eorum interpretationem improbamus, qui in extremo epigrammate de rerum in Orco vilitate agi putant. nam quum Charidas *τὸν ἀληθινὸν λόγον* se proferre dixerit et *τὰ νέρθε πολὺ σκότος* atque Plutonem *μῦθον* esse affirmaverit, non potest ipse *τοῦ ἡδέος λόγου* auctor esse aut fidem ei habere. quis enim non sentiat, ita eum suam ipsum fidem labefactare? consentaneum igitur est dicere Charidantem, si cui displiceat vera rei ratio a se prolata, eum oportere ab inferis excitare alium quendam scriptorem qui exornaverit animarum post mortem in Orco vitam. Et *περὶ τῶν ἐν Ἅιδου* plures scripsisse constat, cf. Wyttenbach. Animad. ad Plut. II p. 414. quem autem Callimachus innuit scriptor Pellaei cuiusdam filius fuisse videtur ex Pella urbe Syriae quae propter tauros suos nobilitata fuit oriundi. hunc Pellaei filium quum *Πελλαίου υἱόν* Callimachus appellare deberet, *Πελλαίόν βοῦν μέγαν* appellare malebat, ut simul hominis stoliditatem notaret. nam *βοῦς* de homine stulto dicitur. atque haec mea interpretatio, quae fere tota ut ceterorum omnium criticorum in coniectura posita est, ex parte placuisse videtur etiam Salmasio ad Tertullian. de Pall. p. 334, qui *Πελλαῖος βοῦς* legendum putabat et hunc Pellaeum fuisse censebat *ἀλαζόνα*, hominem inflatum, gloriosum. —

XVI.

Εὖ ego quoque nunc improbo cum Cobeto, *δέ* autem per se ferri posse videtur (cf. ad Epigr. dub. II). sed quoniam de

cuiusque fato poeta loquitur, quod omnes nesciant, et huic opponatur Charmidis fatum, facillimum simul et aptissimum fuit pro *εὐ* reponere pronomen *ἑῦ*, quod ita ut hic a veteribus grammaticis (cf. Apollon. Dyscol. de Pronom. p. 97 B) legebatur in Hom. Od. XIX 446 *φρίξας ἑῦ λοφιήν*. hoc autem reposito ut *δέ* eiceretur metrum flagitabat (cf. Hom. Il. XIV 427 *τῶν δ' ἄλλων οὔ τίς εὑ ἀκήδεσεν*). paulo post *ἡνίκα*, quod codd. habent omnes, neque demonstrari exemplis potest significare *quoniam*, et tale quid nimis hic frigidum mea sententia foret. itaque iam in Fleckeisen. Annal. philol. Tom. 99 (1869) p. 106 scribendum esse conieci *ἠνίδε*, quod nunc recepi. cf. ad hym. IV 132. —

XVII.

In initio carminis nihil mutandum censeo. nam Callimachus nomine tantum mulieris lecto, quod forte in cippo per se positum erat et supra cetera scriptum, orationem interrumpere putandus est et quaerere quae in cippo non statim post nomen, sed postea demum altero versu exarata legebant viatores et ipse poeta legit, patris et patriae urbis et mariti nomen. Quod autem in Pal. est mulieris nomen *Τιμονίη* non video quo pacto defendi possit. itaque cum ceteris criticis Planudem secutus *Τιμονόη* scripsi, quod firmant nomina *Ἀγχινόη*, *Ἀλκινόη*, *Ἀντινόη*, *Ἀρσινόη*, *Εὐνόη*, *Πραξινόη*, alia multa, tum *Τιμόνοος* Pind. Nem. II 10 et Corp. Inscript. n. 2351. —

XIX.

Μηδέ, quod imitatione sua firmat Agath. in Anth. Pal. VII 583, 1 (add. Quint. Smyrn. V 565), quum Callimachus diceret, non *μή*, apparet hoc eum voluisse: *utinam ne extarent quidem naves, neve tam frequens, uti est, earum esset usus.* Quod qui non vidit Heckerus Com. crit. de Anthol. p. 218 seq. et in altera eius libri editione I p. 220 eo progressus est audaciae, ut Callimachi epigramma mutilum esse putaret et cum Simonidis epigrammate in Anth. Pal. VII 496, male scilicet Simonidi ascripto nec ipso integro, coniungendum censeret ita, ut Simonidis epigramma ultimo disticho deleto praecederet huic Callimacheo. Verum integrum et pulchrum Simonidis epigramma est, modo recte interpreteris neve decipi te patiare codicis Palatini lemmate *εἴς τινα ναυηγόν*. neque enim in naufragum scriptum carmen, sed exsecratur Simonides mare vicino monte Geranea eiusque pro-

montorio Moluride infestum, quum mari videret naufragi cuiusdam corpus innatans et in litore multa naufragorum cenotaphia conspiceret. — De verborum structura *ὤφελε μηδ' ἐγένοντο*, ubi antiquiorum usus scriptorum flagitabat *ὤφελον μηδὲ γενέσθαι*, cf. Alcae. Messen. in Anth. Pal. IX 519, 3 *ὡς ὄφελόν γε — βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς*. add. Hermann. ad Orphic. p. 825 et Sturz. de dial. Maced. et Alexandr. p. 187. —

XXII.

Δυνομένου nescio quo modo factum sit ut Meinekius v. 2 scriberet, etsi Ep. XX extr. *δυομένων* contra Ernesti defenderet, et iure defenderet. nam Alexandrini poetae non videntur cum Homer. Od. I 24 et Hesiod. Op. 384 participium *δυσόμενος* scribere aut *δυνόμενος* praeferre voluisse, sed in *δυόμενος* malebant primam syllabam producere. cf. Arat. 724, 853, 880. Callim. Epigr. XX, 6. Apollon. Rhod. I 925 et III 225. Crinagor. in Anthol. Pal. VII 633, 4. Pancrat. ibid. VII 653, 2. Quint. Smyr. VII 311. Orph. Lith. 503. Nonn. Dion. III 51. XVIII 158. XXIII 24 et 108. XXIV 171. XXV 400, ut dicebant etiam *ἀνεδύετο* Apoll. Rhod. I 1228, *δύεται* Heliodor. in Meinek. Anal. Alex. p. 382, v. 9, *δύοιτο* Opp. Hal. IV 608, *δύεται* Nonn. Dion. VII 286 et alii alibi. cf. Wellauer. ad Apoll. Rhod. III 225 et Wernick. ad Triphiod. p. 374. —

XXIII.

In hoc epigrammate, quod vulgo v. 6 finitur, miror neminem offendisse, quod quum poeta patrem epithaphio celebrare voluisset (nam qui in Palat. ad VII 525 lemma ascripsit *εἰς Καλλίμαχον τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν τὸν γράψαντα τὰ Αἴτια*, ubi in Bentlei apographo *πυκτήν* scriptum erat, cf. p. 304 Ern., aperte erravit), nihil nisi boni eum patris filium et boni filii patrem fuisse dixit, quos impense laudat, de ipso nihil addens laudis ac ne nomen quidem adiciens, ob quam rem impietatis crimen vix effugere potuerit. Quae autem hic desideramus, eius nomen dico et laudes qui filius fuit Callimachi ducis, pater Callimachi poetae et cui carmen scriptum erat, ea invenimus in epigrammate ex Anth. Palat. VII 415 petito, quod Ernest. n. 37, Meinekio n. 35 est, etsi hoc omnes ipsum Callimachum poetam de se scripsisse putare video, quamquam in Palat. ascriptum est: *εἰς*

τινα Βάττου υἱὸν ἢ Βαττιάδην ποιητήν· Καλλιμάχου. qua in re vereor ne poetae dignitati parum consuluerint laudoque Carolum Dilthey, qui epigramma 35 Mein. fortasse minus recte ad Callimachum relatum putabat, de Cydipp. p. 19. nam ita si se ipsum laudasset Callimachus, ut verum suum nomen non adderet, et satis se Battiadae nomine significari putasset, quod plurimis commune erat et ad quemvis Cyrenensem referri poterat (ut *Θησεῖδαι* omnes audiunt Athenienses etc. (cf. hym. II 96 et quae dixi in Nicandr. p. 47 not. 2), hoc profecto nimium fuisset superbiae, quam nemo non vituperasset. accedit quod parum credibile est poetam ita se ipsum imitatum esse, ut in altero epigrammate repeteret *παρὰ σῆμα φέρεις πόδας*, quae in altero posuerat ita: *ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα.* Contra nihil erit offensionis, si statuemus in eodem carmine (XXIII) poetam interrupto propter Callimachi avi suasque ipsius laudes filo iisdem verbis ad patrem rediisse nomen eius et laudes afferentem. neque existimo incredibile esse Callimachi patrem peritum fuisse poesis aestimatorem et amatorem (plus enim illis verbis inesse quis quovis pignore contendat?) et iucundum combibonem. Haec igitur causa est, cur Epigr. XXIII et 35 Mein. in unum coniungenda censuerim. unum tamen restat quod a coniungendo quempiam deterreat. nam Callimachi patrem non *Βαττιάδην*, sed *Βάττου* vocitatum esse constat ex Suid. s. *Καλλίμαχος* et Procli Chrestom. p. 319, 14 Bekk., unde saepissime Callimachus poeta *Βαττιάδης* audit (cf. Hecker. Comment. Callim. p. 11). Verum enim vero nomine primitivo et patronymico saepe eundem hominem vocari constat, velut Isaeum videmus *'Ανδροκλείδην* VI 47 nominare qui in eadem oratione saepius audit *'Ανδροκλῆς* (cf. Schoemann. p. 344), item Lysias XXII 11 *Νικομαχίδην* appellat, cuius in eadem oratione toties nomen est *Νικόμαχος*. cf. quos de hoc usu testes attuli in Nicandr. p. 16. adde Suid. I 2 p. 639 *Εὐριπίδης Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου*, et eund. II 1 p. 683 *Μαναίχμος, Σικυώνιος, υἱὸς 'Αλκιβίου ἢ 'Αλκιβιάδου, ἱστορικός.* nec mira est haec mutatio, nedum in poetis qui saepe metri facilitate duci se patiuntur. — De vers. 5 et 6 Bentleius, *longe elegantior*, inquit, *mea quidem sententia*, *habetur lectio apud scholiastam Hesiodi ad Theogon. 82* (*ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦροι μεγάλοιο γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων*) *ἐντεῦθεν καὶ Καλλίμαχος ἔφη· Μοῦσαι γὰρ*

ὅσους βλέμματι εἶδον παῖδες μὴ λοξῶς, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους. *unde apparet hoc modo olim scriptum fuisse: Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους. oculo non obliquo venuste dictum, at illud ἄχρι βίου quam otiosum, quam languidum!* Mihi contra certum est, scholiastam initio non verba, sed sententiam tantummodo indicare voluisse et in fine demum ipsa posuisse Callimachi verba. hoc docet illud βλέμματι nec mirum quod λοξῶς scholiasta addit, quo paulo clarius reddere studebat Callimacheum ἰδεῖν ὄμματι. nam hoc per se valet *benigne respicere*, ut in Hesiodi loco citato, item in Callim. hym. II 52 ἦσιν Ἀπόλλων — ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν, Pancrat. in Anthol. Pal. VI 356, 3 ἴδοις ὤνασσα τὰ τῆσδε — εὔτεκνα, et alibi. cf. Hecker. Com. crit. de Anth. p. 173. Proficiscendum igitur fuit ab ἀχριβίου, quod recte emendarunt Reisk. et C. Keil., Iacobs. autem leviter corruptum ex Ἀρχιβίου putabat. *Archibium autem,* inquit, *novimus Callimachi epigrammata commentario instruxisse. vid. Suid. in Ἀρχίβιος et Goettl. Animad. crit. p. 1 seq. huius igitur enarratoris nomen cum interpretatione aut varia lectione ex eius commentariis petita quum huic versui ascripta esset, facile fieri potuit ut ab oscitante librario in textum relata veram lectionem, quam μὴ λοξῷ fuisse existimo, inde expelleret.* quod mihi nimis longe quaesitum videtur. —

XXV.

Bentleius: *Anthol. III 33, Sext. Empir. I 2, Ammonius in Porphyr. Isagog. p. 3: Κλεόμβροτός τις ὀνόματι ἐγκύψας (lege ἐγκύρσας) τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι καὶ ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾶν γνούς, ὅτῳ δὲ τρόπῳ δεῖ μὴ γνοὺς ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατεκρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητής· φησὶ γὰρ εἴπας ἥλιε χαῖρε κ. τ. λ. V. 3 in Sexto est θανάτου τέλος, sed illud alterum, quod Anth. et Ammon. praeferunt, verior est lectio. Cicer. Tuscul. I 34 Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est, quem ait quum nihil sibi accidisset adversi, e muro se in mare abiecisse lecto Platonis etc. —*

XXVI.

V. 3 malim ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἵππει. Bentl. In tanta epigrammatis obscuritate ego ingeniosam sequor Goettlingii interpretationem l. l., qui ipsum sibi Eetionem artificem heroem posuisse eundemque ob odium contra Epeos, imprimis contra Epeum illum qui ante Troiam Graecis equum fecit, heroi equum detraxisse putat. in quo κἀμέ v. 4 significat *adeo me* (cf. Herm. ad Sophocl. Antig. 280). nam heroum imagines, quae addito serpente indicabantur, plerumque equestres erant et πανοπλίᾳ ornabantur (cf. Hecker. Com. crit. de Anth. I p. 117). Aliorum coniecturas et interpretationes in comment. critico enumeravi, quibus addenda haec Annae Fabri est, heroem istum ab equite quodam interfectum fuisse ideoque Eetionem illi equiti infensum maluisse eum pedestri quam equestri statua ponere in vestibulo domus. Sed a Goettlingio etiam eo dissentio, quod herois nomen necessarium putabat, id quod etiam Heckerus et Meinekius desiderabant. at mihi sileri a poeta herois nomen non incommode videtur potuisse, si quidem is urbis Amphipolitanae κτίστης fuit, quem, utpote saepius sine dubio in illa urbe extantem imagine scilicet expressum, cives omnes facile agnoscebant. nomen autem Amphipolim ei fuisse suspicor urbi consentiens. nam Amphipolis filius fuit Phyllidis et Demophoontis (cf. schol. ad Aeschin. de fals. leg. 215 § 30), cui Ἐννέα ὁδοί, ubi postea Amphipolis condebatur, dotis loco datae sunt. cf. Weissenborn. Hell. p. 137. —

XXVII.

Bentleius: *lectio δύνειν (v. 4) ex Stobaeo petita est, in Anthol. est βαίνειν, quae deterior est scriptura.* De ὅρκῳ Ἀφροδισίῳ cf. Iacobs. Animad. I 2 p. 261, qui in eo tamen errat quod reliquis praeivisse putat Plat. in Symp. p. 319. tu vide Hesiod. fragm. ap. schol. Plat. l. l. p. 374 Bekk. et Apollod. II 1, 3. add. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 65 C. —

XXIX.

Bentleius: *sententia est: Hesiodum, non postumum quidem, sed potius suavissimum poetarum, imitatus est Solensis. graeca sic repone* (ut edidimus praeter finem). *extat, sed corruptissimum, in vita Arati. Isaac. Vossius not. ad Melam et Salm. ad Solin. magis magisque corruperunt. in vita Arati scribitur σύγγονος ἀγρυ-*

πνίης. *Sed veram lectionem* σύντονος ἀγρυπνίη *ex manu scripto codice profert Holstenius notis ad Stephanum. certe Arati carmina non* σύγγονοι *dici possint vigiliarum Arati, sed* ἔκγονοι. *an itaque scribendum* ἔκγονοι ἀγρυπνίης. *sed tum vastus esset hiatus (?) inter* Ἀρήτου *et* ἔκγονοι, *quem vitasset Callimachus, metri et* εὐφωνίας *studiosissimus. dixisset potius:* χαίρετε ῥήσεις λεπταί, Ἀρητείης ἔκγονοι ἀγρυπνίης. Probo Beutlei de epigrammatis sententia iudicium, nisi quod ἔσχατον non *postremum*, sed *summum* interpretandum censeo. eundem de extremo versu errasse existimo, in quo σύγγονοι ἀγρυπνίῃ scribendum censui, i. e. natura sua respondentes nocturnae illi Arati lucubrationi atque ita quasi testes eius lucubrationis. —

XXX.

Bentleius: *quae deinceps sequuntur Epigrammata petita sunt ex Anthologia Epigrammatum nondum edita.* τίς *hic ponitur pro articulo* ἥ, *quod valde inusitatum. tamen et alibi sic locutus est Callimachus, si fides habenda Sophoclis scholiastae, Oed. Colon. 3* ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν; τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι. *schol.:* δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τοῦ τίς μὴ πυσματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἥ ἄρθρου, ὥστε τῷ πόλιν συντετάχθαι καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως, τίνας χώρους ἀφίγμεθα ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἣ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ὅτι δὲ τῷ τίς ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως· ὕπειρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπτυστος (*leg.* ἄπυστος). *quin et Nossis in epigr. inedito* (vid. nunc Anth. Pal. V 170) τίνα *posuit loco* τοῦ ἥν, *nisi verisimilius est locum mendosum esse et pro* τίνα *reponendum esse* τάν: τοῦτο λέγει Νοσσίς· τίνα δ' ἁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν, οὐκ οἶδεν κήνας ἄνθεα ποῖα ῥόδα. De pronomine interrogativo loco relativi posito multi egerunt non aptis ubique exemplis usi, Fischer. Animad. ad Weller. II p. 230, Naek. de Hecal. p. 178, Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 88 et p. 740, Voss. ad Arat. 65, Mein. ad Delect. poet. Anth. graec. p. 94, Dindorf. ad Sophocl. Oed. Tyr. 1140, Herman. ad Aeschyl. Agam. 1121 et qui imprimis nominandus erit Schoemann. in Animadv. ad veter. gramm. doctrinam de articul. cap. alter. p. 14 n.

16 (Gryphiswald. 1862), ubi priscis etiam Latinis et Oscis eundem usum fuisse docet. nihilo tamen minus Meinekius de hoc loco dubitat et coniecturam periclitatus est, quoniam ubi ita *τίς* pronominis relativi vices sustineat, ad incertum aliquod, non ad certum nomen referri soleat. Sed fugit virum egregium fragment. Callimachi CCLXXII iam a Bentleio citatum, *ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη, Ἀλκάθοον τίς ἄπυστος*, quae verba de Tydeo intelligi debent et in hunc fere modum expleri possunt: *ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη, Ἀλκάθοον τίς ἄπυστ' ἐκτελέσας ἀνέλεν.* quamquam autem huic fragmento facili negotio vulgaris dicendi forma restitui potest scribendo *Ἄλκαθον ὅστις ἄπυστ'* (nam ita etiam *Βοήθοος* et *Βόηθος*, *Περίθοος* et *Πέριθος* et similia iuxta ponuntur. cf. Meinek. Excert. philol. in Athen. II p. 22 sive in Anal. ad Athen. Deipn. p. 236 et K. Keil. in Iahnii Annal. LXVIII (1853 p. 64), stabit tamen scholiastae Sophocl. auctoritas, qui, si quis in Sophocl. l. l. *τίς* ad *πόλιν* referre voluerit, certe non admissurum esse dicat, quod a dicendi usu plane alienum sit. et doctus sine dubio ille scholiasta fuit, cuius verba ex ipso Didymo manasse crediderim. Pergit Bentleius: v. 3 *περίφοιτον ἐρώμενον male interpretantur inconstantem amicum, verte corpus vulgantem amasium. περίφοιτος est meretrix, puer meritorius, ut in Epigr. XXXIX 2 Σειλήνη περίφοιτος, vulgivaga Venere utens, ut loquitur Lucretius. περίδρομος Theognis. v. 581. — Poetae dicenti ναίχι καλός Echo responsat ἔχει ἄλλος. unde apparet, quod αι et ε iam a tempore Callimachi eodem fere sono efferebantur, quod notandum. Lege autem ὦδε σαφῶς, non τόδε.* De utroque cf. Com. crit. —

XXXI.

Bentleius: *Διοκλέος recte habetur apud schol. Theocrit. II 147. in Anthol. male scriptum Διοκλέες. in nomen amicae vel amasii cyathos hauriebant, Διοκλέος, Ἡλιοδώρας etc. Meleager in Epigramm. ineditis (cf. nunc Anthol. Pal. V 136 et 137). in posteriore eius epigrammate lege ἀδυλόγω χάριτος, Heliodora omnium dearum loco est, Suadae, Veneris, Gratiae. — Achelous hic est aqua quaelibet. Hesych. Ἀχελῶος, πᾶν ὕδωρ οὕτω λέγεται. sententia est: nulla aqua vino illi miscenda est, quod Dioclis gratia ebibitur. sic in epigr. Meleagr. ll. ll. ἐν ἀκρήτῳ, σὺν ἀκρήτῳ. postea, cum Ἀχελῶε di-*

cit, tamquam deum et personam alloquitur. — *v. 3 scribe ex cod. msto, quo ego usus sum, et ex edita Anthologia, in cuius postrema pagina hoc distichon habetur:* εἰ δέ τις οὐχί. *si quis negat Dioclem esse pulchrum, abstineat et ego solus eum habeam sine rivali.* —

XXXII.

Bentleius, *sic distingue,* inquit, *et lege* οὐ μὰ τὸν ὀξὺν ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας; *non novi te equidem, ita prae macie mutatus es. ubi fuisti miser? Omnino aliud agebat ingeniosissima Anna Fabri, cum reponeret* τί γέγονας; τί *enim numquam in versu producitur. v. 3 recte* οὑμὸς δαίμων, *meum fatum te exercet. poeta amator ad alterum amatorem loquitur.* —

XXXIII.

v. 3 lege κεχαρημένος, *laetus, delectatus. Horat. Carm. I 1, 23 seqq.* Bentleius. —

XXXIV.

v. 3 lege et interpretare ἀλγέω τήν, διὰ παντός κ. τ. λ. *doleo caput perpetuo dictum hoc amarum audiens, hoc quidem dictum, carissime, tuorum inamabilissimum.* Ἀλγέω τήν, *subintellige* κεφαλήν. *sic* μὰ τήν, οὐ μὰ τήν, *i. e.* τὴν θεάν. *Hesych.* οὐ μάτην, οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. *leg.* οὐ μὰ τήν. Bentleius. —

XXXVII.

Non assentior Meinekio, qui Callimachum propria et nativa locutionis vi plane neglecta ᾤχετ' ἔχουσα simpliciter dixerit pro *perdidit, abstulit,* secutum hic Alexandrinorum poetarum morem, qui saepe ea commiserint, quae quo pacto excusari possint prorsus non intelligatur. Improbavit hoc Cobet. in Mnemos. Tom. X p. 412 et hoc quidem loco ab isto crimine Callimachum defendit, κύλικα affirmans dici pro τὸ ἐν τῇ κύλικι, et οἴχομαι ἔχουσα esse *secum abduxit, rapuit, abstulit.* neminem igitur poetam reprehendere posse qui dixerit *nimium meri haustum potatorem abstulisse.* At ne Cobetus quidem docuit, quo modo ἔχουσα hic intelligi possit, quod vi sua carere non posse patet. Hic autem

quid tandem habeat calix? Recte Anyte vel Leonidas dicit in Anthol. Pal. VII 190, 4 *δισσὰ γὰρ αὐταῖς παίγνι' ὁ δυσπειθὴς ᾤχετ' ἔχων Ἀίδας*, sed calix nec in Orcum nec alio aliquo cum Erasixeno abiit. Haec sine dubio causa fuit quae ad corrigendam vulgatam lectionem Valckenarium permovit, quem tamen suum illud *ᾤχεθ' ἑλοῦσα* (quod unice probamus) non intellexisse arbitror *εἷλε*. debebat vertere *raptim sustulit, cito interemit*, ut cogitetur de homine exhausto bis potu statim intereunte, non de eo qui haustu illo in morbum incidens post longam demum tabem occubuit. sic in Aeschyl. Pers. 251 *τὸ Περσῶν ἄνθος οἴχεται πεσόν* nihil aliud est atque *Persarum flos subito decidit.* —

XXXVIII.

Bentleius: *graeca verti prout restituenda sunt* (et ut edidimus p. 84). *inscriptio erat in cod. msto κωμικὸν τετράμετρον, nimirum ex duobus dimetris catalecticis constat. non itaque distinguendus est versus in duos Hemiiambos vel Anacreonteos. idem enim metrum infra habes Epigr. XL, de quo vid. Hephaest. p. 57* (= p. 106 Gaisf. II). *est et Sapphus metrum apud eundem p. 34* (= p. 65) *una duntaxat syllaba ab hoc differens, γλυκεῖα μᾶτερ οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. Arcus et pharetra, donum Sarapidi dicatum a sagittario Menoeta. non potuit sagittas dicare, quippe eas omnes consumserat in Hesperitas hostes. Hesperitae autem qui sint, docet Stephanus: Ἑσπερίς, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερονίκη. ὁ πολίτης Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. hoc ipsum epigramma voluit Stephanus. Ptolemaeus in descriptione Cyrenaicae regionis: Βερενίκη, ἡ καὶ Ἑσπερίδες. eadem fere habes apud Strabonem et Plinium.* —

XXXIX.

Εἰκόν' αὐτῆς si cum Salmasio scribimus, Simone suam ipsius posuit imaginem ut Callo Nossidis Anth. Pal. IX 605. at potuit etiam Veneris *εἰκόνα* ponere ut Bithynis Antipatri Anth. Pal. VI 209. ac nihil impedit quin *αὐτῇ* Palatini codicis ita explicemus, ut Simone Veneris imaginem *eademque* mitram suam etc. dedicasse dicatur. saepe enim *ὁ αὐτός* ita legimus dictum, ubi ad unum subiectum duo referuntur praedicata, velut in Thucyd. I 23 *οἵ* (*σεισμοὶ*) *ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι*

οἱ αὐτοὶ ἐπέσχον. ibid. III 47 τὸ Κλέωνος τὸ αὐτὸ δίκαιον καὶ ξύμφορον τῆς τιμωρίας. Plut. Timol. XIII ἐπεῖδε τὴν αὐτὴν ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα ἀποθανοῦσαν i. e. *vidit pereuntem, quae ei soror eademque coniux fuit.* quamquam non contradicam, si quis omisso articulo, quod epico sermoni licet, scribat αὐτή, ut legitur in Orph. Lithic. 399 αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσιν τίκτες καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου. Orph. Hymn. III 8 Νὺξ — χθονίη ἠδ' οὐρανίη πάλιν αὐτή. ibid. XIII 3 ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός. — De v. 4 seqq. Bentleius dixit: *sine dubio legendum* θ ύ ρ σ ο υ ς, *in ceteris non mihi satisfacio. deest, ut videtur, unus versiculus post* Π ᾶ ν α. *in eodem mscripto erat* Σ ε ι * * π ε ρ ί φ ο ι τ ο ς, *unde supplevi* Σ ε ι λ ή ν η, *non infrequens mulieris nomen.* Et sane τόν τε Πᾶνα vereor ut hoc contextu de Panis imagine intelligi possit. corruptum igitur puto cum Iacobsio qui τήν τε πάλλαν corrigit Hesychium antestatus πάλλα· σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη. et profecto σφαῖρα inter Bacchi crepundia fuit (cf. Lobeck. Aglaopham. p. 701). ego tamen aliter ratiocinabar. Simone enim Baccha fuisse videtur (si quidem recte, ut arbitror, pro θάρσους in ultimo versu θύρσους reposuit Bentl.) et coniuncta Bacchi et Veneris castra secuta esse. iam quum Veneri valedicat, non iniuria inter dona posuit etiam talia quae Baccho propriora sunt, θύρσους et π α ν ό ν. nam λαμπάδες (eas enim πανοί significant. vid. Blomf. gloss. Aeschyl. Agam. 275. add. φανός) ad Bacchicum ornatum pertinent. (cf. Schoen. de person. in Eurip. Bacch. habitu scenico p. 99 et 118). cur enim Mein. p. 286 πανόν de face Bacchica non recte dici credat non exputo. Iam quae sequuntur in codice Palat. verba corruptissima alii aliter emendare conati sunt. sed nemo satis attendit, quod mihi propter metrum carminis certissimum videtur, post v. 4 excidisse versum minorem. in quo si positum fuisse statuis καὶ τούς, reliqua recepto cum Bentl. θύρσους unaque et altero addita vocula recte habent omnia, modo recte legantur. nam αὐτούς est ἀυτοῦσ', illud ὀρῇ autem scribimus ὄρη additoque ἀν' facimus ut intelligatur. Et ut sententiam quoque, qualem fuisse putamus, certe demonstremus aliqua coniectura, cui neminem nimis confidere iubemus, ita fere Callimachum scripsisse putamus: — τόν τε πανὸν καὶ τούς [ποτ' ἀντίναξεν] ἀΰτοῦσ' ἀν' ὄρη τάλαινα θύρσους. ultimis confero

Eurip. Bacch. 76 seq. *ἐν ὄρεσσι βακχεύων — ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων.* Quod autem v. 6 Callimachum in Phalaecio basin iambicam admisisse statuo, quae v. 2 et 4 est spondaica, eandem admisit Alpheus in Anth. IX 110, 4, item inter Romanos Catullus saepissime. Ceterum ubi nomen *Σειλήνη* tam saepe Bentleius legerit equidem nescio, qui non noverim nisi ex Corp. Inscript. n. 2389 p. 349 (add. Etym. Gudian. p. 498, 26). ac nescio an ex Epigr. VI 2 eximii viri inhaerens memoriae nomen *Σεληναίη* deceperit. certe Palatino codici hoc tribuendum fuit, ut *Σιμώνη* restitueretur. —

XL.

Bentleius: *graeca sic legenda sunt* (ut nos edidimus p. 85). *priores duos habes apud Hephaestionem p. 106 καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατάληκτον. Καλλίμαχος, Δήμητρι τῇ πυλαίῃ etc. Naucratis, urbs Aegypti, unde Ναυκρατίτης, ut supra ab Ἑσπερίς Ἑσπερίτης.* —

XLI.

*Lego καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. ἕρπε χαίρων. Εὐγήρως verbum Aristoteli, Plutarcho aliisque usurpatum, notans et provectam et beatam senectutem. Κἠπέμυσ' i. e. καὶ ἀπέμυσα vel καὶ ἐπέμυσα. Illud vero ἡγο * * * * notat ἡγεμόνα eam fuisse ἐν χοροστασίαις καὶ ἱερομηνίαις, i. e. ἀρχηγὸν τῶν γυναικῶν. Plutarch. de Isid. et Osirid. p. 649 edit. Steph. ἢ σε γινώσκειν, ὦ Κλέα, προσῆκόν ἐστιν, ἀρχικλαμένουσαν ἐν Δελφοῖς τῶν Θυιάδων, lege ἀρχηγὸν μὲν οὖσαν, ut supra in κεφαλαίων. καταγρ. p. 523 ἡ δὲ τῶν Θυιάδων ἀρχηγός etc.* Bentleius. De lacuna dixi in Com. critico, *προστασίην* autem esse pro *προστάτιν* et *praesidem* significare, de eo nemo dubitaret, si constaret *προστασία* fuisse Cereris cognomen, quod statuisse video Dindorf. in Thesaur. Paris. VI p. 2003 B et Gerhard. griech. Mythol. § 410, 5 p. 441. sed quem testem afferunt Pausan. II 11, 3 *ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῷ Προστασίας Δήμητρος καὶ Κόρης*, is significare potius videtur templum *τῇ προστασίᾳ Δήμητρος καὶ Κόρης* i. e. templum principatui Cereris et filiae dicatum. Sed tamen vel sic non dubitamus, quin hic nomen abstractum in locum concreti cedere potuerit, quod non ibi solum

moris est, ubi concretum omnem hominum coetum significat ad quos concretum pertinet (ut φυλακή sunt οἱ φύλακες), sed ibi quoque, ubi unus aliquis eo modo indicatur. ita Homerum Il. XIV 201 Ὠκεανόν dixisse omnes sciunt θεῶν γένεσιν i. e. γενέτην vel πατέρα, ut explicat Hesych. I 1 p. 422 γένεσιν· πατέρα ἢ μητέρα. ubi recte adiectum alterum ἢ μητέρα, nam de matre quoque γένεσις dictum videtur, ut certe in Orph. Hym. III 2 Νὺξ γένεσις πάντων dicitur. atque similiter idem ibid. II 2 Eileithuiam alloquitur ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι, item Helium Hym. VIII 3 ζώων ἡδεῖα πρόσοψι, et Cronum XIII 7 γέννα, φυῆς μαίωσι. Non aliter habet si quando ὁμηλικίη Homer. Od. XXII 209 de uno dicit Mentore (et sic saepius, etsi etiam πάντες ὁμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο Od. III 364 legitur), aut si Pindar. Pyth. I 97 κοινωνία est de uno κοινωνῷ, aut Eurip. Phoen. 291 συγγένεια unum συγγενῆ Polynicem significat. —

XLII.

Magnopere offendit in primi hexametri fine elisa vocis οἶδα ultima syllaba, cui loco quem similem afferret Meinek. neque in Philol. XVI p. 156 ullum habebat neque ad h. l. praeter corruptum versum in Welcker. Spicil. epigramm. p. 257 ἐς μακάρων ἀνόρουσε κέαρ. ψυχὴ γὰρ ἀεὶ ζῶσ' | ἣ τὸ ζῆν παρέχει κ. τ. λ., ubi iure ἀείζως legendum monet. ac Leutschii quoque dissertatio in Philol. XI p. 751 seqq., utut docta est, non aliud tamen certe ex Graecis petitum exemplum suppeditat quod cum Callimacheo comparari possit. at aliquam eius modi locorum copiam suppetisse sibi dicit scholiasta Hephaestion. p. 29 Gaisf. ed. II: ὅμως δὲ εὑρέθησαν πολλὰ μέτρα εἰς μέρη λέξεως ἀπαρτιζόμενα καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ λέξεως ἀρχόμενα· καὶ φέρει ὁ τεχνικός τινα παραδείγματα (i. e. epigr. Simonidis et Nicomachi et Eupolidis locum in Βάπταις, ubi nomen compositum in duos versus distribuitur. cf. Gaisf. p. 28 seq.). εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλά, οἷον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐπιγράμμασιν· ἥμισύ μευ ψυχῆς ἐπὶ τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ', εἴτ' Ἔρος εἴθ' Ἀΐδης ἥρπασεν ἐκ μετώπων (ἐκ μερόπων? ἐκ μελέων malebat Gaisf.), unde manifestum videtur, illa alia multa non ab ipso Hephaestione sive eius duce Heliodoro allata esse, sed a scholiasta demum ex corrupto aliquo Callimachi

exemplari esse appositum epigrammatis initium. nec dubium est quin, si tale quid commisisset poeta, hoc docti grammatici ad diiudicandum Homericum illud *Ζῆν'* allaturi fuerint. atque Callimachum talem elisionem sibi permisisse eo minus credibile est, quod evitare eam non uno modo poterat. quum enim in interrogationibus bipartitis, quae pendent, veteres non solum *εἴτε* — *εἴτε*, vel *ἤ* — *ἤ* ponerent, sed saepe etiam priori membro particulam detraherent (cf. Aeschyl. Agam. 1364 *σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὅμοιον.* Hom. Od. IV 110 *οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν.* add. IV 837. XI 464), hoc igitur modo quum Callimachus uti posset, quidni dicere maluisset *ἥμισυ δ' οὐκ εὖ | οἶδ', Ἔρος εἴτ' Ἀίδης ἥρπασε*, quam a constanti poetarum usu recedere? nec quis eum vituperasset, si *ἥμισυ δ' οὐχὶ | οἶδ' Ἔρος κ. τ. λ.* scripsisset, ut in Epigr. XXXI 3 scripsit *εἰ δέ τις οὐχὶ | φησίν κ. τ. λ.* Sed neutrum horum dedisse Callimachum crediderim, sed aliud aliquid, quod ei singulare est et quum a communi consuetudine longissime recederet, facile scribas invitare poterat ut levissima correctione librarios scilicet emendarent. nam alibi quoque Callimachum tantum sibi videmus assumpsisse, ut sententiae primariae non totam praeponeret secundariam, sed eius vel coniunctivam particulam tantum, verbum autem primariae interponeret secundariae. sic fecit in fragm. CDXLV *οὐδ' ὅθεν, οἶδεν, ὁδεύει θνητὸς ἀνὴρ* (*ὁ Νεῖλος*) i. e. *οὐδ' οἶδεν θ. ἀ., ὅθεν ὁδεύει* (*ὁ Νεῖλος*), item in fragm. DXXVIII *ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπον ἔτικτε*, fecitque etiam Theocrit. XXIX 3 *κἠγὼ μὲν τὰ* (i. e. *ἅ*) *φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.* ac confer etiam Epigr. XLIV 2 *ὡς ἀνιηρὸν πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο.* ergo hic quoque scribi praestabat *οὐκ εἰ | οἶδ' Ἔρος εἴτ' Ἀίδης*, quod fere mihi succenseo qui in verborum ordinem non receperim. nam etiam *εἰ* — *εἴτε* pro *εἴτε* — *εἴτε* dixerunt, ut Aeschyl. Eum. 602 *ἀλλ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ, τόδ' αἷμα κρῖνον.* nec quisquam queri poterit de pausa aliqua quae ante penultimam versus syllabam conspiciatur. eam enim in hac verborum collocatione nullam esse apparet. — V. 5 in codicis scriptura *ουκισυνιφησον* id unum mihi videbatur certissimum esse, *δίφησον* latere, quod verbum reperitur etiam Epigr. XXXIII 2 et fragm. CLXV. cf. Naek. de Hecal. p. 30, ubi add. Nonn. Dion. XLVIII 590. — In altero autem corruptissimae vocis parte nomen viri latere maxime

omnium probabile est, quod, ut certe legi versus posset, ex verbis Quint. Catuli apud Gell. Noct. Att. XIX 9 addidimus, quod primus cum Callimachi epigrammate Scaliger composuit:

aufugit mi animus. credo, ut solet, ad Theotimum
  devenit. sic est, perfugium illud habet.
qui, si non interdixem, ne illunc fugitivum
  mitteret ad se intro, sed magis eiceret?
ibimus quaesitum. verum ne ipsi teneamur,
  formido. Quid ago? da Venus consilium.

quo in carmine ut Catulum poetam Callimachum ante oculos habuisse libenter concedimus, ita incertum est, quousque imitari voluerit. quod si nomen quoque inde sumpsit, Callimachus putari potest scripsisse *Θεύτιμον δίφρησον.* atque hoc nomen etiam Blomf. et Boissonad. restituendum existimabant. Sed si in nomine eligendo sui esse arbitrii Catulus volebat, magis tenenda erit codicis Palatini lectio, ex qua sine ullo negotio prodibit tale quid: *οὗ Κῖσος, δίφρησον, ubi Cisus est, ibi eum quaere, nam ad eum vagari solet. Κῖσος* nomen legitur apud Theognost. Can. p. 75, 15 cum *Κρῖσος*, *Ῥῖσος*, *Ἶσος*, *Πῖσος*. — His addo Bentlei notas: *Pro ὑπέχεσθε v. 4, quod huic sententiae plane incongruum est, malim ὑπόδεχθε, ab ὑποδέχομαι, recipio, admitto. v. 5 non displicet emendatio Scaligeri, sed magis arridet altera: οὐκ εἰς ἐς τὸν ἔφηβον; ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος. Philostrat. in vit. Apollon. I 6 proverbium esse docet ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον;* —

XLIII.

Bentleius graeca postquam sic restitui iussit, quem ad modum leguntur apud nos p. 86 (nisi quod ille v. 2 scripsit *ἄκων*, v. 3 *μ' ἠνάγκασεν*, v. 5 *ἐνόησα*, v. 6 *τὴν δειρὴν* et *ἀδικῶ*), sic pergit: *cod. mstus quo usus sum habet προπέτειαν ὅρα, non ἔχων, ut editio Annae Fabr. τὴν προπέτειαν ὅρα, vide temeritas quid facit. Excusatione temeritatis purgat se ab iniuria atrociore. Ἀρχῖνος nomen adolescentis ingenui, quem poeta comessabundus petulanter est osculatus. recte autem ὁ μὲν αὐτῶν, et frustra sunt qui supponunt αὐτόν. epigram. in Anthol. (Pal. VII 72) χαῖρε, Νεοκλείδα, δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν πατρίδα δουλοσύνας ῥύ-*

σαϑ᾽, ὁ δ᾽ ἀφροσύνας. Pro τὴν ἱαρήν vero substitui δειρήν. Theogn. 265 seq. —

XLIV.

Bentleius: *Graeca sic legenda* (ut a nobis edita sunt p. 87 seqq. praeterquam quod ille v. 3 habet τὸ τρίτον ἤδη ἔπινε et v. 4 ἀπὸ στομάτων). *vers. 3 pro ἡ γῆ ἔπινε mstus quem ego vidi, ἤγικε πίνε. forte igitur legendum: τὸ τρίτον ἤγγικε Πῖνε, i. e. tertium poculum, tertia propinatio appropinquavit. Sed prius illud malo.* Quod ante Mein. plerique ex Dorvillii coniectura ediderunt ἡνίδε locum non habet, quum in re praesenti poni soleat. aptius autem poeta dicet, illam se de hospitis amore coniecturam fecisse, quod, *quum in convivio biberet*, gemitus edidisset et de capite eius corona delapsa esset. Ex hac enim re, maxime altera illa, veteres convivae coniecturam de occulto alicuius amore capere solebant. cf. Athen. XV p. 669 C et F, item Dilthey de Cydipp. p. 80 seq. Ceterum τὸ τρίτον in Philol. IV p. 563 interpretatus sum de tertio post coenam poculo Iovi σωτῆρι consecrato et dum paean canebatur bibi solito (cf. Blomf. gloss. ad Aeschyl. Agam. 237), quod probavi Meinekio. interim non dissimulabo mirum mihi videri, quod in tertio demum poculo hospes suspiria alte petierit, quae magis crediderim in quovis eum poculo traxisse. hinc mihi enata suspicio est, Callimachum scripsisse: τὸ ῥυτὸν ἡνίκ᾽ ἔπινε. atque τὸ ῥυτόν in eadem versus sede habet Hedyl. in App. Epigr. XXX p. 764 Iac. — Tum pergit Bentleius: *Pro στομάτων apud Athenaeum legitur στεφάνων, XV p. 669: τοῦτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Καλλιμάχου ἀναγινώσκων ἐπιγράμματα, ὧν ἐστι καὶ τοῦτο, ἐπεζήτουν μαϑεῖν, εἰπόντος τοῦ Κυρηναίου, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ᾽ ἐγένοντο χαμαί.* Et στεφάνων etiam Ruhnken. et Mein. tueri conabantur Propertii loco II 12, 51 *ac veluti folia arentes liquere corollas.* sed is poeta vereor ut Callimachum ante oculos habuerit. nam folia liquisse dicit *arentes* corollas, sed apud Callimachum in ea re rosae profecto non propterea deciderunt, quod coronae marcidae erant. lubentius cum Callimacho comparaverim Nonn. Dion. XLV 71 ῥῖψον ἀήταις σῶν πλοκάμων τάδε φύλλα, quae et ipsa faciunt, ut meum illud ἀπ᾽ ὀστλίγγων teneam. Ceterum quod ἐχέοντο pro ἐγένοντο

Dorv. coniecit, minime necessarium erat. nam saepe *γίγνεσθαι* ita ponitur, ut in eo verbo cogitetur simul de motu qui *τῷ γιγνομένῳ* praecedit. cf. Naegelsb. ad Hom. Il. II 341 p. 189. — Reliqua Bentlei haec sunt: *Recte autem, nisi fallor, emendatum ὤπτηται μέγα δή τι, aestuat, flagrat amore, ut Callimachus alibi* (Hym. II 49) *ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο, et in Epigr. XXVII 5 νῦν ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. Theocritus eadem plane metaphora VII 55 αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτευμένον ἐξ Ἀφροδίτας, et Idyll. XXIII 34 ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαύσεις. Illud vero μέγα δή τι in deliciis erat poetae huic, ut Hym. in Del. 60, ibid. 189, Lav. Pall. 122. Postrema illa φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον proverbii locum habent: ego amator amantis mores et signa probe calleo. ἔγνω δὲ φώρ τε φῶρα καὶ λύκος λύκον.* Illud *ἀπὸ ῥυσμοῦ* alii aliter interpretantur, Meinekius autem: *praeter solitum.* mihi esse videtur *non immoderate, ergo non sine iusta causa coniecturam facio.* nam *ῥυσμός modum* significat ut in Aeschyl. Choeph. 785 *σωζόμενον ῥυθμόν, ἀπό* autem dictum ut in *ἀπὸ ῥυτῆρος, ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ τρόπου,* aliis. —

XLV.

Pupugit animum Cobeti observatio quae extat in Mnemos. vol. X p. 419: *quid interesset ναί et νή Callimachus in tam constanti et frequenti veterum usu vix videtur nescire potuisse. semper et ubique Iones et Athenienses utebantur vocula νή, νὴ τὼ θεώ, νὴ Δία cet., eadem constantia Dores omnes ναί dicebant, ναὶ τὼ σιώ, ναὶ τὸν Διοκλέα, ναὶ τὰν Κόραν. tamen haec quoque Callimachus in Epigrammatis confudit. recte dixit ναὶ γᾶν in Dorico epigrammate XLII, 2, male ναὶ τὸν Πᾶνα in Ionico XLV, 1* (add. fragm. XLIX, quod ex Hecale est, *ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὗον*). Sane *νὴ Δία* et similia praeter Atticos non reperiuntur, sed eosdem certe etiam *ναὶ μὰ Δία* dixisse (ut Hom. *ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον*, Theogn. 1045 *ναὶ μὰ Δία*, Callim. in hoc ipso epigr. v. 2 *ναὶ μὰ Διώνυσον*, et in fragm. CCCV *ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ*, et fragm. CCCCXXX *ναὶ μὰ τόν* etc.), ex multis constat comicorum locis in Henrici Iacobi Indic. II p. 593. ex hoc autem loquendi genere quomodo ad suum istud *ναὶ τὸν Πᾶνα* Callimachus per-

venerit docet fragm. XLIX, ubi utrumque coniunctum est: *ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐόν περ*. praeterea Cobetus hic quoque tacite sibi sumpsit Callimachum Atticos ubique presse sequi voluisse. non est igitur cur male hic *ναὶ τὸν Πᾶνα* posuisse eum putemus. — De vers. 5 haec habet Bentleius: *hoc distichon sic legendum: τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ. — Σιγέρπης apud Hesychium λαθροδάκτης, serpens vel canis clam subrepens et morsum inferens. idem: λαιθαργοὶ κύνες, κρύφα δάκνοντες. et alibi: ληθαργὸς κύων, ὁ προσσαίνων μέν, λάθρα δὲ δάκνων. Queritur poeta Menexeno, se a puero quodam amplexibus subdole labefactari et in amorem illici.* In ultimis Bentl. sine dubio falsus est. imo Menexenus ipse puer est olim a poeta amatus. hunc enim et per se decebat nominari et aperte hunc alloquitur poeta v. 3 *μή με περίπλεκε*. an veri similius sit duos diversos homines poetam alloqui, amicum alterum, alterum puerum amatum, at unius tantum nomen apposuisse? imo utrobique idem puer intelligendus est Menexenus, ad quem referendum etiam *οὗτος ὁ σιγέρπης — βάλῃ*, ultimum ut medium sit: *ne tu σιγέρπης ille, qui es, mihi te insinues et in amorem tui me coniicias.* Intellecto autem recte medio Meinekii coniectura *ἐς σὸν ἔρωτα* inutilis videbitur. quamquam qui *ἐρώμενος* futurus sit quum per se pateat, fortasse praestabit active scribi *βάλῃς*. —

XLVI.

Bentleius: *Graeca sic scribe: ληφθήσῃ, περίφοιτε Μενέκρατες κ. τ. λ. Epigramma est ἐρωτικόν, neque quicquam ad usuras vel debitores attinet. de περίφοιτος diximus supra ad Ep. XXX. Βοῦς ἑκούσιος ἐπ' ἄροτρον proverbium, de rebus prospere evenientibus, non nostra industria, sed sponte sua et ut fert natura. Inter εἰκάδα Πανήμου et δεκάδα Λώου viginti dies intersunt. Poeta Menecratis amore captus XX Iulii constituerat occasiones captare, quibus eum ad mutuum amorem pelliceret, quum ecce X Augusti sponte se puer obtulit. gratias igitur Mercurio agit tam inopinati boni auctori, neque de mora viginti dierum qui interfuerant queritur. παρὰ τὰς εἴκοσι, propter viginti. id παρά cum accusativo saepe significat.* —

XLVII.

Bentleius: *In editione Annae Fabr. primum duntaxat habetur epigrammatis huius distichon, nos reliqua addidimus ex cod. msto. Confer Theocrit. in Cyclop. Id. XI init., ubi haec adnotat scholiastes ex hoc loco emendandus: Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὡς ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· ὡς ἀγαθὸς Πολύφημος ἀνεύρατο τὴν ἀοιδήν, αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. notandum τὸ κατίσχανον. erunt enim fortasse, quibus haec lectio melior videbitur illa altera, quam ex Msto exhibuimus. tum vero legendum fuerit: αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. ἐντί, Φίλιππε, ἦ πανακὲς κ. τ. λ. ἐντί doricum pro ἐστί. et priora illa ὡς ἀγαθάν ita vertenda fuerint: ut bonum invenit, vel simulac bonum invenit.* — In primo versu mirum est, quod cum schol. Theocrit. Palatinus quoque codex ἀνεύρατο habet, qui alibi ἀνεύρετο praeferre solet ut VI 224, 2. VII 119, 1. VII 607, 4. IX 296, 2. X 46, 4. et alibi saepe codices inter utramque formam fluctuant, ut in Hom. Il. XVI 472, Aeschyl. Sept. 857. add. I. G. Schneider. ad Oppian. Cyneg. II 7. quo magis mirum, in Apollon. Rhod. IV 1133 codices consentire in ἀνεύρατο. at Callimachus quid probaverit docuit Hym. II 98 et IV 323 εὕρετο scribens. quamquam qui εὕρασθαι etc. dicere mallent pro εὑρέσθαι mature extitisse videntur. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 139 et Hecker. Com. crit. de Anthol. gr. p. 369. — Dein ad v. 4 Bentleius notavit: *laudat hunc locum Clemens Alex. Stromat. lib. V 10 ἦ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει. reponenda est apud Clementem vera lectio, quam ex Msto edidimus. Vers. 5 scribe τοῦτο, δοκέω, χ' ἁ λιμός. Vers. 7 an legendum παστάς? est nobis et thalamus sive uxor, remedium ad vagam libidinem. In hac summa festinatione nihil excogitare queo quod vel mihi ipsi arrideat, ut neque in versu secundo.* Ad versum 7 coniecturam afferre videor paulo reliquis faciliorem, modo mihi concedatur haec ita olim scripta fuisse:

χ' ἅ
ἔσθ' ἁμῖν καστασ,

ut χ' ἅ, quod primum ad corrigendum ϑ' ἅ ascriptum erat, in verborum ordinem alieno loco veniret, in κασταϲ autem ultima syllaba scripta esset compendio parum intellecto ideoque neglecto. Recte autem illud librarius corrigere conabatur. nam quum in v. 8 imperfectum κεῖρεν aperte doceat, Callimachum de praeterito tempore loqui quo Amorem inopia sua a se defenderit, non nunc, sed *olim* se inopia premi debebat dicere nec ἐστί scribere poterat. errare igitur se in tempore intelligens librarius se correxit ipse, sive ἔσχ' ἅ scribi voluit, id ut esset ἔσκεν ἁμῖν, sive ἧς χ' ἁμῖν, simul εσ corrigens in ἧς (i. e. ἦν. cf. Ahrens. de Dial. Dor. p. 326). nam χ' vix potest aliud esse atque καί, quo aegre hic carebimus. praeterea in κασταϲ latere existimamus καστᾶσιν i. e. καταστᾶσιν, ut in Hom. Il. XI 702 κάσχετε legitur et καστόρνυσα in Od. XVII 32, et ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς in fragmento aeolici poetae quod bis citat Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 563 et p. 604. Hoc igitur Callimachus dicit: *erat mihi quoque illud bonum, fames, tum quum stabam contra crudelem Amorem.* cf. Polyb. XXV 2 p. 983 Bekk. ἀπέστειλαν δὲ καὶ — τοὺς καταστησομένους ἐν τῇ συγκλήτῳ πρὸς τοὺς παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρεσβευτάς. Iniuria autem ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα mutatum est, quod firmat Paul. Silent. in Anthol. Pal. V 255, 3 οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος. Omnium autem minime probo eorum sententiam, qui ἕκαστα coniectura inferentes de utriusque incantamenti in eodem homine coniunctione iam hic esse memoratum putant, quamvis ea res postea demum v. 9 seq. tanta cum vi memoretur, ut prius memorari non potuerit. neque vero credo Callimachum fuisse eum dici in quo ambo incantamenta coniuncta fuerint. contra rectissime et aptissime totum carmen decurret hoc modo. amicum quendam suum Philippum, qui et ipse Musis operam navabat, quum alicuius hominis amore captum videret, afferre studuit quae solatio ei essent. ac primum ex Polyphemi historia solatium petit, quem Galatheae amore corruptum in poesi validum contra hunc morbum remedium invenisse constabat. alterum autem ex sua ipsius vita poeta affert. nam cognovisse olim se dicit, quanta ad debellandum amorem vis esset famis. utrumque autem hoc quum in uno Philippo coniunctum videat, nihil iam timere se dicit, ne quid Philippo amor noceat. apparet igitur, in οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες pergere quidem poetam Amorem allo-

qui, quem v. 8 alloqui instituerat, sed ut illa verba ita intellexerit: *nihil a te, o Amor, timemus Philippo, ut qui domi suae utrumque contra te remedium habeat.* hac autem in re offensioni est quod ad Philippum oratio apertis verbis non redit, cui incommodo ita mederi studuimus, ut οἴκοι τῷ scriberemus, i. e. *nam illi domi sunt ambo illa incantamenta.* — Ad extremum carmen Bentleius hoc annotavit: *Sine dubio corrigendum est οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμες vel δεδοίκομες a Dorico δεδοίκω. ἀττάραγος est mica panis sive res quaevis minutissima. vid. Hesych. et alios. Etymol. Magn. p. 168, 2 ἀττάραγος, παρὰ τὸ ἀτάραγός τις εἶναι. Καλλίμαχος· οὐδὲ τὸν ἀττάραγόν τι δέδοικεν. respicit hunc ipsum Callimachi locum et ex eo est restituendus.* —

XLVIII.

Bentleius: *In codice msto ἅλα λιτόν. sed si ad ἅλα referretur, dicendum foret (?) ἅλα λιτήν. λιτός est pauper, hym. in Apoll. 10. Πονέων ex coniectura substituimus pro δανέων. in codice msto, quo ego usus sum, est δαέων.* Postea autem melius hoc epigramma perspiciens Bentleius ita disseruit in Dissert. Phalarid. p. 117 Lips., quae verba et ipsa apponere placet: *quod est in msto ἐπελθών, non tantum me, sed ingeniosissimam doctissimamque Dacieriam in errorem induxit. putabamus ἅλα hic esse mare, atque adeo ἁλίην navim, eamque interpretationem exigere dii Samothraces videbantur. credebantur enim hi tempestatibus liberare navigantes. Postea vero aliam esse epigrammatis sententiam comperi. ἁλίη salinum est et ἅλα salem, ac primus versus sic corrigendus: τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων, totumque epigramma sic vertendum: salinum Eudemus, in quo salem tenuem comedens procellas magnas effugit usurarum, donavit diis Samothracibus dicens, quod hoc ex voto, o populi, servatus a sale hic posuit. In hoc epigrammate Eudemus magno aere alieno obrutus eo se liberavit, parce admodum pane et sale, victu pauperum, vivens, cuius rei ut extaret memoria, salinum suum diis Samothracibus dicavit. ingeniosissimum epigramma est, cuius acumen positum in ambigua vi vocum ἁλίην, ἅλα, ἁλός, similitudine verborum ἐπέσθων et ἐπελθών, et nominum δανέων et ἀνέ-*

μων. totum parodia est. Citat partem eius Suidas, cuius indicio veram hanc certamque explicationem debeo. ἐπέσθων, inquit, ἐπεσθίων, εὐωχούμενος. Τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε, θῆκε θεοῖς Σαμόθραξιν. omissum nomen δανέων apud Suidam, sed dubium nullum nunc est, quin ita legendum sit. Superest tamen etiam post haec levis quaedam offensio in eo, quod v. 1 praepositio talis eligi debebat, quae ad utramque rem accommodata esset, et ad naviculam qua procellas ventorum effugit, et ad salinam, qua pecuniae mutuatae molestiam tandem evitavit. sed ἐφ' ἧς ad naviculam quidem referri potest, non potest autem ullo modo ad salinam. itaque edidi ὑφ' ἧς, *cuius ope*, quod de utraque re recte dicetur. In fine epigrammatis σωθεὶς ἐξ ἁλός apparet esse *ereptus necessitati comedendi salis*, i. e. victui pauperrimo, sed ita haec verba poetam elegisse, ut etiam intelligi possent *ereptus e mari*. —

XLIX.

Bentleius, *Bacchi simulacrum*, inquit, *Musis donavit Simus Micci filius, qui in ludo grammatico literis operam dabat. In cod. msto est γλεῦκος ὅκως, sed sine dubio legendum Γλαῦκος ut edidimus. Glaucum intellige Homericum* (Il. VI 236), *qui arma cum Diomede commutavit, χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. — Διπλόος τοῦ Σαμίου est litera Samii Pythagorae Υ, sic dicta, quia in duplicem ramum dividitur. notum illud* (Anthol. Lat. Tom. II p. 416 Burm.): *litera Pythagorae discrimine secta bicorni, et illud* (Pers. Sat. III 56): *et tibi quae Samios deduxit litera ramos, surgentem dextro monstravit limite callem. Bacchus iste situs erat e regione literae Υ, quae prope ludum literarium posita bivium virtutum et vitiorum pueris indicabat. Porro pueri isti vota faciebant Baccho et ea gratia comam illi sacram nutriebant. qui mos comam deo cuipiam consecrandi, Baccho praecipue, etiam pueris notissimus. Eurip. Bacch. 493. cum vero et ipse Bacchus crinem intonsum nutriverit, unde et ἁβροκόμης dictus et κισσοκόμης etc., ideo hanc puerorum religionem nihili aestimans illos ait perinde facere ac si somnium suum sibi narrent, quod ipse longe melius intelligat.* Ego in explicando

epigrammate magna obscuritate oppresso reliquorum sprevi interpretationes (etiam Benndorfii in Epigr. ad artes spectantib. p. 43, qui citat Anth. Pal. VI 308) et sequi malim Theodorum Bergkium in Indic. lection. Halens. hibern. 1864 p. XII seq., cui sub idem fere tempus similia protulit Carolus Dilthey, Anal. Callim. p. 38 seq., et cui ex parte praeluserat Godofredus Bernhardy ad Eratosth. p. 88. Hoc fere voluit poeta: Simus discipulus a Musis expetierat discendi facilitatem promittens donum iis se daturum. cui annuerant Musae atque adeo Glauci Homerici modo plus dederant quam petiverat, sive egregium eum histrionem tragicum postea reddiderunt (nam qui ab Alexid. ap. Athen. IV p. 164 D ridetur Simus histrio tragicus Meinekio a Callimachi Simo non diversus videtur), sive inter poetas hilaroedos insignem famam voluerunt adipisci (nam Simum Magnesium hic intelligendum esse suspicatur Bergk., de quo Athen. XIV p. 620 D et Strab. XIV p. 648), sive mox inter condiscipulos eminebat. Proinde in schola (*τῇδε* v. 3, *παιδαρίων ἐπήκοος* v. 5, *οἳ δὲ λέγουσιν κ. τ. λ.* v. 5) Simus dedicavit Dionysii *κεχηνότος* tragicam personam eamque magno hiatu conspicuam, qui hiatus duplo maior fuit eo, quem habebat *Διονύσιος κεχηνώς* cui templum Elpis Samius dedicaverat (cf. Aeliani Var. hist. VII 48 et Plinii Nat. VIII § 58 quos locos attulit Bernhardy l. l., coll. Mein. in Anal. Alex. p. 141), sive artificis hoc vitium fuit inviti, sive (quem ad modum Bergk. statuit) ut consilio rem exaggeraret. Ibi igitur in schola astans ad nauseam usque Dionysii haec persona audiebat pueros illud Euripidis (Bacch. 494) *ἱερὸς ὁ πλόκαμος* cum cetera fabula decantantes i. e. rem sibi tritam, *τοὐμόν*, ut dicit, *ὄνειαρ ἐμοί*. hoc enim, etiamsi Callimachus quoque cum reliquis dixit *τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί* in epigr. XXXIV, mutare tamen cum quibusdam nolui in *ὄνειρον* vel *ὄνειραρ* (quarum altera vox nihili est), quum Anonym. certe in Anthol. Pal. VII 42, 1, *ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ*, vocis ea significatione usus sit, quam in eo poeta agnoscunt Suid. II 1 p. 1122 *ὄνειαρ· ὄνειρον· ἆ μέγα Β. σ. π. ὄνειαρ*, et Eustath. ad Hom. Od. p. 1877, 64 *ὠνόμασέ τις ὄνειαρ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, οἷον ὄνειαρ κεράτων* (leg. *ὄνειαρ· ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων κ. τ. λ.*, ut est in Anonym. epigr. l. l.), et in universum eam significationem probet Orion in Etym. p. 119, 18: *ὄνειαρ· ὀνῶ, ὄναρ καὶ πλεονασμῷ τῆς διφθόγγου ὄνειαρ*, de quo

non dubitabat Lobeck. Elem. I p. 431. cf. etiam Hermann. ad Hym. Homer. in Cer. 269. —

L.

Agoranax Rhodius histrio qui in comoedia Pamphili partes egerat, parta victoria Pamphili personam dedicavit vere comicam, quippe altera pars notissimum e comoedia Pamphili vultum ostendebat, altera ut rugosa et fuliginosa senem, quale artificium, ut personae bipartitae essent, non insolitum fuisse docet Boettiger. Opusc. I p. 232, cuius tamen interpretationi epigrammatis Callimachi longe praestat quam dedimus Iacobsii in Animad. in epigr. Anthol. I 2 p. 281. Bentlei haec est interpretatio: *Pamphili, personae in comoedia, statua, rugosa illa quidem et fuliginosa, ab Agoranacte poeta comico dedicata est, ut testimonio esset victoriae, quam ludis Dionysiis est consecutus. facete autem dictum testem vere comicum, de quo proverbio consule paroemiographos. Δεδαυμένον restituimus pro edito δεδαγμένον. Hesychius: Δεδαυμένον· περιπεφλεγμένον, a δαίομαι. εἰδόμενον vero pro εἰδομένων, ut a Fabra editum, et cod. mstus habet.* —

LI.

Bentleius: *Aeschrae, ancillae Phrygiae, nutrici suae, gratiam rependit Miccus alumnus. eleganter autem lac bonum i. e. nutricem bonam. Pro παισὶν ἐν ἐσθλοῖς emendavimus πᾶσιν ἐν ἐ. Ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ πάντα de re bene lauta et omnium bonorum bona copia. Aristoph. Plut. 1120, idem Acharn. 1025. Scholiastes: δέον εἰπεῖν ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίζων. Theopompus apud Hephaest.* (p. 81 Gaisf.², Mein. Com. fragm. vol. II 2 p. 807) *πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.* Valckenarius suum illud *ἀγαθοῦ γάλα* (in quo *γάλα* indeclinabile est. cf. Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 210 seq.) explicat *ἕνεκα* vel *χάριν ἀγαθοῦ γάλακτος*. sed poterat melius conferre Horatianum illud Carm. I 36, 13 *Damalis multi meri*, cui simile quod in Fronton. Epist. p. 66 Franckof. legitur *uxor multi cibi*. at reicienda omnis coniectura est. nam *γάλα* quin pro muliere quae lac habet et pueris praebet dici possit analogia dubitare non sinit. ita ipse Callim. hym. in Del.

282 Hyperboreos vocat *πολυχρονιώτατον αἷμα*, quem ad modum Nicander Ther. 344 habet *οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου πρεσβίστατον αἷμα*, Nonn. Dionys. V 216 *αἷμα σοφοῦ Φοίβοιο* (add. XX 149 et 286. XLVII 720 etc.). praeterea Callim. Hym. II 85 *ζωστῆρας Ἐννοῦς* dixit pro *ζωστηροφόρους*, ubi vide quae notavimus. addit Meinek. *μαστόν* de nutrice dictum in hymn. VI 96 (ubi vid.) et poet. incert. in Hesych. III p. 234 *οὔθατα βόσκει· αἶγας βόσκει.* minus autem aptum est, quod ex Sybillin. Orac. V 145 affert *ὤλεσε γὰρ πολλοὺς καὶ γαστέρι χεῖρας ἐφῆκεν*, ubi nihil vetat *γαστέρα* de ipso ventre (cf. Anth. Pal. IX 126, 2), non de matre intelligi. Recte autem Bentl. correxit *πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς*, cuius notatis adde Phrynich. *σοφιστικ. παρασ.* in Bekker. Anecd. I p. 64, 23 *τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς τίθεται ἐπὶ τῶν πάσῃ ἐπιμελείᾳ ἐπί τινα χρωμένων.* —

LII.

Bentleius: *Extat in eandem fere sententiam epigram. Anthol. I 41* (Pal. IX 515) *αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσι. σὺ δὴ μία ταῖς τρισὶ κείναις γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ Χάριτες χάριτα.* In Crinagorae hoc epigrammate nunc legitur *τρεῖς εἰσιν Χάριτες· σὺ δὲ δὴ μία ταῖς τρισὶ ταύταις γεννήθης κ. τ. λ.*, ubi *σὺ δ' ἐπὶ μία* legendum arbitror. Ceterum *εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην* scriptum esse epigramma monitum in codice Palatino. rectissime autem Meinek. dicit, de statua Berenicae agi quae recens ex officina sculptoris exierat atque etiam madebat unguentis, quibus antiquitus statuae delibari solebant. —

LIII.

Bentleius: *hoc et sequentia* (quattuor) *epigrammata Callimachum auctorem prae se ferentia nunc primum ex codice msto exhibemus, quem olim vidimus Oxonii apud eruditissimum et celeberrimum virum Eduardum Bernardum. is codex sine dubio transcriptus est ex vetusto illo Heidelbergensi qui nunc Romae servatur in bibliotheca Vaticana* (tandem Heidelbergam rediit). *in msto primus versiculus sic se habet: τὸν τὸ καλὸν μελανεῦτα Θεόκριτον εἰ μὲν ἐμόχθει. reposuimus μελανεῦντα εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει. sic in epigrammate quodam in Anthol.* (Pal. V 121, 1) *μελανεῦσα. τὸ καλόν autem apud Theocrit. III 3 et ibidem non longe inferius v. 18.* —

LIV.

Versu 2 vereor ut satis intelligam Heckerum in Com. crit. de Anth. gr. p. 112 qui, si de ipso partu hoc versu sermo esset, rectissime futurum fuisse putat ut diceretur εὐτοκίῃ ὠδίνων (i. e. εὐτοκίῃ τόκων), quem ad modum dicatur ἐπέων ἐπεσβολίῃ, πολιοῦχε τοῦ ἄστεως etc. (cf. Lobeck. Paralip. p. 536 seq. add. Aeschyl. Eum. 38 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν). sed pro donario nunc dedicato poetam tantum deprecari difficiles partus labores. hoc igitur sensu quum ὠδῖνες dictum sit, ὠδίνων εὐτοκίῃ graecum non esse. At nisi egregie fallor, Lycaenis nunc Ilithyiae dona dedit ob *filiam* a se editam · alia dona promittens, ubi post aliquando dea *filium* se edere passa fuerit. nam παῖς v. 3, quum κόρη praecesserit *filium* significat, ut saepe παῖς nude positum *filius* est, quando opponitur κόρη vel θυγάτηρ. cf. Hom. Il. VI 245 ἔνθα δὲ παῖδες κοιμῶντο Πριάμοιο —, κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίαι — ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. id. ibid. XXIV 161 seq. παῖδες — θυγατέρες, Philostr. Imag. I 12, 178 παῖς καὶ κόρη. Plutarch. Themist. 32 ἀπέλιπε δὲ Θεμιστοκλῆς παῖδας —, θυγατέρας δὲ πλείους ἔσχεν. Apollodor. Bibl. I 9, 1 τεκνοῖ παῖδα Φρύξον, θυγατέρα δὲ Ἕλλην. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 25 n. 23. Itaque ὠδίνων εὐτοκίῃ revera est *facilis partus*. ac similis pleonasmus est tum in Nonn. Dion. XLII 463 εὔτοκος εἰς ὠδῖνας — Λακεδαίμων, tum in frequentiori illo ὠδῖνες λοχίαι Eurip. Ion. 452 (σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν ἀνειλείθυιαν), Nic. in Anthol. Pal. VI 270, Orph. Hym. XXVI 5. —

LV.

Apographi sui pravitate deceptus de interpretando epigrammate erravit Bentleius, qui haec scripsit: *Aceson quidam uxoris imaginem pictam in Aesculapii fano posuerat ex voto. quam imaginem, sive adeo ipsam mulierem, laudat poeta cum ob formam quae vel deum capere posset, tum ob pudicitiam. In codice msto erat* παρέξασθαι. Παρέχεσθαι παρθενίην, *praestare virginitatem. sic Hymno in Dian. 6.* Καὶ μή μιν ἀπαιτῇς. Ἀπαιτεῖν χρέος, *exigere debitum.* —

LVI.

Codex mstus habet Κρυτίου. Bentleius.

LVII.

Bentleius, *in cod. msto*, inquit, *est* ἐγκεῖσθαι, *sed vera lectio est* ἀγκεῖσθαι, *hoc est* ἀνακεῖσθαι, *ut supra Epigr. L* ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου. *idem mendum occurrit in eodem codice in epigrammate Antipatri Sidonii nondum edito* (cf. nunc Anth. Pal. VI 159, 3), *et in illo Anacreontis etiam inedito* (cf. nunc ibid. VI 135, 2). *in msto* ἔγκειμαι *et* ἔγκειται. —

LX.

Sequentia epigrammata primus addidit Ernest., ut iam exquisita Bentlei opera carendum nobis sit. Hoc autem epigramma aperte errant qui παιδικόν putarunt esse, nec recte Iacobsius de iis agi dicit, qui nimium suspicaces, dum amicorum animos novis semper experimentis explorare conentur, iis priventur denique. Etenim de uno aliquo experimento cogitandum esse quo amicorum fides certissime probetur, docet v. 5 οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος ἅτις ἐλέγχει τὸν φίλον i. e. nec illud experimentum fidei Pyladis cepit, quod certissime probat amicum. nam verba ἐξέτασις ἅτις ἐλέγχει vix possunt simplicis vocis ἔλεγχος paraphrasis esse, ut olim volueral Iacobsius. Equidem iamdudum haec, quod etiam Meinekio placuisse postea vidi non sine laetitia, ad certamen illud literarium rettuli, quod Callimacho fuit cum Apollonio et fortasse etiam cum aliis amicis, quos fidos sibi mansuros putaverat, etiamsi idem atque illi affectaret, gloriam carminibus scriptis parandam, atque accuratius fortasse de hac re locutus esset Callimachus, nisi ad amicum hoc epigramma misisset quem perspectam rem habuisse credibile est. Huius autem hominis nomen Leucarum fuisse codex Palatinus tantum non aperte dicit. certe graecis non inusitatum nomen fuit atque habet Aristoteles in schol. Pindar. Nem. III 27 firmaturque analogia, qua nomini Λευκαρίων (Lobeck. Prol. Path. p. 520) adiacet, ut σύζυγα sunt Πίνδαρος et Πινδαρίων, Ἴκαρος et Ἰκαρίων, Εὔρυτος et Εὐρυτίων (Heyne ad Apollod. III 13, 1), Ἱλαρος et Ἱλαρίων, Ἄστερος (Lycophr. 1301) et Ἀστερίων etc. cf. Ritschl. de Oro et Orione p. 4 et Meinek. ad h. l. p. 293. Illa igitur de amicis opinio ista fuit μανία Callimachi. sed hac literarum gloria sibi concessa, amicis autem denegata ab aliis Callimacho ostendit non omnes fidos ipsius esse amicos. quod

experimentum optandum fuit ut etiam Orestes caperet de Pyladis fide. nunc enim non e re literaria, sed sola ex bellica re de amici fide iudicavit. Hanc enim sententiam flagitari apertum est, quam facillima opera restituimus scribendo ἀλλ' αἰχμᾶν δρᾶμ' ἐδίκαξε μόνον, ubi δρᾶμα eo sensu dictum est quem illustrat Iacobs. ad Achill. Tat. p. 414 et 637, αἰχμᾶν δρᾶμα autem illi ξιφηφόροι ἀγῶνες sunt quos ὀρθῶσαι sibi Pyladem Orestes gloriatur in Aeschyl. Choeph. 578. qua in re perinde est, αἰχμᾶν ab αἰχμή dictum existimes, an ab αἰχμήεις. atque Callimachus fortasse αἰχμᾶεν scripserat, id ut cum synizesi legatur. ἐδίκαξεν autem est etiam in Hym. VI 18. Isto autem experimento si Orestes quoque uti potuisset, fortasse Pyladem amicum amisisset, ut etiam Callimachus ita amicorum multos habere desiit. Tali enim ratione ultimum versum cum antecedenti cohaerere patet, quorum versuum nunc quidem nullus apparet nexus. accedit quod cur articulus ad πολλούς additus sit nemo facile perspiciat. itaque post ποήσας commate posito pro priorum editorum interpunctione maxima scripsi κἠγὼ τῶς πολλοὺς κ. τ. λ., in quo τῶς relativum esse volui: *quo pacto* (i. e. *quo experimento usus*) *ipse quoque multos amicos amisi.* —

LXII.

Qui in principio epigrammatis αἴλινε vel αἰαῖ corrigendum putarunt, eos, quum post ἦσθα posuissent distinctionem maximam (ut etiam Mein. fecit), sine dubio haec permovit causa, quod γάρ videbant non habere ad quod referatur. Sed minima ibi posita distinctione γάρ cum enuntiatione sua interpositum est enuntiationi primariae, ut saepe factum, etiam in prosa oratione. cf. Baeumlein. de Partic. graec. p. 78 seq. Nam hoc sibi voluit poeta: *Aenie Menecrates, quum etiam tu hic apud nos in terra non fueris diu, dic quis te confecerit.* Atque sic tacite scripserat etiam Hecker. in Com. crit. de Anth. graec. p. 293. In quibus ὧδε significat *hic*, non *huc*, quam significationem ab Homero quidem arcere studiose voluisse veteres grammaticos constat. ut autem hoc loco, sic etiam in Mnasalc. epig. in Anthol. Pal. IX 324, 3 aperte significat *hic:* ἇ σῦριγξ — οὔ τοι πρῶνες ἔθ' ὧδ' οὔτ' ἄγκεα —, ἁ δ' ἀγρία Μοῦσ' ἐν ὄρει νέμεται. in Callimacho autem ὧδε refertur ad hanc vitam quam in terra vivimus, ut ἐνθάδε in Plat. de Rep. I p. 330D (ὡς τὸν

ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην) et alibi. et *τάδε, ταῦτα* saepe dicuntur de rebus quae sunt in terra. cf. Winckelmann. ad Plutarch. Erot. p. 214. Postquam autem ad hanc quaestionem dubitanter poeta ipse sibi respondit quaerendo *ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον* (*ἀπώλεσέ σε*;), Menecrates ex inferis dicit: *destinata mihi fato mors venit, vinum autem causam mortis fuisse simulant.* Et mortuos quidem Callimachus etiam in Epigr. IV, V, XV ex inferis alloquentes facit viatorem, hic autem iure quaeri potest, num poeta non Menecratem induxerit, sed ipse omnia dixerit ita: *ὁ γὰρ πεπρωμένος ὕπνος ἦλθεν*, ut *γάρ* referatur ad supplendum aliquod *οὐχί*, quem ad modum fit in Sophocl. Antig. 450 *καὶ δῆτ' ἐτολμᾶς τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους*; (*ἐτόλμα*,) *οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε.* —

LXIII.

Si quid video, Echemmas Cretensis Artemidi venatorum deae *τόξα* dedicaverat, quod ob ingravescentem aetatem ad venationem incumbere non iam potuit. Quod in extremo carmine poeta ita eloquitur, quasi dea acceptis arcu et sagittis miserita caprarum inducias inter has et Echemmam fecerit. ita si est, non apte haec cohaerent: *νῦν δὲ πέπαυται* (*Ἔχεμμας*), *ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.* neque enim Echemmas venari capras desiit, quoniam (vel postquam) Diana inducias fecit, sed postquam ille desiit, dea *τόξα* accepit et inducias fecit. atque haec causa fuisse videtur quod Iacobsius et Heckerus coniecturas protulerunt, quibus supersedere poterant, si correctam Palatinae scripturam *πέπαυνται* recepissent. quod ego feci omisso simul post *πέπαυνται* commate, ut *αἶγες* non iam vocativus sit, sed nominativus. iam hoc dicit: *metum Echemmae ponite, Cynthiades. acquiescunt nunc caprae (omnes), quoniam Diana inducias inter capras et Echemmam fecit,* quo indicatur etiam in aliis insulis capras antea timuisse Cretensem. ac fortasse etiam *οἷς χυμέων* legendum, quamquam hoc non necessarium est, sed paulo clariorem sententiam reddit. —

LXIV.

Carmen manifesto *παρακλαυσίθυρον* est, in quo statim ab initio hoc non liquet, quo modo poeta Conopium et ipsam, ut poenas det crudelitatis, cubare velit. Ut enim nunc res est,

οὕτως aliter explicari nequit nisi sic: *ὑπνώσαις ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύραις*. hoc unum enim ubi de amatore agitur epitheton ad *κοιμᾶσθαι* additur, ut aliud ad *οὕτως* repeti nequeat. At cur poeta optet ut Conopion ad *suas* fores frigidas excubet? nam si quis hoc forte nesciat, *τάδε πρόθυρα* Conopii sunt. nec lucramur magnopere, si deleta aliquo modo vocula *τοῖσδε* poeta Conopion cupiat ante frigidas cuiuscuius sunt fores excubare. Apertum, credo, est aliquo epitheto opus esse, quod et ad amatorem exclusum et ad Conopion aeque referri possit. tale autem habebimus *ψυχροῖς* mutato in *ψυχρῶς*, quod restitui. iam igitur de Conopio optat poeta ita: *ὑπνώσαις ψυχρῶς* i. e. *οὐκ ἰαινομένη τῷ τοῦ ἐραστοῦ προσπτύγματι*. nam *ψυχρός* ita dicitur figurate, quem ad modum in Sophocl. Antig. 644 legitur *ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις*. Postquam autem poeta optavit ut hoc puellae eveniat, idem Conopio fieri cupit nullius ut inveniat misericordiam quae amatoris non miserita sit. nam verborum *ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντιάσας* eandem esse sententiam atque quae subest sequentibus *σὺ δ' οὐδ' ὄναρ* (*ᾤκτειρας*), vel eorundem verborum (*οὐδ' ὄναρ*) repetitio docet, quae non verisimile est ad diversas res poetam rettulisse. iure igitur illa sic interpretabimur: *nec mei vel tantillum miserabare*, quod quin loquendi usui non repugnet, non sinunt dubitare eius modi loci quales sunt Homeri Od. III 97 et IV 327 *κατάλεξον ὅπως ἠντήσας ὀπωπῆς* (i. e. active, *quomodo videris*, non passive, *quomodo visus sis*). at plerique illa verba passivo sensu dicta putant, inter quos etiam Heckerus fuit, qui *ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἀντιάσαις* (ne tantillum quidem aliorum invenias misericordiam) coniecit, parum ille probabiliter vel propterea, quod ita *μηδ' ὄναρ* dicendum fuisse patet. Ac neque Heckerus neque Boissonadius, qui *ἠντίασα* coniecit, perspexisse videntur, quo modo haec verba antecedentibus iuncta sint. quum enim dicendum poetae fuisset: *ὡς τὸν ἐραστὴν κοιμίζεις, ἐλέου οὐδ' ὄναρ ἀντιάσασα*, ille pendenti orationi substituit liberam, quod alibi quoque interdum factum (cf. Krueger. ad Xenoph. Anab. II 2, 11), imprimis autem ubi a participio transitur ad verbum finitum, de quo more dixi in Coniectan. in Colluth. 262, quae leguntur in Philol. vol. XXIII p. 442. —

FRAGMENTA DVBIA.

I.

In accentu vocum *διετης*, *τριετης* et similium tum alibi codices et editiones inter se dissident, tum Anthologiae codex Palatinus variat, in quo etiam *τριετῆ Καλλιτέλην* VII 163, 6 scribitur, item VII 482, 2 *τριετεῖς δρόμοι*, sed VII 164, 8 *τριέτη παῖδα*, VI 356, 2 *τετραέτης* (sic) *παῖδες* (ut Callim. Hym. II 58, et sic *εἰνετέας* maiorem auctoritatem habet Hym. III 14 et 43 quam alterum), VII 453 *δωδεκέτη τὸν παῖδα*, VIII 10, 3 *ὀκταέτης* (*παῖς*). Vulgus dixisse *διετής*, *τριετής* etc. affirmat Arcad. p. 27, 23 (= p. 29, 15 Schm.) coll. p. 26, 19 (= p. 28, 7), unde etiam p. 117, 8 (= p. 134, 27) corrigendum erit *τριετής*, *τριετές* pro *τριέτης*, *τριέτες*, praesertim quum praecedat *τὰ εἰς ες οὐδέτερα τῶν εἰς ης ὀξυτόνων ὁμοτονοῦσιν αὐτοῖς*. et sic correxisse video etiam Lentzium ad Herodian. I p. 350. Atque eundem suae aetatis morem fuisse tradit Choerobosc. in Theodos. canon. p. 52, 26 et p. 151, 26 (= Bekk. Anecd. p. 1357), ubi adicit, Atticos tamen dixisse *διέτης*, *τριέτης*, *ἑξαέτης* (ultimum secundo tantum loco additum sine dubio scribendum *ἑξέτης*, nam Attici in his *α* non intericiunt. cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 147), quod de Atticis edicunt etiam Aelius Dionys. apud Eustath. ad Il. p. 341 aliique a Lehrsio l. l. indicati. Alios grammaticos, quos idem Lehrsius l. l. p. 135 seq. nominat, inter utramque tonosin ita distingui iubent, ut *τριέτης* de tempore in universum dicatur, *τριετής* autem de hominum aetate, qua in re nonnulli aperte et plane praecipiunt *τριετὴς παῖς* vel *τριετὲς παιδίον* dicendum esse, Etym. Magn. p. 765, 44, Gudian. p. 585, 3, Zonar. p. 1741, cod. V. apud Gaisf. ad Etym. M. p. 765, 41, Ammon. p. 136, Tzetz. schol. ad Exeg. in Iliad. p. 154 Herm. (= p. 844 Bachm.). At his adversa fronte repugnat Pollux in Onom. I 54: *ἡμιετὲς καὶ ἡμιετὴς χρόνος, καὶ διετὴς δὲ καὶ τριετής, καὶ μέχρι δεκαετοῦς ἐπὶ μὲν χρόνου ὀξυνόντων, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων παροξυνόντων, ὡς ἐπὶ τοῦ διέτης μεχρὶ τοῦ δεκέτης*, quale iudicium alibi non invenimus, quamquam fuerunt etiam inter grammaticos qui omne accentus discrimen negarent.

cf. cod. V. apud Gaisf. ad Etym. Magn. p. 621, 18: *ἕτεροι δὲ λέγουσιν ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου καὶ ἐπὶ τοῦ τοσαετοῦς ἀνθρώπου τὰ τοιαῦτα ὀξύνεται, Ἀττικῶς δὲ βαρύνεται.* Verum enim vero Pollucis locus corruptus est, qua de re inter me et Henricum meum Iacobi, suavissimum dum in vivis fuit amicum, convenire video, qui hunc locum emendare aggressus est apud Lentz. Herodian. I p. 350, quamvis in singulis ab eo mihi recedendum videam. sic enim corrigo: *ἡμιετὴς καὶ ἡμιέτης, καὶ διετὴς καὶ τριετὴς καὶ μέχρι δεκαετοῦς, ὡς ἐπὶ τοῦ διέτης μέχρι τοῦ δεκέτης, ἐπὶ μὲν χρόνου παροξυνόντων, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὀξυνόντων.* His perpensis omnibus et in hoc epigrammate cum codice Palatino *τριετῆ* scribendum censui (ut legitur etiam in Oppian. Cyneg. I 24 et in Homero quoque Il. XXIII 266 *ἡ παράδοσις ἐπείσθη* iis qui *ἑξετέ'* scribebant), et reliquos eius codicis locos ad eandem normam redigendos esse arbitror, praesertim quum Atticismum tot in hoc epigrammate Dorismi vestigia excludant, nisi forte *τριέτης* ut Atticos, ita etiam Dorienses dixisse putabimus, quos in aliis certe barytona praetulisse oxytonis constat (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 27). ac *τριέτης φίλος* in omnibus codicibus legitur in Theocrit. XXIX 17, quamquam illud carmen aeolice potius scriptum est, cui dialecto illud *τριέτης* etiam magis convenit. — In eodem versu difficilis optio est inter *Ἀρχεάνακτα* et *Ἀρχιάνακτα* (nam Planudeum *Ἀστυάνακτα* iure illis cedet), quum ipsi Graeci, utroque adeo nomine interdum eundem hominem significantes, variaverint etiam inter *Ἀρχεάδης* (Anthol. Pal. XII 153) et *Ἀρχιάδης*, *Ἀρχέδημος* et *Ἀρχίδημος* (Schoemann. ad Isae. p. 355), *Ἀρχένους* et *Ἀρχίνους* (Boeckh. ad Inscript. Pelop. 1121), *Ἀρχέλοχος* et *Ἀρχίλοχος* (cf. vv. ll. in Steph. Byz. p. 306, 21), *Ἀρχεβιάδης* et *Ἀρχιβιάδης*, *Ἀρχεκράτης* et *Ἀρχικράτης*, *Ἀρχένομος* et *Ἀρχίνομος* etc. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 769. hoc autem loco *Ἀρχεάνακτα* praetuli cum Salmas., Mein., Duebn., quum alterius formae exemplum nullum usquam vestigium extare videatur, contra alterum firmet *Ἀρχεάνασσα* in epigr. Platon. vel Asclepiad. in Anthol. Pal. VII 217, item ii loci omnes, in quibus *Ἀρχαιανακτίδης* (schol. Nicand. Ther. 613 coll. fragm. Alcaei 118 Bergk.), *Ἀρχαιάναξ* (Lobeck. Paral. p. 276 et Strab. XIII p. 599), *Ἀρχαιάνασσα* (Athen. XIII p. 589 C et alibi. cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. I 2 p. 2101)

vel in nonnullis libris vel in omnibus scribitur mendose. nam ad *ἀρχαῖος* nemo in iis formis derivandis confugere velit. —

II.

Primus Schneidewinus ad Simonid. Cei carm. reliqq. p. 164 intellexit, Simonidis epigramma priore disticho absolvi hoc: *θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν φρουρῶ* (*φρουρέω*?) *τῷδε τάφῳ λαΐνῳ* (recte *λάϊνος* Mein.) *ἐμβεβαώς*, qua in re assentientes sibi habet Bergk. Anthol. lyr. Tom. III p. 1155 et Mein. ad Call. p. 301, qui antea p. 116 utrumque coniunctum distichum uni ascripserat Callimacho. Invitabat autem ad iungenda disticha, quod *ἀλλά* in epigrammatis initio ineptum videbatur criticis, qui non meminerunt ab *ἀλλά* incipere etiam Xenophontis libellos quibus inscribitur Lacedaemoniorum politia et symposium, atque saepe illam particulam ita poni in initio orationis, ut ad quod referri possit nihil praecedat. cf. Baeumlein. de Partic. graec. p. 13. in quibus locis omnibus ut *ἀλλά* refertur ad contraria quae orator tacita secum mente volvit (cf. Baeuml. l. l.), ita hic censenda est leonis imago tacite loqui: *istumne obscurum hominem, quum Leonis nomen habuerit, etiam leonis imaginem in tumulo habere?* quibus apte respondebit: *atqui etiam animum meum habebat homo, ut habebat nomen meum. aliter tumulo eius pedem non imposuissem.* hinc simul patet, et *γέ* necessarium esse nec mutari debere, et multum alteri praestare Planudeum illud *ὡς ὄνομ' εἶχεν*. —

III.

Anthologiae latinae editores hoc carmen Italici poetae recentioris foetum esse putant, qua probata sententia Boisson. p. 193 addit: *potest Callimachus hic esse Academicum quoddam nomen.* At fortiter et strenue poetae nostro propugnavit Goettlingius in Program. Ienen. lect. aestiv. 1864, quod legitur in eius Opuscul. academ. p. 265 seqq., quo resuscitatur, ut dicit, Callimachi epigramma diu sopitum. Putat enim Callimachum hoc epigrammate descripsisse antiqui alicuius artificis picturam allegoricam, cuius significationem subobscuram spectatoribus voluerit declarare ficto quodam colloquio inter hospitem sciscitantem et exegetam respondentem. imaginem autem illam sine dubio Alexandriae expositam (quam imitatum esse existimat pictorem, cuius tabula expressa sit in Aem. Braunii libro, Vorschule zur Kunstmythol. p. 10 tab.

XV) symplegma Iovis et Amoris adumbrasse. eius imaginis primariam personam fuisse Iovem oculos avertentem ut parceret oculis hominum hebetioribus, secundariam fuisse Amorem, qui cum Iove in unum corpus fuisset coniunctus, ut summus deus idem esse videretur cum Amore divino. eundem autem Amorem non caecum in hac imagine fuisse (ut finxissent Alexandrini), sed oculatissimum, quia Iovis amor esset, porro complicitas illum alas gestasse eumque sagittam sine ferri acumine in se convertisse i. e. in se, qui idem esset cum Iove. Haec omnia tam acute tamque apte ad persuadendum Goettlingius disputavit, ut epigrammati locum hic concedere non dubitaverim. —

EPIGRAMMATA INCERTA ET SINE IVSTA CAVSA AD CALLIMACHVM RELATA.

I.

Versu primo codd. Palatinus et Planudei num *γήραϊ*, ut omnes scribunt, an *γήραι* habeant, mihi non liquet. cf. La Roche, Homerisch. Untersuch. p. 179 et Lobeck. Elem. Path. II p. 301, ubi adde *σφέλαι* in Nicand. Ther. 644. ibidem Meinekius iniuria commendavit *οὐκ ὀρέγοντος*. nam participium constructum et genetivus absolutus etiam in pedestri oratione saepe per *καί* vel *δέ* copulantur. cf. Thucyd. VI 64 *τοὺς ἱππέας πολλοὺς ὄντας, σφίσι δ' οὐ παρόντων ἱππέων βλάπτειν ἂν μεγάλα.* vide quae notavi ad Isocrat. Evag. 55. — In altero versu ut facile assentiar Meinekio p. 311 seq. *δυστυχίης ἔρανον* durissime dictum videri de stipe sublevandae penuriae causa data, tamen nec quod Mein. coniecit *δυστυχίης ἔρυμα*, nec quod facile alicui placeat *εὐτυχίης ἔρανον* verum arbitror, sed *δυστυχίης ἔρανον*, ut *πενίαι* saepe ciditur de uno homine. — Versu 4 miror criticos qui cum Iacobsio edentes· *εὐρῶν* inepte et ridicule loquentem faciunt poetam, quisquis is fuit. ita enim pauper hic homo tremulis pedibus ad tumulum ivisse dicitur *postquam* mortuus est. quid rei esset intellexit Brunckius, qui *ὑπελθὼν ἠρέμα τύμβον, εὗρον ὀιζυροῦ κ. τ. λ.* scribendum censuit. sed praestare videbatur ad *εὗρον* addere *δέ*, quod postmodo vidi etiam Iacobsio

placuisse in Animad. III 2 p. 251, inuria illud *ἐν ταῖς δευτέραις φροντίσιν* spretum ab ipso Iacobsio et ne commemoratum quidem a Meinekio et Duebnero. Non minus autem ineptum et ridiculum est lemma in codice Palatino: *εἴς τινα γέροντα διὰ πενίαν ζωὸν ἐν τάφῳ τεθέντα. ὢ τῆς ἀπανθρωπίας.* non intellexit igitur qui haec scripsit, pauperem illum hominem, quum a nemine tecto receptus esset, ad tumulum qui tum maxime struebatur pervenisse et in fossam eius descendisse, ubi a frigore et imbribus se defenderet, sed inopia et tempestate oppressum mox ibi obiisse. Iam quum veteres *ἐπὶ σῆμα ἔρχεσθαι* dicant pro *sepeliri* (cf. Callim. Hym. III 131 et Huschk. Anal. crit. p. 128), recte ille potuit dicere *ταφεὶς ἔθανον.* Fateor tamen frigidiorem hunc lusum mihi videri quam ut a Callimacho scriptum hoc epigramma existimem. —

III.

Callimacho indignum esse epigramma cum ipsa rerum tractatarum ratio evincit, tum huius poetae imbecillitas, qui *εὗρε* illud paene ad nauseam usque sexies repetitum semel tantum v. 5 variare sciverit. nam versum 8, ubi *δῶκεν* est, non numero, quum insiticium esse appareat. de quo Iacobs. Animadv. II 3 p. 403 hoc habet: *versum composuit aliquis qui Polyhymniam musices potius quam saltationis praesidem esse putabat. at in muneribus Musis tribuendis minime inter se conveniunt veteres. cf. Heynium in Opusc. Tom. II p. 309.* Fortasse autem qui hunc versum fecit non tam ipsum poetam, quicunque fuit, emendare voluit quam librarium corrumpentem scilicet verba poetae qui sic scripserat:

ὕμνους ἀθανάτων Πολυύμνια πάνσοφος εὗρε,
τέρψιας ὀρχηθμοῦ Ἐρατὼ πολυτερπέας εὗρεν.

nam *ὕμνους ἀθανάτων* Polyhymniam invenisse aliunde certissimum est et Erato in Orphicis certe traditam esse inventricem *ὀρχήσεως* narrat scholiasta Apollon. Rhod. III 1. quamquam inter Graecos neminem novi qui dixerit *Πολυύμνια* ut Latini dicunt semper. ac Graecis quoque epitheton quidem numquam aliud est atque *πολύυμνος*. Quod autem maximum est, Callimachi epigramma esse, Natalis Comes nec alii persuasit nec Naeckio de Hecal. p. 223. —

VII.

In hoc epigrammate emendando nimium sibi licere putabant critici v. 3, ubi suum illud *τὰ δὲ πολλὰ κατάγῃ ἐνὶ βρέφος Ἀίδῃ σὺν κείνῃ* Heckero adeo placuit, ut vel bis commendaret et in Comm. crit. de Anth. p. 296 et in eius libri retractatione (Comm. crit. de Anth. I) p. 335, quam ne nunc vituperem propter *βρέφος σὺν κείνῃ*, quod tamquam appositionem ad *τὰ πολλά* referri iubet, male collocatum et disiectum, vel caesura trochaica illata foedat, id quod de altera quoque eius coniectura valet ut de priore Iacobsii. Rectissime autem Meinekius intellexit sensum esse debere, magnam illam qua ante uxoris obitum maritus frueretur felicitatem infantem cum matre secum in Orcum abstulisse. Atque *τὰ πολλά* (cui aptissime opponitur *ἓν βρέφος*) de magna vitae felicitate etiam Heckerus intellexisse videtur, quod num iure et hic fecerit et Meinekio in tali contextus conformatione licuerit, quaeri non sine causa potest. nam felicitatis notio, quae primaria hic est, per se non inest verbis *τὰ πολλά*, quae nimis sunt vagae significationis quam ut non addito nomine aliquo recte in hunc modum intelligi queant. docent hoc vel loci ab Heckero ipso appositi, Choerili in App. Epigr. 97 p. 790 Iac. *τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται*, et Theocriti XVI 42 *τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες*, ubi item de huius vitae felicitate agitur. Hanc ob causam *τὰ δὲ πολλὰ κάλ' ἤγαγεν* scripsi. similiter *τὸ καλὸν τοῦ βίου* dicit Eurip. Iphig. Aul. 20. —

XI.

Hoc epigramma iam Anna Fabri inter Callimachea recepit, unde factum est ut etiam Bentleius de eo commentatus sit. qui haec scripsit: *versu sexto θήκαντο reposui, nam in msto est ἔθηκαν. distichon postremum, quod abest ab editione Fabrae, ex msto addidimus. sed in versiculo posteriori paulum quid immutavimus. mstus sic exhibet: θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι μοισᾶν* (Bentleius ediderat *θῆκαν θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι μοισᾶν*). *Sententia epigrammatis clara est et perspicua. in Dionysiis, quo tempore Athenis fabulas docuerunt poetae tragici et comici tribu aliqua chorum et vestem et reliquum ornatum singulis suppeditante, victrix erat tribus Acamantis, fabulam edente Antigene, tibiis canente Aristone, chorum ducente Hipponico. Ceterum non est Callimachi epigramma, sed Bacchylidis vel Simo-*

nidis. sic enim in codice msto inscriptum est: Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ (i. e. post talem tetrametrum quali in antecedenti epigrammate usus erat Phalaecus, Φῶκος ἐπὶ ξείνης μὲν ἀπέφθιτο· κῦμα γὰρ μέλαινα, nimirum tetrametro dactylico, addito ithyphallico) ἐνδεκασύλλαβον. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ τετράμετρον, ὅμοιον τῷ Εἴ μοι γένοιτο παρθένος κάλη τε καὶ τέρεινα (versus est Hipponactis, fragm. 90 Bergk.), μιᾷ δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζον· ἐπὶ τὸ τετραπόδιον (nonne: ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ διποδίᾳ? nam codex habet ἐπὶ τ' δπ'οδ') οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλὰ ἀνάπαιστον. *Vides Callimachi epigramma post versum tetrametrum habuisse hendecasyllabon. deest itaque hic loci. sed alibi extat n. XLI. extat etiam aliud eiusdem Simonidis epigramma, geminum huic et germanum, apud scholiastem Hermogenis* περὶ ἰδεῶν *p. 410* (n. 147 p. 1174 Bergk.), *quod quia huic loco et occasioni apprime convenit, hic describemus.* Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα· Ξεινοφίλου δὲ τόθ' υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ· ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος, *hoc est, archonte Athenis Adimanto Dionysiis vicit tribus Antiochis chorago Aristide, poeta Simonide.* Ceterum ne Bentlei quidem hac opera ab omni parte explanatum epigramma est et integritati suae restitutum. Velut quod de tragico vel comico choro Bentleius cogitat, aliud suadere videtur Horarum mentio. hae enim sunt mulieres ex tribu Acamantide, quae Horarum ornatu choros cyclicos (v. 9) ἀνδρῶν et παίδων a tribu propositos uno aliquo cive sumptus subministrante comitabantur. cf. A. Mommsen. Heortolog. p. 357. itaque istae Horae ut antea vittis ac floribus tribulium suorum choros cantaturos et saltaturos ornaverant, ita cantantes et saltantes plausu ac clamore prosecutae sunt, ex quibus choris peracto festo unus aliquis virorum (v. 6) tripodem praemio accepit deoque Dionysio dedicavit. Hoc autem modo si priora duo disticha interpretati erimus, nec videmur nobis commisisse quae probari nequeant, et facili negotio effugiemus quae merito aliis offensioni fuerunt. nam plures choros iure nunc quidem poeta nominat, etsi postea unus tantum memoratur, quum Horae omni-

bus a tribu Acamantide propositis choris, et ἀνδρῶν et παίδων, identidem plausum darent eoque plausu aeque atque ornatu quasi victoriam praenunciarent. deinde quod duos aoristos (ἀνωλόλυξαν et ἐσκίασαν) non de uno tempore dictos, sed alterum pro plusquamperfecto positum statuimus, dubito an neminem iure offensurum sit, ea praesertim quam dedimus interpunctione (olim enim ante μίτραισι comma fuit). si quem tamen offenderit, eum iubemus minima mutatione corrigere: αἱ Διονυσιάδες, μίτραισί τ ε καὶ ῥόδων ἀώτοις σοφῶν ἀοιδῶν αἳ σκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν. Tum σοφοὶ ἀοιδοί quin de omnibus choreutis canendi saltandique peritis intelligi possit nihil impedit. qui autem de solis poetis intelligi volunt, quum ita non habeant quo v. 5 referant οἳ (quod certissime de choreutis intelligendum est), ii coacti sunt ante v. 5 statuere lacunam. Primus hoc fecit Heckerus Com. crit. de Anth. I p. 150, cui duobus qui exciderint versibus archontis nomen et poetae choreutarumque mentionem complexus esse Simonides videbatur eoque referendum esse putabat οἳ v. 5. Heckero libenter se assentiri dicit Meinekius, etsi ipsa re hunc assensum non probavit, assensusque est etiam Bergkius in Poet. lyr. vol. III p. 1175. aperte enim dicendum fuisse, *tribules, ut olim saepius* (nam πολλάκι δή κ. τ. λ. Bergkius ad priores annos rettulit quibus item victoriam tribules reportavissent), *ita nunc quoque praemio dignos habitos esse*. praeterea in disticho deperdito archon memorari potuisse Bergkius dicit, cuius memoria mihi non magis necessaria videtur quam memoria poetae, quam Heckerus flagitat, etsi legitur v. 6. — Sequitur versu 6 locus multorum coniecturis vexatus. quum enim in sequentibus qui item memorantur Ariston et Hipponicus patris patriaeve nomine aliquo modo ornentur, mirum sane est quod Antigenes omni tali laude caret. quis igitur non probaverit conamina aut Bergkii qui θῆκαν· Κικυννεὺς Ἀντιγένης vel ἔθεντο· Κῷος δ' Ἀμφιμένης (coll. Diogen. Laert. II 36) restitui volebat, aut Schneidewini θήκαντο· Κεῖος δ' Ἀντιγένης conicientis, modo de patria viri quicquam constaret. atque improbavit haec etiam Meinekius, qui quum olim praeter metrum, cui succurrebat scribendo Βακχίων ἔθηκαν | ἀέθλων· ἐκείνους δ', nihil de aliqua Antigenis exornatione novandum censuisset, postea Βακχίων ἀέθλων ἔθηκαν· εὖ τούσδ' Ἀντιγένης edendum curavit. sed concedi mihi ab omnibus crediderim, non opus fuisse ut ullo praeterea modo ille homo

ornaretur, si notum arte sua omnibus poeta dixisset atque θή-κ α ν τ ο · κ ε ῖ ν ο ς δ' Ἀντιγένης scripsisset. nam illud saepe κεῖνος significat, velut in Arat. 640 Ὠρίων — θήρης ἀρνύμενος κείνῳ χάριν Οἰνοπίωνι, aut in Nonni Dion. III 331 εἴ ποτε κείνων Πληιάδων γενόμην καὶ ἐγὼ μία. nam veram paulisper Bentlei coniecturam θήκαντο (cui Schneidew. ἄνθεντο substituit) pro ἔθηκαν respondentis habui. de qua si tamen dubitabitur (nec deesse putaverim cum Meinekio dubitandi causam), scribendum erit θῆκαν· κ λ ε ε ν ν ὸ ς δ' Ἀ. nam κλεεννός Simonides usus est etiam in Anthol. Pal. VII 514. — Proximo autem versu 7 Δωρίοις Schneidew. ad Simonid. fragm. p. 198 de Doriis numeris et Doria harmonia intellexit quos carmen habuerit. potest hoc verum esse, quamquam vox a καθαροῖς ἐν αὐλοῖς nimis disiuncta vix placeat cuiquam. parum tamen verisimilitudinis Bergkii coniectura habet Δωριεύς conicientis. atque Atheniensium potius mentionem exspectabam, quibus modos fecerit Ariston aut quibus γλυκερά eius vox fuerit tribulium. quod si verum est, haud inepte restitui potest Κ ο δ ρ ί δ α ι ς i. e. Atheniensibus. cf. Stephan. Byz. p. 34, 15 Mein. — In ultimo disticho, quod omisit Anna Fabri et spurium habebat Schneidew. p. 198 sine satis gravi causa, dipodiam trochaicam et primum dactylum, quae reliqui versus flagitabant, facillimo negotio restituit Bentleius, sed alterum dactylum etiamnum sivit desiderari, quem feliciter invenisse nobis videmur scribendo ἰ ό τ α τ ι pro ἕκατι. neque enim vereor ne quis obiciat hanc ἐπαλληλίαν: ἰοστεφάνων ἰότατι. quamquam in codice archetypo haec ita scripta esse poterant: θεᾶν ἐϋστεφάνων ἕκατι (superscr. ιοτ), in quibus syllaba ιο ad corrigendum ἕκατι huic voci superscripta abuti aliquis potuit ad corrigendum illud ἐϋστεφάνων. prae hoc autem remedio ceterorum conamina temeraria omnia sunt, qui in transponendis vocibus plane modum omnem excesserunt et praeter Musas alias quoque deas temere intulerunt. Ab his tamen Bergkii dissidet iudicium, qui in Lyricorum editione tertia nihil mutandum sibi videri dicit. versum enim esse hexametruml ogaoedicum ut priores, nisi quod bini dactyli hic inchoent versum, illic medium locum obtineant. consulto autem hoc variasse poetam in carmine novissimo, quem ad modum hoc disticho etiam dorica dialecto sermonem temperaverit. sed quum ceteris versibus

anacrusis sit praemissa, nescire se dicit an hic quoque scribendum sit *ἔθηκαν, ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν.* Quod autem ad dorismos attinet, digna sunt quae ascribantur Meinekii verba p. 300 seq.: *subtili consilio poeta doricis formis usus est. altius enim in fine carminis assurgit oratio, cui haud parum magnificentiae ex ipsis doricae dialecti formis conciliatur, quod etiam de aliorum carminum dorismis dicendum est.* —

Stanford University Libraries
3 6105 010 319 254